This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

LELAND·STANFORD·JVNIOR·VNIVERSITY

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΤΟΥ ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ

ΤΑ ΗΘΙΚΑ.

PLUTARCHI

CHÆRONENSIS

MORALIA,

ID EST

OPERA, EXCEPTIS VITIS, RELIQUA.

GRÆCA EMENDAVIT,
NOTATIONEM EMENDATIONUM, ET LATINAM XYLANDRI
INTERPRETATIONEM CASTIGATAM, SUBJUNXIT,
ANIMADVERSIONES EXPLICANDIS REBUS AC VERBIS, ITEM
INDICES COPIOSOS, ADJECIT,

DANIEL WYTTENBACH,

HIST. ELOQ. LITT. GR. ET LAT.

IN ILLUSTRI ATHEN. AMSTELOD. PROFESSOR.

OPERUM TOMUS VI.

ANIMADVERSIONUM PRIMUS.

PARS I.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

MDCCCX.

255469

ST. ANDREWS UNIVERSITY

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN

PLUTARCHI OPERA MORALIA.

Hoc Volumine continentur,

		Pag.
D. W.	PRÆFATIO ANIMADV. IN PLUTARCHI OP. MOR.	1
D. W.	ANIMADVERSIONES	
I.	*In Librum de Educatione Puerorum—Judicium de Auctore*	29
	In Libellum de Educatione Puerorum	65
II.	*In Librum de Audiendis Poetis*	157
III.	*In Librum de Recta Audiendi Ratione*	303
IV.	*In Librum de Discernendo Adulatore ab Amico*	415
V.	*In Librum de Sentiendo Profectu in Virtute*	551
VI.	*In Librum de Capienda ex Inimicis Utilitate*	613
VII.	*In Librum de Amicorum Multitudine*	639
VIII.	*In Librum de Fortuna*	665
IX.	*In Librum de Virtute et Vitio*	685
X.	*In Consolationem ad Apollonium*	695
XI.	*In Præcepta Sanitatis Tuendæ*	803
XII.	*In Præcepta Conjugalia*	871

		Pag.
XIII.	*In Septem Sapientum Convivium*	905
XIV.	*In Librum de Superſtitione*	993
XV.	*In Apophthegmata Regum et Belli Ducum*	1039
XVI.	*In Apophthegmata Laconica*	1145
XVII.	*In Inſtituta Laconica*	1203
XVIII.	*In Apophthegmata Lacænarum*	1217

D. W.

PRÆFATIO ANIMADVERSIONUM

IN

PLUTARCHI

OPERA MORALIA.

JAM ad Interpretationem venimus. Nam quum complures hujus operis partes provinciæque ſint, ita deinceps quamque, cæteris interim ſepoſitis, ſuſcipimus atque abſolvimus, ut ipſa quæque majoris eſt momenti, minuſque a ſucceſſore, ſi quid nobis accidat, expleri perficique poteſt. Igitur primum dedimus locum Emendationi, quæ cum Græco contextu et Latina verſione prioribus prodita eſt voluminibus. Nunc ad ſecundum accedimus locum, cui Interpretatio propoſita eſt. Tertius et reliqui loci complectentur Varias Lectiones, Diſputationem de vita et ſcriptis Plutarchi, Indices Auctorum, Rerum, Græcorum verborum, Animadverſionum: qui loci vacui a me inchoative, ſi forte, relicti, minus ad abſolvendum difficultatis habebunt ſucceſſori: certe nunc a me in finem operis rejiciendi ſunt, quando non omnia ſimul agere poſſumus.

Cæterum, diſſimulare non poſſum, me in Interpretatione minus etiam quam in Emendatione mihi ſatisfeciſſe, magiſque adeo quam antea judices æquos et ad ignoſcendum faciles quærere. Cujus quidem rei duæ ſunt cauſſæ: altera, quod in ſpecimine editionis Plutarcheæ, prodito Parte II, Voluminis III Bibliothecæ Criticæ, de Interpretatione nimium quoddam profeſſus ſum, et quantum a me præſtari efficique non poſſet, nunc demum ipſe intelligam: altera, quod Interpretationis quam Emendationis ſucceſſus magis in noſtra poteſtate vulgo cenſetur, atque idcirco æqui etiam judices ab editoribus plus in Interpretatione quam Emendatione exſpectare ac poſtulare ſolent. Utraque cauſſa cujuſmodi ſit explicare, argumentum mihi hujus Præfationis erit.

Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δ' οὐκ ἐφ' ἡμῖν. *Res aliæ in noſtra ſunt poteſtate, aliæ non item:* ut eſt in Stoicorum initiis. Emendatio e duplici proficiſcitur fonte: altero, librorum auctoritate: altero, conjecturæ probabilitate. Utriuſque ſucceſſus maximam partem in felicitate quadam eſt poſitus: nec ſunt fere induſtriæ partes niſi hæ, ut et vias quibus bonos libros nanciſcamur diligenter perſequamur, et ingenii facultates exerceamus acuamuſque eas quibus conjectura paritur: cujus utriuſque operæ, quamvis neceſſariæ, ſucceſſus eſt incertus. Interpretatio in noſtra eſſe poteſtate, a nobis et pendere et regi exiſtimatur. Ejus quæ ſit vis et ratio, quod officium, expoſui et antea in ſpecimine Editionis Plutarcheæ, et nuper in exordio Annotationis ad *Selecta Principum Hiſtoricorum Græcorum*, et nunc, at ſuo loco,

accommodate ad hanc editionem referendum exponendumque eſt: præſertim, quum illo in ſpecimine ita de Interpretatione diſputaverim, ut qui eam ſimul cum Græco contextu et Latina verſione eadem pagina exhibiturus eſſem; nunc vero hac in editione illam rationem relinquere ac repudiare, atque Interpretationem ſeorſim exhibere, coactus fuerim. Ergo diſputationem a ſuo initio repetitam quoad ejus fieri poteſt breviter explicemus.

Interpretatio eſt oratio quæ efficit, ut alterius orationem intelligamus. Intelligimus alterius orationem, quando ei eumdem, quem ipſe alter, adjungimus ſenſum. Genera Interpretationis duo ſunt, Grammaticum et Criticum: Grammaticum judicat *quid* Scriptor dixerit: Criticum, *vere rectèque, nec ne*, dixerit. Utrumque duas habet partes, et inſtrumenta, quibus hæ partes tractantur, tria. Partes ſunt materia et forma: materia item duplex eſt, *Rerum* et *Verborum*. Inſtrumenta ſunt, *Dialectica*, quæ verſatur in forma: *Linguæ ſcientia*, in verbis; *Hiſtorica doctrina*, in rebus. Sed interpretando vel libro vel ejus loco, prior adhibenda eſt Grammatica Interpretatio, ex ejuſque inſtrumentis primum Dialectica: cujus eſt officium videre quæ nomina verbaque quibus nominibus verbiſque jungenda, præponenda, poſtponenda ſint, omnino quod vulgo vocant quomodo locus conſtruendus et quæ inde ſententia ejus conſtituenda ſit. Secunda accedit Linguæ ſcientia, quæ Dialecticam ad leges et conſuetudinem orationis ejus in qua ſcriptus eſt liber, veluti Græcæ, adſtringit et moderatur. Tertia eſt Hiſto-

rica doctrina, quæ omnem antiquarum rerum intelligentiam complectitur, et intra hujus fines duo priora inſtrumenta continet. Criticæ Interpretationis eadem ſunt inſtrumenta, eadem via, alius finis.

Sed utriuſque Interpretationis duo ſunt genera: alterum, *perpetuum*, quod totius libri ſententiam nexumque complectitur: alterum, *ſingulare*, quod non niſi ſingulares, certos, omnino quoſdam, nec omnes eodem nexu, locos attingit. *Perpetuæ Interpretationis Grammaticæ* tres ſunt formæ, pro varietate longitudinis ac brevitatis. Nam vel ita reddendæ ſe adſtringit ſententiæ, ut quoad ejus fieri poteſt, eumdem enunciationum numerum ordinemque referat, atque aliis, nec multo pluribus paucioribuſve, verbis idem dicat: quæ dicitur *Metaphraſis*, et *Verſio*. Vel ſententiam in pauca contrahit, ejuſque non niſi brevem ſummam reddit: quæ dicitur *Synopſis*, *Epitome*, *Compendium*, *Argumentum*. Vel denique ſententiam pluribus enunciationibus exprimit, ad uberiorem plenioremque intelligentiam diducit ac dilatat: quæ dicitur *Periphraſis*, *Dilatatio*, *Amplificatio*. Verſionem ſuo quamque libro adjunximus. Periphraſin e perpetua ſingularem faciemus, nec eam omnibus quos tangemus locis, ſed iis qui eam deſiderare videantur, adhibebimus. Neque Epitomas omnium exhibebimus librorum; nam plerorumque argumentum per ſe eſt perſpicuum: neque lectores noſtri hanc noſtram operam requirent, quippe fere accommodatam tironibus. Atque iis qui totius libri legendi moleſtiam laboremque fugiunt, conſilium propoſitum, atque adeo argumentum, libri,

quando opus eſſe videbitur, explicare non omittemus. Ergo relinquitur nobis in qua aut unice aut potiſſimum verſemur, *Interpretatio ſingularis*.

Jam partes noſtræ in interpretando quæ ſint ut juſtæ debitæque exigendæ, uberius exponendum eſt. Materiam Interpretationis duplicem diximus eſſe, *Rerum* et *Verborum*. Hæ implicitæ quidem ſunt altera alteri, quod verba ſine rebus eſſe nequeunt: attamen ratione quadam disjunctæ, certe non confundendæ a bono Interprete. In *Verborum* Interpretatione tres cernuntur partes; primum, ſingula verba: deinde, dictiones et phraſes: tum, earum compoſitio, ſeu, nexus conſtructionis. *Res* generatim ſunt vel *facti* vel *ſententiæ*, ut vulgo loquuntur, vel *hiſtoricæ* vel *dogmaticæ*. Res hiſtoricæ, niſi ſi ſint pervulgatæ, hactenus tractandæ ſunt ut appareat et quem Auctorem et quantam auctoritatem fidemque habeant. Sententiarum tam ſunt multa genera, ut ea enumerare infinitum ſit. Sunt vel *propriæ*, ipſius natæ Auctoris ingenio, vel *alienæ*, ex aliis Auctoribus petitæ: illuſtres forma, reconditæ materia: vel ad intelligentiam et ingenium, vel ad actionem et animum, pertinent: vel e vita communi ſuſceptæ, vel e doctrinis aſſumtæ et Philoſophia, morales, phyſicæ, dialecticæ. Nullius non ſententiæ vis ac poteſtas, ſi paulo altius abdita lateat, patefacienda eſt. Placita Philoſophiæ diligenter explicanda, præſertim in Plutarcho, qui inter primarios Hiſtoriæ Philoſophicæ fontes cenſetur, in eoque argumento adeo eſt frequens ut ſine ejus explicatione intelligi omnino nequeat. Neque vero rebus magis quam

verbis illud adhibebit Interpres officium quod cernitur in locis aliunde ſumtis, ſeu diſerte memorato ſeu omiſſo Auctoris nomine, ſive imitando expreſſis, ſive alludendo ſignificatis: cujuſmodi loci in nullo fere Auctore frequentiores ſunt, quam in Plutarcho. Omnino, propria ab alienis ita diſtinguantur, ut nullus non notetur locus in quem aliunde quid duxiſſe videatur Auctor. Quod ſi enim minus ad ipſius intelligentiam Auctoris valeret, tamen pertinebat ad judicium de Auctore et Criticam provinciam, pertinebat ad humanitatis ingeniique fructum, noſſe utrum a ſe ipſe, an ab alio, ſua habeat Auctor. Nunc tanti eſt momenti ad ipſam Auctoris intelligentiam hoc officium, ut illa conſtare ſine hoc omnino non poſſit.

Sed quod ſæpe diximus, illa interpretandi officia adhibenda eſſe locis iis qui ea deſiderent, et quantum deſiderent atque opus habeant: hoc quale ſit, intelligendum eſt. Interpretatio certum finem ac modum habeat. Nam, ut nemo dubitat quin obſcura illuſtrari, impedita expediri debeant: ita dubitatur quid ſit obſcurum et impeditum. Atqui hæc non per ſe ſed comparatione conſtant: non ſunt abſoluta, ſed relata; ut quod aliis obſcurum impeditumque ſit, idem aliis perſpicuum expeditumque reperiatur. Ergo neque ita diffundenda eſt Interpretatio, ut eos etiam locos explicet, qui non niſi pueris ac tironibus obſcuri ſint: neque ita reſtringenda, ut non niſi eos attingat locos, in quibus doctiſſimi homines hæreant. In priori genere ſunt Minellianæ, Farnabianæ, ſimileſque editiones: quas ego haud

penitus contemno, quippe ipſe quondam earum utilitatem expertus: ſed Plutarchum totum ad eam rationem edi nolim. In altero genere ſunt Bentleianæ et ſimiles editiones, quæ unice in emendando verſantur, omnem rerum verborumque Interpretationem, quaſi legentibus cognitam, omittunt: nec eam niſi obiter, ubi emendationis ratio reddenda eſt, attingunt. Ad quem modum, pauciſſimis accommodatum, non edendus eſt Plutarchus; cujus doctrina eum habet fructum, qui ad communem omnium utilitatem explicari debeat. Quid igitur? Media quædam tenenda eſt via, quam quiſque non imperitiſſimus ſequi poſſit. Carneades[a] in ſchola nimium clamans, a vicino admonitus ut vocem aliquantum ſubmitteret, reſpondit, *Da mihi vocis menſuram:* cui vicinus, *Menſuram habes auditores tuos.* Ita editor menſuram Interpretationis habet legentes: quorum captui, quaſi auribus, ita vocem accommodabit ſuam, ut a quovis non ſurdo intelligatur, nec contentione obtundat acutiores, nec ſubmiſſione præterlabatur hebetiores. Non igitur ſe ipſe faciet menſuram, ut de iis tantum locis dicat qui adhuc ipſi difficiles videantur, prætereat locos, quos, antea minus intellectos, jam longo Auctoris uſu intelligit. Perſonam ſumet medii hominis, qualis ipſe fuerat anteaquam ad interiorem cum Auctore familiaritatem pervenerat: tum ſe ipſe excutiet, ac ſuo ſenſu explorabit, quem Interpretationis modum legentibus admetiatur: quibus quantumque dicat de locis, quibus

[a] Plutarch. Op. Mor. p. 513, C: Diogen. Laert. IV, 63.

quantumque taceat. De locis quidem deſperatis, quibus lucem aut ſanitatem adferre non potuerit, ne taceat, ſed ignorantiam ipſe ſuam candide profiteatur. Qui ſecus facit, dupliciter peccat: et quod ſilentio intelligentiam ſimulat, et quod aliis corruptum tamquam ſanum tradit. Nec poteſt, niſi ſimplex et apertus, quiſquam eſſe bonus interpres.

Ad hunc modum ſi nobis Grammaticam Interpretationem explet interpres, præclare nobiſcum agi exiſtimemus, contenti ſimus, nec ultra quid requiramus. Ipſe vero interpres non ita ſe his finibus continebit, quin ſubinde in Criticam excurrat Interpretationem. Sed eam hiſtoricis magis quam dogmaticis adhibebit locis: cavebit ſibi, ne Auctorem ad noſtri potius quam antiqui rationem conſuetudinemque ingenii exigat: ſemper cogitabit quid poſtulet loci ratio, quid legentium menſura: quorum ingeniis ſæpius relinquet hoc judicium, quam ipſe faciet. Nam horum quidem per eſt ridiculum et indoctum genus interpretum, qui in locis obſcuris nec ſibi intellectis tacent: ubi vero talem judicandi locum nacti ſunt, eum, quamvis perſpicuum, cupide arripiunt, in eum ut ignorantiæ tegumentum ſe induunt, per longas diſputationes intempeſtivam ſapientiam expromunt, ſeque tum optimos interpretes jactant, alteros illos Grammaticos interpretes, quamquam unicos intelligentiæ opifices, tamen ut ſyllabarum aucupes contemnunt. Quo decepti errore multi, patrum majorumque memoria, eas demum bonas editiones judicarunt, quibus *Diſcurſus*, uti vocabant, *Politici et Philoſophici* adjecti eſſent. Qui, quamvis

accurate confutati ab Erneſto ad Tacitum, tamen hodieque in ſimili genere ſuos habent imitatores.

Cæterum interpres, quum id agere debeat ut Auctoris intelligentiam aperiat, ita ſcribet ut ipſe intelligatur. Qui enim non ipſe intelligitur, næ is ut Auctor intelligatur non efficiet. Igitur omne ſtudium in perſpicuitate ponet. Quam quidem vidimus a compluribus, quos nominare non eſt opus, doctiſſimis etiam viris, adeo neglectam eſſe, ut ſæpe minori negotio locus Auctoris quam illorum Interpretatio intelligatur.

Hæc ego quum et aliis locis diſputaverim, et ſæpius inculcaverim, et hoc loco retulerim, neque tamen re et facto conſequi et explere potuerim; vereor ne apud pleroſque in vanitatis reprehenſionem incurram. Et fateor, hanc ipſam cogitationem me in maturanda Animadverſionum editione retardaſſe. Sane, multo eſt facilius artis rationem quam uſum, quod vulgo aiunt *theoriam* quam *praxin*, tenere: facilius eſt bene dicere, quam facere; leges ſcribere, quam ſequi. Nam ut reliquas omittam artes, de Interpretandi arte quotuſquiſque eſt quin judicare ſibi poſſe videatur: quotuſquiſque ex innumerabilibus Logicæ et doctoribus et ſcriptoribus, quin ejus artis rationem ac præcepta, veluti ex tripode oracula, decantet: rudes plerique omnes ab omni Veterum lectione ac ſtudio. Quid igitur, dicat quis, cauſſæ eſt, quod tu qui vitam in Veterum lectione conſumis, Interpretationis rationem et officium oratione probabiliter deſignas, re et actione non item probabiliter exples? quid eſt, quod Animadverſiones tuæ

tantum ab illa deſignata perfectione abſint? Dicam paucis. Ego ſatius duxi, dare quod haberem qualecumque id eſſet, quam, opere diutius ducendo, aut nihil dare, aut qualecumque illud meum diutius a publica utilitate cohibere. Forte aliquanto meliores pleniorefque meæ futuræ erant Animadverſiones, ſi eas etiam nunc, quod aiunt, nonum preſſiſſem in annum: at ne ſic quidem, neque bis ac ter in nonum preſſæ annum, ad illam perfectionem veniſſent, ſemper magna in mediocritate ſubſtitiſſent. Quod ne cui mirum dubiumque videatur, ita mecum rem perpendat ac reputet.

Nam illa, de quibus diximus, Interpretationis inſtrumenta nemo non, qui hoc agit, comparare ſibi poſſe putatur. Veluti, ut ex his unum, ſed maximi illud momenti, memorem, quod cernitur in colligendo rerum verborumque apparatu, de quo dixi in Præfatione p. 19: hoc igitur magis laboris ac diligentiæ, quam ingenii et felicitatis, cenſetur. Ut Auctores, inquit, antiquos, ac recentiores item optimos quidem, legamus, ex iiſque eos excerpamus locos quibus Auctoris, quem edendum ſuſcepimus, loci difficiles expediantur et illuſtrentur, in noſtra eſt poteſtate: quid enim, ut hoc efficias, requiritur, niſi ut, primum velis, deinde ut opus aggrediaris, tum in labore perſiſtas, excerpas locos Auctorum, eoſque annotes ad locos tui Auctoris: hoc igitur, inquit, in negotio omnia ſunt in noſtra poteſtate, nil extra eam in fortuna. Atqui, o bone, quæ tu numeraſti noſtræ inſtrumenta voluntatis ac poteſtatis, eadem ſunt fortunæ ſubjecta: certe, ejuſmodi eorum eſt materia, in

qua non magis ratio et consilium, quam casus ac temeritas, dominetur. Nam ut concedam, in nostra esse potestate velle, incipere, progredi: ut hoc addam, dimidium esse facti bene cœpisse: quamquam horum nil non magnam dubitationem habet: sed ut hæc tibi concedam, quid dices de constantia in perpetuitate laboris? Ut in longo et fere infinito opere, non torpore capiatur ingenium, non animus satietate, non caput vertigine, oculi caligine, manus ac totum corpus lassitudine; quorum, et plura nonnumquam simul accidunt, et si vel unum acciderit, perfectus laboris fructus constare nequit: porro, ut in legendis aliis Auctoribus omnia animadvertas conjuncta cum tuo Auctore, hujusque tibi loci præsto sint, ne quid opportunum prætermittas, ut attentio non hebescat, festinatio studii nil prætereat, oculi nil præter videant, manus suum semper officium faciat: ut intermissum opus repetens, quo desiisti loco, pergas, nec sequentia occupans, antecedentium partem vacuam et intactam relinquas: hæc tot tantaque quis tandem mortalis præstare potest? quippe quæ extra nostram potestatem sita, vel a fortunæ temeritate vel a naturæ infirmitate existunt. Et quamvis multa, tamen ex innumerabili eorum multitudine non nisi pauca memoravi! Plato[b] animi naturam comparavit currui juncto duobus equis, gubernante auriga: aurigam fecit *νοῦν*, *mentem*; alterum equum agentem, fervidum, *θυμὸν*, *iræ impetum*; alterum, patientem, pigrum, *ἐπιθυμίαν*, *cupiditatem*. Jam quis umquam humanus *νοῦς* corpori ex hac terrena fæce conflato

[b] In Phædro, p. 344, E.

incluſus, ita ſui ipſe imperium obtinuit, ut ſuas ſibi facultates ſemper dicto obedientes haberet, eaſque in recta perpetuo via contineret. Et Plato illam conſtantiam ſolis Deorum curribus tribuit. Meus quidem currus ita comparatus eſt, ut auriga et vigilet et regat quoad ejus fieri poteſt, eique obtemperet fervidus equus; at piger equus perpetuo conjugis equi alacritatem retardet, et ab auriga necquicquam voce ſtimuliſque excitetur. Atque hujuſmodi plane plerorumque, quibuſcum degi, hominum negotium cognovi. Unus fortaſſe et alter ex raro videbatur mihi eſſe genere eorum, qui ſui ipſi imperium obtinerent. Videbam eos quotidie ſuas res agere, non modo negotia, ſed et otia et literarum ſtudia, certis horis diſtributa deſtinataque habere: neque a præſcripta illa deſignataque via recedere. Felices eos prædicabam: quærebam ex iis, quomodo hanc felicitatem conſecuti eſſent; ſi forte eam ipſe quoque conſequi poſſem. *Voluntate*, aiebant, *et conſuetudine*. Itane, inquam, voluntate et conſuetudine? Atqui voluntas mihi numquam defuit, conſuetudinem conſequi non potui: hæc, quæſo, quomodo comparatur? *Voluntate*, aiebant: atque idem iterum iterumque interroganti, idem reſpondebant: vehementer quoque mirabantur, me, quem in Literis aliquid profeciſſe dicebant, non ipſorum ratione modoque vivere. Næ vos, inquam, mirifici eſtis homines, aut potius plus quam homines, heroes ac ſemidei, qui tam efficacem habeatis voluntatem: ego ſum unus e multis, voluntas adeſt, vires defunt, ſæpe in via deficio, ſæpe a via in diverticulum deferor: vos, ut cæleſtia corpora

et ſidera, eumdem perpetuo et æquabilem tenetis motum. Cæterum ab his diſcedens ac rem mecum ipſe reputans, intelligebam eos eſſe homines valde laudabiles, efficaces item et utiles ad quotidiana vitæ negotia cum domeſtica et publica, tum etiam literaria, minus tamen ad egregia et inſolita opera: nec ſane ullum eorum ex hoc genere opus, quamvis diligenter quærens, reperiebam: itaque eos, in ſummo illo ordine, hoc ipſum, ut ita dicam, homines ordinarios eſſe, aut potius ſine illo ordine nullos futuros fuiſſe.

Neque vero ita hoc dico, ac ſi ordinem magis mediocritatis quam excellentiæ effectorem eſſe exiſtimem. Nam nullum eſt tantum ingenium, ut ad diſcendum progrediendumque ſine ordine quidquam magnopere valeat: et ipſe me in Præfatione p. 33. profeſſus ſum et adhuc profiteor non in velocibus ingeniis, ſed in tardis, quæ labore et ordine nituntur. Et vellem ſane ordinis legem conſtantius ſequi poſſem: ſed quando non poſſumus quod volumus, debemus velle et agere quod poſſumus, obſervare opportuna ad agendum tempora, ubi excitari nos et alacriores ad laborem fieri ſentimus, eaque tempora ſubito ſe offerentia ſubito arripere ac ſequi, ſepoſitis, quoad ejus fieri poteſt, ordinariis negotiis. Equidem quo magis illi γνῶθι σεαυτὸν ſtudeo, eo magis meam ipſe mediocritatem agnoſco; reperio meum ingenium in media quadam claſſe verſari: neque in infima eorum, qui, niſi perpetua ac ſevera ordinis lege adſtricti, nil poſſunt: neque in ſuprema eorum, qui ſine ordine omnia poſſunt: ſed in media eorum, qui

ordinem et ſequi plerumque, et deſerere ſubinde, debeant. Memini me per complures dies, atque adeo menſes, aliquando nihil agere poſſe, ac deinde vehementer dolere tantum mihi periiſſe temporis: poſtea majore ſtudio, et inſtauratis quaſi viribus, intermiſſa ſtudia repetere, et amiſſum tempus compenſare. Quid igitur? Quod alacritas deficit, quod redit, non eſt in mea poteſtate. Ut deficientem alacritatem non invitis Muſis in eodem ſtudio retinere coner, ſed ad aliud non inutile ſtudium traducam: ut redeuntem excipiam ac ſequar; horum utrumque in mea eſt poteſtate. Itaque eo fere inducor ut putem, amiſſum illud tempus dolere, idem eſſe ac dolere me hominem natum eſſe. Mens humana, quamdiu conjuncta eſt cum illa equorum biga, niſi currum ſubvertere velit, eqùos non ſolum imperio ſed obſequio etiam reget, ſæpe eorum ingeniis indulgebit, magis lenitate quam vi utetur. Maneat ergo hoc, multum valere fortunam ut in omni vita, ita in ſtudiis artium, literarum, doctrinarum: ſed plus etiam valere prudentiam et rationem, quæ oblata fortuna ſcienter utatur: haud ſecus atque gubernator navem eo quo vult perducit, dum ventis obſecundat ac prudenter utitur.

Ergo, quum de vi fortunæ, ut de pleriſque rebus, duæ ſint eæque diverſæ et contrariæ hominum opiniones, aliis nimium, aliis parum ei tribuentibus; nos inter iſta extrema medium teneamus. Eſt autem inter nimium et parum in medio id, quod *ſatis* appellatur. Demoſthenis[c] hæc in primis fertur ſen-

[c] Orat. Olynth. II. p. 24, C.

tentia: *μεγάλη ῥοπὴ, μᾶλλον δὲ τὸ ὅλον, ἡ τύχη παρὰ πάντ' ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα· in rebus humanis omnibus magnum, immo omne, momentum eſt fortunæ.* Sed hoc ad populärem concionis ſenſum, non ad philoſophiæ Auctoritatem referebatur. In eodem eſt genere veteris poetæ dictum: *Vitam regit fortuna, non ſapientia:* quod laudavit Theophraſtus, ut Cicero[d] ait, eamque ob cauſſam libris et ſcholis omnium philoſophorum vexatus eſt. Equidem utriſque ignoſcam et vexato et vexantibus. Theophraſtus dictum laudare poterat, ut vulgarem opinionem: alii reprehendere poterant, ut philoſophiæ ſententiam. Nam philoſophia cum multa nobis bona pollicetur, tum hoc in primis, ut nos in libertatem vindicet e ſervitute fortunæ, noſtrique imperium, illi ereptum, nobis reſtituat. Igitur plerique philoſophi parum fortunæ tribuerunt: non ſolum ii, quorum doctrinæ hoc erat conſentaneum: ſed ii etiam, quorum adverſabatur doctrinæ, capti ſcilicet gloria profeſſionis. Metrodorus, Epicuri familiaris: *Occupavi te,* inquit, *fortuna, atque cepi, omneſque aditus tuos intercluſi, ut ad me adſpirare non poſſis.* Aliquanto modeſtius ipſe pater Epicurus: *Exigua ſapienti intervenit fortuna:* id eſt, in ſapientis vita paucos eſſe locos, qui fortunæ pateant. Modeſtius, inquam: nec tamen aut verius, aut conſequentius. At Stoici conſtantius: qui ſapientem nulla in parte a fortuna pendere, ſolum non modo liberum, ſed etiam regem ſui ipſum volebant. Conſtantius, inquam: nec tamen accommodate ad hu-

[d] Tuſc. V, 9.

manam naturam, quæ illum ſapientem non capit. Nos, qui non ſumus ſapientes, medio inter ſapientiam et fortunam verſamur loco. Multum in rebus noſtris valet fortuna: plus etiam ſapientia valere poteſt, ſi ei pareamus ut gubernatori, fortuna utamur ut ventis. Et huc ſane redit tota Philoſophia, ſi quidem recte ab ipſis Stoicis τέχνη βίυ, *vitæ ars*, definitur.

Sed quid hæc diſputatio ad noſtrum argumentum? Sane multum. Nam qui ab Interprete tale quid poſtulat, ut nil perperam factum, nil neglectum, opportunus aliorum Auctorum locus nullus omiſſus deprehendatur: hic profecto Interpretem vult ab omni fortunæ dominio liberum et immunem, plane perfectum ſapientem ad Stoicorum normam. Ad quam legem et conditionem ſi Interpretes ſemel redigantur, quis tandem mortalis, quamvis doctus et ingenioſus, Interpretis provinciam ſuſcipere audeat? Hoc illud eſt quod magnum Hemſterhuſium ab edendis antiquis Auctoribus deterruit: quod, ut de eo prodit Ruhnkenius[e], " Nihil, niſi quod omnibus " numeris expletum eſſet, a ſe exire vellet: quod, " quamcumque rem tractandam ſumſiſſet, eam ita " excutere et cum pulviſculo exhaurire ſtuderet, ut, " qui poſthac idem agere inſtitueret, omnem ſibi " materiam præreptam fateretur. Quibus de cauſſis, " memoriæ ſuæ, fidiſſimo cæteroquin omnium, quæ " ſemel legiſſet audiſſetve, cuſtodi iraſci ſolebat, ſi " vel leve quiddam, quod eodem pertineret, ſibi poſt " editum librum ſuppeditaret." Sæpe etiam accide-

[e] Elog. Tib. Hemſterhuſii, p. 65.

bat, ut aliquis minorum gentium Criticus, atque adeo terræ filius, interea tale quid animadverteret et continuo in publicum proderet, vel uti graculus in prædam ita in hanc gloriolam involaret, altum quoddam raucumque clamaret, ſe nimirum id vidiſſe quod tantum virum latuiſſet. Quibus graculis ut non magnopere movebatur Hemſterhuſius, ita minus etiam ad ſcribendum excitabatur. Enimvero quis umquam fuit editor, cui non poſt editum librum quædam in mentem veniant prætermiſſa? Et hæc tamen in ſcriniis ſervat interea dum vulgandi opportunitas offeratur: niſi ſi quis pueriliter, ut ita dicam, edituriens, quotannis Animadverſionum libellum vulgare velit, quibus veteres retractet, et novas item ſubitaneas addat proximo rurſus anno et libello retractandas; ut ſcilicet partum ipſe ſuum oſtentet, nec ejus gloriam ſibi ab alio præripi ſinat, Μήτις κῦδος ἄροιτο βελῶν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι. Unus fortaſſe eſt commentarius Ruhnkenii in Timæi Lexicon Platonicum, ex editione altera, cui nil ad abſolutionem deſit. Sed quis dicat, non uno aut altero loco quid addi poſſe? quandoquidem ea eſt horum operum natura ut ſemper acceſſioni locus relinquatur. Atque, ſi quid video, unus fuit poſt renatas Literas Ruhnkenius ex paucis iis, quibus hoc in ſtudiorum genere, par cum efficacia facilitas, par cum ſecundo fortunæ flatu gubernandi ſolertia obtigerit. Equidem ipſe quoque in Plutarcho editionem mihi propoſueram omnibus numeris abſolutam, præſertim quod ad colligendum doctrinæ apparatum attinet. At mox animadverti, me majus quoddam quam pro

humano et captu et vitæ ſpatio concepiſſe: meum propoſitum ex illa magnitudine in arctiores fines redegi. Itaque hoc teneamus, noſtro nos modulo metiamur. Ne ſperemus nos omnem futuri interpretis operam occupaſſe ac ſupervacaneam reddidiſſe. At ſperemus operam noſtram inventuram æquos intelligenteſque judices, qui eam ex majore cenſeant parte, errores noſtros cum recte factis compenſent, hæc potius laudi quam illos vitio nobis vertant.

Hac ego ſpe fretus meum adhuc iter tenui: nec me aliorum feſtinatione ipſe ad feſtinandum induci paſſus ſum, qui interea, dum ego meum opus agerem, vel totius editionis, vel ſingularum animadverſionum mihi laudem novitatemque præriperent. Neutris iraſci debeo: illis, quia nil niſi idem atque ego ſtadium ingreſſi, curſu me præverterunt: his, quia eodem ipſe adoleſcens morbo laboravi. Illa ætate ſubinde Criticos libellos edere geſtiebam; ne ſcilicet animadverſiones publica luce, ut putabam, dignas, præſertim in locos a claris Criticis fruſtra tentatos, in tenebris continerem. Quem meum morbum et maturior ætas ſanavit, et Ruhnkenii admonitio. Hic meum ſtudium ab iſtiuſmodi libellorum editione ad Plutarchum convertens, *His tuis emendationibus*, aiebat, *locum aliquando dabis in editione operum Plutarchi.* Cui ego: *Quid vero, ſi quis illas mihi interea præripit?* Tum ille: *Pauperis eſt numerare pecus: et vel præreptas tu ut tuas prodes emendationes: certe, præſtat magnum opus agere, quam in levibus opuſculis tempus perdere.* Ergo poſtea, neque in Bibliotheca Critica, ubi hujus negotii

locus videbatur esse, illas emendationes vulgavi; nisi forte ad eos Auctores referrentur quorum in editionibus censendis versarer. Neque etiam reliquas omnes in his Plutarcheis Animadversionibus prodam; certe, non nisi eas quas Animadversionis cujusque argumentum postulare videbitur.

Hac item spe fretus, non laboro de graculis. Horum est duplex genus. Alii in errores et prætermissos locos involant: alii in recte vereque dicta. De illis supra dixi: de his nunc dicendum. Et vero plane sunt germani posteri illius in fabula graculi, qui assumtis aliarum avium pennis superbiebat: frequentes illi in genere cum Bibliopolarum tum Scriptorum: apud quos, ut sunt seculi mores, plagii quæstus non magis turpis habetur, quam heroicis temporibus piraticam factitare. Atque, ut tunc sine contumeliæ suspicione peregrinos advenas interrogabant an essent λῃστῆρες[c], ita nunc sine ignominiæ nota quærimus et narramus de Scriptoribus et Bibliopolis, utrum sua an aliena, id est furto surrepta, vendant: non illi quidem ψυχὴν παρθέμενοι, vitam periclitantes, sed bonam existimationem abjicientes. Et tamen neutri rationem, qua se tueantur, sibi deesse putant. Bibliopola profitetur, se exempla boni libri frequentare, ejusque fructum ad plurium hominum usum propagare. Scriptores, quippe cum lucro etiam gloriolam consectantes, dictitant se libri materiam, bonam quidem illam, sed rudem et indigestam, judicio elegantiaque digerere et ad communem captum ac publicam utilitatem conformare.

[c] Homer. Od. γ'. 73. ι'. 254. Thucydid. I, 5.

Itaque bifariam fit hæc librorum repetitio. Nam Bibliopola vel ſimpliciter librum recudit, ne verbo quidem mutato: quo in genere eſt Lipſienſis, qui hanc noſtram editionem reddere inſtituit forma octava, inficetum prorſus et ſordidum negotium cum charta, tum literarum formulis: et gloriatur etiam ſe plurima noſtræ editionis typographica menda correxiſſe: quod quale ſit poſtea videbimus. Vel hominem conducit, qui quaſi novam recenſionem faciat: hic ſuo ipſe judicio mutat, addit, omittit quæ vult, notas animadverſioneſque editoris ita transformat ſuiſque infercit, ut ipſe earum auctor et inventor videatur: quo in genere eſt Tubingenſis Bibliopola. Nec tamen ſatis ambobus inter ſe convenit: plane ut λῃϊζῆρες in eamdem prædam incidentes, ea ſolus uterque potiri cupit. Feſtivum eſt negotium. Ille hunc furti reum agit, qui meas Annotationes mutilaverit ac ſurripuerit. Ille quid reſponderit, ſi modo reſpondit, neſcio, nec ſcire curo; nam caſu hæc mihi controverſiola, ejus prorſus incurioſo, ad aures notitiamque accidit. Si verum volumus: hic, ut in furto jam more majorum omnibus libero et conceſſo, ſimpliciter et aperte agit, ac priſcum quaſi candorem præ ſe fert: ille apud æquos etiam judices nomen genuſque illius in fabula graculi effugere vix poſſit. Mihi hæc audienti in mentem veniebat alterius cujuſdam fabulæ de duobus pueris, quorum uterque ex eadem domo pallium ſurripuerat: alter ſuum, ut erat, pallium geſtabat: alter e ſuo tunicam ac pænulam faciebat, atque alterum conſpicatus, *Quin te pudeat,* inquit, *ita aperte pallium tuum geſtare ac*

furem videri! Cui alter: *Quid ni geſtem in tanta omnium erga fures lenitate ac patientia? at tu, cujus non minus quam meum patet furtum, præterea quoque vanus et mendax habeberis.* Quod autem ad menda typographica noſtræ editionis attinet, hoc totum non tam ex re et veritate, quam aſtutia et cupiditate hominis Lipſienſis fertur, qui, hac reprehenſione in titulo poſita, ſuis exemplis emtores quæſivit. Horum unum caſu in meas manus incidit: vidi pauca vitia correcta: vidi etiam nova: et plura, opinor, nova vidiſſem, ſi nauſeam ferre potuiſſem in legendo tam ſpurco immundoque exemplo operis quod inde a longo tempore in nitidioribus et nuper in nitidiſſimis illis Oxonienſibus exemplis legere aſſueveram. Lepidum eſt quod mihi ante paucos hos dies ſcripſit vetus in Gallia amicus, homo doctus: *Plutarchi tui,* inquit, *nulla ſunt apud nos Oxonienſia exempla propter intercluſum commeatum: Lipſienſia vidi: hæc vero adeo ſunt ſqualida et horrida, ut nemo homo, niſi ſtomacho oculiſque præditus Germanicis, ea perlegere ſuſtineat.* Equidem hujuſmodi ſtomachos oculoſque laudo, quos inculti et agreſtes iſtarum officinarum fœtus a legendis bonis libris non deterrent: bibliopolas reprehendo, qui, lucri cupiditate ducti, non aliquanto diligentius ſtudioſorum hominum ſenſibus conſulunt. Cæterum affirmare poſſum, me adhuc in Oxonienſi Græco contextu et Latina verſione, aut nulla aut pauciſſima reperiſſe operarum vitia: unum alterumque in Annotationibus et Præfatione: vix unum et alterum quod ſenſum turbet, nec facile ab homine mediocriter docto cor-

rigi queat. Sed huic qualicumque incommodo et conſultum jam eſt in Erratis, et nos amplius conſulemus in Animadverſionibus. Satis dictum de Bibliopolis: quos ne attigiſſemus quidem, niſi eorum cauſſa conjuncta eſſet cum hominibus literatis alieni laboris interceptoribus: de quibus ſupereſt ut dicamus.

Quicumque ingenii ſtudiique ſui fœtum ſcripto ad publicam utilitatem vulgant, ut alius alia impellatur cauſſa, ita hæc eſt communis omnium, et hoc pariter omnes ſpectant, ut ſuum opus ad plurimorum, quoad ejus fieri poſſit, cognitionem perveniat: aut niſi hoc conſequantur, certe ut ab iis, ad quorum cognitionem opus pervenerit, aliquam gratiam ineant: niſi hoc, at ut ipſi ejus auctores habeantur ac ferantur: ſi ne hoc quidem, ſaltem ne alius auctor habeatur: ſin denique hac item fruſtrentur ſpe, at poſtremo ut is alius aliorum opinione auctor feratur, non ipſe ſe inſcribat operi, minus etiam ut meliores operis partes ſibi vindicet ac venditet, deteriores auctori relinquat, objiciat, exprobret. Quod ſi ſapiens, vulgi laudem cognitionemque ſpernens, certe in rebus indifferentibus ponens, et ſatis habens bene feciſſe etiam ſi iis, quibus bene fecit, ignotus occultuſque maneat, tamen aliorum gratia tangitur; propterea quod virtus in beneficentia conſiſtit, cujus effectus eſt gratia: quod ſi porro gratiæ effectus conſtare nequit, niſi auctorem beneficii cognoſcamus et agnoſcamus, eaque cognitio et agnitio animos et dantis et accipientium mutuo benevolentiæ ſenſu et charitatis vinculo conſociat, eoque ſenſu vinculoque

virtus cum voluptate conciliatur, et utriuſque humaniſſimus cernitur fructus: igitur ſi in ſapiente hoc laudatur, quomodo in Scriptoribus, qui non ſapientes, ſed tamen ſapientiæ ſtudioſos, ſe profitentur, reprehendatur, ſi hominum, certe intelligentium, cognitione, exiſtimatione, laude, gratia, moventur atque afficiuntur? Sed hæc Scriptorum voluntas, hoc eorum in ſuos fœtus, ut parentum in liberos, jus, hic beneficii gratiæque fructus, qua pietate his temporibus colatur, latere poteſt neminem, qui editiones antiquorum Auctorum in Germania præſertim factas tractaverit. Antea ſuum cuique tribuebatur, ſui cujuſque firma ſanctaque erat poſſeſſio: ferebantur in primis editiones, uti vocabantur, *cum notis variorum*, in quibus ſub ſui auctoris nomine quævis nota exſtabat: hujuſmodi editionum feraciſſima fuit Batavia noſtra: hujus eadem religionis tenaciſſima etiamnum eſt. At nova ſecta exſtitit, plane illa ex genere graculorum: qui vetus illud nomen *variorum*, et cum nomine religionem riderent; ut nimirum ipſi nudi, nullo Veterum uſu apparatuque inſtructi, priorum ſe copiis interpretum veſtirent atque inſtruerent. Ecce, veteris Auctoris novus exiſtit editor! Quid agit? Priorum interpretum commentarios animadverſioneſque in unum acervum congerit; haud aliter atque architectus, in aliena materia dominatur: inde, quidquid vult, promit ut ſuum; reprehendendi materiam nactus, verum dominum inventoremque nominat et in triumpho ducit. Nonne magis etiam improbe agit quam vetus ille graculus, cui ſatis erat aliarum ſe avium pennis ornaſſe,

aves ipſas non vexabat? Sed utilitatis quid afferunt iſtæ editiones? Doctis aut nihil, aut parum: ne indoctis quidem ac tironibus, quibus deſtinatæ ſunt, tantum quantum vulgo putatur; quippe ſæpe alienæ materiæ, nec ipſo Veterum uſu collectæ, ignoratione, ſæpe ejuſdem conſtipatione, ſæpe inani loquacitate, et ipſæ errantes et legentibus errorem caliginemque offundentes; ut ipſe Auctor ſolus et minore cum erroris periculo legatur, et facilius intelligatur. Neque vero hoc ita dico, ac ſi omnes in eadem levitate ſint editiones iſtæ. Sunt omnino quædam factæ a viris doctis et ingenioſis, nec alieno indigentibus ornatu: ſed et hæ fere, ut reliquæ, ita ſunt comparatæ, ut alienas opes pro ſuis venditent.

Jam dicat quis, Tu vero aliorum reprehenſor, qua ipſe diligentia et religione provinciam interpretis adminiſtrabis? Equidem et partim dixi, et dicam quod ſupereſt: ſed dicam ad æquos illos intelligenteſque lectores, quos mihi adminiſtratæ hujus provinciæ judices obtingere opto: et dicam cum de me, tum de deceſſoribus ac ſucceſſoribus meis. Vos igitur appello, æqui intelligenteſque judices! Vos obſecro ut mihi ignoſcatis, ſi quid erravero, vel ignorantia, vel negligentia, vel oblivione: ſi minus quam pro tot annorum exſpectatione doctrinæ copiarumque attulero. Legentium ſtudiis ita conſulam, ut nullum non locum difficilem obſcurumve vel expediam ſi potero, aut ſin minus potero, difficultatem notem, meamque ipſe ignorantiam non diſſimulem. Deceſſoribus meis Xylandro, Stephano, aliis, ſua nec detraham bene facta inventaque, nec mihi vindicabo.

Eorum, qui ſingulares Plutarcheos libellos tironum captui accommodarunt, copiolas non conſectabor: atque ſi ſubinde, ut ſit, eadem ipſe loca monitaque attulero, hæc non ex illorum rivulis, ſed ex ipſis fontibus in meum apparatum ducta ex eoque in Animadverſiones depromta erunt. Succeſſores mei, ſive univerſa ſive ſingularia Plutarchi opera edituri ſint, meam operam etiamſi ſi ſuperaverint, ne deſpiciant: illi cogitent, longe majoris eſſe laboris fundamenta jacere ædificiumque exſtruere, quam exſtructo faſtigium imponere: hi attendant et quanto ſit facilius unum copioſe, quam octogenos modice ornare libros, et in parvi libelli quamvis copioſo commentario conficiendo non omnia exhauriri a nobis poſſe, multaque noſtram diligentiam effugere, quæ ad rem pertineant: quorum utrumque ipſe expertus ſum in libello de Sera Numinis Vindicta. Hujus editio quanto habuerit faciliorem effectionem quam editio univerſorum operum, dixi in præfatione primo Volumini præmiſſa: et Animadverſiones meæ ad illum libellum quamvis frequentes ac refertæ tamen eum habent modum, ut, non dico ad perfectionem, ſed ad neceſſarium interpretationis officium multa iis deſint: quorum haud contemnendam partem poſtea vidi et annotavi. Cæterum a ſucceſſoribus meis ſi exſpectem ut, qua ego erga meos deceſſores religione uſus ſum, eadem ipſi erga me utantur, non videar nimiam ab iis gratiam exſpectare. Sin hoc majus eſt quam pro hujus ſæculi moribus, meique mihi ſucceſſores ſe graculos præbebunt; conſolabor me cum conſcientia recte factorum, tum ſocietate mag-

norum virorum: neque communem recuſabo ſortem, quo minus mea inventa a meo in alienum nomen transferantur, dummodo bonarum Literarum ſtudioſis aliquem ingenii fructum afferant.

Scripſi Amſtelodami, menſe Januario, anni MDCCXCVIII.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN

PLUTARCHI

MORALIA.

D. W.

ANIMADVERSIONES

IN LIBRUM

ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗΣ,

DE PUERORUM EDUCATIONE.

DISPUTATIO,

Qua oſtenditur, ſcriptorem hujus libri non eſſe Plutarchum Chæronenſem.

HUNC mihi libellum non a Plutarcho ſcriptum videri, et antea ſæpe ſignificavi, et nunc diligentius oſtendendum eſt. Equidem non dubito fore nonnullos, qui ſe faciles præbeant, mihique vel nullas afferenti rationes aſſentiantur, ut nimirum in Plutarcheorum librorum lectione ſatis verſato ad veram germanamque eorum formam ac ſcriptionem a ſuppoſititia dignoſcendam. Sed idem ego alios fore prævideo non item faciles, qui rationes ſibi reddi explicarique poſtulent, unde ipſi judicent probandamne an improbandam meam ſententiam putent. Ego vero utriſque conſulere velim, et horum ſeveritati, et illorum facilitati. Utrique igitur cogitent, in tota Critica duo eſſe quibus omne judicium regatur, rationem et auctoritatem. Faciles hortor ne auctoritati nimium tribuant, neque vel mihi vel cuiquam alii ſimpliciter affirmanti credant. Diffi-

ciles moneo, si forte rationum mearum vim, hujusque libelli in forma et oratione a germanis Plutarchi scriptis diversitatem, minus perceperint ac senserint, ut secum reputent hunc sensum non nisi longo Auctoris usu comparari, nec rationibus explicandis in aliorum animos inferri, sed auctoritatis instar obtinere; igitur, si usum mihi concedunt, necesse esse ut etiam sensum mihi concedant, ejusque auctoritatem apud se valere patiantur. Utrique ut rationes nostras et facilius assequantur et accuratius percipiant, earum explicationem ab universa generis distributione repetamus.

Igitur notæ quibus spurius censetur aliquis liber, sunt vel internæ, vel externæ. Utriusque generis formæ sunt multæ. Externæ, præcipuæ quidem, hujusmodi sunt: si liber jam ab Antiquis spurius habitus est: si ab iisdem prolata sint quædam ex hujus nominis et Auctoris libro quæ hodieque in eo non exstent nec locum inveniant: si Antiqui de eo taceant ubi mentionem facere debuissent, aut memorent sub alterius nomine auctoris: si res factaque in eo prodantur incredibilia et communi antiquitatis usui ac testimonio repugnantia: si res voceque occurrant, ætate auctoris, cujus nomine liber fertur, nondum factæ neque cognitæ: veluti, ut hoc utar, in Phalaridis Epistolis frequentes sunt hujusmodi notæ a Bentleio deprehensæ et excussæ. Eæque hoc genus ita in promtu manifestoque positum, ut doctis quidem facile in oculos incurrat, et semel ostensum etiam minus doctos moveat. Internæ notæ in eo cernuntur: ut, non quidem ab illa ætate, sed ab ipso Auctore alienæ sint: ut differendi ratio, argumentorum, præceptorum, exemplorum delectus, dispositio, explicatio, ut orationis habitus cum in singulis verbis, tum in eorum compositione, tum in sententiarum conformatione et continuatione, ab Auctoris consuetudine et ingenio abhorreant. Quod genus plerosque latet: nec nisi ab his, et a paucis adeo horum, animadvertitur qui non modo universæ antiquitatis et linguæ scientia valeant, sed peculiariter ejus, de quo quæritur, Auctoris longo usu et formam animo impressam et orationem auribus quasi et sensu cog-

nitam habeant. Et ſunt hujus generis complures gradus, prouti notæ illæ magis minuſve vel frequentes, vel manifeſtæ et conſpicuæ ſunt.

Jam judicium de hoc libello totum in illo altero ac difficiliori genere verſatur. Nulla eſt nota externa, niſi forte una, ſed ea per ſe ſola mediocris momento et evidentia: nulla certe manifeſta et minus doctis perſpicua. Omnes ſunt internæ, reconditæ, ab Auctoris uſu repetendæ; ut fere ad indocilem ſenſum referantur, et exiguum rationi locum relinquant. Igitur pauciſſimi fuerunt qui de hoc libello νοθείας ſuſpicionem conciperent: certe qui eam proderent, quod ſciam, non niſi duo fuerunt: alter, M. A. Muretus, Var. Lect. XIV, 1, ubi locum corrigens Capitis XV hujus libelli, ſic præfatur; *in libello, qui Plutarchi quidem non videtur, ſed inter ipſius opuſcula tamen legitur, De Liberis Educandis:* alter, Jo. Rualdus, Vita Plutarchi, XX, p. 41, ſive is ſuopte ingenio, ſive, quod credibilius eſt, illo Mureti judicio admonitus, hoc vidit. Et vero mirandum eſt tam paucos extitiſſe qui hoc per ſe ipſi animadverterent ex tot Plutarchi lectoribus: in quibus fuerunt a quibus talem quis animadverſionem merito exſpectaſſet, cum principes Græcarum Literarum, tum editores, ne dicam ſingularis hujus libelli, ſed omnium Plutarcheorum operum, qui eorum formam ſenſumque uſu perceptum tenebant, eruditiſſimi homines Xylander et Stephanus. Sed quid eos dicam, qui hoc per ſe ipſi aut non animadverterunt, aut animadverſum non vulgarunt? cum plerique etiam admoniti illa Mureti ac Rualdi animadverſione, eam improbarint ac reprehenderint: ex quibus ſatis eſt duos nominaſſe, T. A. Fabricium, magnum profecto virum Biblioth. Gr. III, p. 348, et Jac. Frid. Heuſingerum, non quidem illum tantum virum quantus poſtea exſtitit, ſed tamen adoleſcentem haud contemnendæ doctrinæ, et in præcipuis ſingularis hujus libelli editoribus cenſendum. Alii et primarii adeo viri cum inſigni hanc ſcriptiunculam laude memorarunt. Jo. Toupius, ingenioſiſſimus criticus, ad Longin. p. 171, vocat *elegantiſſimum libellum*. Huic minime poſtponendus, ſed præponendus

etiam in ea Critices parte, quæ quid cujuſque ſit judicat, L. Kuſterus ad Jamblich. V. P. §. 211. nominat *aureolum libellum*. Qui quam ſit elegans, quam aureolus, videbimus. Has equidem ei laudes nec tribuo, nec invideo; modo ne, pervulgato errore, tribuatur Plutarcho.

Cujus ego erroris cauſſas quærens, unam eamque veriſſimam, mea ipſe experientia doctus, hanc reperi. Libellus in omnibus exemplis editis primum habet locum, primus eſt ordine et numero. Igitur quiſquis ad libellos Plutarchi Morales accedit, in hunc primum incidit, hunc legit novus et hoſpes in forma et oratione Plutarchea: hujuſque ſenſum, ſi forte, poſtea demum legendi progreſſu colligit: pauciſſimi, vel dicam nemo, finito volumine ejus lectionem continuo iterant, jam inſtructi ad judicandum, utpote recentes a lectione Auctoris ejuſque ſenſu imbuti. Quod ſi plures feciſſent, plures hunc libellum falſi nominis ſuſpectum habuiſſent. Nunc, ut ſit, evanido et refrigerato per temporis ſpatium et aliorum Scriptorum lectionem Plutarcheo ſenſu, redeunt ad Plutarchum item ut primo novi et hoſpites, et nil quidquam ſpurii aut ſuſpicantur aut ſentiunt. Ita non ſolum libellus *De Educatione* apud pleroſque doctos homines in falſa auctoritatis poſſeſſione manſit: ſed manſerunt etiam alii libri, et manifeſtioris fraudis illi, et apud minus doctos, veluti *De Philoſophorum Placitis*, *De Vitis X Oratorum*, et manifeſtiſſimi duo ineptiſſimique gemini ex eadem fraudis officina proditi, *Parallela Græca et Romana*, et *De Fluminibus*. Dicam quid mihi acciderit. Primus ex omnibus Plutarcheis libris mihi puero in manus incidit hic ipſe *De Educatione*, atque adeo exemplum editionis Heuſingeri. Hic in præfatione Muretum graviſſimi erroris reum agit et, ut ſibi videtur, confutat, quod iſtum libellum ſpurium judicaverit. Aſſentiebar Heuſingero: et diu poſtea in hoc perſtiti aſſenſu, quamvis in literis et Plutarchi lectione progreſſus. Sed ecce! per ſuſceptam editoris provinciam factum eſt ut Plutarchum ſæpius relegerem; ut eum porro cum ſcriptis codicibus conferre inciperem, ac ſecundum codicum ſeriem alium deinceps et alium librum conferre per-

gerem. Ibi tum evenit, ut quoties ab aliis iisque germanis Plutarchi libris ad istum *De Educatione* accederem, toties mihi nescio quid novum ac peregrinum, ab illa Plutarchea copia et gravitate diversum leve et inane, ad animum sensumque accideret. Idque paulatim animadvertendo tale tantumque esse cognovi, ut hic libellus nullo modo a Plutarcho, sive juvene illo sive sene, scribi potuerit, sed alium quemvis opificem habere debuerit. Sed hoc non nisi ad meum mihi sensum satis erat. Nunc age experiamur, an hunc implicitum animo sensum ad judicii perspicuitatem diligentiamque explicare, et hactenus certe cum lectoribus nostris communicare possimus, ut assensum nobis suum ne denegent. Cæterum, quum hoc judicium versetur in demonstratione notarum spurii et alieni operis, eaque demonstratio sit pars Animadversionum, neque ab iis disjungi possit quin ipsa disjunctione mentes legentium distrahantur; tamen, quo certius in hac censura et nos progrediamur et alii nos sequantur, præmittamus argumentorum nostrorum cum universorum distributionem, tum eorum, quibus in Animadversionum serie certus non est locus, explicationem.

Distributio Argumentorum.

Dixi, Argumenta nostræ disputationis esse *interna*, nisi forte uno excepto *externo*; igitur de hoc primum exponemus, deinde *interna* persequemur. *Interna* duobus continentur generibus, altero *rerum*, *verborum* altero: quorum utrumque complures habet partes ac formas. *Res* constant *materia* et *forma*. In *materia* videndum *quid adsit*, *quid desit*: in utroque spectandæ sunt partes: est enim *materia* vel in facto posita, id est *historica*, vel in ratione, id est *dogmatica*. Forma continetur duabus partibus: *ordine*, id est distributione ac dispositione materiæ: *argumentatione*, id est nexu et efficientia conclusionum. *Verba* complectuntur omne illud quod *oratio* et *stilus* vocatur. Ergo *oratio* cernitur, vel in singulis verbis dictionibusque: vel in earum compositione, continuatione et toto habitu. Totam

igitur in hoc libello rerum verborumque ſylvam ac formam dico eſſe alienam et abhorrentem a Plutarchi ingenio, doctrina, ratione, conſuetudine.

SECTIO I.

DE ARGUMENTO EXTERNO.

Argumentum externum unum fortaſſe nobis ſuppetit, ductum a ſilentio Veterum: quod, ut non maximam, ita non nullam habet vim: certe, non omittendum eſt. Teſtimonia igitur Veterum, quibus hic libellus Plutarcho vel adjudicetur vel ab eo abjudicetur, non exſtant. Nam, quod quidem ſciam, non memoratur ab aliis ſub nomine Plutarchi ante Seculum XIV. quo Macarius Chryſocephalas, ut ex aliis germanis compluribus Plutarchi ſcriptis, ita ex hoc tamquam germano, locos in ſuam Ῥοδωνιὰν legit. Inter Morales Plutarchi libros jam antea ferebatur; quippe qui continetur etiam in Codicibus a me collatis A, D, F, et duobus Moſcuenſibus, qui omnes antiquiores, ex Seculo XI. XII. XIII. cenſentur. Ut nunc eſt, antiquiſſimum ejus veſtigium exſtat in Sententiis Maximi et Antonii, ubi p. 704, nullo addito vel auctoris vel libri nomine, exhibetur locus ex Cap. V. p. 3. E: Εὔπλαστον γὰρ ἡ ὑγρὸν ἡ νεότης.—Duo alii loci, quorum alter p. 818. ult. Plutarchi nomen adſcriptum habet, certe deinceps aliis ſubjectus eſt nomen Plutarchi adſcriptum habentibus, Οἱ ἐν εὐδίᾳ πλέοντες—, qui referri videtur ad hujus libelli Cap. XI. p. 8. C: alter ſine Plutarchi nomine p. 939, Τὰ μὲν γὰρ σώματα τοῖς συμμέτροις πόνοις—quem quis forte ſumtum putet ex eodem libello *De Educatione* Cap. XIII. p. 9. B: hæ igitur ſententiæ nec verbis nec rebus ita cum hujus libelli locis congruunt, ut hinc potius quam alibunde eas petitas affirmaverim. Ergo fuerit ſane illa ætate hic libellus: an ſub nomine Plutarchi jam fuerit, ſtatuere non poſſumus. Equidem eum Plutarcho non auſim multo recentiorem facere; utpote abhorrentem ab illius magis proprietate, quam ætate.

In *Catalogo Lampriæ*, qui dicitur, nullus memoratur hac inſcriptione liber, ubi ex libris Moralibus, qui nunc ſunt, octogenis, ad ſexaginta et quatuor memorantur. Sed neque hinc in alterutram partem argumentum ducas; ſiquidem Catalogus ille poſtrema parte truncatus ad nos venit.

Non memoratur apud *Stobæum*, ubi frequentes ſunt ex aliis Plutarcheis et perditis et reliquis libris loci. Integrum Stobæi opus conſtabat quatuor Libris: Libri II. Caput 32. erat Περὶ παιδείας καὶ ἀγωγῆς, ut novimus ex Photio Biblioth. Cod. CXLVII. ubi hoc opus recenſetur. Nunc illud Caput, cum aliis multis, in Stobæi editionibus deſideratur: at ſervatum eſt vel totum vel maximam partem in Appendice Florent. MS. Parallelorum Sacrorum Johannis Damaſceni; ubi multi exſtant περὶ παιδείας ἢ ἀγωγῆς Antiquorum Scriptorum loci, Plutarchi et ex iſto ſub illius nomine frequentato libello nullus.

Non memoratur in *Sopatri* Epitomis, quarum argumenta, et Auctorum, unde factæ erant, nomina, recenſet Photius Biblioth. Cod. CLXV. In his complurium Plutarcheorum librorum ſuis nominibus diſerte ſignificatorum exſtabant loci, atque adeo ſpurii illius *De Fluminibus*. Erat in iiſdem Caput *De Efficacia Conſuetudinis et Laboris*; quæ eſt item materia hujus libelli Cap. IV. At Plutarchi liber De Educatione nullus nominatur.

His equidem rationibus nolim contendere, hunc libellum illa nondum fuiſſe ætate; quippe qui modo ſignificaverim eum mihi videri non multo recentiorem ipſo Plutarcho. Attamen eo inducor ut credam, eum voluminibus Plutarcheorum librorum, certe iis quibus Sopater et Stobæus uſi ſunt, nondum additum fuiſſe. Sane, mirum videri debet, in operibus eruditiſſimorum hominum, qui innumerabiles libros et verſaſſent et legiſſent, ex Plutarcheis aliis libris alia in capita locos ejuſdem argumenti additos reperiri, ex libello De Educatione in capitibus ejuſdem argumenti nullos reperiri.

SECTIO II.

DE ARGUMENTIS INTERNIS.

PARS I.

De Rebus.

CAPUT I.

De Materia.

§. 1.

De Materia, quæ deeſt.

JAM primum reperiemus, multas in hoc libello materiæ partes omiſſas eſſe, quæ omitti nec poterant a Plutarchi diligentia ac doctrina, nec debebant propter ipſam argumenti de Educatione naturam ac neceſſitatem. Harum deinceps præcipuas quidem recenſeamus; quando omnes enumerare infinitum eſt.

I. Conſtat inter omnes, quam late patuerit apud Antiquos locus de Educatione puerorum, quanta cum diligentia et cura tractatus ſit cum a Legiſlatoribus tum a Philoſophis. Sit mihi aliquis verſatus in lectione Plutarchi, teneat ejus formam et conſuetudinem, legerit ea quæ is de Educatione ſparſim differuit aliis in libris: legerit idem de hoc argumento quæ nobis præcipua ſervata ſunt Antiquorum præcepta, *Platonis* Legum VII. toto libro, aliis partim, VIII. I. II. Reipublicæ II. III. *Xenophontis* Cyropædia et Republica Lacedæmoniorum, *Ariſtotelis* Politic. VII. et VIII. Quinctiliani Inſtit. Orat. I. et II: tum ſe det ad hunc legendum libellum. Næ is haud ſecus repentino diverſitatis ac novitatis ſenſu percutiatur, quam qui e culto et fertili agro in incultum et ſterilem veniunt, aut qui de eodem argumento doctum et prudentem virum, deinde balbutientem puerum audiunt.

II. Quis non ab eo, qui ſe de Educatione præcepturum profiteatur, exſpectet ut tres illas inſtitutionis puerilis partes, *Literas*, *Muſicam*, *Gymnaſticam*, et diſerte memoret, et diligenter perſequatur? At iſte neutrum fecit. Fuit autem triplex illa diſtributio ita frequens et ſolemnis in omni Educationis mentione, ut ejus omiſſio in ſcriptione de hoc ipſo argumento non niſi ab incogitantia aut ignorantia moris antiqui proficiſci potuerit. Apud Platonem Socrates interrogat Theagem in cognomine Dialogo p. 8. C: *Τί οὖν; οὐκ ἐδιδάξατό σε ὁ πατὴρ καὶ ἐπαίδευσεν ἅπερ ἐνθάδε οἱ ἄλλοι παιδεύονται οἱ τῶν καλῶν κἀγαθῶν πατέρων υἱεῖς; οἷον, γράμματά τε καὶ κιθαρίζειν καὶ παλαίειν καὶ τὴν ἄλλην ἀγωνιάν.* Apud eumdem in Clitophonte p. 255. C; *Ὁρῶντες γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ γυμναστικὴν ὑμᾶς τε αὐτοὺς καὶ τοὺς παῖδας ὑμῶν μεμαθηκότας, ἃ δὴ παιδείαν ἀρετῆς εἶναι τελέαν ἤγησθε*: quem locum interpretatur Dio Chryſoſt. Orat. XIII. p. 223. C: *Κιθαρίζειν καὶ παλαίειν καὶ γράμματα μανθάνοντες ὑπὸ τῶν γονέων καὶ τοὺς υἱεῖς διδάξαντες, οἴεσθε σωφρονέστερον καὶ ἄμεινον οἰκήσειν τὴν πόλιν· καίτοι εἴ τις συναγαγὼν τούς τε κιθαριστὰς καὶ τοὺς παιδοτρίβας καὶ τοὺς γραμματιστὰς, τοὺς ἄριστα ἐπισταμένους ἕκαστα τούτων, πόλιν κατοικήσει ἐξ αὐτῶν ἢ καὶ ἔθνος, καθάπερ ὑμᾶς ποτε τὴν Ἰωνίαν, ποῖα τις ἂν ὑμῖν δοκοῖ γενέσθαι;* Xenophon Republica Lacedæm. II. 1: *Τῶν μὲν τοίνυν ἄλλων Ἑλλήνων οἱ φάσκοντες κάλλιστα τοὺς υἱεῖς παιδεύειν, ἐπειδὰν τάχιστα αὐτοῖς οἱ παῖδες τὰ λεγόμενα ξυνιῶσιν, εὐθὺς μὲν ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγοὺς θεραπεύοντας ἐφιστᾶσι, εὐθὺς δὲ πέμπουσι εἰς διδασκάλων μαθησομένους καὶ γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐν παλαίστρᾳ.* Ex hoc more eſt illud Terentii Eunucho, III. 2. 23: *fac periculum in literis, Fac in palæſtra, in muſicis: quæ liberum Scire æquum eſt adoleſcentem, ſolertem dabo.* Quarto loco Graphice, id eſt, pingendi ſive delineandi ars, ætate Philippi Macedonis ejuſque filii Alexandri, paulatim ut primus gradus Liberalium Artium, frequentata receptaque eſt: quod quidem conſtat Plinii teſtimonio XXXV. 34. 8. Ejus jam, ut quartæ nec ab omnibus adhibitæ, meminit Ariſtoteles Politic. VIII. 3: *Εἰσὶ δὲ τέτταρα σχεδὸν ἃ παιδεύειν ἀξιοῦσι, γράμματα καὶ γυμναστικὴν καὶ μουσικὴν, καὶ τέταρτον ἔνιοι γραφικήν.* Plato puer eam didiciſſe fertur; ut eſt apud Diogenem Laert. III. 5. et

alios: quamquam in ejus ſcriptis hujus rei, quod ſciam, nullum eſt indicium; niſi forte Leg. VI. p. 620. F. Ubi tamen ipſe eam non magni facere videtur: et certe ut artem factitare diſſuadet, in Epinom. p. 698. C. Sane puerilis ejus ætas in tempus ſuperius incidit. Ergo didicerit eam puer non communi more, ſed ſuo ſibi et peculiari ſtudio; ut jam antea Pythagoras, ſi quidem vera prodidit Diogenes ille *Incredibilium ultra Thulen* ſcriptor, e quo hæc refert Porphyrius de Vita Pythag. §. 11. loco, ut videtur, a librariis turbato, nec cum antecedentibus item turbatis ſatis apto: Παῖδα μὲν οὖν ὄντα ἔπεμπεν εἴς τε κιθαριστοῦ, καὶ παιδοτρίβου, καὶ ζωγράφου: ubi forte excidit Grammaticæ mentio, et legendum εἴς τε γραμματιστοῦ, καὶ κιθαριστοῦ, κ. π. κ. ζ. Quod vero ait G. I. Voſſius De Natura Artium Lib. I. Cap. V. §. 6: *jam Thaletis Mileſii, Ionicæ Sectæ conditoris, temporibus picturam fuiſſe partem inſtitutionis puerilis: idque intelligi ex ejus dicto apud Stobæum ubi queritur, pueros deinceps pædotribæ, grammatico, harmonico, pictori erudiendos tradi:* fefellerunt ſua virum egregium adverſaria; nam *Thaletis* dictum hujuſmodi in toto Stobæo, atque adeo in omnibus Antiquorum ſcriptis, nullum eſt: ſed eſt *Teletis* apud Stobæum Sermon. XCVI. p. 535: Εἰ δ' ἐκπέφευγε τὴν τιτθὴν (ὁ παῖς), παρέλαβε πάλιν ὁ παιδαγωγὸς, παιδοτρίβης, γραμματοδιδάσκαλος, ἁρμονικὸς, ζωγράφος: quem locum plenius infra referemus. Habetur quidem vulgo Teles in ſcriptoribus incertæ ætatis: ſed eum ſub Alexandri ſucceſſoribus, id eſt Antigoni, ſive Gonatæ ſive Doſonis, et æqualium ejus Ptolemæorum, temporibus fuiſſe, intelligitur ex ipſius alio loco *De Exilio* apud Stobæum Serm. XXXVIII. p. 231. Perperam eum Pythagoricum facit Fabricius B. G. Vol. I. p. 523.

III. At forte ſcriptor hujus libelli noluit pervulgatam illam quatuor artium diſtributionem ſequi? Si noluit, debebat eam certe memorare, reprehendere, meliorem ſuadere. Hoc ſane Plutarchus feciſſet.

At fortaſſe, etiamſi ſi diſtributionis illius commemorationem omiſit, de ipſis tamen his quatuor partibus præcepit? Iſte vero, neque de Grammatica, neque de

Muſica, neque de Pictura, vel unum verbum dixit: Gymnaſticam ita commendat, ut ejus veram vim ac partes ignoraſſe videatur; adeo leviter et univerſe de ea loquitur: quod ſuo loco ſpectabimus. Conſtat, Grammaticæ ſtudium puerile hujuſmodi fuiſſe, ut puer primo apud Grammatiſtam, id eſt Ludi magiſtrum, legere ac ſcribere diſceret, tum apud Grammaticum, qui ſæpe et Criticus dicebatur, poetas legeret et ſtilum componendæque orationis facultatem exerceret: quo de more qui plura cognoſcere vult, adeat præter Voſſii librum ſupra laudatum, Jo. Wowerium de Polymathia Cap. IV.—X. et ex Veteribus Quinctilianum Inſt. Orat. Lib. I. Cap. II.—IX. Plutarchum noſtrum De Legendis Poetis, ubi hanc puerilis inſtitutionis partem proprie tractavit. At hujus De Educatione libelli ſcriptor de neutro Grammaticæ munere verbum dixit, ipſius adeo artis ne nomen quidem protulit. Qui ſi Plutarchus eſſet, aut de utroque illo Grammaticæ munere præcepiſſet, aut monuiſſet ſe de Poetarum Lectione peculiarem librum vel ſcripturum vel ſcripſiſſe. Quid vero iſte Pſeudo-Plutarchus? Iſte vero ἐγκύκλια παιδεύματα univerſe, nec unum nominatim, tangit Capitis X. initio, paucis verbis in hanc ſententiam: *Puer ingenuus nullius debet expers eſſe earum artium, quæ liberales appellantur* (τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων), *ſed hæc curſim et guſtus cauſſa diſcere: philoſophiam vero præcipuo et antiquiſſimo loco habere et colere.* Quo in præcepto duplex eſt inſcitia: altera, quod ἐγκύκλια παιδεύματα non niſi obiter attingere ac deguſtare vult puerum, quæ, omnium recte ſentientium judicio ab omni ævo, unica et veriſſima puerilis ingenii inſtitutio et exercitatio fuerunt: altera, quod puero philoſophiam adjungit, quæ, totius Antiquitatis more, eorum demum fuit ſtudium qui e pueris jam exceſſiſſent, id eſt, ἐφήβων, νεανίσκων, adoleſcentum, juvenum.

IV. Ætatum progreſſionem, infantiæ, pueritiæ, adoleſcentiæ leviter notat; ipſarum ſtudia, mores et habitus, dotes et facultates non attingit: earumdem nec terminos nec partes ſuis annis ſignificat. Conferat quis iſtam negligentiam cum diligentia vel Ariſtotelis Politic. VII. 17.

VIII. 1. et ſeq. vel Quinctiliani Inſtit. Orat. I. 1. II. 1. et aliis locis. Atqui hi de Educatione non ſola et ſeorſim, ſed, ut de parte alterius doctrinæ, conjunctim ſcripſerunt. Alii etiam qui ætatum commemorationem obiter attingunt, accuratius eas diſtinguunt. Veluti in humanæ ſortis vitæque deſcriptione, Teles, præclaræ philoſophus doctrinæ, quem ſupra laudavimus, apud Stobæum eodem ibi notato loco Serm. XCVI. p. 535: Ἀλλ' εἰ θέλει τις ἐκλογίσασθαι ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ πάσας τὰς ἡλικίας, εὑρήσει πολλῷ πλείους τὰς ἀλγηδόνας. Πρῶτον μὲν γὰρ τοῦ παντὸς χρόνου ὁ ἥμισυς ἀδιάφορος, ἐν ᾧ καθεύδω. Εἶθ' ὁ πρῶτος ὁ κατὰ τὴν παιδοποιΐαν (lege παιδοτροφίαν, ut infra) ἐπίπονος· πανᾷ τὸ παιδίον, ἡ δὲ τροφὸς κατακοιμίζει· διψᾷ, ἡ δὲ λούει· κοιμηθῆναι θέλει, ἡ δὲ κρόταλον ἔχουσα ψοφεῖ. Εἰ δ' ἐκπέφευγε τὴν τιτθὴν, παρέλαβε πάλιν ὁ παιδαγωγὸς, παιδοτρίβης, γραμματοδιδάσκαλος, ἁρμονικὸς, ζωγράφος. Προάγει ἡλικία· προσγίνεται ἀριθμητικὸς, γεωμέτρης, πωλοδάμνης· (ὑπὸ τούτων πάντων μαστιγοῦται, forte delendum) ὄρθρου ἐγείρεται, χολάσαι οὐκ ἔστιν. Ἔφηβος γέγονεν· ἔμπαλιν τὸν κοσμήτην φοβεῖται, τὸν παιδοτρίβην, τὸν ὁπλόμαχον, τὸν γυμνασίαρχον· ὑπὸ πάντων τούτων μαστιγοῦται, παρατηρεῖται, τραχηλίζεται. Ἐξ ἐφήβων ἐστὶ μὴ ἤδη ἔτη εἴκοσι ἐτῶν· ἔτι φοβεῖται καὶ παρατηρεῖ μὴ γυμνασίαρχον καὶ στρατηγόν· παρακοιτεῖν ὅπου δεῖ, οὗτοι παρακοιτοῦσι· φυλάττειν καὶ ἀγρυπνεῖν, οὗτοι φυλάττουσιν· εἰς τὰ πολῖα ἐμβαίνειν, οὗτοι ἐμβαίνουσιν. Ἀνὴρ γέγονε καὶ ἀκμάζει· στρατεύεται μὴ παρεμβεύει ὑπὲρ τῆς πόλεως, πολιτεύεται, στρατηγεῖ, χορηγεῖ, ἀγωνοθετεῖ, καὶ μακαρίζει ἐκεῖνον τὸν βίον, ὃν παῖς ὢν ἐθίασε. Παρήκμασε, καὶ ἔρχεται εἰς γῆρας· πάλιν παιδοτροφίαν ὑπομένει, μὴ ἐποδᾷ τὴν νεότητα· τὸ δὲ γῆρας βαρύτερον Αἴτνης.—Hunc, longiuſculum licet, locum apponere operæ pretium erat, ut compararetur cum ſimili quem Stobæus eodem Sermone p. 535. ſub nomine Platonis exhibet e Dialogo Axiocho, cujus auctorem alii Æſchinem Socraticum faciunt: utrique perperam: Ποῖον, ἔφη, μέρος τῆς ἡλικίας ἄμοιρον τῶν ἀνιαρῶν; οὐ κατὰ μὲν τὴν πρώτην γένεσιν τὸ νήπιον κλαίει, τοῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμενον; οὐ λέληθεν γοῦν οὐδεμιᾶς ἀλγηδόνος, ἀλλὰ δι' ἔνδειαν, ἢ περιψυγμὸν, ἢ θάλπος, ἢ πληγὴν ὀδυνᾶται, λαλῆσαι μὲν οὔπω δυνάμενον ἃ πάσχει, κλαυθμυριζόμενον δὲ, μὴ ταύτην τῆς δυσαρεσκήσεως μίαν ἔχον φωνήν. Ὁπόταν δὲ εἰς τὴν ἐπίλοιπον ἀφίκηται

πολλοὺς πόνους διαντλῆσαν, ἐπέςησαν παιδαγωγοὶ, ἢ γραμματιςαὶ, καὶ παιδοτρίβαι, τυραννοῦντες· αὐξανομένῳ δὲ κριτικοὶ, γεωμέτραι, τακτικοὶ, πλῆθος δεσποτῶν. Ἐπειδὰν δὲ εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγραφῇ, κοσμητὴς, ἢ φόβος χαίρων· ἔπειτα Λύκειον ἢ Ἀκαδημία, ἢ γυμνασιαρχία ἢ ῥάβδοι, ἢ κακῶν ἀμετρία· ἢ πᾶς ὁ τοῦ μειρακίου χρόνος ὑπὸ σωφρονιςὰς καὶ τὴν ἐπὶ τοὺς νέους αἵρεσιν τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς. Ἐπειδὰν δὲ ἀπολυθῇ τούτων, φροντίδες ἄντικρυς ὑπέδυσαν καὶ διαλογισμοὶ τίνα τὶς τοῦ ζῆν ὁδὸν ἐνςήσεται· ἢ τοῖς ὕςερον χαλεποῖς ἰφάνη τὰ πρῶτα παιδικὰ καὶ νηπίων ὡς ἀληθῶς φόβητρα· ςρατεῖαι γὰρ καὶ τραύματα, ἢ συνεχεῖς ἀγῶνες. Εἶτα λαθὸν ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας, εἰς ὃ πᾶν συῤῥεῖ τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον καὶ δυσαλθές. Animadvertantur veſtigia imitationis qua hic ſive Pſeudo-Plato ſive Pſeudo-Æſchines locum Teletis ſequitur, ſed imitationis non puerilis aut ſervilis totas ſententias cum ipſis verbis deſcribentis, cujuſmodi cernitur in duobus aliis ejuſdem auctoris nomine uſurpatis Dialogis *De Virtute* ac *De Divitiis*, ſed univerſum argumentum adumbrantis: quibus in Dialogis ut eſt ratio oratioque ſimplicior, majorque cum Socratico charactere ſimilitudo, ita in Axiocho non eſt tanta ab eodem charactere diſſimilitudo, quanta in libello *De Educatione* a Plutarcheo. Cæterum Æſchinis character cognoſci poteſt e germanorum Dialogorum reliquiis apud Ariſtidem: quibus nos addamus unam, eamque conjuncti fere cum præſente quæſtione argumenti, ſervatam adhuc ineditam in Appendice Flor. Jo. Damaſceni: ΑΙΣΧΙΝΟΥ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΙΚΟΥ. Οὗτός ἐςι Μιλτιάδης ὁ Στησαγόρου ὃς παῖς μὲν ὢν ἤσκει Ὀλύμπια, ἢ κρείσσων ἦν τοὺς πόνους πονῶν ἢ παιδοτρίβης ἐπιτάσσων· ἐκεῖ δὲ μείζους παῖδας αὐτοῦ ἢ πρεσβυτέρους κατεμαχέσατο, ἢ ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τοῦ ςεφάνου, ἄκων ὑπὸ τοῦ παιδοτρίβου ἐξήχθη. Ἔτι δὲ ἐπίτροποι αὐτοῦ ἐγένοντο οὔτε τὰς αὐτὰς ἡλικίας ἔχοντες, οὔτε τοὺς αὐτοὺς τρόπους· ἢ τούτων ἁπάντων ἦν κατήκοος. Παιδαγωγὸς αὐτῷ ἠκολούθα οὐ πάνυ σπουδαῖος· καὶ τούτῳ οὐδὲν πώποτε ἠναντιώθη. Ταῦτα μὲν παιδὶ ὄντι αὐτῷ ἐπιτετήδευται. Ἐπὶ δὲ μειράκιον ἦρχετο γίνεσθαι, σιωπᾷν καλὸν ἡγήσατο εἶναι· σεσιώπηται αὐτῷ μᾶλλον ἢ τοῖς χαλκείοις ἀνδριάσι· τοῦ σώματος αὐτῷ καλὸν εὐδόκει εἶναι ἐπιμελεῖσθαι· ἐπιμεμέληται τούτου· ὥς'. ἔτι καὶ νῦν τῶν ἡλικιωτῶν ἄριςα ἔχει τὸ σῶμα. Sumtus videtur locus ex *Miltiade* Dia-

logo: quem, ut primum, a nondum satis matura confirmataque scriptoris facultate profectum notat Diogenes Laertius II. 61: at ipse Æschines præcipuum censuit, tum quidem quum Syracusas veniisset; siquidem eum prælegit Dionysio, ut prodit Lucianus De Parasito T. I. p. 860.

V. Nil dicitur, utrum pueri utilius domi, an in scholis erudiantur: quod est argumentum Quinctiliani Instit. Or. I. 2.

VI. Nil, qua ratione puerorum ingenia dignoscantur: quod est ejusdem argumentum, I. 3.

VII. Nil de variis ingeniis vario modo docendis ac tractandis.

VIII. Nil de ipsa varietate ingeniorum naturali, cum in facilitate et solertia ad virtutes, artes, disciplinas: tum in proclivitate ad vitia, stupore et inertia ad discendum.

IX. Nil de varietate educationis ad varia vitæ genera, quibus pueri destinantur, accommodanda.

X. Multa desunt, quæ Antiquitatis mos in hoc argumento desiderat: multa, quæ Plutarchi proprietas et consuetudo. Omnia recensere, infinitum est: adhuc illorum quædam attigimus: nunc horum pauca memoremus. Primum igitur, virtutum vitiorumque notationes Plutarcho illæ familiares ductæ ab experientia et interiore humanæ naturæ observatione,—nullæ.

XI. Comparationes actionum animi et corporis, Plutarcho frequentes et propriæ, quibus res a sensuum judicio remotæ sub sensus revocantur et corporeis imaginibus significantur,—nullæ.

XII. Philosophorum, qui multi fuerunt, de hoc argumento præcepta et rationes nec referuntur, nec cum judicio expenduntur. Nam quod Platonis aliquoties fit mentio, levius hoc est quam pro consuetudine ac doctrina Plutarchi.

XIII. Exempla de puerorum Educatione a diversis singulorum populorum moribus desumta, veluti Atheniensium, Lacedæmoniorum, Thebanorum, Romanorum, omnino rerum Romanarum mentio—nulla.

XIV. De consilio loci, temporis, hominum, id est, qui-

bus populis et regionibus, cui ætati et ſæculo, cui hominum generi, ſcripſerit præceptaque ſua deſtinaverit; quis ipſe, quo loco ac tempore, fuerit—, horum omnium vel diſerta admonitio, vel tacita ſignificatio, nulla.

§. 2.

De Materia quæ adeſt.

Jam reliqua hujus quæſtionis argumenta, quandoquidem ſuus pleriſque et eſt et dabitur locus in Animadverſionibus, nunc ſummatim pleraque, et quaſi puncto, notemus.

Igitur materia quæ adeſt, fortaſſe probabiliter tractata reperitur? Immo ita, ut quemvis potius alium, quam Plutarchum, prodat opificem.

I. Præcepta ſe daturum profitetur περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγῆς, nec definit aut ſignificat, quid ſit ἀγωγή, qui ἐλεύθεροι παῖδες: quod, ut conceditur iis, qui obiter nec ex inſtituto rem memorant, ita iis, qui de hac ipſa re ſingularem libellum conſcribunt, concedi nequit, certe alienum eſt a Plutarchi diligentia.

II. Præcepta dat ditioribus, non pauperibus: nec ipſe hoc fateri veretur: Cap. XI. p. 8. E. nam aliorum hoc nomine reprehenſionem ita occupat ac diluit ut dicat, *Si vero ſunt, qui, propter rei familiaris anguſtias, meis uti nequeant præceptis, bi fortunam, non me præcipientem, accuſent.* Iſta igitur ſive profeſſio ſive confeſſio, cum ipſa eſt et philoſopho et Plutarcho indigna, tum ejus excuſatio inſcita et inficeta.

III. Præcepta ipſa, cedo, qualia ſunt? Non mala neque repudianda: ſed tamen pervulgata, nec vel a prudente experientiæ obſervatione, vel ab exquiſitis et interioribus Literarum copiis profectæ; ut nemo non unus ex multis paterfamilias, leviter tinctus literis, melius præciperet. Sed quandoquidem materia eſt duplex, dogmatica et hiſtorica, ut partim præceptis partim exemplis conſtet; utraque animadvertatur.

IV. Præcepta hujus libelli continentur locis communibus, ſententiis tralatitiis, ſive levi ac mediocri paucorum et frequentiſſimorum Auctorum lectione, ſive ex quotidianæ vitæ ſermone ſuſceptis. Quibus confirmandis quæ adhibentur auctoritates vel ab exemplis hiſtoricis, vel aliorum nomine et effatis, petitæ, in eadem ſunt levitate.

V. Ex Philoſophis unus eſt Plato, cujus ſub ipſius nomine apponuntur ſententiæ; ſed nec amplius tribus locis, nec ut philoſophiæ placita: magis auctoritatis et ornatus cauſſa. Euripideæ quater laudantur: quæ pro Plutarchi conſuetudine multo plures eſſe debebant. Homerica, nulla: Heſiodea, una: item Phocylidis et Sotadis, una cujuſque: ſemel Epigramma incerti poetæ: Demoſthenis locus unus. Ex hac paucitate in laudandis Auctorum ſententiis, et plerorumque omiſſione, jam quis ſuſpicetur Plutarchum hujus libelli ſcriptorem non eſſe. Cæterum quod ſub finem Pythagorica ſymbola, quaſi e ſacco, effunduntur, potius inſcitiam quam doctrinam prodit.

VI. Frequentia ſunt exempla hiſtorica: eaque ſane hunc libellum jucunda varietate diſtinguunt; ita tamen ut nonnulla eorum eum non a Plutarcho ſcriptum arguant, partim ab ipſa veritate, partim a ratione qua in germanis Plutarchi libris referuntur, diſſentientia. Veluti illud Cap. II. p. 1. D. de Themiſtoclis filio aliter eſt in Vita Themiſtoclis p. 128. B. et Apophthegm. p. 185. D. Stilponis factum dictumque ad Demetrium Poliorcetem Cap. VIII. p. 5. F. aliter refertur a Plutarcho aliis locis; altero De Animi Tranquillitate p. 475. C. obiter et brevius; altero uberius, ut in hiſtoria, in Vita Demetrii p. 893. A: præterea illud falſum et horum Plutarcheorum locorum auctoritati repugnans, Demetrium Megaram ſolo æquaſſe, *εἰς ἔδαφος κατέβαλε*. Theocriti Chii dicterium in Antigonum regem et cædes, Cap. XIV. p. 11. B. C. diverſo modo narratur a Plutarcho Sympoſiacarum Quæſtionum, II. 1. p. 633. C; ut Heuſingerus, acer hujus libelli defenſor, tamen facere non potuerit quin fateretur ſe mirari, *ab eodem auctore de iiſdem tam diverſa narrari:* licet in Præfatione ex hujuſmodi diverſitate ductam

ſuſpicionem, ut ſibi videbatur, confutaſſet hac reprehenſione: *Et profecto*, inquit, *admodum invalido uteretur argumento, ſi quis putaret, ideo a Plutarcho ſcriptum iſtud profectum non eſſe, quia nonnulla in eo occurrant, quæ a noſtro in aliis libris contrarium in modum prolata aut explicita inveniantur. Dudum enim oſtenderunt viri docti, non inſolitum fuiſſe Plutarcho eaſdem ſententias eaſdemque hiſtorias flectendo ac torquendo ad diverſiſſimos ſcopos accommodare.* Atqui, o bone, aliud eſt, *idem aliter narrare*, aliud, *idem contrario et diverſo modo narrare:* aliud eſt, *rem ipſam immutare*, aliud, *rationem tractandi.* Plutarchus eamdem ſententiam et hiſtoriam variis locis ita prodere ſolet, ut eam ad varietatem argumenti accommodet, non ut eam aliam faciat et ſibi ipſe repugnet. Porro illis in locis ubi aliquid falſum et hiſtoriarum conſenſui repugnans proditur, quid ſunt niſi ignorantiæ errores? Cap. II. p. 1. C. Themiſtoclis filius *Diophantus* vocatur, qui eſt *Cleophantus.* Cap. VII. p. 4. E. *Crates* ſententiæ proditur auctor, qui eſt *Socrates.* Cap. X. p. 8. B. *Epaminondas* in Platonis diſcipulis memoratur. Cap. VI. p. 8. A. *Socratis* dictum apud Platonem in Gorgia apponitur cum hac præfatione, ἐρωτήσαντος αὐτὸν, μοὶ δοκεῖ, Γοργία: at Polus fuit, qui interrogaret! cæterum nec error nec dubitatio iſtiuſmodi cadit in Plutarchi vel conſuetudinem vel rationem ac doctrinam. Sed, dicat quis, hi ſunt vel memoriæ lapſus venia digni, aut librariorum errores corrigendi. Enimvero qui Plutarchi memoriam novit, idem novit eam adeo pueriliter labi non potuiſſe. Librariis et ego aliquando hos errores tribuere malui quam ſcriptori: mutavi ſententiam, homine familiarius cognito et interius perſpecto: ad majorem partem exigenda eſt illa æquitas: utendum eſt ea ubi in magna univerſe per totum librum diligentia et doctrina pauci occurrunt errores, non ubi frequens eſt per totum librum negligentia cum doctrinæ tum rationis.

VII. Materiæ pars etiam ſunt ſingularia dicta judiciaque ſcriptoris. Horum non pauca ſunt in quibus nec ratio nec conſilium appareat, quæque magis cum puerili negligentia ac temeritate, quam cum cogitate ſcribentis

diligentia, conveniant. Veluti, Cap. II. *Nobilium et claris parentibus natorum puerorum arrogantia, Cleophanti exemplo,* laudata. Cap. IV. p. 3. F. *Theſſali dictum* ita inſertum, ut nil ad rem pertineat. Cap. VII. p. 4. B. *bonum pædagogum debere ſimilem eſſe Phœnici, Achillis pædagogo:* nec additur qualis fuerit Phœnix, quæ ejus in hoc munere dotes. Mox de *magiſtro* dicturus ita præfatur, ut dicat hoc munus eſſe πάντων μέγιστον καὶ κυριώτατον τῶν εἰρημένων, ac ſi præ magiſtro, pædagogus et prior inſtitutionis pars levis momenti ſit. Ibid. p. 5. A. Τί οὖν συμβαίνει τοῖς δαιμαζοῦσι πατράσιν, ὅταν δὲν κακῶς μὲν δρέψωσιν, κακῶς δὲ παιδεύσωσι τοὺς υἱεῖς; Neque ſi ita legas, neque ſi prius κακῶς mutes in καλῶς, ſententia congruens ſuperioribus et apta exiſtat: videtur ſcriptor, ut novus in ſcribendo, figuræ concinnitate inductus, ei rem ac ſententiæ veritatem poſthabuiſſe. Cap. VIII. p. 5. C. *Reliqua omnia bona ſunt humana, parva, nec ſtudio digna, nobilitas, divitiæ, gloria, pulchritudo, ſanitas, robur corporis: ſola bonorum noſtrorum doctrina eſt immortalis ac divina:* eſt hoc ſcriptoris Stoicum παράδοξμα, obiter fando acceptum nec intellectum: nec certe ab eo crepandum qui de Educatione ſcribat; quippe quæ horum *humanorum* bonorum rationem habere debet. Deinde duplex eſt in hoc judicio error, et non modo a Stoicæ rationis, ſed omnis philoſophiæ uſu, atque adeo a vitæ conſuetudine abhorrens: primum, *corporis pulchritudinem, ſanitatem et robur, nullo ſtudio eſſe digna:* deinde hæc ipſa vocare *humana*; quaſi vero omnia humana, id eſt ea quæ cum hominis natura conjuncta ſunt, negligi debeant, aut quaſi non ipſa doctrina ad res humanas referatur. Quid, quod ſibi ipſe repugnat ſcriptor? Nam ſi ſola παιδεία ſtudio eſt digna, quid dicamus de reliquis Educationis partibus, γενέσει, τροφῇ, ἀγωγῇ, de quibus antea cum ſtudio præceperat? Sed hic locus, ut totus fere libellus, magis ex rhetoricis ampullis, quam philoſophiæ ſcientia ac differendi facultate, profectus eſt. Aliud deinceps ſubjicitur ex eodem genere παράδοξμα; *duo hæc in tota hominis natura ſunt κυριώτατα, νοῦς καὶ λόγος*: neutrum, quid ſit, explicatur; at laudantur rhetorice effuſa ampulla: et hæc

tamen tribuit τῇ ἀνδρωπίνῃ φύσει, quum antea τὰ ἀνθρώπινα nullo ſtudio digna pronunciaſſet. Sed, ut alia omittamus, quale hoc eſt? Cap. X. p. 7. F. τὸ δὲ τοῖς λογισμοῖς πειθῆναι τῶν ἡδονῶν, σοφῶν· τὸ δὲ ὀργῆς κατακρατεῖν, ἀνδρὸς οὐ τοῦ τυχόντος ἐστί: primum, gradatio ne rhetorice quidem juſta, quippe a majore ad minus procedens: deinde, σοφῶν, majus eſt munus, major facultas quam *ratione vincere voluptates*; hoc enim σωφροσύνης eſt, ut item *iram continere*: at σωφροσύνη eſt una ex quatuor virtutibus, quarum conjunctione oritur σοφία. Ergo apparet in hoc loco ignorantia et confuſio generum: a qua ſcriptorem ne ita quidem liberare poſſis, ſi σοφῶν in σώφρονας mutes, quod aliquando facere volui nondum ſatis cognito. Nunc error iſte cum reliquis ei relinquatur erroribus. Locum περὶ παιδείας p. 8. B. peroratiuncula concludit, cum hoc initio, Καὶ περὶ μὲν παιδείας οὐκ οἶδ' ὅ, τι δεῖ πλείονα λέγοντα διατρίβειν: ubi duplex cernitur inſcitia: primum, quod multas παιδείας partes ſilentio praeteriit, ut §. 1. oſtendimus: deinde quod continuo ſubjungit: *Sed praeter ea, quae diximus, utile immo neceſſarium potius eſt, comparare ſibi veterum libros.* An ergo librorum comparatio non eſt conjuncta cum παιδείᾳ? Si eſt, quare dicis, te non ſcire quid amplius de παιδείᾳ dicas? Sin contra, quare eam huic loco addis? Sed eam conjunctam eſſe cum παιδείᾳ voluiſti; quandoquidem eam mox vocas ὄργανον παιδείας. Caeterum hoc praeceptum, de librorum poſſeſſione comparanda, quomodo effertur? Ita ut nec pes nec caput ei conſtet: Κατὰ τὸ γεωργῶδες· τὸν γὰρ αὐτὸν τρόπον ὄργανον τῆς παιδείας ἡ χρῆσις τῶν βιβλίων ἐστὶ καὶ ἀπὸ πηγῆς τὴν ἐπιστήμην τηρῶν συμβέβηκεν: quod et verbis inficetum et ſententia ineptum, nec probabilem correctionis mutationem capit, ut ſcriptor negligentiae culpa liberetur: quod ſuo loco in Animadverſionibus oſtendemus. Jam quod Cap. XI. p. 8. E. dicit, *Si qui ſunt, qui propter inopiam rei familiaris, mea praecepta ſequi non poſſint, bi fortunam ſuam accuſent, non me praecipientem:* notavimus ſupra, hujus §, Num. II. Porro Cap. XIV. p. 10. F. *Myſteria ab Antiquis inſtituta, ut hac exercitatione collectam facultatem taciturnitatis ad hominum arcana transferamus*;

falſum et ab rei natura et hiſtoriæ fide alienum; ferendum fortaſſe in eo, qui cum pueris agit, pædagogo et magiſtro, ut eos falſis opinionibus ad recte agendum ducat, haſque adhibeat ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ: item in oratoribus qui populärem dicunt concionem; non in philoſopho, qui ſe argumentum via et ratione expliciturum profiteatur. Cap. XVII. p. 12. D: *Pueri a malorum conſuetudine hominum ſunt probibendi. Hoc et Pythagoras præcepit per ænigmata, quæ ego apponam et explicabo:* his dictis, deinceps novem ſubjungit ſymbola Pythagorica, quorum non niſi primum et quartum ad rem præſentem pertinet, reliqua omnia aliena ſunt. Cap. XIX. p. 13. F: *Adoleſcentes voluptatibus dediti et reprehenſionibus minus obtemperantes matrimonio conſtringantur: quod eſt tutiſſimum juventutis vinculum.* Hoc ita ſimpliciter præceptum magis patrem e Comœdia, quam Plutarchum, et omnino hominem cogitate de hoc argumento præcipientem deceat: propter multas quas hæc res habet cautiones. Harum iſte unicam, eamque fortaſſe minimi momenti, addidit: *uxor ſit ejuſmodi quæ maritum divitiis et nobilitate generis non multum ſuperet; quippe qui tales ducunt uxores, non mariti, ſed dotis ſervi, fiunt.* Ergo nulla mentio fit animi, ingenii, morum, virtutum muliebrium, quibus futuram matremfamilias inſtructam eſſe oportet: quarum niſi ratio habeatur, pater filium matrimonio non corrigat, ſed nepotes quærat iiſdem vitiis obnoxios.

CAPUT II.

De Forma.

Forma duplex eſt: altera rerum, de qua nunc dicendum: altera orationis, de qua poſtea dicemus.

Rerum forma, ut ſupra monuimus, continetur duabus partibus, *diſtributione materiæ* et *argumentatione.*

§. 1.

De Diſtributione Materiæ.

Materia in diſtributione bifariam ſpectatur: vel tamquam *diſputatio* univerſe, cujus partes cenſentur, Exordio, Tractatione, Epilogo, aliis: vel tamquam ipſa *res et quæſtio* diſputationi propoſita, quæ eſt *Educatio puerorum*. De utraque deinceps videamus.

I. Diſputationis partes ſuo quæque habitu et modo alienæ ſunt a Plutarchi conſuetudine et ingenio. *Exordium* brevius et jejunius quam pro rei gravitate et momento, præſertim principum philoſophorum ſcriptis explicitæ. *Tractatio* non habet certam viam et rationem: non adeſt definitio rei propoſitæ, non ſtatus quæſtionis et conſtitutio loci, non ſingularum partium majorum in minores diviſio, non in argumentis nexus, non in exemplis apta cum argumentis convenientia: omnino differendi ratio et copia Plutarchea nulla. *Epilogus* brevis, idemque cum profeſſione ac prædictione conjunctus, plane abhorret a conſuetudine Plutarchi: qui non ſubito, ſed ſenſim, a tractatione ad concluſionem progredi ſolet.

II. Educationis partes facit quatuor, γένεσιν, τροφὴν, ἀγωγὴν, παιδείαν. Recte quidem. Sed in iis explicandis quomodo verſatur? Singularum vim et naturam nec definiendo aperit, nec deſcribendo ſignificat: earumdem partes aut nullas, aut pauciſſimas, notat: ipſa tractatio earum et explicatio levior quam pro ipſarum pondere ac momento, et pro doctrina jam ab antiquis expoſita, quam iſte non cognoviſſe videtur. Quid ſit ἀγωγὴ, et qualem intelligi velit, ipſe ignoravit. Porro, fines materiæ minime cepit, qui περὶ παίδων ἀγωγῆς profeſſus, deinde Cap. XV. ἐπὶ τὴν τῶν μειρακίων ἡλικίαν tranſeat. *Amphora cœpit inſtitui; currente rota cur urceus exit?* Sed ſemel ad ætatem adoleſcentum tranſgreſſus, quare non eo loco de philoſophiæ inſtitutione egit? quare hanc contra omnem Antiquitatis morem attribuit pueris? Eſt hoc profecto ὕστερον πρότερον.

Aliud eſt in hoc genere non minus præpoſterum. Quatuor illæ partes natura ſua hoc ordine procedunt, ut prima ſit γένεσις, ſecunda τροφή, tertia ἀγωγή, quarta παιδεία. Mitto jam in unaquaque quot quantoſque loços omiſerit. De ordine videamus. Γένεσις tractatur Cap. I. II. III. Tranſit deinceps Cap. IV. ad ἀγωγὴν *educationem*, Περὶ δὲ τῆς ἀγωγῆς καὶ δὴ λεκτέον. Capite V. ad *nutritionem* accedit, Περὶ δὲ τροφῆς ἐχόμενον ἂν εἴη λέγειν: forte quis exſpectet τροφὴν *pueri!* Immo eſt τροφὴ *infantis*; docet *præſtare patis a matribus, quam a nutricibus, ubera præberi.* Tum deinde Cap. VII. ad ætatem progreditur, *qua puer pædagogo tradatur*, quod eſt ipſum ἀγωγῆς: cujus grammaticam poteſtatem ab iſto ignoratam, nos in Animadverſionibus aperire ſtudebimus. Sed ita huc et illuc vagari eſtne, non dicam Plutarchi, ſed omnino viri cogitate et via differentis, nec potius pueri temere oberrantis?

§. 2.

De Argumentatione.

Argumentationis vis et efficacia quæ exiſtere poſſit ex ejuſmodi via et itinere diſputationis, facile eſt ad intelligendum. Sententiolæ non ſunt invenuſtæ ſingulæ, ſed conſarcinatæ nullo ad concluſionem apto nexu. Frequens digreſſio ad locos communes et rhetorica declamatio. Sed rationum nexus, ut ſæpe ipſa materiæ vi et natura appareret, ita a ſcriptore turbatus ſæpe, ſæpe quæſitus ineptis formulis et comparationibus. Hujuſmodi eſt:

Cap. IV. p. 2. F: repetitio ejuſdem fere formulæ brevi ſpatio, Καὶ τί δεῖ τ' ἄλλα θαυμάζειν; et mox, Καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν;

Cap. IX. p. 6. C: poſteaquam in antecedentibus ita de inſtitutione doctrinæ egiſſet ut eam univerſe ac declamatorie laudaret, neque ullam ejus partem omnino verbo nominaret, jam hoc capite monet ſe ſanam et incorruptam παιδείαν, non panegyricas nugas commendare. Quo loco videtur rhetoricas exercitationes ſignificare: ſed ita omnia

miſcet, ut quo illa monita pertineant, ne diligenter quidem attendens facile animadvertat. Enimvero, quæ iſta habenda eſt explicandæ quæſtionis ratio, ut rem univerſe laudes, de partibus taceas, denique unius partis, id eſt, rhetoricæ exercitationis abuſum reprehendas, de ejus uſu et recta ratione nil dicas? Sed hanc ipſam correctionem ita ſubjungit, ut de una extemporali dicendi facultate dicat, et ejuſmodi præfatiunculam præmittat, qua de aliis *præterea* rebus dicere velle videatur, Πρὸς δὲ τούτοις, τί ἂν τὸς παῖδας χρησὸν ἕτερον διδάξαιμεν, καὶ τίσιν ἀγαθοῖς ἐπιφύεσθαι παραινέσαιμεν. Quid aliud eſt πρὸς τούτοις quam *præterea?* Saltem dixiſſet ἀντὶ δὲ τούτων, *horum loco*, vel denique πρὸς ταῦτα, *adverſus hæc*. Cæterum homo magis incogitantia, quam Græcæ orationis ignorantia, labi ſolet.

Porro in eodem argumento ita progreditur, ut ubique appareat eum rhetoricæ nec rationem nec uſum tenere: unam etiam interponit comparationem ineptam et ipſius propoſito diſputationis contrariam. *Ante virilem*, inquit, *ætatem extempore non eſt dicendum. Ubi facultas oratoria radices egerit, ea libere uti licebit. Nam, quemadmodum qui diu fuerunt vincti, poſtmodo ſoluti, ob diuturnam vinculorum conſuetudinem titubant: ita qui orationem multo a tempore conſtrictam tenuerunt, ii, etiamſi aliquando ſubito oporteat dicere, nihilo minus eamdem dicendi formam retinent.* Iſta igitur comparatione voluitne commendare præceptum an quamdam ei cautionem adjungere? Utrumvis voluerit, inepta eſt comparatio. Equidem Græcis verbis, quamcumque, ut fortaſſe corruptis, adhibeas medicinam, nulla ejuſmodi reperitur quæ iis aliquam ſanæ ſententiæ rationem addat: ut hic item error non librario, ſed auctori, tribuendus ſit.

Denique in fine hujus loci p. 7. B. frigide plane et pueriliter præmittitur hæc formula: Βούλομαι δ' ἵνα ἔτι μέμνημαι τῆς παιδείας, ὡς ἔχω δόξης περὶ αὐτῆς ἀπᾶν. *Ac dum adhuc inſtitutionis memini, volo meam de ea ſententiam exponere.* Cæterum in toto loco eſt et ordo præpoſterus ac turbatus, et rerum doctrinæque inopia atque inanitas.

Cap. XI. in fine, p. 8. F. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ τῷ λόγῳ παρ-

ἐφοϱτισάμην, ἵν' ἐφεξῆς καὶ τ' ἄλλα τὰ φέϱοντα ϖϱὸς τὴν ὀϱθὴν τῶν νέων ἀγωγὴν συνάψω. Duplex eſt incogitantia et rationis negligentia. Primum, quod hanc ſui defenſionem adverſus eos, qui eum ſolis divitibus præcepta dare infimularent, *ea de cauſſa* ſe ſuſcepiſſe dicit, *ut deinceps reliqua ad rectam adoleſcentum educationem conducentia attexere poſſet.* Quaſi vero ſequentia non potuiſſet attexere niſi defenſionis hoc extraordinario onere ſuſcepto; hoc enim eſt ϖαϱαφοϱτίζεσθαι. Alterum, quod omnino ejuſmodi formulam apponit; quæ, quamvis veram habuiſſet ſententiam, tamen diſputationis nexum turbaret.

Cap. XIII. init. Τί ἔν ἐϛιν ὃ βούλομαι λέγειν, ἵνα τῷ ϖαϱαδείγματι φανεϱώτεϱον ϖοιήσω τὸν λόγον. Denuo rhetorica interſerenda formula, orationis nexum turbat, qui ſine illa probabiliter conſtat. Sed hæc verba ἵνα τῷ ϖαϱαδείγματι φανεϱώτεϱον ϖοιήσω τὸν λόγον, quid ſibi volunt? Nam ſine his, ſaltem illa priora, τί οὖν ἐϛιν ὃ βούλομαι λέγειν, aliquem ſenſum habuiſſent. Nunc homo non contentus diſputationis nexum interpoſita formula interrupiſſe, ipſi formulæ aliam addit formulam; atque ita totam obſcuram et ambiguam reddit. Λόγος quidem eſt vel illud τὸ λίαν φιλεῖν τοῦ μὴ φιλεῖν αἴτιον κατέϛη, vel totum caput. Sed quid eſt ἵνα, utrum ad antecedentia, an ad ſequentia, refertur? Si ad antecedentia refertur, hic erit ſenſus, *Quid autem volo hoc dicto,* τὸ λίαν φιλεῖν τῷ μὴ φιλεῖν αἴτιον κατέϛη, *quod ego attuli ut diſputationem exemplo dilucidiorem reddam.* Sin ad ſequentia, ſubaudiendum erit verbum *dicam* vel ſimile, ut ſententia hunc in modum concipiatur, *Quid autem velim hoc dicto* τὸ λίαν φιλεῖν τῷ μὴ φιλεῖν αἴτιον κατέϛη, *dicam et hoc dictum exemplo dilucidius faciam.* Neutra ſententia cum recta Grammatica ratione convenit. Porro, quid eſt τῷ ϖαϱαδείγματι? quid eſt τῷ? nam articulus habet ſignificationem certæ cujuſdam rei et quaſi demonſtrationem, *hoc exemplo*; quodnam eſt hoc exemplum? aut ſi omiſſo etiam articulo accipiamus *exemplo* univerſe, id eſt *quodam exemplo,* denuo interrogo quodnam ſit illud quoddam exemplum? An eſt illud in ſequentibus poſitum, *ut ſtirpes mediocribus aquis alantur, abundantibus ſuffocantur; ita ani-*

mus moderatis creſcit laboribus, nimiis obruitur? At hoc, interjecta demum alia dictione, ſubjicitur; ut minus probabiliter, Grammatica quidem ratione, pro eo poſſit accipi exemplo quod ſcriptor ſpectavit. Deinde alia etiam apponuntur exempla; ut potius τοῖς παραδείγμασι dicendum fuiſſet. Quam correctionem etiamſi facias, reliquas difficultates non tollas. Adeo totum locum temeritas et ἀλογία occupavit.

Ibid. p. 9. D. *Memoriam puerorum exercendam eſſe* præcipit, ſuo more, id eſt univerſe et cum rhetorica quaſi laudatione ipſius memoriæ; ut verus Plutarchus omnino deſideretur; qui varias rationes exercendæ memoriæ recenſuiſſet ac dijudicaſſet, eas cum duxiſſet ex animi natura, tum illuſtraſſet ex fontibus Pythagoricorum, Ariſtotelis, et illa apud Rhetores pervulgata Simonidis arte, tum has rationes et præcepta ad varietatem et indolem puerilis ingenii cum judicio et cautione accommodaſſet. Horum omnium iſte nihil! Cæterum hoc ipſum præceptum in Capite περὶ παιδείας ponendum erat.

Cap. XX. p. 14. B. Exemplum Eurydices item alieno loco poſitum, quod non ad morum diſciplinam, ſed ad literas et doctrinam ſpectat; igitur in Capite περὶ παιδείας prodendum erat.

Argumentationis genus eſt etiam poſitum in excitandis aliorum auctorum teſtimoniis; quod ut eſt frequens in vero Plutarcho, ita conjunctum cum certa quadam ratione, qua plane Plutarchea forma et proprietas cernitur. Veluti ut hoc uno utar, Plutarchus habet τὸ φιλευριπίδειον, Pſeudo-Plutarchus item aliquoties Euripidis ſententias apponit: ſed in utroque quantum differt? In Plutarcho eſt quædam conſuetudinis et familiaritatis facilitas, ut ſententiæ ſponte ei et in mentem veniſſe et in orationem influxiſſe videantur: in Pſeudo-Plutarcho apparet novitas, quærentis labor, et quaſi vultus nitentis: hujuſmodi ſunt fere formulæ quibus præfatur et veluti aditum ſibi aperit ad ſententiarum recitationem: Cap. II. p. 1. B: Καὶ σοφὸς ἦν ἄρα ὁ ποιητὴς ὃς φησιν, Ὅταν δὲ χρηπὶς κ.τ.λ. Mox ibidem, Καὶ μάλα ὀρθῶς ὁ λέγων ποιητής φησι, Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα κ.τ.λ.

Cap. IX. p. 6. B: Μαρτυρῶ δέ μοι τῷ λόγῳ καὶ Εὐριπίδης λέγων, Ἐγὼ δ' ἄκομψος κ.τ.λ. Cap. XIV. p. 10. A: Ἔχω δὲ μάρτυρα τούτων Εὐριπίδην τὸν σοφὸν ἐπαγαγέσθαι, λέγοντα, "Δυοῖν "λεγόντοιν κ.τ.λ." Cap. XV. p. 11. F: Μαρτυρεῖ δὲ τούτοις Εὐριπίδης οὕτω λέγων, "Ἀλλ' ἔστι δή τις ἄλλος κ.τ.λ." Plutarcheæ rationis et facilitatis exempla unuſquiſque germanus liber præbet, nec ea nunc apponere attinet.

PARS II.

De Stilo et Oratione.

Vidimus quantum hic libellus in rebus ipſis a Plutarchea forma et proprietate abhorreat: nec minus eum ab eadem in ſtilo et oratione abhorrere videbimus. Et quandoquidem ſtilus et oratio duabus partibus continetur, quarum altera ſingulis in verbis, altera in eorum conſtructione ac toto habitu cernitur, ipſorumque in utraque parte locorum notationem in Animadverſionibus prodemus; nunc univerſa genera paucis breviter exemplis deſignemus.

CAP. I.

De ſingulis Verbis.

Diverſitas orationis, quæ inter hunc et germanos Plutarchi libros intercedit, non tam in ſingulis verbis, quam in eorum conſtructione ac dictionis habitu poſita eſt. Sunt tamen complura in hoc libello verba, eaque rariora, quæ non apud Plutarchum exſtant. Quod ſane in tam parvo libello et tanta librorum Plutarcheorum multitudine ejuſmodi eſt ut inde dubitatio de auctore ducta, niſi maximi, certe non minimi momenti cenſenda ſit. Sunt autem, niſi oculi me mei indiceſve fefellerunt, hæc:

ἀθυροστομία. p. 11. C.
ἀλύμαντος. p. 5. E.
ἀμισής. p. 10. A.
ἀνακωμῳδέω. p. 10. C.
ἀπαραχώρητος. p. 10. A.
ἀποτομία. p. 13. D.

ἀποφλεγμαίνω. p. 13. D.
βεκολέω. p. 13. E.
γεωργῶδες. p. 8. E.
διχογνώμων. p. 11. C.
δύσκωφος. p. 13. E.
ἐλευθεριάζω. p. 6. E.
ἐναποτυποῦσθαι. p. 3. E.
ἐξαργεῖσθαι. p. 2. D.
ἐπιτόνιον. p. 3. D.
ζωώδης. p. 8. A.
κατάξηρος. p. 8. C.
καταπεσθής. p. 5. C.
κατεπροΐξατο. p. 10. C.
κατασκελετεύω. p. 7. D.
κατοψοφαγέω. p. 5. B.
κιτλοφορέω. p. 5. B.
κρονόληρος. p. 13. B.
μονόκωλος. p. 7. B.
μοναρδία. p. 7. B.
νεκυισκεύεσθαι. p. 12. B.
οἰκοφθορία. p. 12. B.
ὀμφακίας. p. 11. D.
παρατράγωδος. p. 7. A.
παραφορτίζεσθαι. p. 8. E.
περικνίζω. p. 10. E.
περίτρανος. p. 4. A.
προσοργίζεσθαι. p. 13. D.
πωλοδαμνέω. p. 2. E. 13. F.
σινάμορος. p. 3. A.
σκληραύχην. p. 2. E.
σορδαίμων. p. 13. B.
συνεσιαςής. p. 8. B.
τελεσφόρος. p. 2. E.
τριβάρβαρος. p. 14. B.
φιλοπροσήγορος. p. 10. A.
φιλοτεκνία. p. 14. B.
φυτεργός. p. 2. B.
χαμαιτύπη. p. 5. B. 13. B.
χερσεύεσθαι. p. 2. D.
χέρσεσθαι. p. 10. D.

Neque horum ego vocabulorum probitatem in dubium voco: dico in germanis ea Plutarchi ſcriptis non exſtare. Neque in iis ad tantum numerum colligendis aliquam aut calumniam aut cupiditatem ſecutus ſum: multis partibus majorem colligere poteram numerum, ſi allegiſſem cum vulgaria et communi uſu trita; tum quorum themata ſaltem ſunt in Plutarcho, veluti παρέγγραπτος, cujus exſtat thema παρεγγράφω; tum ea quibus utitur quidem Plutarchus, ſed poteſtate et ſignificatione diverſa: quorum omnium cum numero augetur item ſuſpicio de ipſius diverſitate auctoris.

CAP. II.

De Verborum Nominumque ſignificatione, compoſitione, formulis, dictionibus.

Altera orationis pars non in ipſis per ſe ſolis verbis nominibuſque, ſed in eorum et ſignificatione et inter ſe conjunctione, id eſt formulis ac dictionibus, cernitur. Atque hoc in loco multa cum prava et minus proba, tum a Plutarchi ſtilo aliena, reperiemus. Plutarchus habet ille quidem ſubinde rariora a vulgari uſu remota vocabula, ſed non ut ea ſtudioſe quærat, ſed ut per multiplicis lectionis doctrinæque abundantiam oblata accipiat, et ad ſententiæ ſuæ vim efficaciamque accommodet; eamdem ſequitur rationem ac prudentiam in formulis ac dictionibus. Scriptor libelli hujus in his orationis partibus fere ſine judicio exquiſitiora quæque et argutias conſectatur. Hujuſmodi ſunt:

P. 1. C: μεγαλαυχίας ἐμπίπλανται ἢ φρυάγματος: poſtremum hoc arripuit ut ſonantius et ornatius, pro ſimplici illo φρονήματος, quod Plato, quem imitari hoc loco videtur, aliique frequentant.

Ibid. D: μικρὰν τὸ μέγεθος: nuſquam dixit Plutarchus: Herodoteum eſt, indeque Sophiſtis, maxime Æliano frequentatum. Plutarchus Vit. Ageſil. p. 596. F. dixit μικρὰν de hac ipſa.

P. 2. F. Repetitio ejuſdem formæ Καὶ τί δεῖ τ' ἄλλα θαυμάζειν· et mox, Καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν, e perverſo elegantiarum ſtudio profecta. Ad hoc genus referenda ſunt notata ſupra Part. I. Cap. II. §. 2; nec ea nunc repetemus.

P. 3. A: πρὸς ἀρετῆς κύησιν: ineptum, ut doctius exquiſitiuſque ſuſceptum, pro ſimplici πρὸς ἀρετῆς κτῆσιν: niſi forte ita ſcripſit auctor: ſed difficile eſt judicare in ejuſmodi ſcriptione, quod vitium auctori, quod librario, tribuamus.

P. 5. C. ὁ πολὺς πλοῦτος σκοπὸς ἔκκειται τοῖς βουλομένοις βαλ-

λάντια τοξεύων. Spreto vulgari βαλλαντιοτομῶν, ut comparatio et argutia conſtaret quæ ad σκοπὸς referretur, finxit ineptum et frigidum hoc βαλλάντια τοξεύων.

P. 9. C. Καὶ διὰ τοῦτο οὐ μόνον ἐγρήγορσις, ἀλλὰ καὶ ὕπνος εὑρέθη. An ergo ſomnus et vigiliæ aliquando *inventa* ſunt, antea ignota fuerunt? In Comœdiam et jocum iſtud cadit, non in ſeriam ſcriptionem. Nam quod εὑρίσκειν, *invenire*, nonnumquam pro comparare, acquirere, nanciſci, dicitur, hunc locum non ab ineptiæ nota liberat.

P. 10. F: τὴν τῶν ἀνθρωπίνων μυστηρίων πίστιν, dixit ſtudio argutiæ, ni fallor, contra Græcæ linguæ conſuetudinem, qua rei notitia alicujus hominis taciturnitati et fidei commiſſa non μυστήριον, ſed ἀπόρρητον *arcanum*, dicitur.

P. 14. C: συμπεριλαβεῖν τὰς παραινέσεις, eo ſenſu, quem hic locus poſtulat, *monita facto explere, exſequi*, non eſt probum.

Jam in figuris apparet ſtudium concinnitatis et venuſtatis ut frigidum et a re ipſa alienum, ita magis etiam a Plutarchi conſuetudine abhorrens, qui aut pauciſſimas aut nullas habet figuras, certe nuſquam eas conſectatur. Hujuſmodi locos partim ſupra attigimus Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2. Num. 7. et Cap. II. §. 2. partim ſequente capite notabimus, ubi de orationis habitu et compoſitione dicetur.

CAP. III.

De Orationis habitu et compoſitione.

Plutarchi oratio conſtat fere enunciationibus longioribus ductis continuatiſque minorum enunciationum, tamquam partium, comprehenſione: neque ſane habet aut facilitatem aut ſimplicitatem, non multum diſſimilis Thucydideæ formæ vel Platonicæ. At in hoc libello plane eſt diverſa compoſitio: enunciationes plerumque breves et conciſæ, forma propemodum Iſocratea, ex genere ejus παραινετικῷ: quod enunciationum conformationem aliquanto habet minus deductam magiſque adſtrictam: item

tamen παρισώσεις et ἀντίθετα et omnino τὴν εὐρυθμίαν διώκει, ut verbis utar Dionyſii Halicarnaſſei in Judicio de Iſocrate, §. 2. et 3. Nam de reliqua forma, qua hic libellus ab Iſocratea differt, non dico; veluti de frequentia in aliorum auctorum teſtimoniis apponendis, quæ ommino in illius ætatis ingenium non cadebat: neque de curioſitate in conſectandis verbis aut vetuſtate aut novitate inſignibus, quibus doctrinæ ſpecies et legentium admiratio quæratur, a quo vitio integra omnino et immunis eſt Iſocratea oratio, at non omnino hic libellus. Hunc in habitu et compoſitione orationis dico auctorem prodere juvenem rhetoriſſantem et Iſocratea exempla redolentem. Videamus deinceps nonnullos in hoc genere locos.

P. 1. F: ὧν ἂν τὴν ἀρχὴν τῆς σπορᾶς οἱ πατέρες ἐν μέθῃ ποιησάμενοι τύχωσιν. Quorſum iſta verborum abundantia nullo cum ſententiæ emolumento? poterat breviter dicere ὅς ἂν οἱ πατέρες ἐν μέθῃ γεννήσωσι vel σπείρωσι. Rhetoricum eſt ἀπότευγμα: quærens orationis variationem et gravitatem, incidit in verborum diluvium.

P. 3. B: de duobus canibus a Lycurgo in concionem productis, ὁ μὲν ἐπὶ τὸν λαγωὸν ἧξεν, ὁ δὲ ἐπὶ τὴν λοπάδα ὥρμησε. Jam velim ſcire quæ ſit differentia inter duo hæc verba: non, quod omnino nulla ſit: ſed quæ hoc loco eſſe poſſit: quare alter ἧξεν, alter ὥρμησε? Nimirum eſt hoc a ſcriptore antitheſin et concinnitatem affectante; poterat ὥρμησε omittere. Nil tale in vero, ſaltem veriore, Plutarcho eamdem rem narrante in Apophthegm. Lacon. p. 225. F: ἐπὶ τὰ συνήθη δὲ ἑκατέρου ὁρμήσαντος, καὶ θατέρου τὸν λαγωὸν χειρωσαμένου. Nil item Nicolaus Damaſcenus, Lib. VI. Excerpt. Valeſian. p. 449: τῶν δὲ, ὁ μὲν κατοικίδιος ἐπὶ τέλφον ὥρμησε· ὁ δὲ θηρατὴς ἐπὶ τὸν θόρκον, καὶ καταλαβὼν ἐσπάραξε. Hæc eſt Iſocratea figura una omnium frequentiſſima. Veluti in principio Orationis ad Demonicum, quæ Iſocratem niſi magiſtrum, certe diſcipulum, habet auctorem: Ἐν πολλοῖς μὲν, ὦ Δημόνικε, πολὺ διεσῴσας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας καὶ τὰς τῶν φαύλων διανοίας· quid eſt, quod bonis γνώμη, malis διάνοια tribuitur? Totum exordium conſtat fere ſententiis hac figura incluſis. Quarum

etiamſi ratio appareat, ut in hac proxima; οἱ μὲν γὰρ τοὺς φίλους παρόντας μόνον τιμῶσιν· οἱ δὲ καὶ μακρὰν ἀπόντας ἀγαπῶσιν· tamen ipſa frequentia vitioſa eſt. Sed multarum ratio nulla apparet: veluti ſuperioris, et hujus proximæ: Ὁρῶ δὲ κ᾽ τὴν τύχην ἡμῖν συλλαμβάνουσαν, καὶ τὸν παρόντα καιρὸν συναγωνιζόμενον. Nonne fortuna tam συναγωνίζεται, quam συλλαμβάνει? et ὁ παρὼν καιρὸς tam συλλαμβάνει, quam συναγωνίζεται? Tales multæ ſunt in libello de *Educatione* antitheſes, in iiſque haud paucæ inanes: veluti p. 2. B: ἡ μὲν γὰρ φύσις ἄνευ μαθήσεως, τυφλόν· ἡ δὲ μάθησις δίχα φύσεως, ἐλλιπές· ἡ δὲ ἄσκησις χωρὶς ἀμφοῖν, ἀτελές· primum membrum non improbo: ſed in ſecundo, quare tantummodo δίχα φύσεως, nec etiam δίχα ἀσκήσεως, dicatur ἐλλιπὲς eſſe ἡ μάθησις? deinde, quare potius ἐλλιπὲς quam ἀτελές? nec tertio ſatis ratio conſtat, ſiquidem ἀτελὲς non ſufficit ſignificandæ rei, et ἄσκησιν non proficiſcenti a *natura* et *inſtitutione* plus deerit quam τὸ τέλος.

Ex rhetorica etiam conſuetudine fluxerunt formulæ illæ ſolemnes in tranſitionibus ad aliud argumentum, Plutarcho et omnino philoſophis non uſitatæ. Hujus generis eſt exordium narrationi de Lycurgo præmiſſum, Ἐνὶ δὲ περὶ τούτων παραδείγματι χρησάμενος, ἀπαλλάξομαι τῷ ἔτι πρὸς αὐτῶν μηκύνειν. Plures hujuſmodi formulas notavimus hac Sect. II. Part. I. Cap. II. §. 2. Ad idem genus referatur Epilogus ejuſque profeſſio ac prædictio: de quibus monitum nobis eſt eodem Capite §. 1. Num. I.

Rhetorica item eſt κακοζηλία et gravitatis affectatio in excitandis auctorum ſententiis, præmiſſa fere præfatiunculæ; ut in Euripideis oſtendimus, Capite II. §. 2. ſub finem.

P. 4. D: Ζεῦ καὶ θεοὶ πάντες κ. τ. λ. Exclamatio aliena a Plutarchi ingenio.

P. 5. C: De recta παιδείᾳ dicere ingreſſus, eam nec definit, nec deſcribit, nec ſuis partibus diſtribuit: ſed ad ejus laudationem ſe dat, nobiſque veluti Chreiam rhetoricam apponit, ſimilem illi virtutis laudationi in exordio Orationis ad Demonicum.

P. 7. D. Similis eſt laudatio Philoſophiæ: nec defini-

tio, nec diſtributio; nil de Dialectica et Phyſica: Moralis pars laudatur rhetorice, locis communibus, nulla argumenti explicatione, diſſerendi ratione nulla.

P. 8. B: Οὕτως ἐπολιτεύσατο Περικλῆς, οὕτως Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος, οὕτως Δίων ὁ Συρακούσιος, οὕτως Ἐπαμινώνδας ὁ Θηβαῖος κ. τ. λ. Hæc eſt oratio rhetoriſſantis, non philoſophantis, nec certe Plutarchi.

P. 13. A: Τοῖς παισὶ τοῖς πλουσίοις οἱ πατέρες νήφειν παραινοῦσιν, οἱ δὲ μεθύειν· σωφρονεῖν, οἱ δὲ ἀσελγαίνειν· φυλάττειν, οἱ δὲ δαπανᾷν· φιλεργεῖν, οἱ δὲ ῥᾳθυμεῖν· κ. τ. λ. Hæ ſunt antitheſes patrum et adulatorum. Sequuntur eadem pagina, E, patrum ſecum ipſis antitheſes variis temporibus varie filios tractantium—ἐφείσω ποτὲ, ἀλλὰ καὶ χορήγησον· ἠγανάκτησάς ποτε, ἀλλὰ καὶ σύγγνωθι· ἐβουκόλησέ ποτε δι' οἰκέτου, τὴν ὀργὴν κατάσχε· ἐξ ἀγροῦ ποτε ζεῦγος ἀφείλετο, ἦλθέ ποτε χθιζῆς μέθης ἀποπνέων, ἀγνόησον· μύρων ἀπόζων, σίγησον· οὕτω σκιρτῶσα νεότης πωλοδαμνεῖται. Hæc admonitionum brevitas cui videatur Stoici, maxime Epictetei, characteris, eſſe: ſane ſi brevitas ſponte nata appareret: nunc illa curioſitas in paritatis et figuræ continuatione quemvis potius rhetorem, quam aut philoſophum, aut omnino Plutarchum prodit.

Quid igitur dicamus de Heuſingeri opinione, propter hanc orationis brevitatem hunc libellum a Plutarcho jam ſeniore ſcriptum cenſentis? Quid aliud, niſi adoleſcentis fuiſſe iſtam opinionem nullo adhuc uſu Plutarcheæ ſcriptionis ſubacti. Hæccine fuerit Plutarchi ſenectus, tam diverſa ſtilo, tam rerum inops? Et adoleſcentiæ et ſenectuti ipſa natura et ætas adfert redundantiam: illi in verbis, figuris, et ſententiarum luminibus: huic in commemoratione rerum admonitionumque vel a doctrinæ copiis, vel ab experientiæ obſervatione oblatarum. Rhetorica videntur a juvene Plutarcho tractata: juveniles item ſunt ſcriptiones *Conſolatio ad Apollonium*, et *Reprehenſio Herodoti*: ſenilis, ne alias dicam, *An ſeni gerenda ſit Reſp.* in utriſque tamen Plutarchum agnoſcas, cum aliis in partibus, tum in redundantia. Platonis libros *De Legibus*, Iſocratis *Panathenaicam*, Libanii orationem *De Vita Sua*, ut Ciceronis aliorumque ſcripta ne memorem: hos igitur

libros, quamvis ab auctoribus provecta scriptos ætate, quis dicat orationis compositionem habere adstrictam et concisam?

Sed quo magis orationis dictionisque Plutarcheæ germanæ et spuriæ diversitatem quis sentiat; habeat primo Plutarcheæ consuetudinem et familiaritatem, Plutarcheorum librorum lectione contractam: deinde legat eos hujus libelli locos, qui in veris Plutarchi libris item narrantur et exponuntur, et utrosque invicem comparet: reperiet profecto, eos non minus stilo et oratione, quam rebus et materia, a se invicem discrepare: quod quantum sit, significavimus Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2. Igitur adhibeatur ad hujus libelli p. 1. C. *de Themistoclis filio*, Vita Themist. p. 128. B: ibidem D. *de Archidamo*, Vita Agesil. p. 596. F: ad p. 3. A. *de Lycurgo*, Apophthegm. Lacon. p. 225. F: ad p. 5. F. *de Stilpone*, Vita Demetrii p. 893. A: ad p. 6. C. *de Periclis ac Demosthenis cautione in subita oratione*, Præcept. Reip. gerendæ p. 803. F: ad p. 10. B. *de Gylippo*, Vit. Lysandri p. 442. A. et Niciæ p. 541. F: ibidem D. *de Archyta et Platone in iræ affectu se continentibus*, conferatur cum Sera Num. Vindict. p. 551. A, B. et Advers. Colot. p. 1108. A: ad p. 11. A. *de Theocrito Chio*, Symposiaca p. 633. C: ad p. 11. C. *de puerorum amore*, adhibeatur peculiaris liber *Amatorius* inscriptus: p. 12. A. *de adolescentulis non sine custodis præfectura relinquendis*, videatur exordium libri περὶ τοῦ ἀκούειν τῶν φιλοσόφων: p. 13. A. *de adulatoribus*, comparetur singularis liber *De discernendo amico et adulatore*.

CONCLUSIO.

Satisne igitur demonstravimus, istiusmodi esse hunc libellum; ut, si in *rebus* Plutarcheæ omnino esset formæ, *stilus* eum spurium argueret: si *stilus* esset Plutarcheus, *rerum* forma diversum auctorem proderet? Nunc quum utrumque tantum, quantum vidimus, abhorreat ab ingenio Plutarchi, hunc ne adhuc istum libellum scripsisse pu-

temus? Quis igitur ejus eſt ſcriptor? Neſcio: Plutarchum non eſſe, ſcio. Sed quiſquis tandem iſte fuit, non falſarius debet haberi: aliorum errore, non ipſius fraude, hæc ſcriptiuncula Plutarcheis ſcriptis addita eſſe videtur: qui ſi ipſe hoc egiſſet ut eam Plutarcho ſupponeret, ejus profecto rationem et orationem imitari ſtuduiſſet: veluti is, qui Apophthegmatibus præmiſit Epiſtolam ad Trajanum, ſatis diligenter orationis Plutarcheæ formam expreſſit: at ſimilitudinis imitationiſque voluntas et ſtudium non item apparet in ſcriptore libelli *De Educatione*. De quo ſi mihi omnino dicendum ſit quid ſuſpicer; dicam equidem, ſed ita ut pro ſuſpicione et dem et accipi velim; non ut pro certa rataque ſententia, quod fere faciunt qui omnibus de rebus hiſtoricis æque certo firmiterque pronunciant, nullamque in probabilitate rationem graduum et diſcriminis ducunt.

Igitur adhuc mihi videtur veriſimile, ſcriptorem hujus libelli fuiſſe adoleſcentem rhetoricis ſcholis inſtitutum, primo apud alios magiſtros, deinde apud Plutarchum, neque illud ſatis diu ut aliquem ab eo colorem et habitum contrahere poſſet, recentem igitur in rhetoricis Plutarchi ſcholis diſcipulum, philoſophiæ adhuc ſive rudem, ſive ignarum, certe vix primis initiis et protrepticis rationibus imbutum. Plutarchus forte dederit diſcipulis theſin, id eſt argumentum ſcriptionis, hac formula, Τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγῆς, καὶ τίνι χρώμενοι σπουδαῖοι ἂν τοῖς τρόποις ἀποβαίεν; Hæc plane eſt rhetorum formula in proponendis Declamationum argumentis, Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἀχιλλεύς, vel alius. Sed Plutarchi argumenta petita erant e philoſophia; nam rhetoricam tractabat cum philoſophia conjunctam, more Academicorum et Peripateticorum in utramque partem diſputandi. De rhetorico ejus ſtudio exſtat locus in libro *De Solertia Animalium* p. 959. C. quem in Fragmentis libri *De Venatione* exhibuimus. Ex eodem genere ſunt libri *De Primo Frigido*, *De quæſtione Aquane an Ignis utilior ſit*, *De Carnis Eſu*, *De Alexandri Virtute*, *De Romanorum Fortuna*. Apud Stobæum Tit. LXIII. et LXIV. in Pulchritudinis cum

laudem tum vituperium exſtant diſputationes. In deperditis multi fuerunt ad rhetoricas inſtitutiones referendi vel ex iis profecti: veluti in Catalogo Lampriæ Num. XL. *Vitæ X. Oratorum*, quas hodieque non niſi turbatas et fœde truncatas interpolataſque habemus. Num. XLI. Ὁμηρικῶν Μελετῶν βιβλία δ', *Homericarum Declamationum Libri IV.* Num. XLIII. Περὶ τῆς εἰς ἑκάτερον ἐπιχειρήσεως, *De more in utramque partem diſputandi.* Num. XLV. Περὶ ῥητορικῆς. Num. LXXXV. Εἰ ἀρετὴ ἡ ῥητορική, *An Rhetorica*, ſ. *oratoria facultas, ſit virtus.* Num. CIV. Πῶς δεῖ τοῖς σχολαστικοῖς γυμνάσμασι χρῆσθαι, *Quomodo exercitationibus ſcholaſticis utendum ſit.* Num. CLI. Εἰ πᾶσιν συνηγορητέον, *An omnium cauſarum ad nos delatarum patrocinium ſuſcipiendum ſit:* ita enim hæc inſcriptio accipienda videtur. Num. CLXXXIII. Περὶ προβλημάτων. Num. CLXXXIV. Περὶ χαρακτήρων, *De Formis dicendi.* Num. CLXXXVII. Περὶ τῶν συνηγορούντων, *De cauſarum patronis.* Num. CLXXXIX. Μελετῶν φυσικῶν καὶ πανηγυρικῶν, ita enim hic titulus conſtituendus, ut initium ejus Περὶ ἡμερῶν peculiarem librum *De Diebus* ſignificet. Num. CXCV. et CCII. *Duo cohortatoriæ*, id eſt, protrepticæ ad philoſophiam, *epiſtolæ.* Num. CCVII. Πρὸς τὸς διὰ τὸ ῥητορεύειν μὴ φιλοσοφοῦντας, *Adverſus eos, qui propter oratoriæ artis ſtudium non philoſophantur.*

Ergo diſcipulus plenus prioris magiſtri præceptis, novus in ſchola Plutarchi, ejuſque in differendo copiam, doctrinam, prudentiam nondum aſſequens, problema hoc tractavit ſuo more, id eſt mere rhetorice, ut de argumento minime cognito ſibi perſpectoque quaſi chreiam componeret. Exordium, quod Plutarchus duxiſſet a vi et momento Educationis, ab ejus utilitate et efficacia ad vitam recte agendam, ad civitates regendas et ſervandas, aut ex aliis fontibus, quos innumerabiles habet argumentum rerum materiæque copia tam dives et abundans: exordium igitur uberius, et rhetoricum quaſi diſcipulus non putavit deſiderari in oratione philoſophica; paucis id verbis abſolvit; ita quidem ut ipſam magiſtri formulam problematis retineret, cique duo hæc verba adderet φέρε σκε-

ψώμεθα. Jam ipſa tractatio ut nullam prodat rei propoſitæ ejuſque naturæ cognitionem, contra etiam, puerilem ignorantiam: ut locis communibus, ſententiolis, floſculis oratoriis aliunde decerptis contineatur: ut philoſophiæ argumentum alienum a puerili ætate arripiat, ejuſdem laudationem vacuam ab omni partium ſignificatione ex aliqua forte protreptica oratione ſuſceptam referat: ut Iſocratei exempli ex genere ὑποθετικῷ et παραινετικῷ imitatio appareat: ſupra ſatis oſtendimus. Denique Epilogus qualis eſt? Plane videtur continere magiſtri judicium, ſcriptioni diſcipuli ſubſcriptum: omnino et habitu et oratione accedit ad formam Plutarchi, excepto uno verbo συμπεριλαβών, in quo ſi non offendamur, aut ſi id a diſcipulo profectum ſtatuamus; minime a veriſimilitudine abhorrere videbitur, Epilogum a Plutarcho adjectum eſſe. Itaque exemplum hujus chreiæ forte inter Plutarchi ſcripta relatum, cum iiſque ſub ejus nomine vulgatum fuerit.

Itane, dicat quis, nullam huic libello laudis utilitatiſque partem relinquis? Non equidem plane abjiciendum cenſeam. In ſpuriis haud poſtremo eſt loco: melior et antiquior eſt illis *De Nobilitate*, *De Fluviis*, *Parallelorum Gr. et R.*, ſcriptiunculis. Habet laudem ut adoleſcentis chreia: habet in illa orationis mediocritate ac doctrinæ levitate tamen aliquam cognitionis utilitatem et jucunditatem, ſemel legendo percipiendam, non repetita lectione creſcentem, qui eſt fructus germanorum Plutarchi librorum et optimi cujuſque Veterum; ſed magis magiſque decreſcentem illam ac deficientem. Legatur a provectioribus, ipſius cognoſcendi libelli cauſſa; non ad argumentum *de Educatione et Inſtitutione*, vel ex ipſius natura et ratione, vel ex Antiquitatis more, intelligendum. Non proponatur tironibus, ut fere fit, vel quod recte jam reprehendit Cellarius Diſſertt. Acad. p. 708. ad inſtitutionem proſæ orationis Græcæ, vel ad formandum antiquæ elegantiæ ſenſum, vel denique ad notitiam et conſuetudinem cum Plutarchi ſcriptis contrahendam.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN LIBELLUM

DE PUERORUM EDUCATIONE.

P. 1. A. ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗΣ] Ita noſtri habent codices: at ipſe ſcriptor profitetur argumentum περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγῆς, p. 1. A. et p. 8. E: itaque ex codice Auguſtano edidit Schneiderus. Sane libellus eſt de Educatione *puerorum*, non puellarum: *liberorum*, non illiberalium et ſervilium: quamquam pauperes ab horum communione præceptorum excluduntur p. 8. E. Igitur eſt περὶ τῆς ἐλευθερίου ἀγωγῆς τῶν παίδων, *de liberali educatione puerorum*, id eſt *de educatione quæ liberis pueris adhibenda eſt*: nam utrumque dicitur: v. c. Plutarcho Demoſthenes in ejus Vita p. 847. D. memoratur *per injuriam tutorum* τῶν ἐμμελῶν καὶ προσηκόντων ἐλευθέρῳ παιδὶ μαθημάτων ἀπαίδευτος γενέσθαι. Plato Leg. XI. p. 681. B. de tutoribus, εἰ μὲν δὴ παράδειγμά τε τροφῆς παίδων ἐλευθέρων ἐκέκτηντο αὐτοί—. Jamblichus Vit. Pythag. 173: τοὺς ἀγωγῆς καὶ τροφῆς ἐλευθέρας μετεχηκότας. Magis tamen uſurpatur ἐλευθέριος. Plutarch. adv. Epicurum p. 1094. D. improbantem τὴν ἐλευθέριον καλουμένην παιδείαν. Cimone p. 492. A: τὴν ἐμμελῆ ταύτην καὶ λεγομένην ἐλευθέριον—παιδείαν: 480. E: αὐτὸν οὔτε μουσικὴν οὔτε ἄλλο τι μάθημα τῶν ἐλευθερίων καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἐπιχωριαζόντων διδαχθῆναι. Cicerone p. 885. D. libertum

Quinti fratris πεπαιδευμένον ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος ἐν γράμμασιν ἐλευθερίοις καὶ μαθήμασι. Ariſtides T. II. p. 414. τοὺς ἐπὶ τῆς ἐλευθερίου παιδείας. Quatuor μαθήματα ἐλευθέρια apud Græcos frequentata, *Literas*, *Gymnaſticam*, *Muſicam*, *Pictoriam*, monuimus in Diſputatione de auctore hujus libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2: quæ ita *liberalia* habebantur, ſi non ad quæſtum ſed ad ingenium corpuſque formandum referrentur; quo de cenſu legendus Ariſtoteles Politic. VIII. 1. Poſidonius apud Senecam Epiſtola 88. Sed ætate hominis, qui hunc libellum fecit, alius jam invaluerat cenſus artium liberalium, quum ſuam quiſque artem ſcriptor cohoneſtare ſtuderet: veluti Vitruvius Architecturam, I. 1. Galenus Medicinam Protrept. fin. Ed. Charter. T. II. p. 15. Cæterum ἀγωγὴ cum de aliis multis actionibus dicitur, tum de *inſtitutione* bifariam accipitur, ut vel totum genus ac negotium *educationis* ſignificet, vel partem, et ab ea diſtinguantur τροφὴ et παιδεία *nutritio, ac diſciplina:* atque eadem duplex ſignificatio eſt nominum τροφὴ et παιδεία. Prior poteſtas ἀγωγῆς valet hoc in titulo: poſterior p. 2. A. ubi fere *conſuetudinem quotidianam et exercitationem* notat *cui proprie præfectus eſt pædagogus:* quamquam in diſtinguendis his partibus mire turbat noſter homo: ut monuimus Diſp. Sect. II. Part. I. Cap. II. §. 1. De argumento περὶ ἀγωγῆς παίδων, aut ſimplici, aut conjuncto, multos Veterum ſcripſiſſe credibile eſt: quorum quidem notitia nobis ſe obtulit, hi fere ſunt. *Archytas Tarentinus* ὑπὲρ παίδων ἀλωγῆς γράφων memoratur Philoſtrato Vit. Apollon. VI. 31. Ejuſdem περὶ παιδεύσεως ἠθικῆς fragmentum exſtat in Jo. Damaſceni Parallelis ineditis. Fabricius Biblioth. Gr. Vol. I. p. 493. περὶ ἠθικῆς παιδείας excitat ex Stobæo Serm. I. qui locus eſt p. 12. ed. Geſneri, adjecto elogio *ex libro de doctrina morali.* *Theophraſtus* περὶ παίδων ἀγωγῆς, Diogen. Laert. V. 50. *Ariſtippus* περὶ παιδείας, idem II. 85. *Cleanthes* περὶ ἀγωγῆς, idem VII. 174. *Zeno* περὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, idem VII. 4: περὶ παίδων ἀγωγῆς diſſeruit ἐν ταῖς διαλεκτικαῖς, teſte Sexto Empir. Pyrrhon. III. 245. et Adv. Mathem. XI. 190. *Chryſippus* περὶ παίδων ἀγωγῆς, ut titulum colligit ex Quinctiliano Inſt. Or. I. 3. 11. Jon-

ſius de Scriptor. Hiſt. Phil. II. 8. *Hieronymus*, forte Rhodius Peripateticus, cujus ſub nomine eſt locus περὶ παίδων ἀγωγῆς in Damaſceni Parallelis MSS. *Cleomenis* παιδαγωγικὸς, ap. Diogenem Laert. VI. 75. *Cato de liberis educandis*, Macrobio citatur Sat. VI. 3. *Varro de liberis educandis*, Gellio IV. 19. *Jamblichus*, cujus epiſtolæ ad Sopatrum περὶ παίδων ἀγωγῆς pars in eodem Damaſceno exſtat. *Johannis Chryſoſtomi* Homilia περὶ παίδων ἀνατροφῆς Tom. VI. p. 788. *Stobæi* fuit caput nunc perditum περὶ παιδείας καὶ ἀγωγῆς: unde quædam ſervata ſunt in eodem Damaſceno MS. ut monuimus Diſp. de ſcriptore hujus libelli Sect. I. p. 35. *Johannis Tzetzæ* παίδων ἀγωγὴ συντελὴς τῷ νῦν βίῳ, iambicis verſibus ad calcem Chiliadum.

1. A. Τί τις ἂν ἔχοι—σκεψώμεθα] Exordium abhorrens a Plutarchi conſuetudine rhetoriſſantem adoleſcentem redolet: qua de ſuſpicione legantur quæ diximus in Concluſione Diſputationis de auctore hujus libelli. Problema fuit magiſtri, Τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν περὶ τ. τ. ε. π. α. κ. τ. χρ. σπ. α. τ. τρ. ἀποβαῖεν. Exempla ſunt apud Libanium τίνας ἂν εἴποι λόγους Μήδεια, et multa ejuſdem formulæ T. I. p. 139—170: item Anthologiæ I. 9 et 10. Sed etiam in continua compoſitione dixit Iſocrates Panathen. p. 433: περὶ μίαν πρᾶξιν διατρίβων, ὥσπερ ἀπορίας οὔσης τί ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν περὶ τῆς ὠμότητος καὶ χαλεπότητος τῶν Λακεδαιμονίων—. Diſcipulus adjecit rhetoricam formulam φέρε σκεψώμεθα: frequentem ſane Rhetoribus, veluti Ariſtidi T. II. p. 51. 67. 242. 264. 268. 341. Ita confectum erat exordium. Locus Hieronymi apud Damaſcenum habet initium ad ſpeciem ſimile, revera diſſimile; apparet enim, id nec problema eſſe, nec exordium totius libri, ſed partis alicujus ſequentis poſt alias antegreſſas: Δεῦρο δή, καὶ σκεψώμεθα περὶ τῆς τῶν παίδων ἀγωγῆς, τίνα τρόπον διειλήφασιν οἱ πατέρες.

1. A. Βέλτιον δ' ἴσως ἀπὸ τῆς γενέσεως ἄρξασθαι πρῶτον] Formulam ex philoſopha auditione ſuſcepiſſe videtur ſcriptor. Ariſtoteles et alibi, et v. c. Nicomach. I. 6: τὸ δὲ καθ' ὅλου βέλτιον ἴσως ἐπισκέψασθαι. Ariſtoxenus de Harmon. II. initio: Βέλτιον ἴσως ἐξὶ τὸ προδιειλθεῖν τὸν τρόπον τῆς πραγματείας—. Γένεσις eſt *ortus naſcentis*, at γέννησις eſt *parentum*

negotium, procreatio, παιδοποιΐα, quo de argumento fuit liber Antiſthenis, memoratus Diogeni Laertio VI. 15. περὶ παιδοποιΐας. Attamen magis invaluit uſus vocis γένεσις præſertim ſi cum τροφὴ et παιδεία jungitur, quæ ſane frequens eſt conjunctio. Plato Leg. VII. p. 626. C: παῖδων δὴ γένεσιν μετὰ τοὺς γάμους θῶμεν, καὶ μετὰ γένεσιν τροφὴν καὶ παιδείαν. VIII. p. 648. D. XI. p. 678. A. 680. G. item verborum γίγνεσθαι, τρέφεσθαι, παιδεύεσθαι Epinom. p. 697. G. Exquiſitius etiam dicitur γενετή: quo Critias uſus eſt initio libri de Rep. Lacedæm. hinc enim videtur ſumtum eſſe quod eſt apud Clementem Alex. Stromat. VI. p. 741; Κριτίας γράφει· Ἄρχομαι δέ τοι ἀπὸ γενετῆς ἀνθρώπου πῶς ἂν βέλτιστος τὸ σῶμα γένοιτο καὶ ἰσχυρώτατος—. Quocum conferendus eſt Xenophon, qui poſt illum de eodem argumento ſcripſit, Rep. Lacedæm. p. 675. C: αὐτίκα γὰρ περὶ τεκνοποιΐας, ἵν' ἐξ ἀρχῆς ἄρξωμαι—.

1. B. λέγω δὲ οἷον ἑταίραις—] Alterutrum ſatis erat: λέγω, *dico:* aut, οἷον, *veluti.* Conjuncte tamen quoque uſurpatur. Ariſtoteles Polit. VII. 4: λέγω δὲ οἷον περὶ πλήθους πολιτῶν. Polybius VI. 11: λέγω δὲ οἷον προδοσίας. Diogenes Laert. VII. 16: λέγω δὲ οἷον ἐπὶ τοῦ καλλωπιζομένου ποτὲ ἔφη. Ariſtocles apud Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 767. D: οἷον λέγω ξυγὸν ἢ τόρνον—. Aliæ ſunt formulæ inverſo ordine οἷον τί λέγω, οἷον δὴ τί λέγομεν Platoni aliiſque Atticis propriæ: de quibus alio loco dicemus.

1. B. οὐκ εὖ γεγονόσιν—ὀνείδη—πρόχειρα τοῖς ἐλέγχειν καὶ λοιδορεῖσθαι βουλομένοις] Quandoquidem pro οὐκ εὖ omnes ſcripti habent αἰσχίοις, credam veram lectionem fuiſſe οὐκ ὀρθῶς; quippe has voces confuſas video p. 141. D. ubi pro αἰσχροὺς codices habent οὐκ ὀρθούς. Cæterum nollem egregio in paucis viro Paulo Manutio ad Ciceronem Off. I. 18. hoc excidiſſet, ut illum locum, *in probris maxime in promtu eſt, ſi quid tale dici poteſt*—hic a Plutarcho imitando expreſſum eſſe diceret. Frequens eſt πρόχειρος hoc ſenſu. Plutarchus Cicerone p. 863. B: παρημελεῖτο, ταῦτα δὴ τὰ Ῥωμαίων τοῖς βαναυσοτάτοις πρόχειρα καὶ συνήθη ῥήματα Γραικὸς καὶ σχολαστικὸς ἀκούων. Plato Apolog. Socrat. p. 361. D: τὰ κατὰ πάντων τῶν φιλοσοφούντων πρόχειρα ταῦτα λέγουσιν,

quod videtur in mente fuiſſe Apuleio ſcribenti in Apologia p. 275 : *patroni Æmiliani multa in me proprie conficta, et alia communiter in philoſophos ficta ab imperitis, mercenaria loquacitate effutierunt.* Leg. IX. p. 653. E : οὐκ ἂν ἄλλως εἴποι λόγους ἢ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ἀεὶ προχείρους ὄντας τοῖς πλείστοις λεγομένοις ἰατροῖς.

1. B. ὁ ποιητὴς ὅς φησιν] Semel hic animadvertatur hominis noſtri ratio in citandis aliorum dictis quæ non habet gratam illam facilitatis brevitatem, ſed veluti pompæ difficultatem, ac tarditatem, plane ut ſolent imperiti oratores gravitatis ſpeciem affectare. Conferatur Diſputatio de ſcriptore hujus libelli, Sect. II. Part. I. Cap. II. §. 2. in fine.

1. B. Ὅταν δὲ κρηπὶς—] Euripidis Herc. Fur. 1261.

1. B. Καλὸς οὖν παῤῥησίας θησαυρὸς εὐγένεια] Ex Platone decerptus floſculus, Menexeno p. 408. C : εἶναι μὲν γὰρ τιμὰς γονέων ἐκγόνοις καλὸς θησαυρὸς καὶ μεγαλοπρεπής. Eodem uſus eſt alius Pſeudo-Plutarchus qui libellum fecit De Nobilitate, p. 181 : ὁ Πλάτων ὅταν τὴν τῶν γονέων δόξαν θησαυρὸν εἶναι μέγαν φησὶν, οὐ καταφρονεῖν ἑαυτὸν διδάσκει τὴν εὐγένειαν. Galenus Protreptico Cap. VII. p. 7. A : καλὸς οὖν, ᾗ φησιν ὁ Πλάτων, θησαυρὸς αἰὴ τῶν πατέρων ἀρετή. Imitatus eſt Bion Boryſthenites apud Diog. Laert. IV. 51 : τὴν δυσγένειαν πονηρὸν ἔλεγεν εἶναι σύνοικον τῇ παῤῥησίᾳ, uti recte Menagius corrigit pro δυσσέβειαν. Athenæus XIV. p. 623. F : θησαυρός ἐστι βέβαιος ἡ μουσικὴ ἅπασι τοῖς μαθοῦσι. Libanius Or. De Vita Sua p. 3. D. e communi quodam ac noſter ſcriptor fonte hæc duxiſſe videtur —καλὸν τὸ ξὺν παῤῥησίᾳ ζῆν· ποιεῖ δὲ αὐτὴν οὐ τὰ αὐτῷ τινι βεβιωμένα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκείνοις ἐξ ὧν ἔφυ· ὡς πολλοί γε ἀμείμπτους σφᾶς αὐτοὺς παραχθέντες, γονέων ἐπεσωμίδησαν ὀνείδεσιν. Alia in re tralationis elegantia utitur Hippocrates Lege p. 2 : ἡ δὲ ἀπειρίη κακὸς θησαυρὸς καὶ κακὸν καμήλιον τοῖσιν ἔχουσιν αὐτήν. Iſocrates Or. Ad. Demonic. p. 13 : καλὸς γὰρ θησαυρὸς παρ' ἀνδρὶ σπουδαίῳ χάρις ὀφειλομένη.

1. C. Δυσεῖ γὰρ ἄνδρα—] Euripidis Hippol. 424. ſententia ab ipſo Plutarcho citata, De Aud. Poet. p. 28. C.

1. C. μεγαλαυχίας ἐμπέπλανται καὶ ῥεύγματος] De ſuo

ipſe exquiſitioris orationis ſtudio dedit φρυάγματος, qui eſt *fremor et binnitus ferocientis equi*, quum φρονήματος poſtularet et conſuetudo dicendi et exemplum, quod imitatus eſſe videtur, Platonis Lyſide p. 107. B: οἱ καλοὶ, ἐπαιδάν τις αὐτοὺς ἐπαινῇ καὶ αὔξῃ, φρονήματος ἐμπίπλανται καὶ μεγαλαυχίας. Et alio addito nomine, φρόνημα uſum obtinet: v. c. Plato Rep. III. p. 442. D: φρονήματός τε καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται. VI. p. 473. C: χτιματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον. Plutarchus Amatorio p. 762. D: ψυχὴν δὲ μικρὰν καὶ ταπεινὴν καὶ ἀγεννῆ ὁρᾶνλες ἐξαίφνης ὑποπιμπλαμένην φρονήματος, ἐλευθερίας, φιλοτιμίας, χάριτος. Sympoſ. VII. p. 715. A: ὁ οἶνος—λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ φρονήματος ἡγεμονικοῦ καταπίμπλησιν. Pelopida p. 293. C: ὑπεπίμπλατο θυμοῦ καὶ φρονήματος. Philo Judæus de Abrahamo p. 380. D: —ἡ ψυχὴ—φρονήματος ὑποπλησθεῖσα. Idem apud Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 380: φρονήματος ὑποπλησθεῖσα καὶ παῤῥησίας. Ælianus Nat. Animal. V. 5: φρονήματος ὑποπίμπλαται. Jamblichus Vit. Pythag. 33: ταύτας φρονήματος ἐλευθερίου ὑποπλήσας. Damaſcius apud Suidam voce Εὐπείθιος—κενοῦ φυσήματος ἄνευ νοῦ ἐμπιπλαμένων. Plutarchus quidem φρύαγμα proprie dicit de *equis*: Conviv. Sap. p. 150. A: Amatorio p. 754. A. nec, niſi hoc præmiſſo exemplo, tralationem inducit ibidem, C: et verbum φρυάττεσθαι proprie, Lycurgo p. 53. D: tralate Politic. Præcept. p. 814. C. Conferatur P. Weſſeling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 318. et Heuſingero citati Th. Gatakerus ad M. Antonin. X. 13. p. 300. E. Spanhemius ad Callimach. H. in Pallad. verſ. 2: quorum copiis addi poſſunt loci, Epicteti Diſſ. IV. 1. p. 570: Diogenis Laertii, VI. 7: Dionyſii Alex. apud Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 782. B.

1. C. Διόφαντον—Ἀθηναῖοι] *Cleophantum* fuiſſe nomen Themiſtoclis filio et conſtat, et docuerunt J. Palmerius Exercitat. p. 214. atque Valckenarius ad Herodotum VIII. 75. huic loco *Cleophanti* nomen reſtituere jubentes. Enimvero haud ſcio an error potius ſit ſcriptoris quam librarii. Idem dictum, ut ab ipſo Themiſtocle, non ut a Cleophanto, pronunciatum, refert Plutarchus in Apophthegmatibus p. 186. D. Ad eamdem formam compoſitum eſt

illud Catonis Majoris quod in ejus vita memorat Plutarchus p. 340. B: περὶ δὲ τῆς γυναικοκρατίας διαλεγόμενος "Πάν-"τες, εἶπεν, ἄνθρωποι τῶν γυναικῶν ἄρχουσιν· ἡμεῖς δὲ πάντων ἀν-"θρώπων· ἡμῶν δὲ αἱ γυναῖκες." Τοῦτο μὲν οὖν ἐστιν ἐκ τῶν Θεμιστοκλέους μετενηνεγμένον ἀποφθεγμάτων. Ἐκεῖνος γὰρ ἐπιτάττοντος αὐτῷ πολλὰ τῷ υἱῷ διὰ τῆς μητρὸς, "Ὦ γύναι, εἶπεν, Ἀθη-"ναίοις μὲν ἄρχουσιν Ἕλληνες· ἐγὼ δὲ Ἀθηναίων· ἐμοῦ δὲ σύ· σοῦ "δὲ ὁ υἱός· ἧττον φειδέσθω τῆς ἐξουσίας, ὅτι ἢν ἀνόητος ὢν, πλεῖστον "Ἑλλήνων δύναται." Exemplum ſcite ad declarandum ſoritem adhibuit elegantiſſimus cum veteris Philoſophiæ tum Latinæ interpres linguæ Jac. Facciolatus Acroaſi II. p. 25.

1. D. Λακεδαιμονίους—Ἀρχίδαμον] Patrem magni illius Ageſilai, ut conſtat ex Plutarcho in ejus vita p. 596. F. ubi eamdem rem ex Theophraſto auctore prodit: ὡς δὲ Θεόφραστος ἱστορεῖ, τὸν Ἀρχίδαμον ἐζημίωσαν οἱ Ἔφοροι γήμαντα γυναῖκα μικράν· "Οὐ γὰρ βασιλεῖς, ἔφασαν, ἄμμιν, ἀλλὰ βασι-"λίδια γεννάσει." Athenæus XIII. p. 566. A. ut videtur, ex Heraclide Lembo: Ἡρακλείδης δὲ ὁ Λέμβος ἱστορεῖ ὅτι κατὰ τὴν Σπάρτην θαυμάζεται μᾶλλον ὁ κάλλιστος, καὶ γυνὴ ἡ καλλίστη, καλλίστας γεννώσης τῆς Σπάρτης τὰς γυναῖκας· διὸ καί φασι περὶ Ἀρχιδάμου τοῦ βασιλέως, γυναικὸς αὐτῷ καλῆς φαινομένης, ἑτέρας δὲ αἰσχρᾶς καὶ πλουσίας, ὡς ἀπέκλινεν ἐπὶ τὴν πλουσίαν, ζημιῶσαι τοὺς Ἐφόρους αὐτὸν, ἐπιλέγοντας ὅτι βασιλίσκους ἀντὶ βασιλέων τοῖς Σπαρτιάταις γεννᾷν προαιροῦνται. His adjungantur Muretus V. L. III. 2: Meurſius de Regno Laced. XVII. p. 79. Cragius Rep. Laced. I. p. 98. Valckenarius ad Theocrit. p. 288. Cæterum μικρὰν τὸ μέγεθος non convenit cum Plutarchi conſuetudine: at frequens eſt Herodoto, Æliano, Sophiſtis aliis, ut monuimus in Diſp. de ſcriptore libelli Sect. II. Part. II. Cap. II. Exempla dictionis attulerunt Heuſingerus ad hunc locum et Weſſelingius ad Herodot. I. 50. Haud ſcio an item ad Archidamum referendum ſit Laconis in eadem cauſſa dicterium: quod eſt apud Plutarchum De Frat. Amore p. 481. F: ὁ μὲν οὖν Λάκων μικρὰν γυναῖκα γήμας ἔφη, τὰ ἐλάχιστα δεῖν αἰρεῖσθαι τῶν κακῶν.

1. D. τοῖς πρὸ ἡμῶν] *Iis qui ante nos de eodem argumento*

ſcripſerunt. Sic Plutarchus Opp. Mor. p. 62. E: 1143. E. Iſocrates contra Sophiſtas p. 507. Strabo I. p. 27. A: Ariſtides T. I. p. 108: Galenus T. I. p. 39. B: Euſebius Præp. Evang. I. p. 6. D: VI. p. 43. D.

1. D. τὸ ποῖον] Hujuſmodi interrogationibus delectatur ſcriptor hujus libelli. Sic p. 4. C. τὸ ποῖον; Similiter p. 2. D: 5. A: 8. C: 11. D. Modeſtius his utitur Plutarchus et rarius: veluti Opp. Mor. p. 789. C: 952. D: 1010. C: 1110. E: 1111. D. Heuſingerus haud temere maluit τὸ ποῖον; et ita habet Harleianus.

1. D. ἀοίνως ἢ μετρίως γοῦν οἰνωμένους] Ocellus Lucanus p. 535. ed. Galei: unde ſua haufit Ariſtoxenus ap. Stob. Serm. XCIX. p. 543: forte etiam quædam Plato in eodem præcepto commendando Leg. II. p. 583. E: VI. p. 623. C. Qua de re quædam attigimus ad Plutarchum De Ser. Num. Vind. p. 85. et Bibliothecæ Crit. Vol. II. Part. IV. p. 112. Sed cum illorum Veterum ubertate noſtri hominis jejunitatem comparare, non abs re ſit. Cæterum, ſi Porphyrio credimus, præceptum vulgo ab omnibus fere hominibus neglectum fuit: De Abſtinentia III. 10: παιδοποιεῖνται δὲ χαδὸν πάντες μεθύοντες· ἀλλ' οὐ τά γε ζῶα.

1. D. ὧν ἂν τὴν ἀρχὴν τῆς σπορᾶς οἱ πατέρες ἐν μέθῃ ποιησάμενοι τύχωσιν] Compoſitio dictionis minime Plutarchea: quod notavimus Diſp. de ſcriptore hujus libelli Sect. II. Part. II. Cap. III.

p. 2. A. Διογένης] Zenoni tribuitur a Diogene Laertio VII. 18: Ἀρίστωνος δὲ τοῦ μαθητοῦ πολλὰ διαλεγομένου οὐκ εὐφυῶς, ἔνια δὲ καὶ προπετῶς καὶ θρασέως, Ἀδύνατον, εἶπεν, εἰ μή σε ὁ πατὴρ μεθύων ἐγέννησε· ubi interpretes noſtrum locum attulerunt.

2. A. εἰρήσθω μοι] Opportune Heuſingerus notavit Ariſtotelicam formulam Rhetoric. I. fin. Περὶ μὲν οὖν τῶν ἀτέχνων πίστεων εἰρήσθω τοσαῦτα. Poetic. 3. fin. Περὶ μὲν οὖν τῶν διαφορῶν—εἰρήσθω ταῦτα.

2. A. Περὶ δὲ τῆς ἀγωγῆς] Ἀγωγὴ hoc loco opponitur παιδοποιΐᾳ, ac veluti genus totam complectitur educationem, duaſque tamquam partes τροφὴν et παιδείαν: eſtque

universa ratio, qua, tamquam *via*, *ducitur* natus, nec temere sibi ipse relictus adolescit. Atque huc jam referendus erat locus de pædagogo; siquidem scriptor accuratam ipse viam sequeretur. Conferantur quæ diximus ad inscriptionem libelli περὶ ἀγωγῆς, p. 1. A.

2. A. τρία δὲ συνδραμῶν—ἀτελής] Huc pertinet Archytæ dictum ex libro περὶ παιδεύσεως ἠθικῆς, apud Damascenum: πάντως δὲ ἀρχὴν μὲν τὴν φύσιν προσθέμεν (f. προελέμεν, *præoccupare*) μέσα δὲ τὴν ἄσκησιν, τέρμα δὲ τὴν ἄθησιν φέρων. Aristoteles apud Diog. Laert. V. 18: τριῶν ἔφη δεῖν παιδείαν, φύσεως, μαθήσεως, ἀσκήσεως. Epictetus ap. Stob. Serm. I. p. 6. τὸν δὲ τῆς ψυχῆς δεσμὸν λύει ἀρετὴ διὰ μαθήσεως, ἢ μεγαλοψυχίας, καὶ ἀσκήσεως. Gesneri varia lectio ἐμπειρίας pro μεγαλοψυχίας est illa quoque in Codice Paris. A: mihi videtur non improbabilis esse correctio μεγαλοφυΐας, *magnitudinis ingenii*. Auctor ad Herennium III. 16: *ingenii bonitas imitatur sæpe doctrinam, ars porro naturæ commoda confirmat et auget.—Nec hoc magis aut minus in hac re quam in cæteris artibus fit, ut ingenio, doctrina, præceptione natura niteſcat.* Ex iisdem doctrinæ fontibus profectum Philo Judæus præceptum haud infrequente mentione usurpat: v. c. De Agricultura p. 210. D. E. De Abrahamo p. 358. B. D. De Josepho, initio libri, p. 526. A. De Somniis p. 590. B: τὴν ἀρετὴν ἡ φύσις, ἡ ἄσκησις, ἡ μαθήσις, παραγίνεσθαί φασι. De Præm. et Pœn. p. 920. C: τελείωμα ἀρετῶν ἡ ψυχὴ διὰ τριῶν τῶν ἀρίστων, φύσεως, μαθήσεως, ἀσκήσεως. Quod reposui λαφθῇ τούτων ex codicibus pro vulgato λαφθῇ τι τούτων, non sine ratione factum. Nunc sensus est, *Quacumque autem in parte bis caruerit*. Alia lectio fuisse videtur, nisi vera, probæ tamen orationis, ὅ,τι δ' ἂν λαφθῇ τούτων, *Quodcumque autem borum defuerit*. Unde vulgata ex ambabus temere conflata est. Videtur hæc sententia loci communis instar fuisse in Rhetorum præceptis. Sic fere apud Platonem Phædro p. 354. C: τὸ μὲν δύνασθαι, ὦ Φαῖδρε, ὅστις ἀγωνιεῖν τέλεον γενέσθαι, εἰκὸς, ἴσως δὲ καὶ ἀναγκαῖον, ἔχειν ἕστερ τἄλλα· εἰ μέν σοι ὑπάρχει φύσει ῥητορικῷ εἶναι, ἴσῃ ῥήτωρ ἐλλόγιμος, προσλαβὼν ἐπιστήμην τε καὶ μελέτην· ὅτου δ' ἂν ἐλλείπῃς τούτων, ταύτῃ ἀτελὴς ἴσῃ. Et res et dictio fere exstat in Fragmento Simyli

poetæ ap. Stobæum Serm. LVIII. p. 378. et apud Grotium p. 229:

Οὔτε φύσις ἱκανὴ γίνεταί τέχνης ἄτερ
Πρὸς ἀρετὴν ἐπιτήδευμα παράπαν οὐδενί,
Οὔτε ὢν τέχνη φύσιν μὴ κεκτημένη.
Τούτων ὁμοίως τοῖν δυοῖν συνηγμένων
Εἰς ταυτὸν ἔτι δεῖ προσλαβεῖν χορηγίαν,
Ἔρωτα, μελέτην, καιρὸν, εὐφυῆ χρόνον,
Κριτὴν, τὸ ῥηθὲν δυνάμενον συναρπάσαι.
Ἐν ᾧ γὰρ ἂν τούτων τις ἀπολιφθεὶς τύχῃ,
Οὐκ ἔρχετ' ἐπὶ τὸ τέρμα τῶ προκειμένω.—

Eumdem locum notavit doctiſſimus Schneiderus addens, *cujus Poetæ nil exſtare memini, niſi quæ Plutarchus in Romulo p. 59. et Theophilus ad Autolycum p. 300. ex eo habent.* Nacti ſumus alium ejuſdem ex eodem, ut videtur, carmine locum in Damaſceni Parallelis MSS. ſolutum fere modis, quem ita ut ibi exſtat, apponere operæ pretium ſit: Σιμύλη. Πέντε εἰσὶν ἃς ἄνθρωπος αἰσθήσεις ἔχει, ἀφὴν, ὄρασιν, ἀκοὴν, γεῦσιν, ὄσφρησιν· μία τούτων ἁπασῶν ἐστι κυριωτάτη, ἀκοή. Φαγὼν γὰρ οὐδεὶς ἔτι σοφὸς, οὐδὲ ἁψάμενος οὐδεὶς, ἰδών τε λυσιτελὲς· ἐκ τῶ δ' ἀκούειν μανθάνειν τε τ' ἀγαθὰ, πολλοὶ φρόνιμοι γεγόνασι· ταύτῃ γὰρ μίαν ὁ νοῦς ἑαυτῷ κατέλιπε διδάσκαλον, ἅτερ δικαιῆν, ἢ κριτὴν, ἢ κύριον. Sed ut redeamus unde digreſſi ſumus. Ratio verbi λείπεσθαι cognoſcatur e bonorum uſu ſcriptorum ſimilibus in ſententiis. v. c. Euripidis Phœniſſ. 753. ΕΤΕΟΚΛ. Θάρσει προκρίνας, ἢ φρενῶν εὐβουλία; ΚΡ. Ἀμφότερον· ἀπολιφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον. Iſocratis Nicocle p. 52: καθ' ἑκάτερον γὰρ ἂν ἐλλείπητέ τι τούτων, ἀνάγκη ταύτῃ κακῶς ἔχειν τὰς πράξεις. Contra Sophiſtas p. 431. item de tribus illis *natura, inſtitutione, exercitatione*, quæ in Oratoribus debent adeſſe; Καὶ τούτων μὲν πάντων συμπεσόντων, τὸ τέλειον ἴσχουσι οἱ φιλοσοφοῦντες· καθ' ὃ δ' ἐλλείπῃ τι τῶν εἰρημένων, ἀνάγκη ταύτῃ χείρους εἶναι τοὺς πλησιάζοντας. Denique exquiſitus verbi χωλεύειν uſus notetur, et commune cum Libanio imitationis exemplum Orat. III. p. 109. B. ubi item de *educatione, diſciplina, exercitatione*: ᾧ γὰρ θάτερον μὲν ὑπάρχει, θατέρου δ' ἡ κτῆσις ἄπεστι, τούτῳ χωλεύειν τὴν ἀρετὴν ἀνάγκη, καθ' ἑκάτερον ἂν σπανίζοι. Cicero locum ſupra appoſitum Plato-

nis imitans Bruto, 59: *in quacumque enim (parte) una plane claudicaret, orator esse non posset.*

2. B. Ὥσπερ δὲ ἐπὶ τῆς γεωργίας—] Sunt profecto tritæ quotidiano sermone tralationes verborum ab agri cultura ad animi culturam, σπείρειν, ἄρδειν, θερίζειν, aliorum: ipsaque utriusque negotii comparatione Veteres subinde utuntur. Cicero Tusc. II. V: *Atque, ut in eodem simili verser, ut ager, quamvis fertilis, sine cultura fructuosus esse non potest, sic sine doctrina animus: ita est utraque res sine altera debilis. Cultura autem animi philosophia est: hæc extrahit vitia radicitus et præparat animos ad satus accipiendos: eaque mandat bis et, ut ita dicam, serit quæ adulta fructus uberrimos ferant.* Hippocrates Lege p. 2. ad medicinæ institutionem exemplum accommodat: χρὴ γὰρ ὅς τις μέλλει ἰητρικῆς ξύνεσιν ἀτρεκέως ἁρμόζεσθαι, τῶνδέ μιν ἐπίβολον γενέσθαι, φύσιος, διδασκαλίης, τόπου εὐφυέος, παιδομαθίης, φιλομαθίης, χρόνου—ὁκοίη γὰρ τῶν ἐν τῇ γῇ φυομένων θεωρίη, τοιήδε καὶ τῆς ἰατρικῆς ἡ μάθησις· ἡ μὲν γὰρ φύσις ἡμέων ὁκοῖον ἡ χώρη· τὰ δὲ δόγματα τῶν διδασκόντων, ὁκοῖον τὰ σπέρματα κ. τ. λ. Philo Jud. de Vita Mosis II. p. 664. A. B.

2. C. Εὐδαίμων μὲν οὖν ἡ θεοφιλής—] Dixi, et alteri suam elegantiam constare lectioni εὔδαιμον μὲν οὖν καὶ θεοφιλὲς, *felix et a Diis dilecta sors est ejus, cui hæc obtigerunt—.* Neutrum multis modis pro masculino aut fœminino solet poni: quibus ex modis hic est unus: Archytas loco supra memorato: εὐτυχὲς μὲν οὖν εἶμεν, φῦναι εὖ, τραφῆναί τε καὶ ἀχθῆναι κατὶὸν ὀρθὸν νόμον. Poeta apud Plutarchum Opp. Mor. p. 33. E: Τόδ' ἐστὶ τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις, ὅταν Τόξον μερίμνης εἰς ὃ βέλεται πέσῃ. Dio Chrysostomus Or. LXXIX. p. 666. B: ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν λαμπρὸν ἡγοῦμαι καὶ μακάριον εἴ τις ἐν οἰκέταις ἐλεύθερος εἶναι δύναται—.

2. C. τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν εἰς τὸ δεχόμενον ἀναδραμεῖν] Unice verum est ἀναλαβεῖν quod Heusingerus *in aliquot impressis se vidisse* ait: nec addit, qui sint hi libri: sed hi quicumque sunt, certe nullam habent auctoritatem, quandoquidem in nostris omnibus vulgata exstat, excepto Vulcobiano, qui habet ἀναδαμεῖν quod ex ἀναλαβεῖν potuit ortum esse. Idem Heusingerus tuetur ἀναδραμεῖν ex nescio

qua *adſcendendi, ſurſum currendi* ſignificatione. Poterat et *creſcendi* notio advocari, de qua Weſſeling. Diod. Sic. T. I. p. 339. ut eſt apud Plutarchum Iſid. et Oſir. p. 357. A. Ælianum V. H. XII. 1. ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀνατρέχων, *ex puerili ætate adoleſcens, in altum creſcens.* Homerum Iliad. Σ. 56. 437. In Polybio II. 13. ἀνατρέχων κατὰ δύναμιν vertitur, *quod prius peccatum erat, omnibus viribus emendare.* Legat. LVIII. p. 663: ἀναστρέχουσι καὶ διορθοῦνται σφᾶς αὐτοὺς κατὰ δύναμιν: *ad ſeſe confeſtim redeunt, et ſecius admiſſa pro virili corrigunt:* utroque loco valet communis poteſtas, *redire in viam*, et illud ab Horatio dictum *curſus iterare relictos.* Syneſius Dione p. 45. A. ἀναδραμεῖν εἰς τὴν ὐσίαν, *ad naturam redire.* Porphyrius De Abſtinentia I. 1. 2. *ad priores errores redire.* Euſebius Præp. Evang. VII. p. 332. D: τὸ πρώτως πλημμεληθὲν δευτέροις αἰσίοις ἐπιδιορθοῦσθαι σπεύδων τε ἐπὶ τὴν τῶν οἰκείων ἀναδρομὴν καὶ ἀποκατάστασιν. Themiſtius Or. XXI. p. 249. A. Philo Jud. De Nomin. Mut. p. 1083. C: τὸ γὰρ ἅπαξ λεχθὲν ἀναδραμεῖν μὲν οὐκ ἔχων. Neque tamen ἀναδραμεῖν τὴν ἐλάττωσιν activa poteſtate ullum probabilem ſenſum facit. Igitur ἀναλαβεῖν recipiendum, *naturæ defectum compenſare, reſtituere.* Theophraſtus de Cauſſis Plant. III. 9: ὅπως ἐκαναλάβωσι τῇ τροφῇ τὴν κακοπάθειαν· *ut vites ab ulceratione ſe recreare alimento poſſint.* Iſ. Caſaubonus exemplari ſuo Baſileenſi p. 139. adſcripſit, "Mirum dictum, *ut recipiant malam habitionem*, pro, *ut* "*recreentur poſt malam habitionem:*" quod ei ſubito annotanti excidere poterat, paulum temporis cogitanti non poterat: nec certe reliquiſſet ſcriptum ſi, quod ei propoſitum fuiſſe videtur, Theophraſti opera edidiſſet. Diodori Siculi XIII. 87. eſt, μήποτε μετὰ τὸ λοιπὸ στρατεύματος Ἀμίλκα; ἐπιφανὲς ἀναλάβῃ τὴν ἡττὰν, *ne cladem repararet:* ubi exemplorum tantum attulit P. Weſſelingius, ut non ſit quare plura addamus exceptis Plutarcheis. Ita igitur in Agide p. 796. A: ἀναλαβεῖν τὴν ἀτάξίαν, *ex perturbatione ſe reſtituere.* Dione p. 975. D: τὴν αἰσχύνην ἀναλαβεῖν ζητοῦντες, *ſtudentes ignominiam corrigere*, quæ verba et Weſſelingius apoſuit. Bruto p. 1010. C: ἃ δ' ἐπλάθη δι' ἑτέρους, ἀναλαβὼν καὶ μεταρρύσας ἐπὶ τὸ βέλτιον, *corrigens et in melius mutans ea,*

quæ aliorum culpa minus prospere gesserat. Superest ut dictionem εἰς τὸ ἐνδεχόμενον, quæ fere idem notat atque εἰς τὸ δυναῖον, *quantum fieri potest*, vindicemus. Hyperides ap. Stob. Serm. CXXIII. p. 618. in Funebri Oratione, de qua videatur Ruhnkenius noster Hist. Crit. Or. Gr. p. 69: ὅμως δὲ χρὴ θαῤῥεῖν, καὶ τῆς λύπης παραιρεῖν (ita leg. pro παραινεῖν) εἰς τὸ ἐνδεχόμενον. *Attamen bono animo esse oportet, ac tristitiam, quantum fieri potest, minuere.* Epictetus Diss. IV. 11: ὁ λόγος παραληφθεὶς εἰς τὸ ἐνδεχόμενον ταύτην καθάριον ἀποτελεῖν παρᾶται. Ibidem mox: κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον. Archytas ap. Stob. S. I. p. 14: ὁ ἐν πάντεσσι τοῖς καιροῖς καλῶς ἀγωνιζόμενος ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, *quantum res patitur.* Sic ἐνδεχομένως Demosthenes Coron. p. 316. C. Polybius I. 20. quæ pluribus illustravit P. Wesselingius ad Diod. Sic. T. I. p. 137. Plutarchus Opp. Mor. p. 715. B: τοὺς ἐνδεχομένους λόγους εὑρεῖν, *invenire rationes, quoad ejus fieri potest, optimas:* p. 617. A. ὡς ἐνδέχεται, *quantum fieri potest.* Solone p. 83. B: Aristide p. 333. D. Alia suo loco.

2. C. ἴστω πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς διαμαρτάνων] *Sciat se aberrare non solum a magna rei parte, sed a tota omnino re.* Heusingerus exempla attulit rationis dicendi, ἴστω διαμαρτάνων, *sciat se aberrare:* nobis non opus videbatur aliquando exemplis quum eamdem formam reddebamus Juliano Or. III. p. 110. D. pro ἅτε ἐπιθυμῶν corrigentes ἴστω ἐπιθυμῶν, Ep. Crit. p. 13. quod satis monuisset Vigerus De Idiotism. p. 339. Plutarchea tamen hic notanda, Opp. Mor. p. 591. D. 812. A. 830. C. 971. C. E. Vitarum, p. 70. D. 229. B. 593. A. 594. F. 633. B. 637. F. 647. E. 651. B. 652. E. 677. A. 729. E. 736. C. 740. B. 898. B. 961. C. 969. A. Item in hoc ipso libello mox p. 5. D. Τοῦ παντὸς ἁμαρτάνων, διαμαρτάνων, σφάλλεσθαι, sunt apud Plutarchum Opp. Mor. p. 134. D. 136. B. Vitarum, 325. E. 328. B. 993. B. 1049. B.

2. C. τὰ μὲν ῥᾴδια τοὺς ἀμελοῦντας φεύγει] Videtur expressum esse ex illo Sophoclis Œdip. Tyr. 112.—τὸ δὲ ζητούμενον Ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον: quod Plutarchus habet De Fortuna p. 98. A.

2. D. Στάγονες μὲν γὰρ ὕδατος πέτρας κοιλαίνουσι] Tritum

uſum et vim exemplis quibuſdam declaravit Heuſingerus: et nos quondam ad Plutarchi de Ser. Num. Vind. adjectum Fragmentum p. 139: quibus nunc alia addenda, notatis fere paginis. Opp. Mor. 338. B: καὶ τί ἂν περὶ τούτων λέγοι τις—ὅπου καὶ Κλέαρχος Ἡρακλείας τύραννος γενόμενος σκῆπτρον ἐφόρει—. ubi legam σκηπτὸν cum Valckenario ad Eurip. Hippol. p. 212: porro p. 411. E. 470. C. 769. B. 782. E. καὶ τί δεῖ ταῦτα λέγειν, ὅπου καὶ τὰ σμικρότατα τῶν ἐλλειμμάτων περὶ τὰς ἐπιφανεῖς καὶ ἐνδόξους συκοφαντοῦσιν. 800. D. 831. E. 937. B. 956. D. 980. D. 1010. D. 1099. C. Vitar. p. 160. E. Dio Chryſ. Orat. XXXVII. 462. B. Lucianus T. I. p. 834. Polyænus VIII. 23. Porphyrius ap. Euſeb. Præp. Evang. X. p. 465. D. Johannes Chryſ. Homil. IV. De Providentia T. I. p. 734. E. Quædam etiam dedit J. Toupius ad Longinum IV. 4.

2. F. Εὖ δὲ καὶ ὁ Θετταλὸς—πολεμεῖν] Minime accidit opportuna hujus dicti commemoratio. Cæterum nec alibi me legere memini: et Theſſalorum ut infidum ingenium fertur, ita de perpetuis eorum bellis, quo dictum hoc pertinere videtur, nil diſerte proditum eſt. Huc tamen ſpectavit Iſocrates Or. de Pace p. 316. οἱ μὲν (Θετταλοὶ) σφίσιν αὐτοῖς ἀεὶ πολεμοῦσιν: et Epiſtola ad Philippum p. 705.

2. F. Καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν;] Formula rhetoricis in ſcholis frequentata: de qua diximus Biblioth. Crit. Vol. III. Part. I. p. 46. Harleianus pro λέγειν habet λίγουσα διατρίβειν, quæ eſt Iſocratea formula, mox a noſtro adhibita ibique nobis illuſtranda.

2. F. καὶ γὰρ τὸ ἦθος ἰσχὺν πολυχρόνιον—ἐθικάς—] Xylander recte monuit corrigendum eſſe, καὶ γὰρ τὸ ἦθος ἔθος ἰσχὺν πολυχρόνιον. Scriptor videtur hæc duxiſſe ab Ariſtotele Ethic. ad Nicomach. II. 1: ἡ δὲ ἠθικὴ ἀρετὴ ἐξ ἔθους περιγίνεται· ὅθεν καὶ τὄνομα ἔσχηκε μικρὸν παρεγκλίνον ἀπὸ τοῦ ἔθους. Huc ſpectavit is qui apud Stobæum in Ethicis Eclogis p. 184. Peripateticorum doctrinam retulit: τὸ μὲν οὖν ἦθος τὄνομα λαβεῖν φησιν ἀπὸ τοῦ ἔθους· ἐκ γὰρ ἐκ φύσεως τὰς ἀρχὰς ἔχομεν ἢ σπέρματα, τούτων τὰς τελειότητας περιποιεῖσθαι τοῖς ἔθεσι καὶ ταῖς ἀσθαῖς ἀγωγαῖς. Plutarchus de Virtute Morali p. 443. C.

Plato Leg. VII. p. 629. C: *κυριώτατον γὰρ οὖν ἐμφύεται πᾶσι τότε τὸ πᾶν ἦθος διὰ ἔθος.*

p. 3. A. *Λυκοῦργος—ἀποβέβηκε*] Idem factum narrant Plutarchus in Apophthegm. Lacon. p. 225. F. et Nicolaus Damaſcenus in Excerptis Valeſ. p. 449. unde habet Suidas voce *Λυκοῦργος*: ſatis uterque ſimpliciter: noſter homo ſuo more ornatum a verborum et compoſitionis curioſitate quæſivit: quod pluribus declaravimus in Diſput. de Scriptore hujus libelli Sect. II. Part. II. Cap. III.

3. A. *πρὸς ἀρετῆς κύησιν*] Scriptor exquiſitum nactus vocabulum facere non poterat quin apponeret, neglecto uſitato *κτῆσιν*. Sane habet *κύησις*, quo ſe tueatur Platonico colore. Notum illud ex Theæteto p. 117. *de animi partu* et Sympoſ. p. 329. C: *κύουσι γὰρ πάντες ἄνθρωποι καὶ κατὰ σῶμα καὶ κατὰ ψυχήν.* Leg. VII. 624. B: *εἰς ἀρετῆς ἔκφυσιν ἱκανώτατος ἂν εἴη.* At alterum *εἰς ἀρετῆς κτῆσιν* frequentiſſimo uſu commendatur. Sic ipſe ſcriptor hujus libelli p. 12. D: *ταῦτα πρὸς ἀρετῆς κτῆσιν συμβάλλεται ροπὴν ὐκ ἐλαχίστην.* Plato Sympoſ. p. 318. C: *φημὶ Ἔρωτα θεῶν—κυριώτατον εἶναι εἰς ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν ἀνθρώποις.* Leg. IV. p. 596. C: *ἀνίατός γ' ἂν εἴη πρὸς ἀρετῆς κῆσιν.* Ib. D. *εἰς γενναίων καὶ δικαίων ἠθῶν κτῆσιν.* VII. p. 637. C: *προκαλούμενος ἑκάστους εἰς ἀρετῆς ἕπεσθαι κτῆσιν.* Muſonius apud Stob. Serm. XXXVIII. p. 234: *ἀνόητος πρὸς κτῆσιν ἀρετῆς.* Idem ap. Damaſcenum MS. *Λυκίᾳ ἐκ τῶν Μουσωνίου πότερον ἰσχυρότερον ἦθος ἢ λόγος. Αὖθις ἐνέπεσε μὲν ζήτησις πότερον ἀνυσιμώτερον πρὸς κτῆσιν ἀρετῆς, ἦθος ἢ λόγος.* Philo Judæus ap. Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 382. C: *φιλοσοφίας τε τὸ μὲν λογικὸν ὡς ὐκ ἀναγκαῖον εἰς κτῆσιν ἀρετῆς.* Galenus, "Animi Mores "ſequi Temperamentum Corporis," fin. T. I. p. 351. Edit. Baſ. *τῶν Στωϊκῶν ἅπαντας ἀνθρώπους εἰς ἀρετῆς κτῆσιν ἐπιτηδείως ἔχειν οἰομένων.* Johannes Chryſoſt. T. VI. p. 790. B: *φιλοσοφίᾳ καὶ τῇ κτήσει τῆς ἀρετῆς πάντων γένοιντ' ἂν εὐπορώτεροι.* Ad ſententiam accedit illud Cyrenaicorum placitum apud Diogenem Laertium II. 91: *τὴν σωματικὴν ἄσκησιν συμβάλλεσθαι πρὸς ἀρετῆς ἀνάληψιν.*

3. B. *καίτοι δὴ*] Probum vocabulum: Dio Chryſ. Or. XXI. p. 272. D: *τοῦ ἡλίου ἐπιλάμψαντος εἰς τὸ κατευθύ* et mox

273. A. Alia dat H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 1300. Eadem conſtructio eſt in *εὐθύ τινος, recta ad aliquid*, item *e regione alicujus:* de quo D. Ruhnkenius ad Timæi Gloſſ. Plat. p. 126. Schneiderus e codice Auguſtano exhibuit *καὶ εὐθὺς τῶν σκυλάκων ὁ μὲν ἐπὶ τὸν λαῖωδν ἤϊξεν—*. Mihi non opus videbatur mutatione, omnibus noſtris libris in vulgata conſentientibus; excepto Florent. in quo tantummodo *καὶ* ante *ὁ μὲν* deeſt.

3. C. *αὐτὰς τὰς μητέρας—ὑπέχειν τοὺς μαζούς.*] Præcepta veteris diſciplinæ cognoſcantur ex egregio ſcriptore, ſtudioſo et æmulo Plutarchi, Favorino ap. Gellium XII. 1.

3. C. *ἔνδοθεν—ἐξ ὀνύχων ἀπαλῶν*] *Ex animo—a teneris unguiculis: ἔνδοθεν* ſic apud Plutarchum Opp. Mor. p. 62. C. 477. A. 1000. B. Vit. p. 953. A. Proverbium Græcis tribuit Cicero Ep. Div. I. 6: *Sed præſta te eum, qui mihi a teneris, ut Græci dicunt, unguiculis es cognitus: ἀπαλῶν* omittunt Ald. Baſ. A. C. Harl. Flor. Moſc. 1. 2. habent alii, et addunt Aldinæ ac Baſileenſis annotatores Leonic. Pol. Rodolph. Anon. Junius ex codice Xyl. At Eraſmus Adag. p. 29. omittit, quippe Aldinam ſequens.

3. C. *Σοφὸν δὲ ἄρα καὶ ἡ παρόνοια—τὰς τῆς τροφῆς πηγάς.*] Dictio a Platone fluxit, qui in Menexeno p. 404. D: *καὶ γύνη δήλη τεκοῦσά τε ἀληθῶς, καὶ μὴ, ἀλλ' ὑποβαλλομένη, ἐὰν μὴ ἔχῃ πηγὰς τροφῆς τῷ γενομένῳ.* Hinc Clemens Alexandrinus Pædagog. p. 106. A: *πηγὴ τροφῆς τὸ γάλα.* Reprehendit Dionyſius Halicarnaſſeus De Admirabili Eloq. Demoſthenis T. II. p. 180: *οὐκ οἶδα τὸ γάλα σεμνὸν εἶναι ὄνομα, ἀλλὰ πηγὴν τροφῆς αὐτὸ μετονομάζω*: ſed is Platoni fere iniquior. Forma *σοφὸν—ἡ πρόνοια* elliptica ſubaudiendo *σοφὸν ἐποίησε ὅτι*, vel *σοφόν ἐϛι ὅτι*: cujuſmodi eſt p. 979. D. Syneſ. p. 85. C. *ἡ παροιμία σοφόν—*.

3. D. *Καὶ γὰρ τὰ θηρία τῶν συνιϛαμένων ἀποσπώμενα, ταῦτα ποθοῦντα φαίνεται*] Habet a Xenophonte Cyropæd. II. p. 44. B: *ἐδόκουν δὲ ὠφελεῖσθαι αὐτῷ ὁμοῦ τρεφόμενοι καὶ πρὸς τὸ ἦθος ἀλλήλους ἂν ἐθέλειν ἀπολείπειν· ὅτι ὥρα καὶ τὰ θηρία τὰ ὁμοῦ τρεφόμενα δεινὸν ἔχοντα πόθον, ἤν τις αὐτὰ διασπᾷ ἀπ' ἀλλήλων.* Mem. Socr. II. 3, 4: *καὶ μὴν πρὸς φιλίαν μέγα μὲν ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φῦναι, μέγα δὲ τὸ ὁμοῦ τραφῆναι· ἐπεὶ καὶ τοῖς θη-*

φίλοις πόθος τις ἐγγίγνεται τῶν συντρόφων. Plutarchus de Solertia Animalium p. 974. C. Ælianus Nat. Animal. VI. 2.

3. D. τάς γε τίτθας καὶ τροφούς,] Præceptum Chryſippi alicubi audiverat ſcriptor, cognitum nobis e Quinctiliano Inſt. Or. I. 1. p. 13: *Ante omnia ne ſit vitioſus ſermo nutricibus: quas, ſi fieri poſſet, ſapientes Chryſippus optavit: certe, quantum res pateretur, optimas eligi voluit. Et morum quidem in his prior ratio eſt: recte tamen etiam loquantur*—. Et proxima Quinctiliani ſimilia ſunt proximis hujus loci.

3. E. ἵνα ταῦτα ὀρθὰ καὶ ἀσραβῆ φύηται] In eodem argumento Ariſtoteles VII. 19: πρὸς δὲ τὸ μὴ διασρέφεσθαι τὰ μέλη δι' ἀπαλότητα, χρῶνται καὶ νῦν ἔνια τῶν ἐθνῶν ὀργάνοις τισὶ μηχανικοῖς ἃ τὸ σῶμα ποιεῖ τῶν τοιούτων ἀσραβές. Cæterum Platonica apparet imitatio, quam etiam Heuſingerus notavit ex Republ. II. p. 429. F: τοὺς δ' ἐγκριθέντας (μύθους) πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ, καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσίν. Et Plutarcho frequens eſt dictio πλάττειν τὸ ἦθος, vel τὴν ψυχήν: Opp. Mor. 28. E. Virt. Moral. p. 439. F: λαμβάνοντες ἐκ γάλακτος, ὥσπερ αἱ τίτθαι ταῖς χερσὶ τὸ σῶμα πλάττουσιν, οὕτως ῥυθμίζουσι τοῖς ἔθεσιν εἰς ἦχος τι πρῶτον ἀρετῆς καθιζάντες. Amatorio p. 757. F. Numa p. 78. A: περὶ τί πρῶτον ἦν σπουδάσαι ἢ περὶ παίδων ἐκτροφὴν καὶ νέων ἄσκησιν, ὅπως μὴ διάφυροι μηδὲ ταραχώδεις γένοιντο τοῖς ἤθεσιν, ἀλλ' εἰς ἕν τι κοινὸν ἀρετῆς ἦχος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πλατόμενοι καὶ τυπούμενοι συμβαίνοιεν ἀλλήλοις;—Simili ratione Opp. Mor. p. 83. D. 443. B, C. 789. E. 988. B. Dio Chryſ. Or. LXXVII. p. 657. B.

3. E. Εὔπλαστον γὰρ ἡ νεότης—ἐναποτυποῦνται] Sic de puellis recens nuptis Callicratidas Pythagoreus ap. Stob. S. LXXXIII. p. 487: καὶ γὰρ εὔπλαστοι καὶ εὐαγωγοὶ τυγχάνουσι πρωτονύμφευτοι. Comparatio ſigni ceræ impreſſi venit a Platone Theætet. p. 135. B: Θὲς δή μοι λόγου ἕνεκα ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἓν κήρινον ἐκμαγεῖον—τῷ μὲν καθαρωτέρου κηροῦ, τῷ δὲ κοπραωδεσέρῳ ἢ σκληροτέρῳ, ἐνίοις δὲ ὑγροτέρῳ—καὶ εἰς τοῦτο, ὅ, τι ἂν βουληθῶμεν μνημονεῦσαι—ἀποτυπεῖσθαι, ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους· καὶ ὃ μὲν ἂν ἐκμαγῇ, μνημονεύειν τε καὶ ἐπί-

σαθαι, ἕως ἂν ἐνῇ τὸ εἴδωλον αὐτῷ· ὅταν δ' ἐξαλειφθῇ ἢ μὴ οἷόν τε γένηται ἐκμαγῆναι, ἐπιλελῆσθαί τε καὶ μὴ ἐπίσασθαι. Rep. II. p. 429. E: ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον, ἄλλως τε ἢ νέῳ ἢ ἁπαλῷ ὁτῳοῦν· μάλιστα γὰρ δὴ τότε πλάττεται, καὶ ἐνδύεται τύπος ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ. Similia verba de procreatione ſunt Leg. VI. p. 623. C: εἰς γὰρ τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκλυπῆσθαι. Philo Jud. de Joſepho p. 538. C: ὥσπερ οἱ τῶν ἀγαθῶν ὁμιληταὶ βελτιῶνται τὰς τρόπους, χαίροντες τοῖς συνοῦσιν (ὡς videtur addendum) ἡδέσι καὶ ἀγαθοῖς, οὕτω καὶ οἱ τοῖς πονηροῖς συζῶντες ἀπομάττονταί τι τῆς ἐκείνων κακίας· δεινὸν γὰρ τὸ ἔθος ἐξομοιῶσαι καὶ βιάσασθαι πρὸς φύσιν.

3. E. Πλάτων] Loco modo ſupra laudato Rep. II. p. 429. E: ἐπισατέον τοῖς μυθοποιοῖς· καὶ ὃν μὲν ἂν καλὸν μῦθον ποιήσωσιν, ἐγκριτέον· ὃν δ' ἂν μή, ἀποκριτέον· τοὺς δ' ἐγκριθέντας πάσομεν τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισί—.

3. E. Φωκυλίδης—Παῖδ' ἔτ' ὄντα—] Ita et Sylburgius recepit in editionem Gnomarum p. 57. Et quandoquidem ita edidiſſe ſe ex codicibus ſcriptis profitetur F. Fabricius, nil opus mutatu nobis viſum. Heuſingerus in duos verſus diſtinxit vulgatam, alterius finem, alterius initium—χρὴ παῖδ' ἔτ' ὄντα Καλὰ διδάσκειν ἔργα·—Cæterum exſpectaverit quis ſcriptorem alia porro nutricum officia enarraturum, orſum illa formula—δοκιμαστέον ἐστὶ πρῶτον μὲν τοῖς ἤθεσιν Ἑλληνίδας: iſte alia officia non addit, nullum ſequitur εἶτα δὲ, nec ſimilis formula. Si ſolum poſuiſſet πρῶτον vel πρώτως, poterat accipi pro *maxime*, *ante omnia*: nunc quum μὲν addidit, videtur voluiſſe alia ſubjungere officia, tum ſui oblitus eſſe. Latinis quidem novimus non inuſitatum eſſe, *Primum*, *Principio* abſolute ponere, ut nullum *alterum* vel *deinde* ſequatur: quod docuerunt P. Manutius ad Cic. Ep. Div. II. 9. Cortius ad Salluſt. Jug. 85. A. Dukerus ad Florum II. 18. 12. Heuſingerus ad Cic. Off. I. 14. 7. et I. 28. 9. Nec in Græcis deſunt exempla. Sed illorum omnium locorum ab hujus loci ratione differt ratio; quippe in quibus non ipſa res, ſed diſerta particula εἶτα δὲ, vel ſimilis, omittitur.

3. F. τὰ παιδία τὰ μέλλοντα—τούτοις σύντροφα γίνεσθαι.]

Quinctilianus Inst. Or. I. 1. p. 14: *De pueris, inter quos educabitur ille huic spei destinatus, idem, quod de nutricibus, dictum sit.*

p. 4. A. ἔτι μέντοι Ἑλληνικὰ καὶ περίτρανα λαλεῖν] *Deinde sint Græci et in pronunciando diserti.* Heusingerus constructionem recte animadvertit et comparatione Latini *doctus cantare* declaravit, laudans Vechnerum de hoc usu docentem Hellenolexiæ I. 1. 21. p. 303. seq. Περίτρανος, *valde disertus*, rarius vocabulum: sic est apud Antigonum Carystium Hist. Mirab. LI. Καλλίμαχος ὁ ἐκ τοῦ Αἰγύπτου περίτρανος εἶναι βουλόμενος: M. Antoninum VIII. 30. μὴ περιτράνως ὑγιεῖ λόγῳ χρώμενος: ubi plura Gatakerus. Omissum in Stephani Thesauro, notavit D. Scottus in Appendice. Simplex τρανὸς multo est usitatius: habet Plutarchus Opp. Mor. p. 378. A. 736. A. 863. E: et τρανότης 720. D. τρανῶς Demosth. p. 853. B. Pro ἔτι aut scripsit, aut scribere debuit εἶτα, quod communis fere usus postulat post πρῶτον: ἔτι quidem nobis non observatum: et si in Dionis et Bruti Comparatione p. 1009. E, F. post ἐν τοῖς πρώτοις longo intervallo sequitur ἔτι δὲ, hujus loci diversa est ratio; siquidem ea, quæ sequuntur, τοῖς πρώτοις subjiciuntur. Particulas εἶτα et ἔτι confundi a librariis monuimus Epist. Crit. p. 31. Eadem animadversione corrigendus videtur Xenophon Sympos. IX. 3: Ἐκ τούτου πρῶτον μὲν ἡ Ἀριάδνη ὡς νύμφη κεκοσμημένη παρῆλθε, καὶ ἐκαθέζετο ἐπὶ τοῦ θρόνου· οὕτω δὲ φαινομένου τοῦ Διονύσου ηὐλεῖτο ὁ βακχεῖος ῥυθμός· mutandum οὕτω in εἶτα. Aristænetus I. 15: εἰς γῆν ἑώρας τὸ πρόσωπον ὥσπερ τι συννουμένη· εἶτα ἔφης ἐπιχαρίτως πεφοινιγμένη τὰς παρειὰς καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ αἰδοῦς ἀποκλίνασα· prius illud τὸ πρόσωπον item mutandum in τὸ πρῶτον.

4. A. συναναχρωννύμενοι] Plutarchus De Solertia Animal. p. 975. F: τὰ μὲν ἐν τῇ γῇ (ζῶα) διὰ τὴν ὁμοφυλίαν καὶ τὴν συνδιαίτησιν ἀμωσγέπως συναναχρωννύμενα τοῖς ἀνθρωπίνοις ἤθεσιν, ἀπολαύει καὶ τροφῆς καὶ διδασκαλίας καὶ μιμήσεως. Agide p. 799. F: *Lycurgus* dicitur *expulisse peregrinos*, τοὺς βίους αὐτῶν καὶ τοὺς τρόπους δεδιὼς, μὴ συναναχρωννύμενοι τοῖς πολίταις τρυφῆς καὶ μαλακίας καὶ πλεονεξίας ἐντέκωσι ζῆλον. Sympos. V. 7. p. 680. E: ἡ γὰρ ἐπαφὴ καὶ συνανάχρωσις ἔχει τινὰ φαινομένην

πάθυς ἀρχήν. De Capiend. Utilit. ex Inimicis p. 89. D: φύρονται καὶ ἀναχρώννυνται ὑπ' ἀλλήλων. De contagione Seneca Tranq. Animi 7: *Serpunt enim vitia, et in proximum quemque tranſiliunt, et contactu nocent. Itaque, ut in peſtilentia curandum eſt, ne corruptis jam corporibus et morbo flagrantibus aſſideamus, quia pericula trahemus, afflatuque ipſo laborabimus: ita in amicorum legendis ingeniis dabimus operam, ut quam minime inquinatos aſſumamus. Initium morbi eſt, ægris ſana miſcere.* De Ira III. 8: *Sumuntur a converſantibus mores: et ut quædam in contactos corporis vitia tranſiliunt, ita animus mala ſua proximis tradit.* Epiſt. VII: *Malignus comes quamvis candido et ſimplici rubiginem ſuam affricat:* i. e. προστρίβεται, vitium ſuum cum eo communicat; de quo verbo infra dicemus: ut de conjuncto dicimus προσαναχρώννυσθαι p. 16. F. Simili in re, cognato verbo utitur Numenius ap. Euſeb. Præp. Evang. XI. p. 544. C. de *primo bono* dicens, ὑφ' οὗ τὰ ἄλλα ἀποχρώνεται καὶ ἀγαθοῦται, *cujus communione aliæ res colorantur et bonæ fiunt.*

4. A. ἀπὸ τρόπου] Vid. infra ad p. 45. A.

4. A. ἂν χωλῷ παροικήσῃς—] Scholiaſtes Pindari Nem. VII. 128: κατὰ τὰς συνουσίας καὶ γαστριάσας ἕτερος ἄνθρωπος ἀφ' ἑτέρου γεύεταί τι καὶ ἀπολαύει ἀφομοιούμενος, ὅσπερ ἡ παροιμία ἔχει, Χωλῷ παροικᾶς κἂν ἐνὶ, σκάζειν μάθοις. Hinc in Proverbia Metrica retulit A. Schottus. Conferatur et Eraſmus Adag. p. 1271.

4. A. Ἐπειδὰν τοίνυν ἡλικίαν λάβωσιν ὑπὸ παιδαγωγοῖς—ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς.] Ex manibus nutricis puer traditur in manus pædagogi, anno fere ſeptimo ætatis. Ita, qui Æſchines Socraticus fertur, auctor Axiochi dialogi §. 7. quocum conferatur Teles ap. Stobæum p. 535. quorum locos appoſuimus in Diſſ. de Scriptore hujus libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 1. num. IV. quibus addatur Ariſtoteles Polit. VII. 17. Quinctilianus Inſt. Or. I. 1. p. 14. etiam ſub nutrice degenti puero pædagogum adjungi vult: *De pædagogis hoc amplius, ut aut ſint eruditi plane, quam primam eſſe curam velim: aut ſe non eſſe eruditos ſciant. Nihil enim eſt pejus iis, qui paulum aliquid ultra primas literas progreſſi, falſam ſibi ſcientiæ perſuaſionem induerunt.—Si*

tamen non continget quales maxime velim nutrices, pueros habere; pædagogus at unus certe ſit aſſiduus, dicendi non imperitus: qui, ſi qua erunt ab his præſente alumno dicta vitioſe, corrigat protinus, nec inſidere illi ſinat. E ſervis fere legebantur, quod ſatis notum eſt: videatur Plutarchus de Amic. Multitud. p. 94. C. Plautus Bacch. I. 2. 54: Mercat. I. 1. 90: nec ſemper ex idoneis huic negotio: Xenophon Rep. Laced. II. 1, 2: Τῶν μὲν τοίνυν ἄλλων Ἑλλήνων οἱ φάσκοντες κάλλιστα τὺς υἱῆς παιδεύειν, ἐπειδὰν τάχιστα αὐτοῖς οἱ παῖδες τὰ λεγόμενα ξυνιῶσιν, εὐθὺς μὲν ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγὺς θεραπεύοντας ἐφιστᾶσι, εὐθὺς δὲ πέμπουσιν εἰς διδασκάλων μαθησομένους καὶ γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐν παλαίστρᾳ.—Ὁ δὲ Λυκοῦργος ἀντὶ μὲν τοῦ ἰδίᾳ ἕκαστον παιδαγωγὺς δοῦλος ἐφιστᾶναι, ἄνδρα ἐπέστησεν κρατεῖν αὐτῶν, ἐξ ὧνπερ οἱ μέγιστοι ἀρχοὶ καθίστανται. Pericles Alcibiadi pupillo præfecit pædagogum ſervum Zopyrum, ut eſt apud Platonem Alcib. I. p. 32. G: σοὶ δ', ὦ Ἀλκιβιάδη, Περικλῆς ἐπέστησε παιδαγωγὸν τῶν οἰκετῶν τὸν ἀχρειότατον, Ζώπυρον τὸν Θρᾷκα. Ejuſdem dictum memoratur ab Hieronymo in Damaſceni Parallelis MSS. quem locum operæ pretium eſt apponere: Δεῦρο δὴ καὶ σκεψώμεθα περὶ τῆς τῶν παίδων ἀγωγῆς, τίνα τρόπον διαλήφασιν οἱ πατέρες. Οὐ γὰρ μόνον ἐν τοῖς πρότερον, ἀλλὰ καὶ ἐν τούτοις εὑρήσομεν αὐτὺς οὐ μικρὰ διαφωνοῦντας· οἵτινες πρῶτον μὲν βαρβάροις παραβάλλοντες παιδαγωγοῖς καὶ τούτων ἀκούειν κελεύσαντες, ἱκανῶς ἠμελῆσθαι νομίζουσιν· ὥσπερ τῷ κατὰ ῥόδας ἀκολουθήσοντος, ἀλλ' οὐ τῷ καλῶς ἡγησομένῳ δεομένων τῶν παίδων, ἢ τῷ φυλάττοντι· καθάπερ συβώτου εἰ πλανηθῇ, ἀλλ' οὐχὶ ... (deeſt quid, forte τῷ παραινοῦντος, vel ſimile). Διὸ καὶ τὸν ἐκ τῶν ἔργων ἀποδοκιμασθέντα, τοῦτον ἐπὶ παιδαγωγίᾳ κατατάττουσι. Ὅθεν καὶ Περικλῆς οἰκέτῃ ποτὲ πεσόντος ἀπὸ ἐλαίας, καὶ τὸ σκέλος συντρίψαντος, Νέε ὅρα, ἔφη, παιδαγωγὸς σέφηνεν (forte legendum σέφηνας, *appares, factus es*) ὑπὸ ἀπιθάνως τῆς ὑπουργίας τὴν ἀτιμίαν σκώψας. De Periclis ſervo Diogenes Laertius IX. 82: Θέων δὲ ὁ Τιθραυὺς ὁ Στωϊκὸς κοιμώμενος περιεπάτει, καὶ Περικλέους δοῦλος ἐπὶ τοῦ στέγους ἄκρου: et videtur hiſtoriola ex eodem fluxiſſe exemplo, quod de Periclis vel ſervo vel opifice narratum referunt Plinius H. N. XXII. 20. et Plutarchus in Pericle p. 160. C. Diogenes Cynicus venditus Xeniadi ab

eoque filiorum pædagogus conſtitutus, quomodo eos inſtituerit breviter ex Eubulo refert Diogenes Laertius VII. 30, 31: qua de inſtitutione videtur fuiſſe Cleomenis liber παιδαγωλικὸς, eidem memoratus VII. 75. Pædagogus alumnum quotidie mane in ſcholam ducebat: quo de more feſtivus eſt jocus Terentii Phorm. I. 2. 94: et luculentum præceptum Platonis Leg. VII. p. 635. F, G: ἡμέρας δὲ ὄρθρου τε ἐπανιόντων, παῖδας μὲν πρὸς διδασκάλους πω τρέπεσθαι χρεών. Ἄνευ φοιμένος δ' ὅτε πρόβατα, ὅτε ἄλλο ὐδέν πω βιατέον, οὐδὲ δὴ παῖδας ἄνευ τινῶν παιδαγωγῶν, οὐδὲ δούλους ἄνευ δεσποτῶν. Ὁ δὲ παῖς πάντων θηρίων ἐςὶ δυσμεταχειριςότατον· ὅσῳ γὰρ μάλιςα ἔχει πηγὴν τοῦ φρονεῖν μήπω καθηρτυμένην, ἐπίβουλον καὶ δριμὺ καὶ ὑβριςότατον θηρίων γίγνεται· διὸ δὴ πολλοῖς αὐτὸ οἷον χαλινοῖς τισιν δεῖ δεσμεύειν· πρῶτον μὲν, τροφῶν καὶ μητέρων ὅταν ἀπαλλάτηται, παιδαγωγοῖς, παιδίας χ' νηπιότητος χάριν· ἔτι δ' αὖ, τοῖς διδάσκουσι καὶ ὁτιοῦν καὶ μαθήμασιν, ὡς ἐλευθέρων· ὡς δ' αὖ δοῦλον πᾶς ὁ προστυγχάνων τῶν ἐλευθέρων ἀνδρῶν κολαζέτω τόν τε παῖδα αὐτὸν καὶ τὸν παιδαγωγὸν καὶ τὸν διδάσκαλον, ἐὰν ἐξαμαρτάνῃ τις τι τούτων· quibus in verbis ſi καὶ ante μαθήμασιν deleatur, nil magnopere ad ſententiam et Platonicam orationis formam deſideretur. De ſervili conditione pædagogorum quædam annotavit L. Pignorius De Servis Cap. XV. p. 116.

4. A. παλιμβόλοις] Duas habet ſignificationes, nonnumquam alteram, ſæpe utramque, ut hoc loco: *activa* eſt *mutabilis, qui ſe facile mutat, ſimulator ac diſſimulator, veterator: paſſiva, jactatus ac ſæpe venditus ſervus.* Locos veterum habes apud Stephanum Theſ. L. Gr. T. I. p. 668. Nos hic Plutarcheos etiam notabimus. Opp. Mor. p. 595. A. Vitarum p. 198. B. 423. B. 555. D. His addantur Plato Leg. IV. 596. C. Dio Chryſ. Or. XXXI. p. 321. A. Ariſtides T. I. p. 444. Numenius ap. Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 730. A.

4. A. Ἐπὶ τῶν γε τὸ γινόμενον πολλοῖς ὑπερκαταγέλαςόν ἐςι] Duplex exſtat in his verbis imitatio. Altera expreſſa ex auctore de eodem Educationis argumento, qui videtur eſſe Ariſtoxenus, ex quo ſua item habet Jamblichus Vit. Pythag. 201: ἐπείπερ εἴς γε τοὺς πολλοὺς ἄτοπόν τε καὶ γελοῖον εἶναι τὸ συμβαῖνον. Altera manifeſtior eaque rhetorica, ducta ex

Æſchine Or. contra Teſiphontem p. 303. A: τὸ δὲ νυνὶ γινόμενον πρᾶγμα ὑπερκαταγέλαστόν ἐστιν, quam item animadvertit Heuſingerus: qui νῦν γε τὸ γινόμενον accipit pro τὸ νῦν γινόμενον, locum citans Xenophontis Mem. Socr. II. 10. 14: Νῦν δὲ διὰ τὰ πράγματα, quod eſt pro Διὰ τὰ νῦν πράγματα. Sic in eadem formula Iſocrates Or. ad Philipp. p. 184: Ἐπὶ νῦν γε τίς οὐκ ἂν εἰκότως τὰ συμβεβηκότα θαυμάσαι καὶ καταφρονήσειε ἡμῶν. Archidamo p. 258: Ἐπὶ νῦν γε τίς ἐκ ἂν ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις τῶν εὖ φρονούντων ἀλγήσειεν. Quibus in dictionibus particulæ νῦν utraque vis cernitur, ut Latinæ *Nunc*, et *temporis* et *indignationis*.

4. B. φέροντες ὑποβάλλεσι] Elegantem uſum Participii φέροντες non ſine animadverſione prætermiſit Heuſingerus, laudans doctos viros, qui eam expoſuerunt, Perizonium ad Æliani V. H. VIII. 14. et Hemſterhuſium ad Lucianum T. I. p. 349. alios: quibus addatur Hoogeveenius ad Vigerum De Idiotiſm. Gr. L. p. 353. Sic mox in hoc libello p. 5. D. Plutarchei in hoc genere loci ſunt, Opp. Mor. p. 168. D. 238. C. 983. D. Vitarum p. 124. A. 522. E. 573. C. 633. B. 652. A. 741. C. 751. F. 914. F. 1031. B. 1056. A. 1061. D.

4. B. οἷός περ ἦν ὁ Φοῖνιξ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως παιδαγωγός.] Qualis igitur fuit Phœnix? quæ ejus in educando Achille officia, dotes, merita? Hoc debebat exponere noſter homo, niſi declamare, quam docere, maluiſſet. Nam etiamſi Phœnicis in hoc genere laus tamquam proverbii frequentiam habet ex illo Homeri elogio Iliad. I. 440. tamen hoc univerſe crepare, putidum fit in eo, qui ſe περὶ παίδων ἀγωγῆς præcipere profiteatur. Vid. Diſſert. de Scriptore hujus libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2. num. VII. Diſertius, quamvis obiter hoc argumentum attingens Cicero de Oratore III. 15: *Nam vetus quidem illa doctrina eadem videtur et recte faciendi et bene dicendi magiſtra: neque disjuncti doctores, ſed iidem erant vivendi præceptores atque dicendi: ut ille apud Homerum Phœnix, qui ſe a Peleo patre Achilli juveni comitem eſſe datum dicit ad bellum, ut illum efficeret "oratorem verborum, actoremque rerum,"* id eſt illud, Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. Idem

Homeri dictum ſpectavit Himerius Or. XXX. p. 858. edit. Wernſdorf. loco miſere lacerato. An vero ſcriptor hujus libelli, ut ſcilicet diſcipulus veri Plutarchi, hoc Phœnicis elogium ſatis in vulgus notum cenſuit? quippe peculiari libro explicitum a Plutarcho; ſiquidem in Lampriæ Catalogo, Num. 177. memoratur Ἀχιλλέως παιδεία.

4. B. Διδασκάλους γὰρ ζητητέον τοῖς νέοις—] Diſcendi initium puer faciebat apud διδάσκαλον, idque comite pædagogo, anno fere ſeptimo: quod jam ſupra notavimus p. 4. A. Huc referendus eſt Quinctilianus Inſtit. Or. I. 1. p. 17: *Quidam literis inſtituendos, qui minores ſeptem annis eſſent, non putaverunt; quod illa primum ætas et intellectum diſciplinarum capere et laborem pati poſſit. In qua ſententia Heſiodum eſſe plurimi tradunt, qui ante Grammaticum Ariſtophanem fuerunt; nam is primus ὑποθήκας, in quo libro ſcriptum hoc invenitur, negavit eſſe hujus poetæ. Sed alii quoque auctores, inter quos Eratoſthenes, idem præceperunt. Melius autem, qui nullum tempus cura vacare volunt, ut Chryſippus; nam is, quamvis nutricibus triennium dederit, tamen ab illis quoque jam informandam quam optimis inſtitutis mentem infantium judicat.* Idem I. 2. p. 25: *et præceptorem eligere ſanctiſſimum quemque, cujus rei præcipua prudentibus cura eſt, et diſciplinam quæ maxime ſevera fuerit, licet: et nihilo minus amicum gravem virum, aut fidelem libertum lateri filii ſui adjungere, cujus aſſiduus comitatus etiam illos meliores faciat, qui timebuntur.* Heſiodi ὑποθῆκαι nominabantur quidem etiam præcepta Carminis Ἔργα καὶ Ἡμέραι: ſed hic de alio, hujus nominis, ὑποθῆκαι, perdito Carmine ſermo eſt, quod etiam ad Chironem, Achillis nutritorem, referebatur: de quo J. A. Fabricius Bibl. Græc. Vol. I. p. 13. Neque vero, quod ait Regius in nota ad Quinctilianum l. c. p. 18. Ariſtoteles Polit. VII. 17. præcepti Heſiodii meminit; quippe qui omittens Heſiodi nomen, frequentatam pleriſque ſeptennem inſtitutionis diſtributionem reprehendit. Diſciplina dura ac ſevera qua puer a magiſtro, pædagogo, parentibus, continetur, eleganti Chreia deſcribitur in Paradigmatibus Theonis p. 130. et ſeq. edit. Baſil. 8. 1541. et ſub Libanii nomine T. I. p. 15. Pertinet

eodem gravis admonitio Æſchinis Or. adv. Timarchum p. 170. C. 171. A. in Legibus Atticis relata Samueli Petito p. 382. Nonnulla hoc argumentum illuſtrantia habet eruditiſſimus Jo. Wowerius De Polymathia Cap. IV.

4. C. *καθάπερ τὰς χάρακας—βλαςάνοι τὰ ἤδη*] Plerique libri Ald. Baſ. A. C. Moſc. 1. 2. Coll. Nov. Harl. Flor. habent *τὲς χάρακας*: at Jun. Anon. Fabric. Xyl. Steph. *τὰς χάρακας*. Stephanus Theſ. Gr. L. T. IV. p. 398: *Perperam*, inquit, *in illo Plutarchi loco vulg. edit. habebant τὲς pro τάς· quod ego in mea edit. repoſui, ſequutus et Grammaticorum et vet. cod. auctoritatem*. Pollux I. 162: *Παραφυλακτέον δὲ ὅτι οἱ μὲν παρὰ τοῖς ςρατοπέδοις χάρακες ἀρσενικῶς λέγονται· αἱ δὲ πρὸς ταῖς ἀμπέλοις θηλυκῶς*. Idem 224: *χάρακα παρακήξαθαι ταῖς ἀμπέλοις*. Conferantur Suidas et Heſychius in voce *χάραξ*: ad hunc Interpretes: ad Mœridem Pierſonus p. 410. Pro *ἐπιμελεῖς* habent *ἐμμελῶς* Ald. Baſ. Xyl. Fabric. Flor. Vulgatam Stephanus ſumſit ab Leonic. et Pol. quibuſcum reliqui noſtri conſentiunt: equidem *ἐμμελεῖς* magis proprium in hac re judicem. Eamdem comparationem adhibuit Syneſius Calvit. Encom. p. 78. D: *γεωργῶν παῖδες ἀπὸ τῆς ὁρμῆς τῶν ὑγιαινόντων φυτῶν συνιέντες, ὡς εἰς ὄρθον αἴρεθαι βέλεταί τε καὶ πέφυκεν, ὅσα μὴ πρὸς τοῦτο παῤ ἑαυτῶν ἐξιχύει, κοντοῖς αὐτὰ καὶ χάραξιν ἐπερείδουσιν*. Porro eſt quædam paronomaſia in *παρακηγνύω* et *παρατίθεμαι apponо, cito*: et illud hujus loco poſuit Diogenes Laertius III. 17: *καὶ ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν τεσσάρων βιβλίων παρακήγνυσιν ὁ Ἄλκιμος, παρασημαίνων τὴν ἐξ Ἐπιχάρμε Πλάτωνι περιγενομένην ὠφέλειαν*. Hinc tabulæ temporum *παρακήγματα*, a Menagio ad Diog. Laert. IX. 40. et Weſſelingio ad Diodor. Sic. T. I. p. 9. notatæ. In ultima dictione, neſcio quomodo, ineſſe videtur Poetæ veſtigium, Ἵν' ὀρθὰ τούτων βλαςάνοι τ' ἤδη—.

4. C. *παρασήμοις*] Tralatio a numiſmate ducta, nota falſitatis inſignito. Harpocration voce *Παράσημος ῥήτωρ*, ex Demoſthenis Or. pro Ctefiphonte 347. C. quo reſpexit et Pollux IV. 35. Ariſtophanes Acharn. 516: *Ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα, Ἄτιμα καὶ παράσημα, ἢ παράξενα—*.

Alibi notat *hominem perverſo ſtudio inſignem:* qua de ſignificatione alibi dicemus.

4. D. Ζεῦ καὶ θεοὶ πάντες] Exclamandi forma a Plutarchi ingenio aliena, magis congruit rhetori. Atque ſic fere ſolet Ariſtides T. II. p. 256. et alibi. Similia collegit Berglerus ad Ariſtophanis Plutum verſ. 1.

4. D. παρόμοιον ποιοῦντες—φίλῳ δεηθέντος] Videtur a Plutarcho ſumſiſſe, De Vitioſo Pudore p. 532. A: *καὶ γὰρ ἰατρὸν νοσοῦντες ἐ παρακαλοῦμεν τὸν ἔμπειρον, αἰσχυνόμενοι τὸν συνήθη καὶ παισὶ διδασκάλους ἀντὶ χρησῶν, τοὺς παρακαλοῦντας αἰσχύνεσθαι.*—

4. E. ὁ Κράτης] Σωκράτης legendum, aut certe ab auctore libelli ſcribendum fuiſſe, jam monuimus Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 41. ubi de fonte imitationis et rivalis inde ductis ea tantum diximus, quæ ad illum Juliani locum pertinebant, Nunc reliqua expromemus. Eſt igitur dictum Platonis in Clitophonte p. 255. D: Ἀκούοις ἄν. Ἐγὼ γὰρ, ὦ Σώκρατες, σοὶ συγγινόμενος, πολλάκις ἐξεπλήττομην ἀκούων· καί μοι ἐδόκεις παρὰ τὰς ἄλλας ἀνθρώπους κάλλιστα λέγειν, ὑπότε ἐπιτιμῶν τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ ἐπὶ τραγικῆς μηχανῆς θεὸς, Ὑμᾶς, λέγων, ποῖ φέρεσθε ἄνθρωποι; καὶ ἀγνοεῖτε ὑδὲν τῶν δεόντων πράττοντες· οἵτινες χρημάτων μὲν πέρι τὴν πᾶσαν σπουδὴν ἔχετε, ὅπως ὑμῖν ἔσαι· τῶν δ' υἱέων, οἷς ταῦτα παραδώσετε, ὅπως ἐπισήσονται χρῆσθαι δικαίως τούτοις, ἀμελεῖτε· καὶ ὅτε διδασκάλως αὐτοῖς εὑρίσκεσθε τῆς δικαιοσύνης—. Scholiaſtes Luciani hinc citat ut ſibi lectum, ποῖ φέρεσθε ὦ ἄνθρωποι· quod monet eruditiſſimus Baſt. Lettre Critique p. 61. Dionem Chryſ. Or. XIII. p. 222. D. Epictetum Diſſ. III. p. 449. Themiſtium Or. XXVI. p. 320. C. et alios jam illic attulimus. Sed præter hos idem exemplum ſecuti ſunt Auctor Epiſtolæ, Xenophontis nomine proditæ ap. Stob. Serm. LXXXI. p. 475: *Εὖ γὰρ ἴσθι Σωκράτην πρὸς ἡμᾶς πολλάκις εἰπόντα, ὅτι τῶν υἱέων ἵνα πολλὴν μὲν ἔχωσιν οὐσίαν φροντίζοντες, ἵνα δὲ καλοὶ κἀγαθοὶ γένωνται ἀμελοῦντες, ἴσον πεπόνθασι τοῖς ἱπποτροφοῦσι τὰ μὲν πολεμικὰ οὐ διδάσκουσι, τροφὴν δὲ παμπόλλην παρεχομένοις· οὕτω γὰρ πιστέροις μὲν τοῖς ἵπποις χρήσονται, ἀπείροις δὲ ἂν χρῇ*—. Lucianus Contemplantibus p. 516: *Βούλει ἦν, ἐπάνωθεν ἐφ' ὑψηλοῦ ἱσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν*

μεταίων πόνων, ζῆν δ' ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες—. Libanius Declam. XXIX. p. 641. B: Σωκράτης μὲν πολλοῖς ἀπήχθηται—ἐγκαλοῦντος ἀεὶ τούτῳ καὶ ὀνειδίζοντος, ὅτι χρημάτων μὲν Ἀθηναίοις πολλὴ φροντὶς, καὶ περὶ τοῦτο ἐσπουδάκασι· τῶν δὲ ψυχῶν ὅπως ἀρίσαι γενήσονται, καὶ αὐτῶν καὶ παίδων, οὐδὲ εἷς λόγος: ibidem p. 671. C, D: et Julianum ſuum ornat mortuum in Orat. Parentali ap. J. A. Fabricium Bibl. Græc. Vol. VII. p. 285: Οὐ μέντοι βοῶν ἐπαύετο, Ποῖ φέρεσθε, ὦ ἄνθρωποι; καὶ τῇ φωτὸς τὸν σκότον ἡγούμενοι φανερώτερον οὐκ αἰσχύνεσθε; Philoſtratus Vit. Apollonii I. 17. p. 21: ὥσπερ ἐκ τρίποδος ὅτε διαλέγοιτο, Οἶδα, ἔλεγε, καὶ Δοκεῖ μοι, καὶ Ποῖ φέρεσθε. Julianus Imp. Or. VII. p. 228. A: ἀρκεῖν οὖν νομίσας τὸ πλῆθος τῶν υἱέων πρὸς τὸ φυλάξαι τὴν οὐσίαν, οὐδὲν ἐφρόντισεν ὅπως ἔσονται σπουδαῖοι. An item Teleti ap. Stob. Serm. XCVI. p. 535. nomen Σωκράτης pro Κράτης reſtituendum ſit, affirmare non auſim: quamquam ſunt illic diſputata valde ſimilia iis, quæ Socrati tribuuntur in illo Axiocho dialogo, qui Æſchinis nomine fertur. Aliam in eodem genere ſententiam Socratis memorat Œnomaus ap. Euſeb. Præp. Evang. V. p. 225. A: εἶθ' ὁ μὲν Σωκράτης ἐκεῖνος—πρὸς τὸν ἐπιθυμοῦντα παίδων, οὐκ ἂν ἔφη αὐτὸν ποιήσειν, ὃς ἐάσας ἐπιχειρεῖν ὅπως, εἰ οἱ παῖδες γένοιντο, ἄριστα αὐτοῖς χρῷτο, τούτου μὲν οὐδένα λόγον ἐποιήσατο, αὐτὸ δὲ μόνον ἐσκοπεῖτο πῶς ἂν αὐτῷ γένοιντο. Cæterum Socratis nomini additum ἐκεῖνος ὁ παλαιὸς melius conveniebat quam Cratetis quamvis et ipſius egregii hominis. Sic Cicero De Orat. I. 54. de P. Rutilio: *Imitatus eſt homo Romanus et conſularis veterem illum Socratem*—. Pro ποῖ φέρεσθε habent Ποῦ φέρεσθε A. C. E. Flor. T. V. B. perperam probante Heuſingero et ſequente Schneidero. Perperam quoque J. Uptonus ad Epictetum p. 207. corrigi vult καὶ κτήσεως et τ' αὐτὰ καταλείψετε. Denique compoſitionis forma eſt animadvertenda, ἔλεγεν ὅτι ἀναβάντα ἀναχαγεῖν—pro ἔλεγεν ὅτι ἀναβὰς ἀναχράγοι: quam ſolerter expoſuerunt H. Stephanus et P. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 272. et nuper J. Schweighæuſerus ad Polybium T. V. p. 140.

4. F. Ἀρίσιππος] Eidem tribuit Diogenes Laertius II.

72: συνιςάντος αὐτῷ τινος υἱὸν, ἤτησε πεντακοσίας δραχμάς· τοῦ δ' εἰπόντος, Τοσούτου δύναμαι ἀνδράποδον ὠνήσασθαι· Πριῶ, ἔφη, καὶ ἕξεις δύο. At ab Iſocrate pronunciatum tradit ſcriptor De Vitis X. Oratorum, qui vulgo Plutarchus fertur p. 838. A: πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα πατέρα, ὡς ἑδὲν ἀλλ' ἢ ἀνδράποδον συνέπεμψε τῷ παιδίῳ· Τοιγαροῦν, ἔφη, ἄπιδι· δύο γὰρ ἀνθ' ἑνὸς ἕξεις ἀνδράποδα.

p. 5. A. τῇ μὲν δεξιᾷ—ἐπιλιμᾶν] Videtur a Plutarcho ſumſiſſe, De Fortuna p. 99. D: τοὺς δὲ παῖδας καὶ ὑποδᾶσθαι καὶ περιβάλλεσθαι διδάσκομεν, καὶ τῇ δεξιᾷ λαμβάνειν τὸ ὄψον, τῇ δὲ ἀριςερᾷ κρατῶν τὸν ἄρτον, ὡς ἑδὲ τούτων γινομένων ἀπὸ τύχης, ἀλλ' ἐπιςάσεως καὶ προσοχῆς δεομένων· τὰ δὲ μέγιςα καὶ κυριώτατα πρὸς εὐδαιμονίαν, οὐ παρακαλεῖ τὴν φρόνησιν, οὐδὲ μετέχει τοῦ κατὰ λόγον καὶ πρόνοιαν;—ubi plura annotabimus.

5. A. κακῶς μὲν θρέψωσι—'Εγὼ φράσω·] Noſter homo ampullatur; itaque ei rhetorica figura oppoſitionis relinquenda, nec prius κακῶς in καλῶς mutandum; quod volebat Heumannus, et recte improbat Heuſingerus: nec unus a vulgata lectione diſſentit liber. Tum in illo 'Εγὼ φράσω eſt affectatio gravitatis; quippe formula eſt ſignificans πίςιν καὶ σεμνότητα, *fidem et gravitatem*. Demoſthenes Or. Philipp. I. p. 16. F: ἔςαι δ' αὖτη τίς ἡ δύναμις, καὶ πόση, καὶ πόθεν τὴν τροφὴν ἕξει; 'Εγὼ φράσω, καθ' ἕκαςον τούτων διεξιὼν χωρίς. Imitati ſunt Philo Jud. Legat. ad Caj. p. 1014. B: διὰ τί οὖν ἐςέρησαν; 'Εγὼ φράσω μηδὲν ὑποκαλάμενος. Lucianus de Hiſtoria Scribenda §. 4. T. II. p. 6: τί οὖν ἔγνωκάς μοι; καὶ πῶς ἀσφαλῶς μαθήξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλτις ἐςώς; 'Εγώ σοι φράσω. Longinus De Sublimitate Sect. XVII. p. 49: Πῇ δὲ καὶ πῶς, ἐγὼ φράσω.

5. B. χαμαιτύπας] Semel hac voce utitur Plutarchus Demetr. p. 920. B: σωφρόνων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν οἰκίαι χαμαιτύπαις καὶ καμβυκιςρίαις ἐπιςαθμευόμεναι. Timocles ap. Athen. XIII. p. 570. F: Θεῶν μεταξὺ μετὰ κορίσκης ἢ μετὰ χαμαιτύπης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι. Legendum, Θεῖον μεταξὺ, *Divinum intervallum*, i. e. *Infinitum quantum diſtat, cum puellula, an cum ſcorto, cubare noctu*. Iſocrates de Permutat. p. 542: τοσοῦτον δὲ τὸ μεταξὺ ποιεῖν· *tantam differentiam facere*. Menander ap. Cleric. p. 284. χαμαιτύπη. Dio Chryſ. Or.

XXXIII. p. 412. A: χαμαιτυπῶν. Alia petantur a H. Stephano Theſ. L. Gr. T. IV. p. 391. et III. p. 1687. et 1688: qui omiſit verbum χαμαιτυπῶν cum ipſo Dione: et a G. Cupero Obſerv. I. 16. p. 116.

5. B. κιτλοφοροῦντες] Equidem haud affirmem veram eſſe hanc lectionem, meliorem tamen affirmo quam κιϛοφοροῦντες, quod eſt in Codd. Fabr. Pol. V. B: quamquam utrumque probat, certe neutrum improbat F. Fabricius. De verbo κιϛοφορῶν forte notabimus quædam ad Iſid. et Oſir. p. 352. B. Heuſingerus probat κιτλοφοροῦντες, *hedera ſibi caput cingentes, Bacchum imitantes*, et quod ait Juvenalis II. 3. *Bacchanalia vivere*. In eamdem ſententiam ingreſſus erat H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. p. 1225. F. citans Herodianum I. 3. 6: Ἀντίγονος δὲ Διόνυσον πάντα μιμούμενος, καὶ κισσὸν μὲν περιτιθεὶς τῇ κεφαλῇ ἀντὶ καυσίας καὶ διαδήματος Μακεδονικοῦ, θύρσον δὲ ἀντὶ σκήπτρου φέρων. Quis hic fuerit Antigonus equidem ſcire velim utrum primus, dux Alexandri, pater Demetrii Poliorcetæ, an illius nepos, filius Demetrii Antigonus Gonatas, an hujus filius Antigonus Doſon? Atqui de horum nemine tale quid in hiſtoriis proditur: nec quæ Boeclerus attulit ad hunc locum, eum expediunt. Referendus eſt iſte error ad alios ex ἀνιϛορησία profectos errores Herodiani. Audiverat de *Ptolemæis*, quorum undecimus Auletes, νέος Διόνυσος, duodecimus Διόνυσος, cognominatus eſt: et ipſe adeo M. Antonius, νέος Διόνυσος appellari voluit, ut eſt apud Plutarchum Vit. Antonii p. 944. A. Sic videtur ex Antonio Antigonus exſtitiſſe. Sed de hoc ſatis. Demoſtheni Or. De Corona p. 350. A. κιτλοφόρος dicitur Æſchines: et fortaſſe κιϛοφόρος corrigendum ſit judice Tayloro: quamquam Libanius illum locum imitans, vulgatum exhibeat T. I. p. 106. D: ἀνὴρ δὲ γενόμενος χορὸς εἶχε γραῶν, μέγα ποιούμενος εἰ κιτλοφόρες ἀκούσειε· καὶ ταῦτα ὑπέμενε ὑπὲρ νεηλάτων καὶ ϛρεπλῶν. At verp noſter locus aliud requirit et magis cum μοιχεύων conjunctum. Igitur Heumannus conjecit κοιτοφθοροῦντες, quod Schneiderus edidit, nactus in codice Auguſtano κοιτοφορῶντες. Sane in ſcriptore noſtro, novorum verborum ſtudioſo, non repudiem κοιτοφθοροῦντες, quamvis ejus exemplum ad-

huc deſideretur. Neque etiam οἰκοφθοροῦντες, ut conjectura, nullam habet probabilitatem; quandoquidem in hoc ipſo libello p. 12. B. in argumento eodem memorantur γυναικῶν οἰκοφθορίαι γαμετῶν. Heſychius Οἰκοφθόρος· μοιχός. Xanthi dictum exſtat in Maximi et Antonii Sententiis p. 291: Ξάνθος ὁ σοφὸς, διασάμενος ἐπὶ θύραις εὐπρεπῶς γυναικὸς ἄνδρα οἰκοφθόρον, ἔφη, Οὗτος ἡδονὴν μικρὰν ἀνῆται μεγάλῳ κινδύνῳ: unde noſter ſcriptor colorem duxiſſe videtur. Sed magis uſurpatur ea ſignificatione, qua notat *prodigalitatem, negligentiam rei familiaris:* ut Euripidi Fragm. Incert. XLVIII. T. III. p. 596. edit. Muſgrav. Οἰκοφθόρον γὰρ ἄνδρα καλύσα γυνὴ Ἑλλὴ παραζευχθεῖσα, καὶ σάζα δόμους. Platoni Leg. III. p. 590. D. XI. p. 682. A. XII. p. 693. C. Phædon. p. 186. F.

5. B, C. Φιλοσόφῳ δὲ ὁμιλήσαντες—διαφέρει.] Videtur præceptum a quodam auctore diſerte traditum ac per εὐθυρρημοσύνην gravitate oratoria involvere voluiſſe, itaque perſpicuitati obfuiſſe. Propoſitum hujuſmodi apparet. Si pater filium Philoſopho tradidiſſet, hic eum docuiſſet non pernicioſos matronarum amores ſectari, ſed lupanaria et meretrices adire: plane ut Cato apud Horatium Sat. I. 2. 31:

Quidam notus homo cum exiret fornice; Macte
Virtute eſto, inquit ſententia dia Catonis:
Nam, ſimul ac venas inflavit tetra libido,
Huc juvenes æquum eſt deſcendere, non alienas
Permolere uxores.

Tota hæc Satira e communi quodam fluxit fonte cum hoc ſcriptoris noſtri loco. Diogenis idem dictum alibi legiſſe me non memini: eſt tamen plane conveniens κυνισμῷ, atque adeo Ariſtippeæ, Stoicæ, et omnino plerorumque veterum philoſophorum rationi. Simile ejuſdem viri ſpectabimus p. 82. C.

5. B, C. οὐ τοῖς ἴσοις] Nolim mutare; licet non deterior ad ſenſum ſit lectio V. B. Mez. οὐ τοιούτοις ἴσως.

5. C. —ἓν πρῶτον καὶ μέσον καὶ τελευταῖον—p. 6. A. καμένης] Doctrinæ laudatio, quaſi rhetoricum progymnaſma, pervulgatis conſarcinatum ſententiis.

5. D. ἀνθρώπινα] Ergo *humana* contemnenda ſunt? hæc opponit mox *doctrinæ*, quæ eſt *divinum* bonum. Rhetor ſe ipſe ſuo acumine compunxit. Comparet quis Iſocratem ad Demonic. p. 5.

5. D. Εὐγένεια] Stob. Serm. LXXXIII. Iſocrates Paneg. p. 89. Philo Jud. libro de Nobilitate T. II. p. 437. Plato ap. Diog. Laert. III. 86—89. Ariſtoteles Rhet. II. 11.

5. D. Πλοῦτος—ἀφαίλετο] Apollodorus ap. Stob. Serm. CIII. p. 563. Οὐκ οἶδ' ὅτῳ ποτ' ἐποίησας ἀργυρίῳ, πάτερ· Ὁ καιρὸς ὁ τυχὸν τοῖς μὲν οὐ κεκτημένοις Ἔδωκε· τῶν κεκτημένων δ' ἀφαίλετο. Cebes Tabulæ p. 36: Ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη τίς ἐστιν ἡ ὥσπερ τυφλὴ καὶ μαινομένη τις εἶναι δοκοῦσα καὶ ἐστηκυῖα ἐπὶ λίθου τινὸς στρογγύλου; Καλεῖται μὲν Τύχη· ἔστι δ' οὐ μόνον τυφλὴ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ κωφή. Αὕτη οὖν τί ἔργον ἔχει; Περιπορεύεται ταχύ, ἔφη· καὶ παρ' ὧν μὲν ἁρπάζει τὰ ὑπάρχοντα, οὐ ἑτέροις δίδωσι· παρὰ δὲ τῶν αὐτῶν πάλιν ἀφαιρεῖται παραχρῆμα ἃ δέδωκε οὐ ἄλλοις δίδωσιν εἰκῇ καὶ ἀβεβαίως. Hinc Galenus eamdem expreſſit imaginem Protreptico Cap. II.—οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκοντός ἐστιν ἐπιτρέπειν ἑαυτὸν ἐν τοιαύταις περιστάσεσι πραγμάτων τυφλῇ δαίμονι (Τύχῃ), μηδ' αὐτῇ βεβαίως ἐστηριγμένῃ· ἔμπληκτός τε γάρ ἐστι καὶ ἄνους εἰς τοσοῦτον, ὡς πολλάκις τὸν ἀξιολόγους ἄνδρας παρερχομένη, πλουτίζειν τοὺς ἀναξίους, οὐδὲ τούτους βεβαίως ἀλλ' ὅσον πάλιν ἔτως (leg. αὐτῶν) ἀφαιρεῖσθαι τὰ δοθέντα. Solon. apud Plutarch. Vit. p. 79. F. plane convenienter ad hunc locum, ut hinc aliquid imitationis ductum videatur. Alia dedimus ad p. 34. D.

5. D. βαλλάντια τοξεύων] Ita omnes libri. Nam quod Heuſingerus ex Voſſ. citat βαλλαντιοτομῶν, eſt hæc Meziriaci conjectura. Scriptor noſter ut ſibi in tralatione ſcopi conſtaret, τοξεύων ſcripſiſſe videtur: quam eleganter, non diſputamus:, conſentaneus certe ſuo ipſe ingenio. Alio in argumento recte ponatur: v. c. Euripidis ap. Stob. p. 543. et Valckenarium Diatrib. p. 226: Ἡ γὰρ τυφανὶς πάντοθεν τοξεύεται Δαναοῖς ἐρῶσιν. Simile Hecub. 603. Sic infra p. 33. D. τόξον μερίμνης. Philo Jud. De Confuſione Ling. p. 327. A: πλοῦτον γὰρ ἢ δόξαν ἕκαστος αὐτῶν σκοπὸν προ-

τεθαμένος, ἐπὶ τῦτον ὥσπερ βέλη, τὰς τοῦ βίε πράξεις ἁπάσας ἀφιεὶς, ἰσότητ[illegible] ἀλογῶ—.

5. D. Δόξα γε μὴν σεμνὸν, ἀλλ' ἀβέβαιον] Philo Jud. ap. Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 388. B: εἰ δέ τις ἐπὶ δόξῃ μέγα φρονῶ, τὴν παρὰ τῶν φαύλων ἀποδοχὴν ἀσπαζόμενος, ἴσω μὲν καὶ αὐτὸς φαῦλος ἄν· τὸ γὰρ ὅμοιον χαίρει τῷ ὁμοίῳ. Democritus ap. Stob. Serm. IV. p. 56: Δόξα καὶ πλῦτος ἄνευ ξυνέσιος ἐκ ἀσφαλέα κτήματα.

5. D. Κάλλος δὲ περιμάχητον μὲν, ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον] Iſocrates Or. ad Demonic. p. 5: κάλλος μὲν γὰρ ἡ χρόνος ἀνάλωσεν, ἡ νόσος ἐμάρανε· πλῦτος δὲ κακίας μᾶλλον, ἢ καλοκἀγαθίας ὑπηρέτης ἐſίν. Quam inde ſententiam tractandam ſumſit Auctor ad Herennium IV. 27: *Formæ dignitas aut morbo defloreſcit, aut vetuſtate extinguitur.* Philo Judæus l. l. Διὰ τί δ' ἄν τις εὖ φρονῶν, ἐπὶ σώματος εὐμορφίᾳ ἀγάλλοιτο, ἣν βραχὺς καιρὸς ἔσβεσε, πρὶν ἐπὶ μήκιſον ἀνθῆσαι, τὴν ἀπαίηλὴν αὐτῆς ἀκμὴν ἀμαυρώσας. De Poſteritate Caini T. I. p. 246. edit. Mang. ἢ κάλλος οὔτε σκιά; ὃ πρὸς βραχὺν ἀνθῆσαν χρόνον ἀφαυαίνεται· ἰσχὺς δὲ καὶ εὐτονία σώματος; ἃς ἡ τυχῦσα νόσος ἐξέλυσεν—· ἔτι δὲ, ὐχὶ πλῦτοι, καὶ δόξαι, καὶ ἀρχαὶ, καὶ τιμαὶ, καὶ ὅσα τῶν ἐκτὸς ἀγαθὰ νενόμιſαι, σκιὰ ταντά;—. De Joſepho p. 545. A: οὐ κάλλος μὲν ἐφήμερον, πρὶν ἀνθῆσαι μαραινόμενον; ὑγιὰ δ' ἀβέβαιον, διὰ τὰς ἐφέδρυς ἀσθενείας; ἰσχὺς δ' εὐάλωτον νόσοις ἐκ μυρίων τροφάſεων;—μίᾳ ἡμέρᾳ πλοῦτοι μεγάλοι πόλλακις ἀπερρύησαν. Ariſtides T. II. p. 103. Cæterum pulchritudo minus recte quam divitiæ et ſimilia dicitur περιμάχητον, de quo inter ſe digladientur homines; ſiquidem non hic agitur de aliena pulchritudine, qua quis fruatur, ſed de propria, quam quis ipſe in ſe habeat. Vox frequens alibi: apud Plutarchum quidem exſtat, Vit. p. 802. F. 1033. F. 1034. C. Senſu paulum tralato dixit περιμάχητον Oraculum, ad quod conſulendum multi homines confluunt.

5. D. Ἰσχὺς—λεόντων] Item locus communis: Philo Judæus l. l. Μαθέτωσαν δὲ καὶ ὅσοι ἐπ' εὐτονίᾳ πεφύσηνται, μὴ ὑψαυχεῖν, ἀποβόντες εἰς τὰς τῶν ἡμέρων καὶ ἀτιθάσσων ζώων ἀμυθήτυς ἀγέλας, αἷς ἰσχὺς καὶ ῥώμη συγγεγένηνται· τῶν γὰρ ἀτοπωτάτων ἐſὶν, ἐπὶ θηρίων ἀρεταῖς, καὶ ταῦτα παρευημερύμενον ὑπ'

αὐτῶν ἄνθρωπον ὄντα, σεμνύνεσθαι. De Posterit. Caini p. 256: τῶν θηρίων τὰ ἀτιθάσσευτα μᾶλλον τοῖς ἀγαθοῖς τούτοις, εἰ δὴ ἀγαθὰ πρὸς ἀλήθειάν ἐστιν, ἢ οἱ λογικοὶ, κέχρηνται· τίς γὰρ ἂν ἀθλητὴς πρὸς ταύρου δύναμιν ἢ ἐλέφαντος ἀλκὴν ἐξισωθείη· τίς δ' αὖ δρομεὺς πρὸς σκύλακος ἢ λαγωβαρίου ποδώκειαν. Uberius etiam hunc locum ornat, De Abrahamo p. 386. B—D. Seneca Epist. CXXIV. p. 502: *Quid, inquam, vires corporis alis et exerces? Pecudibus istas majores ferisque natura concessit. Quid excolis formam? Cum omnia feceris, a multis animalibus decore vinceris.* Idem argumentum suaviter et copiose enarravit Galenus in elegantissimo Protreptico Cap. XIV.

5. E. γνώμης διαμαρτάναν] Exquisitam dictionem maluit alieno loco apponere, quam non apponere. Hoc enim loco postulabatur hujusmodi sensus, *sciat se a vero, a vera cogitatione, aberrare:* veluti supra 2. C. τῶ παντὸς διαμαρτάναν. At in γνώμης ἁμαρτάναν cernitur *aberratio a sententia proposita de qua deliberetur, cui obtemperetur.* Ita Herodotus utitur III. 81: γνώμης τῆς ἀρίστης ἡμάρτηκε. Isocrates Nicocle p. 49: εἰ γὰρ, ἐμοῦ μὴ δηλώσαντος ἃ βούλομαι ποιεῖν ὑμᾶς, διαμαρτάνοιτε τῆς ἐμῆς γνώμης, οὐκ ἂν εἰκότως ὑμῖν ὀργίζοιμην. Archidamo p. 202: διαμαρτόντες δὲ τῆς ἡμετέρας γνώμης, αὐτοὶ μὲν ἴσως ἂν φαυλότεροι δόξαιμεν εἶναι, τὸ δὲ κοινὸν οὐδὲν ἂν ζημιώσαιμεν· i. e. *in sententia suadenda a vero aberrare.*

5. E. Παιδάει—ἀθάνατον καὶ θεῖον] Pythagoras ap. Jamblichum Vit. Pythag. §. 42: Παρεκάλει δὲ τοὺς νεανίσκους καὶ πρὸς παιδείαν· ἐνθυμεῖσθαι καλεύων ὡς ἄτοπον ἂν εἴη σπάντων μὲν σπουδαιότατον κρίναν τὴν διάνοιαν, καὶ ταύτῃ βουλεύεσθαι περὶ τῶν ἄλλων· εἰς δὲ τὴν ἄσκησιν τὴν ταύτης μηδένα χρόνον μηδὲ πόνον ἀνηλωκέναι· καὶ ταῦτα τῆς μὲν τῶν σωμάτων ἐπιμελείας τοῖς φαύλοις τῶν φίλων ὁμοιουμένης, καὶ ταχέως ἀπολιπούσης· τῆς δὲ παιδείας, καθάπερ οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ τῶν ἀνδρῶν, μέχρι θανάτου παραμενούσης, ἐνίοις δὲ καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν ἀθάνατον δόξαν περιποιούσης. Isocrates Or. ad Demonic. p. 10: σοφία γὰρ μόνη τῶν κτημάτων ἀθάνατον.

5. E. νοῦς καὶ λόγος] Splendida vocabula, sed eadem obscuro sensu: quippe ita simpliciter injecta dubium adferunt utrum ex philosophiæ doctrina, an vulgari dicendi consuetudine accipi debeant. Atqui ex vulgari potius ac-

cipiendum ratione: ut νοῦς sit *mens*, ea hominis pars, quæ cogitat; λόγος, facultas *differendi* et *loquendi*, quæ Latinis dicitur *ratio et oratio*, ut v. c. Cic. Off. I. 4: et pluribus monuimus ad p. 44. A. Igitur λόγος καὶ παιδεία frequenter junguntur: quæ conjunctio et hoc loco ex antecedenti παιδεία est repetenda. Sic λόγος καὶ παιδεία est apud Plutarchum Vit. p. 112. E. 214. C. 220. D. 433. B. 743. F. 861. E. 863. A: Democritum Ep. 26. ad Hippocrat. T. II. p. 112. C. Sed et νοῦς καὶ λόγος frequenter conjuncta reperiuntur: v. c. in Plutarcho Defect. Orac. p. 425. F. θεὸν ἔχοντα καὶ νῶν καὶ λόγον: Jamblicho Vit. Pythag. §. 218. περὶ τῆς τοῦ λόγου καὶ τῦ νῦ τελείας ἐνεργείας ἐπεξῆλθεν. Sic Anonymus Vit. Pythag. §. 20: θεὸς κατὰ τὸν νῶν καὶ λόγον ἀεὶ ἐνεργῶν. Aristocles ap. Euseb. Præp. Evang. XIV. p. 767. C. 769. D. Plutarchus De Sanit. Tuenda p. 124. B: ἀγροίκου τινὸς ὡς ἀληθῶς ἐστιν, καὶ νῦν οὐκ ἔχοντος οὐδὲ λόγον, ἄνευ κύλικος καὶ κνίσσης ἀνθρώπους ἐπισάμενον ὁμιλεῖν. Apophthegm. p. 172. E: τῶν λόγων αὐτῦ νῦν ἐχόντων, αἱ πράξεις ἐ καλορθοῦνται. Principatus rerum quem ὁ νοῦς obtinet sæpe celebratur Platoni, et Leg. XII. p. 694. G. 696. D, E. 697. C: atque eodem in libro p. 686. E. est comparatio capitis et pedum, quam noster homo secutus videtur, νοῦν et λόγον inter se comparans: ταῦτα γὰρ ἀκρωτήρια ὄντα, σωζόμενά τε ἔχει μεγίστην δύναμιν παντὸς τοῦ σώματος, καὶ τοὐναντίον, ἐναντίως· καὶ τὸ μὲν ὑπηρετικώτατον ἁπάντων τῷ σώματι· τὸ δὲ ἀρχικώτατον, ἔχον τὰς κυρίας ἁπάσας αἰσθήσεις αὐτῦ φύσει.

5. E, F. ἀναφαίρετος—ἐπισήμην] Confluxit ex locis communibus. Antisthenes ap. Diog. Laert. VI. 12: ἀναφαίρετον ὅπλον ἀρετή. Herodianus I. 2. 4. de M. Antonino: ταῦτα γὰρ μόνα ψυχῆς ἴδια καὶ ἀναφαίρετα ἡγεῖτο κτήματα. Epictetus Diss. IV. 5: Ταῦτά ἐστι τὰ πόλιν ἐχυρὰν καὶ ἀνάλωτον ποιοῦντα· ἀνθρώπῳ δὲ ψυχὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ δόγματα· ποῖον γὰρ τεῖχος ἔτως ἰσχυρὸν, ἢ ποῖον σῶμα οὕτως ἀδαμάντινον, ἢ ποία κτῆσις ἀναφαίρετος—; item IV. 7. p. 624. Cum proximis comparentur Plato Sympos. p. 334. E: ἤτοι τῆς διανοίας ὄψις ἄρχεται ὀξὺ βλέπειν, ὅταν ἡ τῶν ὀμμάτων τῆς ἀκμῆς λήγειν ἐπιχειρῇ. Seneca Rhetor. Controv. II. 14: Γνώσῃ, τέκνον, ὅτι νοῦς, ἂν πάθῃ τι, ἀναβύει. Auctor Agesilai Xenophontei XI. 14:

Δοκεῖ δ' ἔμοιγε καὶ τόδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδεῖξαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς ῥώμη τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατός ἐστιν. Bion ap. Diog. Laert. IV. 50: τῇ μὲν ἀνδρείᾳ νέους ὄντας ἔφη χρῆσθαι, τῇ δὲ φρονήσει γηράσκοντας ἀκμάζειν: cui dicto acumen ſuum ut conſtet, χρῆσθαι mutandum in γηράσκειν, aut ſimili mutatione ſuccurrendum: *fortitudine juvenes ſeneſcere, prudentia ſenes vigere.* Philo Jud. De Agricult. p. 212. D: παιδεία δὲ φύσιν ἔλαχε τὴν ἀγήρων·—τὰ μὲν γὰρ ἄλλα χρόνῳ φθείρεται· ἡ δ' ἐφ' ὅσον πρόεισιν ἐπὶ μῆκιστον, ἥβῃ ἢ ἐπακμάζει, τὸ ἀσθαλὲς εἶδος φαιδρυνομένη, καὶ ταῖς συνεχέσιν ἐπιμελείαις κινυμένη. Reſip. Noe. 282. A: οὐ χρόνῳ παλαιωμένοις, καινυμένοις δὲ καὶ ἡβῶσιν ἀεὶ τρυφῶν ἀγαθοῖς—. Heraclides Allegor. p. 485: πολιὰ δὲ καὶ γῆρας ἱεροὶ τῶν τελευταίων χρόνων λιμένες, ἀσφαλὲς ἀνθρώποις ὅρμισμα· καὶ ὅσον ἡ τοῦ σώματος ἰσχὺς ὑποφθίνει, τοσοῦτον ἡ τῆς διανοίας αὔξεται ῥῶσις. Baſilius M. Homil. XIII. p. 481. B. Sed et in alteram partem celebratur opinio, *mentis aciem cum corpore et creſcere et decreſcere:* de qua videantur principes in literis viri Weſſelingius et Valckenarius ad Herodotum III. 134.

5. F. πόλεμος χαμάρρυ δίκην—παρελέσθαι] Comparationem attigimus Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 36. ad Juliani Or. I. p. 29. A. Sic Plutarchus Sertorio p. 628. C: ὥστε πολλάκις μόνον πλανᾶσθαι τὸν Σερτώριον, πολλάκις δὲ αὖθις ἐπιέναι μυριάσι πεντεκαίδεκα στρατιᾶς, ὥσπερ χαμάρρυν ἐξαίφνης πιμπλάμενον. Ariſtides Panathen. p. 132: de Xerxis exercitibus, οἱ δὲ ὥσπερ χαμάρρους ἰσχύουν διὰ πάντων ἤδη δεχομένων. Demoſthenes Or. pro Corona p. 334. C: de bello Philippi, ὥσπερ χαμάρρους ἂν ἅπαν τοῦτο τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν πόλιν εἰσέπεσε. Ad ſententiam præſentis loci congruit dictum Hipparchi ap. Stob. Serm. LVIII. p. 378. in Grotii Florileg. Tit. LX. p. 229: Πολύ γ' ἐστὶ πάντων κτῆμα τιμιάτατον Ἅπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν τέχνη· Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ πόλεμος καὶ μεταβολαὶ Τύχης ἀνήλωσ', ἡ τέχνη δὲ σάζεται.

5. F. Στίλπων ὁ Μεγαρεὺς φιλόσοφος] Res compluribus relata Veterum, quorum nemo prodidit Megaras urbem a Demetrio ſolo æquatam: quod ſane ab noſtri hominis vel ignorantia, vel oratorio amplificationis ſtudio profectum eſt. Conferantur Plutarchus Demetrio p. 893. A. De

Animi Tranq. p. 475. C. Seneca De Conſtantia Sap. Cap. V. Epiſtola IX. Diogenes Laertius II. 115. Jo. Damaſcenus MS. Στίλπων ἀλώσης αὐτῷ τῆς πατρίδος ὑπὸ Δημητρίου τοῦ τυράννου καὶ διαρπαγείσης ἀναχθεὶς ἐπὶ τὸν βασιλέα, ᾗ ἐρωτηθεὶς εἴτι δὴ αὐτὸς ἀπώλεσε, Τῶν μὲν ἐμῶν οὐδέν, τὸν γὰρ λόγον καὶ τὴν παιδείαν ἔχω, τὰ δὲ λοιπὰ διὰ τί μᾶλλον ἐμά, καὶ οὐχὶ τῶν πολιορκούντων· quæ eadem leguntur in Sententiis Maximi et Antonii p. 705. De Megarenſium urbe a Demetrio capta et ſervata ſuiſque civibus reddita teſtis eſt Diodorus Sic. XX. 46. ut item Plutarchus in Demetrio l. c. eamque ſua ætate adhuc conſtitiſſe affirmat Strabo IX. p. 602. B. Cæterum eamdem fortunam ſententiamque non Stilponi, ſed Bianti Prienenſi tribuit Cicero Paradox. I. incertum, alioſne auctores ſecutus, an aliud ipſe agens.

p. 6. A. Σωκράτης] Apud Platonem, non a Gorgia interrogatus, ſed a Polo in dialogo Gorgia p. 290. F: Π. Δῆλον δή, ὦ Σώκρατες, ὅτι εὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γινώσκειν φήσεις εὐδαίμονα ὄντα. Σ. Καὶ ἀληθῆ γε ἐρῶ· οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Π. Τί δέ; ἐν τούτοις πᾶσα ἡ εὐδαιμονία ἐστίν; Σ. Ὡς γε ἐγὼ λέγω, ὦ Πῶλε, τὸν μὲν γὰρ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ γυναῖκα εὐδαίμονα εἶναί φημι· τὸν δὲ ἄδικον καὶ πονηρὸν, ἄθλιον. Dio Chryſ. Or. III. p. 36. B. initio: Σωκράτης Ἀθήνησι πρεσβύτης ἀνὴρ καὶ πένης—πυθομένου τινὸς εἰ εὐδαίμονα νομίζοι τὸν Περσῶν βασιλέα, Τυχὸν, εἶπεν, εὐδαίμονα· οὐκ ἔφη δὲ αὐτὸς εἰδέναι διὰ τὸ μὴ συγγενέσθαι αὐτῷ, μηδὲ γινώσκειν ὁποῖός ἐστι τὴν διάνοιαν—. Theon Sophiſta Progymnaſmat. V. p. 69: Σωκράτης ἐρωτηθεὶς, εἰ εὐδαίμων αὐτῷ δοκεῖ ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς; Οὐκ ἔχω λέγειν, εἶπε· μηδὲ γὰρ εἰδέναι πῶς ἔχει παιδείας. Spectant eodem Epictetus Diſſert. IV. 1. p. 542: et Libanius Declam. XXIX. T. I. p. 682. B. Julianus Orat. II. p. 79. B. Cicero Tuſc. V. 12: *In Gorgia Socrates, cum eſſet ex eo quæſitum, Archelaum Perdiccæ filium, qui tum fortunatiſſimus haberetur, nonne beatum putaret? Haud ſcio, inquit: numquam enim cum eo collocutus ſum. Ain' tu? an aliter id ſciré non potes? Nullo modo. Tu igitur ne de Perſarum quidem rege magno potes dicere, beatuſne ſit? An ego poſſim, cum ignorem quam ſit doctus, quam vir bonus? Quid? tu in eo ſitam vitam beatam putas? Ita pror-*

ſus exiſtimo, bonos beatos, improbos miſeros. Miſer ergo Archelaus? Certe, ſi injuſtus. Ad quem locum aliorum etiam citationes notavit J. Davifius. Simile exſtat Agefilai dictum in Apophth. Reg. et Duc. p. 190. F: et Apophth. Lac. p. 213. C.

6. A. ὥσπερ δὲ παραινῶ—] De temeritate et negligentia, qua hoc in capite verſatus eſt ſcriptor, monuimus in Diſp. de ſcriptore hujus libelli Sect. II. Part. I. Cap. II. §. 2.

6. A. πανηγυρικῶν λήρων] *Panegyricæ nugæ* ſignificantur rhetoricæ inſtitutiones eæ, quibus propoſita eſt cum eloquentiæ civilis ea pars, quæ ad concionem et plebem ducendam pertinet, tum etiam ſophiſticæ orationes ac declamationes ad oſtentationem habendæ. Hinc per tralationem πανηγυρικὸν dicitur in malam partem, quidquid colluvione multarum variarumque partium conſtitit, item ſtudium placendi et inſerviendi concionibus popularibus et pervulgatis ſeculi moribus. Sic Plutarchus Opp. Mor. p. 42. A. diſſuadet in oratione ac diſputatione τὰ ἀνθηρὰ καὶ τρυφερὰ τῶν ὀνομάτων, καὶ τῶν πραγμάτων τὰ δραματικὰ καὶ πανηγυρικά. p. 63. C. adulatoris in conferendis officiis τὸ πανηγυρικὸν καὶ ἐπιδεικτικόν. Item p. 71. A: admonitionem vult eſſe μὴ πανηγυρικὴν, μηδ' ἐπιδεικτικὴν, μηδὲ μάρτυρας καὶ θεάτας συνάγουσαν. 79. B. 80. E: τὸ χρωῖδες τῷ πανηγυρικῷ, καὶ τῷ πρὸς ἐπίδειξιν πλέον ἔνεστιν αὐταῖς τὸ πρὸς ἀλήθειαν. 393. B. 142. B: τὸ ἑταιρικὸν καὶ πανηγυρικόν. 29. C. πανηγυρικὸς μάντις. 663. B. 777. E: ἀντὶ τῆς φιλίας εἴδωλον ἀπατηλὸν καὶ πανηγυρικὸν καὶ περιφερόμενον ὑπολαμβάνουσιν. 989. E: veſtitu πανηγυρικῶς κεκοσμημένον. Lucullo p. 495. C: γυναικὶ σοβαρᾷ καὶ πανηγυρικῇ, *ad faſtum et oſtentationem proclivi mulieri.* Ib. p. 496. A: Μιθριδάτης, ὥσπερ οἱ πολλοὶ τῶν σοφιστῶν, κομπώδης ἐν ἀρχῇ καὶ σοβαρὸς ἐπὶ Ῥωμαίους ἀναγὰς διακίνῳ δυνάμει, λαμπρᾷ δὲ καὶ πανηγυρικῇ τὴν ὄψιν. Nicia p. 525. C: πρὸς δόξαν καὶ φιλοτιμίαν πανηγυρικὴν καὶ ἀγοραῖον.

6. B. τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν] Demoſthenes ap. Stob. p. 303: Δημοσθένης εἶπε, πάντων ἐστὶ δυχερέστατον τὸ πολλοῖς ἀρέσκειν. Sumtum ex Epiſtola III. p. 116. A: τὸ μὲν γὰρ πᾶσιν ἀρέσκειν τὸν συμβουλεύοντα καὶ τὰ κοινὰ πράττοντα, ἀδύνατον. Simile Chryſippi ap. Stob. p. 304: Χρύσιππος ἐρωτηθεὶς, Διὰ τί οὐ

πολιτεύεται, εἶπε, Διότι εἰ μὲν πονηρά τις πολιτεύηται, τοῖς θεοῖς ἀπαρέσει, εἰ δὲ χρηστὰ, τοῖς πολίταις. Ejuſdem ap. Diog. Laert. VII. 182: ὀνειδιζόμενός ὑπό τινος ὅτι ἐχὶ παρὰ Ἀρίστωνι μετὰ πολλῶν σχολάζοι, Εἰ τοῖς πολλοῖς, εἶπε, προσεῖχον, οὐκ ἂν ἐφιλοσόφησα. Scite opponuntur οἱ πολλοὶ *vulgus*, et πολλοὶ *multi*.

6. B. Μαρτυρεῖ δὲ τῷ λόγῳ κ. Ε. λ.—] Animadvertatur formula rhetorica, Plutarcho nuſquam uſurpata, frequens Philoni Judæo: v. c. p. 165. A: μαρτυρεῖ δέ μου τῷ λόγῳ ἡ φύσις. p. 218. C: μαρτυρεῖ δέ μοι τῷ λόγῳ ὁ θεσπέσιος ἀνήρ. 286. B: μαρτυρεῖ δέ μοι τῷ λόγῳ τὸ παρὰ τῷ ὑμνογράφῳ εἰρημένον—. item 346. C. 460. B. 1032. A.

6. B. Εὐριπίδης] Hippolyto 986. quem locum ſuo more illuſtravit Valckenarius noſter, id eſt, ita ut nihil addi poſſit.

6. B. συρφετώδεσιν ὄχλοις] Polybius IV. 75: ἅμα δὲ καὶ συνδεδραμηκότος ὄχλου συρφετώδους. Lucianus De Saltat. T. II. p. 314: οἱ μὲν συρφετώδεις καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τῷ εὐσχήμονος οὐκ ἐσχασμένοι. Plutarchus De Ira Cohib. p. 454. E: ἔκ τινος λαλιᾶς καὶ βωμολοχίας συρφετώδους. Cæterum reprehenſio iſta fluxit a fonte Platonis rhetoricam reprehendentis illuſtri illa diſputatione in Gorgia, ubi hæc notanda ſunt p. 287. C: Οὐκ οὖν καλόν σοι δοκεῖ ἡ ῥητορικὴ εἶναι, χαρίζεσθαι οἷόν τ' εἶναι ἀνθρώποις. Ibid. E: Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὦ Γοργία, εἶναί τι ἐπιτήδευμα, τεχνικὸν μὲν οὔ, ψυχῆς δὲ στοχαστικῆς καὶ ἀνδρείας καὶ φύσει δεινῆς προσομιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις· καλῶ δὲ αὐτοῦ ἐγὼ τὸ κεφάλαιον, κολακείαν.

6. C. Πρὸς δὲ τούτοις—] De ineptia hujus loci diximus in Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. II. §. 2.

6. C. Χαλεπὰ τὰ καλά.] Plato Cratylo p. 257. E: Ὦ παῖ Ἱππονίκου Ἑρμόγενες, παλαιὰ παροιμία, ὅτι χαλεπὰ τὰ καλά ἐστιν ὅπη ἔχει μαθεῖν. Huc pertinet Commentarius in Scholiaſta Platonico Ruhnkenii p. 14. et Zenobius Proverb. VI. 38. Heſychius et Suidas in voce Χαλεπά—. Apoſtolius Proverb. XX. 47. ibique Pantinus. Lambinus ad Horat. Sat. I. 9. p. 103.

6. C. τῆς ἰκνουμένης συμμετρίας] Sic ἰκνούμενον dicitur *opportunum, conveniens, quod juſto tempore, loco, modo fit.* Or-

raculum Delphicum apud Demoſthenem Or. in Macartatum p. 667. C: ἐν ἱκνουμένᾳ ἡμέρᾳ, quod ipſe Orator mox interpretatur, ἐν ταῖς καθηκούσαις ἡμέραις. Ariſtides Or. ad Rhodios T. I. p. 570: ωρέποντα μὲν ἄν τις ἔχοι καὶ πρὸς ἐκείνους εἰπεῖν καὶ ἱκνούμενα. Damaſcius ap. Photium p. 1036: περὶ οὗ ἐρῶ κατὰ τὸν ἱκνούμενον λόγον, *de quo dicam ſuo loco*: poſſit et reddi, ut fecit Latinus interpres, *dicam, cum eo perducta erit oratio*. Certe ἱκνούμενοι χρόνοι ſunt *venientia tempora, poſtera ætas*, apud Plutarchum in Æm. Paulo p. 267. B. Cæſare p. 741. C. et Megaſthenem in Euſeb. Præp. Evang. IX. p. 457. Alia de hac voce cognoſcantur ex Budæo Comment. L. Gr. p. 552. et Stephano Theſ. L. Gr. T. I. p. 1682.

6. C. ὡς ἡμῖν ἀκούειν παραδίδοται] Floſculus rhetoricus a Demoſthene petitus Or. adv. Ariſtocrat. p. 438. A: τοῦτο μὲν τοίνυν, τὰ παλαιὰ, ὡς ἡμῖν ἀκοῦσαι παραδίδοται—.

6. C. Περικλῆς—Δημοσθένης] Operæ pretium eſt Plutarchi locum, unde hic ductus eſt, apponere, quo magis forma ſuppoſititia a germana dignoſcatur: ſic igitur in Præceptis Reip. Ger. p. 803. F: Μάλιστα μὲν οὖν ἐσκεμμένῳ πειρᾶν καὶ μὴ διακένῳ τῷ λόγῳ χρῆσθαι πρὸς τὰς πολλὰς μετ' ἀσφαλείας· εἰδὼς ὅτι καὶ Περικλῆς ἐκεῖνος ηὔχετο πρὸ τοῦ δημηγορεῖν μηδὲ ῥῆμα μηδὲν ἀλλότριον τῶν πραγμάτων ἐπελθεῖν αὐτῷ. Δεῖ δὲ ὅμως πρὸς τὰς ἀπαντήσεις τὸν λόγον εὔτροπον ἔχειν καὶ γεγυμνασμένον· ὀξεῖς γὰρ οἱ καιροὶ καὶ πολλὰ φέροντες ἐν ταῖς πολιτείαις αἰφνίδια. Διὸ καὶ Δημοσθένης ἠλατῆτο πολλῶν, ὥς φασι, παρὰ τὸν καιρὸν ἀναδυόμενος καὶ κατοκνῶν. Item de Demoſthene in libro De Sent. Profect. in Virt. p. 80. C. De Periclis in dicendo cautione tradit Quinctilianus Inſt. Or. XII. 9: *Nec immerito Pericles ſolebat optare ne quod ſibi verbum in mentem veniret, quo populus offenderetur.—Dicet ſcripta cum res patietur: et ut Demoſthenes ait, ſi continget, et ſculpta:* cujus de Demoſthene dicti ratio forte eo pertinuit, ut ſe excuſaret, quod non niſi meditatus ad dicendum accederet, et reprehenſores confutaret ſignificans, non modo dicenda eſſe ſcripta, ſed ſæpe etiam ſculpta, id eſt majore cura elaborata et magis permanſura. Qua in parte potiſſimum Periclem imitatus eſt Demoſthenes, ut ipſe prodit Plutarchus

in Demoſthene p. 850. A. De Periclis autem ad dicendum accedentis religione et optato, idem in hujus Vita p. 155. et 156. C: περὶ τὸν λόγον εὐλαβὴς ἦν, ὥς' ἀεὶ πρὸς τὸ βῆμα βαδίζων ηὔχετο τοῖς θεοῖς μηδὲ ῥῆμα μηδὲν ἐκπεσεῖν ἄκοντος αὐτῷ πρὸς τὴν προκειμένην χρείαν ἀνάρμοστον. Ælianus Var. Hiſt. IV. 10. Εἶτ' οὐκ ἦν τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων θεραπευτικὸς ὁ Ξανθίππου Περικλῆς; Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ· ὁσάκις γοῦν ἤμελλεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν παριέναι, ηὔχετο, μηδὲν αὐτῷ ῥῆμα ἐκπολάσαι τοιοῦτον, ὅπερ ὂν ἔμελλεν ἐκλοιδορήσειν τὸν δῆμον, προσάντες αὐτῷ γενόμενον, καὶ ἀβούλητον δόξαν. Cæterum ἀσύντακτος, *non præparatus, non meditatus*, ita dicitur in Theophraſti ſententia ap. Diog. Laert. V. 39: Δεῖν πιστεύειν δεῖν ἵππῳ ἀχαλίνῳ ἢ λόγῳ ἀσυντάκτῳ.

6. D. ἐν τῷ κατὰ Μειδίου] Demoſthenes Or. adv. Midiam p. 411. C. ubi rectius legitur καὶ μεμελετημένην pro καταμεμελετημένην, quod in omnibus noſtris libris exſtat.

6. D. Τὸ δὲ δὴ παντάπασιν—ἔγωγε] Scribendum erat Τὸ δὲ δὴ πάλιν αὖ παντάπασιν ἀποδοκιμάζειν τῶν λόγων τὴν ἑτοιμότητα, καὶ ταύτην οὐκ ἀσκῶν ἐπ' ἀξίοις, οὐ φαίην ἂν ἔγωγε. *Cæterum ſubitam orationem rurſus plane repudiare, eamque in rebus dignis et idoneis non adhibere, haud ego ſuadeam.* Hanc certe ſententiam diſſerendi nexus poſtulabat. Et libri variant. Ante Τὸ δὲ δὴ parvulam habent lacunam, ſive ſpatium, A. C. E: et pro ἢ πάλιν αὖ non eſt niſi καὶ in A. C. Moſc. 1. 2. at in Flor. et Anon. καὶ πάλιν αὖ: pro τῶν λόγων Pol. Leonic. τῷ λόγῳ.

6. E. ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ] Platonica dictio: Rep. III. p. 433. D: θεοῖς μὲν ἄχρηστον ψεῦδος, ἀνθρώποις δὲ χρήσιμον, ὡς ἐν φαρμάκου εἶδος. V. p. 460. D: συχνῷ τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ, κινδυνεύει ἡμῖν, δεήσει χρῆσθαι τοὺς ἄρχοντας ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀρχομένων· ἔφαμεν δέ που, ἐν φαρμάκου εἴδει πάντα τὰ τοιαῦτα χρήσιμα εἶναι. Imitatur Celſus ap. Origenem IV. p. 512. D: ἀπάτη δὲ ᾗ ψεῦδος ἄλλως μὲν κακὸν, μόνως δὲ ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ χρῶτό τις—. Clemens Alexandr. Strom. VII. p. 730. B: ἀληθῆ τε γὰρ φρονεῖ ἅμα καὶ ἀληθεύει· πλὴν εἰ μή ποτε ἐν θεραπείας μέρει, καθάπερ ἰατρὸς πρὸς νοσοῦντας, ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν καμνόντων ψεύσεται. Euſebius Præp. Evang. I. p. 14. D: ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ τὴν ὑγιῆ πίστιν παραλαμβάνομεν. Theophra-

ſtus de Cauſſ. Plant. III. 5: ἐν φαρμάκου μέρει. Attigit hæc Th. Gatakerus ad M. Antonin. p. 331.

6. E. ἐκ τῆ παρατυχόντος] Plutarchus Conviv. Sap. p. 154. A: ἀπεκρίνατο δὲ Ἡσίοδος ἐκ τῆ παρατυχόντος. Sympoſ. II. p. 634. D: ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἔρας τὸ σκῶμμα.

6. E. Ὥσπερ γὰρ οἱ πολὺν χρόνον δεδέντες—φυλάσσουσι.] Huic argumento nec res nec ratio conſtat: quod monuimus Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. II. §. 2. Nec operæ pretium fecit, nec vitium diſputationis animadvertit, vir elegantis doctrinæ B. Martinus Var. Lect. I. 16. ei comparans Senecam Controv. IV. p. 234: *Itaque velut ex umbroſo et obſcuro prodeuntes loco claræ lucis fulgor obcæcat: ſic iſtos, a ſchola in forum tranſeuntes, omnia tamquam nova et inuſitata perturbant.* Hæc recte et vere Seneca: ſed non pertinent ad noſtrum locum ſtuporis aut temeritatis crimine liberandum. Eadem comparatione, ſed ſuo loco et opportune uſus eſt Cicero Tuſc. I. 31: *Nam qui in compedibus corporis ſemper fuerunt, etiam cum ſoluti ſunt, tardius ingrediuntur.* Item Apuleius in Floridis p. 357: *Cæterum vox cohibita ſilentio perpeti, non magis uſui fuerit quam nares gravedine oppletæ, aures ſpiritu obſeratæ, oculi albugine obducti. Quid ſi manus manicis reſtringantur? quid ſi pedes pedicis coartentur—Deſuetudo omnibus pigritiam, pigritia veternum parit.*

p. 7. A. παραληράγωδος] Satis magnum erat vitium in oratione quidem τὸ τραγικόν: nunc id, quod in ipſa tragœdia tumidum, inflatum, et vitioſum eſt, reprehenditur. Longinus Sect. III: Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγωδα.

7. B. Βούλομαι δὲ ἕως—εἰπᾶν.] Inepta interjectio: de qua monuimus Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. II. §. 2. Habet quid Iſocrateum, Contra Sophiſt. p. 506: Βούλομαι δὲ, ἐπειδήπερ ἐνταῦθα προῆλθον, ἔτι σαφέστερον εἰπᾶν περὶ αὐτῶν.

7. C. Δεῖ τοίνυν—τὴν δὲ φιλοσοφίαν πρεσβεύειν.] Quæ igitur ſunt ea quæ dicuntur ἐγκύκλια παιδεύματα? quomodo, et quantum, puer in quoque diſcere debet? Hæc ſilentio prætermittere, at *primo loco colendam eſſe philoſophiam*, quæ non erat pars puerilis inſtitutionis, ſed ſtudii adoleſcen-

tum: hæc igitur produnt hominem et judicii inopem et in rerum usu rudem. Diligentius hunc locum, quamvis non de proposito, adumbrat Philo Jud. De Agricult. p. 190. A: φυτεύσω δὲ ταῖς μὲν ἐν ἡλικίᾳ παιδικῇ ψυχαῖς μοχθήματα, ἂν ὁ καιρὸς αὐτὰς τιθηνήσεται· ἔστι δὲ ταῦτα· ἡ τοῦ γράφειν καὶ ἀναγινώσκειν εὔσοχος ἐπιτήδευσις· ἡ τῶν παρὰ σοφοῖς ποιηταῖς ἀκριβὴς ἔρευνα, γεωμετρία· καὶ ἡ περὶ τὰς ῥητορικὰς λόγους μελέτη· καὶ ἡ σύμπασα τῆς ἐγκυκλίου παιδείας μυσική· ταῖς δὲ νεανιευομέναις καὶ ἀνδρουμέναις ἤδη τὰ ἀμείνω καὶ τελεώτερα, τὸ φρονήσεως φυτόν, τὸ ἀνδρείας, τὸ σωφροσύνης, τὸ δικαιοσύνης, τὸ ἀρετῆς ἁπάσης· planta robustiorum significatur philosophia. Videatur et nostra Differt. de Auctore hujus libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 1. Num. IV. Cæterum rhetorica sequitur philosophiæ laudatio, ex aliquo Protreptico desumta: quacum non inutile sit conferre partem capitis primi ex Jamblichi Protreptico, præsertim quum libri exemplum editis emendatius habeam e Gronoviana auctione: Ἀλλ' ὥσπερ ἡ ψυχὴ κατὰ βραχὺ πρόεισιν ἐπὶ τὰ μείζονα ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων, διὰ πάντων τε διέξεισι τῶν καλῶν, καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τὰ τελειότατα ἀγαθὰ εὑρίσκει· οὕτω δεῖ προτροπὴν ὁδῷ προιέναι ἀρχομένην ἀπὸ τῶν κοινῶν. Εἰς γὰρ φιλοσοφίαν ἁπλῶς παρορμήσει, καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ φιλοσοφεῖν συλλήβδην, καθ' ἥν τιν' οὖν ἀγωγὴν, μηδεμιᾶς τῶν αἱρέσεων ἄντικρυς προκρινομένης, ἀλλὰ κοινῶς κατὰ γένος ἁπασῶν ἐπαινουμένων, καὶ παρὰ τὰ ἀνθρώπινα ἐπιτηδεύματα προσβευομένων κατά τινα κοινὸν καὶ δημώδη προτρεπτικὸν τρόπον. Est igitur principe et veluti antiquissimo loco quid colere, πρεσβεύειν: et sic usurpat Plutarchus Apophth. p. 228. C. Lucullo p. 493. E. Aristides T. I. p. 68. 186. 393. 561. T. II. p. 2.

7. D. ὥσπερ γὰρ περιπλεῦσαι—χρήσιμον.] Elegans comparatio, jam ante nostrum ab aliis usurpata. v. c. Nicolao Damasceno, Excerptis a Valesio editis, p. 417—ὁμοίαν εἶναι τὴν ὅλην παιδείαν ἀποδημίᾳ· ὡς γὰρ ἐν ταύτῃ συμβαίνει τοῖς ἀποδημοῦσι καὶ μακρὰν ὁδὸν διεξιοῦσιν ὅπου μὲν ἐγκατάγεσθαί τε καὶ ἐναυλίζεσθαι μόνον, ὅπου δὲ ἐναριστᾶν, ὅπου δὲ πλείους ἐνδημεῖν ἡμέρας, ἐνίους δὲ τόπους ἐκ παρόδου θεωρεῖν, ἐπανελθόντας μέντοι ταῖς ἑαυτῶν ἐνοικεῖν ἑστίαις· οὕτω καὶ διὰ τῆς ὅλης παιδείας διεξιόντες δεῖν ἐν οἷς μὲν ἐπιτηδεύμασιν ἐπὶ πλέον ἐνδιατρίβειν, ἐν οἷς δ' ἐπ' ἔλαττον, καὶ τὰ μὲν ὅλα, τὰ δὲ ἐκ μέρους, τὰ δὲ ἄχρι στοιχειώσεως παραλαμβάνειν,

καὶ τὸ ἐκείνων χρήσιμον καταιχόντας, ἐπὶ τὴν ὡς ἀληθῶς πατρῴαν ὁσίαν ἀνελθόντας φιλοσοφεῖν. In hoc argumento verſatur Syneſii liber, Dion inſcriptus. Pertinet ad idem præceptum Seneca Ep. II. *Primum argumentum compoſitæ mentis exiſtimo, poſſe conſiſtere, et ſecum morari. Illud autem vide, ne iſta lectio multorum auctorum, et omnis generis voluminum, habeat aliquid vagum et inſtabile. Certis ingeniis immorari et innutriri oportet, ſi velis aliquid trahere, quod in animo fideliter ſedeat. Nuſquam eſt, qui ubique eſt. In peregrinatione vitam agentibus hoc evenit, ut multa hoſpitia habeant, nullas amicitias. Idem accidat neceſſe eſt iis qui nullis ſe ingeniis* (ita leg. pro *ingenio*) *familiariter applicant, ſed omnia curſim et properanter tranſmittunt.* Poſuimus hoc item in noſtris Præceptis Philoſ. Logicæ IV. 2. 3. Duos illos Nicolai et Senecæ locos notaverat quoque Heumannus.

7. D. Βίων ἔλεγεν ὁ φιλόσοφος—] Ariſtippo tribuit Diogenes Laertius II. 79: τοὺς τῶν ἐγκυκλίων παιδευμάτων μετασχόντας, φιλοσοφίας δὲ ἀπολειφθέντας, ὁμοίους εἶναι ἔλεγε τοῖς τῆς Πηνελόπης μνηστῆρσι· καὶ γὰρ ἐκείνους Μελανθὼ μὲν καὶ Πολυδώραν καὶ τὰς ἄλλας θεραπαίνας ἔχειν, πάσας δὲ μᾶλλον ἢ αὐτὴν τὴν δέσποιναν δύνασθαι γῆμαι. Ariſtoni Stobæus Serm. IV. p. 58: Ἀρίστων ὁ Χῖος τοὺς περὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα πονουμένους, ἀμελοῦντας δὲ φιλοσοφίας ἔλεγεν ὁμοίους εἶναι τοῖς μνηστῆρσι τῆς Πηνελόπης, οἳ ἀποτυγχάνοντες ἐκείνης περὶ τὰς θεραπαίνας ἐγίνοντο. Philo Judæus aliquoties adhibet: v. c. De Temulentia p. 247. A: τοῖς γὰρ ἀσκηταῖς ἀνάγκη πρότερον ἐντυχεῖν τῇ πατέρᾳ παιδείᾳ, ἵνα τῆς τελειοτέρας αὖθις ἀπόνασθαι βεβαίως δυνηθῶσι· παρ' ἣ καὶ μέχρι νῦν οἱ καλοκἀγαθίας ἐρασταὶ οὐ πρότερον ἐπὶ τὰς τῆς πρεσβυτέρας ἀφικνοῦνται θύρας φιλοσοφίας πρὶν ἢ ταῖς νεωτέραις ἐντυχεῖν, γραμματικῇ, καὶ γεωμετρίᾳ, καὶ τῇ συμπάσῃ τῶν ἐγκυκλίων μουσικῇ. De Congreſſu ad Propædeumata p. 425. C: οὐ γάρ ἐσμεν ἱκανοὶ διέξοδοί πω γονὰς ἀρετῆς, εἰ μὴ πρότερον ἐντύχωμεν αὐτῇς τῇ θεραπαινίδι· θεραπαινὶς δὲ σοφίας, ἡ διὰ τῶν προπαιδευμάτων ἐγκύκλιος μουσικὴ καὶ λογική· —εἰκότως οὖν οὐ βραχέσι χρήσεται προοιμίοις, ἀλλὰ γραμματικῇ, γεωμετρίᾳ, ἀστρονομίᾳ, ῥητορικῇ, μουσικῇ, τῇ ἄλλῃ λογικῇ θεωρίᾳ πάσῃ. Eſt ſcilicet Abrahamo Sara philoſophia, Hagar ἐγκύκλιος παιδεία. Videatur in primis p. 426. B. 428. B. 434. et ſeq. In eadem com-

paratione verſatur, Leg. Allegor. p. 106. B. Joh. Damaſcenus MS. Crantoris nomine apponit: Κράντωρ ἔλεγε, μήτε δύνασθαί τινα τὰ μεγάλα πρὸ τῶν μικρῶν μυηθῆναι, μήτ' ἂν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐλθεῖν πρὶν ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις διαπονηθῆναι. In re meretricia ſi quis exemplum deſideret, in promtu eſt Terentii Heaut. II. 2. 60.

7. D. κατασκελετεύουσι] Philo Jud. De Nobilitate T. II. p. 438: ἐκ μακρᾶς καὶ φθινώδους νόσου κατεσκελετευμένον. Reſtituendum eidem in libro Omnem Probum Eſſe Lib. p. 464: ἀσιτίαις καὶ συνέχεσιν ἐνδείαις κατασκληκευθέντα· ex duabus ortum lectionibus, κατασκελετευθέντα, et κατεσκληκότα. De Nomin. Mut. p. 1049. C: ὠχροὶ δὲ καὶ διεῤῥυηκότες καὶ κατεσκελετευμένοι τρόπον τινὰ οἱ ἀπὸ παιδείας—.

7. D. ἰατρικὴν καὶ γυμναστικὴν—φιλοσοφία] Loci communes, in primis ex Platonis Gorgia profecti p. 287. G. 305. et ſeq. Philoſophia ψυχῆς ἰατρεία multis dicta; quorum partim laudavimus ad Plutarchum Plat. Quæſt. I. p. 1000. D. Bibl. Crit. Vol. III. Part. I. p. 29.

7. D. Διὰ γὰρ ταύτην κ. τ. λ.] Comparet quis laudationem Philoſophiæ vere oratoriam et philoſopham, Iſocratis Panegyrico p. 85. Ciceronis Tuſc. V. 1. Muſonii ap. Stob. S. XLVI. p. 337: Τίς μέντοι ἐπιστήμη πρὸς σωφροσύνην ἄγει πλὴν φιλοσοφίας, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν· αὕτη γὰρ διδάσκει μὲν ἐπάνω ἡδονῆς εἶναι· διδάσκει δ' ἐπάνω πλεονεξίας· διδάσκει δὲ ἀγαπᾶν εὐτέλειαν· ἐθίζει δ' αἰδῶ ἔχειν· ἐθίζει δὲ γλώττης κρατεῖν· τάξιν δὲ καὶ κόσμον καὶ εὐσχημοσύνην περιποιεῖ, καὶ ὅλως τὸ ἐν κινήσει καὶ σχέσει πρέπον. Dio Chryſ. Or. LXVIII. p. 618. Virtutis munera recenſens, in his etiam ponit—καλῶς μὲν αὐτῶν προΐστασθαι, καλῶς δὲ οἶκον οἰκῆσαι, καλῶς δὲ ἄρξαι πόλεως, εὖ δὲ πλοῦτον ἐνεγκεῖν, εὖ δὲ πενίαν, εὖ δὲ προσενεχθῆναι φίλοις, εὖ δὲ συγγενέσι· δικαίως δ' ἐπιμεληθῆναι γονέων, ὅπως τε θεραπεύσειαν θεούς: corrigendum forte ὁσίως τε θεραπεύειν θεούς. Ejuſdem generis eſt illa rhetorice exornata laus Virtutis apud Philonem Jud. De Nominum Mutat. p. 1068. A, B, C. Ex his et ſimilibus item Sententiis in Pythagorico Carmine et Iſocratea ad Demonicum Admonitione p. 7. tamquam ſtellis ſuam chreiam noſter homo diſtinxit.

7. E. τί τὸ συλλήβδην αἱρετόν.] Formula e ſcholis philoſo-

phis: *universe expetendum totum genus.* Plato Protag. p. 188. H: ἡ ἀδικία καὶ ἡ ἀσέβεια ᾗ συλλήβδην πᾶν τὸ ἐναντίον τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς. 189. E. Leg. X. 664. B. XII. 694. B. V. 607. E. ξυλλήβδην τὸν ἀρετῆς ἐχόμενον κατὰ σῶμα ἢ καὶ κατὰ ψυχήν—. Aristoteles et alibi, et Ethic. Nicom. V. 1. Dio Chrys. Or. LXVIII. p. 618. B: ἀνδρείαν, καὶ δικαιοσύνην, καὶ φρόνησιν, ᾗ συλλήβδην ἀρετὴν πᾶσαν. Numenius ap. Euseb. Præp. Evang. XV. 819. A: ἆρα οὖν δὴ τὰ ὄντα ταῦτά ἐστιν, ἤτοι ξυλλήβδην, ἢ καθ' ἕν γέ τι αὐτῶν. Plutarchus Opp. Mor. p. 793. C. 816. C. Vit. 476. B. 634. C. 1056. A. Fragm. I. 4. Aristides T. I. p. 45. 155. 509. 519. II. 163. 255.

7. E. μήτε ἐν ταῖς εὐπραγίαις περιχαρᾶς, μήτε ἐν ταῖς συμφοραῖς περιλύπους.] Habet ab Isocrate Admon. ad Demonic. p. 18: Νομίζε μηδὲν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων βέβαιον· οὔτω γὰρ οὔτ' εὐτυχῶν ἔσῃ περιχαρὴς, οὔτε δυσχῶν περίλυπος: hic fortasse, siquidem est alter minor ætate Isocrates, duxit ab Aristotele Ethic. ad Nicomach. IV. 3: ὁ μεγαλόψυχος, περὶ τιμὰς, οὐ μὴν ἀλλὰ ᾗ περὶ πλοῦτον ᾗ δυναστείαν, καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν ᾗ ἀτυχίαν μετρίως ἕξει, ὅπως ἂν γένηται· καὶ ὅτ' εὐτυχῶν περιχαρὴς ἔσται, ὅτε ἀτυχῶν περίλυπος. Isocratis locum habet Choricius Sophista in Or. Funebri in Æneam Gazæum §. 29. apud Fabricium Bibl. Gr. Vol. VIII. p. 856: καὶ μάτην ὑμῖν ὁ Θεοδώρου φησὶ, μήτ' εὐτυχῶν ἔσο περιχαρὴς, μήτε πράττων ἑτέρως περίλυπος. Stobæus Serm. CIII. p. 563. Item Maxim. et Antonius Sent. p. 819. Ad rem ipsam similes sunt aliorum sententiæ, veluti Archilochi ap. Stob. Serm. XX. p. 172. Caussas rei attingit Plato Leg. VII. p. 638. B—G. qui proverbii vim in dicto notat Menexeno p. 408. E: ἅτός ἐστιν ὁ σώφρων, καὶ οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος· οὗτος γιγνομένων χρημάτων ᾗ παίδων, ᾗ διαφθειρομένων, μάλιστα πείσεται τῇ παροιμίᾳ· οὔτε γὰρ χαίρων οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται διὰ τὸ αὐτῷ πεποιθέναι· quæ Cicero vertit Tusc. V. 12. —*hic est ille moderatus, hic fortis, hic sapiens: hic et nascentibus et cadentibus cum reliquis commodis, tum maxime liberis, parebit præcepto illi veteri, neque enim lætabitur umquam, nec mœrebit nimis; quod semper in se ipse omnem spem reponet sui.*

7. F. τὸ μὲν γὰρ εὐγενῶς εὐτυχῶν ἀνδρὸς—] Gradatio magis ad orationis concinnitatem, quam ad rei veritatisque ratio-

nem compoſita: etiam ſi primam partem ita corrigamus, Τὸ μὲν γὰρ εὐγενῶς ἀτυχῶν ἀνδρὸς, τὸ δὲ ἀνεπαφθόνως εὐτυχῶν, εὐηνίου ἀνθρώπου, ut Meziriacus et Heumannus juſſerunt, et res ipſa poſtulat: porro, etiam ſi pro σοφῶν legamus σώφρονος, quod item ſententiæ nexus deſiderat. Εὐγενῶς et γενναίως hoc ſenſu frequens eſt in ſimilibus ſententiis, quæ complures exſtant ap. Stobæum Serm. CVI. *de fortiter ferendis caſibus fortunæ*, Ὅτι δεῖ γενναίως φέρειν τὰ προσπίπτοντα—. v. c. p. 568. Euripidis, Ἀλλ' εὖ φέρειν χρὴ συμφορὰς τὸν εὐμενῆ: ubi legendum εὐγενῆ cum Grotio Flor. p. 451. Antiphanis p. 569. Grot. p. 455. Τὰ τύχης φέρειν δεῖ ἡπίως τὸν εὐγενῆ· Τὸ μὲν ἀτυχῆσαι, παντὸς εἶναί μοι δοκεῖ· Ἀνδρὸς δ' ἀνεγκεῖν ἀτυχίαν ὀρθῷ τρόπῳ. Menandri p. 567. Cleric. p. 250: Τὸν ἄνδρ' ἀληθῶς εὐγενῆ χ' τἀγαθὰ Καὶ τὰ κακὰ δεῖ πλαίοντα γενναίως φέρειν. Bias ap. Diog. Laert. I. 86: Ἐρωτηθεὶς, τί δυσχερές; Τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἔφη, μεταβολὴν εὐγενῶς φέρειν. Cleobuli ibid. 93: Εὐτυχῶν, μὴ ἴδῃ ὑπερήφανος· ἀπορήσας, μὴ ταπεινοῦ. Dio Chryſ. Or. XXVIII. p. 256. B: ὁ γὰρ πλεῖσα ἑτέροις συμβάντα ἐπισάμενος, ἄριστα οἶς αὐτὸς ἐγχειρεῖ διαπράξεται, χ' ἐκ τῶν ἐνόντων ἀσφαλῶς· καὶ οὔτε εὖ πράττων, παρὰ τὸ μέτρον ἐπαρθήσεται· δυσπραγίαν τε πᾶσαν οἴσει γενναίως· διὰ τὸ μηδ' ἐν οἷς εὖ ἔπραττεν ἀνεννόητος εἶναι τῆς ἐπὶ τὸ ἐναντίον μεταβολῆς.

p. 8. A. ἐπηβόλως] *Compotes*. Vocabulum uſurpatum elegantiæ ſtudioſis: proprie eſt is qui ſolertia in collineando et ſcopo feriendo valet: unde Timæus Gloſſ. Platon. Εὐεπήβολοι, οἱ ἐπιτυχῶς βάλλοντες: ubi videatur D. Ruhnkenius, et, qui ab eo citantur, Weſſelingius ad Diod. Sic. I. 19. et Toupius ad Longin. Sect. VIII. Præter locos illis annotatos, eſt Plutarchi Muſic. p. 1142. D. Ariſtonis ap. Stob. p. 622. Porphyrii Quæſt. Homer. α. Euſebii Præp. Evang. VII. p. 307. A.

8. A. ἀκύμονος] Vita otioſa, remota a civili adminiſtratione, et tamquam immunis a fluctibus civilibus, et contraria illi, quæ ab Horatio ſignificatur Ep. I. 1. 16. *Nunc agilis fio, et merſor civilibus undis*. Plutarchus De Animi Tranq. p. 465. A: πόθεν γε δὴ πρὸς ἀλυπίαν ψυχῆς καὶ βίου ἀκύμονα, χρημάτων ὄφελος. De Exilio p. 602. C: *Tiberius otians Capreis non habuit* ἀκύμονα τὴν νησιώτιν ἡσυχίαν. Galba

p. 1057. D: *βίον ἀκύμονα καὶ γῆρας εἰρήνης καὶ ἡσυχίας μεστόν.* Alia dedit Gatakerus ad M. Antonin. XII. 22.

8. A. *Τριῶν γὰρ ὄντων βίων,*] Ariſtoteles Ethic. ad Nicomach. I. 5: *Τρεῖς γάρ εἰσιν οἱ μάλιστα προέχοντες βίοι· ὅ, τε νῦν εἰρημένος (ὁ ἀπολαυστικὸς), καὶ ὁ πολιτικὸς, καὶ τρίτος ὁ θεωρητικός. Οἱ μὲν οὖν πολλοὶ παντελῶς ἀνδραποδώδεις φαίνονται βοσκημάτων βίον προαιρούμενοι—.* Idem Ethic. Eudem. I. 4. Diogenes Laert. V. 31. de Ariſtotele: *Βίων δὲ τριῶν ὄντων, θεωρητικοῦ, πρακτικοῦ, ἡδονικοῦ, τὸν θεωρητικὸν προέκρινεν.* Seneca De Otio Sapientis Cap. XXXII. p. 362: *Præterea, tria genera ſunt vitæ: inter quæ quod ſit optimum, quæri ſolet: unum voluptati vacat, alterum contemplationi, tertium actioni:* ſed horum de comparatione legatur ipſe liber. Et Chryſippus de hoc argumento egit, ut apparet ex Plutarcho De Stoic. Repugn. p. 1033. D, E: ubi ejus libri *περὶ βίων* citantur, et 1035. A. 1036. D, E. Et Epicuri fuerunt libri *περὶ βίων*, citati Diogeni Laertio X. 27. 86: item Theophraſti, ibidem V. 42: Stratonis 59: Heraclidis 87. Timothei Athenienſis III. 5. IV. 4. V. 1. VII. 1: quem Jonſius in opere De Script. Hiſt. Phil. IV. Num. 51. inter ſcriptores incertæ ætatis recenſens, titulum *περὶ βίων* accipit *de Vitis Virorum clarorum*, veluti ſunt Vitæ a Plutarcho, Diogene Laertio, et aliis, ſcriptæ. At hujuſmodi hiſtoricæ ſcriptiones dicuntur, *Βίοι, Βίοι ἀνδρῶν*: et *περὶ βίων* eſt doctrinalis ſcriptio *de vitæ generibus*: ut Diogenis Laertii vulgaris titulus *περὶ βίων, δόγματων, κ. τ. λ.* forte ab ipſo *βίοι, δόγματα* poſitus, aut minus recte conceptus videatur; aut ſimpliciter *φιλόσοφος ἱστορία* fuerit: qua de re videantur Jonſius l. c. III. 12. 5. Menagius Procem. 1. Nec tamen fieri non potuit, ut Timotheus ille *περὶ βίων* de *Vitæ Generibus* ſcribens, multa ex hiſtoriis et clarorum hominum vitis apponeret.

8. A. *ὁ θεωρητικὸς τῷ πρακτικῷ διαμαχόμενον, ἀναγκαίως·*] Huc pertinet Cicero Off. I. 42: ex noſtra emendatione propoſita in Biblioth. Crit. Vol. I. Part. III. p. 23: *Itaque niſi ea virtus, quæ attingit rerum cognitionem, conſtet ex hominibus tuendis, id eſt, ex ſocietate generis humani, ſolivaga cognitio et jejuna videatur.* Poterat ſententia, quam loci

nexus poſtulat, etiam hac mutatione confici, *Itaque niſi ea virtus, quæ rerum cognitione conſtat, attingat homines tuendos, id eſt, ſocietatem humani generis, ſolivaga cognitio et jejuna videatur.* Sed prior ratio lenior eſt. De comparatione trium illorum vitæ generum Stoicam ſequitur rationem Cicero, quæ partim cognoſcitur ex Chryſippi dicto apud Plutarchum De Stoic. Repugn. p. 1033. E. partim ex tota illorum doctrina. Diverſa eſt comparatio Ariſtotelis Ethic. Nicom. X. 6. 7. contemplativam vitam principe loco ponentis. Quocum conferendus eſt Archytas in loco περὶ παιδεύσεως ἠθικῆς apud Damaſcenum MS. unde ſaltem ea promamus, quæ cum præſentis animadverſionis argumento conjuncta ſunt: Δύο μὲν ὧν ἀντίβιοι ἀντὶ πολλοί τοι (forte leg. ἐντὶ βίοι ἐν τοῖς πολλοῖς) τῶν πρατήων ἀντιποιεύμενοι, πρακτικός τε καὶ φιλόσοφος· πολὺ δὲ κάρρων δοκέει μὲν (f. δοκῇ ἐμὶν) ὁ ἐξ ἀμφοτέρων κεκραμένος ποτὶ καιροὺς τοὺς ἁρμόσδοντας συντεταγμένῳ· καθ' ἑκατέραν διέξοδον.

8. B. ὧν ἑκάτερος Πλάτωνος ἐγένετο συνουσιαστής.] Platonis familiarem et diſcipulum fuiſſe Dionem, inter omnes conſtat: Epaminondam, nemo prodidit: quamquam poterat per ætatem quidem, quippe decem fere annis Platone minor. Lyſidem Pythagoreum ejus fuiſſe Thebis præceptorem uno fere ore conſentiunt Veteres, quorum partim locos notarunt interpretes ad Nepotem Epaminonda Cap. I: quibus addatur Plutarchus De Genio Socratis p. 586. A. Dio Chryſ. XLIX. p. 537. D: quem per temporum rationes, non illum Pythagoræ ipſius diſcipulum Lyſidem, ſed juniorem quemdam cognominem Pythagoricum fuiſſe ſuſpicatur R. Bentleius Diſſ. Phalarid. p. 45. ſeq. Spintharum Ariſtoxeni patrem, eumdem fuiſſe Epaminondæ *præceptorem*, quod in doctiſſimi Schneideri notula dicitur, nec temporum rationibus ſatis congruit, nec ex illis Plutarchi locis p. 39. B. 592. F. conficitur. Videantur quæ de Spintharo traduntur in Mahnii noſtri Diatribe De Ariſtoxeno p. 10, 11; et a nobis infra p. 39. B.

8. B. Καὶ περὶ μὲν παιδείας οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ πλείονα λέγοντα διατρίβειν.] De ineptia dicti hujus monuimus Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2. Num.

VIII. Fortaſſe ita dicendum putavit, ut rhetoricam nobis formulam apponere poſſet. Eſt enim Iſocrati frequens: v. c. Panegyr. p. 103: οὐχ ὁρῶ τί δεῖ πλείω λέγοντα διατρίβειν. Panathen. p. 439: περὶ ὧν οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ πλείω λέγοντα διατρίβειν. Similia ſunt, Ad Nicocl. p. 41: καὶ τί δεῖ καθ' ἓν ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν. Nicocle p. 58. καὶ τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν. Archidamo p. 207: et Evagora p. 335: τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν. De Permutat. p. 570. Heuſingerus et illum ex Panegyrico locum, et ſimilem ex Epiſtola VIII. p. 723. attulit, περὶ ὧν οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ πλείω λέγειν, et item Dionyſii Hal. A. R. I. 3. in fine, καὶ περὶ πράξεων οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ πλείω λέγειν.

8. B. κατὰ τὸ γεωργῶδες—τηρεῖν συμβέβηκεν] De hujus præcepti vitioſitate ſive a ſcriptore illa, ſive a deſcriptore profecta, monuimus in Emendationibus et in Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2. Num. VIII. In Animadv. ad Libellum De Ser. Num. Vind. p. 33. correxiſſe mihi videbar locum, pro τηρεῖν ponendo ἀρύτειν: nunc non item mihi videor. Ἐκ πηγῆς ἀρύσασθαι ſatis uſitatum de diſcenda doctrina: v. c. Ariſtides T. I. p. 8. Himerius Or. XXX. p. 870. ubi ſimilia attulit Wernſdorfius. Fuit etiam quum emendarem ὑπὸ γῆς τὴν ἐπιζήμιον τηρεῖν, vel ἀπὸ τῆς γῆς τὴν ἐπιζήμιον αἱρεῖν: quod viderem pro πηγῆς in A. E. eſſe τῆς γῆς, idemque ſuperſcriptum vulgato πηγῆς in Moſc. 1. et C. Denique intellexi præſtare hoc ulcus relinquere. Nec γεωργῶδες ſatis probum videtur, nuſquam alibi a nobis lectum, et hoc uno exemplo firmatum ab H. Stephano Theſ. L. Gr. T. I. p. 805. ubi per errorem pro hoc libello citatur *Præc. Polit.*

8. C. πέμποντας εἰς παιδοτρίβου—ταῦτα διαπονεῖν] Et hoc argumentum, minime pro ipſius momento, leviter perſtrinxit. Dicamuſne ſcriptorem aliquid traxiſſe ex illa Platonis diſputatione ex Protagoræ perſona p. 199. G: πᾶς γὰρ ὁ βίος τῶ ἀνθρώπω εὐρυθμίας τε καὶ εὐαρμοστίας δεῖται· ἔτι τοίνυν πρὸς τούτοις εἰς παιδοτρίβου πέμπουσιν, ἵνα τὰ σώματα βελτίω ἔχοντες ὑπηρετῶσι τῇ διανοίᾳ χρηστῇ οὔσῃ, καὶ μὴ ἀναγκάζωνται ἀποδειλιᾶν διὰ τὴν πονηρίαν τῶν σωμάτων καὶ ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πράξεσι. Gymnaſtica etiam pertinebat ad belli-

cum uſum: cujus documento eſt Socratis admonitio apud Xenophontem Mem. Socr. III. 12. Huic arti præſunt duo magiſtri γυμναστὴς et παιδοτρίβης: quorum quod fuerit diſcrimen, cognoſcatur ex Spanhemio ad Ariſtophanis Nub. 969. et in primis Perizonio ad Æliani Var. Hiſt. II. 6. et noſtra nota ad p. 133. B.

8. C. Καθάπερ οὖν ἐν εὐδίᾳ—ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας ἀποτίθεσθαι.] De hoc ipſo argumento eſt diſputatio Muſonii ap. Stob. Serm. CXVI. p. 595: Αὖθις δὲ ἐπεὶ πρεσβύτης τις ἐπύθετο, τί ἂν εἴη γήρως ἐφόδιον ἄριστον; Ταυτὸν, εἶπεν, ὅπερ καὶ νεότητος, τὸ ζῆν ὁδῷ κατὰ φύσιν. Bias ap. Diog. Laert. I. 88: Ἐφόδιον ἀπὸ νεότητος εἰς γῆρας ἀναλάμβανε σοφίαν. Ariſtoteles ibid. V. 21: Κάλλιστον ἐφόδιον τῷ γήρᾳ τὴν παιδείαν ἔλεγε. Plutarchus ap. Anton. et Maxim. p. 818. ſive Demophilus edit. Galei p. 615: Ὥσπερ οἱ ἐν εὐδίᾳ πλέοντες, καὶ τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα ἔχουσιν ἕτοιμα· οὕτως οἱ ἐν εὐτυχίᾳ φρονοῦντες εὖ, καὶ τὰ πρὸς τὴν ἀτυχίαν ἡτοιμάκασι βοηθήματα: quam ſententiam ſub nomine Socratis citat Lipſius ad Senecam De Tranquill. Anim. Cap. XI. Galenus Protreptico Cap. VIII: τὸ δὲ γῆρας, καθάπερ χαλεπὸν ἐφεδρεύοντα χειμῶνα, δεόμενον οὐχ ὑποδημάτων μόνον καὶ ἐδῆτος, ἀλλὰ καὶ οἰκήσεως ἐπιτηδείας, καὶ μυρίων ἄλλων, παρασκευάζεσθαι πρὸς αὐτὸ, καθάπερ ἀγαθὸν κυβερνήτην ἐκ πολλοῦ πρὸς τὸν χειμῶνα.

8. C. καταξήρους] Vox nec apud Plutarchum, nec apud alium, quod ſciam, mihi lecta, uno hoc exemplo a Stephano firmata Theſ. L. Gr. T. II. p. 1144.

8. C. Κατὰ γὰρ Πλάτωνα] Republ. VII. p. 489. E.

8. C. Καὶ τί ταῦτα] Relinquendum; nec elegantius Meziriaci recipiendum commentum Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα.

8. D. ἐν ἀκοντισμοῖς—καὶ τοξείαις καὶ θήραις] Xenophon Cyropæd. I. 2. 10: Πρὸς δὲ τούτοις μανθάνουσι τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν· —ἀληθεστάτη αὐτοῖς δοκεῖ αὕτη ἡ μελέτη [ἡ θήρα] τῶν πρὸς τὸν πόλεμον εἶναι—. Cicero Nat. Deor. II. 64: ubi plura Daviſius.

8. D. Τὰ γὰρ τῶν ἡτιμωμένων—ἆθλα προκειται] Sunt ipſa Xenophontis verba Cyropæd. II. 3. 2: ἢν δὲ ἡμεῖς αὖ νικῶμεθα, καὶ ὅτω τὰ τῶν ἡτιμωμένων ἀγαθὰ πάντα τοῖς νικῶσιν ἀεὶ ἆθλα πρόκειται. Communionem Socratici fontis agnoſcas in Pla-

tone Leg. I. p. 565. E: ὡς τῶν ἄλλων οὐδὲν οὐδενὸς ὄφελον ὂν, ὅτε κτημάτων, ὅτε ἐπιτηδευμάτων, ἂν μὴ τῷ πολέμῳ κρατῇ τις· πάντα δὲ τῶν νικωμένων ἀγαθὰ τῶν νικώντων γίγνεσθαι. Simile illud Demoſthenis Or. Philipp. I. p. 15. C: ἀλλ' οἶδέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο καλῶς ἐκεῖνος, ὅτι ταῦτα μέν ἐστιν ἅπαντα τὰ χωρία ἄθλα τῷ πολέμῳ κείμενα ἐν μέσῳ· φύσει δὲ ὑπάρχει τοῖς παροῦσι τὰ τῶν ἀπόντων, καὶ τοῖς ἐθέλουσι πονεῖν καὶ κινδυνεύειν τὰ τῶν ἀμελούντων. Ab his exemplis profecit Ariſtides Panathenaico p. 124: —πάντα χρήματα δῶρα τῆς τύχης ἐστὶ προκείμενα τοῖς κρείττοσι· ἃ πάντα ταῦτα ἡ νίκη παραδίδωσι. Ibidem p. 152: τὰ δ' ἄλλα κοινὰ προκειται πᾶσιν, ὡς εἰπεῖν, τύχης δῶρα· ἃ δὲ βούλει, ἀρετῆς· ὑπάρχει μὲν γὰρ καὶ τοῖς χείροσιν ἐξ ἀρχῆς, σώζεται δὲ ἐπιεικῶς τοῖς κρείττοσιν.

8. D. Πόλεμος δὲ—διαθεῖ] Apud Græcos nimium palæſtræ ſtudium ſæpe obfuit et aliis liberalibus ſtudiis et bellicis exercitationibus. Igitur graviſſimi ſæpe viri hunc errorem et athletas reprehenderunt: veluti Euripides in Autolyco Fragm. III. Iſocrates Panegyrici initio, Galenus Protreptici Cap. XIII. alii, quos laudavit J. Kuhnius ad Ælian. Var. Hiſt. II. 23. Abuſum temperavit Epaminondas, Nepote in ej. Vita II. 4. 5. et Plutarcho in Apophth. p. 192. C. teſtibus. Contemſit ac repudiavit Philopœmen, eodem hoc teſte in ej. Vita p. 357. D, E. Julianus Imp. Or. I. p. 10. D. a regia et militari exercitatione abeſſe vult: ubi Spanhemius non eſt prætereundus. Attamen contra diſputat gymnaſticam exercitationem bellicæ præferens Dion Chryſ. Or. XXIX. p. 294. C. Exemplum recens Plutarchi ætate et ab ipſo memoriæ proditum, in Vita Othonis 1071. C. 1072. B. cujus gladiatores cæſi ſunt in pugna ad Bedriacum a Vitellii Germanis et Batavis. Cæterum pars hujus loci videtur adumbrata e Platone Leg. VIII. p. 644. D: τῶν ἀγώνων τῶν γυμνικῶν—ὅσα μὲν αὐτῶν πρὸς πόλεμόν ἐστιν ἀγωνίσματα, ἐπιτηδευτέον, ἃ δὲ ἑτέον ἄθλα νικητήρια· ὅσα δὲ μὴ, χαίρειν ἐατέον. Rep. IV. p. 446. D. III. p. 439. E. VIII. p. 498. F: πολλάκις ἰχνὸς ἀνὴρ, πάνυ, ἡλιάμενος, παρατραχθεὶς ἐν μάχῃ πλησίον ἐσκιατραφηκότι, πολλὰς ἔχοντι σάρκας ἀλλοτρίας, ἴδῃ ἄθυματος καὶ ἀπορίας μεστῷ, ἆρ' οἴει αὐτὸν οὐχ ἡγεῖσθαι κακίᾳ τῇ σφετέρᾳ πλυτεῖν τοὺς τοιούτους—: quo

in loco ὧδε mutandum putem in ᾗ δή. Et hanc imaginem ob oculos habuiſſe videtur Lucianus in Paraſito T. II. p. 864. Dion Chryſ. Or. LXIX. p. 621. D: εἰ δὲ κυνηγέτης εἶναί λέγοι τις—μήτε ὅλως ἐπὶ θήραν ἐξιὼν, ἀλλὰ μηδὲ ὑπὸ ἡλίῳ τὸ σῶμα ἐπικεκαυμένος, μήτε ψύχους ἀνέχεσθαι δυνάμενος, ἰσκιατραφημένος δὲ καὶ ἁπαλὸς, καὶ μάλιστα ἐοικὼς ταῖς γυναιξίν· ἔδ' ὅπως ἂν ὑπολάβῃς ἂν τάληθῆ λέγειν τοῦτον, ᾗ προσήκειν τι αὐτῷ κυνηγεσίων;

8. E. —σὺ δὲ δὴ περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγῆς—χρηστέον] De hujus omiſſionis excuſationiſque ſocordia monuimus in Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2. Num. II. At hanc partem non neglexerant civitatum rectores. Operæ pretium eſt audire Iſocratem, majorum inſtituta referentem, in Areopagitica p. 255: Ἁπάντων μὲν οὖν ἐφρόντιζον τῶν πολιτῶν, μάλιστα δὲ τῶν νεωτέρων· ἑώρων γὰρ τοὺς τηλικούτους ταραχαδέστατα διακειμένους ᾗ πλείστων γέμοντας ἐπιθυμιῶν· ᾗ τὰς ψυχὰς αὐτῶν παιδευθῆναι μάλιστα δεομένας ἐν ἐπιθυμίαις (f. ἐπιμελείαις) καλῶν ἐπιτηδευμάτων, ᾗ πόνοις ἡδονὰς ἔχουσιν·—Ἅπαντας μὲν οὖν ἐπὶ τὰς αὐτὰς διατριβὰς ἄγειν οὐχ οἷόν τ' ἦν ἀνωμάλους τὰ περὶ τὸν βίον ἔχοντας· ὡς δὲ πρὸς τὴν ὀρθίαν ἥρμοττεν, ὅτως ἑκάστοις προσέταττον. Τοὺς μὲν ὑποδεέστερον πράττοντας ἐπὶ τὰς γεωργίας ᾗ τὰς ἐμπορίας ἔτρεπον· εἰδότες τὰς μὲν ἀπορίας διὰ τὰς ἀργίας γιγνομένας, τὰς δὲ κακοργίας διὰ τὰς ἀπορίας· ἀναιροῦντες οὖν τὴν ἀρχὴν τῶν κακῶν, ἀπαλλάξειν ᾤοντο καὶ τῶν ἄλλων ἁμαρτημάτων τῶν μετ' ἐκείνων γιγνομένων. Τοὺς δὲ βίον ἱκανὸν κεκτημένους, περί τε ἱππικὴν καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ κυνηγέσια, ᾗ τὴν φιλοσοφίαν ἠνάγκασαν διατρίβειν· ὁρῶντες ἐκ τούτων, τοὺς μὲν διαφέροντας γιγνομένους, τοὺς δὲ τῶν πλείστων κακῶν ἐπεχομένους—.

8. F. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ τῷ λόγῳ παρεφορτισάμην—συνάψω] Interjectio et rebus inepta et verbis, ut oſtendimus Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. II. §. 2. Παραφορτίζεσθαι eſt *præter onus jam ſuſceptum aliud ſuſcipere:* ita Pollux II. 139. exponit elegantius verbum παραγκαλίσασθαι: quæ notio ſane friget ad ſignificandam illam, quaſi oneris, excuſationis moleſtiam ac neceſſitatem.

8. F. μὰ, Μὰ Δία, πληγαῖς ᾗ αἰκισμοῖς] Quinctilianus Inſt. Or. I. 3. p. 36: *Cædi vero diſcentes quamquam receptum*

ſit, et Chryſippus non improbet, minime velim: primum quia deſorme et ſervile eſt: et certe quod convenit, ſi ætatem mutes, injuriæ—. plura ibidem legantur. De hac conſuetudine in ſcholis Rhetorum et Grammatiſtarum uſitata, multa collegit Creſollius Theatri Rhetor. V. 6.

p. 9. A. εὐφρανῶνται, ταῖς ἐκπλήξεσιν ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖσθαι] Varietas lectionis hæc eſt: ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖσθαι deeſt in Colleg. Nov. in cæteris adeſt: pro εὐφρανῶνται, ταῖς ἐκπλήξεσιν habent σφοδρῶς ἐκπλήξωσι A. C. E. Moſc. 1. 2. Flor. Codices Fabricii et Junii, Pol. Vulc. Totum hoc χάπειδὰν—τοῖς ἐπαίνοις omittit Aug. item Harl. in textu omiſſum, habet in margine: Collat. Muret. σφοδρῶς παρεκπλήξωσι τοῖς ἐπαίνοις, ἐν αἰσχύνῃ π. Meziriacus εὐφρανῶνται σφοδρῶς. Mihi, ut in loco turbato, pro εὐφρανῶνται aliud quærendum videtur: vel ἀφραίνωσι, vel ὑβρίζωσι, vel φρυάττωνται, vel ἐκφέρωνται. Sed hæc hactenus: et ſatis conjecturarum. Illud non prætermittendum, ποιεῖσθαι ἐν αἰσχύνῃ ſcil. τὰς νέυς, *in pudorem eos conjicere*, ſatis Græce dici: v. c. Plutarcho Opp. Mor. p. 865. A—D. ποιεῖσθαί τινα ἐν λόγῳ ὁμήρου, *aliquem ponere in conditione obſidis.* Vit. p. 626. A. ποιεῖσθαί τι ἐν θαύματι, *aliquid pro miraculo habere:* ποιεῖσθαί τινα ἐν λόγῳ, *alicujus rationem habere,* 1061. B: Pauſania III. 16: ἐν αἰτίᾳ τοὺς μαστιγοῦντας ποιοῖνται, *reprehendit, culpat, flagellantes.*

9. A. μιμεῖσθαι τὰς τίτθας—] Dion Chryſ. Or. IV. p. 7. A: καθάπερ αἱ τίτθαι τὰ παιδία, ἐπειδὴ αὐτοῖς πληγὰς ἐμβάλωσι, παραμυθέμεναι καὶ χαριζόμεναι, μῦθον αὐτοῖς ὕστερον διηγήσαντο.

9. B. τὸ λίαν φιλεῖν τοῦ μὴ φιλεῖν αἴτιον κατέστη] Nobilis eſt Theophraſti ſententia, cognita nobis e Plutarcho, Catone Min. p. 777. B: κινδυνεύει τὸ λίαν φιλεῖν, ὡς φησι Θεόφραστος, αἴτιον τοῦ μισεῖν γίνεσθαι· quam Ruhnkenius noſter illuſtravit ad Rutil. Lup. p. 23. Similis eſt rationis illud ap. Maxim. et Anton. p. 717: Τὸ σφόδρα φιλεῖσθαι ἐθέλειν ἀπὸ τοῦ σφόδρα φιλεῖν γίνεται. Dion Chryſ. Or. LXXIII. p. 637. B: Ὁ γὰρ ἐρασὴς τὸν ἐρώμενον ἀποσφάττει διὰ τὸ λίαν φιλεῖν, ὡς οἴεται, παροξυνθεὶς ἐκ τῆς τυχούσης αἰτίας. Videantur quoque Mercerus et Abreſchius ad Ariſtæneti Ep. I. 22.

9. B. ψυχὴ τοῖς μὲν συμμέτροις αὔξεται πόνοις—] Ductum eſt ex Iſocrateo illo Adm. ad Demonic. p. 7: τὰ μὲν γὰρ σώματα τοῖς συμμέτροις πόνοις, ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε: quod ſine auctoris nomine legitur in Maxim. et Anton. Sent. p. 933.

9. C. Δοτέον οὖν τοῖς παισὶν ἀναπνοήν—] Quinctilianus Inſt. Or. I. 3. p. 34: *Danda tamen eſt omnibus aliqua remiſſio: non ſolum quia nulla res eſt, quæ perferre poſſit continuum laborem: atque ea quoque, quæ ſenſu et anima carent, ut ſervare vim ſuam poſſint, velut alterna quiete retenduntur—.* Seneca de Tranq. Anim. Cap. XV. p. 235: *Nec in eadem intentione æqualiter retinenda mens eſt, ſed ad jocos revocanda—. Danda eſt remiſſio animis: meliores acrioreſque requieti ſurgent. Ut fertilibus agris non eſt imperandum: cito enim exhauriet illos numquam intermiſſa fœcunditas: ita animorum impetus aſſiduus labor frangit—Nam et ſomnus refectioni neceſſarius eſt—.* Epiſtola III. fine.

9. C. πᾶς βίος—] Ariſtoteles Republ. VII. 14: διῄρηται δὲ καὶ πᾶς ὁ βίος εἰς ἀσχολίαν καὶ εἰς σχολήν—. Locus communis etiam adhibitus Philoni Jud. De Septenario p. 1185. E. ſequ.

9. C. ὕπνος εὑρέθη] Ineptum judicavimus Diſp. de Scriptore Lib. Sect. II. Part. II. Cap. II. Aliena ſunt, quæ adtulerunt Heumannus et Heuſingerus. Novimus εὑρίσκειν, ut Latinum *invenire*, per tralationem dici de adipiſcendo bono vel malo: at non item de iis rebus, quæ naturæ neceſſitate conſtitutæ ſunt. Sic, ne quis forte illa auctoritate abutatur, Dion Chryſ. Or. III. p. 52. B: καλὰ δὲ ἅλση καὶ οἰκία, καὶ πολυτελεῖς ἀνδριάντες, καὶ γραφαὶ τῆς σπουδαίας καὶ ἄκρας τέχνης—πρὸς δ' αὖ τούτοις γυναῖκες ὡραῖαι καὶ παιδία ὡραῖα· ξύμπαντα ταῦτα ἐδεμιᾶς ἕνεκα χρείας, ἀλλ' ἡδονῆς εὑρημένα φαίνεται· nam pulchritudo, quamquam a natura venit, tamen ejus uſus, ut non eadem naturæ neceſſitate conſtitutus, ad res inventas refertur.

9. C. οὐδὲ ἐνεργοὶ πράξεις] An voluit dicere οὐδὲ ἐνεργοὶ ἡμέραι, vel ἀνέορτοι πράξεις, quæ ἑορταῖς opponuntur?

9. C. τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεμεν] Proverbiale in alteram partem dicitur de animo. Sic Plutarchus Seni Tractand.

Remp. p. 792. C: τόξον μὲν γὰρ, ὥς φασιν, ἐπιτεινόμενον ῥήγνυται, ψυχὴ δ' ἀνιεμένη: quo respexit Diogenes Laert. in Epigrammate de Theophrasto V. 40. Addatur Erasmus Adag. p. 1305. qui hæc jam præcepit: Heumannus laudans Phædrum III. 14. 10; et Heusingerus Ovidium Ep. Her. IV. 91: Gatakerus ad M. Antonin. IV. 26. p. 114.

9. C. σώζεται σῶμα μὲν ἐνδείᾳ ϗ πληρώσει] Sæpe jungun-tur: v. c. Plutarcho Opp. Mor. p. 128. A. 134. B. 686. E. 732. D. Ita sæpe πλήρωσις et κένωσις opponuntur: v. c. 687. F. 904. A: et alibi. Pertinet hoc ad Hippocratis Aphorism. II. 23: Ἀπὸ πλησμονῆς ὁκόσα ἂν νοσήματα γένηται, κένωσις ἴηται· καὶ ὁκόσα ἀπὸ κενώσεως, πλησμονή· ϗ τῶν ἄλλων ἡ ὑπεναντίωσις.

9. D. τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τῦ ἱππο κόμε.] Fons dicti est in Xenophontis Œconom. XII. 20: Καλῶς δέ μοι δοκεῖ ἔχειν, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ϗ ἡ τῦ βαρβάρε λεγομένη ἀπόκρισις, ὅτε βασιλεὺς ἄρα ἵππε ἐπιτυχὼν ἀγαθοῦ, πραχύναι αὐτὸν ὡς τάχιστα βελόμενος, ἤρετο τῶν δεινῶν τινα ἀμφ' ἵππες δοκούντων εἶναι, τί τάχιστα πραχύνει ἵππον· τὸν δ' εἰπεῖν λέγεται, Ὅτι δεσπότου ὀφθαλμός. Hinc Aristoteles Œconom. I. 6: Καὶ τὸ τῦ Πέρσε καὶ τὸ τῦ Λίβυος ἀπόφθεγμα εὖ ἂν ἔχοι· ὁ μὲν γὰρ ἐρωτηθεὶς, τί μάλιστα ἵππον πιαίνει, Ὁ τῦ δεσπότε ὀφθαλμὸς, ἔφη· ὁ δὲ Λίβυς ἐρωτηθεὶς, ποία κόπρος ἀρίστη, Τὰ τῦ δεσπότε ἴχνη, ἔφη. Porro alii usurparunt: Plinius H. N. VIII. 2. XVIII. 6. ubi videatur Harduinus: Gesnerus ad Catonem D. Re Rust. 4. 2: quibus addantur ab Heumanno citati Phædrus II. 8: Erasmus Adag. p. 513.

9. E. μητέρα τῶν Μυσῶν ἐμυθολόγησαν εἶναι τὴν Μνημοσύνην] Igitur ipsæ Musæ dictæ sunt μνείαι: ut ait Plutarchus Symp. IX. p. 743. D. seq. ubi plura de hac origine Musarum et singularum officiis disputantur. Eodem spectat Platonis locus Theæteto p. 135. C: cui Heusingerus addit Maximum Tyrium Diss. XVI. fin. cujus est argumentum, Εἰ αἱ μαθήσεις ἀναμνήσεις, sumtum ex Platonis Menone; quo refertur Plutarchi disputatio in Fragmento De Anima, edito in Fabricii Biblioth. Græc. Vol. XII. p. 265: et N. Heinsium ad Ovid. Met. V. 268.

9. E. γεννᾷν ϗ τρέφειν] Conjeci γνῶσιν ἐκτρέφειν. Certe,

poſtulatur Accuſativus: et γενᾶν magis inventioni, quam memoriæ, proprium. Poterat et γνώμην ſcriptum fuiſſe. Accommodate ad hunc locum tradit Jamblichus Vit. Pythag. §. 164: μέχρι τούτου συσκευάζεσθαι τὰς τε μαθήσεις καὶ τὰς ἀκροάσεις, μέχρις ὅτου δύνασθαι παραδέχεσθαι τὸ μανθάνον καὶ διαμνημονεῦον· ὅτι ἐκεῖνό ἐστιν ᾧ δεῖ γινώσκειν, τοῦτο δὲ ᾧ τὴν γνώμην φυλάσσειν· ita enim legimus ſecundum Kuſterum. Cæterum illa diſputatio ſaluberrimæ plena eſt diſciplinæ de Pythagoreorum quotidiana memoriæ exercitatione.

9. E. κατ' ἀμφότερα ἀσκητέον—οἱ δ', ἑαυτῶν] Hæc bipertita diviſio, et ipſa dictio κατ' ἀμφότερα, quemvis primo obtutu in eam exſpectationem inducat, ut putet duplicis exercitationis commemorationem ſecuturam, alterius *communis*, alterius *artificioſæ*, illius a Simonide inventæ, de qua magnus eſt apud rhetores locus: v. c. Cic. De Or. II. 86: Quinctilianum Inſt. Or. XI. 2. Sed hic agitur de puerili exercitatione, de qua Jamblichus l. c. et idem Quinctilianus I. 1. p. 23: *Nam et maxime neceſſaria eſt oratori, ſicut ſuo loco dicam, memoria: et ea præcipue firmatur atque alitur exercitatione: et in iis de quibus nunc loquimur ætatibus, quæ nihildum ipſæ ex ſe generare queunt, prope ſola eſt, quæ juvari cura docentium poſſit.* Noſter ſcriptor reliqua ſententiæ et compoſitionis forma videtur imitatus eſſe dictum Ariſtotelis, nobis quidem cognitum e Damaſceno MS. Ἅπασα φύσις βελτίων γίνεται παιδαίαν προσλαβοῦσα τὴν προσήκουσαν· πολὺ δὲ μάλιστα ὅσαις ἐξαρχῆς εὐφυέστερον τῶν ἄλλων ἔχειν ὑπῆρξε· τοῖς μὲν γὰρ αὐτῶν πόνῳ βελτίοσι γίγνεσθαι, τοῖς δὲ μὴ τῶν ἄλλων συμβαίνει διενεγκεῖν.

9. E. Ἡσιόδειον] Ἔργ. κ. Ἡμ. 361. Vide ad p. 76. C.

9. F. ἡ γὰρ τῶν προγεγενημένων—] Ex aliqua Hiſtoriæ laudatione ſumtum, quales laudationes Hiſtorici fere omnes in exordiis operum ſuorum poſuiſſe dicuntur a Polybio I. 1.

9. F. λόγος γὰρ, ἔργου σκιὴ, κατὰ Δημόκριτον] De hoc dicto eſt R. Bentleii diſputatio ad Phalaridem p. 104. Epiſt. XCII. ubi conſulendus Lennepius p. 260. Philo Judæus De Nomin. Mut. p. 1082. D.

p. 10. A. ἐντευκτικοὺς—φιλοπροσηγόρους] Adumbrata ſunt

ex Iſocrateo præcepto Admon. ad Demonic. p. 10: Τῷ μὲν τρόπῳ γίνε φιλοπρωτόγυρος, τῷ δὲ λόγῳ αὐτοπρωτόγυρος· ἔστι δὲ φιλοπρωτογυρίας μὲν, τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας· εὐπρωτογυρίας δὲ, τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν· quod hinc duxiſſe videtur Johannes Chryſoſtomus Homil. De Davide et Saule III. Tom. Opp. II. p. 873. D: μὴ νομίζωμεν ψιλὸν εἶναι καὶ εὐτελὲς τὸ κατόρθωμα τοῦτο, τὸ γενέσθαι αὐτοπρωτόγυρον καὶ φιλοπρωτόγυρον. Vocabulum ἐντευκτικὸς eſt de Phæace apud Plutarchum Alcib. p. 196. E: ἐντευκτικὸς γὰρ ἰδίᾳ καὶ ἡδέως ἐδόκει μᾶλλον, ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δήμῳ δυνατός. Alterum illud αὐτοπρωτόγυρος eſt in Galba p. 1062. B. Conſolat. Apollonii p. 120. A. Præcep. Polit. p. 823. A: apud alios, quos citavit Valckenarius ad Euripid. Hippol. verſ. 96.

10. A. νίκη Κάδμου] Eraſm. Adag. p. 958. Ariſtid. T. I. p. 16. T. II. p. 48. 141. Huc pertinet Heumanni notula.

10. A. Εὐριπίδῃ] Apud Stob. Serm. XIX. p. 168. ex Proteſilao, et Serm. V. p. 63. nullo addito fabulæ nomine. Apud Muſgrav. Fragm. Proteſilai II.

10. B. τὰς χεῖρας ὑποχόντες τινὲς λήμμασιν ἀδίκοις] Menander ap. Cleric. p. 112. ὅτις ὑπέχει χρυσίῳ Τὴν χεῖρα, κἂν μὴ φῇ, ποιῆσαι βούλεται. Plutarchus Catone Maj. p. 354. E: τοὺς δὲ δημοσίᾳ τὰς χεῖρας ἐράνῳ δι' ἔνδειαν ὑπέχειν ἠνάγκασεν. Demoſthenes Or. De Falſa Legat. p. 233. C: Οὐ λέγειν εἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντα, Αἰσχίνη, δεῖ· οὐ· ἀλλὰ παρεσθύειν εἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντα· σὺ δ' ἐκεῖ παρατείνας καὶ ὑποχὰν (τὴν χεῖρα), καὶ κατασυκίνας τούτους, ἐνθάδε συμπολογῇ. Julianus Orat. III. p. 103. D.

10. B. τὴν δόξαν τῶν προβεβιωμένων ἐξέχειν] A. C. E. Moſc. 1. 2. Colleg. Nov. Flor. Vulcob. Anon. τὸν προβεβιωμένον βίον ἐξέχειν: item Harl. niſi quod in margine habet vulgatam: nec deeſt quo ſe tueatur. Sic βίον ἐσχῆν dicitur *vitæ fructum, bona, perdere*. Demetrius apud Plutarch. Glor. Athen. p. 349. B. ἐκπεπτωμένον βίον dixit, *bona et facultates perditas*. Vulgatam tamen præferam. Ita Euripides in Philoctete ap. Valckenar. Diatrib. p. 119: Ὀκνῶ δὲ μόχθων τὴν πρὶν ἐσχίαν χάριν. Plato Rep. VIII. p. 495. D: ἐκπίπτοντα τά τε ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτὸν, *qui ſua ſeque ipſum profudit*. Ariſtides T. II. p. 194. ἐξεπίπτω ὑπὸ τοῦ δήμου οἱ λόγοι:

effluebant verba præ metu, id eſt, *metus periculi præſentis confutabat orationem*. Ibidem p. 300: οὕτως ἐξεχεῖτ' ἂν ἅπασα ἡ περιβολή: *ita periiſſet totus orationis apparatus*. Ita ἐκχεῖν eleganter *paſſive* dicitur, quum rem magis amittimus pereuntem nobis, quam ipſi eam effundimus.

10. B. Γύλιππος] Clarus illata Athenienſibus ad Syracuſas illa clade funeſta, poſtea ob ſubreptas publicas pecunias in exilium expulſus. Exſtat rei mentio apud Plutarchum in Lyſandro p. 442. A—C. Nicia p. 541. F. 542. A: videtur a Timæo habuiſſe. Noſtrum quidem ſcriptorem ex eodem fonte hauſiſſe, quo Diodorum Siculum XIII. 106, apparet ex verborum ſimilitudine —ὁ Γύλιππος τὰ μὲν σάκκια παρέλυσεν, ἐξελόμενος δὲ τάλαντα τριακόσια, ἢ διὰ τῆς ἐπιγραφῆς γνωσθεὶς ὑπὸ τῶν ἐφόρων, ἔφυγε καὶ κατεδικάσθη θανάτῳ. Breviter meminit Athenæus VI. 234. A.

10. C. Σωκράτης μὲν γὰρ, λακτίσαντος αὐτὸν—] Diogenes Laertius refert ex Demetrio Byzantio II. 21: —καὶ λακτισθέντα, ἐπειδὴ ἠνέχετο, τινὸς θαυμάσαντος, εἰπεῖν, Εἰ δέ με ὄνος ἐλάκτισε, δίκην ἂν αὐτῷ ἐλάγχανον. Paulo aliter Baſilius M. Or. De Leg. Gr. p. 16. edit. Potteri adjecta Plutarchi libro De Aud. Poet. Ἔτυπέ τις τὸν Σωφρονίσκου Σωκράτην, εἰς αὐτὸ τὸ πρόσωπον ἐμπεσὼν ἀφειδῶς· ὁ δ' οὐκ ἀντῆρεν, ἀλλὰ παρεῖχε τῷ παροινοῦντι τῆς ὀργῆς ἐμφορᾶσθαι, ὥστε ἐξοιδεῖν ἤδη καὶ ὑπελον αὐτῷ τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῶν πληγῶν εἶναι. Ὡς δ' οὖν ἐπαύσατο τύπτων, ἄλλο μὲν οὐδὲν ὁ Σωκράτης ποιῆσαι, ἐπιγράψαι δὲ τῷ μετώπῳ λέγεται, ὥσπερ ἀνδρίαντι τὸν δημιουργὸν, Ὁ δαῖνα ἐποίει· καὶ τοσούτε ἀμύναθαι. Sed et hic rem ſeriam oratorie ornare volens, ridiculam reddidit: et noſter homo factum non ſatis grave viſum iri putavit, niſi ei tragicum exitum a morte et ſuſpendio adoleſcentis adderet: idque, ut videtur, ſumſit e ſimili facto aliorum: veluti Dionis Alexandrini, philoſophi, quod proditum cognovimus a Zenobio Proverb. V. 54: λοιδορέμενος (ita leg. pro λοιδορέμενον) δὲ ὑπό τινος τῶν ἀνταγωνιζῶν αὐτῷ, καὶ ἀκούων ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα, καί τοι πολλῆ ὄχλῳ ἀκολουθοῦντος, αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἐφθέγξατο, κατεσχαλμένον (adde αὐτὸν κατὰ) τὸ τῆς φιλοσοφίας παράγγελμα τηρῶν· ἐντὸς δὲ τοῦ ἰδίου πυλῶνος γενόμενος, καὶ μηδὲν ὀργῆς ὑποφήνας, εἶπε πρὸς τὸν νεανίαν, Οὐδὲ γρῦ· Ὁ δὲ ἀθυμήσας ἀπήγξατο.—Eſt item in Va-

ticanis Proverbiis notante etiam Schotto. Sed brevius et fine ſuſpendio apud Stobæum Serm. XX. p. 170: Δίωνι τῷ Ἀκαδημαϊκῷ ἀπὸ συμποσίου ἀναχρέφοντι παρεπόμενος κακῶς τις ἔλεγε, ἢ βλασφημίας οὐδὲν ἀπελίμπανε· ὁ δ' ἡσύχως εἶχεν. Ὡς δὲ ἦλθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἤλθε, μέλλοντι αὐτῷ εἰσιέναι ὁ λοιδορῶν Τί δαί; ἔφη· Πρὸς ὃν εἶπεν ὁ Δίων, Οὐδὲ γρῦ. Pythagoræ reprehenſio apud diſcipulum eamdem vim habuiſſe fertur, ut eſt apud Plutarchum Opp. Mor. p. 70. F: Πυθαγόρου δὲ τραχύτερον ἐν πολλοῖς γνωρίμῳ προσενεχθέντος, ἀπάγξασθαι τὸ μαράκιον λέγουσιν.

10. C. σφαδάζοντας—καὶεκροΐξατο] Verba exquiſita. Prius etiam uſurpat Plutarchus Opp. Mor. p. 522. C. 550. C. 1100. A. Vitar. p. 359. B. 616. B. 728. C. 951. D. ejuſque vim expoſuerunt præter Lexicographos, Interpretes ad Longinum Sect. XXV: Pierſonus ad Mœrid. p. 356: Ruhnkenius ad Timæum Gloſſ. Plat. p. 242. Poſterius non invenimus in Plutarcho: eſt tamen apud alios non infrequens, et illuſtratum a viris doctis ad Phrynichum p. 68: Thomam Mag. p. 506: Pierſono ad Mœrid. p. 275. qui Atticis κατεκροΐξατο ſcribi docet: Ionibus et aliis diviſim κατεκροΐξατο dictum fuiſſe colligitur ex Etymologo M. in voce, et librorum ſcriptorum auctoritate.

10. C. Ἀριστοφάνης δὲ, ὅτε τὰς νεφέλας ἐξέφερε—] Ælianus copioſus ac verboſus eſt in hoc facto narrando Var. Hiſt. II. 13. Paulo aliter Muſonius ap. Stob. Serm. XX. p. 170: Σωκράτης γοῦν οὕτω διακείμενος φανερὸς ἦν· ὃς δημοσίᾳ λοιδορηθεὶς ὑπ' Ἀριστοφάνους, οὐχ ὅπως ἠγανάκτησεν, ἀλλὰ καὶ ἐντυχὼν ἠξίου αὐτὸν, εἴ τι πρὸς ἄλλο τι τοιοῦτον βούλοιτο χρῆσθαι αὐτῷ. Simile prodit Cleanthis factum Diogenes Laert. VII. 173: Σασιθέου τοῦ ποιητοῦ ἐν θεάτρῳ εἰπόντος πρὸς αὐτὸν παρόντα, "Οὓς "ἡ Κλεάνθους μωρία βοηλατεῖ·" ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος.

10. C. ἐξέφερε] De poetis ἐκφέρειν μῦθον, Plutarchus Opp. Mor. p. 685. C. *Scriptum edere* p. 402. E. 1115. C. 1124. B. Vit. 523. C. F. 853. A.

10. C. κατασκεδαννύντος] Non debebat offendere Heumannum: recte verbi uſum vindicavit Heuſingerus et erudite illuſtravit Pierſonus ad Mœridem p. 216—220: cujus copiis ſaltem hi loci addantur Plutarchei: Adverſus Epi-

cur. p. 1086. E: τὰ γὰρ ἐν ἀνθρώποις αἴσχιστα ῥήματα—Ἀριστοτέλης καὶ Σοφοκλέτης—καθεσκέδασαν. Adv. Colotem p. 1110. E: τὸν οὖν βόρβορον—ἑαυτῷ κατασκεδάσασι καὶ τοῦ καθηγέμονος ὁ Κολώτης. Pericle p. 160. D: οἱ Κωμικοὶ πολλὴν ἀσέλγειαν αὐτοῦ κατεσκέδασαν. Catone Maj. p. 355. F: αὐτοῦ δὲ τοῦ Κάτωνος —διαβολὴν κατεσκέδασε. Demetrio p. 889. C: τοσαύτην ὕβριν —κατεσκέδασε τῆς ἀκροπόλεως. Alia loca, ubi non de *conviciis*, ſed propria poteſtas *adſpargendi*, agitur, alibi dabimus.

10. C. ἀνακωμῳδοῦντ@] Conjeci ἅμα κωμῳδοῦντος, i. e. *interea, eo ipſo tempore, quum hæc in ſcena agitabat Ariſtophanes.* Primum enim, verbum ἀνακωμῳδέω alibi non legitur: habet ſine exemplo Stephanus in Append. p. 417: nec aliud niſi hoc ipſum appoſuit D. Scottus in Append. ad Steph. Deinde ἅμα fere hac ſignificatione cum Participiis jungitur: v. c. Plutarcho Opp. Mor. p. 124. C. 130. C. 150. C. 188. A.

10. C. ἐν συμποσίῳ μεγάλῳ] Scite notat Heumannus, hæc referri ad morem veterum conviviorum. Neque vero in conviviis tantummodo paraſiti et ſcurræ, ut in Sympoſio Xenophontis, dicteria jaciebant, ſed et ipſi convivæ. Et fuit non modo Laconicum, ſed omnino apud Græcos, συμποτικὸν τὸ δεξιῶς σκῶψαι καὶ σκωπτόμενον ἀνέχεσθαι, i. e. *convivalis virtus, dicteria ſcite et in alios jacere, et ab aliis in ſe jacta ſuſcipere.* Qua de re eſt elegans diſputatio Plutarchi Sympoſ. II. 1.

10. D. Ἀρχύτας Ταραντῖνος καὶ Πλάτων] Sumſit a Plutarcho, qui duo hæc exempla poſuit De Sera Num. Vind. p. 551. A, B: ubi alios hujus rei auctores citavimus.

10. D. Τοῦτον, ἔφησεν, ἀπειλδὼν κρότησον] Menagius ad Diog. Laert. III. 38. hunc locum apponens, ait ita diſtinguendum Τοῦτον, ἔφησεν ἀπειλδὼν, σκύτισον. Quorum in neutra parte ei aſſentior. Eſt quidem κροτεῖν pro *verberare* non facile alibi obvium: ſed a noſtro homine non ita omnia ad conſuetudinis normam exigenda ſunt. Sed et σκυτίζειν non magis habet patronam conſuetudinem. Quod vero Heuſingerus notulam Salmaſii memorat; hanc ex ipſius exemplari apponam: "κροτεῖν, τύπτειν, κρούειν· etiam κροτεῖν

" *caſtigare: an* κόρρισον *legendum?*" Voluit hoc, ut credibile eſt, ducere ab illa dictione ἐπὶ κόρρης τινὰ τύπτειν, *alapam cui infligere.* Sed maneat noſtro homini ſuum κρότησον.

10. E. περικνίζειν] *Circumſcalpere, circumrodere,* metaphorice pro *imitari, ſuum facere, partes rei imitandæ quaſi circumcidere ſibique addere,* etſi nullis aliorum exemplis uſurpatum reperitur, tamen non abhorrere putem a noſtri ſcriptoris ingenio. Ἀπεικονίζειν habet ex Philone Steph. Theſ. L. Gr. T. I. p. 1123. et eſt fere apud Porphyrium De Gradib. p. 281. hoc ipſo ſenſu, *alterum imitari, alterius imaginem in ſe ſuſcipere.*

10. E. γλώττης κρατῶν—ἀνθρωπίνων μυστηρίων πίστιν—] Fortaſſe e Plutarcho ſumſit. De Garrulitate p. 505. F: Οὐδὲς γὰρ οὕτω λόγος ὠφέλησε πηδὰς, ὡς πολλοὶ σιωπηθέντες· ἔστι γὰρ εἰπεῖν ποτε τὸ σιγηθὲν, οὐ μὴν σιωπήσαί γε τὸ λεχθὲν, ἀλλ' ἐκπέσχυται καὶ διαπεφοίτηκεν. Ὅθεν, οἶμαι, τῷ μὲν λόγων ἀνθρώπους, τοῦ δὲ σιωπᾶν θεοὺς διδασκάλους ἔχομεν, ἐν τελεταῖς καὶ μυστηρίοις σιωπὴν παραλαμβάνοντες. Forte etiam aliquid fluxit a Pythagoricis præceptis, quale eſt apud Jamblichum Vit. Pythag. §. 68: —κατέδειξεν τοῖς ἑταίροις ἐγκράτειάν τε καὶ πανταχῆ σιωπὴν πρὸς τὸ γλώσσης κρατῶν συνασκοῦσαν ἐπὶ ἔτη πολλά—. et §. 72: μετὰ δὲ τοῦτο τοῖς προσιοῦσι προσέτασσε σιωπὴν πενταετῆ, ἀποπειρώμενος πῶς ἐγκρατῶς ἔχουσι, ὡς χαλεπώτερον τῶν ἄλλων ἐγκρατευμάτων τοῦτο τὸ γλώσσης κρατεῖν· καθὰ καὶ ὑπὸ τῶν τὰ μυστήρια νομοθετησάντων ἐμφαίνεται ἡμῖν. Porro Σιγὴ παντὸς λόγου κρείττων a Plutarcho ſumſiſſe Longinum ſcribit Toupius p. 171. Sect. IX. ἡ τοῦ Αἴαντος ἐν Νεκυίᾳ σιωπὴ μέγα καὶ παντὸς ὑψηλότερον λόγου: temere quidem, ut oſtendimus in Diſp. de Scriptore hujus Libelli p. 19. Ut celebratum memorat Plinius Epiſt. VII. 6: *Accepi enim, non minus interdum oratorium eſſe tacere, quam dicere.* Ejuſdem formæ eſt Ariſtidis dictum T. II. p. 233: ὁ δὲ οὐκ ᾔδειτό σε τὴν σιωπὴν, οὐ' ἁπάντων λόγων ἡγεῖτο ἱκανωτέραν εἶναι—. Deinde, μυστήριον de humano arcano bene Græce dictum, negamus: dicendum erat ἀπόῤῥητον. Fertur quidem ut Menandri, ſed minus idonea auctoritate, apud Grot. p. 761. Cleric. p. 274. Μυστήριόν σου μὴ κατάπτης τῷ φίλῳ: ſed et hic potuit divinum

myſterium ſignificari. Rectius in hac re præcipit Iſocrates Adm. ad Demonic. p. 11. et 12. Μᾶλλον τήρει τὰς τῶν λόγων ἢ τὰς τῶν χρημάτων παρακαταθήκας—Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀποῤῥήτων ἀνακοινοῦ. p. 18: Δύο ποιοῦ καιρὸς τοῦ λέγειν, ἢ περὶ ὧν οἶσθα σαφῶς, ἢ περὶ ὧν ἀναγκαῖον εἰπεῖν. Ἐν τούτοις γὰρ μόνοις ὁ λόγος τῆς σιγῆς κρείττων· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις ἄμεινον σιγᾷν ἢ λέγειν. *Myſteria inſtituta eſſe, ut homines tacere diſcerent*, quamquam falſum eſt, tamen poterat pueris utiliter narrari. Nollem tamen Spanhemium illud ex hoc libello ita repetiiſſe, quaſi verum judicaret: ad Ariſtoph. Ran. 324. Denique notandum eſt elegans hoc uſu verbum καταδεικνῦναι, quo dicitur *de inventione artium, inſtitutione religionis et ſacrorum*, ut item Latinum *oſtendere*. Plutarchus De Muſica p. 1141. A. Craſſo p. 553. F: Ἀφροδίτην—πάντων εἰς ἀνθρώπους ἀρχὴν ἀγαθῶν καταδείξασαν. Pompeio 631. C: τελετάς τινας ἀποῤῥήτους ἐτέλουν, ὧν ἡ τοῦ Μίθρου μέχρι δεύρο διασώζεται καταδειχθεῖσα πρότερον ὑπ' ἐκείνων. Machon apud Athen. XIV. p. 664. B: Τοῦτ' εἴτε πρῶτοι Μακεδόνες τοῖς Ἀττικοῖς Κατέδειξαν ἡμῖν, εἴτε πάντες οἱ θεοὶ, Οὐκ οἶδα. Antiphanes ap. Stob. Serm. LX. p. 382: Ὅστις τέχνην κατέδειξε πρῶτος τῶν θεῶν—. Philo Byblius ap. Euſeb. Præp. Evang. I. p. 35. E: οἳ κατέδειξαν κώμας καὶ ποίμνας, *qui invenerunt uſum villarum et habendi pecoris*. Athenæus XII. p. 533. E. Jamblichus Vit. Pythag. §. 68. et apud Stob. p. 471: Θεὸς ἦν τις ὡς ἀληθῶς ὁ καταδείξας τὴν διαλεκτικήν—. Ariſtides T. I. p. 7. 106. 107. 183. T. II. p. 27. 172. 393. Alia jam attulerunt Berglerus ad Ariſtoph. Ran. 1064. et Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 9.

10. F. —σιωπήσας μὲν οὐδεὶς μετενόησε· λαλήσαντες δὲ παμπληθεῖς] Sententia Simonidis. Hic ipſe locus ſub nomine Plutarchi exſtat in Maxim. et Anton. p. 387: Σιωπήσας μὲν οὐδεὶς μετενόησε, λαλήσαντες δὲ παμπληθεῖς. Plutarchus De Sanit. Tuenda p. 125. D: ὁ Σιμωνίδης ἔλεγε, μηδέποτε αὐτῷ μεταμελῆσαι σιγήσαντι, φθεγξαμένῳ δὲ πολλάκις. De Garrulitate p. 514. F: δεῖ πρόχειρον ἔχειν καὶ μνημονεύειν τὸ Σιμωνίδειον, ὅτι λαλήσας μὲν, πολλάκις μετενόησε, σιωπήσας δὲ οὐδέποτε. Integræ inſtar Epiſtolæ eſt in Apollonii Tyanenſis Epiſtolis LXXXI: Σιμωνίδης ἔλεγε, μηδέποτε αὐτῷ μεταμελῆσαι σιγή-

φαντι, φθεγξαμένῳ δὲ πολλάκις: quæ ipſis verbis ſunt illa modo appoſita Plutarchi p. 125. D: et item ſub nomine Apollonii leguntur in Stobæo Serm. XXXIII. p. 214. Th. Gatakerus Adverſar. Poſthum. Cap. XXXI. p. 759. hæc contulit cum Menandrea ſententia, Ἅπαντα μεταμέλειαν ἀνθρώποις φέρει, Μόνη σιωπὴ μεταμέλειαν οὐ φέρει.

10. F. οἶδα ἀκούσας] *Fando audivi*, conſueta ſignificatione. Eſt ubi notat, *Scio me audiviſſe*. Videatur Abreſchius ad Ariſtænet. I. 4. p. 18.

p. 11. A. Τῷ Φιλαδέλφῳ—Σωτάδης εἰπών,—] De Ptolemæi Philadelphi cum ſorore Arſinoe nuptiis videatur ad Simſoni Chron. Anno A. C. 275. omnino Weſſelingius. Sotadis poetæ maledicentia et obſcœnitas Sotadeo carmini infamiam nominis addidit: qua de re ſatis eſt memoraſſe unum ex recentioribus Fabricium Bibl. Gr. Vol. I. p. 789. De hoc ipſo in Philadelphum jacto verſu non prætereundus eſt Athenæus XIV. p. 620. et 621. de Sotade et alia et hoc referens: εἰρήκει γὰρ εἰς τὸν βασιλέα Πτολεμαῖον πολλὰ δεινῷ, ἀτὰρ καὶ τόδε, ὅτε τὴν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἐγεγαμήκει, "Εἰς "ὀχ ὁσίην τρυμαλίην τὸ κέντρον ὠθεῖς." Πάτροκλος ἦν ὁ τῷ Πτολεμαίῳ στρατηγὸς ἐν Καύνῳ τῇ νήσῳ λαβὼν αὐτὸν καὶ εἰς μολύβην κεραμίδα ἐμβαλὼν, καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος κατεπόντωσε. Hinc ſua habet Euſtathius eumdem verſum apponens ad Il. Π. p. 1069. 11. Breviter rem narrat Schol. Hephæſt. p. 6. Attigit locum et Valckenarius ad Eurip. Phœniſſ. p. 600. Eidem regi in eadem cauſſa adulatus eſt rhapſodus Homerico verſu, quod prodit Plutarchus Sympoſ. IX. p. 736. E: καὶ ὁ μὲν ῥαψῳδὸς εὐθὺς ἦν διὰ στόματος πᾶσιν, ἐν τοῖς Πτολεμαίου γάμοις ἀγομένου τὴν ἀδελφὴν, ᾗ σφᾶγμα δρᾶν ἀλλόκοτον οἰομένου καὶ ἄθεσμον, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἐπῶν ἐκείνων, "Ζεὺς "δ' Ἥρην ἐκάλεσσε καστιγνητὴν ἄλοχόν τε." Eſt Il. Π. 432. et Σ. 356. ubi legitur προσέιπε. Ab eadem comparatione laudationem Ptolemæi duxit Theocritus Idyll. XVII. 130. Hujuſmodi matrimonii exemplum ab Ægyptiis venerat, quibus iſte mos patrius et legitimus fuit: ut docet Weſſelingius ad Diodor. Sic. I. 27.

11. A, B. Θεόκριτος—πορφύρεος Ὁμήρου θάνατος] Athenæus ex Agatharchide et Phylarcho XII. p. 539. F. ſeq. Ἔγραψε

δὲ ᾗ τότε Ἀλέξανδρος ταῖς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεσιν, καὶ πρώτοις Χίοις, ὅπως αὐτῷ πορφύραν ἀποστέλλωσιν· ἤθελε γὰρ τὰς ἱματίους ἅπαντας ἀλυργὰς ἐνδύσαι στολάς· ἀναγνωσθείσης δὲ τῆς ἐπιστολῆς Χίοις, παρὼν Θεόκριτος ὁ σοφὸς, Νῦν ἐγνωκένοαι, ἔφη, τὸ παρ' Ὁμήρῳ εἰρημένον, "Τὸν δ' ἔλε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή."

11. B. Ἀντίγονον δὲ τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων—] Hic non alius potuit esse Antigonus quam is qui antea fuerat dux et familiaris Alexandri M. Demetrii Poliorcetæ pater. Atqui hic non censetur in regibus Macedoniæ, quamquam per aliquod tempus Asiæ regnum, et magnam in Macedonia auctoritatem habuit. Hic μονόφθαλμος dicitur Polybio V. 67. Plinius H. N. XXXV. 36. 14: *Apelles—pinxit et Antigoni regis imaginem, altero lumine orbam, excogitata ratione vitia condendi.* Ælianus Var. Hist. XII. 43: Ἀντίγονος ὁ Φιλίππου, ὁ καὶ ἑτερόφθαλμος ᾗ ἐκ τούτου Κύκλωψ προσαγορευθεὶς, αὐτουργὸς ἦν. Plutarchus Sympos. II. p. 635. C: Ἀντίγονος αὐτὸς μὲν ἑαυτὸν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἔσκωπτε—Θεόκριτον δὲ τὸν Χῖον ἀπέκτεινεν, ὅτι φήσαντός τινος, Εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ βασιλέως ἂν παραγένηται, σωθῆναι, Ἀλλ' ἐμοὶ, εἶπεν, ἀδύνατα φῇς τὰ τῆς σωτηρίας. Macrobius Saturnal. VII. 3. quem totum librum ex Plutarchi Sympofiacis compilavit, hæc describens, paulo uberius narrat: *Antigonus Rex Theocritum Chium, de quo juraverat quod ei parsurus esset, occidit propter scomma ab eodem de se dictum. Cum enim quasi puniendus ad Antigonum raperetur, solantibus eum amicis ac spem pollicentibus, quod omnino clementiam regis experturus esset, cum ad oculos ejus venisset, respondit: Ergo impossibilem mihi dicitis spem salutis: erat autem Antigonus uno orbatus oculo: et importuna urbanitas maledicacem luce privavit.* P. Victorius ad Demetrium De Elocut. Cap. 313. p. 255. illum locum mancum mutilumque dicit: nam ut nunc legitur, supplevit eum postea Stephanus ex Turnebiano exemplo. Quod autem miratur Heusingerus Plutarchum eamdem rem bis ipsum tam diverso modo narrasse; nullus erit admirandi locus iis, qui norint diversos esse scriptores: cui nos admirationi jam occurrimus in Disp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2. Num. VI. *Antiochi regis* laborantes oculi memorantur a Plauto Pœnul. III. 3.

81: et in ignoratione illius temporis lectio retinenda, nec in *Antigoni* mutanda, videtur.

11. A. γεγενημένον ἐν τάξει] Si scriptum esset, Τὸν γὰρ Εὐτροπίωνα ἀρχιμάγειρον γεγενημένον, ἐν τάξει ἐκπέμψας, accipiendum erat, *Nam Eutropionem, qui antea princeps coquorum fuerat, cum legitimo mandato emittens.* Nunc ita posita sunt verba, ut Eutropion adhuc princeps coquorum fuisse significetur: quod et sequens μάγειρος ἦν declarat: et intelligendum, cum Xylandro, *qui munus aliquod gesserat*, vel *qui in ordine erat*, i. e. *in ordine et munere aliquo vel civili vel militari.* Sic Plutarchus Sulla p. 462. F: ἀνὴρ τῶν ἐν τάξει στρατευομένων, *miles certi ordinis ac muneris.* Eumene 583. C. Aristides T. I. p. 58: πολλοὺς μὲν τῶν ἐν τάξει ἀπολέσαντες, *multis ex magistratu occisis.* T. II. p. 308: τοὺς δὲ τῶν πλησίον ὑποποιοὺς καὶ σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι, πόρρωθεν εὐθὺς ἀσπάζονται, i. e. *et famulos reliquorum ordinum.* T. I. p. 301: οἱ περὶ θεὸν θεραπευταὶ καὶ τάξιν ἔχοντες, *dei ministri ac satellites, qui certo munere in Dei templo funguntur.* Sic accipiendus Philo Jud. adv. Flaccum p. 984. B. ὡς ἔχων τάξιν τοιάνδε· *ut qui hoc munus haberet.* Josephus Ant. Jud. XII. 10: βασιλεὺς—κελεύσας τὰ βιβλία δοῦναι τοῖς ἐπὶ τῆς τάξεως· *jussit libros iis tradi, quorum id munus erat.* Antigonum vero illum habuisse in amicis Aristodemum, qui haberetur filius coqui, legimus in Plutarchi Apophthegm. p. 182. D.

11. B. προφέρων] *exprobrans* ab Heusingero notatum ex Philostrato Vit. Ap. V. 3. frequens est Plutarcho: v. c. Opp. Mor. p. 271. C. 124. D. 1080. D. Vit. 783. B. 784. F. 943. A. 984. A: Dioni Chrys. p. 121. A. 346. D. 410. B. 507. C. 508. B. 519. D. 528. A. 531. D: Aristidi T. I. p. 174. 402. 412. 434. 435. T. II. p. 33. 70. 82. 108. 122. 233. 235.

11. B. λόγον δοῦναι καὶ λαβεῖν] Plutarchus Gryllo p. 986. B: πῶς γὰρ ἂν ἢ δοῖεν οὗτοι λόγον ἢ λάβοιεν. Xenophon Œconom. X. 22: ὅπως δύνῃ λόγον διδόναι καὶ λαμβάνειν. Dion Chrys. Or. XLVI. p. 521. B: πολίταις—μὴ δοῦναι λόγον, μηδὲ λαβεῖν.

11. B. τὴν κεφαλὴν οὐχ ἕξεις;] Curiose dictum pro ἀπολέσας

v. ἀποβαλῶς: v. c. apud Herodotum VIII. 65. ἦν γάρ τοι ἐς βασιλῆα ἀνενειχθῇ τὰ ἔπεα ταῦτα, ἀποβαλέειν τὴν κεφαλήν: Plutarchum Artox. p. 1015. E. πρότερον γὰρ ἀπολῶς ἐνταῦθα τὴν σεαυτοῦ κεφαλὴν, ἢ θεάσασθαι τοῦ βασιλέως πρόσωπον.

11. C. πέμψας ἀνῆλε τὸν Θεόκριτον] *Interfecit eum per immiſſos* ſatellites, *miſit qui eum interficerent.* De hac loquendi ratione videatur Wetſtenius ad Matth. II. 16. Valckenarius Diatrib. p. 189. Alia dabimus alio loco.

11. C. ἀδυροσομίας] Rarius obvium ac fere tragicum, Sophocles Philoct. 187. ἀδυρόσομος ἀχώ. Sic ἀδυρόγλωσσος Euripides Oreſt. 901. Polybius Excerpt. Libr. VIII. p. 20. de Theopompo: ταύτην δὲ τήν τε πικρίαν καὶ τὴν ἀδυρογλωσσίαν τοῦ συγγραφέως τίς οὐκ ἂν ἀποδοκιμάσειεν. Suidas in voce. Patribus Chriſtianis frequens, ut notat Suicerus Theſaur. Eccleſ. voce.

11. D. ἐπὶ πλάσιγγος] Comparatio ſimilis apud Plutarchum De Frat. Am. p. 485. E. καθάπερ πλάσιγγα ῥέπων ἐπὶ τἐναντίον: Jamblichum ap. Stob. p. 315. ὥσπερ ἐν πλάσιγγι ζυγοῦ ἴσα ἀντὶ ἴσων ἀντικαταλλάττωνται. Philo Jud. ſæpe, v. c. De Poſterit. Caini. edit. Mang. T. I. p. 244: ἐπαμφοτερίζει καθάπερ ἐπὶ πλάσιγγος ἀντιῤῥέπων. De Migrat. Abrah. 410. E: ἐπαμφοτερισαὶ—καθάπερ ἐπὶ πλάσιγγος ἀντιῤῥέποντες. De Vita Moſis 687. C: ἐπαμφοτερίζων δὲ τὴν γνώμην καὶ ὥσπερ ἐπὶ πλάσιγγος ἀντιῤῥέπων. 690. C: ὡς ἐπὶ πλάσιγγος ῥέπουσα πρὸς τἀναντία. Item p. 305. E. 472. A. 487. E. 502. A. 636. D. 874. C.

11. E. αὐθεκάστους] Plutarcho uſitatum: De Amico et Adul. p. 57. οἰόμενος πολὺν ἔχειν νοῦν, ὃς βουλόμενος αὐστηρὸς εἶναι καὶ αὐθέκαστος: De Vitioſo Pudore p. 529. E. φιλάνθρωπον καὶ πολιτικὸν, καὶ κοινὸν ἔχοντα νοῦν, καὶ οὐκ ἄτεγκτον οὐδὲ αὐθέκαστον: Politic. Præcept. p. 823. A. 826. F. Vit. 233. E. 339. E. 445. C. Ariſtoteles Eudem. III. 7: ὁ δὲ ἀληθὴς καὶ ἁπλοῦς ὃν καλοῦσιν αὐθέκαστον, μέσος τοῦ εἴρωνος καὶ ἀλάζονος. Nicomach. IV. 7. uberius explicatur: origo ſignificationis eſt ab αὐτοέκαστος, *ipſe ſolus, qui per ſe ipſe ſpectatur, non aliis obſequi, ſolam veritatem ſequi vult:* quod colligitur ibid. I. 6. Philo Jud. adv. Flaccum p. 967. C. Caligulam perhibet Macrone veniente dicere ſolitum: μὴ μαδιᾶμεν,

καταφιλῶμεν, ὁ νεανίσκος παραγίνεται, ὁ αὐθέκαστος, ὁ ἀνδρὸς τελείου ἢ αὐτοκράτορος ἀρξάμενος νῦν εἶναι παιδαγωγὸς,—. Videantur Sallierius et Hemſterhuſius ad Thom. Mag. p. 124. ſeq.

11. E. ὀμφακίας] In Plutarcho non invenimus; fere Comicum eſt. Sic Ariſtophanes Acharn. 351. Addantur Heſychius et Suidas in Voc. Lucianus magis proprie de recens mortuis acerba et immatura morte dixit in Cataplo T. I. p. 626: ὀμφακίας ἡμῖν νεκρὸς ἥκεις ἄγων. Proprium eſt de immaturis uvis et pomis.

11. E. δημαγωγίαν] *Reipublicæ adminiſtrationem, in rep. gerenda principatum:* hic in bonam partem dicitur; apud alios et Plutarchum in malam, *de populi ductoribus, popularis auræ ac potentiæ captatoribus:* et ipſo adeo illo loco, ubi eam a δημοκοπία ut honeſtiorem ſegregat Politic. Præcept. p. 802. D.—συρρίχας τινὰς ἢ μονομάχων θεάματα παρασκευάζοντες ἀεὶ δημαγωγοῦσι, μᾶλλον δὲ δημοκοποῦσι· δημαγωγία μὲν γὰρ ἡ διὰ λόγου παιδομένων ἐστί—.

11. E. ἕτερος γίνομαι] *Muto ſententiam.* Plutarchus ita ſemel. Pelopida p. 295. E. Non recte aut cepit aut reddidit interpres Latinus Jamblichi Vit. Pythag. §. 246: ὡς δῆτα ἀποιχομένου ἐκ τοῦ μετ' ἀνθρώπων βίου τοῦ ποτε ἑτέρου γενομένου: i. e. *tamquam nimirum Pythagoreus aliquando ſententiam mutans ex hominum vita abiiſſet.* Theophraſtus Char. I. Καὶ λέγειν ἑαυτὸν ἕτερον γεγονέναι. Sic et Latini *alium fieri,* quam in rem Heuſingerus laudavit Cortium ad Cic. Ep. Div. XI. 12. 5. Alia forma eſt in Plutarchi Pompeio p. 627. E. ἑτέρους ταῖς ἐλπίσιν ἐποίησε τοὺς ἀνθρώπους, *hominum animos ſpe afferenda mutavit.*

11. F. Εὐριπίδης] Locus plenior exſtat ap. Stob. Eclog. Phyſ. p. 63. ex tragœdia Dictye in edit. Muſgrav. Fragm. II. Attigit et verſus et ipſum argumentum Valckenarius Diatrib. p. 241.

11. F. Τὸ δὴ τοῦ Πλάτωνος] Republ. V. 463. F. ſeq.

11. F.—12. A. Καὶ τοὺς μὲν Θήβῃσι καὶ τοὺς Ἤλιδι φευκτέον ἔρωτας—τοὺς δὲ Ἀθήνῃσι καὶ τοὺς ἐν Λακεδαίμονι ζηλωτέον.] A Socraticis, præcipue Platone, fluxit ſententia: Sympoſ. p. 319. B: καὶ δὴ καὶ ὁ περὶ τὸν ἔρωτα νόμος ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις πό-

λεσι νοῆσαι ῥᾴδιος· ἁπλῶς γὰρ ὥρισαι· ὁ δ' ἐνθάδε, ἢ ὁ ἐν Λακεδαίμονι ποικίλος. Ἐν Ἤλιδι μὲν γὰρ καὶ ἐν Βοιωτοῖς, καὶ οὐ μὴ σοφοὶ λέγειν, ἁπλῶς νενομοθέτηται καλὸν τὸ χαρίζεσθαι ἐρασταῖς—. Similia habet Xenophon Sympoſ. VIII. 34: μαρτύρια δὲ ἐπήγετο, ὡς ταῦτα ἐγνωκότες εἶεν ἢ Θηβαῖοι ἢ Ἠλεῖοι· συγκαθεύδοντες γοῦν αὐτοῖς ὅμως παρατάττεσθαι, ἔφη, τὰ παιδικὰ εἰς τὸν ἀγῶνα. Οὐδὲν τοῦτο σημεῖον λέγων ὅμοιον· ἐκείνοις μὲν γὰρ ταῦτα νόμιμα, ἡμῖν δ' ἐπονείδιστα—. Lacedæmonios autem ſi quis putet, ſi quis ſtatuat, ſi quis ſibi perſuadeat, ſi quis ſentiat, ſi quis cogitet, ſi quis opinetur, ſi quis exiſtimet, ſi quis arbitretur, ſi quis ſuſpicetur, ſi quis ſuſpiciatur, ſi quis conjiciat, ſi quis ſibi fingat, ſi quis ſibi imaginetur, ſi quis ſibi perſuadeat, ſi quis ſibi ſtatuat, ſi quis ſibi ſentiat, ſi quis ſibi cogitet, ſi quis ſibi opinetur, ſi quis ſibi exiſtimet, ſi quis ſibi arbitretur, ſi quis ſibi ſuſpicetur, ſi quis ſibi ſuſpiciatur, ſi quis ſibi

Vulc. Jannot. quæ leniſſima eſt ratio conſtituendæ ſententiæ.

12. A. ἐθῶν] *Conſuetudinum:* ita ſenſus loci poſtulat; ſignificatur enim ipſe malus *mos* adoleſcentes a cuſtodibus liberos dimittendi: et ita plures et antiquiores habent libri. At Flor. Aug. Vulc. Bong. Jannot. Rod. Schott. Anon. ἡθῶν.

12. A. τὴν τῶν μαραχίων ὁρμὴν ἄνετον εἶασαν νέμεσθαι] Platonicus apparet color: adoleſcentes cum *pullis libere per prata paſcentibus* comparantur, Leg. II. p. 581. D: οἷον ἀθρόους πώλους ἐν ἀγέλῃ νεμομένους φορβάδας, τὰς νέους κέκτηθε· λαβὼν δὲ ὑμῶν οὐδεὶς τὸν αὑτῷ παρὰ τῶν ξυννόμων σπάσας σφόδρα ἀγριαίνοντα καὶ ἀγαναχτοῦντα, ἱπποκόμον ἐπέςησεν ἰδίᾳ, καὶ παιδεύει ψήχων τε καὶ ἡμερῶν, καὶ πάντα τὰ προσήκοντα ἀποδιδοὺς τῇ παιδοτροφίᾳ. Protagora p. 197. D: de Pericle et ejus filiis: Περικλῆς ὁ τυτωνὶ τῶν νεανίσκων πατὴρ, τέτυς ἃ μὲν διδασκάλων εἴχετο, καλῶς καὶ εὖ ἐπαίδευεν· ἃ δ' αὐτὸς σοφός ἐςιν, οὔτε αὐτὸς παιδεύει, οὔτε τῷ ἄλλῳ παραδίδωσι· ἀλλ' αὐτοὶ περι�όντες νέμονται, ὥσπερ ἄφετοι, ἐάν πε αὐτόματοι περιτύχωσι τῇ ἀρετῇ. Solet Plutarchus jungere ἄφετος cum vocabulis paſtum ſignificantibus: Catone Maj. p. 339. A: ἡμιόνους—ἀπέλυσεν ἐλευθέρας νέμεσθαι καὶ ἀφέτους. Lyſandro p. 445. A: ἐδόκει—πλάνης ὀρέγεσθαι καὶ περιφοιτήσεώς τινος, ὥσπερ ἵππος, ἐκ νομῆς ἀφέτου καὶ λειμῶνος αὐθις ἥκων ἐπὶ φάτνην—. Lucullo p. 507. E: βόες ἱεραὶ νέμονται—καὶ τὴν χώραν ἄφετοι. Cleomene p. 821. B: ὥσπερ τὸν Ἄπιν ἐν ἀφθόνοις διαιτώμενον καὶ τρυφᾷν δοκοῦντα, τῇ καλῇ φύσιν βίᾳ καὶ δρόμων ἀφέταν καὶ σκιρτήσεων ἵμερος ἔχει. Appoſite ad præſentem diſputationem Plato Rep. VI. p. 474. G. juvenibus ſtudia, otium ſenibus, convenire docet: Δεῖ μαράκια μὲν ὄντα καὶ παῖδας μαραχιώδη παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν μεταχαρίζεσθαι, τῶν τε σωμάτων, ἐν ᾧ βλαςάνει τε καὶ αὔξεται, εὖ μάλα ἐπιμελεῖσθαι, ὑπηρεσίαν φιλοσοφίᾳ κτωμένους· προϊόσης δὲ τῆς ἡλικίας, ἐν ᾗ ἡ ψυχὴ τελεοῦσθαι ἄρχεται, ἐπιτάνειν τὰ ἐκείνης γυμνάσια· ὅταν δὲ λήγῃ μὲν ἡ ῥώμη, πολιτικῶν δὲ καὶ στρατειῶν ἐκτὸς γίγνηται, τότε ἤδη ἀφέτους νέμεσθαι. Hinc ἄφελος dicitur *ſacer*, ſolutus omni negotio, deorum honori dicatus, apud Plutarchum, Amatorio p. 768. A. Solert. Animal. 981. D: Platonem Critia p. 564. A: Syneſium Provid. p. 101.

B. Hinc intelligendus Iſocrates Or. ad Philipp. p. 185: σε δὲ (προσήκει) ὥσπερ ἄφετον γεγενημένον, πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα πατρίδα νομίζειν, i. e. *tamquam ſacer et a civitatum vinculis ſolutus, totam Græciam tibi patriam eſſe exiſtimare debes.* Et vocum ἄφετος et ἱερὸς communis fons eſt in verbo ἵω, ἵημι. Cæterum reprehenſio pervulgati moris, adoleſcentes non item ut pueros diſciplinæ ſeveritate continendi, graviſſimis ſcriptoribus non neglecta fuit. Operæ pretium eſt Xenophontem audire Republ. Lacedæm. III. 2. 3: Ὅταν γε μὴν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιεύεσθαι ἐκβαίνωσι, τηνικαῦτα οἱ μὲν ἄλλοι παύουσι μὲν ἀπὸ παιδαγωγῶν, παύουσι δὲ καὶ ἀπὸ διδασκάλων, ἄρχουσι δὲ ἐφ' ἑαυτῶν ἔτι αὐτῶν, ἀλλ' αὐτονόμους ἀφιᾶσιν. Ὁ δὲ Λυκοῦργος καὶ τούτων τἀναντία ἔγνω· καταμαθὼν γὰρ τοῖς τηλικούτοις μέγιστον μὲν φρόνημα ἐμφυόμενον, μάλιστα δὲ ὕβριν ἐπιπολάζουσαν, ἰσχυροτάτας δὲ ἐπιθυμίας τῶν ἡδονῶν παρεσκευάσθαι, τηνικαῦτα πλείστους μὲν πόνους αὐτοῖς ὑπέβαλε, πλείστην δὲ ἀσχολίαν ἐμηχανήσατο. Jamblichus, forte ab Ariſtoxeno ſumtam, egregiam admonitionem habet Vit. Pythag. §. 202: Ἐπεὶ περ εἴς γε τοὺς πολλοὺς ἄτοπόν τε καὶ γελοῖον εἶναι τὸ συμβαῖνον. Παῖδας μὲν γὰρ ὄντας οἴεσθαι δεῖν εὐτάκτων τε καὶ σωφρόνων, καὶ ἀπέχεσθαι πάντων τῶν φορτικῶν τε καὶ ἀχρήμονων εἶναι δοκούντων· νεανίσκους δὲ γενομένους ἀφεῖσθαι παρά γε δὴ τοῖς πολλοῖς ποιεῖν ὅ, τι ἂν βούλωνται· συρρεῖν δὲ εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν ἀμφότερα τὰ γένη τῶν ἁμαρτημάτων· καὶ γὰρ παιδαριώδη πολλὰ καὶ ἀνδρώδη τοὺς νεανίσκους ἁμαρτάνειν· τὸ μὲν γὰρ φεύγειν ἅπαν τὸ τῆς σπουδῆς καὶ τάξεως γένος, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, διώκειν δὲ τὸ τῆς ἀκολασίας τε καὶ παιγνίας καὶ ὕβρεως τῆς παιδικῆς εἶδος, τῆς τε παιδὸς ἡλικίας οἰκειότατον εἶναι· ἐκ ταύτης οὖν εἰς τὴν ἐχομένην ἡλικίαν ἀφικνεῖσθαι τὴν τοιαύτην διάθεσιν· τὸ δὲ τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν ἰσχυρῶν, ὡσαύτως δὲ καὶ αὐτὸ τῶν φιλοτιμιῶν γένος, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς λοιπὰς ὁρμάς τε καὶ διαθέσεις, ὅσαι τυγχάνουσιν ὖσαι τοῦ χαλεποῦ τε καὶ θορυβώδους γένους, ἐκ τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίας εἰς τὴν τῶν νεανίσκων ἀφικνεῖσθαι· διόπερ πασῶν δεῖσθαι ἡλικιῶν ταύτην πλείστης ἐπιμελείας. Prudentiſſima profecto admonitio: quam cum antecedentibus, quamvis paulo longiuſculis, appoſuimus; cum ut harum diligentia et ubertas noſtri cum hominis exilitate et jejunitate comparari poſſet: tum ut viri docti, ac doctores adeo, quibus ſtudioſæ juventutis inſtitutio ac diſciplina commiſſa

eſt, intelligerent, quantum momentum Antiqui in moribus adoleſcentiæ formandis regendiſque poſuiſſent. In eodem argumento verſatur exordium libelli Plutarchei περὶ τοῦ ἀκούειν: cujus lectio cum illorum lectione locorum utiliſſime jungatur. Apud Græcos liberam ac ſolutam fuiſſe adoleſcentulis modo ex puerili diſciplina egreſſis conſuetudinem cum meretricibus, novimus ex comœdiis: ac diſerte annos definit Philo Jud. De Joſepho p. 533. A: τοῖς ἄλλοις ἐφεῖται μετὰ τὴν τεσσαρεσκαιδεκάτην ἡλικίαν, πόρναις καὶ χαμαιτύποις, καὶ ταῖς ὅσαι μισθαρνοῦσιν ἐπὶ τοῖς σώμασι, μετὰ πολλῆς ἀδείας χρῆσθαι· παρ' ἡμῖν δὲ οὐδ' ἑταίρᾳ ζῆν ἔξεστι, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἑταιρούσης ὥρισαι δίκη, θάνατος. Sic Mangeyus emendavit locum, qui præterea poſtulat τεσσαρεσκαιδεκαετῆ et χαμαιτύπαις.

12. B. νεανισκευομέναν] Idem eſt propemodum, quod νεανίσκαν, *adoleſcentum*. Νεανισκεύεσθαι, *adoleſcentiæ tempus agere, adoleſcentem eſſe et haberi*, ut Xenophonteum vocabulum recenſuit Pollux II. 20: Ἐρεῖς δὲ καὶ ἡβᾶν, καὶ ἡβάσκειν, καὶ εἰς μειρακίαν ἡλικίαν ἐξαλλάττειν, ἀκμάζειν, σφριγᾶν, νεάζειν, νεανιεύεσθαι· Ξενοφῶν δὲ καὶ νεανισκεύεσθαί φησι· Ἀριστοφάνης δὲ, νεανιεύεσθαι, τὸ τολμᾶν ἔφη. Locus Xenophontis eſt Cyropædiæ I. 2. 15: ἔξεστιν αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι, *licet iis inter ephebos adoleſcentiam tranſigere*. Rarum verbum: ſed νεανιεύεσθαι frequens, ea quidem ſignificatione, ut notet *juveniliter gloriari, exſultare*; at pro *adoleſcentem eſſe*, item perrarum: et apud Maximum Tyrium XXII. 5: Καὶ Ξενοφῶντα νεανιευόμενον μὲν ἐν τοῖς ἔργοις φιλῶ, γηράσκοντα δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἐπαινῶ, *Xenophontem et amo, quod juvenilem in actione tranſegit, et laudo, quod ſenectutem in literis conſumſit*: ubi aliquando putavi νεανισκευόμενον legendum, et in Polluce prius illud νεανιεύεσθαι delendum. Suidas utrumque verbum recenſens: Νεανιεύεται· νέα ἔργα ποιεῖ: tum Νεανισκεύεται, citatis auctoribus Poſidippo, Amphide, Eupoli, nulla addita interpretatione, ut tamen appareat, ſignificationem ei tribui *adoleſcendi ætatis*.

12. B. δεσμεύειν—χαλινοῦ δεόμενον] Sic de pueritia Plato Leg. VII. p. 635. G: πολλοῖς αὐτὸ οἷον χαλινοῖς τισι δεῖ δεσμεύειν. Eadem in comparatione eſt præceptum Plutarchi

p. 39. B. Ἀταμίευτος intelligitur e vocabulo frequentiore ταμιεύεσθαι. Lucianus Amor. T. II. p. 457: ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη, *effuso affectu in veritatem erupit.* Plato Leg. IX. p. 657. D: ἀταμιεύτως ταῖς ὀργαῖς καὶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα εὐθὺς χρώμενος. Plutarchus Arato p. 1044. C: ἐδίωκεν ὑπὸ θυμοῦ—καὶ φιλοτιμίας ἀταμιεύτως. Joſephus Ant. Jud. XIX. 7. 3: de Herode—ἦν ἦθος ἐπὶ τιμωρίαν ἀπότομον, καὶ κατὰ τῶν ἀπεχθημένων ἀταμίευτον. Bell. Jud. IV. 1. 6: τῆς ὁρμῆς τὸ ἀταμίευτον. VI. 2. 10: τὰς ὁρμὰς ἀταμιεύτους ἔχειν. Addantur Suidas et Heſychius in voc. ibique J. Albertius: H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 1240.

12. C. διδάσκοντας—παραδείγματα δεικνύντας] Forma videtur a Platone fluxiſſe Leg. XI. p. 683. E: πρῶτον μὲν δεῖσθαι καὶ παραινεῖν ἢ συμβουλεύειν, μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοιοῦτο δρᾶν. De exemplis jucundus et illuſtris eſt locus Horatii Sat. I. 4. 105: —*inſuevit pater optimus hoc me, Ut fugerem exemplis vitiorum quæque notando. Cum me hortarctur, parce, frugaliter, atque Viverem uti contentus eo quod mi ipſe paraſſet: Nonne vides, Albi ut male vivat filius, utque Barus inops?*—Sed totus et legendus et ediſcendus locus.

12. C. Δύο γὰρ ταῦτα—ἀπεργάζεται] Hanc ſententiam Arſenius in Violetum retulit: unde eam cum aliis ab eodem citatis Plutarchi locis edidit eruditiſſimus C. F. Matthæi, appendicis loco ad libellum De Vitioſo Pudore editum Moſquæ Anno 1777. forma octava.

12. D. Πυθαγόρας αἰνίγμασιν—] Inepta diſputatiuncula de Symbolis Pythagoricis: quorum ex novem iſtis commemoratis non niſi duo ad præſens argumentum pertinent. Antiqui ſcriptores, ſuperſtites quidem, Jamblichus in Protreptici Epilogo p. 131—160. ea copioſius, quam alii, recenſet: brevius Porphyrius Vit. Pythag. §. 42. Diog. Laert. VIII. 17. 18. 19. Athenæus X. p. 452. D, E. ex Demetrio Byzantio, cujus ordinem noſter ſcriptor ſecutus videtur. Alios et veteres et novos de his Symbolis ſcriptores enumeravit J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 464. et ſeq.

12. D. Μὴ γεύεσθαι μελανούρων] Jamblich. Vit. Pythag. §. 109. Protr. l. c. §. 5. Diog. Laert. VIII. 19. De *malig-*

nitate μέλαν ἦθος uſurpari, docet Gatakerus ad M. Antonin. IV. 18. p. 116.

12. D. Μηδὲ *ζυγὸν ὑπερβαίνειν*] Jamblich. Protrept. l. c. §. 13. Porphyrius Vit. Pythag. §. 42. Diogenes Laert. VIII. 17. 18. Athenæus X. p. 452. E. Proclus in Heſiod. p. 160. Plutarch. Q. Rom. p. 270. E. Sympoſ. VIII. 727. *μηδὲ σάρον ὑπερβαίνειν* bis memoratum, aliud eſt.

12. E. Μηδὲ *ἐπὶ χοίνικα καθίσαι*] Jamblich. Protr. l. c. §. 16. Porphyr. Vit. Pyth. §. 42. Diog. Laert. VIII. 17. 18. Athenæus VIII. p. 452. E. Plutarchus Sympoſ. VII. p. 703. E. Quæſt. Rom. p. 281. A. 290. E. Iſid. et Oſir. p. 354. E. Numa p. 69. E.

12. E. Μὴ *παντὶ ἐμβάλλειν δεξιάν*·] Jamblich. Protr. l. c. §. 28. Diog. Laert. VIII. 17. Plutarch. De Amic. Multitud. p. 96. A.

12. E. Μὴ *φορᾶν γενὸν δακτύλιον*] Jambl. Protr. l. c. §. 22.

12. E. Πῦρ *σιδήρῳ μὴ σκαλεύειν*] Jamblich. Protrept. l. c. §. 8. Vit. Pythag. §. 227. Porphyr. Vit. Pythag. §. 42. Diog. Laert. VIII. 17. 18. Athen. X. p. 452. D. Plutarch. Opp. Mor. 281. A. 354. E. Numa p. 69. E. Proclus in Heſiod. p. 160.

12. E. Μὴ *ἐδίαν καρδίαν*·] Jamblich. Protr. §. 30. Vit. Pyth. §. 109. Porphyr. Vit. Pyth. §. 42. Diog. Laert. VIII. 17. 18. Athenæus X. p. 452. D. Hierocles in Aur. Carm. p. 296.

12. E. Κυάμων *ἀπέχεσθαι*·] Jamblich. Protr. l. c. §. 38. Vit. Pythag. §. 109. Porphyr. Vit. Pythag. §. 43. Ipſum præceptum notiſſimum: de ſenſu dubitatur: idem *de fabis ſuffragiorum in eligendis magiſtratibus* memoravit Diogenes Laert. VIII. 34. et Apollonius ap. Jamblichum Vit. Pythag. §. 260. ubi alios ejuſdem ſententiæ auctores laudavit Kuſterus: item Daviſius ad Maxim. Tyr. XXIII. 14. p. 582. Scriptura hujus minus etiam, quam in reliquis Symbolis, integra. Pro *ἔμπροσθεν* habent *πρόσθεν* Rodolph. Leonic. Vulc. quod rectius cenſendum: *γέρας ἐπιτίθεσαν ταῖς ἀρχαῖς, honorem impoſuerunt magiſtratibus:* nova, nec ſatis proba dictio pro *καθίσασαν τὰς ἀρχὰς, conſtituerunt magiſtratus: γέρας* tamen retinendum et *ἀρχαῖς* accipiendum

pro hominibus in magiſtratu conſtituendis. Stoicum placitum apud Stob. Eclog. Ethic. p. 180: *τὴν γὰρ τιμὴν εἶναι γέρας ἀξιοῦσι, τὸ δὲ γέρας ἆθλον ἀρετῆς εὐεργετικῆς*· ita enim legendum. Simile Ariſtotelico dicto Republ. II. 7: —*διὰ τὴν γερουσίαν· ἆθλον γὰρ ἡ ἀρχὴ αὕτη τῆς ἀρετῆς ἐστιν*. Ethic. Nicomach. VIII. 14: *τῆς μὲν γὰρ ἀρετῆς ἡ εὐεργεσία ἡ τιμὴ γέρας*. Eſt *γέρας*, *munus*, tamquam ſpecies generis *ἀρχῆς*, *magiſtratus*: Plutarch. Coriolan. p. 229. E. Apophth. Lacon. p. 229. F. Defect. Orac. p. 417. B. Hippodamus Pythagoreus ap. Stob. p. 251. Igitur, ut in ſcriptura minus proba, ſenſus hic ſit, *magiſtratibus ſua impoſuerunt munera*.

12. F. *Σιλίον εἰς ἀμίδα μὴ ἐμβάλλειν*·] Hoc Symbolum cum explicatione his ipſis verbis, ut in noſtro libello leguntur, Apoſtolius retulit Proverb. XVII. 33: addito auctoris nomine *Ἀνδροκύδη τῷ Πυθαγορείῳ*: ita enim legendum pro *Ἀνδοκύδη*. Quem locum ſi Apoſtolius ex antiquo Scriptore de Proverbiis habuit, ut credibile eſt; veriſimile fit Pſeudo-Plutarchum hanc diſputatiunculam de Symbolis Pythagoreorum ex Androcyde ſumſiſſe; quippe hic de iis ſcripſerat, ut novimus ex Jamblicho Vit. Pythag. §. 145. Cæterum hoc ſymbolum, ab aliis de eodem argumento Scriptoribus fere neglectum, Pythagoricæ auctoritatis eſſe intelligitur ex nobili illa Epiſtola Lyſidis ad Hipparchum apud Jamblichum Vit. Pythag. §. 75. ſeq. ubi idem præceptum aliis verbis traditur: *ἐγκίρναντι γὰρ ἤδεσι τεταραγμένοις καὶ θολεροῖς θεωρήματα καὶ λόγως θείως· καθάπερ εἴ τις εἰς φρέαρ βαθὺ βορβόρῳ πολλῆρες ἐγχέοι καθαρὸν καὶ διαυγὲς ὕδωρ· τόν τε γὰρ βόρβορον ἀνετάραξε καὶ τὸ ὕδωρ ἠφάνισεν· ὁ αὐτὸς δὴ τρόπος τῶν ὕτω διδασκόντων τε καὶ διδασκομένων*. Huc retuliſſe videtur monitum ſuum Horatius Ep. I. 2. 54: *Sincerum eſt niſi vas, quodcumque infundis, aceſcit*; et item Lucretius VI. 16. 23: *Intellexit, ibi vitium vas efficere ipſum,—Veridicis igitur purgavit pectora dictis*.

12. F. *Μὴ ἐπιστρέφεσθαι ἐπὶ τοὺς ὅρους ἰλλόντας*] Jamblich. Protrept. l. c. §. 14. Porphyr. Vit. Pythag. 42. Diog. Laert. VIII. 17. 18. Plutarch. Numa p. 69. E.

12. F. *Ἀνακάμψαι δὲ ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς τοῦ λόγου πρόθεσιν*.

Simile eſt Longini Ὕψ. 36: ἀναχάμπτει γὰρ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἡμῶν τῆ ὑπομνήματος ἡ παραίνεσις. Quod notat Heuſingerus, quaſdam libelli editiones habere ὑπόθεσιν, idem eſt in D: alterum tamen item probum, certe ſupra eadem ratione ſcriptum p. 7. A: ἐπανάγω γὰρ πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς τῆ λόγω πρόθεσιν, in codicibus A. C. Harl. Moſc. 1. 2.

p. 13. A. διατελῶ λέγων] Vulgatum διατελῶν λέγω, non adeo alienum ab ingenio hominis in ſcribendo vel imperiti vel novatoris. Nam quod Heuſingerus ait, *Græcos et Latinos in uſu Participiorum, quando duo adſint Verba, illud perſæpe mutare in Participium, quod propter ſenſum non debuerit:* ejuſque ſententiæ auctores laudat Cortium ad Salluſt. Catil. p. 364. Hoogeveenium ad Viger. p. 270. (i. e. editionis tertiæ p. 344.) Barlæum ad Luciani Timon. p. 102: tum Ariſtophanis verſum Eccleſ. 511. minus recte capiens, ad eamdem rationem trahit: hæc igitur nil ad noſtrum, ubi quærendum eſt quid uſus ferat, non quid analogia. Locutus quidem ita eſt infimæ ætatis ſcriptor Pſellus De Op. Dæmon. p. 41. θαυμάζω διατελῶν: ſed nemo non melioris ætatis vel æqualis vel ſtudioſus dixiſſet διαλελῶ θαυμάζων. Ita Plutarchus Opp. Mor. p. 65. A. 115. C. 127. C. 177. D. 183. A. 210. A. 237. A. 364. D. 1105. B. 1106. A. 1115. A. 1115. B. Plato Epinom. p. 703. A. Ælian. Var. Hiſt. III. 4. IV. 25. VI. 12. XII. 58. et ita cum optimus quiſque, tum ſemper et ubique; ut putidum ſit plura colligere, et ſatis unum laudare Hoogeveenium ad Viger. p. 236. 263. Illud in noſtro loco miretur quis, quomodo illud *non deſino dicere, ſemper dico,* ſatis congruat cum addito *ſæpe* πολλάκις; niſi ita accipias, ut jungatur cum *dicere,* hujuſmodi ſenſu, *non deſino ſæpe dicere.*

13. A. ἐκτραχηλίζων τὴν νεότητα] Verbum a multis recentiorum notatum et illuſtratum Stephano Theſ. L. Gr. T. III. p. 1600. P. Fabro Agoniſtic. I. 2. Menagio Diog. Laert. VI. 61. G. Cupero Obſerv. I. 12. Perizonio ad Ælian. V. H. XII. 58: et ſimplex τραχηλίζων ab Interpretibus ad Hebr. IV. 13. Plutarchus De Amic. et Adul. p. 58. F: ὁ δὲ ἵππος—ἐκτραχηλίζει τοὺς μὴ δυναμένους ἐχεδίαν,

equus—imperitos equitandi præcipites excutit. Bruto p. 998. E: τὰ παιδία τὰ μικρὰ—ἄνωθεν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἐξετραχηλίαζεν αὑτά· *parvi pueruli ſe ex mœniis præcipites dederunt:* ubi Moſes Solanus recte corrigit ἐξετραχήλιζεν. Proxime ad præſentis loci argumentum accedit Lucianus Toxari T. II. p. 521: Ταύτην οὖν οἱ Δαρείου κόλακες παραλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸ μειράκιον—συναθοῦντες αὐτὸν εἰς τὸν Ἔρωτα τῆς Χαριπλείας· ἡ δὲ πολλὰς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα καὶ μυρίους ἔρωτας ὑποκριναμένη, καὶ οἴκους πολυταλάντους ἀνατρέψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἁπλοϊκὸν καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περιέχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα, ὅτε ἤδη παντάπασιν ἐκράτει, αὐτή τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας, καὶ τῷ κακοδαίμονι Δαρείῳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. Porphyrius De Abſtin. I. 42: πολλοὺς καὶ τῶν βαρβάρων ἐξετραχήλισεν: ubi quædam notavit Cl. Rhoerius. Sed hæc hactenus.

13. A. προβρίζους ἐκτρίβουσι] *Radicitus perdunt:* ductum a proverbio πίτυος δίκην τινὰ ἐκτρίβειν, de quo videantur, præter Parœmiographos, viri docti ad Ælianum Var. Hiſt. V. 13. et Weſſelingius ad Herodotum VI. 37. et 86. ubi de Glauco dicitur, ἐκτέτριπλαί τε πρόῤῥιζος ἐκ Σπάρτης. Sic Euripides Hippol. 684: —Ζεὺς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς προῤῥίζον ἐκτρίψειεν: ubi plura petantur a Valckenario. Simplex ἐκτρίβειν hoc ſenſu, *aliquem fatigando ac terendo perdere,* eſt apud Plutarchum Vit. p. 312. A. 468. A. 595. B. Ariſtidem T. I. p. 512. II. 428. Προῤῥίζος: Plutarch. Vit. 418. E: illuſtratum a Berglero ad Ariſtoph. Ran. 595. et Weſſelingio ad Diodor. Sic. T. II. p. 145.

13. A. τῶν δὲ συμβουλευμάτων δέλεαρ ἀφύλακτον προτείνοντες τὴν ἡδονήν.] Delendum τῶν, perperam ex antecedente membro repetitum, in quo adjectivum deſiderari monuimus in Emendationibus. Platonicum eſt ex Tim. p. 543. A: ἡδονὴ μέγιστον κακῶν δέλεαρ, de quo diximus ad Plutarchi librum de Ser. Num. Vind. p. 554. E. Proprium in hac re verbum προτείνειν habet Plutarchus Vit. p. 371. F. 816. D. 895. A. 918. C. Dion Chryſ. Or. XXXVIII. p. 479. A. Ariſtides T. I. p. 397.

13. A. τοῖς παισὶ τοῖς πλουσίοις—ῥᾳδυμῶν] D. aliquanto

rectius τῶν πλεσίων. De curiositate compositionis monuimus in Disp. de scriptore Libelli Sect. II. Part. II. Cap. III.

13. A. Στιγμὴ χρόνου πᾶς ὁ βίος ἐστί·] Simonidis dictum citatur a Plutarcho Consol. Apollon. p. 111. C. 117. E. Marcus Antoninus II. 17: Τῶ ἀνθρωπίνω βίω ὁ μὲν χρόνος στιγμή· ubi plura attulit Gatakerus. Seneca Epist. XLIX. *Punctum est quod vivimus, et adhuc puncto minus:* convenit sane cum Plutarcheo p. 111. C: τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια, κατὰ Σιμωνίδην, ἔτη στιγμή τις ἐστὶν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχύτατον στιγμῆς: magis etiam cum sententia Leonidæ in Anthologia Epigr. III. 6. p. 309. edit. Brodæi ap. Brunckium Vol. I. p. 238: Τίς μοῖρα ζωῆς ὑπολείπεται, ἢ τόσον ὅσσον Στιγμὴ, καὶ στιγμῆς εἴ τι χαμηλότερον;—Pertinet huc Philonis dictum in Josepho p. 530. A: ὠκύμοροι δ' εἰσὶ πάντες ἄνθρωποι· καὶ γὰρ ὁ μακροβιώτατος, ὀλιγοχρονιώτατος, ἀντεξεταζόμενος αἰῶνι.

13. A. ζῆν καὶ οὐ παραζῆν προσήκει] *Oportet vivere, non alienæ interesse vitæ:* ita Seneca expressit Epist. CXXIII. in plane simili argumento admonitionis adulatoriæ; cujus partem apponere juvat:—*adulatorum et prava laudantium sermo diutius hæret quam auditur.—Ideo claudendæ sunt aures malis vocibus, et quidem primis. Nam cum initium fecerunt admissæque sunt, plus audent. Inde ad hæc perveniunt verba: Virtus et philosophia, et justitia, verborum inanium crepitus est. Una felicitas est, bona vitæ facere omnia libere, frui patrimonio: hoc est vivere, hoc est se mortalem esse meminisse. Fluunt dies, et irreparabilis vita decurrit. Dubitamus quod juvat sapere, et ætati non semper voluptates decerpturæ, interim dum potest, dum posсit, ingerere? Quid juvat frugalitate ultro mortem præcurrere, et quidquid illa ablatura est jam sibi interdicere.* " *Non amicam habes, non* " *puerum, qui amicæ moveat invidiam. Quotidie sobrius* " *prodis: sic cœnas tamquam ephemeridem patri approbatu-* " *rus. Non est istud vivere, sed alienæ vitæ interesse. Quanta* " *dementia est, hæredis sui res procurare, et sibi negare om-* " *nia, ut tibi ex amico inimicum magna faciat hæreditas.* " *Plus enim gaudebit tua morte, quo plus acceperit. Istos*

" *triſtes et ſupercilioſos alienæ vitæ cenſores, ſuæ hoſtes, pub-*
" *licos pædagogos, aſſis ne feceris: nec dubitaveris bonam*
" *vitam, quam opinionem bonam, malle.*" *Hæ voces non aliter fugiendæ ſunt, quam illæ, quas Ulyſſes, niſi alligatus, prætervehi noluit.* Aliud igitur eſt παραζῆν quam *prætervehi vitam*, quod adfert Heumannus e Senecæ Epiſt. XCIII: *hoc a me exige, ne velut per tenebras ævum ignobile emetiar: ut agam vitam, non ut prætervehar.* Ut οἰκεῖν eſt *habitare*, παροικεῖν *in aliena domo vel terra ut incolam, non ut civem et poſſeſſorem, alterius permiſſu habitare:* παρατρέφειν, *obiter quem alere*, inter alios qui proprie aluntur, τρέφονται: hinc παράσιτος: ſic παραζῆν eſt *vitam non ſuam, ſed alienam agere, quæ veluti appendix ſit vitæ hominis alterius.* Diſerte rem declarat Plutarchus Sympoſ. V. init. p. 672. D: reprehendens opinionem eorum, qui putant, ὑδὲν ἴδιον τῇ ψυχῇ τερπνὸν ὐδὲ χαρτὸν ὐδὲ αἱρετὸν ὅλως, ἀλλ' ἀτεχνῶς τῷ σώματι παραζῶσαν—τοῖς ἐκείνε συνεπιμελιᾷν πάθεσι καὶ πάλιν αὖ συνεπισκυθρωπάζειν, ὥσπερ ἐκμαγεῖον ἢ κάτοπτρον, εἰκόνας καὶ ἄθλα τῶν ἐν σαρκὶ γινομένων αἰσθήσεων ἀναδεχομένην. Philemonis exſtat dictum in Stobæo ed. Geſn. S. XCIV. p. 517. Grot. p. 384. Cleric. p. 350. in principe editione Trincavelli λόγ. ϛδ. Ὅϛις πένης ὢν ζῆν παρὸ ζῆν βέλεται. Unde Geſnerus correxit Ὅϛις πένης ὢν ζῇ, παραζῆν βούλεται: itaque edidit Grotius, ex eoque Clericus, improbante Bentleio Emend. in Menandr. et Phil. p. 125: probante L. Boſio Animadv. ad Scriptor. Gr. p. 17. cujus mihi probatur ſententia. Eadem antitheſis eſt in verſu Anaxandridæ ap. Athen. XIV. p. 642. B. ita leviter corrigendo, Οὕτω παρέζων χρηϛὸς, οὐκ ἔζων τότε. *Sic ego ſtultus antea non vivebam, ſed advivebam:* χρηϛῶς vulgatum, ſenſui et metro inimicum, mutavimus in χρηϛὸς, *fatuus, ſtultus:* de qua notione videatur D. Ruhnkenius ad Tim. Gloſſ. Plat. p. 132.

13. B. κρονόληρος καὶ σορροδαλμῶν—] *Vetulus delirus, et funebre ſpectrum:* vocabula non alibi nobis, quod ſciamus, lecta, fluxerunt e comica ſcurrilitate. Convenit fere illud Plauti Pſeudol. I. 4. 19. ubi ſervus herum emuncturus viginti minis herili filio dandis: *Ex hoc ſepulcro vetere viginti minas Effodiam ego hodie, quas dem herili filio.* Met-

ἄωρον *quem efferre*, item ex comica dictione expreſſum: ut Latinum *ſublimem quem abripere*, i. e. *ad pœnam, ad plagas*, frequens Plauto ac Terentio, a Græcis ductum: et Hiſtoricis uſurpatum. Plutarchus ita Camillo p. 130. F: αἴρει τε μετέωρον εὐρωστότερος ὤν, καὶ—παρέδωκε τοῖς στρατηγοῖς. Ælianus ap. Suid. in voce Μετέωρος· et Τριακοντόπους. Οἱ γὰρ δορυφόροι μετέωρον ἁράμενοι τὸν Σύφακα, εἰς τὸν τριακοντόποδα καλούμενον ἐκόμισαν, ῥίψαντες κάτω. Denique τὴν ταχίστην ἐξοίσομεν, quaſi tritum ex communi notione dictum: Xenophon Mem. Socr. I. 2. 53: τῆς ψυχῆς ἐξελθούσης, ἢ μόνῃ γίνεται φρόνησις, τὸ σῶμα τῷ οἰκειοτάτῳ ἀνθρώπῳ τὴν ταχίστην ἐξενέγκαντες ἀφανίζουσιν.

13. B. ἐφόδια τῷ γήρως] Conferantur ſupra dicta p. 8. C. Satyri ap. Athen. IV. p. 168. C. ex opere περὶ χαρακτήρων diſerta exſtat notatio de adoleſcentibus prodigis: πολέμιοι τῆς οὐσίας ὑπάρχοντες, κατατρέχοντες τὸν ἀγρὸν, διαρπάζοντες τὴν οἰκίαν, λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα, σκοπῶντες οὐ τί δεδαπάνηται, ἀλλὰ τί δαπανηθήσεται, οὐδὲ τί περίεστι, ἀλλὰ τί οὐ περίεστι· ἐν τῇ νεότητι τὰ τοῦ γήρως ἐφόδια καταναλίσκοντες· χαίροντες τῇ ἑταίρᾳ, οὐ τοῖς ἑταίροις, καὶ τῷ οἴνῳ, οὐ τοῖς συμπόταις. Illuſtris eſt locus Xenophontis de Hercule Prodici. Mem. Socr. II. 1. 31: νέοι μὲν ὄντες, τοῖς σώμασιν ἀδύνατοί εἰσι· πρεσβύτεροι δὲ γενόμενοι, ταῖς ψυχαῖς ἀνόητοι· ἀπόνως μὲν λιπαροὶ διὰ νεότητος τρεφόμενοι, ἐπιπόνως δὲ αὐχμηροὶ διὰ γήρως περῶντες· τοῖς μὲν πεπραγμένοις αἰσχυνόμενοι, τοῖς δὲ πραττομένοις βαρυνόμενοι· τὰ μὲν ἡδέα ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες, τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι. Concinnitas totius compoſitionis manifeſto declarat, deſiderari quid in antitheſi verborum τρεφόμενοι et περῶντες; ut ſi prius retineamus, poſterius mutandum ſit in πεινῶντες: ſi poſterius tueamur, prius commutandum cum φερόμενοι.

13. B. ἄγευστοι παῤῥησίας] Celebris eſt hujus Adjectivi tralatio in hac re. Plato Rep. IX. p. 504. B: ἐλευθερίας δὲ καὶ φιλίας ἀληθοῦς τυραννικὴ φύσις ἀεὶ ἄγευστος. Dion Chryſ. Or. XXXIII. p. 396. A: λέγων κελεύοντες, ἄγευστοι δηλονότι τῶν τῆς ἀληθείας λόγων ὄντες, ἔπειθ' ἡδύ τι καὶ προσηνὲς ἀκούσεσθαι προσδοκῶντες. Lucianus Nigrino T. I. p. 54: ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπέρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δ' ἀληθείας, κο-

κακείᾳ τὰ πάντα καὶ δυλείᾳ σύντροφον. Longinus de Sublim. Sect. XLIV: ἄγευστοι καλλίστου καὶ γονιμωτάτου λόγων νάματος, τὴν ἐλευθερίαν, ἔφη, λέγω.

13: B. ὡς ἐκ λυρικῆς τέχνης ἐπὶ τοὺς νέους ἀγόμενοι] Λυρικὴ τέχνη, *ars Lyrica*, quæ ſit, novimus: quæ ſit ejus ad ſignificandam adulationem proprietas, non novimus. Conjecimus λογικῆς; ut ſit, tamquam via et ratione artis adverſus adoleſcentes ingreſſi et ſe inſtruentes. Λογικὴ τέχνη eſt altera ſpecies generis *artium*. Galenus Protrept. Cap. XIV. p. 15. D: διτλῆς ὔσης διαφορᾶς τῆς πρώτης ἐν ταῖς τέχναις· ἔνιαι μὲν γὰρ αὐτῶν λογικαί τ' εἰσὶ καὶ σεμναὶ, τινὲς δ' εὐκαταφρόνητοι καὶ διὰ τῶν τῦ σώματος πόνων, ἃς δὴ βαναύσους καὶ χειρωνακτικὰς ὀνομάζουσιν. Pſeudo-Plutarchus De Vita Homeri Cap. XCII: ἤτινι λογικῇ τέχνῃ μετέρχεσθαι τὴν ἀλήθειαν προσήκει. CCXIII: τίς ἔτι καταλείπεται λογικὴ τέχνη, ἣ ἐπισήμη; Addatur J. Wowerius De Polymathia Cap. III. Adulatores docti cum τέχνῃ adulantes notantur a Plutarcho p. 50. C. ubi videatur noſtra annotatio. At noſter homo adulatorem cum paraſito confundit; quos diligenter diſtinguit Plutarchus ibidem et p. 54. B. Ἀγόμενοι ἐπὶ τοὺς νέους, rariori uſu accipiendum, vel pro *ἀναγόμενοι, provehentes ſe contra adoleſcentes, oppugnantes eos:* vel *inſtituentes ſe*, ut Medio Verbi ἄγω, *inſtituo*, unde ἀγωγὴ, *inſtitutio, educatio.*

13. B. σεσηρότες] Hujus verbi vim exponimus ad p. 46. D.

13. B. καὶ ψυχῆς] Conjecimus ἢ τύχης: *cum fortunæ tum vitæ partes ſane ſpuriæ ac ſuppoſititiæ.* Multa quis comminiſci poſſit tuendo ψυχῆς ex Platonica ratione, *ut adulator ſe* ad μέρος ψυχῆς ἀκόλαστον *applicet:* ſed nulla hujuſmodi verborum adſunt veſtigia, unde colligatur talę quid in hoc loco fuiſſe, nedum adhuc ineſſe. Τύχη eſt *fortuna, ſtatus, conditio hominis:* adulator ut proxime explicatur τύχῃ ἐλεύθερος, *conditione liber*, aſſumit ſponte δυλείαν ὑποβολιμαίαν. Plutarchus Craſſo p. 547. E: Σπάρτακος—συνέσει καὶ πραότητι τῆς τύχης ἀμείνων: *Spartacus gladiator manſuetus et prudens ſupra conditionem ſuam.* Ad Princip. Indoct. p. 782. B: ἐξῆν φιλοσοφοῦντα καὶ τῇ διαθέσει γίνεσθαι Διογένην, ἢ τῇ τύχῃ

μένειν Ἀλέξανδρον: *poterat philoſophans et animo fieri Diogenes, et conditione Alexander manere.* Ælianus Nat. Animal. VIII. 48: Ἀνδροκλῆς ὄνομα, οἰκέτης τὴν τύχην· *Androcles nomine, conditione ſervus.* Βίος, ut Latinis *vita*, eſt *genus humanum:* ſic Plutarchus Opp. Mor. p. 478. B. 956. A, B. Hierocles ap. Stob. p. 490. pluribuſque docuerunt Caſaubonus ad Athen. p. 934. et Daviſius ad Maxim. Tyr. Differt. XII. 8.

13. C. παρατρέφονται] Proprie dicitur etiam de adulatoribus, quia παρασιτοῦσι, et παράσιτοι ſunt: ut modo de παρᾴζειν diximus. Plutarchus Æmil. Paulo p. 261. B: τοσοῦτον ἦν τὸ παρατρεφόμενον: *exercitus tanti ut copioſe et large alantur præter neceſſitatis modum.* Artoxerxe p. 1025. B: ἑξήκοντα δὲ καὶ τριακόσιαι παρετρέφοντο κάλλει διαφέρουσαι παλλακίδες. Ib. 1013. A: μισθοφορικὸν παλλαχόθι διὰ τῶν φίλων καὶ ξένων αὐτῷ παρατρεφόμενον. Solert. Animal. p. 980. D. de trochilo crocodili paraſito: ὁ γὰρ τροχίλος ἐστὶ μὲν ὄρνις τῶν ἑλείων καὶ παραποταμίων, φρουρεῖ δὲ τὸν κροκόδειλον οὐκ οἰκόσιτος, ἀλλὰ τοῖς ἐκεῖνα λειψάνοις παρατρεφόμενος. De Ære alieno p. 830. B: ἄνθρωποι—ἵππους παρατρέφουσι, κύνας, πέρδικας, λαγωούς, κολοιούς. Menander ap. Athen. VI. p. 248. A, B: ὁμολογῶν παρατρέφεσθαι, quod ipſe Athenæus interpretatur τὸν μάτην τρεφόμενον. Pollux III. 111: ἀγαπητῶς παρατρεφόμενος, male vertitur *ſufficienter nutritus*, verte *qui libenter alieno ſe cibo alit:* additur εἰς ἀλλοτρίας χεῖρας ἀποβλέπων—μισθαρνῶν, μισθοφορῶν, δουλεύειν ἐπὶ λεπτοῖς λήμμασι, παρασιτῶν, παρατρέφεσθαι, παραδαπνᾶν. VI. 31. ibique Kuhnius. Ad illud poſterius locus referendus eſt Xenophontis Expedit. Cyri VII. 2. 18: ἐγὼ δ' ἐξετράφην ὀρφανὸς παρὰ Μηδόκῳ τῷ τῶν βασιλεῖ· ἐπεὶ δὲ νεανίσκος ἐγενόμην, οὐκ ἐδυνάμην ζῆν εἰς ἀλλοτρίαν τράπεζαν ἀποβλέπων. Ad prius pertinet dictum Demoſthenis Orat. de Falſa Legat. p. 226. A. in Æſchinem, ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τριταγωνιστῆν ἀγαπητῶς παρατρεφόμενον. Philo Jud. Omnem Probum Eſſe Liberum p. 870. B.: ἐγχαρῶν καὶ τοῖς δουλοπρεπεστάτοις ἀναγκάζονται, σκάπτοντες, γεωπονοῦντες, βαναύσους ἐπιτηδεύοντες τέχνας ἕνεκα τοῦ παρατρέφεσθαι—. Conferendus etiam Valeſius ad Polyb. Excerpt. T. III. p. 192. Alia ipſi notamus infra ad p. 37. E. Bono

ſenſu etiam dicitur: v. c. Herodiano III. 15. 11. de Severo, qui duos filios pari cura et cultu educaverat: μεμνημένοι δὲ τῦ Σεβήρυ καὶ ὅτι ἀμφοτέρυς ἴσυς δὴ ἐκ παίδων παρεθρέψαιεν: ita enim legendum pro παραθρέψαιαν: itaque jam reddiderat Politianus.

13. D. ἑαυτὸς ἀναμιμνήσκειν, ὅτι ἐγένοντο νέοι] In hoc argumento eſt Plinii Epiſtola IX. 12.

13. D. καθάπερ ἰατροὶ—] Plato Leg. II. p. 578. F: καθάπερ τοῖς κάμνυσί τε καὶ ἀδενῶς ἴχυσι τὰ σώματα ἐν ἡδέσι τισὶ σιτίοις καὶ πόμασι τὴν χρηςὴν πειρῶνται τροφὴν προσφέρειν. Julianus Imp. Cæſarum p. 314. B:—τὰ πικρὰ φάρμακα καταμιγνύντες οἱ ἰατροὶ τῷ μελικράτῳ προσφέρυσι; σὺ δὲ αὐςηρὸς ἦθα λίαν καὶ τραχὺς ἀεὶ, εἶκαν δὲ οὐδαμοῦ. Ubi hanc comparationem aliis adhibitis Veterum locis illuſtrarunt Spanhemius edit. Gallicæ p. 114. et 280: Heuſingerus edit. Gr. p. 87.

13. E. ἔνια τῶν ἁμαρτημάτων μηδὲ εἰδέναι δοκεῖν—μὴ ἀκούειν ἀκόοντας] Simile eſt præceptum Plutarchi Præc. Polit. p. 818. B: ὥσπερ ἐν οἰκίᾳ νέων ἁμαρτήματα προσποιύμενας παροῤῥᾶν καὶ παρακούειν, ὅπως ἡ τῦ νεθετεῖν καὶ παῤῥησιάζεσθαι δύναμις, ὥσπερ φάρμακον, μὴ κατακεχρημένη, μηδὲ ἴωλος, ἀλλ' ἀκμὴν ἔχυσα καὶ πίςιν, ἐν τοῖς μείζοσι μᾶλλον καθάπ̈ηται καὶ δάκνῃ τὲς πολλές. Haud ſcio an a Demoſthene ductum ſit Or. adv. Ariſtogitonem I. p. 502. A: Ὑμεῖς γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῇ τῆς φύσεως πρὸς ἀλλήλους, ὅπερ εἶπον, χρώμενοι φιλανθρωπίᾳ, ὥσπερ αἱ συγγένειαι τὰς ἰδίας οἰκῦσιν οἰκίας, ἕτω τὴν πόλιν οἰκεῖτε δημοσίᾳ. Πῶς οὖν ἐκεῖναι; ὅπου πατήρ ἐςι καὶ υἱεῖς ἄνδρες, τυχὸν δὲ καὶ τέτων παῖδες, ἐνταῦθα ἀνάγκη πολλὲς καὶ μηδὲν ὁμοίας εἶναι βυλήσεις· οὐ γὰρ τῶν αὐτῶν οὔτε λόγων ἔτ' ἔργων ἐςὶν ἡ νέότης τῷ γήρᾳ· ἀλλ' ὅμως οἵτε νέοι πάνθ' ὅσα ἂν πράτ̈ωσιν, ἄν περ ὦσι μέτριοι, ἕτω ποιῦσιν, ὥςε μάλιςα μὲν πειρᾶσθαι λανθάνειν, εἰ δὲ μὴ, φανεροί γ' εἶναι τέτο βυλόμενοι ποιεῖν· οἵτε πρεσβύτεροι πάλιν, ἂν ἄρα ἴδωσιν ἢ δαπάνην, ἢ πότον, ἢ παιδιὰν πλείω τῆς μετρίας, ἕτω ταῦθ' ὁρῶσιν, ὥςε μὴ δοκεῖν ὁρᾶν. Ἐκ τε τέτων γίγνεταί τε πάντα ἃ φέρυσιν αἱ φύσεις, καὶ καλῶς γίγνεται. Τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον τῦτον χὴ ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν πόλιν οἰκεῖτε συγγενικῶς καὶ φιλανθρώπως· οἱ μὲν ἕτως ὁρῶντες τὰ τῶν ἠτυχηκότων ἔργα, ὥςε, τὸ τῆς παροιμίας, ὁρῶντας μὴ ὁρᾶν, καὶ ἀκόοντας μὴ ἀκύειν· οἱ δὲ ἕτω ποιῦντες ἃ πράτ̈ωσιν, ὥς' εἶναι φανεροὶ

φυλατιόμενοι καὶ αἰσχυνόμενοι. Ubi noſtrum hunc locum attulit J. Taylorus. Videantur et Eraſmus Adag. p. 1682. ad eumque Cognatus p. 1693. Eamdem dictionis formam ſecutus eſt Philo Judæus aliquoties, v. c. Leg. Allegor. II. p. 94. E: ὁρῶντες ὐχ ὁρῶσι, κ᾽ ἀκούοντες οὐκ ἀκούουσι. De Charitate 716. B. Leg. Allegor. III. 1099. E. Adv. Flaccum 971. A: Ὁ δὲ οὐ μόνον ὐκ ἐπέπληξεν, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐπιχεῖν ἠξίωσεν, ἄδειαν κ᾽ ἐκεχαρίαν διδὸς τοῖς ἐθελοκακοῦσι κ᾽ ἐθελέχθρως ἔχουσι, προσποιούμενος ἅτε ἐώρα μὴ ὁρᾶν, καὶ ἂν ἤκουε μὴ ἀκούειν. Legatione Ad Caium p. 1011. A: προσποιούμενο ἅ, τε ἐώρα μὴ ὁρᾶν, καὶ ἂν ἤκουε μὴ ἐπακούειν. Ariſtides Or. Platon. II. p. 183: μήτ᾽ ἀκούοντων (leg. ἀκούοντας) ἀκούειν τὰ δεινὰ, μήθ᾽ ὁρῶντας ὁρᾶν. Sed his omnibus prior exemplum præbuit Homerici Hymni auctor in Mercurium verſu 92: Καί τε ἰδὼν, μὴ ἰδὼν εἶναι, κ᾽ κωφὸς ἀκούσας, Καὶ σιγᾶν, ὅτε μήτι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ· ubi quædam ejuſdem ſententiæ aliorum appoſuit Ruhnkenius noſter Epiſt. Crit. I. p. 32.

13. E, F. ἐθυκόλησε—παλοδαμνεῖται] Horum exempla perperam factorum e Comœdiis et antiquitus fuerunt, et nunc etiam cognita ſunt. De Verbo βυκολᾶν egimus in Annot. ad Selecta Hiſt. Gr. p. 380: Heuſingerus corrigebat ἐθυκόλησέ σί ποτε: quod recepit Schneiderus: nec opus fuerat: E. Moſc. 1. Colleg. Nov. ἐθυκόλησας, vitioſe quidem: ſed forte, ut ex omiſſo σε ortum ſit. Ὤφείλετο Pol. Jannot. Vulcob. probatum item ab illo et ab hoc receptum, vulgato præſtat: *ſubduxit, ſubripuit*, frequens et aliis et Plutarcho Opp. Mor. p. 1070. C: 1111. C. eodem errore in ἀφελέσθαι abiit: Vit. 127. D. 146. B. Exemplum furti ζεύγες habemus in Plauti Aſinaria. *Unguenta* in filiis deprehenſa a patribus: Seneca Controverſ. II. 9. ex Arellio Fuſco: *Non inſaniſſimum diſpendiorum malum, non erubeſcendos amores, neque luxuriantem habitum, neque nepotatus objicis filio: hæc ſi non potes, aliqua ſaltem ex commentariis amici tui deſcribe: madentem unguentis beſternis, convulneratum libidinibus, incedentem, ut fœminis placeat, fœmina mollius: et cætera, quæ morbi, non judicii ſunt.* Idem II. 14: *Sed, tu, inquit, ſenex es. Unde ſcis, te non futurum luxurioſum ſenem? Omnia a te vitia: quod unguento coma*

madet, tuum eſt: quod laxior uſque in pedes tunica demittitur, tuum eſt. Terentius Adelphis I. 2. 37: *Obſonat? potat? olet unguenta? de meo. Amat? dabitur a me argentum, dum erit commodum.* Πωλοδαμνᾶν hac tralatione dixit Sophocles Ajace 550: Ἀλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις παῖδὸς Δεῖ πωλοδαμνᾶν, κἀξομοιοῦσθαι φύσιν. Eodem pertinet Ariſtippi dictum ap. Diog. Laert. II. 69: ἐρωτηθεὶς τίνι διαφέρουσιν οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδεύτων, ἔφη, Ὥσπερ οἱ δεδαμασμένοι ἵπποι τῶν ἀδαμάστων.

13. F. χάμαι καλαζεῦξαι] Hoc ita nude ac ſimpliciter præceptum nullam magnopere prudentiam habere, diximus in Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2. fin. In Poetis et aliis Scriptoribus opportunum ſæpe habet locum. Hujuſmodi eſt ſententia Euripidis in Antigone Fragm. VIII: Ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκέτ' ἐς' ἐλεύθερος, Ἀλλ' ἔν γ' ἔχει τι χρηστόν· ἐν κήδει γὰρ ὢν Ἑλλᾷ, δέδοικε μηδὲν ἐξαμαρτάνειν. Plautus Trinummo V. 2. 61: *Miſeria una uni quidem homini 'ſt affatim. Immo huic parum 'ſt: Nam ſi pro peccatis centum ducat uxores, parum 'ſt:* ubi Lambinus non oblitus eſt noſtri loci. Opportune Heumannus appoſuit Herodiani dictum III. 10. 10. de Severo filium Baſſianum ita corrigere tentante, ἠγάγετό τε αὐτῷ γυναῖκα, γάμῳ σωφρονίσαι θέλων. Appuleius ipſum Jovem ita loquentem facit, Metamorph. VI. 182: *Sat eſt quotidianis eum fabulis ob adulteria cunctaſque corruptelas infamatum: tollenda eſt omnis occaſio, et luxuria puerilis nuptialibus pedicis alliganda.*

13. F. Τὴν κατὰ σαυτὸν ἕλα] Nodum in ſcirpo quærit Heuſingerus inquirens in Proverbii ſenſum: quaſi vero τὴν certum quid conſtanter ſignificaret, ac non ad quamcumque rem accommodari poſſet, viam, uxorem, alias res. Videatur Suidas in voce Τὴν κατὰ σαυτὸν ἕλα, et citatus Kuſtero Scholiaſtes Æſchyli ad Prometh. 886. qui ſua habent a Diogene Laertio I. 80. ibique citato Callimacho: ibidem conſulatur Menagius: et Eraſmus Adag. p. 315.

p. 14. A. προϊκῶν δῶλοι—] Euripides Fragm. Phaethonte XV. Ἐλεύθερος δ' ὢν δοῦλός ἐσι τοῦ λέχους, Πεπραμένον τὸ σῶμα τῆς φέρνης ἔχων: de quo notavimus in Emendationibus ad

Plutarch. Opp. Mor. p. 498. A. Alexis apud Athen. XIII. p. 558. F: Grotium Excerpt. Com. p. 579: Ὦ δυςυχεῖς ἡμεῖς μὲν οἱ πεπρακότες Τὴν τοῦ βίου παῤῥησίαν καὶ τὴν τρυφὴν, Γυναιξὶ δοῦλοι ζῶμεν ἀντ' ἐλευθέρων· Ἔπειτ' ἔχειν προῖκ', οὐχὶ τιμὴν φάσκομεν—; Plato Leg. VI. p. 622. G: Περὶ δὲ προικὸς εἴρηται μὲν καὶ πρότερον, εἰρήσθω δὲ πάλιν, ὡς ἴσα ἀντὶ ἴσων ἐςὶ τῷ μήτε λαμβάνοντι, μήτ' ἐκδιδόντι διὰ χρημάτων ἀπορίαν διδάσκειν τοὺς πένητας· τὰ γὰρ ἀναγκαῖα ὑπάρχοντά ἐςι πᾶσι τῶν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει· ὕβρις δὲ ἥττων γυναιξὶ καὶ δουλεία ταπεινὴ καὶ ἀνελεύθερος διὰ χρήματα τοῖς γήμασι γίγνοιτο ἄν. Locus varie laborans et obſcuritate et corruptela. Hæc quidem hæret in media parte: nam Ficinus pro διδάσκειν dans γηράσκειν, nec Cornarius quid juvant. Noſtra hæc eſt ratio, ut antecedentia uſque ad ἐκδιδόντι integra eſſe ſtatuamus: tum proxima novo colo ordiamur ita: ἐκδιδόντι· οὐδὲ χρημάτων ἀπορίαν πονηροὺς διδάσκειν τοὺς πένητας: reliqua ſic apte decurrent. Obſcuritas in eo eſt, ſi non attenditur reprehenſio, quæ in eos refertur, qui ab utraque parte æquales dotes divitiaſque quærunt, τῆς τῶν γάμων ἰσότητος ἀπλήςου χρημάτων οὔσης· quum hoc ſtudium æqualitatis avertat, ne quis ſe pauperiorem eligat conjugem, atque adeo ad inexplebilem pecuniæ cupiditatem deducat, eique æqualitati præferri debeat æquabilitas conjugum mutua, τὴν τῶν παίδων ὁμαλότητα αὐτῶν αὐτοῖς: qua de re Plato in proximis E. dixerat. Itaque locus ita videtur reddendus: *De dote et antea dictum eſt, et iterum dicatur: æqualia pro æqualibus habere, qui omnino nec det nec accipiat dotem: nec pecuniarum inopiam debere pauperes docere improbos fieri: nam neceſſariæ quidem res omnibus ſuppetunt in hac civitate: atque ita per pecunias et in mulieribus minor petulantia exiſtet, et maritis minor ſervitutis humilitas et illiberalitas obtinget.* Sed redeamus in viam. Plautus Aſinaria I. 1. 74: *Argentum accepi: dote imperium vendidi.* Silius Baſſus ap. Senecam Controverſ. I. 6: *Omnes uxores divites ſervitutem exigunt. Crede mihi, volet in ſuis regnare divitiis.* Arellius Fuſcus, ibidem: *Inſolens malum eſt beata uxor. Cum immenſum pondus auri orba attulerit, cum pecunia arcas noſtras oneraverit, quid aliud quam beate ſerviemus.*

14. A. περιγράψω τὰς ὑποθήκας] *Finiam admonitiones.* Proprie eſt *circumſcribere, circumductis lineis determinare:* deinde tranſlate, *ad finem perducere, finem imponere ſcripto:* ut omnino παραγράψομεν, quod eſt in C. Moſc. 2. Colleg. Nov. Flor. Aug. Jannot. Anon. Vulc. repudiandum ſit. Plutarchus qui dicitur, Placit. Philoſ. III. p. 895. C. Porphyrius De Abſtin. II. 58: τὸ βιβλίον περιγράψομεν, *libro finem imponemus.* Euſebius Præp. Evang. VI. p. 280. C: ἐνὸς δὲ ἔτι μνηθεὶς, περιγράψω τὸν λόγον. Plura petantur a Weſſelingio ad Diodor. Sic. T. I. p. 51.

14. A. πρὸς τὸν τάτων βίον ὥσπερ κάτοπτρον ἀποβλέποντες] *Speculi* exemplum cum ad alias, tum ad hanc comparationem traducitur. In hac eſt ſimiliter apud Plutarchum Amatorio p. 765. F: ἐν παισὶν καὶ γυναιξὶν, ὥσπερ ἐν καθόπτροις, εἴδωλον αὐτῆ φανταζόμενον διώκοντες καὶ ψηλαφῶντες. Apophthegm. p. 172. D: αἱ ἀποφάσεις καὶ ἀναφωνήσεις, ὥσπερ ἐν κατόπτροις, καθαρῶς παρέχουσι τὴν ἑκάστου διάνοιαν ἀποθεωρεῖν. De Amic. et Adul. 51. A. de eo, qui ſe ad alterius exemplum componit, δίκην κατόπτρου, παθῶν ὀθνείων καὶ βίων καὶ κινημάτων εἰκόνας ἀναδεχόμενον. Plato Leg. XI. p. 672. F: ὡς ἐν κατόπτροις, αὐτῶν ταῖς πράξεσιν, ἡγήσω καθεωρακέναι τὴν πάντων ἀμέλειαν θεῶν. Ariſtides T. I. p. 196: ait, *ſapientiæ ſtudioſos ſemper et ubique meminiſſe Athenarum,* καὶ μηδέποτε ἐκβαλεῖν ἂν ἐκ τῆς ψυχῆς τὸ εἴδωλον, ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ τοῖς λόγοις ἐμβλέποντας. Adhibuit joco Terentius Adelph. III. 3. 60: *Nihil prætermitto: conſuefacio: denique Inſpicere, tamquam in ſpeculum, in vitas omnium Jubeo: atque ex aliis ſumere exemplum ſibi. Hoc facito. —hoc fugito—Hoc laudi eſt.—Hoc vitio datur.* Patrem hæc de ſe locutum cavillatur ſervus: *Conſervis ad eumdem iſtbunc præcipio modum: Hoc ſalſum 'ſt, hoc aduſtum 'ſt, hoc lautum 'ſt parum: Illud rectè: iterum ſic memento: ſedulo Moneo quæ poſſum pro mea ſapientia. Poſtremo, tamquam in ſpeculum, in patinas, Demea, Inſpicere jubeo, et moneo quid facto uſus ſiet.*

14. A. Οἱ δ' ὅλως φαύλως ζῶντες] Heumannus correxit Τὸ δὲ ὅλον, οἱ φαύλως ζῶντες· quod probavit Heuſingerus, recepit Schneiderus: nec ego improbo: præſertim quum ita fere codices habeant, uno articulo οἱ omiſſo, τὸ δὲ ὅλον φαύλως

ζῶντες, A. C. D. Mosc. 1. 2. Harl. Flor. Aug. Pol. Schott. Jannot. Anon. Τὸ δὲ ὅλον, *omnino, ut paucis dicam*, est et apud alios et apud Plutarchum. Sic supra p. 5. A. Opp. Mor. p. 112. B, 930. E. 990. D. Vit. 325. B. 347. D. 670. E.

14. A. παῤῥησίαν ἄγουσιν ἐπιτιμᾷν] Unus Bong. habet ἔχουσιν, quod malebat Heumannus: quem haud temere offendere poterat vulgata in hoc loco, quippe qui magis ἔχειν postulare videtur. Nam quamquam utrumque promiscue usurpatur, ut ἡσυχίαν ἄγειν et ἔχειν, tamen differunt proprie ita, ut ἄγειν *actionem*, ἔχειν *habitum*, ἕξιν *possessionem*, significet. Igitur ἔχειν παῤῥησίαν dicuntur *cum homines, qui libere loquendi vel jus habent, vel facultate valent, tum* λόγοι, *in quibus illa libertas, ipso facto, inest*: sic est in his locis Plutarcheis Vitarum p. 149. F. 260. D. 378. C. 611. C. 776. D. 836. F. Ἄγειν παῤῥησίαν idem fere quod παῤῥησιάζεσθαι: De Garrul. p. 506. C: ἡ δ' Εὐριπίδαος Ἰνὼ παῤῥησίαν ἄγουσα: et aliorum loca dedit Wesselingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 693: sed ejus loco Plutarchus magis utitur vel παῤῥησιάζεσθαι, de quo alibi dicemus; vel παῤῥησίᾳ χρῆσθαι, quod est Opp. Mor. p. 29. C. 47. A. 66. A. 69. E. 70. E. 71. D. 190. E. 229. C. 716. B. Vit. 222. B. 445. B. 583. E. 642. B.

14. A. μήτοι γε δή] *Nedum sane.* In hac, ut aliis particulis, τοι et τι sæpe confunduntur. Plutarchus Opp. Mor. p. 94. C: μήτι γε φίλους πολλούς, ubi A. et E. habent μήτοι γε. p. 735. B: μήτι γε λάθοι, *nedum fumat.* Vitar. p. 339. C. 655. A. 1051. B. Plato Epinom. p. 701. F. Demodoco p. 737. E. De utraque forma egit Hoogeveenius Doctrin. Particul. p. 769. 770. 771.

14. B. Ὅπου γὰρ γέροντές εἰσιν ἀναίσχυντοι, ἐνταῦθ' ἀνάγκη τοὺς νέους ἀναιδεστάτους εἶναι] Sunt fere ipsa verba Platonis Leg. V. p. 605. C: —ὅπου ἀναισχυντοῦσι γέροντες, ἀνάγκη καὶ νέους ἐνταῦθα εἶναι ἀναιδεστάτους. Quæ Platonis auctoritate citat Plutarchus Præcept. Conjug. p. 144. F: Ὁ Πλάτων τοῖς πρεσβύταις μᾶλλον παρήνει αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους, ἵνα κἀκεῖνοι πρὸς αὐτοὺς αἰδημόνως ἔχωσιν· ὅπου γὰρ ἀναισχυντοῦσι γέροντες, ὕβεμίαν οἰδῶ τοῖς νέοις οὐδὲ εὐλάβειαν ἐγγίνεσθαι. Quæst. Rom. p. 272.

C: ὅπου γὰρ ἀναισχυντοῦσι γέροντες, ὡς φησιν ὁ Πλάτων, ἐνταῦθα ἀνάγκη καὶ νέους ἀναισχυντοτάτους εἶναι. De Amic. et Adul. p. 71. B: — ὁ Πλάτων τοὺς παρασκευάζοντας ἐν τοῖς νέοις αἰσχύνην γέροντας, αὐτοὺς ἀξιοῖ πρῶτον αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους. Eodem respexit Julianus Imp. in Misopogone p. 354. B: καί μοι ἕτερος τῶν Πλάτωνος νόμων ὑπομνησθέντα ἐμαυτοῦ, παρῄνεσεν ἀπεχθάνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ὃς φησι δεῖν αἰδῶ καὶ σωφροσύνην ἀσκεῖν τοὺς ἄρχοντας, καὶ τοὺς πρεσβυτέρους, ἵνα τὰ ὠλιγωρημένα πρὸς αὐτοὺς ἀποβλέποντα κοσμῆται. Cic. Offic. I. 34: *Luxuria vero cum omni ætati turpis, tum ſenectuti fœdiſſima. Sin autem libidinum etiam intemperantia acceſſerit, duplex malum eſt: quod et ipſa ſenectus concipit dedecus, et facit adoleſcentium impudentiorem intemperantiam.* Ab eodem fonte fluxit illud præceptum, quod in Charondæ illius fimulati Legibus exſtat apud Stobæum S. XLII. p. 289: Ἡγεῖσθαι δὲ καὶ παραγγέλλειν πρεσβυτέρους νεωτέροις τὸ αἰδεῖσθαι καὶ αἰσχύνεσθαι τὰ κακὰ, φανεροὺς ὄντας αὐτοὺς αἰσχυνομένους καὶ αἰδεμένους· ὡς ἐν αἷς πόλεσι πρεσβυτέρων ἀναισχυντίαν, φύονται παῖδες αὐτῶν καὶ παίδων παῖδες ἀναίσχυντοι· quæ item leguntur in Damaſceno MS. Sed de ſuppoſititia auctoritate libri, ex quo hæc Charondæ et item Zaleuci loca feruntur, adhuc probamus R. Bentleii judicium, proditum in Diſſert. Phalarid. p. 185—200. Locum refert Heynius in Proluſione de Fragmentis Legum Charondæ, Opuſcul. Acad. Vol. II. p. 80. Cæterum, majorem hujus animadverſionis partem jam anno MDCCLXVII. adſcripſeram ad Jullanum l. c. cujus tunc editionem mollebar, nondum capto conſilio edendi Plutarchi: in illa igitur ad Juliantum annotatione videó me hoc etiam notaſſe: *locum in libello hoc de Educatione ſumtum eſſe ex Platone Leg. V. monuit etiam Guil. Dietzius, qui hunc Plutarchi libellum cum Iſocratis Oratione ad Demonicum et Pythagoræ Aureis Carminibus edidit Ulmæ, A. 1678. octonis.* Hoc mihi exemplar poſtea neſcio quo abiit: ejus quippe non valde curioſo ac tenaci; ſiquidem unam illam alicujus pretii notitiam, nec mihi ignotam, habere videretur. Nunc ejus mentione ac laude editorem, per me quidem, carere nolui.

14. B. Εὐριδίκην] Locus alia et magis illuſtria exempla poſtulabat; quod partim jam notavimus in Diſp. de Scrip-

tore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. II. §. 2. Eurydicen Illyricam, quæ provectior jam ætate liberorum ipſa ſuorum inſtituendorum cauſſa literas didicerit, et Epigramma hic appoſitum, in iis quæ ſuperſunt aliis veteribus monumentis legere nos non meminimus. Heumannus et Heuſingerus ſingulares quiſque de hoc argumento diſputationes conſumſerunt, ſubjectas illorum editioni. Ut rem paucis complectar: una eſt ex cognominibus in hiſtoria proditis mulieribus *Eurydice* in quam illud elogium cadere poſſit, Philippi, Alexandri M. patris, altera uxor, *Audata* Illyrica, memorata Satyro apud Athen. XIII. p. 557. C: hanc a Philippo, mutato nomine, Eurydicen appellatam fuiſſe, ſcribit Jac. Perizonius ad Ælian. Var. Hiſt. XIII. 36. ex conjectura is quidem, ut videtur; quippe nullum auctorem citans. Philippum multas, præter Olympiadem, habuiſſe uxores, conſtat et aliunde, et ex illo Satyri loco: et illius uxorem Eurydicen memorat Arrianus Exped. Alex. III. 6. p. 111. De hujus filia *Cyna* ex eaque nepti *Eurydice*, Aridæi uxore, docte differunt Kuhnius et Perizonius ad Ælianum l. l. Sed eadem quomodo Hierapolitana dici potuerit, non apparet; quandoquidem nulla Illyrici urbs Hierapolis cognita eſt. Forte ſcriptor hujus libelli, ipſe ἀνιερόφητος, hæc turbavit, ex duabus ejuſdem nominis mulieribus, Illyrica et Hierapolitana, unam faciens; ut ſuus ipſi relinquendus ſit error. Epigramma Latine etiam reddidit F. A. Bonada Carm. Antiq. Lapid. T. I. p. 62. et 121: retulit Brunckius Analect. Vet. Poet. Gr. T. III. p. 183: unus fortaſſe verſus ſecundus habeat aliquid difficultatis: Toupius Epiſt. Crit. in Indice voce οἶσος, corrigendum putavit εὔοισον ψ. ἰ. πόνον. Mez. εὖ ἰσόν· et quidam libri in hoc vocabulo variant: Harl. εὐισέον: Vulc. Anon. εὔοισον. At nil mutandum: εὔισον eſt *bene notum, celebrem*, ut αἶσος, *ignotus*: αἰρᾶν πόθον, *capere deſiderium*, idem eſt quod τυγχάνειν τῆ ἔρωτος, *potiri deſiderio ſuo*: et ſub τόν δ' ἀνέθηκε audiendum ςέφανον vel ſimile ex hac in Epigrammatibus dedicationem habentibus frequente ellipſi. Videantur Heuſingerus ad h. l. p. 191. et Brunckius l. c. p. 267. Igitur ſenſus eſt, *Eurydice H*,

hanc (ſc. *coronam* vel tale quid) *Muſis dedicavit, animo conſecuta celebratum deſiderium, cognitionis literarum.*

14. C. Τὸ μὲν ἓν πάσας—καθέζηκεν.] Hæc una totius libelli pars ſimilitudinem ſtili Plutarchei refert; ut non procul a re aberrare videatur noſtra conjectura prodita in Concluſione Diſputationis de Scriptore hujus libelli, hanc partem eſſe a Plutarcho judicium ſuum huic diſcipuli chriæ ſubſcribente. Unum verbum συμπεριλαβεῖν eo ſenſu, qui hoc loco poſtulatur, *perficiendi, re et facto exſequendi, explendi*, non ſatis probum eſſe diximus. Nam proba ſignificatione eſt Opp. Mor. p. 878. E. 894. A. et a nobis reſtitutum, 71. F. ubi notat *una complecti, ſimul comprehendere.* Et quod apud probatiſſimum ſcribendi auctorem Iſocratem περιλαμβάνειν ſimili ſenſu poni videtur in Nicocle p. 53: τὰς ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίας περιειλήφασι, *omnes belli commoditates complectuntur*: videtur poni, non ponitur; quippe conſequendi et efficiendi notio ineſt in nomine πλεονεξίας.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN PLUTARCHI LIBRUM

DE AUDIENDIS POETIS.

P. 14. D. ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ] Citat Photius Cod. CLXI. p. 341. ex Sopatri Eclogis, in quibus fuerunt Excerpta ἐκ τῶν Πλουτάρχου περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον ἀκούειν ποιημάτων. Videtur etiam significare hunc librum Servius ad Virgilii Æn. III. 14: *Fuit Lycurgus, Thraciæ rex, filius Dryantis: qui, quod Thraces immoderate vino deditos conspiceret, vites omnes toto regno excidi jussit, ut scribit Plutarchus eo in opusculo, quod de Poetarum utilitate conscripsit:* si quidem Servii hæc est annotatio, et pertinet ad mentionem Lycurgi a Plutarcho factam in hoc libro p. 15. D, E. Hinc item excerpta posuit Macarius Chrysocephalus in Rhodonia apud Villoisonum in Anecdotis Gr. T. II. p. 10: ἐκ τῶν ἠθικῶν τοῦ Πλουτάρχου—ἐκ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν. Nam in Lampriæ Catalogo Num. CI..... post lacunam legitur ἀκούειν, quam scripturam talem fuisse integram πῶς δεῖ ποιημάτων ἀκούειν, conjectura est primi editoris sive vera, sive falsa: et Num. CCVIII. περὶ ποιημάτων, vel ποιητῶν, τίς ἡ αὐτῶν ἐπιμέλεια, ab hoc superstite libro liber diversus fuisse videtur, et fortasse ipse titulus ex duobus duorum titulis librorum conflatus;

nam in codicibus Venetis hujus Catalogi Num. CLXX. eſt περὶ ποιημάτων, et Num. CLXXII. τίς ἡ αὐτοῦ ἐπιμέλεια: porro in eodem Catalogo Num. LVIII. περὶ ποιητικῆς aliud, quam hujus libri, eſt et nomen et argumentum, idque magis uſitatum ac tractatum. Plutarchus quidem nomen ſuo libro ſumſit a Chryſippi libro, cognito nobis ex Diogenis Laertii mentione VII. 200. περὶ τοῦ πῶς δεῖ τῶν ποιημάτων ἀκούειν, addito τὸν νέον, quo magis conſilium, et ætatem, cui ſcriberet, declararet. Et ante illum, teſte eodem Laertio VII. 4. ſectæ hujus conditor Zeno librum ediderat περὶ ποιητικῆς ἀκροάσεως, *de poetica auditione*, id eſt, *quomodo poetæ audiendi ſint*. Nam late patebat hic locus non ſolum per Philoſophorum ſcholas, ſed per totam vitæ humanæ, maxime juventutis, inſtitutionem. Quo magis operæ pretium nos facturos exiſtimamus Plutarchi conſilio diligentius explicando.

DE PROPOSITO HUJUS LIBRI.

Qui primus Plutarcheos morales libros ita diſpoſuit, ſive Aldus Manutius, ſive antiquior librarius, ut hos tres eo, quo nunc ſunt, ordine in principio poneret, is quamdam argumenti, naturæ, et antiquitatis rationem ſequi voluit. Nam a natura proficiſcentibus occurrunt deinceps γέννησις, τροφὴ, παιδεία, ἀγωγὴ, quod eſt argumentum libelli *De Educatione*. Porro in παιδείας partibus duæ ſunt ad ingenium animumque formandum principes, et Veterum uſu celebratæ, Poetarum lectio, et Philoſophorum cognitio: illa, prior et pueritiæ adjuncta, hoc ipſo libro *De Poetis Audiendis* explicita: hæc, poſterior et cum ineuntis adoleſcentiæ ſtudiis conjuncta, proximo libro *De Recta Audiendi Ratione* declarata. Sed iſte *De Educatione* ſpurius eſt: hi germani ſunt et vere ex Plutarcheo ingenio profecti libri.

Huic tituli profeſſio eſt περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν, *quomodo juvenis poemata audire debeat*, id eſt, *legere, intelligere*. Nam ἀκούειν, *audire*, proprie quidem eſt *aliorum*

dicta auribus percipere: ſed etiam tralata notione, *legere, lecta* vel *dicta accipere*, et *intelligere interpretari*. Quas notiones T. Krebſius ad hunc locum diligenter exponit: et nos nunc ſatisfacimus huic animadverſioni ſignificandis exemplorum paginis. Sic igitur ἀκούειν uſurpat Plutarchus Opp. Mor. p. 659. E. 788. B. 898. C. 1004. D. 1006. E. 1036. E. 1050. E. 1142. B. Vit. 92. C. 614. A. Ariſtides T. II. p. 303. Longinus De Sublim. Cap. XLIII. Porphyrius De Antro Nymph. §. 16. Athenæus forte ita corrigendus erat, de quo dubitat Caſaubonus p. 486. E.

Diſcentem, quem hoc libro inſtituit Plutarchus, vocat νέον, *juvenem:* hoc, tamquam honeſtiore, nomine ſignificans eum, quem communi uſu παῖδα *puerum* vocare poterat. Etenim Poetarum lectio, certe initia ejus, erant puerilis inſtitutionis, tradita a Grammaticis. Sed apud Grammaticum puer ad ætatem fere adultam manebat: inde transferebatur ad Rhetorem, qui ſua item inſtitutione, cum tractatione optimorum ſolutæ orationis Scriptorum lectionem quoque Poetarum complectebatur: ut et aliunde colligitur, ac diſerte prodit Quinctilianus Inſt. Or. II. 2. Sed Plutarchus *docentem* univerſe nominat, nec nominatim Grammaticum, aut Rhetorem, aut Philoſophum: diſcentem vocat νέον, veluti p. 14. E, F. 15. D. 18. B, C. 20. D. 22. C. 23. A. 24. D. 25. B. D. 26. A. 27. A. E. 28. A. 29. B. 30. E. 32. A. 34. C. F. 36. D. 37. A. Et quamquam νέος proprie diſtinguitur a παιδί, illi philoſophia, huic μαθήματα adjunguntur, v. c. in Amatorio p. 769. E: ταράττει δὲ καὶ μαθήματα παῖδας ἀρχομένους, καὶ φιλοσοφία νέους: tamen nunc ſignificat puerilem ætatem filii ſui *Soclari*, ejuſque æqualis *Cleandri*, filii M. Sedati; ad quem hunc librum ſcribit, ut congruentem inſtitutioni filiorum, quippe puerorum et adhuc ſub pædagogo degentium: p. 15. A. 18. E. 36. D. Poetarum enim lectioni ineſſe præparationem ingenii ad Philoſophiam p. 15. F. 36. D. 37. A: cujus ſe ſtudio juvenis demum pueritiam egreſſus, adoleſcentiam ingreſſus, depoſita veſte puerili, tradit: quem morem noſtra interpretatione attigimus ad initium libri περὶ τοῦ ἀκούειν, *De Recta Audiendi Ratione*, p. 37. C.

Porro in tituli profeſſione eſt πῶς, *quomodo*, non ὅτι, *quod:* hoc enim, *juvenem debere poemata cognoſcere*, ut nemini dubium ſumebat: neque etiam quærit, τίνας καὶ ποίας ποιητὰς, *quos et cujus generis poetas* juvenis cognoſcere debeat: exempla apponit ex principibus eorum, quorum lectionem conſuetudo antiquiſſima ad inſtitutionem juventutis conſecraverat: Homero, Heſiodo, Archilocho, Pindaro, Simonide, Theognide, Æſchylo, Sophocle, Euripide, Menandro. Nam alii ſi qui nominantur, Xenophanes, Empedocles, Philoxenus, non ut Poetæ ab juvenili ætate tractati tractandive, ſed nude ut alicujus ſententiæ auctores memorantur.

Jam hoc ipſum πῶς, *quomodo, qua ratione juvenis poetas cognoſcere debeat*, quum late pateat, et multas variaſque habeat partes: vel, quomodo facillima certiſſimaque via ad eorum intelligentiam perveniatur: vel, quomodo ſint pronunciandi, recitandi, diſcendi: vel, ad quemnam uſum referendi, ad rerumne ſcientiam ex iis colligendam, an ad judicii elegantiam, an ad ingenii cultum, an ad doctrinæ ornamentum, an ad liberalem animi oblectationem, an denique ad virtutis honeſtatiſque fructum, vitamque prudenter regendam: una illa poſtremo loco dicta pars tractatur et hæc ipſa non tota, ſed partim; non ut via oſtendatur, qua Poetarum lectio dirigatur ad virtutis felicitatiſque adeptionem: ſed ut præcepta tradantur, per quæ caveamus, ne Poetarum nos lectio de rebus divinis humaniſque perverſe ſentire ac judicare aſſuefaciat, propoſitoque virtutis fructu fruſtretur. Igitur argumentum propoſitumque libri his quaſi finibus continetur: *Quomodo juvenis poemata legere debeat, ut nil inde nec judicio erroris de rebus graviſſimis, nec animo et moribus pravitatis ſuſcipiat.*

Dicit *poemata*, univerſe: nec Poetas quoſdam, aut locos eorum, aut genera poematum excludit: nec ſelectum et eclogas ſuadet locorum probandorum, nec exſectionem improbandorum: ita differit, ut ſi totos et integros legi velit: et loquitur de Poetis, qui vulgo in ſcholis et inſtitutione puerilis ætatis terebantur. Horum carminibus quum

ævi longinquitas et hominum perpetua admiratio ſpeciem opinionemque quamdam divinitatis adjunxiſſet, quam confutare periculoſum eſſet; Plutarchus rationem deſignavit τῦ ἀκύειν τῶν ποιημάτων, *intelligendi poëmata*, quæ ratio adhiberetur iis locis, qui a vero rectoque alieni viderentur, atque ita adhiberetur, ut in diſcentis animo nec auctoritas Poetæ pravitatem dicti commendaret, nec pravitas dicti auctoritatem Poetæ labefactaret. Hoc erat ejuſmodi, ut interpres et magiſter iſta dicta omni ratione tractaret, in omnes partes verteret, donec eam præberent anſam, qua apprehenſa in ſententiam redigerentur convenientem cum honeſtate, nec repugnantem vel pietati erga Deos, vel juſtitiæ erga homines, vel reliquarum officiis virtutum, prudentiæ, fortitudinis, temperantiæ. Difficile profecto negotium, bonam potius, quam propriam ſuamque Poetæ adjungere ſententiam: præſertim ſi interpres abſtineat ab allegoria: quod fecit Plutarchus, reprehendens adeo allegoricos interpretes p. 19. E. 39. A. Quamquam rectiſſimi adeo judicii Criticus Longinus de Subl. IX. ſtatuit complures Homeri locos non niſi per allegoriam ab impietatis crimine vindicari poſſe. Et hæc proprie dicitur allegoria, qua fabula ad phyſicam rationem redigitur. Nam alterum genus, quo fabula dictumve Poetæ a propria ſententia ad aliam eamque moralem convertitur ſententiam, dudum ab omnibus Philoſophis uſitatum erat; ejuſdem exempla ponit frequentati a Zenone, Cleanthe, Chryſippo, Plutarchus p. 33. C. 34. B. 38. C. Et breviter ejus rationem ſignificat Dion Chryſoſtomus Or. II. p. 27. D. Alexandrum Macedonem, admiratorem Homeri, differentem faciens; δεῖ δὲ τῦ ποιητῦ τὰ μὲν ὡς συμβουλεύοντος καὶ παραινοῦντος ἀποδέχεσθαι, τὰ δὲ ὡς ἐξηγουμένου μόνον, πολλὰ δὲ ὡς ὀνειδίζοντος καὶ καταγελῶντος· *oportet Poetæ alia dicta accipere, ut ſuadentis et admonentis; alia, ut narrantis tantummodo: multa autem, ut vituperantis ac deridentis.* Atqui ſi interpres tam multis variiſque ad ſententiæ pravitatem expugnandam inſtruitur machinis, unam certe ſemper efficacem experietur, nec ullo in loco hærebit: præſertim ſi fines ſpeciemque probabilitatis migrare au-

deat. At Plutarchus verisimilitudinis ubique rationem habuit; ut ejus acumen ac doctrinam mirari debeamus, qui, quum tam arctos sibi circumscripsisset fines ususque instrumentorum ad immutandam sententiam, tamen tam multas specioſas, nec a grammatica ratione abhorrentes vias aperuerit, quibus difficultas expediretur.

Hæ viæ et interpretandi rationes a Plutarcho designatæ, ut eas summatim ac deinceps capitum ordine complectamur, hujusmodi sunt.

II. Juvenis animo infixum et in promtu habeat, Poetæ officium esse fingere, materiam μῦθον et ψεῦδος· fictum magis oblectat, quam verum: hæc cogitatio continuo munit legentis animum adversus fabulas de diis, et inferis: quas fabulas poetæ vel ipsi non credunt, et indicia præbent se eas non credere, ita minus nocent: vel credunt ipsi, itaque legentem facilius in eumdem errorem abripiunt: tum illis Philosophorum opponenda auctoritas, Empedoclis, Xenophanis, Socratis, de rebus divinis nil sciri profitentium.

III. Ut Picturæ, ita Poeseos, est officium quoque *imitatio:* in qua spectatur non an argumentum sit bonum et pulcrum, sed an diligenter ad similitudinem imago expressa sit. Igitur turpis actio vel oratio probabiliter et ad delectationem commotionemque audientis exornata, apud eum non debet valere ad eam probandam ut bonam.

IV. Et quandoquidem Poetæ sæpe indicia præbent, quid ipsi probent, hæc indicia diligenter sunt animadvertenda. Sunt autem vel diserta, aut pluribus verbis explicita, vel uno epitheto declarata, veluti de Pandaro —τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖσεν· vel obscurius significata, exitu facinoris, ut Euripides Ixionem rotæ affixum fecit: Homerus Martis et Veneris adulterio ostendit, pravam musicam et orationem pravos et effœminatos parere mores: in Junonis fraude Jovem ad concubitum pellicientis factum vituperat iracundia et minis Jovis erga Junonem. Nec opus est has fabulas per allegoriam pervertere et ad physicam rationem traducere, fingenda conjunctione ætheris et aeris: ipse enim Poeta solutionem præbet moralem. Quas

ſolutiones ubi non præbet, erunt loci alii contrariæ ſententiæ; hi opponantur deteriori ſententiæ: ſi nulli ſunt contrarii loci in ipſo Poeta, ſumantur ex aliis Poetis, horumque ſanitate iſtius pravitas confutetur.

V. Quod monitum eſt Cap. IV. adjecta cognomina non ſunt negligenda: veluti in hoc, *Ὡς γὰρ ἐπεκλάσσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, Ζώειν ἀχνυμένοις·* cum ratione addit *δειλοῖσι, miſeris.* Eſt enim hæc ſors non omnium hominum, ſed *miſerorum*, id eſt, *inſipientium* et *ſtultorum.*

VI. Igitur obſervanda eſt *verborum conſuetudo*, non ſolum ea quæ pertinet ad grammaticam rationem, utrum unam habeat an plures verbum notiones: veluti *οἶκος, βίος, ἀλύειν, θοάζειν, αἰνεῖν·* et gloſſas, quæ dicuntur, ut *ῥιγεδανὴ, καμμονίη, πόποι*: ſed ea in primis quæ valet ad rectum de diis et virtute judicium. Sic deorum nomina ſæpe ipſos deos, ſæpe notant vires quaſdam naturæ, aut humanæ vitæ partes, quibus certi dii præeſſe putantur: Vulcanus ignem, Mars bellum, Jupiter fortunam, ſiquidem tunc vocabulum *τύχη* nondum erat in uſu: *ἀρετὴ, κακία, εὐδαίμων, μακάριος*, non ad normam a Philoſophis inſtitutam, nec proprie ſemper, ſed per tralationem de affectis et eventis harum facultatum et affectionum uſurpantur.

VII. Stoici virtutem ſupra humanum extollentes captum, in ea nil mali eſſe prædicant, in malitia nil boni. Poetæ per ipſum imitandi officium res humanas verius exprimunt, bona mixta malis: heroas nec virtute nec fortuna eadem perpetuo utentes faciunt: deos adeo, ubi humanis implicantur negotiis, humanis item erroribus et affectibus obnoxios: hoc quidem non ad veritatem, ſed ut Poeſis ſuam movendi percellendique vim ubique obtineat.

VIII. Hanc bene ſecuſve faciendi conjunctionem in Homericis heroibus ineſſe videmus; ne forte illos perfectos homines et exempla virtutis habendos putet juvenis, ſibique placeat et ingenioſus videatur comminiſcendis honeſtis cauſſis, quibus illorum perperam facta excuſet. Modo recte, modo ſecus, faciunt, Achilles, Agamemnon, Phœnix, Meleager, Nauſicaa, Penelope, Ulyſſes. In Trag-

cediis pravum consilium et facinus probabili oratione vel excusatur, vel commendatur, ut apud Euripidem ab Helena et Phædra. Nec Poeta suum interponit judicium. Itaque nos nostrum ipsi judicium apponere debemus, bene facta laudare, male facta vituperare.

IX. Atque ubi dicti alicujus obscura est ratio nec diserte addita, eam ipsi quærere debemus; habebit rationem, si verum est; si non, non apparebit ratio: verbi gratia, dictum est Tragici: *Animo esse parvo calamitosos convenit.* Ad hoc statim subjiciamus, *Cur calamitosus parvo esse animo debet? Cur non potius magno animo, quo se adversus fortunæ iniquitatem erigat.* Ita qui occurrit singulis dictis, non facile decipiatur, nec decipi se sinat Poetæ auctoritate.

X. Sed ut in vite uva latet sub foliis, ita in Poesi multa bona occulta jacent sub ornatus ac dictionis apparatu. Cognoscat juvenis, quos bonis moribus præditos homines inducat Poeta, quos malis: an utrisque convenienter dicta factaque tribuat. Agamemnonem reprehendunt, vario modo et tempore, suis moribus quisque convenienter: Achilles acerbe, sed vere: Therstites vane et stulte: Diomedes tempestive: Calchas intempestive: Nestor opportune et prudenter: eumdem, reprehendentem alios, Diomedes cum reverentia et silentio fert, Sthenelus Diomedis vice gloriose increpat, Ulysses cum ira objurgat: ipse Sthenelum silentio spernit: Ulyssem laudans et dicta retractans placare studet. Idem discrimen animadvertendum in Græcis et Trojanis: Græci incedunt ordine, silentio reverentes suos duces: Trojani cum clangore et ferocia: promissiones Dolonis stolidæ, Diomedis modestæ: in singulari certamine Hectoris pavitat cor, Trojanorum genua subit tremor, Ajacis animus conscientia virtutis et tranquillus et a jactantia alienus. Trojani multi capti et ipse Hector vitam supplices a victoribus expetiverunt: Græcorum nemo: ut intelligatur barbaricum esse in pugna hosti se submittere et supplicare, Græcum pugnando vincere aut mori.

XI. Et ut ex pascuis apis florem, capra frondes, sus ra-

dicem, aliud animal aliud pabulum conſectatur, ita in Poetis alius fabulas, alius hiſtorias, alius verba decerpit: nos animi morumque fructum in primis quæramus, et attendamus ad exempla virtutum fortitudinis, temperantiæ, juſtitiæ. Ulyſſes Diomedem hortatur ad pugnandum, addens —δὴ γὰρ ἔλεγχος Ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ: habet ſignificationem fortis viri, qui in ipſo mortis periculo, magis dedecus, quam mortem, timeat. Achilles durius alloquitur Priamum. At noverat ſe ipſe natura iracundum: et prudenter iram cavet: Hectoris corpus lotum et velatum currui imponit; ne lacerum videns Priamus mœrore victus acerbum dictum in ſe conjiceret, quo ad iram incenſus, ſeni manus inferret. Ulyſſes item cognoſcens Telemachum vehementem et injuſtitiæ oſorem, eum ad conſtantiam munit, ne ſe ira auferri ſinat, quum patrem a procis jactatum raptatumque videret. Eadem obſervatio adhibenda eſt ſingulis dictionibus: non ut Cleanthis cavillationem ſequamur, Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, legere jubentis uno verbo ἀναδωδωναῖε, *omnia ſurſum proferens, procreans:* nec Chryſippi jejunitatem, interpretantis Jovem εὐρύοπα, *validum in diſſerendo, et facultate orationis late digredientem.* Hæc Grammaticis: nos ea ſequamur, quæ probabilitatem cum fructu morum conjunctam habent: veluti Οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἠΰτε, et multa ſimilia, quæ pertinent ad laudem virtutum, in primis prudentiæ, et oſtendunt virtutem in noſtra eſſe poteſtate ac diſcendo comparari.

XII. Porro, ut apis ex amariſſimis floribus et aſperrimis ſpinis leniſſimum et utiliſſimum mel facit; ita juvenis diſcat ex peſſimis etiam locis aliquid utilitatis trahere. Hujuſmodi eſt illud Agamemnonis, qui avaritiæ ſuſpectus eſt, quod ab homine ditiſſimo præſtantiſſimam equam dono accepit, eumque a militiæ neceſſitate liberavit. Ariſtoteles id commode ad laudem Agamemnonis transfert, qui prudenter fecerit præponenda generoſa equa ignavo viro. Thetis conſolatur filium Achillem, admonens eum re venerea frui. Turpiter ad ſpeciem: at turpitudinis ſpecies obruatur apponenda Achillis continentia, qui quamvis

amans, Briſeide ad ſe veniente tamen abſtinet, nec ad voluptatis perceptionem feſtinat: nec amicum luget, ut vulgo ſit, nil agendo et officiis omittendis, ſed actuoſum ſe præſtat in munere militari et imperatorio. Ad idem genus referendæ ſunt παραδιορθώσεις, *correctiones*, per quas ipſa dictio Poetæ immutatur et a mala in bonam ſententiam convertitur. Quo genere uſi ſunt Antiſthenes, Zeno, Cleanthes. Veluti quum Athenienſes in theatro ſententiam Euripidis, Τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ, cum plauſu et approbatione exciperent, Antiſthenes continuo occinuit, Αἰσχρὸν τό γ' αἰσχρὸν, κἂν δοκῇ, κἂν μὴ δοκῇ. Dictum Sophoclis, Ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, Κύνα ἐστὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ, ſic immutavit Zeno in altero verſu, Οὐκ ἔστι δοῦλος, ἂν ἐλεύθερος μόλῃ. Sic nos dictis improbandis continuo ipſi confutationem opponamus: et verbi gratia, huic verſui Φόβος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν, ſtatim ſubjiciamus, *Minime vero, ſed* Θάρσος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν: *res divinæ fiduciam prudentibus hominibus addunt: at formidinem injiciunt imprudentibus, ingratis, ſtultis, quod cauſſam principem et effectricem omnis boni, ut nocentem et maleficam ſuſpicantur et metuunt.*

XIII. Huic proximum eſt præceptum, ut boni dicti vim, quantum fieri poteſt, dilatemus, et ad omnia ſimilia officia transferamus. Menandri eſt ſententia, Μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει· hoc non ad, οὐσίαν, opes ſolas adſtringamus, ſed ad alia etiam referamus, *Beatus qui gloriam et mentem habet, qui imperium, qui facundiam, et mentem habet.* Hanc rationem recte demonſtravit Chryſippus. Sed etiam accommodanda eſt cum reprehenſionibus, tum laudationibus. Apud Sophoclem in Scyriis increpat Ulyſſes Achillem inter puellas ſedentem et fila ducentem, Ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς; nos hoc ad aliorum etiam reprehenſionem vitiorum adhibeamus, Πίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς; In primis juvat cognoſcere, quibus rebus, unde ductam, laudem aut vituperationem, tribuat Homerus. In ſalutationibus et compellationibus non vocat καλοὺς, πλουσίους, ἰσχυροὺς, *formoſos, divites, robuſtos:* ſed Ulyſſem πολυμήχανον, Hectorem Διὶ φίλον ἀτάλαντον, Achil-

Item μέγα νῦδος Ἀχαιῶν: in vituperationibus, οἰνοβαρὲς, κακοφραδὲς, ἀμαρτοεπές. Ulyſſes vituperans Therſitem non dicit *claudum, calvum, gibberum,* ſed ἀκριτόμυθον, *temere loquacem.* Venus filium Vulcanum blande appellat a claudicatione, Ὄρσεο, κυλλοποδίων, ἐμὸν τέκος. Ita Homerus ridet eos, quos claudicationis, cæcitatis, aliorumque corporis vitiorum pudet; quaſi quidquam nobis a fortuna datum turpe ſit. Itaque recte intelligendis Poetis diſcemus, utramque fortunam prudenter ferre: nec ſecundis in rebus efferri, ut aliis vitia corporis, generis, fortunæ exprobremus: nec adverſis in rebus animum ad humilitatem demittere, ſed ad excelſitatem erigere, nec aliorum in nos dicteriis, conviciis, riſu commoveri.

XIV. Denique docens operam dabit, ut proba utiliaque Poetarum dicta in animo diſcentis ad majorem fidem confirmet augeatque teſtimoniis ſimilibuſque dictis Philoſophorum apponendis. Igitur, ut paucis exemplis defungamur, Homerico illi Ζεὺς γάρ τοι νεμεσᾷ, ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιο, adhibebit Biantis Γνῶθι σαυτὸν, idque ejuſdem eſſe ſententiæ oſtendet: Heſiodea Νήπιοι οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς, et alterum Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, eodem valere, quo Platonis in Gorgia et Republica placitum, *pejus eſſe injuriam inferre, quam pati:* Æſchyli, Θάρσει, πόνου γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνον, idem eſſe, quod Epicuri, *magnos dolores celeriter præterire, diuturnos magnitudine carere.* Ita juvenis ſenſim conciliabitur placitis Philoſophorum, nec ita temere repletus obſituſque erroribus et pravis opinionibus a nutrice et matre, atque adeo a patre et pædagogo, colentibus et mirantibus divites, mortem ac dolorem horrentibus, virtutem divitiis et gloria carentem contemnentibus: his igitur erroribus magis purgatus ad Philoſophiam accedet: quibus obſiti ad eam accedentes et contraria laudari audientes, turbantur, ſtupent, refugiunt; niſi antea veritatem paulatim in fabulis agnoſcere conſueverint: veluti qui Solem ipſum intueri nequeunt, ejus imaginem in aqua, vel ejuſmodi aliena luce cognoſcere diſcunt. His igitur de cauſſis juvenis Poetas legens opus habet prudente viæ duce et quaſi gubernatore,

ne occupatus ſuſpicione et aſpernatione, ſed potius præparatus inſtitutione et notitia conciliatus, placidus et familiaris a Poeſi ad Philoſophiam deducatur.

14. D. Φιλόξενος ὁ ποιητὴς] Additum eſt ὁ ποιητὴς, ut hic ab aliis Philoxenis diſtinguatur: et ſimul ſignificationem præbet, Plutarchum in ea fuiſſe ſententia, non plures fuiſſe hoc nomine poetas, ſed unum hunc patria *Cytherium*, Dionyſii majoris Syracuſani familiarem, vulgo *Dithyrambicum*, nonnumquam *Lyricum*, *Tragicum*, aut *Melicum* cognominatum. De quo et aliis vulgo cum eo confuſis Philoxenis, quum hoc loco exponere longum ſit, differemus in Bibliothecæ Criticæ Vol. III. Part. III. primo quoque tempore, ut ſperamus, edenda.

14. D. Σήδατε] Hoc profectum eſt a correctione editoris Baſileenſis, quam ſecuti ſunt Xyl. Amiot. Grot. Mez. At vero Ald. indeque Stephanus cum omnibus ſcriptis codicibus habent Σήδαπε, niſi quod Harlei. novo etiam vitio fert Σαίδαπε. Cruſerius utrumque nomen omiſit. Equidem non auſim negare Σήδαπος, aut Σηδαπὸς, et Græcum et Latinum haberi poſſe nomen, ſive proprium, ſive ſubſtantivum, ſive adjectivum; licet nullum ejus exemplum proditum ſit; quippe hanc formam analogia tuetur ſimilium ἡμεδαπὸς, ὑμεδαπὸς, ἀλλοδαπός; ut σηδαπὸς ſit pro σεδαπὸς, aut σοδαπὸς, ō mutato in η̄, ut frequenter in nominibus compoſitis: idemque jus obtineat ac Latinum *Tuas*, *Tuatis*, unde eſt *Tuatim*, quod ex Plauto adfert Nonius p. 179. Si Græcum haberi poteſt, poterit item haberi Latinum; quandoquidem Latina pleraque nomina propria originis Græcæ ſunt. Attamen Σήδατε, ut probabilius, edendum duxi; vel ſola nominis proprii conſuetudine et auctoritate; nam ipſe quidem Plutarchus nuſquam alibi *Sedatum* memorat. Apud Gruterum Inſcript. MLXXIV. 10. legitur *C. Sedatus Florus:* et MLXXVII. *M. Sedatus. C. F. Severianus:* apud Mazochium Commentar. ad Tabulas Heracl. p. 389. *Sedato.* Eſt et apud Ariſtidem T. I. p. 301. 324. 331. *Sedatus Nicæenſis*, cui antea Theophilo nomen fuerat; et Epiſcopi nomen *Sedatus* ap. C. Geſnerum Bib-

liothec. et Glandorpium Onomaſtic. in voce Sedatus, et Fabric. Bibl. Gr. T. XI. p. 441. et alibi. Cæterum in hoc Plutarchi loco vera lectio potuit fuiſſe Σηδάτιε; quo facilius τι in π mutaverit errans librarius. Nam et *M. Sedatii* illorum temporum fuerunt clari homines: quorum nomina exſtant apud eundem Gruter. CXXVI. et MLXXVII. conferendum cum Th. Reineſio, Claſſ. X. 2. p. 596. et 597.

14. D. τῶν κρεῶν τὰ μὴ κρέα ἡδιςά ἐςι, καὶ τῶν ἰχθύων οἱ μὴ ἰχθύες.] Dicti ſenſus per ſe manifeſtus, non erat, quare explicaretur. Attamen, quando Potterus omiſſam ab Eraſmo Apophth. VI. 15. allati dicti explicationem deſiderans, ſuam ipſe protulit, eam referamus: *Suaviores*, inquit, *eas carnes dicit, quæ ad piſcium naturam propius accedunt, qualem habent volucres quædam flumineæ: piſces autem illos eſſe ſuaviſſimos, qui carnem firmitate et ſapore maxime referunt, quales ſunt Sturiones (Ford).*

14. D. ὁ Κάτων] Cato major, cognomine *Cenſorius*, non *Cenſorinus*; quod miror Krebſio, homini docto ac diligenti, excidiſſe. Idem dictum in hujus Vita prodit Plutarchus p. 341. C: τῶν δὲ φιληδόνων τινὰ βουλόμενον αὐτῷ συνεῖναι παραιτέμενος ἔφη, Μὴ δύνασθαι ζῆν μετ' ἀνδρὸς τῆς καρδίας τὴν ὑπερῴαν εὐαισθητοτέραν ἔχοντος. Atque hinc fortaſſe fluxit illud Ciceronis Fin. II. 8: *nec enim ſequitur, ut, cui cor ſapiat, ei non ſapiat palatum.*

14. E. δῆλόν ἐςιν ἡμῖν,] Memini mihi aliquando recenti in lectione Plutarchi hanc formam accidiſſe frigidam et corruptelæ ſuſpicionem moviſſe. Igitur quod mihi obfuit, ne aliis item obſit, cavendum videtur, monendumque eamdem formam aliis etiam locis apud Plutarchum exſtare: veluti Opp. Moral. p. 38. C. 68. C. 625. D. Vit. Themiſtocl. p. 112. A.

14. E. τὰ Αἰσώπεια μυθάρια—ἀλλὰ καὶ τὰ περὶ ψυχῶν δόγματα] Vera videtur vetus lectio, modo καὶ ponatur ante τὰ περὶ τῶν ψυχῶν—. hoc modo: Οὐ γὰρ μόνον τὰ Αἰσώπεια μυθάρια καὶ τὰς ποιητικὰς ὑποθέσεις, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἄβαριν τὸν Ἡρακλείδου καὶ τὸν Λύκωνα τὸν Ἀριςωνος διερχόμενοι, καὶ τὰ περὶ ψυχῶν δόγματα μεμιγμένα μυθολογίᾳ, μεθ' ἡδονῆς ἐνθυσιῶσι. Ratio

eſt hæc, quod Æſopicæ fabulæ et poetica argumenta ad puerilem inſtitutionem, reliqua ad adoleſcentiæ diſciplinam et philoſophiam referuntur. Illa in Grammatici ſchola legendo cognoſcebantur, apud Rhetorem ſcribendo tractabantur: habebatque initium ac primum locum progymnaſmatum μῦθος Αἰσώπειος, ſecundo loco erat διήγημα, *narratio*, cujus eſt genus quoddam *argumentum poeticum*, id eſt, brevis ac perſpicua narratio fabulæ, quæ in poemate latius fuſiuſque expoſita eſt. Cujus inſtituti ratio uberius intelligitur ex Rhetoribus, Quinctiliano Inſt. Or. II. 4. Hermogene apud Priſcianum in Præexercitamentis 1. et a. nuper demum edito Græce in Biblioth. Antiq. Litt. Theone Progymnaſmatum capite 3. et 4. Aphthonio, 1. et 2: quibuſcum conferatur Cicero Invent. I. 19: et Auctor ad Herennium I. 8. Heraclidis liber Abaris, et Ariſtonis Lycon, unica hac Plutarchi mentione adhuc cogniti ſunt. Abaris hyperboreus, ut fabuloſum, ita celebratum apud veteres fuit nomen: Heraclides quin cognomine *Ponticus* ſignificetur, vix dubitari poteſt; ſiquidem hujus eum fabularum ſtudio tale ſcriptionis argumentum convenit. Ariſtonem puto dici non Chium illum Stoicum, ſed Ceum Peripateticum, ſucceſſorem Lyconis, a cujus nomine eum nomen libro poſuiſſe credibile eſt: cui adeo pleraque, quæ Ariſtoni Chio tribuebantur, ſcripta adjudicarunt idonei judices, Panætius et Soſicrates, ut refert Diogenes Laert. VII. 163. cui adhibendus eſt locus Ciceronis Fin. V. 5. Quod autem Glyconem, quo cognomine propter ſuavitatem appellabatur Lycon Horatii Epiſt. I. 1. 30, eumdem atque hunc Peripateticum eſſe vult Menagius ad Diog. Laert. V. 67. mihi quidem non probat. Cæterum a lectione hujuſmodi librorum et placitis περὶ τῶν ψυχῶν mixtis μυθολογίᾳ, quales in Platonis Phædone, Gorgia, de Republica libro decimo, Plutarchi de Sera Numinis Vindicta, de Genio Socratis, de Anima, ab horum igitur lectione initium et gradus fiebat a pueritiæ ſtudiis ad ſtudia adoleſcentiæ et cognitionem philoſophiæ; quandoquidem habent quandam μύθου et λόγου conjunctionem: de quo monet eruditus ſcriptor Theon Progymnaſm. Cap.

II. p. 15. et Cap. III. p. 30: et nos in peculiari editione libelli Plutarchei de Sera Num. Vind. p. 82.

14. F. Οὔτε γὰρ πόλιν αἱ κεκλεισμέναι πύλαι τηροῦσιν ἀνάλωτον, κ. τ. λ.] Comparandus eſt ſimilis argumento et verbis locus Plutarchi, Sympoſ. VII. 5. p. 705. C—F. cujus hæc in primis pars eamdem habet imaginem: δεῖ δὲ καὶ τὴν ἐν ὄμμασιν καὶ τὴν ἐν ὠσὶν γαργαλίζουσαν μαλακίαν καὶ ἡδυπάθειαν φοβεῖσθαι· καὶ μήτε πόλιν ἀνάλωτον νομίζειν τὴν τὰς ἄλλας πύλας βαλανάγραις καὶ μοχλοῖς καὶ καταράκταις ὀχυρὰς ἔχουσαν, ἂν διὰ μιᾶς οἱ πολέμιοι παρελθόντες ἔνδον εἰσίν· μήτε ἑαυτὸν ἀήττητον ὑφ' ἡδονῆς, εἰ μὴ κατὰ τὸ Ἀφροδίσιον, ἀλλὰ καὶ τὸ Μουσεῖον ἑάλωκεν, ἢ κατὰ τὸ θέατρον. De corrupto per aures animo, operæ pretium ſit conferre Dionem Chryſoſtom. Orat. XXXIII. p. 408. D. 411. A: qui cæteroquin Platonis illam corruptæ Muſicæ reprehenſionem ſequitur, proditam Rep. VII. p. 447. B. Leg. III. p. 594. F. indeque memoratam Ciceroni Leg. II. 15. et III. 14. Similitudinem portæ eleganter in Epicuri laude adhibuit Lucretius VI. 31. prædicans eum docuiſſe viam conſequendi ſummi boni,

Quidve mali foret in rebus mortalibu' paſſim—
Et quibus e portis occurri cuique deceret.

Et Hieronymus Adv. Jovinian. II. p. 53. G. ex Porphyrio De Abſtin. I. 33. eamdem comparationem de ſuo addens perſequitur: *Non poteſt ante metropolis et arx mentis capi, niſi per portas ejus irruerit boſtilis exercitus. Horum perturbationibus anima prægravatur, et capitur, aſpectu, auditu, odore, ſapore, tactu.*

p. 15. A. ἡλίκος δύμός τις νῦν Σάκλαρός ἐστι καὶ ὁ σὸς Κλέανδρος] Cleander, ut item pater ejus Marcus Sedatus, nuſquam alibi memoratur. At Soclari nomen ſatis eſt frequens in dialogis Plutarcheis, veluti in Sympoſiacis, Amatorio, et de Solertia Animalium. Et in Amatorio quidem non filium, ſed æqualem eſſe Plutarchi, ſatis conſtat: nec, in duobus reliquis dialogis quare filium potius, quam alium cognominem, intelligamus, idonea eſt ratio. Sed de æqualibus Plutarcheis, id eſt, hominibus ejuſdem ætatis ab ipſo nominatis, ſiquidem Deus vitam nobis vireſque largiatur, agemus in peculiari indice ac proſopographia.

Nunc proxima et maxime neceſſaria quæque primum conſectamur.

15. A. Ἄκυρ οὖν ἐμοὶ—κἂν δοκῇ σοι] Quod lectionem codicum A. et E. *niſi ut veram, certe ut legitimam, probandam eſſe* dixi, hoc, quandoquidem poſtea ſæpe in judicio de conſtituenda ſcriptura Plutarchi et factum eſt, et faciendum erit, quale ſit, moneatur. Omnis vera lectio eſt legitima, legitima omnis non continuo eſt vera. Vera eſt, quæ omnes in ſe numeros probabilitatis habet, id eſt, et auctoritatem optimorum librorum, et cum ſententiam, tum dictionem eam, ut ad intelligentium judicium alia lectio accommodatior præſenti loco et auctoris ingenio excogitari nulla poſſit. Legitima eſt, quæ habet auctoritatem optimorum librorum, ſive probabilitas dictionis ac ſententiæ adſit, ſive illa deſit. Igitur hanc lectionem, quippe firmatam auctoritate codicum optimorum A. et E. dicebamus *legitimam:* at non dicebamus *veram*, quia aliquid ad ſententiam hujus loci et conſuetudinem auctoris deſiderabamus. Quod quidem ita expletum fore videtur, ſi eam leni mutatione ad hanc formam conſtituamus: Ἃ δ' οὖν ἐμοὶ περὶ ποιημάτων εἰπεῖν πρόφην ἐπῆλθε, νῦν πρός σε γεγραμμένα ἔπεμψα· κἂν δοκῇ σοι—. Solebat enim Plutarchus habere ſcholas, quas et diſſertationes appellant, eaſque poſtea conſcribere et edere: ut apparet ex principiis quorumdam librorum, veluti De Audiendo p. 37. C. De Capienda ex inimicis utilitate p. 86. C: Adverſus Epicurum p. 1086. C, D: Adverſus Colotem p. 1107. E. Ad quos locos qui hunc exigat, is noſtram conjecturam proxime ad Plutarchi conſuetudinem accedere intelliget.

15. B. τῶν ἀμεθύσων καλουμένων, ἃ τινες ἐν τοῖς ποτοῖς περιάπτονται ἢ προλαμβάνουσι] τὰ ἀμέθυσα, ſcilicet φάρμακα, ſunt quævis remedia ebrietatis vel depellendæ vel cavendæ: ἡ ἀμέθυσος eſt *lapis* et *herba:* quibus an ab eadem efficacia nomen additum ſit, dubitari a Veteribus, intelligimus e Plinio H. N. XXXVII. 40. et Plutarcho Sympoſ. III. 1. p. 647. B. Tamen et fœminino nomine τὰς κατασκευαζομένας ἀμεθύσους dicit Athenæus I. p. 34. *remedia illa ex certis præceptis compoſita*; ubi plura docet Caſaubonus.

Hæc vel *ſuſpendebantur e collo*, ut Plinii verbis utar, quod eſt ἐξάπλεσθαι τῷ τραχήλῳ: vel circumligabantur corpori, quod eſt περιάπλεσθαι: vel per os inſerebantur, quacumque ratione, bibendo, edendo, ſorbendo, lingendo, quod eſt λαμβάνειν, et ſi fit ante vini potationem προλαμβάνειν. Quod non attendit Krebſius, accipiens eodem ſenſu, quo proximum προκαταλαμβάνειν *præoccupare*, *præmunire*, et interpretem Latinum ſecus reddentem reprehendens: quæ ſignificatio ut alibi valet, hoc loco abhorret a Plutarchi ſententia. Sic eſt in ſimili re Sympoſ. I. 6. p. 624. C: τῶν δὲ Δρύσῳ τῷ Τιβερίου Καίσαρος υἱῷ συμβιόντων, ὁ πάντας ἐν τῷ πίνειν προτρεπόμενος ἰατρὸς ἑάλω τῶν πικρῶν ἀμυγδάλων πέντε ἢ ἓξ ἑκάστοτε προλαμβάνων, ἕνεκα τοῦ μὴ μεθύσκεσθαι. Eamdem vim amygdali refert Dioſcorides de Medic. Mater. I. 176: ἔστι δὲ ἡ ἀμύδυσα προλαμβανόμενα ὅσον ε̄ ἢ ζ̄: ubi conſulatur doctiſſimus Saracenus. Credibile eſt, utramque formam ἀμύδυος et ἀμύδυσος in uſu fuiſſe. De illa ſignificatione verborum προλαμβάνειν et λαμβάνειν, putidum ſit exempla adferre. Hoc loco in προλαμβάνουσι et προκαλαλάμβανε eſt quædam paronomaſiæ elegantia: de qua dicemus in Indice Grammatico.

15. B. εὐαγωγοτέραν ὑπὸ τῶν τοιούτων ὄσαν] Hic uſus pronominis τοιοῦτος minus apud alios ſcriptores frequens ex iis eſt, qui me novum in Plutarchi conſuetudine ad corrigendum induxerunt: et hoc quidem loco pro τῶν τοιούτων refingens τῶν ποιητῶν, vere mihi et acute egiſſe videbar. Denique, obſervata conſuetudine, vidi me falſo et imperite egiſſe. Ita admonendi ſunt lectores propter eamdem cauſſam, qua ſupra eos p. 14. E. admonuimus. Sic in Vita Ciceronis p. 881. B, C. item de carminibus: τῇ δὲ πρὸς τὴν ποίησιν εὐκολίᾳ παίζων ἐχρῆτο· λέγεται γὰρ, ὑπηνίκα ῥυείη πρὸς τὸ τοιοῦτον, τῆς νυκτὸς ὅπη ποιῶν πεντακόσια· *ſi flueret ad tale, ſi tamquam flumine ferretur ad carminis ſcriptionem.* In hujus libri fine p. 36. E. ἀλύπως διαβλέπων τὰ τοιαῦτα eſt item per appoſitionem ac ſubjecti mutationem dictum pro ταῦτα vel τὰ ποιήματα. Alios pleroſque locos numero ac pagina notaſſe ſufficiat: Opp. Mor. p. 85. C. 124. E. 125. D. 136. C. 140. C. 240. C. 410. B. 418. C. 434. D.

437. E. 533. F. 536. B. Vitarum p. 180. A. 184. E. 443. F. 538. D. 579. F. 596. E. 666. D. 779. D. 1064. E. Sed et in aliis, quamquam rarius, obſervavimus: in Platone Leg. VIII. p. 643. B: *μηδέ τινα τολμᾷν ᾠδὴν ἀδόκιμον μοῦσαν—ἀλλ' ὅσα ἀγαθῶν ὄντα ἀνδρῶν, ψέγοιλα ἢ ἐπαινοῦντά τινας, ἐκρίθη μετρίως δρᾷν τὸ τοιοῦτον.* X. p. 674. F. XI. p. 684. B. D. XII. 689. A. Epinom. p. 704. B: *εἰ οὖν τις διδάσκοι, κατὰ τρόπον δὲ μὴ δρᾷ τὸ τοιοῦτον, κρεῖττον μὴ μανθάνειν.* Et Muſonius ap. Stob. Serm. XVII. p. 161: *ὁ Ζήνων εἰκότως ἠξίου εὐλαβεῖσθαι τὴν τελευτέλειαν ἐν τῇ τροφῇ, καὶ μηδ' ἐπ' ὀλίγον ἐνδιδόναι πρὸς τὸ τοιοῦτον·* et XXXVIII. p. 234. fine.

15. B. *Πολύποδος κεφαλῇ—*] Proverbium exſtat apud Diogenianum VII. 76: *Πολύποδος κεφαλὴ, ἐνὶ μὲν κακὴ, ἐνὶ δὲ καὶ ἐσθλή.* In Append. Vatic. III. 58: *Πολύπου ἐν κεφαλῇ ἕνι μὲν κακὸν, ἕνι δὲ ἐσθλόν.* In Metricis 124: *Πολύποδος κεφαλῇ ἔνι μὲν κακὸν, ἐν δὲ καὶ ἐσθλόν.* Ap. Euſtathium Il. Ω. 527. p. 1363. *Πολύποδος κεφαλὴ ἔνι μὲν καλὸν* (l. *κακὸν*), *ἕνι δὲ ϗ ἐσθλόν.* Noſtri codices in *ἓν—ἓν* diſſentiunt: A. E. Harl. Rod. *ἐνὶ—ἐν.* Ald. Baſ. Xyl. *ἐν—ἐν.* T. V. G. Moſc. 1. 2. Colleg. Nov. *ἐνὶ—ἐνί.* Ex D. et C. nil diverſitatis ab hac Stephaniana lectione habemus. Rem partim attigit Plutarchus Symp. VIII. 10. p. 734. E: *ὅτι δέ ἐστι τῶν βρωμάτων ἔνια δυσόνειρα καὶ ταραχτικὰ τῶν καθ' ὕπνον ὄψεων, μαρτυρίοις ἐχρῶντο τοῖς τε κυάμοις ϗ τῇ κεφαλῇ τῇ πολύποδος, ὧν ἀπέχεσθαι κελεύουσι τὰς δεομένας τῆς διὰ τῶν ὀνείρων μαντικῆς.*

15. B. *τῷ βρωθῆναι μέν ἐστιν ἥδιστος*] Nemo requirat *τῷ*: nec tamen auſus ſum unius codicis C. auctoritate omittere. Græca conſuetudo poſtulat *ἥδιστος βρωθῆναι* ſine *τῷ*. Quod de uſu Infinitivi cum *τῷ* traditur a Vigerio et Hoogeveenio Idiotiſm. p. 15. et ab hoc, Doctrin. Particul. p. 1255. quia cauſſam ſignificat, ab hoc loco alienum eſt. Alibi in Plutarcho ſimilem huic legere memini conſtructionem, Opp. Mor. p. 80. C: *οὗτος τῷ νοῆσαι πράγματα δυνότατος ἦν*: ubi *τῷ* abeſt in E. Venet. T. V. et Græco-Latinis editionibus: eraſum in A: a nobis item omiſſum. Plutarchus Ariſtide p. 319. B: *τῷ φρονῆσαι ἐδόκει τις εἶναι περιττὸς* eſt pro *τὴν φρόνησιν περιττὸς, excellens in prudentia.* Atque ita *τῷ* reſtituimus pro vulgato *τὸ* Quæſt. Gr. p. 295.

A: γυναῖκα καὶ τῷ φρονεῖν περιττὴν, καὶ σώφρονα διαφερόντως. Coriolano p. 226. C: τὸ φρονεῖν καὶ τολμᾶν περιττὸς· malim τῷ. Atticus ap. Euſeb. Præp. Evang. XV. p. 804. C: ἁλίσκας περιττότερος φανεῖσθαι τῷ φρονεῖν, *ſperans ſe excellentiore prudentia viſum iri.*

15. C. Φάρμακα πολλὰ—] Homer. Odyſſ. Δ. 230.

15. C. Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης—] Homer. Il. Ξ. 216.

15. D. Γοργίας δὲ τὴν Τραγῳδίαν εἶπεν ἀπάτην—] Idem dictum tribuit Gorgiæ Plutarchus in libro de Gloria Athenienſium p. 348. C. Quominus Krebſii conjecturam probo pro δικαιότερος corrigere tentantis δεξιώτερος.

15. D. τὸ Ἐπικούρειον ἀκάτιον ἁραμένους φυσικὴν φεύγειν—] Epicurus, quum omnes liberales diſciplinas a ſchola ſua et a philoſophia repudiaret, compluribus dictis et reprehendit earum ſtudioſos, et ſuos ab illarum ſtudio dehortatus eſt: e quibus dictis eſt hoc in Epiſtola ad Pythoclem apud Diogenem Laert. X. 6: παιδείαν δὲ πᾶσαν, μακάριε, φεῦγε τὸ ἀκάτιον ἁράμενος: ita enim veriſimillime emendavit vir magnus P. Gaſſendus in Commentario ad librum X. Diog. Laertii p. 58. Idem dictum refert Plutarchus in libro Adverſus Epicurum p. 1094. D. —τοὺς μὲν ἐπαραμένους τὰ ἀκάτια φεύγειν ἀπ' αὐτῶν κελεύουσι. Πυθοκλέους δὲ πάντες καὶ πᾶσαι δέονται δι' Ἐπικούρου καὶ ἀντιβολοῦσιν ὅπως οὐ ζηλώσῃ τὴν ἐλευθέριον καλουμένην παιδείαν. Neque Gaſſendi conjecturam minus probabilem reddit, quod in hoc altero Plutarchi loco, admonitio ad alios referri, nec eodem dicto cum Pythocle communicari, videtur; ſiquidem in libro illo Plutarchus Epicurum et Epicureos plerumque plurali numero indefinite, λέγουσι, κελεύουσι, ponit: et contentus fuit, dictum quodque appoſuiſſe, auctore, iiſque, ad quos dictum referretur, univerſe ſignificatis. Quinctilianus quoque, eodem notante Gaſſendo, hoc Epicuri dictum ſignificavit, Inſtit. Orat. XII. 2. p. 1062: *Nam in primis nos Epicurus a ſe ipſe dimittit, qui fugere omnem diſciplinam navigatione quam velociſſima jubet.* Alii deinde ſcriptores huic Epicuri præcepto celeberrimum illud Ulyſſis factum adjunxiſſe videntur, Sirenes velociſſima navigatione prætervehentis, auribus ſociorum cera obturatis: præcipue

Dion Chryſoſtomus Orat. XII. p. 204. A, B: ἄνθρωποί τινες σοφώτεροι γινόμενοι τῆς ἁπάσης σοφίας, οὐ κηρὸν ἐγχέαντες τοῖς ὠσὶν, ὥσπερ, οἶμαι, φασὶ τὸς Ἰθακησίους ναύτας ὑπὲρ τὸ μὴ κατακοῦσαι τῆς τῶν Σειρήνων ᾠδῆς, ἀλλὰ μολίβδου τινὸς μαλθακὴν ὁμοῦ καὶ ἄτρωτον ὑπὸ φωνῆς φύσιν· ἔτι δ' οἶμαι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σκότος πολὺ προβαλλόμενοι καὶ ἀχλὺν, ὑφ' ἧς Ὁμήρός φησι κωλύεσθαι τὸν καταληφθέντα γιγνώσκειν θεὸν, ὑπερφρονοῦσι τὰ θεῖα· καὶ μίαν ἱδρυσάμενοι δαίμονα πονηρὰν, ἄλυπον τρυφήν τινα, ἢ ῥαθυμίαν πολλὴν καὶ ἀνειμένην ὕβριν, ἡδονὴν ἐπονομάζοντες, γυναικείαν τῷ ὄντι θεὰν πρότιμῶσι καὶ θεραπεύουσι, κυμβάλοις τισὶ ἢ ψόφοις καὶ αὐλοῖς αὐλέμενοι (vel κηλούμενοι). Τῆς εὐσχίας οὐδὲς ἐκείνοις φθόνος, εἰ μέχρι τοῦ ᾄδειν αὐτοῖς τὸ σοφὸν ἦν, ἀλλὰ μὴ τοὺς θεοὺς ἡμῶν ἀφηροῦντο καὶ ἀπᾴκιζον—· ita enim leviter corrigendus erat locus. Sed ἀράμενοι τὸ ἀκάτιον vereor ut recte intellectum ſit iis, qui univerſe accipiunt *velociſſima navigatione fugere*, aut *lintre prætervehi*. Eſt quidem ἄκατος et ἀκάτιον, *linter*, *cymba parva et velox*, *ſcapha*, ſatis frequenti mentione in Veterum ſcriptis, indeque repetita Scriptoribus recentioribus de Re Navali, Laz. Bayfio p. 90. et Jo. Scheffero II. 2. p. 70. Sed αἴρεσθαι ἀκάτιον ſi poſſit notare *auferre lintrem*, *ſumere ſibi lintrem*, tamen *navigare lintre* minus poſſit notare: et utrumque erit contra conſuetudinem Græcam. Hoc loco ἀκάτιον eſt *velum navigii maximum*; nam et hæc eſt ſignificatio ἀκαλίου, et præterea alia, veluti *mali maximi in navigio*, et *poculi*: ut traditur a Polluce I. 91. Heſychio in voce: quibus adhibeatur H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 263, 264. Igitur αἴρεσθαι τὸ ἀκάτιον eſt *maximum navigii velum tollere*, *pandere*: quod frequentius dicitur αἴρεσθαι τὰ ἱστία apud Plutarchum in Antonio p. 946. E: αἱ Κλεοπάτρας ἑξήκοντα νῆες ἄφθησαν αἰρόμεναι πρὸς ἀπόπλουν τὰ ἱστία· ſæpius etiam ἐπαίρεσθαι: Sympoſ. IV. 1. p. 662. C: οὐκ ἂν οὖν ἡμᾶς διαβάλλοι Φιλῖνος, εἰ μὴ τὰ ἱστία ἐπαράμενοι τὴν ἡδονὴν φεύγοιμεν. De Herodoti Malignitate p. 870. B: Ἀδάμαντος—ἔφευγεν, οὐ πρύμναν κρουσάμενος, οὐδὲ διαδὺς ἀτρέμα διὰ τῶν μαχομένων, ἀλλὰ λαμπρῶς ἐπαιρόμενος τὰ ἱστία. Theſeo p. 7. D. 9. E. Lucullo p. 493. B. In homonyma ſignificatione *rerum navalium* et *poculorum* lufit Epicrates Comicus in Athenæi fragmento

quod retulit Caſaubonus, Animadv. IX. 4. p. 782. F: *καταβαλλε τἀκάτια, κυλίκια αἴρου τὰ μείζω*— quæ non item expedita ſunt, ut proxima, adhibita Valckenario Diatrib. in Euripid. Fragm. p. 235. Et in Ariſtophanis Lyſiſtr. 64: —*Ἡ γοῦν Θεαγένους Ὡς δεῦρ' ἰοῦσα, τἀκάτιον ἤρετο, Theagenis quidem uxor, tamquam huc abiens, acatium tollebat,* acumen ſententiæ conſtabit, ſive *ἀκάτιον* ſumatur pro *velo* aut *malo navis*, ſive pro *cymba* aut *poculo:* modo verſui ſuccurratur legendo vel *ἐπήρετο*, vel cum Biſeto *ἀνήρετο*: et præferam vulgatam illi alteri lectioni, ut frigidæ, e Suida in *Ἐκάτιον*, ſuſceptæ a Bentleio, et probatæ Brunckio,— *Ὡς δεῦρ' ἰοῦσα θοὐκάτιον ἤρετο. Attamen Theagenis uxor, tamquam huc ipſum venire cupiens, Hecatæ ſimulacrum conſuluit.* Et ſi uſquam a tantorum judicio virorum diſſentire licet, hoc mihi in loco diſſentienti veniam haberi velim.

15. D. *ὀρθῷ τινι λογισμῷ περιςάντες καὶ καταδέοντες τὴν κρίσιν*—] *Circumſtantes et vincientes judicium recta quadam ratione.* Περίςαντες in Latina Verſione *circumdantes* redditum reliquimus, ut ex uſitatis proxime accedens ad verbi vim, et ut perſpicuum. Diſſentiunt codices: *παραςάντες*, V. A. C. *παριςάντες*, Moſc. 2. Schott. Jannot. Rodolph. Anon. Exempl. Turneb. reliqui vulgatam tuentur: quam quare ſuſpectam haberet Krebſius, ratio idonea non erat. Περιῑςὰς eſt participium præſentis activi *περιΐςημι*: *περιςὰς* participium aoriſti ſecundi medii *περιΐςαμαι*: et ut forma et ſignificatio paſſiva eſt in aoriſtis primis paſſivi *περιεςάθην*, *περιςαθείς*; ita forma paſſiva aoriſti ſecundi ex analogia debebat eſſe *περιεςάην*, *περιςαὰς*, ſed uſu fit *περιέςην*, *περιςὰς*, ſignificatione media, ſeu neutra, *circumſtandi.* Sic *παραςάντες* eſt participium præſentis activi, *παραςάντες* participium aoriſti ſecundi medii. Hæc monenda erant, quia vulgo in iis turbatur: uberius exponetur de his, ut et de diverſis utriuſque verbi ſignificationibus in Indice Grammatico et Lexico Plutarcheo: nunc ſatis nobis vulgatam defendiſſe. Itaque primum legatur Plutarchi locus geminus in libro De Virtute Morali p. 451. C: *μέτεςιν οὖν αὐτῷ (τῷ ἀνθρώπῳ) καὶ τῆ ἀλόγῳ, ᾗ σύμφυτον ἔχει τὴν τῆ πάθους ἀρχήν, οὐκ ἐπισόβιον ἀλλὰ ἀναγκαίαν οὖσαν, οὐδὲ ἀναιρετέαν*

παντάπασιν, ἀλλὰ θεραπείας ἢ παιδαγωγίας δεομένην. Ὅσον οὐ Θράκιον οὐδὲ Λυκούργειον τῷ λόγῳ τὸ ἔργον ἐστὶ, συνεκκόπτειν καὶ συνδιαφθείρειν τὰ ὠφέλιμα τοῖς βλαβεροῖς τοῦ πάθους, ἀλλ' ἥπερ ὁ φυτάλμιος θεὸς καὶ ἡμερίδης τὸ ἄγριον κολοῦσαι καὶ ἀφελεῖν τὴν ἀμετρίαν, εἶτα τιθασσεύειν καὶ περιῴζασθαι τὸ χρήσιμον: id est, *manſuefacere et colere utilem partem*, quaſi *defendere, tueri, circumſtare*, quod item Latinis dicitur. Sed præſentis conſtructionis forma rara eſt, nec alio nunc exemplo mihi cognita: frequens et ordinaria erat, περιεῖσαι τῇ κρίσει ὀρθὸν λογισμόν. Verbum καταδῆσαι habet illud quidem incantandi vim nec abhorrentem a λογισμῷ: pertinet tamen, quod et Krebſius monuit, ad illud Ulyſſis modo memoratum facinus, quod eum narrantem facit poeta Od. M. 178. Οἱ δ' ἐν νηῒ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε, πόδας τε, Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ—.

15. E. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος—] Homer. Il. Z. 130. quem ſignificavit Plutarchus loco ſupra appoſito, Opp. Mor. p. 451. C.

15. E. ὥς φησιν ὁ Πλάτων] Leg. VI. p. 622. D: quem locum comparationi adhibet Plutarchus in Fragmento apud Stob. Serm. CVI. p. 586. 3: dijudicat Longinus de Sublim. Sect. XXXII.

15. E. Μηδὲ ἡμεῖς οὖν τὴν ποιητικὴν ἡμερίδα ἐκκόπτωμεν] Miror, Krebſium ἡμερίδα pro vitio typographico habuiſſe: ἡμερὶς eſt *vitis*: quod vel Stephanus ſatis docuit Theſ. L. Gr. T. I. p. 1468. A. Philo Jud. vocat τὴν ἡμερίδα ἄμπελον, De Nomin. Mutat. p. 1070. A. Ac Διόνυσον ἡμερώσας ἄμπελον καὶ ποτὸν ἐξ αὐτῆς ἀναχέας ἥδιστον ὁμοῦ καὶ ὠφελιμώτατον ψυχαῖς τε καὶ σώμασι—. Nec Plutarchum dedecet tralatio, quæ a proxima Lycurgi mentione commendatur.

15. F. ὑλομανεῖ] Elegans in hac comparatione verbum: proprie dicitur de terra ac ſegete, in primis de vite, quæ per luxuriem et fœcunditatem ὕλην profert, id eſt, *herbas ſtirpeſque frugibus nocentes*: ut Reiſkius ὑθλομανεῖ corrigere tentans, ipſe ὑθλομανεῖν videatur: ὕθλος eſt *anilis fabula, nugæ*; verbum ὑθλομανεῖν non niſi analogiæ habet auctoritatem, exempli nullam. At vulgatum et proprio et metaphorico ſenſu frequentatur: quod poſt Stephanum Theſ. L. Gr. T. III. 1737. monuit P. Weſſelingius ad Diodor.

Sic. T. II. p. 533. Et de vitibus maxime dicitur, ut Latinis *ſilveſcere*. Sotion Geoponic. V. 40: τὰς ὑλομανούσας (ἀμπέλους) μακροτομῶν δεῖ, ἐκκληματούμεναι γὰρ λαφῶσιν. Clemens Alexandrin. Pædagog. I. p. 138. 5: καθυλομανεῖ γὰρ μὴ κλαδευομένη ἡ ἄμπελος. Syneſius Inſomn. p. 150. B: τὴν ὅλην κατασκευὴν τῆς γλώττης ὑλομανοῦσάν τε καὶ φλεγμαίνουσαν ὀνομάτων καινότητι— *orationem laſcivientem ac tumentem verborum novitate*. Johannes Chryſoſtomus Homil. De Fato et Provid. I. T. I. p. 718. D: ἵνα καθάπερ δρεπάνῃ τῷ λόγῳ τὰ ὑλομανοῦντα πάθη τῆς διανοίας περικόπτοντες, ἔγκαρπα δένδρα γενώμεθα—. Iſidorus Peluſiota Epiſt. II. 228. fortaſſe ex hoc Plutarcheo loco profecit: ἡ γὰρ ποιητικὴ ἐστιν ὅπου τὸ μυθῶδες ἐπιποθοῦσα, ὕλην ἔχει τὸ ψεῦδος, ὑφ' ἡδονῆς ἀκρίτου θρασυνομένη ἐξυβρίζει καὶ ὑλομανεῖ, τὸ μυθῶδες καὶ θεατρικὸν ἐπιδεικνυμένη. Hippocratis locus, a Stephano allatus, exſtat T. I. p. 16. A. Ed. Charter. idemque apud Stob. Serm. LXXII. p. 441.

15. F. ὁ μανδραγόρας] Proverbii vim habet *mandragoram bibiſſe*, ab hujus vi ſoporifera: tetigit Eraſmus p. 1376: poſt eum Stephanus Schediaſm. VI. 6. T. Hemſterhuſ. ad Luciani Timon. p. 103. Ejus cum vino comparatio eſt apud Plutarchum Sympoſ. III. 5. p. 652. C. Philonem Jud. p. 896. A. Xenophontem loco vexato Sympoſ. II. 24. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἅρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας, τοῖς ἀνθρώποις κοιμίζει, τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει. Ita emendaveram, quum vidi, item pro τοὺς ἀνθρώπους Grotium ad Stobæum Serm. XX. p. 170. e codice Pariſ. annotaſſe τοῖς ἀνθρώποις. Athenæus XI. p. 504. C. ſimpliciter habet ἀνθρώπους, Artemidorus I. 68. ἀνδρὸς, quod Cornarius vertens *dolores*, videtur aut inveniſſe aut correxiſſe τὰς ἀνίας, vel ἀλγηδόνας, nec a vero magnopere aberraſſe. In variis lectionibus Collationis Gronovianæ in Athenæum et Artemidorum nil eſt medelæ aut varietatis. Attamen ineſt adhuc mendum Xenophonti, quod ſic ſanandum putem τοὺς ἄνθρακας κοιμίζει, *carbunculos ſedat*; ut adhibitus fuerit adverſus hæc ulcera: ut adverſus *ignem ſacrum*, quod Plinius tradit XXVI. 74. ubi vid. Harduinum: ἄνθραξ expoſitus a Fœſio Œcon. Hip-

pocr. p. 39. Mandragoram viti adſitum ei vim ſuam impertire, alibi legere me non memini.

p. 16. A. *κατὰ τὸν Σοφοκλέα*] Locus, quod ſciam, non aliunde cognitus, hinc in Fragmenta Sophoclis relatus a Brunckio T. II. p. 42: a Grotio in Excerpta p. 145. Dictio non magis poetica quam in illo Iſocrateo Archidam. p. 217. *ὅπως ἂν χρήσηταί τις καὶ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς καιροῖς, οὕτως ἀνάγκη καὶ τὸ τέλος ἐκβαίνειν ἐξ αὐτῶν.*

16. A. *Πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοὶ*] In Proverbiis Metric. Schotti, 182. exſtat ſub nomine Ariſtotelis Phyſ. I. Equidem deprehendi Metaphyſ. I. 2: *ἀλλὰ, κατὰ τὴν παροιμίαν, πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί.* Platonico Dialog. Spurio De Juſto p. 733. A: *εὖ ἡ παλαιὰ παροιμία ἔχει, ὅτι πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί.*

16. B. *εὖ πεποιημένη διάθεσις μυθολογίας*] *πεποιημένη* tuetur ſe cum generali ſignificatione *faciendi*, tum vero peculiari *fingendi*, a qua *ποιητὴς*, *poeta*, dicitur: quam multi illuſtrarunt, e quibus præter Lexicographos ſatis eſt nominaſſe Taylorum ad Lyſiæ Epitaph. p. 27: Marklandum ad eumdem p. 435: Weſſelingium ad Herodot. II. 53. Aliud eſt *λέξις πεποιημένη*, quæ ſæpe in laude, ſæpe etiam in vitio ponitur, in Dionyſio Hal. Compoſ. Verb. §. 6. 39. Epiſtol. ad Pompei. §. 6: Longino Subl. III. 13. ubi Jac. Tollius plura adfert: et VIII. 4. Hoc enim loco de diſpoſitione fabulæ, non de ſtilo ac dictione, agitur. Sed et *πεπλεγμένη* huic loco accommodatum eſt, quamquam ex parte magis, quam ex toto; ſi quidem non omne genus *μύθων* complectitur. Nam e doctrina Ariſtotelis Art. Poet. Cap. 10: *Εἰσὶ δὲ τῶν μύθων οἱ μὲν ἁπλοῖ, οἱ δὲ πεπλεγμένοι*: hi definiuntur ita, ut habeant *πρᾶξιν πεπλεγμένην, ἐξ ἧς μετὰ ἀναγνωρισμοῦ, ἢ περιπετείας, ἢ ἀμφοῖν, ἡ μετάβασίς ἐστι*· id eſt, interprete D. Heinſio: *fabulæ aliæ ſunt ſimplices, aliæ implexæ; hæ ſunt, quarum tranſitio fit cum agnitione, aut cum mutatione in contrarium, aut cum utroque.* Cap. 13: *δεῖ τὴν σύνθεσιν εἶναι τῆς καλλίστης τραγῳδίας, μὴ ἁπλῆν, ἀλλὰ πεπλεγμένην.* Cap. 18. quatuor genera recenſentur Tragœdiæ, ex quibus prima eſt *ἡ πεπλεγμένη, ἧς τὸ ὅλον ἐστὶ περιπέτεια καὶ ἀναγνώρισις.* Cap. 24. eadem diviſione diſtinguitur Heroi-

cum carmen: Ἔτι δὲ τὰ εἴδη ταὐτὰ δεῖ ἔχειν τὴν ἐποποιΐαν τῇ τραγῳδίᾳ· ἢ γὰρ ἁπλῆν, ἢ πεπλεγμένην, ἢ ἠθικὴν, ἢ παθητικὴν δεῖ εἶναι: atque hoc intereſt inter Iliadem et Odyſſeam: ἡ μὲν γὰρ Ἰλιὰς ἁπλοῦν ἐστι καὶ παθητικόν· ἡ δὲ Ὀδύσσεια πεπλεγμένον, ἀναγνώρισις γὰρ, καὶ ἠθική: quibus locis non ſine intelligentiæ fructu adhibeatur P. Victorius in Commentario p. 103. 118. 119. Πλέκειν αἰνίγματα eſt apud Plutarchum Opp. Mor. p. 988. A. 154. A. Πλέκειν ᾠδὰς expoſuit Muſgravius ad Euripid. Iphig. Aul. 579. Πλέκειν λόγους, δόλους, μηχανὰς, frequentiorem etiam habent uſum. Ὑφαίνειν, ῥάπτειν, et ſimilia hoc ſenſu magis ſunt fere poetica; quæ attigit ad hunc locum Krebſius. Cæterum διάθεσις et σύνθεσις non modo paronomaſiæ concinnitatem, ſed veram disjunctionem habent: hæc, *compoſitio*, ad *verba ac dictionem* refertur; illa, *diſpoſitio*, ad *rem et argumentum*: neutra quidem per ſe ſola et ſimpliciter ea ſignificatione valent, ſed ita ut *verba* vel *res*, aut diſerte addantur, aut facile ſubaudiantur. Apud Ariſtotelem quidem promiſcue dicitur; Art. Poet. Cap. 6: λέγω δὲ λέξιν αὐτὴν τὴν τῶν μέτρων σύνθεσιν· et mox, λέγω γὰρ μῦθον, τὴν σύνθεσιν τῶν πραγμάτων. Cap. 22. τὴν τῶν ὀνομάτων σύνθεσιν. Nec in Capite 1, quod conferre nos jubet Krebſius, quidquam eſt. Rhetoric. ad Alexandr. Cap. 23. περὶ δὲ ὀνομάτων συνθέσεως δηλώσομεν: 26. σκέπτεα δὲ καὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων: ibidem, δεῖ δὲ καὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων μήτε συγκεχυμένην μήτε ὑπερβατικὴν εἶναι· nam in præcipuo opere Rhetorices Libro III. 1. 2. locus hic fere dicitur περὶ λέξεως. Dionyſii Halicarnaſſei exſtat liber περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, *de ſtructura orationis*. Eſt et caput Longini de hoc argumento, in libro de Sublim. XXXVIII. inſcriptum περὶ συνθέσεως, ubi ait ſe *de ea* duos libros conſcripſiſſe: videatur Jac. Tollius. Συνθέσεις ὀνομάτων Plutarchus Sympoſ. IX. 15. p. 747. D. exemplis oſtendit: et qui ſub hujus nomine latet ſcriptor de Vita Homeri, homo Rhetoricæ quidem peritus, quam §. 15. et 16. noſtræ editionis vocat σύνθεσιν, eamdem §. 27. vocat σύνταξιν. Latinis eſt *Compoſitio*; de qua copioſe Cicero, Oratore 43: Quinctilianus Inſt. Or. IX. 4: breviter Auctor ad Herenn. IV. 12. *conſtructionem eam* definit: *Compoſitio*

eſt conſtructio, quæ facit omnes partes orationis æquabiliter perpolitas. Διάθεσις apud Rhetores habet varias ſignificationes: præcipua eſt *diſpoſitionis*, quam idem Auctor ad Herenn. I. 2. diſtinguit ab *inventione, elocutione, memoria, pronunciatione*, itaque definit: *diſpoſitio eſt ordo et diſtributio quæ demonſtrat quid quibus in locis ſit collocandum:* porro *elocutionis* partem facit *compoſitionem* IV. 12. Eamdem diſtributionem iiſdem fere verbis perſequitur Cicero de Invent. I. 7. ſed ita ut *diſpoſitionem* magis opponat *inventioni* hac definitione: *diſpoſitio eſt rerum inventarum in ordinem diſtributio:* ut item Plato Phædro p. 340. D. de oratione ſcripta, nec publice dicenda, differens, duos facit ejus numeros, εὕρεσιν et διάθεσιν. Plutarchus proximo libro p. 44. D: duas ſecernit partes laudis, alteram τὴν ὑπόθεσιν τῦ λόγυ καὶ προαίρεσιν, alteram τὴν λέξιν ἢ διάθεσιν τῶν λεγομένων, id eſt, *elocutionem vel diſpoſitionem rerum dictarum atque inventarum:* recte diſtinguens λέξιν et διάθεσιν. Alia eſt item ſignificatio hoc ipſo libro, proxime, p. 17. B: de qua ibi dicemus.

16. C. ἐν γραφαῖς κινητικώτερόν ἐϛι χρῶμα γραμμῆς διὰ τὸ ἀνδρείκελον καὶ ἀπατηλὸν,] Theages Pythagoricus apud Th. Galeum in Opuſc. Mythol. p. 695: δεῖ οὖν τὸ πάθος ὕτω παρεμφαίνεσθαι ἐν τᾷ ἀρετᾷ, ὥσπερ καὶ τὰν σκιὰν ἢ τὰν γραμμὰν ἐπὶ τᾶς γραφᾶς· τὸ γὰρ ἔμψυχον καὶ τὸ ἀπαταλὸν καὶ τὸ μεμιμημένον τὰν ἀλάθειαν σὺν τᾷ χρησότητι τῶν χρωμάτων μάλιϛα γίνεται διὰ τούτων· ita Valckenarius emendavit, adhibito hoc Plutarchi loco, ad Euripidis Phœn. p. 46. Vocem Ἀνδρείκελος Ruhnkenius tractavit ad Tim. p. 36. Ad rem præſentem facit Plato Polit. p. 178. C: ὁ λόγος ἡμῖν, ὥσπερ ζῷόν, τὴν ἐξωθεν μὲν περιϛραφὴν ἔοικεν ἱκανῶς ἔχειν, τὴν δ' οἷον τοῖς φαρμάκοις καὶ τῇ συγκράσει τῶν χρωμάτων ἐνάργειαν ἐκ ἀπειληφέναι. Ariſtides Or. Plat. I. p. 39: τὸ κάλλιϛον τῆς τέχνης ἢ τελεώτατον, καὶ ᾧ γραφικὴν ἢ πλαϛικὴν εἶναι διαφέρει, τοῦτ' ἔϛιν ἡ τοῦ χρώματος μίξις· ἐγγὺς γὰρ ἄγει τὸ εἰκαθὲν τῆς ἀληθείας.

16. C. ὁ Σωκράτης—τοὺς δὲ Αἰσώπυ τοῖς ἔπεσι μύθυς ἐνόμιζεν.] Sumtum e Platonis Phædone p. 376. E. 377. A. quem imitatur Julianus Or. VII. p. 207. B. Priore loco Platonis eſt ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπυ λόγυς: poſteriore, ἐννο-

ἅσας ὅτι τὸν ποιητὴν δέοι, εἴπερ μέλλοι ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύθους ἀλλ' οὐ λόγους, καὶ αὐτὸς οὐκ ἦν μυθολογικὸς, διὰ ταῦτα, οὓς προχείρους εἶχον καὶ ἡπιςάμην μύθους τῷ Αἰσώπῳ, τούτων ἐποίησα οἷς πρώτοις ἐνέτυχον. Igitur ex hoc fonte, quando ἐνόμιζε vix ſanum videtur, quis corrigat vel ἐνέτεινε vel ἐποίησε. Krebſius quidem ἐνόμιζε defendit, putans id a *νόμος, poeſeos genere*, ſignificare, *nomos faciebat*. Reiſkius autem emendando mutat quadrata rotundis. Equidem non diffitear *νομίζω τι* ſignificationem activam poſſe accipere, ut notet *aliquid legem facere*, prouti *βασιλεύειν τινὰ, aliquem regem facere*, quem uſum alio loco exponemus: et ſic fere Ariſtides T. I. p. 6: ἀνθρώπους δ' αὖ μόνους τῶν ἄλλων ζώων ἐνόμιζε, *Jupiter omnium animalium ſolos homines legibus inſtruxit, ad leges redegit*. Poſſis eadem ratione fere accipere alium locum ejuſdem T. II. p. 101. ἄρχοντας καὶ πολιτείαν ἐνόμισαν· *magiſtratus et reipublicæ adminiſtrationem legibus conſtituerunt*. Lenior tamen et probabilior videtur correctio ἐνήρμοζε. Herodotus, ut vocatur, in Vita Homeri IX. 2: τοὔνομα αὐτοῦ ἐναρμόσας εἰς τὴν ποίησιν, Ὀδυσσέως τε ἑταῖρον φὰς εἶναι. Philo Jud. De Monarchia I. p. 814. C: μυθογράφοι—μέλεσι καὶ ῥυθμοῖς καὶ μέτροις ἐνήρμοσαν τὸ (ſic leg. pro ἐνηρμόσαντο) ψευδές, νομίσαντες ῥᾳδίως καταγοητεύσειν τοὺς ἐντυγχάνοντας. Heliodorus Æthiop. VIII. 11. p. 390: τὸ δὲ ὄναρ ἔπος ἦν εἰς μέτρον ἡρμοσμένον. Sic et ἐφαρμόζω dicitur. Critias in Eleg. ad Alcibiadem ap. Hephæſtion. de Metris p. 9: Οὐ γάρ πως ἦν τοὔνομ' ἐφαρμόζειν ἐλεγεῖᾳ, Νῦν δ' ἐν ἰαμβείῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως. Plutarchus Amatorio p. 769. C: λόγῳ ποίησις ᾠδύσματα μέλη ᾗ μέτρα καὶ ῥυθμὸς ἐφαρμόσασα, καὶ τὸ παιδεῦον αὐτοῦ κινητικώτερον ἐποίησε, καὶ τὸ βλάπτον ἀφυλακτότερον. Et ἐναρμότω, Dionyſius Halic. De Iſocrate III. p. 151: εἰς περιόδους ἐναρμότειν ἅπαντα τὰ νοήματα, *includere periodis omnes ſententias*. De Compoſitione p. 55: Ὁ Δημοσθένης οὖν οὕτως ἄθλιος ἦν ὥσθ' ὅταν γράφοι (id præferam ex codd. pro γράφῃ) τοὺς λόγους, μέτρα καὶ ῥυθμὸς, ὥσπερ οἱ πλάσαι, παρατιθέμενος, ἐναρμότειν ἐπειρᾶτο τούτοις τοῖς τύποις τὰ κῶλα, γρίφων ἄνω καὶ κάτω τὰ ὀνόματα.— huc aliquid coloris duxiſſe videtur Rhetor ex illo Commento Ariſtophanis de Agathone, Theſmophor. 57. ſequ. et in libro de Demoſthene LI. p. 316.

iterans hanc imaginem: κακοδαίμων οὕτως ἦν ὁ τηλικοῦτος ἀνὴρ, ὥδ' ὅτε γράφει (leg. γράφοι) τοὺς λόγους, ἄνω καὶ κάτω γρέφειν τὰ μόρια τῆς λέξεως, καὶ τὰ ἐκ τούτων συντιθέμενα κῶλα, ἐμμελείας τε καὶ ῥυθμοὺς καὶ μέτρα, μουσικῆς οἰκεῖα θεωρίας πράγματα καὶ ποιητικῆς, εἰς τὴν πολιτικὴν ἐναρμότειν φράσιν, ᾗ τούτων οὐδενὸς μέτεστιν.

16. C. Θυσίας μὲν γὰρ ἀχόρους καὶ ἀναύλους ἴσμεν.] Sacrificiis adhiberi ſolebat tibia et chorus. Ac de tibia quidem ſatis conſtat. Sed chorus non niſi in majoribus ac publicis fuiſſe videtur ſacrificiis, cum preces non modo ad tibiam recitarentur a ſacerdote, ſed et a ſaltantium choro iis accineretur. Plato Leg. VII. p. 632. E: Ἐν τοίνυν τοῖς παρ' ἡμῖν τόποις τοῦτ' ἔστι ταῖς πόλεσι γιγνόμενον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, σχεδὸν ὀλίγαι πάσαις· δημοσίᾳ γάρ τινα θυσίαν ὅταν ἀρχή τις θύσῃ, μετὰ ταῦτα χοροὶ οὐχ εἷς ἀλλὰ πλῆθος χορῶν ἥκει—. Horatius Epiſt. II. 1. 132: *Caſtis cum pueris ignara puella mariti Diſceret unde preces, vatem niſi Muſa dediſſet? Poſcit opem chorus et præſentia numina ſentit.* Alia petantur ex Spanhemii Obſ. in Callimach. Hymn. in Dian. v. 3. 170. 267. Aberat chorus a domeſtico certe ſacrificio plerumque; aut ubi copia tibicinis nulla erat, debebat et ipſe abeſſe. Hæc ἄναυλοι et ἄχοροι erant θυσίαι. Veluti quum tibicines ex urbe Roma profugiſſent, ἤπλετο δεισιδαιμονία τῶν ἱερέων ἄναυλα θυόντων, *religio terrebat ſacerdotes ſine tibicine ſacrificantes*, ait Plutarchus Opp. Mor. p. 277. E. et 406. A. ἔρωτες ἄναυλοι καὶ ἄλυροι, *amores tibia et lyra carentes.* Euripides Phœniſſ. 797: alloquens Martem belli auctorem, κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις. Conferatur annotatio noſtra ad p. 132. E. de Minoe. Rarum eſt utrumque vocabulum, rarius etiam alterum. Pollux IV. 81: ηὔλουν δὲ τὸ ἄχορον αὔλημα, τὸ Πυθικόν. Euripides Andromach. 1039. ἀχόρους γοναχὰς, nolim cum Muſgravio mutare in ἀγόρους γοναχάς.

16. C. ὥσπερ ὄχημα] Vocabulum et alias habet metaphoras, et hanc, qua poeſin, tamquam *curru* invehentem, a proſa oratione, *pedeſtri*, πεζῷ λόγῳ, diſtinguit. Sic Plutarchus de Pythiæ Orac. p. 406. E: καλέσθη μὲν ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, ἡ ἱστορία, καὶ τῷ πεζῷ μάλιστα τῶ μυθώδους ἀπεκρίθη τὸ ἀληθές· φιλοσοφία δὲ τὸ σαφὲς καὶ διδασκαλικὸν ἀσπα-

σεμνὴν μᾶλλον ἢ τὸ ἐκπλῆττον, τὴν διὰ λόγων ἐποιεῖτο ζήτησιν: dicit de introducta, loco metricæ, proſa ſcriptione, in tradenda hiſtoria et philoſophia. Ambos Plutarchi locos adhibuit T. Hemſterhuſius ad Luciani illud, Prometh. T. I. p. 32: ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη. Dion Chryſoſt. Or. XXXVII. p. 455. B: ἐμβιβάζων τὴν ψυχὴν οἷον εἰς ὄχημα, τὸ μέλος: ita enim legendum pro τῇ ψυχῇ, Reiſkius quoque monuit.

16. C. τὸν ὄγκον] Apparatum gravitatis et ornatus oratorii, quo poeſis ſupra pedeſtrem orationem evehitur: qui ſæpe in vitio ponitur ac *faſtum* notat, tranſlata propria nominis ſignificatione ad poeſin. Sic Æſchylo ὄγκος tribuitur, *tumor*, ap. Plutarch. Opp. Mor. p. 79. B. Sæpe etiam laudatur: Ariſtoteles Rhet. III. 6. Poetic. Cap. 24: Ἐν δὲ τῇ ἐποποιΐᾳ, διὰ τὸ διήγησιν εἶναι, ἐγὶ πολλὰ μέρη ἅμα ποιεῖν περαινόμενα· ὑφ' ὧν οἰκείων ὄντων αὔξεται ὁ τῆ ποιήματος ὄγκος. Plutarch. Philopœmene p. 362. D: Nemeis ludis Pylade Citharœdo canente initium ex Timothei Perſis —ἅμα δὲ τῇ λαμπρότητι τῆς φωνῆς τῆ περὶ τὴν ποίησιν ὄγκῳ συμπρέψαντος, ἐκπλῆξιν γενέσθαι τῆ θεάτρῳ παντὶ χόθεν εἰς Φιλοποίμενα—. Longinus VIII. τὸν ὄγκον καὶ τὸ ὑψηλὸν jungens, illum in laude ponit. Plutarchus loco proxime antecedente, λέξεως ὄγκος: de Pythiæ Orac. p. 405. D. opponit proſæ orationem ἐν μέτρῳ καὶ ὄγκῳ ἢ πλάσματι καὶ μεταφοραῖς ὀνομάτων· et p. 407. A, B. Politic. Præcept. p. 803. B: καθόλου δὲ ὁ μὲν ὄγκος καὶ τὸ μέγεθος τῷ πολιτικῷ μᾶλλον ἁρμόττει. De Audiendi Ratione p. 41. C: ἔχει δέ τι καὶ ἡ λέξις ἀπατηλὸν, ὅταν ἡδεῖα καὶ πολλὴ καὶ μετ' ὄγκου τινὸς ἢ κατασκευῆς ἐπιφέρηται τοῖς πράγμασιν. Cato Maj. p. 344. C. ſua ipſe facta laudans oratione, πλεῖον ταῖς πράξεσι ταύταις ὄγκον περιτέθεικε. Cicero p. 886. C: dicitur ſuperaſſe ὄγκῳ καὶ μεγαλοπρεπείᾳ τοὺς ἐπιδεικτικούς. De vitioſæ orationis ſignificatione exempla adferre longum fit. De utraque diligenter expoſuit Jo. Chriſt. Theoph. Erneſti, dignus tanti nominis communione, ſcriptor utiliſſimi libri, *Lexici Technologiæ Græcorum Rhetoricæ*, editi Lipſiæ anno 1795. forma octava.

16. D. Ὦ μηχάνημα, σφιγγὸς αἰολώτερον] Verum videtur

σφιγγὸς, a Stephano introductum, et ab uno noſtro libro Pol. confirmatum, reliquis omnibus λυγγὸς exhibentibus: nam codex D ab initio hujus libelli uſque ad p. 31. E. excidit. Dictum non alibi in Veterum ſcriptis deprehendimus. Hieronymus Wolfius in Annot. ad Æſchinis Orat. de Falſa Legatione p. 1326. inquit, "*Plutarchus citat* "*iambicum trimetrum,* Ὦ παιπάλημα λυγκὸς αἰολώτερον," non ille quidem libri alicujus auctoritate, ſed aut memoria deceptus, aut tacita conjectura corrigens. Equidem ut μηχάνημα et παιπάλημα huic loco convenit, ita illud in omnibus, hoc in nullo eſt libro: quod ſi in uno reperiatur, præferendum illi videatur exquiſitæ nomine elegantiæ, de qua videantur Taylorus ad Æſchinis Orat. memoratam p. 33: Interpretes ad Heſychium in voce Παιπάλημα: Valckenarius ad Euripidis Hippol. p. 208.

16. E. ἐπιλήψεται μὲν αὐτῆ φοβημένη τὸν Ποσειδῶνα] Reſtituto αὐτῆ pro αὐτῇ, non deſideramus correctiones vel Krebſii ᾄδει, vel Reiſkii ἂν τοῦ, vel Toupii τοῦ ad Longin. p. 171. Nam quia illo Homeri loco, quem ſignificat Plutarchus, Iliad. Υ. 60. *Pluto timet ne Neptunus, rupta terra, orcum detegeret diis hominibuſque:* in proclivi erat ſuſpicari Plutarchum item de Plutone timente Neptunum cogitare: cui cogitationi rectius conveniat τοῦ ᾄδει, vel ſimplex τοῦ, quam vulgatum αὐτοῦ, aut ipſum hoc a nobis receptum αὐτοῦ. Atqui hoc ipſum nexus ſententiæ poſtulat: quippe ſermo eſt de legente, qui non ὡς ἀληθῆ προσδέχεται τὸν λόγον, γοητείᾳ τῆς ποιητικῆς, *magica vi poeſeos* in phantaſiæ errorem non abripiatur, ut quaſi Plutonis perſonam ac timorem ſuſcipiat, ſed *ſe ipſe reprehendat*, ſi forte iſte timor eum incedat. Atque hæc deſcriptio, ut ſublimis, ita efficax ad animum legentis terrore percellendum et impio errore imbuendum, in primis a Longino de Sublim. IX. interpretis cautionem poſtulare judicatur. Notum eſt ἐπιλαμβάνεσθαί τινος, *aliquem, veluti manu injecta, reprehendere:* minus forte notum ſit ἐπιλαμβάνεσθαι ἑαυτοῦ, *ſeipſum reprehendere.* Atqui ſic Plutarchus Opp. Mor. p. 447. A: τοιοῦτόν ἐστι τῆς ψυχῆς ὃ πέφυκεν ἐπιθυμεῖν καὶ μετανοεῖν, ὀργίζεσθαι καὶ δεδιέναι, φέρεσθαι πρὸς τὸ αἰσχρὸν ὑφ' ἡδονῆς, ᾗ φερομένης πάλιν

αὐτῆς (ita enim rectius ſcribatur pro αὑτῆς) ἐπιλαμβάνεσθαι. Philoſtratus Vita Apollon. I. 15. p. 17 : οἱ γὰρ ὑπὲρ τοιούτων ἀτακτοῦντες, ἂν περὸς ἄνδρα ἴδωσιν, ἐρυθριῶσί τε καὶ αὑτῶν ἐπιλαμβάνονται, καὶ ῥᾷσα δὴ ἐς νοῦν ἥκουσι. Ibid. 21. p. 27 : λαβόμενος ἑαυτοῦ ὁ εἰνοῦχος, *ſe ipſe reprehendens*. Simile Plutarchi De Sent. Profect. in Virt. p. 85. A : ἢ φωνῆς ἀγεννεςέρας αὐτῶν ἐπιλαμβανομένους : ubi rectius ſcribatur αὑτῶν, *vel noſtrum ipſi ignavum quoddam dictum reprehendentes*. Sed in αὐτοῦ et αὑτοῦ, αὐτῷ et αὑτῷ, αὐτὸν et αὑτὸν, item in iiſdem Caſibus Pluralis Numeri, quamquam Veteres, certe librarii, turbarunt, a nobis, profecto, diſtinguenda ſunt. Conſulatur Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 603. Dorvillius ad Chariton. p. 43. 483. et qui ab eo citantur p. 328.

16. E. ἐπιλήψεται δὲ τῷ Ἀπόλλωνι χαλεπαίνοντος] Manifeſtior etiam ex hoc loco patet nexus ſententiæ et neceſſitas corrigendi, qua pro τοῦ Ἀπόλλωνος dedimus τῷ Ἀπόλλωνι, id eſt, *reprehendet ſeipſum Apollini iraſcentem*, ſi forte auferatur illa Thetidis lamentatione reprehendentis Apollinem, qui, in ipſius cum Peleo nuptiis, ei fauſtum pollicitus conjugium, nunc ipſe ejus filium Achillem interfeciſſet : Ὃν αὐτὸς ὑμνῶν—αὐτός ἐςιν ὁ κτανών : Æſchyli eſt ex incerto dramate, quod *Pſychoſtaſiam* eſſe putavit, nullo ſatis certo argumento, Stanleius T. II. p. 646. Locum Æſchyli reprehenſione celebravit Plato Rep. II. p. 432. A : nam ab hoc eum repetiverunt et Plutarchus, et Athenagoras Legat. p. 22. B : et Euſebius Præp. Evang. XIII. 3. p. 647. A. Et quod diximus, Æſchylum ſecutum eſſe Homeri veſtigia, Il. Ω. 63 ; utrumque ſecutus eſt Dion Chryſoſtomus Orat. LVIII. p. 574. A. Videantur Annot. noſtra ad Selecta Hiſtoric. p. 388.

16. E. τὸν φθιτὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα—] Achillis mentio refertur ad Odyſſ. Λ. 470. Ἔγνω δὲ ψυχή με ποδάκεος Αἰακίδαο, Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, tum ad illud ejus dictum, Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητεύεμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βιοτὸς πολὺς εἴη, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν· quod item reprehendit Plato Rep. III. p. 432. C. Agamemnonis pertinet ad verſum 390 :

Κλαῖε δ' ὄγε λιγέως θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων, Πτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων.

16. E. φαρμασσόμενος] *His venenis infectus.* Elegans eſt uſus verbi hujus, *falſa vel opinione vel cupiditate imbui.* Plutarch. Amator. p. 764. F: τῶν γενομένων ἐνταῦθα ὑ μεταβαλόντων ἐκπλήττειν ἔοικε τὴν μνήμην καὶ φαρμάττειν τὴν διάνοιαν ὁ ἥλιος. Reſtituendum videtur Numenio apud Euſebium Præp. Evang. XIV. 6. p. 730. D: Ἀρκεσίλαος ἐν τοῖς φάσμασι τοῖς τῶν λόγων, ὑπὸ παρασκευῆς τε καὶ μελέτης ἐφήρμοττεν (leg. ἐφάρματτεν), ἐγοήτευεν, οὐδὲν εἶχεν εἰδέναι ὅτε αὐτὸς ὅτε τοὺς ἄλλους ἐᾷν: probabilitas accedit e ſimili loco ejuſdem Numenii, de eodem Arcefilao 8. p. 737. C: περιεχόμενος τῇ φαρμάκῳ τοὺς συγκορυβαντιῶντας, ἔλαθεν ἑαυτὸν πρῶτον ἐξηπατηκώς: ubi, ni fallor, corrigendum περιεχόμενος. Compoſitum καταφαρμάττειν ſimiles habet tralationes. Plutarch. Symp. IV. 1. p. 661. E: ἀρτίως ἡμᾶς ὁ Φίλωνος ὑψοποιὸς, ὥσπερ ἀντίτεχνος αὐτοῦ, κατεφάρματτεν ἐξαλλάττων τῇ καινότητι καὶ μεταβολῇ τὴν ὄρεξιν—. idem in Gryllo, Opp. Mor. p. 987. E: de feris beſtiis, quas homines manſuefaciunt, νεοσσοῖς ὑ σκύμνοις τούτων δι' ἡλικίαν εὐαγωγοῖς καὶ ἀπατηλοῖς οὖσιν, πολλὰ ὑ ἀπατηλὰ μειλίγματα ὑ ὑποπετεύματα προσφέροντες, καὶ καταφαρμάττοντες ἡδονῶν παρὰ φύσιν γευόμενα— quibus in verbis quid ſit cæterum corruptelæ, videatur ſuo loco. Dion in ejus Vita p. 963. D. dicitur κατεπᾴδων ὑ καταφαρμάσσων τῷ Πλάτωνος λόγῳ Διονύσιον. Eodem ſenſu dicitur καταφαρμακεύειν, apud Platonem Phædro p. 343. B. λόγῳ adverſus Amorem, quem habuit Socrates, Phædri ſuaſu, ὡς διὰ τοῦ ἐμοῦ σώματος καταφαρμακευθέντος ὑπὸ σοῦ ἐλέχθη. Plutarch. Opp. Mor. p. 792. B: Lucullus ſenex, Καλλιθένει τινὶ τῶν ἀπελευθέρων βόσκειν ὑ τιθασσεύειν παρέχων τὸ γῆρας ἐδόκει καταφαρμακεύεσθαι φίλτροις ὑπ' αὐτοῦ καὶ γοητεύμασιν. De ſignificatione ſatis frequente horum verborum *veneficii* et *magicæ incantationis* nunc non dicimus.

16. E. Ἀλλὰ φόασδε τάχιστα λιλαίεο—] Odyſſ. Λ. 222. Similem rationem hujus moniti forte ex Plutarcheo fonte duxit Julianus Or. III. p. 113. D: —τῇ Πηνελόπῃ συνεῖναι ἐθέλων τοὺς ἀθλοὺς αὐτῇ ὑ τὰς στρατείας χαρίεντα διηγήματα φέρων

ἐπέλαβε· ταῦτά τοι καὶ τὴν μητέρα πεποίηκεν αὐτῷ παραινοῦσαν μεμνῆσθαι πάντων, ὧν τε εἶδε θεαμάτων, καὶ ὧν ἤκουσεν ἀκουσμάτων, ἵνα καὶ μετάπιθι τῇ εἰκῆσθαι γυναικί.

16. F. προσαναχρώννυνται τὸ ψεῦδος ἡμῖν] Forma Paſſivi, ſignificatione Activi et Medii, occurrit. Activa eſt hoc loco, *ita verſari et conſueſcere cum aliquo, ut ei quaſi corporis contactu colorem tuum addas:* Media hanc habet vim, *cum aliquo ita conſueſcere, ut ab eo quaſi corporis contactu ejus colorem ſuſcipias.* H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. p. 634. et ſeq. de reliquis hujus verbi compoſitis agens, hujus compoſiti nullas adfert auctoritates. Neque tamen eſt in Plutarcho infrequens. Opp. Mor. p. 51. F: ὁ κόλαξ—ἐπιχαρᾶ πλησιάζειν ἑκάστῳ καὶ παρασκηνοῦν, ὥσπερ ἔν τισι νομαῖς θηρίοις, τοῖς αὐτοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ διατριβαῖς περὶ ταὐτὰ καὶ σκευαῖς καὶ διαίταις, ἀτρέμα παραβάλλων καὶ προσαναχρωννύμενος. 290. A: *capra* δοκεῖ ἐπιληψία καταλαμβάνεσθαι μάλιστα τῶν ζώων καὶ προσαναχρώννυσθαι τοῖς φαγοῦσιν, id eſt, *communicare morbum comitialem cum iis, qui ejus capræ carne veſcuntur.* 490. C: χαίρομεν καὶ προσαναχρωννύμεθα τοῖς ἐκταράττουσιν· *gaudemus et communicamus nos cum iis, qui maxime turbant.* 672. F: ἡδονὰς—προσαναχρωννυμένας τῷ σώματι, *voluptates, quæ corpori affricantur, hujus contagio percipiuntur.* 754. C: ἔνιοι τῶν Βάκχωνι προσαναχρωννυμένων· *nonnulli qui cum Bacchone conſuetudinem ac familiaritatem habent.* 1059. F: οἱ πηλὸν ἢ κονιορτὸν ἐπὶ τῷ σώματος ἔχοντες, τὸν ἁπτόμενον αὐτῶν καὶ προσαναχρωννύμενον, οὐ κινεῖν, ἀλλὰ προσβάλλειν, τὸ τραχύνον δοκοῦσιν· *qui lutum aut pulverem in corporis ſuperficie habent, tangentem ipſos et corpus conſerentem non movere, ſed adjicere id, quod exaſperet, putant.* De verbo συναναχρώννυσθαί τινι diximus ad p. 4. A.

p. 17. A. Ἐν δ' ἐτίθει—] Iliad. X. 210.

17. A. Αἰσχύλος—Ψυχοστασίαν—] Pſychoſtaſia fuit tragœdia Æſchyli, quæ periit, ne uno quidem excepto verſu; ſiquidem illi ſupra memorati, p. 16. F. certo ad eam referri nequeant: atque adeo argumentum fabulæ ignoraremus, niſi a Plutarcho hic proditum exſtaret. Reineſius, magnus vir, tamen errore lapſus Ἰσοστασίαν volebat legi, Var. Lect. II. p. 124. At Ψυχοστασίαν tuentur notata Stan-

leio ad Æſchyli Fragmenta p. 646. et diſputatio T. Hemſterhuſii ad Luciani T. I. p. 471. ac Jo. Alberti ad Heſychium voc. Ἀνηκίδοτοι, item Seberi et Jungermanni ad Pollucem IV. 130. Hujus argumenti ſignum fuit Olympiæ, donarium Apolloniæ urbis, opus Myronis, quod Pauſanias deſcribit, V. 22. p. 435: Παρὰ δὲ τὸ Ἱπποδάμειον καλούμενον, λίθου τε βάθρον ἐστὶ κύκλος ἥμισυς, καὶ ἀγάλματα ἐπ' αὐτῶν Ζεὺς, καὶ Θέτις τε καὶ Ἡμέρα τὸν Δία ὑπὲρ τῶν τέκνων ἱκετεύουσαι· ταῦτα ἐπὶ μέσῳ τῷ βάθρῳ· οἱ δὲ ἤδη σχῆμα ἀντιτεταγμένων ὅ τε Ἀχιλλεὺς παρέχεται καὶ ὁ Μέμνων, ἐπὶ ἑκατέρῳ τοῦ βάθρου τῷ πέρατι ἑκάτερος.

17. A. Ζεὺς ὅς' ἀνθρώπων—] Iliad. Δ. 84. Ταμίης hoc loco nil difficultatis Krebſio debebat objicere, ac ſi ab Homero pro *diſpenſatore* poſitum, a Plutarcho pro *auctore* acciperetur. Nam et in Homeri verſu *auctorem* notare poteſt. Variæ ſunt Scholiaſtarum interpretationes: nec eas referre attinet. Ταμίας eſt qui promit et condit, dat et aufert: ergo et is qui adminiſtrat. Jupiter eſt ὅρκων ταμίας Euripidi Med. 170. Ibid. 1415. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ, Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.

17. B. —Θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς—] Sub Æſchyli nomine ponit Plato Rep. II. p. 430. E, F: οὐδ' αὖ ὡς Αἰσχύλος λέγει, ἐατέον ἀκούειν τοὺς νέους, ὅτι— "Θεὸς μὲν αἰτίαν φύει "βροτοῖς, "Οταν κακώσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ." Ἀλλ' ἐάν τις ποιῇ, ἐν οἷς ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα ἔνεστι, τὰ τῆς Νιόβης πάθη, ἢ τὰ Πελοπιδῶν, ἢ τὰ Τρωϊκά, ἤ τι ἄλλο τῶν τοιούτων· ἢ οὐ θεοῦ ἔργα ἐατέον αὐτὰ λέγειν· ἢ εἰ θεοῦ, ἐξευρετέον αὐτοῖς σχεδὸν ὃν νῦν ἡμεῖς λόγον ζητοῦμεν, καὶ λεκτέον, ὡς ὁ μὲν θεὸς δίκαιά τε καὶ ἀγαθὰ ἀεὶ ἐργάζετο, οἱ δὲ ὠνίναντο κολαζόμενοι. Qua oratione fere eo inducor, ut illam Æſchyli ſententiam in tragœdia Niobe exſtitiſſe putem. Totam Platonis diſputationem ad verbum refert Euſebius Præp. Evang. XIII. 3. et hos verſus p. 643. D. Hi et apud alios citantur, ſed, ut opinor, non ex ipſa Æſchyli fabula, verum ex Platone; quandoquidem ubique initium primi verſus deeſt: velut Plutarch. de Communib. Notitiis adv. Stoicos p. 1065. E: τί πρὸς ταῦτα δυσφημόταλα λέγειν ἔξομεν, ὡς—Θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς, "Οταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ: et apud Stobæum Serm. II.

p. 30. 6: ubi perperam nomen Menandri adſcriptum eſt. Eodem argumento fertur hoc incerti poetæ in Lycurgi Oratione adv. Leocrat. p. 159. ed. Steph.

Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινὰ,
Τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν
Τὸν νοῦν τὸν ἐσθλὸν, εἰς δὲ τὴν χείρω τρέπει
Γνώμην· ἵν' εἰδῇ μηδὲν ὧν ἁμαρτάνει.

Hæc opinionum perverſitas e vulgari ſuperſtitione in poetis æquius fertur faciliuſque excuſatur, quam vel in Oratoribus, nedum in Hiſtoricis. Nam Philoſophi, in quibus minime illa ferri debet, an ita pronunciaverint, non ſatis conſtat. Probabilius Iſocrates ut in populari opinione Or. ad Philipp. p. 192: *Οἶμαι δέ σε οὐκ ἀγνοεῖν, ὃν τρόπον οἱ θεοὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων διοικοῦσιν· οὐ γὰρ αὐτόχειρες ὄντε* [μετὰ delendum] *τῶν ἀγαθῶν ὄντε τῶν κακῶν γίνονται τῶν συνόντων αὐτοῖς· ἀλλ' ἑκάστοις τοιαύτην ἔννοιαν ἐμποιοῦσιν, ὥστε δι' ἀλλήλων ἡμῖν ἑκάτερα παραγίνεσθαι τούτων· non enim ipſi Dii effectores ſunt bonorum malorumque, quæ in hominibus verſantur: ſed quibuſvis hominibus eam dant mentem, ut nobis per nos invicem utraque obtingant:* ita locus editoribus adhuc non ſatis expeditus, et legendus et reddendus. Ex Hiſtoricis illam opinionem adeo frequenter ſecutus eſt Appianus, ut hos poetarum verſus in animo habuiſſe videatur: veluti Syriac. de Antiocho rege, 28: *Θεοῦ βλάπτοντος ἤδη τοὺς λογισμοὺς, ὅπερ ἅπασι προσιόντων ἀτυχημάτων ἐπιγίγνεται.* Bello Civil. II. 67. de Pompeio: *ἐξέστη τῶν οἰκείων λογισμῶν, καὶ ἐνέδωκεν αὐτοῖς, θεοῦ βλάπτοντος ἤδη καὶ τἆλλα παρ' ὅλον τόνδε τὸν πόλεμον.* De eodem, 71. *Θεοβλάβεια δοκεῖ αὐτὸν παραγαγεῖν·* et ſubinde apud eumdem ſcriptorem tales formulæ occurrunt. Sed et Velleius Paterculus II. 118: *Quippe ita ſe res habet, ut plerumque fortunam mutaturus Deus conſilia corrumpat, efficiatque, quod miſerrimum eſt, ut quod accidit, id etiam merito accidiſſe videatur, et caſus in culpam tranſeat.* Idem leniori verbo *fatum* accuſat, II. 57: *Sed profecto ineluctabilis fatorum vis, cujuſcumque fortunam mutare conſtituit, conſilia corrumpit.* Ubi Ruhnkenius noſter, nam ſemper ille noſter dicetur, hanc opinionem Veterum tantis illuſtravit doctrinæ copiis, ut nil iis addi poſſe videatur.

17. B. *αἱ περὶ τὰς νεκυίας τερατεργίαι καὶ διαθέσεις ὀνόμασι φοβεροῖς ἐνδημιουργοῦσαι φάσματα καὶ εἴδωλα ποταμῶν φλεγομένων—*] Νεκυία in primis dicitur liber Odyſſeæ Λ. qui Ulyſſis ad Inferos deſcenſum continet, et Ω. in quo eſt Mercurius interfectorum procorum animas in Orcum ducens: ſed et alia ejuſdem argumenti opera ſive ſcripta, ſive picta aut ficta. Τερατεργία rarior forma pro τερατία, *præſtigiæ*: Lucianus Icaromenipp. 6. T. II. p. 757: *γελάσῃ ἀκούσας τήν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατεργίαν.* Porphyrius de iis, qui magicas artes factitant, Abſtin. IV. 42: *—οἱ τὰ κακὰ διὰ τῶν γοητειῶν διαπραττόμενοι· πλήρεις γὰρ πάσης φαντασίας, καὶ ἀπατῆσαι ἱκανοὶ διὰ τῆς τερατεργίας.* Ergo his poetæ comparantur miraculorum quaſi ſpecies animis legentium objicientes, ut *magi*. Horatius Ep. II. 1. 210: *Ille per extentum funem mihi poſſe videtur Ire poeta, meum qui pectus inaniter angit, Irritat, mulcet, vanis terroribus implet, Ut magus, et modo me Thebis, modo ponit Athenis.* Διαθέσεις non ſunt, quod ſupra p. 16. B. *diſpoſitio*, ſed argumenti tamquam picturæ ſub oculos ſubjectio atque evidens demonſtratio, ut mox p. 20. B: igitur pictoribus tribuitur. Plutarchus Demetrio p. 898. E: *ὁ Καύνιος Πρωτογένης γράφων τὴν περὶ τὸν Ἰάλυσον διάθεσιν.* Bruto p. 994. D. de Porcia *—γραφὴ δέ τις αὐτὴν πρῴδωκε τἄλλα γενναίαν οὖσαν· ἦν γὰρ ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν διάθεσις, προπεμπόμενος Ἕκτωρ ὑπὸ Ἀνδρομάχης, κομιζομένης παρ' αὐτῷ τὸ παιδίον, ἐκείνῳ δὲ προσβλεπούσης.* Alia de hoc uſu petantur a Caſaubono ad Athen. V. 6. p. 345. Cicero Verrin. IV. 56: dicit *argumenta*. Ergo poetæ tamquam pictores *ἐνδημιουργοῦσι τοῖς ποιήμασι*, hoc enim ſubaudiendum, *fabricantur in carminibus, ut* δημιουργοὶ *operum artifices et architecti, per vocabula terribilia ſpecies et imagines fluviorum ardentium* &c. Hujuſmodi ſunt loci poetarum mox appoſiti: et informatio hominis ſuperſtitioſi, in libro de Superſtitione p. 167. A: *ᾅδου τινὸς ἀνοίγονται πύλαι βαθεῖαι, καὶ ποταμοὶ πυρὸς ὁμοῦ καὶ σιγὸς ἀπορρῶγες ἀναπετάννυνται, καὶ σκότος ἐφήπλωται πολυφάντασον, εἰδώλων τινῶν χαλεπὰς μὲν ὄψεις, οἰκτρὰς δὲ φωνὰς ἐπιφερόντων.* Verbum eſt multo efficacius *ἐνδημιουργῶν*, quam *ἐμποιῶν* vel *ἐνεργάζεσθαι*: omiſſum illud H. Stephano, ſed re-

petitum in Appendice D. Scotti, ac duobus Plutarchi locis confirmatum, hoc ipso, et Opp. Mor. 664. F: quibus alii duo addantur p. 636. C. de animalis fœtu, ἐνδημιουργεῖσθαι τὸ ζῶον, scil. τοῖς ᾠοῖς, *ovis*: p. 1084. A: de Stoicis, ἐν δὲ τῇ ψυχῇ τί παθόντες, ἢ τίνας πάλιν ἄλλας ὑποθέσεις κοσμοῦντες ἐνδημιουργοῦσι σωμάτων διαφοράς;—

17. B. ὥσπερ τροφαῖς τὸ φαρμακῶδες, ἐγκέκραται—] Vetus est mea conjectura, quam modo probavi, modo repudiavi, igitur omissam in Emendationibus contextui subjectis, nunc ut probabilem propono; hæc, ut τροφαῖς in γραφαῖς mutetur. Primum, quam vulgata commodam sententiam habere possit, non apparet, sive illud φαρμακῶδες *salutarem medicinam*, sive *perniciosam* et *venenum* intelligas. Deinde in γραφαῖς verisimilis ratio constat; quia plane convenit eum illo supra tradito præcepto p. 16. C: ὥσπερ ἐν γραφαῖς κινητικώτερόν ἐστι χρῶμα γραμμῆς διὰ τὸ ἀνδρείκελον καὶ ἀπατηλὸν, οὕτως ἐν ποιήμασι μεμιγμένον πιθανότητι ψεῦδος ἐκπλήττει καὶ ἀγαπῶται μᾶλλον τῆς ἀμύθου καὶ ἀπλάστου περὶ μέτρον καὶ λέξιν κατασκευῆς. Et hoc sane loco idem est τὸ φαρμακῶδες, quod χρῶμα. Ac φάρμακον quidem sæpe notare *colorem* satis constat: φαρμακῶδες hoc loco simul *et coloris et veneni* significationem habet: quarum prior nisi usu, certe analogia, posterior utroque confirmatur. Plutarch. Opp. Mor. p. 974. C: φαρμακῶδες ἢ νοσερὸν ἄλλως τὸ ὕδωρ, *venenata aut cæteroquin morbosa aqua*. Adamantius Physiognom. I. 7. p. 196. 8. Ed. Sylburg. φαρμακώδεις ἀνθρώπους dicere videtur *homines veneno infectos*.

17. C. Ἔνθεν τὸν ἄπειρον—] Pindari esse intelligitur, hujus loci Plutarchei indicio: siquidem sequentium dictorum alterum est Sophoclis, alterum Homeri. Neque enim in iis, quæ supersunt, Pindari Odis exstat, neque alibi sub ejus nomine citatur. Nam Plutarchus adfert sine nomine in Opp. Mor. p. 1130. D: τῶν ἀνοσίως βεβιωκότων καὶ παρανόμων ὁδός ἐστιν εἰς ἔρεβός τι καὶ βάραθρον ὠθοῦσα τὰς ψυχὰς, ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον βληχροὶ δωφορᾶς νυκτὸς ποταμοί.

17. C. Παρ' δ' ἴσαν—] Homeri Od. Ω. 11.

17. C. Στενωπὸς ᾅδου—] Sophoclis ex incerto dramate

hac una Plutarchi mentione ſervatus verſus, indeque in Fragmenta relatus a Brunckio T. II. p. 42.

17. C. Μὴ μ' ἄκλαυϛον—] Homer. Odyſſ. Λ. 72. καταλείπων Ald. Baſ. Xyl. καταλιπὼν Harl. Moſc. 2.

17. C. Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων—] Iliad. Π. 856. et X. 362. quod et Plato reprehendit Rep. III. p. 432. D.

17. D. Μὴ μ' ἀπολέσῃϛ ἄωρον—] Euripidis Iph. Aul. 1218. Omnes noſtri codices habent λεύσσων: Euripidis exempla βλέπων. Vid. Valckenar. Diatrib. Fragm. Eurip. p. 140.

17. D. ἔχων ἕναυλον] Dictionis vim accuratiſſime ſimul et copioſiſſime expoſuit Ruhnkenius noſter ad Timæi Lex. Plat. p. 100. Veterum locis ab eo allatis addantur Baſilii M. Homil. XXI. p. 466. A. Epiſt. LXVI. p. 99. E. Iſidori Peluſ. IV. 228. Latine eleganter circumſcribit Seneca Epiſt. CXXIII. *Quemadmodum qui audierunt ſymphoniam, ferunt ſecum in auribus modulationem illam ac dulcedinem cantus, quæ cogitationem impedit, nec ad ſeria patitur intendi: ſic adulatorum et prava laudantium ſermo diutius hæret quam auditur.*

17. D. ποιητικῇ μὲν οὐ πάνυ μέλον ἐϛὶ τῆϛ ἀληθείαϛ] Rariſſimus hic uſus μέλον ἐϛὶ μοί τινος pro μέλει μοί τινος per analogiam ſe tuetur ſimilium, ut δέον ἐϛὶ μοί τινος pro δεῖ μοί τινος—. Sic Plato Protagora p. 205. B: καὶ πάνυ μοι τυγχάνει μεμελημένος τῇ ἄσματος: dictum pro μεμέληκέ μοι. Participium quidem Accuſativo Conſequentiæ, μέλον σοι τούτου, *quum hoc tibi curæ ſit*, et hujus generis dictionibus non eſt infrequens. Videatur Suidas voc. Μέλον, ubi Ariſtophanis ſunt verba ex fine Veſparum, alter Agathiæ, ut monuit Toupius Emend. P. II. p. 401. Lucianus Nigrin. 9. T. I. p. 48. ſimili argumento: Τοῦτ' οὖν παῤ ὅλον μέμνησαί μοι τὸν λόγον, ὡϛ ὁ μὲν ποιητὴϛ ἡμῖν τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνοϛ, καὶ σκήνηϛ πόῤῥω ποι κάθηται, ὐδὲν αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πραττομένων: propius ad loci Plutarchei rationem accedit, Paraſit. 52. T. II. p. 876: Ἴδοι τιϛ ἂν τὸν μὲν παράσιτον ἀεὶ δόξῃϛ καταφρονοῦντα, καὶ ὐδὲν μέλον αὐτῷ ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται, Chariton. VI. p. 112: ἀξιοπίϛῳ τῷ προσώπῳ, ὡϛ ὐδὲν αὐτῷ μέλον. Numenius ap. Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 733. C: ὡϛ—ἄλλῳ ὐδενὶ μέλον, *ac ſi nemini alii curæ eſſet*. Plut-

arch. Arato p. 1027. E: σοὶ μεμεληκὸς, *quum tibi curæ fuerit:* εἶναι subaudiendum, ut hoc loco ἐςὶ, apud scriptorem Epistolæ Euripidis V. ed. Ald. ἴσθι μέντοι μηδὲν μᾶλλον ἡμῖν ὧν νῦν Ἀγάθων ἢ Μέσαπος λέγει μέλον ἢ τῶν Ἀριςοφάνους φληναφημάτων οἶσθά ποτε μέλον.

17. D. τοῖς μηδὲν ἄλλο πεποιημένοις ἔργον ἢ γνῶσιν καὶ μάθησιν τοῦ ὄντος] Xylander vertit *hujus ipsius rei*, quod Græce esset, αὐτοῦ τοῦ πράγματος τούτου, vel τούτου αὐτοῦ τοῦ πράγματος: rectius aliquanto erat *ipsius rei*. Grotius *naturæ*, non multo melius. Τὸ ὂν non a philosophis solum dicitur *verum*, sed et in communi usu, τοῦ ὄντος ἐφάπτεσθαι, *rem ipsam tangere*, τῷ ὄντι, *revera*. Hoc loco τοῦ ὄντος e communi usu accipiam. Nam apud Philosophos doctrina περὶ τοῦ ὄντος est quatenus *revera est quid*, et opponitur τῷ φαινομένῳ et γινομένῳ, ei quod *apparet* et *fit*, quod solum fere est Eleaticorum, Platonis, Aristotelis: quæ significatio abstrusior est pro hac institutione, puerili ingenio accommodanda. Si naturam voluisset significare, dixisset τῶν ὄντων, id enim consuetudo postulat. Sed de hoc usu alibi erit uberius dicendum. Ποιεῖσθαί τι ἔργον, *in aliqua re operam ponere, ei studere*, raro cum Accusativo, magis cum Infinitivo, dicitur. Plutarch. Theseo p. 14. D: —τὸν Ἡρακλέα ποιησάμενον ἔργον ἐντυχεῖν αὐτῷ,—*Herculem, qui studuerat convenire Theseum*. Publicola p. 108. B: ταῦτ' οὖν ὁ Ποπλικόλας οὐ μόνον εἰδέναι ποιούμενος ἔργον, ἀλλὰ καὶ κινεῖν καὶ συνεξορμᾷν τὴν ςάσιν, *Publicola studens non solum hæc scire, sed et movere atque impellere seditionem*. Pyrrho p. 395. C. Catone Min. p. 763. A. 768. B. Demetrio p. 897. E. Dion Chrys. Orat. XXXIII. p. 409. D: τῶν αὐτὸ τοῦτο ἔργον πεποιημένων ὥςε εὐθὺς εἰδέναι τὸν τρόπον ἑκάςου, *eorum, quibus hoc est studium ut statim cujusque mores noscant*. Musonius ap. Stob. p. 596: οὗτος ἂν εὖ ποιοίη ζητῶν λόγων ἀκούειν ὑποθετικῶν παρὰ τῶν πεποιημένων ἔργον εἰδέναι τίνα μὲν βλαβερὰ, τίνα δὲ ὠφέλιμα ἀνθρώποις. Lucianus Saltat. T. II. p. 279: τῶν Τιτάνων οἶμαι ἕνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων τοῦτο ἔργον πεποιημένων, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν. Addatur his Budæus Comment. Gr. Ling. p. 274.

17. E. τὰ Ἐμπεδοκλέους ἔπη ἔςω πρόχειρα ταυτὶ οὕτως, Οὔτ' ἐπιδερκτὰ—] Reliquimus οὕτως eo loco, quo videatur pars

esse orationis Plutarchi; quando ita erat in omnibus nostris libris. Nam facit Empedoclei οὕτως initium versus Sextus Empiricus Adv. Mathematicos VII. 123. octo adferens versus quorum hi sunt ultimi

—τὸ δὲ ὅλον εὔχεται εὑρεῖν.
Οὕτως οὔτ' ἐπιδερκτὰ τάδε ἀνδράσιν οὔτ' ἐπάκουστα
Οὔτε νόῳ περιληπτά.

Hinc totum locum in Poesin Philosophicam retulit H. Stephanus p. 20. Diogenes Laert. IX. 73. ἀλλὰ καὶ Ἐμπεδοκλέα οὕτως·—ἐπεὶ οὐδ' ἑρκτὰ τάδ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐπακουστὰ, οὔτε νόῳ περιληπτά: quæ Is. Casaubonus correxit ad exemplum Sexti Emp. et Plutarchi; ita ut in hoc item οὕτως male ab Empedocleo versu avulsum judicaret. J. Davisius malit Αὔτως· οὔτ' ἐπίδ—. *Frustra: nec enim spectanda, nec audienda hæc hominibus:* ad Ciceronis Acad. II. 5. ubi hic Empedoclis locus significatur: *Et tamen isti Physici raro admodum, cum hærent aliquo loco, exclamant quasi mente incitati: Empedocles quidem, ut interdum mihi furere videatur, abstrusa esse omnia, nihil nos sentire, nihil cernere, nihil omnino quale sit posse reperire.*

17. E. Καὶ τὰ Ξενοφάνους—Καὶ τὸ μὲν οὖν σαφὲς—] Hunc item locum pleniorem habet Sextus Empir. bis, VII. 49. et 110: et partim Diogenes Laert. IX. 72. Ex illo H. Stephanus Poes. Philos. p. 35. Pro ὅσσα est ἅσσα in Sext. Emp. E. Harl. Mosc. 1. 2. Exempl. Turneb.

17. E. Σωκράτους ἐξομνυμένου παρὰ Πλάτωνι τὴν περὶ τούτων γνῶσιν] Frequentissima est hæc Socratis oratio omnino se quidquam scire negantis.

17. F. ἰλιγγιῶντας] *Vertigine circumaguntur,* eleganti metaphora dicitur de iis, qui per judicii consiliique inopiam in rebus difficilibus hærent, æstuant, ut quo se vertant non reperiant. Omnem hujus verbi vim ac potestatem erudita diligentia Jo. Piersoni ad Mœrin p. 196. et seq. et Jo. Dan. Lennepii ad Phalaridem p. 35—38. ita explicuit, ut supra nil addi possit.

17. F. ἐπιστήσωμεν αὐτόν.] Xylander reddens *cautum eum reddemus,* non erat reprehendendus a Krebsio. Verbum varios multosque habet usus. Active ἐφίστημι τὴν διάνοιαν,

animum adverto, et omisso διάνοιαν simplex ἐφίστημι *attendo*, explicuerunt Budæus Comment. L. Gr. p. 478. seq. H. Stephan. Thes. L. Gr. T. I. p. 763. At omissus præsentis loci usus activus, *aliquem constituere, sistere ad attendendum, attentum reddere*. Sic Plutarchus hoc ipso libro p. 27. A: διοριστέον, ὅτω πως ἐφιστάντας τὸν νέον —*distinguere debemus, ita quodammodo juvenem attentum reddentes*. Simile est Conviv. Sap. p. 157. D: ἐπιστήσαντος δὲ τῷ λόγῳ τὸ συμπόσιον, *quum sermo convivas attentos reddidisset*. Sympos. IV. Procem. p. 660. D: ὁ συμποτικὸς λόγος οὐκ ἐᾷ διαφορεῖσθαι πανταχόσιν ὑπὸ τοῦ οἴνου τὰς φύσεις, ἀλλ' ἐφίστησι. Gracch. p. 832. E: τοῦτο καὶ τὰς θρασυτάτας τῶν περὶ αὐτὸν ἐπέσχεν. Polybius IV. 34: τῶν πρεσβυτέρων τινὰς ἐπιστήσαντες τὸ πλῆθος ἐπί τε τὰς Ἀντιγόνου καὶ Μακεδόνων εὐεργεσίας, ἐπί τε τὰς Χαριξένου καὶ Τιμαίου βλάβας— *seniorum quidam plebem attentam reddiderunt ad Antigoni Macedonumque beneficia, et ad Charixeni Timæique maleficia*. Vis notionis est hæc, *cogitationem temere vagantem sistere et cohibere, atque ad aliquam rem considerandam convertere*.

17. F. μιμητικὴ τέχνη καὶ δύναμις ἀντίστροφος τῇ ζωγραφίᾳ] Imitationis, tamquam generis, formas esse Picturam et Poesin, adeo et Veteribus et hodiernis est decantatum, ut videatur *omnibus et lippis notum et tonsoribus esse*. Illud non prætermittendum, Plutarchei præcepti fontem in Peripatetica esse doctrina Aristotelis, Theophrasti, aliorum: quorum quum multi fuerint de Poetica et Poetis libri, nunc unus supereſt Aristotelis liber, cujus capita deinceps II—VI. Poeseos cum Imitatione et Pictura cognationem attingunt. Et ἀντίστροφος ex eodem fonte fluxisse credibile est Aristotelis: cujus exstat illustre principium operis de Rhetorica: Ἡ Ῥητορικὴ ἐστιν ἀντίστροφος τῇ Διαλεκτικῇ· quod a Cicerone in Oratore 32. ita redditum, *Aristoteles principio Artis Rhetoricæ dicit, illam quasi ex altera parte respondere Dialecticæ*, jam P. Victorius monuit, et vim nominis ἀντίστροφος docte explicuit; cujus item rationem habuerunt G. Budæus Comment. Gr. L. p. 629. et H. Steph. Thes. L. Gr. T. III. p. 1089: unde discere poterat Krebsius, Lyricorum rationem tres carminis partes

facientium στροφὴν, ἀντιστροφὴν, ἐπῳδὸν non eſſe fontem hujus ſignificationis, ſed ſocium rivulum a propria verbi ἀντιστρέφειν vi *reciprocandi* profectum. Ex eadem forma expreſſum eſt hoc Plutarchi comparantis *memoriam divinationi*, in libro de Defectu Orac. p. 432. A. eamque vocantis τῆς ψυχῆς τὴν ἀντίστροφον τῇ μαντικῇ δύναμιν, ἣν μνήμην καλεῖμεν. Et aliis locis utitur nomine: Opp. Mor. p. 140. E. *de marito et uxore*, ἑκατέρᾳ τὴν εὔνοιαν ἀντίστροφον ἀποδιδόντος, *quorum uterque alteri reciprocam refert benevolentiam*: p. 446. C: ἡ μὲν ἔν ἀκρασία ταύτας ἔχει διαφορὰς πρὸς τὴν ἀκολασίαν, ἡ δὲ ἐγκράτεια πρὸς τὴν σωφροσύνην αὖθις αὖ τὰς ἀντιστρόφους ἀναλόγως. p. 632. D: ἀντίστροφον ἔν ἔοικε γένος εἶναι εἰρωνείας τὸ περὶ τὰς ἐπαίνους. p. 855. D. 936. D. Camillo p. 131. F. —ἡμῖν ἀντίστροφος ὀφείλεται τῆς παρούσης νέμεσις εὐπραξίας. Plato Leg. XII. p. 689. G: τοῖς περὶ τὸν πόλεμον ἀντίστροφον ἀποδιδόντες δόξης παρασκευὴν, i. e. *bellicæ laudi parem reddentes civilem laudem*. ibid. p. 690. H. Adverbium ἀντιστρόφως item eſt in Plutarchi Opp. Mor. p. 558. C. 660. E. 905. D. Ergo vis nominis eſt, *par, reciprocus, ab altera parte reſpondens*, veluti *duæ formæ ejuſdem generis*. In ponderibus eſt ἀντίρροπος, in ordinibus ἀντίστοιχος: in aliis alia.

17. F. ζωγραφίαν μὲν εἶναι φθεγγομένην τὴν ποίησιν, ποίησιν δὲ σιγῶσαν τὴν ζωγραφίαν] Addito auctore Simonide memorat Plutarchus de Gloria Athen. p. 346. F: ὁ Σιμωνίδης τὴν μὲν ζωγραφίαν ποίησιν σιωπῶσαν προσαγορεύων, τὴν δὲ ποίησιν ζωγραφίαν λαλοῦσαν. Sympoſ. IX. 15. p. 748. A. loco vitioſo. De Diſcern. Adul. ab Amico p. 58. B: ἔνιοι δὲ τὴν ζωγραφίαν σιωπῶσαν ἀπεφήναντο ποιητικήν. Pſeudo-Plutarchus de Vita Homeri §. 216. p. 401. edit. Galei: Εἰ δὲ καὶ ζωγραφίας διδάσκαλον Ὅμηρον φαίη τις, οὐκ ἂν ἁμαρτάνοι· καὶ γὰρ εἰπέ τις τῶν σοφῶν, ὅτι ἐστὶν ἡ ποιητικὴ ζωγραφία λαλοῦσα, ἡ δὲ ζωγραφία ποιητικὴ σιωπῶσα. Auctor ad Herenn. IV. 28: *Si poema loquens pictura eſt; pictura tacitum poema debet eſſe*. Et imitatus videtur Cicero Leg. III. 1: *vereque dici poteſt, magiſtratum eſſe legem loquentem, legem autem mutum magiſtratum*: quem ad locum conſulatur A. Turnebus.

p. 18. A. θαυμάζομεν οὐχ ὡς καλὸν, ἀλλ' ὡς ὅμοιον] Rerum, quas ipſas averſamur et aſpernamur, tamen imagines et

ſimulacra imitando expreſſa libenter videmus, audimus, cognoſcimus. Quæſtionem iiſdem fere exemplis illuſtravit, et præterea ex quibuſdam naturalibus cauſſis repetivit Plutarchus Sympoſ. V. 1. Huc pertinet locus claſſicus Ariſtotelis de Poetica Cap. III: *τό, τε γὰρ μιμεῖσθαι σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐσί· καὶ τούτῳ διαφέρουσι τῶν ἄλλων ζώων ὅτι μιμητικώτατόν ἐσι, καὶ τὰς μαθήσεις ποιεῖται διὰ μιμήσεως τὰς πρώτας, καὶ τὸ χαίρειν τοῖς μιμήμασι πάντας. Σημεῖον δὲ τούτου τὸ συμβαῖνον ἐπὶ τῶν ἔργων· ἃ γὰρ αὐτοὶ λυπηρῶς ὁρῶμεν, τούτων τὰς εἰκόνας τὰς μάλιςα ἠκριβωμένας χαίρομεν θεωροῦντες· οἷον θηρίων τε μορφὰς τῶν ἀγριωτάτων καὶ νεκρῶν.* Αἴτιον δὲ τούτου, ὅτι μανθάνειν οὐ μόνον τοῖς φιλοσόφοις ἥδιςον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως· ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ κοινωνοῦσιν αὐτοῦ. Διὰ γὰρ τοῦτο χαίρουσι τὰς εἰκόνας ὁρῶντες, ὅτι συμβαίνει θεωροῦντας μανθάνειν καὶ συλλογίζεσθαι τί ἕκαςον· οἷον ὅτι οὗτος ἐκεῖνος· ἐπεὶ ἐὰν μὴ τύχῃ προεωρακὼς, οὐ διὰ μίμημα ποιήσει τὴν ἡδονὴν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπεργασίαν, ἢ τὴν χροιὰν, ἢ διὰ τοιαύτην τινὰ ἄλλην αἰτίαν. Idem argumentum tangit in enumerandis generibus earum rerum, quæ animum humanum ſuaviter afficiunt, de Rhetorica I. 11. p. 44: *ἐπεὶ δὲ τὸ μανθάνειν τε ἡδὺ, καὶ τὸ θαυμάζειν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀνάγκη ἡδέα εἶναι τό τε μεμιμημένον, ὥσπερ γραφικὴ, καὶ ἀνδριαντοποιΐα, καὶ ποιητική· καὶ πᾶν ὃ ἂν εὖ μεμιμημένον ᾖ, κἂν μὴ ἡδὺ οὗ τὸ μίμημα· οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ χαίρει, ἀλλὰ συλλογισμὸς ἐσὶν, ὅτι τοῦτο ἐκεῖνο· ὥςε μανθάνειν τι συμβαίνει·* in his verbis prius illud *μεμιμημένον* mutandum videtur in *μιμούμενον*, ſiquidem ratio antecedentium verborum poſtulat Activum: neque hoc Tyrwhittii aciem fugit, hunc locum cum illo priore comparantis.

18. A. *Τιμόμαχος τὴν Μηδείας τεκνοκτονίαν*—] Timomachus Byzantius, pictor, ex ætate Cæſaris Dictatoris: Plinius H. N. VII. 38: *Octoginta talentis emit duas tabulas Cæſar Dictator, Medeam et Ajacem Timomachi, in templo Veneris Genetricis dicaturus.* XXXV. 9: *præcipuam auctoritatem fecit publice tabulis Cæſar Dictator, Ajace et Medea, ante Veneris Genetricis ædem dicatis.* Ibid. 36. §. 30: *Timomachus Byzantius Cæſaris Dictatoris ætate Ajacem et Medeam pinxit, ab eo in Veneris Genetricis æde poſitas, octoginta talentis vemundatas.* Fuit autem hæc imperfecta tabula,

ut Apellis Venus Coa; ut idem refert 36. §. 41. De utraque et ipſo artifice egit N. Heinſius ad Ovid. Triſt. II. 525. et pluribus ad hujus copias additis Franc. Junius in Catalogo Artificum p. 215. et ſeq.

18. A. *Θέων τὴν Ὀρέστου μητροκτονίαν*] Atqui Plinius H. N. XXXV. 36. §. 40. *Theodorus pinxit ab Oreſte matrem ut Ægiſthum interfici—: Theon Oreſtis inſaniam.* Fuit Timomachi Oreſtes: ib. §. 30. De utroque F. Junius Catal. Artific. p. 208. 211. Forte Plutarchum memoria fefellit.

18. B. *Παῤῥάσιος τὴν Ὀδυσσέως προσποίητον μανίαν*] Hoc Parrhaſii opus non aliunde cognitum. Memoratur quidem ejus *Ulyſſes* Plinio H. N. XXXV. 36. §. 5. ſed nulla addita ſignificatione peculiaris argumenti. Et in hoc fuit Euphranoris celebrata tabula, eodem auctore Plinio ib. 36. §. 25. —*Nobiles ejus tabulæ Epheſi, Ulyſſes ſimulata veſania bovem cum equo jungens*—. Videatur idem Fr. Junius Catal. Art. p. 87. et 141. ſeq.

18. B. *Χαιρεφάνης ἀκολάστους ὁμιλίας γυναικῶν πρὸς ἄνδρας.*] Chærephanes pictor hac una Plutarchi mentione fertur. At Nicophanes memoratur ut pictor Plinio H. N. XXXV. 36. §. 23: ut *πορνόγραφος*, *meretricum*, vel *meretriciorum amorum*, *pictor*: Athenæo XIII. p. 567. B: *ἐκ ἂν ἁμάρτοι δέ τις σὲ καὶ πορνόγραφον καλῶν, ὡς Ἀριστόδην καὶ Παυσανίαν, ὅτι τε Νικοφάνη, τὸν ζωγράφους· μνημονεύει δὲ αὐτῶν ὡς ταῦτα καλῶς γραφόντων Πολέμων ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σικυῶνι πινάκων.* Forte Chærephanes nomen corruptum ſit ex vero Nicophanes. Et Parrhaſius adeo in hoc genere ludere ſolebat, ut eſt apud Plinium XXXV. 36. §. 5. —*pinxit et minoribus tabellis libidines, eo genere petulantis joci ſe reficiens.* Laſcivæ hujuſmodi tabulæ memorantur ſubinde Veteribus: quos et ipſorum interpretes adeant qui plura cognoſcere cupiunt: veluti Suetonium Tiberio XLIII. ibique Caſaubonum: Propertium II. 5. 23. ſeq. cum nota Broukhuſii: Ovidium Triſt. II. 523. cum explicatione Burmanni.

18. B. *ποιητικὴ πολλάκις ἔργα καὶ πάθη μοχθηρὰ καὶ ἤθη μιμητικῶς ἀπαγγέλλει*] Sic et præcipit Auctor de Vita Homeri, qui perperam Plutarchus dicitur, §. 5. edit. Galei

p. 284: Εἰ δὲ μὴ μόνον ἀρετὰς ἀλλὰ καὶ κακίας ψυχῆς ἐν ταῖς ποιήσεσι παρίςησι, λύπας τε καὶ χαρὰς, καὶ φόβους καὶ ἐπιθυμίας, οὐ χρὴ αἰτιᾶσθαι τὸν ποιητὴν, παρόντα δὲ μιμεῖσθαι οὐ μόνον τὰ χρηςὰ ἤθη, ἀλλὰ καὶ τὰ φαῦλα· ubi e conjectura corrigo: —αἰτιᾶσθαι αὐτόν· ποιητὴν γὰρ ὄντα δεῖ μιμεῖσθαι οὐ μόνον τὰ κ. τ. λ. In exemplo, quod deſcribendum dedi Oxonienſibus typographis, correxeram αἰτιᾶσθαι τὸν ποιητήν· ποιητὴν γὰρ ὄντα δεῖ μιμεῖσθαι— hæc, cæterum ſimilis, tamen lenior eſt mutatio. Ariſtotelis ad hanc rem pertinet præceptum Poetic. Cap. II: Ἐπεὶ δὲ μιμοῦνται οἱ μιμούμενοι πράττοντας, ἀνάγκη δὲ τούτους ἢ σπουδαίους ἢ φαύλους εἶναι· (τὰ γὰρ ἤθη σχεδὸν τέτοις ἀκολουθεῖ μόνοις· κακία γὰρ καὶ ἀρετῇ τὰ ἤθη διαφέρουσι πάντες) ἤτοι βελτίονας ἢ καθ' ἡμᾶς ἢ χείρονας ἀνάγκη μιμεῖσθαι· ὥσπερ οἱ γραφεῖς, Πολύγνωτος μὲν κρείττους, Παύσων δὲ χείρους, Διονύσιος δὲ ὁμοίους εἴκαζε—.

18. C. ὑὸς βοὴν καὶ ψόφον τροχιλίας καὶ πνευμάτων ῥοῖζον καὶ θαλάττης κτύπον] In hujuſmodi ſonis imitandis ac diligenter exprimendis actores ſcenici laudem ponebant. Hæc e Platone ducta videntur, cujus exſtat illuſtre præceptum, quo futuros reipublicæ ſuæ cives ab imitatione ſcenica, præſertim hujuſmodi, abſtinere jubet, Republ. III. p. 436. C—E: Τί δέ; ἵππους χρεμετίζοντας, καὶ ταύρους μυκωμένους, καὶ ποταμοὺς ψοφοῦντας, καὶ θάλατταν κτυποῦσαν, καὶ βροντὰς, καὶ πάντα αὖ τὰ τοιαῦτα ἢ μιμήσονται; —πάντα ἐπιχειρήσει μιμεῖσθαι σπουδῇ τε καὶ ἐναντίον πολλῶν ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, βροντάς τε καὶ ψόφους ἀνέμων τε καὶ χαλαζῶν, καὶ ἀξόνων, καὶ τροχιλίων, καὶ σαλπίγγων καὶ αὐλῶν, καὶ συρίγγων καὶ πάντων ὀργάνων φωνὰς, καὶ ἔτι κυνῶν καὶ προβάτων καὶ ὀρνέων φθόγγους. Addatur Leg. II. p. 582. F.

18. C. Παρμένων τὴν ὗν] Rem uberius narrat Plutarchus Symp. V. 1. p. 674. B: ἀλεκτορὶς γὰρ βοῶσα συνεχῶς καὶ κορώνη λυπηρὸν ἄκουσμα καὶ ἀηδές ἐστιν· ὁ δὲ μιμούμενος ἀλεκτορίδα βοῶσαν καὶ κορώνην, εὐφραίνει·—Ἐπεὶ τί πάσχοντες, ἢ τίνος ἕξωθεν γιγνομένου πάθους τὴν Παρμένοντος ὗν ἔτως ἐθαύμασαν, ὥστε παροιμιάδη γενέσθαι. Καίτοι φασὶ, τῶ Παρμένοντος εὐδοκιμοῦντος ἐπὶ τῇ μιμήσει, ζηλοῦντας ἑτέρους ἀντεπιδάκνυσθαι· προκατειλημμένων δὲ τῶν ἀνθρώπων καὶ λεγόντων, "Εὖ μὲν, ἀλλ' οὐδὲν πρὸς "τὴν Παρμένοντος ὗν," ἵνα λαβόντα δελφάκιον ὑπὸ μάλης, προσελθεῖν· ἐπεὶ δὲ καὶ τῆς ἀληθινῆς φωνῆς ἀκούοντες ὑπερθέγγοντο, "Τί

" οὖν αὕτη πρὸς τὴν Παρμένοντος;" συναφεῖναι τὸ δελφάκιον εἰς τὸ μέσον, ἐξελέγχοντα τῆς κρίσεως τὸ πρὸς δόξαν, οὐ πρὸς ἀλήθειαν. Res proverbialem nacta celebritatem, in fabulæ formam redacta a Phædro, omiſſis perſonarum nominibus, exſtat V. 5. ubi et Neveletus hunc Plutarchi, et Freinſhemius illum ſupra appoſitum Platonis locum adfert: eſt et apud Eraſmum Adag. p. 473. Parmeno comœdus fuit Athenis ætate Demoſthenis: meminit ejus Æſchines Or. contra Timarchum p. 284. D: πρώην ἐν τοῖς κατ' ἀγρὸς Διονυσίοις κωμῳδῶν ὄντων ἐν Κολυτῷ, καὶ Παρμένοντος τοῦ κωμικοῦ ὑποκριτοῦ ἀπόντος τι πρὸς τὸν χορὸν ἀνάπαιστον—. ita enim certiſſima correctione pro παραμένοντος reſtituit Hier. Wolfius. Eumdem alia in cauſſa memorat Ariſtoteles Problem. XXII. 3.

18. C. καὶ Θεόδωρος τὰς τροχιλίας] Nobilis tragœdus eadem fere ætate: de quo ſubinde meminit Plutarchus, cujus locos notavit Perizonius ad Ælian. V. H. XIV. 40: ubi quod Theodorus *poeta tragœdiæ* vocatur, error eſt Æliani. Nam antiqui, qui quidem alicujus ſint auctoritatis, eum *biſtrionem tragicum* perhibent: quorum locis a Perizonio allatis addatur Demoſthenis Orat. pro Corona p. 476. A: et Ariſtotelis Rhetoric. III. 2. Et quod poetæ ſuas ipſi tragœdias egerunt, hoc non eo valet, ut propterea Theodorus poeta vocaretur. Et ſi fuit *poeta*, non ὑποκριτὴς vocaretur: quis enim umquam Æſchylum, Sophoclem, Euripidem, ὑποκριτὴν τραγῳδιῶν vocavit, licet ſua ipſi quoque egerint dramata? Neque vero fuit *poeta tragicus* hic Theodorus: quippe alii Veterum loci non huc valent. Suidæ Θεόδωρος ποιητὴς, ὃς ἔγραψε διάφορα δι' ἐπῶν, καὶ εἰς Κλεοπάτραν δι' ἐπῶν, profecto et ætate et argumento diverſus eſt. Heſychius voc. Πελεθόβαψ. Θεόδωρος ὁ Κωμικὸς ὁ ὑποκριτὴς ὅτως ἐπεκαλεῖτο, τινὲς δὲ ποιητὴν αὐτόν φασι γεγονέναι: primum interpolatus eſt in illo ὁ Κωμικὸς, quod recte delendum judicavit Perizonius: deinde hi *aliqui*, qui eum poetam fuiſſe dixerunt, non addiderunt cujus generis poeta fuerit; ut eum cum aliis Theodoris poetis confudiſſe videantur. Diogenes Laert. II. 104. viginti memorat Theodoros, in his poſtremum *tragicum*, εἰκοστὸς, ποιητὴς τραγῳδίας: quem ab hoc hiſtrione diverſum eſſe, ipſe nu-

merus indicat: quandoquidem Diogenes fere in enumerandis homonymis ordinem ætatis ſequi ſolet. Quo magis miror eruditiſſimum J. A. Fabricium Bibl. Gr. Vol. II. p. 692. eos aut pro uno eodemque habuiſſe, aut non perſpicue diſtinxiſſe. Cæterum τροχιλίας aſper et ingratus ſonus ipſe quoque proverbii inſtar fuiſſe videtur ex dicto Socratis apud Diogenem Laert. II. 36. de Socrate: πρὸς Ἀλκιβιάδην εἰπόντα, ὡς ἐκ ἀνεκτὴ ἡ Ξανθίππη λοιδορῦσα, Ἀλλ' ἔγωγ', ἔφη, συνέθισμαι καθαπερὰ ἢ τροχιλίας ἀκούων συνεχῶς. Ita enim, monente Menagio, e Suida voc. Τροχιλίας legendum pro vulgato —τροχηλέας ἀκούων συνεχές. Simile Ciceronis Tuſc. V. 40: *At (ſurdi) vocem citharœdi non audiunt: Ne ſtridorem quidem ferræ tum, cum acuitur: aut grunnitum, cum jugulatur, ſuis: nec, cum quieſcere volunt, fremitum murmurantis maris.*

18. C. Καὶ νοσώδη μὲν ἄνθρωπον καὶ ὕπελον ὡς ἀτερπὲς θέαμα φεύγομεν· τὸν δὲ Ἀριſτοφῶντος Φιλοκτήτην, ἢ τὴν Σιλανίωνος Ἰοκάſτην ὁμοίως φθίνουσι καὶ ἀποθνήσκουσι πεποιημένους ὁρῶντες χαίρομεν.] Geminum adhibendum eſt præceptum e gemino capite, Symp. V. 1. p. 674. A: καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν θεαμάτων ὅμοια πεπόνθαμεν· ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἀποθνήσκοντας καὶ νοσοῦντας ἀναιρῶς ὁρῶμεν· τὸν δὲ γεγραμμένον Φιλοκτήτην, ἢ τὴν πεπλασμένην Ἰοκάſτην, ἧς φασιν εἰς τὸ πρόσωπον ἀργύρῳ τι συμμίξαι τὸν τεχνίτην, ὅπως ἐκλιπόντος ἀνθρώπου καὶ μαραινομένου λάθῃ περιφάνειαν ὁ χαλκὸς, ἡδόμεθα ἢ θαυμάζομεν. Ita hunc locum corrigimus. Ariſtophon pictor, Silanion ſtatuarius, ut celebres artifices Veteribus memorantur: at hæc opera, illius Philoctetes, hujus Jocaſte, non niſi ex his Plutarchi mentionibus ad poſteritatem prodita ſunt. Videatur Junius in Catalogo Artificum p. 31. et 199.

18. D. Θερσίτης ὁ γελωτοποιὸς, ἢ Σίσυφος ὁ φθορεὺς, ἢ Βάτραχος ὁ πορνοβοσκὸς—] Therſites ſignificatur Homericus Il. B. 212; forte etiam ab aliis poetis ridicula jaciens inductus, nec una illa Homeri deſcriptione celebratur. Batrachus leno ex Menandrea videtur eſſe Comœdia, nec niſi una hac Plutarchi mentione nobis innotuit: nam alius, credo, eſt Batrachus ille delator Athenis ſub triginta virorum tyrannide, apud Lyſiam adv. Andocid. p.

124. et ſeq. et Batrachion, coquus Lariſſæ, ſimilis Pyrrho Epirotæ, apud Lucian. Indoct. T. III. p. 117. Siſyphus cur φθορεὺς vocetur, dubium videri poterat, et ignorare ſe ingenue fatebatur Krebſius; igitur eo inclinabat, ut non Siſyphum illum antiquum Homericum, ſed Comicum quemdam intelligendum putaret: quod per ſuſpicionem dictum, ut certum affirmat Reiſkius, nullam tamen et ipſe veteris teſtimonii auctoritatem ſequens, nec Krebſio perſuadens, monenti hoc ipſum in altera editione hujus libelli. Mihi Siſyphus φθορεὺς dici videtur antiquus ille Homericus, propter φθορὰν Anticleæ matris Ulyſſis, quam virginem vitiavit, antequam ea Laerti nuberet; unde Ulyſſes Siſyphi filius ferebatur. Scholiaſtes Sophocl. Ajac. 190. Conſulantur Micyllus ad Ovidii Met. XIII. 26: et Bachetus Meziriacus Comment. in Epiſt. Ovid. T. I. p. 15. Hujus φθορὰν vel φθορὰς in perditis Græcorum carminibus jactatas fuiſſe, credibile eſt; ſi quidem Siſyphi nomine duæ fuerunt Æſchyli tragœdiæ, una Sophoclis, et una item Euripidis. Cæterum Ulyſſis ætas ab ætate Siſyphi illius verſutia clari tanto diſtat intervallo, ut veriſimile ſit duos eodem nomine fuiſſe *Siſyphos*, a Veteribus in unum confuſos: quod recte monet Heynius, vir egregius, ad Apollodori I. 9. T. II. p. 142.

18. D. αἱ Δημονίδου τοῦ Χωλοῦ κρηπῖδες, ἃς ἀπολίσας εὖχετο τοῖς τοῦ κλέψαντος ἐναρμόσαι ποσὶν—] Theon Sophiſta Progymnaſm. Cap. V. p. 73. Damonem pædotribam vocat: Δάμωνα ὁ παιδοτρίβης χωλὸς ἔχων τὰς ᾠδάς, κλαπέντων αὐτοῦ τῶν ὑποδημάτων, ἔφη, Εἴδε ἐναρμόσαι τῷ κλέπτῃ. Ariſtodemus libro ſecundo γελοίων ἀπομνημονευμάτων apud Athenæum VIII. p. 338. A. Dorionem nominat: Δωρίωνος τοῦ χρυματοπωλοῦ κυλλόποδος ὄντος ἀπώλετο ἐν συμποσίῳ τοῦ χωλοῦ ᾠδοῦ τὸ βλαυτίον· ᾗ δς, Οὐδὲν, ἔφη, πλεῖον κατατρίψομαι τῷ κλέψαντι ἢ ἁρμόσαι αὐτῷ τὸ σανδάλιον: ejuſdem acute dicta referuntur alia ibidem p. 335—337.

18. E. Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ—] Pervulgatum dictum Euripidis, ex Eteoclis perſona, Phœniſſ. 527.

18. E. Τοῦ μὲν δικαίου—] Item Euripidis, e perſona Ixionis in perdita tragœdia Ixione: exſtat et apud Stobæum

Serm. II. p. 30. 8. Unde in Fragm. ed. Muſgr. T. III. p. 569. relatum. Videndus et Valckenarius Diatrib. Fragm. Eurip. p. 166.

18. E. Τάλαντον ἡ προῖξ'—] Dictum eſt ſenis fœneratoris e quadam Comœdia, forte Menandri.

18. F. συγχωμήσεως τοῦ Πάριδος—] Iliad. Γ. 441.

p. 19. A. Μένανδρος ἐν τῷ πρωλόγῳ τῆς Θαΐδος—] Menandri fabula Thaïs alibi etiam in Veterum quæ ſuperſunt libris memoratur: at hi verſus, hoc uno loco. Imitatio apparet in Auſonii Epigrammate LXXVIII:

Sit mihi talis amica velim,
Jurgia quæ temere incipiat,
Nec ſtudeat quaſi caſta loqui,
Pulcra, procax, petulante manu.

et in illo Pomponii e Satira, apud Priſcianum libro VI. fin. p. 726: *Blanda, fallax, impotens, ſuperba, diſcordis.*

19. B. Αὐτίκα μαλ' ἧκον—] Odyſſ. Ζ. 148.

19. B. Τόνδ' ἀγανοῖς—] Iliad. Β. 189.

19. B. ἀφειδῶς—] Quod plerique habent libri ἀπηνῶς, verſimilitudine receptæ lectioni par eſt. Nam utrumque et apud alios et apud Plutarchum hoc uſu occurrit. Vit. Coriolani p. 235. A. ſimili in argumento. —δημοσίαις ἱκεσίαις καὶ δεήσεσι περισθέων ἢ λιταῖς ἱερέων ἀπηνῶς χρησάμενον, εἶτα χαρίσασθαι τῇ μητρὶ τὴν ἀναχώρησιν—. Apophth. p. 207. F: —ἐνὸς ἀφειδῶς καὶ καταχόρως παῤῥησιαζομένου: alia exempla ſunt in Krebſii nota: idem multo eſt frequentius in ſignificanda *liberalitate* et *profuſione ſumtuum faciendorum*, item *fortitudine vitæ prodiga*. Permutatio haud diſſimilis, ut opinor, accidit in Hippocratis Epiſt. XX. p. 23. E. T. I. edit. Charter. τὴν γὰρ ὀρθὴν κέλευθον οὐ θεωροῦσι καθαρὴν, καὶ λείην, ἢ ἀπρόσπλαιστον—φέρονται δὲ ἐπὶ τὴν ἀπειθῆ ἢ σκολίην—· ubi ἀπειθῆ videtur a Charterio poſitum: idque ſi ex veteribus libris habuit, forte mutandum in ἀπηνῆ. Nam editio Aldina, et Lubini p. 38. habent ἀνατίην bono ſenſu. Ἀπηνὴς pro ἀτριβὴς, *non tritus*, rariore poteſtate dicitur: ut monuit Ruhnkenius noſter Epiſt. Crit. II. p. 205. Per tralationem dicitur de animo *inſociabili* et *immanſueto*: Plutarcho Opp. Mor. p. 455. F. φωνὴν ἀπηνῆ καὶ τραχεῖαν

ἀριστός. 525. C: ζῆν ἀνελευθέρως, καὶ ἀπανθρώπως, καὶ ἀμεταδότως, καὶ πρὸς φίλους ἀπηνῶς, καὶ πρὸς πόλιν ἀφιλοτίμως. 678. B: ἀπηνὴς ὁ Ἀχιλλεύς. 680. E: 970. B: καλῶς Ὅμηρος εἶπε—γλαυκὴ δέ σ' ἔτικτε θάλασσα, πρὸς τὸν ἀνήμερον εἶναι δοκοῦντα καὶ ἄμικτον—· ὁ δὲ καὶ πρὸς τὰ χερσαῖα τῷ λόγῳ τούτῳ χρώμενος, ἀπηνὴς καὶ θηριώδης. Phocione p. 742. D. Plato Leg. XII. p. 689. E: τὸ δ' αὖ μήτε ἄλλους δέχεσθαι, μήτε αὐτοὺς ἄλλοσε ἀποδημεῖν—ἄγριον καὶ ἀπηνὲς φαίνοιτ' ἂν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις.

19. B. Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ—] Iliad. A. 24.

19. C. Οἰνοβαρὲς—] Iliad. A. 225: reprehendit et Plato Rep. III. p. 433. F.

19. C. Πηλείδης δ' ἐξαῦτις—] Iliad. A. 223.

19. C. Ἦ ῥα· καὶ Ἕκτορα δῖον—] Iliad. Ψ. 24. reprehendit item Plato Rep. III. p. 434. C.

19. D. Οὐκ ἀρετᾷ—] Odyſſ. Θ. 329.

19. D. Ὣς ἔφατ'—] Iliad. Θ. 198.

19. D. Ὣς φάτ' Ἀθηναίη—] Iliad. Δ. 104.

19. D. αἱ τῶν λόγων ἀποφάσεις καὶ δόξαι.] Dictum eſt pro αἱ ἀποφάσεις τῆς δόξης αἱ ἐκ τῶν λόγων, *declarationes opinionis ex ipſis verbis*, id eſt, ubi poeta ſuum judicium diſerte dictis oſtendit; ut proxima ſunt exempla, in quibus poeta judicium ſuum oſtendit ipſo rerum eventu, ἐκ τῶν πραγμάτων. Ergo ἀποφάσεις καὶ δόξαι eſt figura uſitatiſſima, ἓν διὰ δυοῖν, pro ἀποφάσεις τῆς δόξης. Itaque minus recte vertit is, qui Xylandri Latinam interpretationem immutavit in editione Græco-Latina Anni 1624. cujus exemplum nos Oxonienſibus typographis excudendum dedimus, *Hujuſmodi negantias et ſententias*. Rectius Xylander *Hujuſmodi effata et ſententias*. Nam ἀπόφασις ab ἀποφαίνομαι *enuncio, ſtatuo*, eſt *effatum, ſententiæ declaratio*: ab ἀπόφημι, eſt *negatio*: prius illud debebat ſcribi ἀπόφανσις, ſed uſus apud Veteres jam ita invaluit, ut utroque ſenſu non niſi ἀπόφασις diceretur. Videatur H. Steph. Theſ. L. Gr. T. I. p. 13. 21. 61. G. Budæus Comment. L. Gr. p. 291—294. Ariſtoteles tamen diſerte diſtinxit in libro Περὶ Ἑρμηνείας Cap. V. et VI: ἔστι δὲ ἁπλῆ ἀπόφανσις φωνὴ σημαντικὴ περὶ τοῦ ὑπάρχειν τι, ἢ μὴ ὑπάρχειν, ὡς οἱ χρόνοι διῄρηνται· κατάφασις δέ ἐστιν ἀπόφανσίς τινος κατά τινος· ἀπόφασις δέ ἐστιν ἀπόφανσίς τινος ἀπό

τινος· *eſt autem ſimplex enunciatio vox ſignificans aliquid eſſe aut non eſſe, ſecundum temporis diviſionem: affirmatio eſt enunciatio alicujus de aliquo: negatio eſt enunciatio alicujus ab aliquo*: i. e. *qua quid ab aliquo tollitur et abjudicatur.* Conferatur Analyt. Poſter. II. 2. Ἀπόφασις, *Enunciatio, ſententia, judicium, opinio, ejus declaratio verbis expreſſa*, ſubinde legitur apud Plutarchum, Opp. Mor. p. 88. A. 147. A. 153. C. 172. D. 563. B. 700. E. 718. C. 1029. F. 1048. F. Dion Chryſ. Or. XXXVI. p. 440. D: ἢ οὐ δοκῶ σοι εἰκότως προδιδῶναι Φακυλίδης τῇ τοιαύτῃ γνώμῃ καὶ ἀποφάσει (τὸ ὄνομα αὐτοῦ); Hujuſmodi ſunt Πυθαγορικαὶ ἀποφάσεις apud Jamblichum Vit. Pythag. §. 101, 102. Et vere ἀποφάσεις, ſi non modo breves, ſed et acutæ ſunt, et certo tempore opportune enunciatæ, dicuntur ἀποφθέγματα. Καταφατικὸς et ἀποφατικὸς, *affirmans* et *negans*, trita ſunt apud Dialecticos: illud reſtituendum Numenio ap. Euſeb. Præp. Evang. XIV. 8. p. 737. B. de Carneade ſcribenti, ἐξαρνητικός τε καὶ καταφαντικὸς ἦν, legendum enim καταφατικὸς, *erat et negans et affirmans.* Plutarchus Opp. Mor. p. 732. E. 1047. D. Ἀπόφασις et κατάφασις *negatio et affirmatio* apud Ariſtoclem Euſeb. l. c. p. 760. B. Conferatur et Iſ. Caſaubonus ad Diog. Laert. IV. 28.

19. E. Εὐριπίδης εἰπεῖν λέγεται πρὸς τοὺς τὸν Ἰξίονα λοιδορῆντας—] Idem Euripidis in Bellerophonte fabula factum dictumque prodit Seneca Epiſt. CXV. "*Sine me vocari "peſſimum, ut dives vocer*"—. *Cum hi noviſſimi verſus in tragœdia Euripidis pronunciati eſſent, totus populus ad ejiciendum actorem et carmen conſurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipſe proſiluit, petens, ut exſpectarent viderentque quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula pœnas Bellerophontes, quas in ſua quiſque dat. Nulla enim avaritia ſine pœna eſt, quamvis ſatis ſit ipſa pœnarum.* De verſibus illis Latine a Seneca appoſitis videatur Valckenarius Diatrib. Fragm. Euripid. p. 165. C. Forte, tironum cauſſa, monendum ſit de uſu et poteſtate verborum ἐξήγαγον et προσηλῶσαι, *non antea eum eduxi e ſcena, quam rotæ affixiſſem*, id eſt, *ita hanc tragœdiam deſcripſi ac diſpoſui, ut Ixion non prius ſcenam relinqueret, quam rotæ af-*

fixus eſſet: quo uſu is qui aliquid cogitat, judicat, dicit, ſcribit, ipſum illud facere dicitur: veluti οἱ κινοῦντες τὴν γῆν, *qui terram movent*, id eſt, *qui terram moveri ſtatuunt:* de quo nunc quidem ſatis ſit laudaſſe Iſ. Caſaub. ad Theophraſti Char. VIII. et T. Hemſterhuſium ad Thom. Mag. p. 187. laudatos item Krebſio. Nam plura ipſi ad locum magis opportunum reſervamus.

19. E. ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις, παραβιαζόμενοι—] Sanum rectumque Plutarchi judicium in poetarum interpretatione unam Grammaticam rationem ſequentis, allegoriam repudiantis, declaravimus ſupra in exordio Animadverſionum ad hunc librum. *Allegoria* dicebatur rhetoribus figura oratoria, *quum fluxerunt plures continuæ tralationes*; quamquam vocabulo, ne hac quidem ſignificatione, uſus videtur Ariſtoteles, ut colligitur e Cicerone Orator. 27: ſæpius nominat Quinctilian. Inſt. Or. VIII. 6: poſtea de interpretatione iſta frequentari cœpit, qua poetarum fabulæ ad naturæ rationem revocantur: quum apud antiquos iſta interpretatio, forte etiam figura illa oratoria, ὑπόνοια diceretur. Utrumque certe et vocabulum et ſenſum conjunxit Demetrius de Elocutione §. 99—102, Veteres ille, ut credibile eſt, ſecutus: quibus locis cognoſcendis adhibeatur P. Victorii Commentarius p. 95—97. et 221. De voce ὑπόνοια unus inſtar omnium conſulatur Ruhnkenius noſter ad Timæi Lex. Plat. p. 200.

19. F. μοιχευομένην—Ἀφροδίτην ὑπὸ Ἄρεως] Od. Θ. 267. et ſeq.

19. F. τὸν δὲ τῆς Ἥρας καλλωπισμὸν ἐπὶ τὸν Δία—] Iliad. Ξ. 214.

p. 20. A. γυναικοκρασίαν—] De hujus vocabuli, quamquam in prioribus Lexicis proditi, auctoritate dubitat H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. Indic. p. 700. credo quod ſine appoſito exemplo proderetur. Atqui et hoc loco habet veterum codicum auctoritatem, et duobus aliis locis eſt apud Plutarchum: in Agid. et Cleom. p. 820. D: τῆς δὲ βασιλείας εὐθὺς εἰς πολλὴν ἐπέλιπεν καὶ παρεωσίαν καὶ γυναικοκρασίαν ἀμεσότης, ἡμελεῖτο καὶ τὰ τῶ Κλεομένους. Antonio

p. 920. D: ὥστε Κλεοπάτραν διδασκάλια Φιλβία τῆς Ἀντωνίου γυναικοκρασίας ὀφείλειν. Strabonis verba III. p. 251. B: ἔχει γάρ τινα γυναικοκρασίαν· τοῦτο δ' οὐ πάνυ πολιτικὸν, appoſuit Dan. Scottus in Append. ad Theſ. p. 757. Igitur ejuſdem fere eſt poteſtatis ac γυναικομανία, γυναιμανία, *mulieroſitas* et quidem *intemperans*, eſt enim a κρᾶσις *temperamentum*: ut illa eſt *inſaniens*, a μαίνειν: tueturque ſe eadem originis notatione, qua ἀκρασία, εὐκρασία, δυσκρασία, ἰωλοκρασία. Conjunctum videtur et cognatum γυναικοκρατία *muliebre imperium*, quod item dicitur, ut ἀριστοκρατία, δημοκρατία, et ſimilia: quamquam potius eſt affine, a κράτος, κρατέω, nec controverſum, quippe ratione et uſu firmatum: apud Plutarchum Apophthegm. p. 198. D: Lycurg. p. 47. E: Catone Maj. p. 340. B: Ariſtotelem Rep. V. 11. et γυναικοκρατούμενοι, ib. II. 7. Porro, γυναικοκρασία eſt *in viris, qui nimium mulieribus dediti ſunt*: γυναικοκρατία, *in mulieribus, quæ imperium obtinent*. Cæterum, ut ἀκράτεια, *impotentia, incontinentia*, et ἀκρασία, *intemperies, intemperantia*, cum uſu Scriptorum, tum errore librariorum, ſæpe confuſa ſunt, quaſi ἀκρασία facta eſſet ex voce ἀκρατησία, quod tamen rationi repugnat, licet forte opinione vulgari probatum, nec improbatum fuerit H. Stephano Theſ. L. Gr. T. II. p. 134. et 405: ita putem eadem temeritate duo hæc nomina, γυναικοκρασίαν et γυναικοκρατίαν, agitata fuiſſe.

20. A. Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ—] Odyſſ. Θ. 249.

20. A. Ἀλλ' ἄγε δὴ—] Odyſſ. Θ. 492.

20. A. σωφρόνων καὶ νοῦν ἐχόντων] Hæc quum differentiam in promtu poſitam habeant, *temperantium* et *prudentium*, Stephanus illud, loco veteris lectionis φρονίμων, recepit. Atqui haud diſſimile eſt Platonis Leg. XI. initio, νοῦν ἔχων ἔμφρονα: Plutarchi Adv. Stoic. p. 1077. E: κοινὰς φρένας διδόναι καὶ κοινὸν νοῦν. 42. D. Theſeo p. 3. B: μετὰ νοῦ καὶ συνέσεως: item σοφὸς et φρόνιμος junguntur Adv. Stoic. p. 1061. C. 1067. A. Adv. Epicur. p. 1106. C. Ariſtoph. Ran. 537. —παρὰ ἀνδρὸς ἐστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας—. Theſm. 298.

20. B. Ὅφρα ἴδῃς—] Iliad. O. 32.

20. B. διάθεσις ἔργων] *Deſcriptio evidens actionis.* Explicuimus ſupra p. 17. B.

20. C. ἐξ ὑποκειμένων] *Ex iis, quæ jam adſunt, materia inventa nec quærenda.* Sæpe occurrit hæc ſignificatio in Plutarcho: at appoſite in T. Flamin. p. 382. C: Τίτος μὲν ἐξ ὑποκειμένων ἐνίκα, χρώμενος ὁπλισμοῖς καὶ τάξεσιν αἷς παρέλαβε· Φιλοποίμην δὲ αὐτὸς ἐπεισενεγκὼν καὶ μεταβαλὼν τὸν περὶ ταῦτα κόσμον—. Videatur Iſ. Caſaubonus ad Polyb. I. 19. Sed alias in eodem genere formas in ſuos quaſque locos rejicimus.

20. C. Μελάνθιος—] Quis hic ſignificetur Melanthius, Tragicuſne, an alius, quandoquidem plures fuerunt hoc nomine, memorati quoque Fabricio Bibl. Gr. Vol. I. p. 683. non conſtat: nec dictum alibi proditum deprehendimus. Tamen Tragicum ſignificari putem. Comparatio habet vim proverbii, ducti a parietibus navis, quorum altero depreſſo, alter tollitur; illo merſo, hic exſtans dicitur ὁ εὖ πράττων τοῖχος. Hinc eſt illud Ariſtophanis Ran. 540. Μετακυλινδῶν αὐτὸν ἀεὶ Πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον—Δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐσι, καὶ φύσει Θηραμένης. Ubi Scholiaſtes vim dictionis explicat: εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπιβατῶν τῆς νεὼς, ὅταν θατέρου μέρους αὐτοῖς κατακλυζομένου πρὸς τὸ ἕτερον ἴτοι μεθίστανται: ejuſque exemplum adfert ex Euripidis Alcmena, leni correctione emendatum a Muſgravio T. III. p. 542.

Οὐ γάρ ποτ' εἶων Σθένελον εἰς τὸν εὐτυχῆ
Χωροῦντα τοῖχον, τῆς δίκης σ' ἀποστερῶν.

Inde ortum dictum *in utrumque inclinare parietem*, quod habet Philo Jud. De Migrat. Abrah. p. 410. E: εἰσὶ γάρ τινες ἐνδοιάζοι καὶ ἀμφοτεριζοι, πρὸς ἑκάτερον τοῖχον, ὥσπερ σκάφος ὑπ' ἐναντίων πνευμάτων διαφερόμενον, ἀποκλίνοντες—. Similiter De Poſterit. Caini T. I. edit. Mang. p. 244: ἀμφοτερίζω καθάπερ ἐπὶ πλάσιγγος ἀντιῤῥέπων, ἢ ὥσπερ θαλατίου σκάφος ὑπὸ πολλῶ κλύδωνος πρὸς ἑκάτερον τοῖχον ἀποκλίνω. Ex Ariſtophane in Proverbia Metrica Schotti relatum eſt verſ. 1331. Attigit et Gatakerus Adverſ. Poſth. p. 524.

20. C. αἱ δὲ τῶν ποιητῶν ὑπεναντιώσεις πρὸς αὐτὲς ἀναφέρουσαι τὴν πίσιν] *Poetarum repugnantiæ ad ipſos poetas ex con-*

trariis partibus fidem extollunt: eſt dictio plane Plutarcheæ formæ. Cruſerius, *diſſidia mutua poetarum invicem fidem ad ſe retrabentia:* non ſatis attendit ἀνταναφέρουσαι, quod refertur ad ἀνθολκήν: ubi enim repugnantia ἀνταναφέρει τὴν ναῦν, ibi *fides tamquam in meliore pariete navis emergit et aſſurgit:* poterat magis proprie, *poetarum repugnantiæ inter ipſos fidem æquant.* Codices conſentiunt; niſi quod Exempl. Turn. habet ἀναφέρουσαι et ἀνταφαιροῦσαι: et C. ποιήσιν pro ναῦν. Sed vulgata præſtat, ſiquidem ἀναφέρειν neutro eſt *emergere*, et active, *tollere quid ex profundo.* Valet hic etiam notio *excitandi, ſervandi, referendi*, activa: ut Opp. Mor. p. 443. A. 477. B. 559. C. Publicola p. 109. E. Verbum ſine exemplo poſitum ab H. Steph. Theſ. L. Gr. Indic. p. 457. A. hoc uno Plutarchi exemplo confirmavit Dan. Scottus in Appendice.

20. D. Πόλλ', ὦ τέκνον—] Priorem verſum citat ex Euripidis Archelao Juſtinus Martyr de Monarchia p. 108. C: alterum ſimpliciter Euripidis nomine memorat Plutarchus de Stoic. Repugn. p. 1049. E. Utrumque vertit ac retulit H. Grotius in Excerpt. p. 375. Apud Muſgravium in Fragm. Eurip. T. III. p. 552.

20. D. Χρυσοῦ σε πλήθει—] Alterum horum verſuum habet Stobæus Serm. XCI. p. 507. Σκαιὸν τὸ πλ. præmiſſis compluribus ex Euripide locis, et proximo e fabula Dictye; tum hic ſubjicitur, adjecto ad marginem τοῦ αὐτοῦ. Atque ita edidit Grotius, utrumque ut alternos interrogantis et reſpondentis, Florileg. Stob. p. 377. ex hoc quidem Plutarchi loco, ſed priore verſu τόσδε mutans in τοῖσδε: perperam quidem et a ſenſu poetæ aberrans, ut vere monuit Valckenarius, Diatrib. Eurip. Fragm. p. 228. Sed Barneſius proxime antecedentis in Stobæo loci inſcriptione inductus, hos in Fragmenta ex Dictye retulit: at rectius Muſgrav. inter Fragmenta incertorum Dramatum poſuit LXIV. Similes ſunt ejuſdem Tragici ſententiæ: ex Phaethonte apud Stob. ibid.

Δεινόν γε, τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἄμφυτον,
Σκαιοῖσιν εἶναι·

item ex Alcmena, ibidem:

Σκαιόν τι χρῆμα πλοῦτος, ἢτ' ἀπειρία.

Cæterum τοῖσδε Grotius dedit non ſolum in Florilegio l. c. ſed et in Excerptis p. 421. et in peculiari hujus Plutarchei libri editione, Florilegio præmiſſa p. 21. Et Plutarchei codices nonnulli diſſentiunt a vulgata lectione: τῆσδε Ald. Baſ. at diſerte τοῖσδε Rodolph. et Jannot. Attamen vulgata unice eſt probanda. Non enim eſt ſenſus: *Auri te copia, non illis rebus, lætari decet?* Sed: *Auri copia te lætari, illos non lætari, decet?* Eſt hominum, non rerum oppoſitio: ut in illo ex Alceſtide 702:

Χαίρεις ὁρῶν φῶς; πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς·

quod venuſte παροιδεῖ Ariſtophanes Theſmoph. 201.

20. D. —τί δῆτα δεῖ σε κάμνειν;—] Valckenarius ſuſpicatur, ex Euripidis Palamede eſſe, ad Phœniſſ. p. 447. In libris noſtris poſterior verſus nil habet varietatis, prior multum. Ald. Baſ. τι δῆτα δεῖ σε κατθανεῖν: item Xyl. niſi quod δῆτα habet. Inter δῆτα et δεῖ eſt ἔσι in A. E. C. Moſc. 1. 2. Harl. Coll. Nov. Vulc. in Jun. οὐ. Porro κάμνειν, quod abeſt in Ald. Baſ. Xyl. Moſc. 1. 2. Exempl. Turneb. addunt Jannot. Pol. et habent reliqui. Denique pro κατθανεῖν habent κατθανόμενον C. E. Coll. Nov. Vulc. Exempl. Turneb. Et totum verſum ita habent C. E. τί δῆτ' οὖσι δεῖ σε κατθανόμενον· item Vulc. excepto δῆτα pro δῆτ'.

20. E. τοῖς ἐν ἤθει καὶ μετὰ παιδιᾶς λεγομένοις·] Iis dictis, quæ poeta μετὰ παιδιᾶς, id eſt, *non ſerio et ipſe probans ac vera judicans*, ſed ἐν ἤθει *in more*, id eſt, *moribus perſonæ accommodata*, profert. Nam παιδιὰ opponitur σπουδῇ. Eſt autem ἦθος, τὸ πρέπον, *id quod moribus ac perſonæ alicujus convenit, affectus morumque ſignificatio*, quem hodie vulgo *characterem* dicunt, notatque affectus lenes, ut πάθος vehementes. Rhetorum de hoc argumento et vocabulo uſurpationem diligente brevitate expoſuit Jo. Chriſt. Theoph. Erneſti Lexic. Technol. p. 153. Appoſite ad rem præſentem adhibeatur ſimile dictum Plutarchi de Adulat. et Amic. p. 73. E: ἐν ἤθει καὶ μετ' εὐνοίας προσφέρεσθαι τοῖς ἁμαρτάνουσι, *ſine ira et placide cum benevolentia corrigere peccantes*, id eſt, *aſſumta perſona hominis benevoli et cum ſignificatione et moribus benevolentiæ*. Diogenes Laert. VI.

10. de Antiſthene: Ποντικοῖς γὰρ νεανίσκοις κατὰ κλέος Σωκράτους ἀφιγμένοις συμπυνθάνεται, ἀπήγαγεν αὐτοὺς πρὸς τὸν Ἄνυτον, εἰπὼν ἐν ἤθει, σοφώτερον εἶναι Σωκράτους, perperam interpres Latinus, *dicens, Illum moribus ſapientiorem eſſe quam Socratem*, quod reddendum erat *dicens leni irriſione, lenibus ſub verbis ac moribus ſignificata reprehenſione, Illum ſapientiorem eſſe Socrate.* Iſocrates Or. ad Philipp. p. 150: *oratio, quam quis lente ac frigide legit,* μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν, εἰκότως, οἶμαι, φαῦλος εἶναι δοκοίη τοῖς ἀκούουσιν. Sic et ἠθικῶς dicitur *ſimulate, cavillando, ſimulato alio animi affectu, facete:* de quo conſulatur doctiſſimus F. L. Abreſchius Lect. Ariſtænet. p. 310; et nos in ſequentibus alio loco agemus.

20. E. Εὐθὺς, εἰ βούλει, πρὸς τὰς Ὁμηρικὰς τῶν θεῶν ῥίψεις ὑπ' ἀλλήλων καὶ τρώσεις ὑπ' ἀνθρώπων—] Deeſſe videtur verbum, quo ſententia regatur: idque voluit Vulc. Collect. Muret. Jannot. in margine poſitum, ἴσως λείπει τι. Reiſkius poſt χαλεπότητας ſupplet ὑποφέρων δεῖ. Malim credere verbum quoddam excidiſſe, quam præſentibus mutandis ſenſum conſtituere. Locus cæteroquin ſanus eſt. Εὐθὺς initio ſententiæ eſt *exempli gratia*, ut αὐτίκα: monuit G. Kœnius ad Corinth. p. 195: D. Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 56: et multis Plutarchi locis ita uſurpatur: Opp. Mor. p. 938. C. εὐθὺς τὸ πρῶτον—: p. 436. A. οἷον εὐθύς: 470. B. 494. A. 515. D. 758. A. Dion Chryſ. Or. XI. p. 191. A. Deinde εἰ βούλει, Opp. Mor. p. 667. A. 699. A: et apud alios, ut dudum notavimus ad Plut. de Ser. Num. Vind. p. 68. Deorum ῥίψεις ὑπ' ἀλλήλων, quamquam non ſunt mutuæ, ſed unius Jovis alios Deos ῥίπτοντος, dicuntur ad explendam oppoſitionem, quam τῶν ἀνθρώπων poſtulabat. *Deorum ab ipſis invicem ejectiones et ab hominibus vulnerationes*, eſt conſtructio qua Nomen Verbale vim Verbi ſui in regendo ſervat, de qua monuerunt Dukerus ad Thucyd. V. 46. Abreſchius Animadv. ad Æſchyl. p. 57. laudati Krebſio, J. M. Heuſingerus ad Vechneri Hellenolexias I. 2. 17. p. 264. et qui ab his citantur: et nos hic ſemel ejus explicationi ſatisfaciamus memorandis locis cum Plutarcheis, tum aliis nondum alibi notatis: Opp. Mor. p. 45.

C. προσβλεψις αὐτῷ τῷ λέγοντι, *obtutus dicenti*, id eſt, *oculi in ipſum dicentem converſi*: poteſt ſubaudiri γενομένη, quod diſerte additur p. 34. D: τὴν δὲ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα τὸν ἐν Σκύρῳ καθήμενον ἐν τῷ παρθενῶνι γεγενημένην ἐκπληξιν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως· poteſt etiam ſola Verbi, unde oritur, poteſtate hanc vim tueri: p. 211. E. τῶν ἄλλων συμμάχων αὐτοῖς, *reliquorum qui ipſis erant ſocii*: 751. D. ἡ τῆ θήλεως ὕπαξις τῷ ἄρρενι, *obſequium, quod mulier viro præſtat*: 752. A. *amorem* vocat συνεργὸν ἀθανασίας τῷ θνητῷ γένει, *adjutorem immortalitatis mortali generi*. 758. C. 780. D. E. 952. B. C. F. 1051. C. Theſeo p. 37. E. Themiſtocle p. 112. E. Plato Theætet. p. 128. F. ὁμοίωσις θεῷ. Leg. II. p. 576. A. τὰς τῶν ἑορτῶν ἀμοιβὰς τοῖς θεοῖς, *feſtorum dierum Diis agendorum viciſſitudines*. VIII. p. 646. D. δέχεθαι τὴν τῷ λόγῳ συγχώρησιν. IX. p. 654. H. τί συμβουλεύεις ἡμῖν περὶ τῆς νομοθεσίας τῆ τῶν Μαγνητῶν πόλει; Epiſt. VIII. p. 724. F: μετρία δὲ ἡ θεῷ δικαία· ἄμετρος δὲ ἡ τοῖς ἀνθρώποις. Democritus ap. Stob. p. 132. ἡ τέκνοις ἄγαν χρημάτων συναγωγὴ πρόφασίς ἐσι φιλαργυρίης—· *nimia pecuniarum collectio pro liberis prætextus eſt avaritiæ*. Dion Chryſ. Or. LX. p. 576. D. προδοσίαν ἐπενεγκὼν τῷ στρατῷ τοῖς Πριαμίδαις, *accuſans eum ut auſum prodere exercitum Priami filiis*. Latinorum exempla Scriptorum, præter J. M. Heuſingerum modo laudatum, notavit J. F. Gronov. ad Liv. XXIII. 35. 7. et XXXI. 40. 10: et ante eum plurima Plauti J. Ph. Pareus in Lexico Plautino voc. *Verbale*.

20. E. Οἶδα καὶ ἄλλον—] Iliad. H. 358. M. 232.

20. E. —θεοὶ ῥεῖα ζώοντες.] Iliad. Z. 138: de quo nuper quædam notavi ad Vitam Davidis Ruhnkenii p. 294.

20. E. Τῷ ἔνι τέρπονται—] Odyſſ. Z. 46.

20. F. Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο—] Iliad. Ω. 525.

20. F. Πολλαῖσι μορφαῖς—] Euripidis auctoritate citat Plutarchus Defect. Oracul. p. 431. A: πολλαῖς γὰρ οἱ θεοὶ μορφαῖς οὐ σοφισμάτων, ὡς Εὐριπίδης φησὶν, ἀλλὰ πραγμάτων, σφάλλουσιν ἡμᾶς. Uterque verſus, ut hoc loco, exſtat apud Stobæum Serm. III. p. 35. ſed appoſito perperam nomine Menandri: quem errorem ſecutus eſt Apoſtolius Proverb. II. 4; unde J. Clericus in Menandreis Fragmentis repo-

fuit p. 202: quum quidem et Grotius Floril. p. 15. Menandri nomen retinuiſſet. In Muſgravii editione eſt inter Fragmenta Incertorum Dramatum CXV.

p. 21. A. Εἰ θεοί τι δρῶσι φαῦλον—] Plutarchus de Stoic. Repugn. p. 1049. E: τοῦ Εὐριπίδου λέγοντος, Εἰ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρὸν, οὐκ εἰσὶν θεοί. Stobæus Serm. XCVIII. p. 539. locum tribus antecedentibus verſibus auctiorem exhibet, addito nomine Euripidis et fabulæ Bellerophontis: unde Grotius retulit Florileg. p. 419. et ſeq. In Muſgraviana editione eſt in Fragm. illius fabulæ, XIX.

21. A. —Χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντ'—] Pindarus Iſthm. IV. 81. Habet quoque Ariſtides Or. Plat. III. p. 322.

21. A. —Τῷ πᾶς δίκαν—] Pindarus Iſthm. VII. 67.

21. A. Τὸ κέρδος ἡδὺ—] Sophoclis ex incerto dramate: a Brunckio in Fragmentis poſitum T. II. p. 42. et comparatum cum ſimili ejuſdem dicto Electr. 61. Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν. Omnes veteres libri habent εἴη, quod, quamquam vitioſum, nolui ſine libri auctoritate mutare. Xylander et Grotius correxerunt ἔῃ, Brunckius ἴῃ.

21. A. Οὐκ ἐξάγουσι—] Item hoc uno loco ad noſtram cognitionem proditus verſus: apud Brunck. T. II. p. 42: Grotium Excerpt. p. 147.

21. B. Δεινὸς γὰρ ἔρπειν πλοῦτος—] Exſtat quoque apud Stobæum Serm. LXXXIX. p. 503. locus auctior quinque verſibus hos præcedentibus et duobus ſequentibus appoſitis nominibus auctoris et fabulæ "*Sophocles* Αλεάδαις," unde Grotius utriuſque exempli comparatione correctiorem retulit in Florileg. p. 371. et Brunckius T. II. p. 7. Primo verſu Stob. Geſneri minus recte Ξένος γὰρ ἕρπει, nec melius Trincavelli Ξένος γὰρ ἕρπειν: proxima habent ita Ald. Baſ. Xyl. A. C. E. G. Moſc. 1. 2. πρός τε τὰ βατά Καὶ πρός τ' ἄβατα: prius πρὸς præterea deeſt in A. et Colleg. Nov. at Vulcob. πρὸς τ' ἄμβατα Καὶ πρὸς τὰ βατά: porro recte Stobæus ἥς τε τ' ἄβατα. Verſu 2: Brunckius, Heathium ſecutus, explet menſuram ita, Καὶ πρὸς τὰ βατὰ δὴ—: tum pro καὶ ὀπόθεν Stob. Mez. Brunck. χ' ὀπόθεν, recte. Verſu 3. varietatem vocis ἐντυχὼν notavimus in Emendationibus contextui ſubjectis: Stobæi εὐτυχὼν eſt

librarii errore pro ἐντυχὼν vel εὐτυχῶν. Verſu 5. Γλώσσῃ Ald. Baſ. Xyl. Stob. Geſner. quod nihili eſt; nam in caſu recto eſt γλῶσσα, ut vertit Latinus noſter interpres: at Aleander, Steph. et Græco-Latinæ, Stob. Trincavell. Grot. et reliqui γλώσσῃ, ut fit γλώσσῃ σοφὸν, *diſertum*. Sed multa mihi præterea in hoc loco turbata videntur, atque adeo antiquitus, quandoquidem Plutarchi et Stobæi ſcripturæ fere conſentiunt. Initium et finis magis Euripideum quam Sophocleum characterem referunt: illius alterum verſum cum Euripideo conjunxit ipſe Plutarchus Opp. Mor. p. 497. B: τὸ δὲ ὑπὸ τῦ Εὐριπίδυ λεγόμενον, Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκειν φίλυς, Δύναμίν τε πλείϛην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχειν—eſt enim hic Phœniſſ. 443. Finis, Καὶ γὰρ δυσειδὲς σῶμα—ἰδεῖν, ſpeciem habet ſententiæ cum Euripideæ, tum peculiaris, nec continuatæ cum antecedentibus; quippe quorum ratio per hanc nulla redditur. Denique illud verſu ſecundo, χ' ὠπόθεν—τυχεῖν, ſive accipias, *pervenit eo, quo ſi pervenerit pauper, non tamen efficiet, ut vato ſuo potiatur*, ſive, *et potitur iis, quæ cupit, inde, unde pauper iis potiri non poſſit, quamvis eo perveniens:* dura et contorta ſunt, nec ſolutionem habent, niſi proximum quemdam verſum excidiſſe ſtatuamus. Illud quidem, Οὐδ' ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν, ſolum per ſe argutiam habet non invenuſtam, *ne incidens quidem in rem, ea re potiri poteſt*, quam *oxymorum* appellant. Sic Euripid. Andromach. 421: δυσυχῶν δ' εὐδαιμονᾶ. Xenarchus ap. Athen. XIII. p. 569. C: ἃς δ' οὔτ' ἰδεῖν ἐϛ', οὐδ' ὁρῶντ' ἰδεῖν σαφῶς. Menander ap. Stob. Serm. LXXII. p. 440. Μάταιός ἐϛι, ὃϛ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖ. Cui ſimile eſt illud Terentii Andr. Prolog. 17: *Faciunt næ intelligendo, ut nihil intelligant*; comparatum cum hoc a B. Martino Var. Lect. III. 10. qui alia hujus figuræ exempla protulit. Sophocles ap. Stob. Serm. IV. p. 52. ap. Grot. p. 27: Ἀλλ' οἱ κακῶς πράσσοντες οὐ κωφοὶ μόνον, Ἀλλ' οὐδ' ὁρῶντες εἰσορῶσι τἀμφανῆ. Plautus Milite II. 1. 71: *Faciemus, ut, quod viderit, non viderit:* ib. 2. 44: *id viſum, ut ne viſum ſiet.* ib. 72: *Quæ hic ſunt viſa, ut viſa ne ſint: facta infecta uti ſient.* Item 4. 17. et 53: 6. 89: *etiam illud quod ſcies neſciveris.* Bacchid. IV.

6. 21: *Scio me esse servum: nescio etiam id quod scio.* Atque ad hanc formam corrigenda putem verba Platonis Leg. X. p. 672. F: γιγνώσκειν δὲ αὐτὴν (τὴν συντέλειαν), ὦ πάντων ἀνδρειότατε, πῶς οὐ δεῖν δοκεῖς; ἤν τις μὴ γιγνώσκων ὑδ' ἂν τυχὸν ἴδοι ποτὲ, οὐδὲ λόγον ξυμβάλλεσθαι περὶ βίου δυνατὸς ἂν γένοιτο εἰς εὐδαιμονίαν τε καὶ δυσδαίμονα τύχην: quo loco τυχὸν, sive errore, sive librorum auctoritate, venit in editionem Lugdunensem qua utimur, certe ad veriorem lectionem ducit hanc: οὐδ' ἐντυχὼν ἴδοι ποτὲ—. *Cognoscere autem confectionem consummationemque Providentiæ divinæ, quomodo non necesse putas? quam quis non cognoscens, ne si incidat quidem in eam, i. e. ne tum quidem quum ei Providentiæ divinæ effectus eventusque se offerat, videre possit, nec aliis cum hominibus rationes conferre de vitæ vel felicitate vel infelicitate.* Sane hæc lectio ac sententia multum præferenda est vulgatæ τύπον, quam habent Basil. Steph. et Euseb. Præp. Evang. XII. p. 636. A.

21. B. Γένοιτο κἂν ἄπλετος—] Hoc uno loco proditum, ex incerto Sophoclis dramate, Brunck. T. II. p. 42.

21. B. Οὐδὲν κακίων πλωχὸς—] Ex eodem genere: videndus ibidem Brunckius.

21. C. —ἀλλὰ τῶν πολλῶν—] Item, ejusdem generis, ibidem relatum a Brunckio.

21. C. Ἅπανθ' ὅσα ζῇ—.] Ex hoc loco retulit in Excerpta Comic. Grotius p. 755: indeque Clericus p. 264. Proverbii vim habet: Philo Jud. Legis Allegor. III. p. 1107. C: τῶν γὰρ πάντων πανεργότατόν ἐστιν ἡδονή· διὰ τί; ὅτι πάντα ἡδονῆς δοῦλα.

21. C. Ὀνειδος αἰσχρὸς βίος—] Iidem, iisdem locis.

21. D. ἀπίσως] Ortum fine dubio e proxime antecedente ἀποσήσα τὴν πίστιν, ejecit germanam lectionem ἀτόπως. Incredibile dictu quam late pateat per Veterum libros ista corruptelæ caussa, ut librariorum negligentia e duobus vicinis et similibus vocabulis alterum ad majorem etiam alterius similitudinem transfiguraret. Cujus rei vim exemplorum alibi exprometemus.

21. D. Τὰς ἡδονὰς δεῖ συλλέγειν—] Alexidis hinc in Excerpta Comic. posuit Grotius p. 595: forte ex ejus Ta-

rentinis, unde ſimilem orationem appoſuit Athenæus XI. p. 463. E. Duos poſtremos verſus ſine auctoris nomine citat Plutarchus Virt. Moral. p. 445. F. In ſecundo, Τρεῖς δ' εἰσὶν αἳ γε τὴν δύναμιν κεκτημέναι—videtur ineſſe parodia dicti in Euripidis Antiopa, ap. Muſgrav. p. 547. Τρεῖς εἰσιν ἀρεταὶ ἃς χρή σ' ἀσκεῖν, ὦ τέκνον, θεούς τε τιμᾷν, τούς τε θρέψαντας γονεῖς, Νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος· ut item in illo metrico proverbio apud A. Schottum 896. Τρεῖς εἰσιν ἱκανοὶ πρακτὸν ἐκμάξαι λίθοι, Ἂν ὦσι τραχεῖς, ἂν δὲ λεῖοι, τέσσαρες. Operæ pretium animadvertere vim vocis προσθήκη *additamentum, quidquid ex abundanti additur partibus juſtis, quibus, veluti numeris ſuis, res jam abſoluta eſt: quidquid aliis ut principibus atque imperantibus adjungitur, ut ſubjectum ac ſerviens.* Comici dicto affinis eſt diſputatio Philonis Judæi De Nomin. Mut. p. 1058. D. προσθήκη δ' ἐστὶ τῶν φύσει τὰ θέσει, χρυσὸς, ἄργυρος, κτήματα, πρόσοδοι, οἰκετῶν θεραπεῖαι κ. τ. λ. perperam Mangeyus θέσει mutari vult in ἔξω: ſiquidem eleganter τὰ θέσει, *res adoptivæ*, opponuntur τοῖς φύσει, *rebus naturalibus*. Plutarchus Cicerone p. 866. B: Γαΐῳ Ἀντωνίῳ συνυπατεύσων, ἀνδρὶ καθ' αὑτὸν μὲν οὔτε πρὸς τὸ βέλτιον, οὔτε πρὸς τὸ χεῖρον ἡγεμονικῷ, προσθήκῃ δ' ἄγοντος ἑτέρου δυνάμεως ἐσομένῳ: ita edidimus in Selectis Hiſt. Gr. p. 288: ib. 870. F. Antonio p. 944. D: οὕτω δὲ ἄρα προσθήκη τῆς γυναικὸς ἦν, *Antonius erat additamentum Cleopatræ*, id eſt, *ſubjectus et mancipium*. Bruto p. 997. F: Μάρκον δ' Ἀντώνιον ἀξίαν φησὶ τῆς ἀνοίας διδόναι δίκην, ὃς ἐν Βρούτοις καὶ Κασσίοις καὶ Κάτωσι συναριθμεῖσθαι δυνάμενος, προσθήκην ἑαυτὸν Ὀκταβίῳ δέδωκεν. Demoſthene p. 896. E. Opp. Mor. p. 223. F. 675. C. Callicratidas ap. Stob. Serm. LXXXIII. p. 486: —ὁ γάμος ἐπὶ βίου κοινωνίᾳ συνίσταται· οἱ μὲν οὖν τὰν δεσποτικὰν ἄρχοντες ἀρχὰν τῶν ἀνδρῶν, μισεῦνται ὑπὸ τῶν γυναικῶν· οἱ δὲ τὰν ἐπισατικὰν, (*adminiſtram*) καταφρονέονται, προσθήκαι γὰρ ἂν φαίνοιντο τῶν γυναικῶν. Arrianus Differt. Epictet. I. 4. p. 49: οὐ δεῖ προσθήκην αὐτὸν ἑκάναν γενέσθαι, ἀλλ' ἑκεῖνα αὐτῷ προσθεῖναι: eſt fere illud Horatianum ex Ariſtippi præcepto, Epiſt. I. 1. 19: *Et mihi res, non me rebus, ſubjungere conor.* Ariſtides T. I. p. 120. 131. 535. T. II. p. 421. Notum eſt Demoſthenis dictum de Macedonum

potentia, Olynth. II. p. 23. B: ἡ Μακεδονικὴ δύναμις ᾗ ἀρχὴ ἐν μὲν προσθήκης μέρει ἐσί τις οὐ σμικρά·—αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀσθενὴς καὶ πολλῶν κακῶν ἐστι μεστή· item, Orat. ad Philippi Epiſt. p. 117. E: ἡ Μακεδονικὴ δύναμις ἐν μὲν προσθήκης μέρει ῥοπὴν ἔχει τινὰ καὶ χρῆσιν, αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀσθενής ἐστι—· ac de plebe Athenienſi, Olynth. III. p. 39. B: ἐν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει γεγένηθε: item Orat. de Rep. Ord. p. 127. E: ὁ δὲ δῆμος ἐν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει. Dictionem poſteri Scriptores imitati ſunt. Dionyſius Hal. Ant. Rom. V. 67. p. 318: de plebe pauperrima, προσθήκης μοῖραν ἐπεῖχον οὗτοι τοῖς ἐν φάλαγγι τεταγμένοις. Dion Chryſ. Or. XXXI. p. 352. A: ὃ γὰρ εἰλήφασιν ἐν προσθήκης μέρει, τοῦτο ἀπώλλυον—. Lucianus in Zeuxide, 2. T. I. p. 840: οὐ μὴν τοσοῦτόν γε, ὅτε ὅλον, τῇ καινότητι νέμων ἠξίουν· ἀλλὰ τὴν μέν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ, συνεπικοσμῶν τι καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελῶν καὶ αὐτήν· τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα ᾗ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι. Ariſtides T. I. 241: δρόμοι δὲ—ὥσπερ οὐκ ἐν προσθήκης μέρει, ἀλλ' ἐπιτηδὲς εἶναι δρόμοι πεποιημένοι: *curricula autem—quaſi non appendicis inſtar, ſed conſulto ut eſſent curricula, exſtructa.* p. 455: δέονται ἡμῶν ἐν προσθήκης μέρει. p. 490: εἰ περιῆν Ἐπαμινώνδας, πότερ' ἂν ὑμῖν τούτων συνεβούλευε—ζῆν ἐν προσθήκης μέρει τούτῳ, ὃς παθ' ἡμέραν παρ' ὑμῖν. p. 504. Πύθων—ταῦτα καὶ ὑμῖν προξενεῖ, δυλεύειν, ἀκροᾶσθαι τῆ χέρονος ἐν προσθήκης μέρει. Dio Caſſius XLVII. 39. T. I. p. 518: τὸ γὰρ ὑπήκοον, τό, τε συμμαχικὸν τὸ τότε αὐτοῖς παραγενόμενον, ἐν προσθήκης μέρει τῆ πολιτικῆ ἦν. LXIII. 12. T. II. p. 1035: τὸν γὰρ Τιγελλῖνον ἐν προσθήκης μέρει τῆ Νέρωνος, ὅτι σὺν αὐτῷ ἦν, τίθημι. Cicero Or. pro Sextio 31: *Interceſſit Ligus iſte, neſcio qui, additamentum inimicorum meorum:* ubi D. Lambinus non oblitus eſt Demoſthenis.

21. E. Τοὺς μὲν φαύλως ζῆν τῆ ἰδίαν καὶ πίνειν ἕνεκεν—] Socratis dictum non quidem in Platonis aut Xenophontis proditum libris, celebratum tamen apud poſteros. Auctor ad Herennium, ut ſolet omiſſo Scriptoris nomine IV. 28: *Eſſe oportet, ut vivas: non vivere, ut edas.* Quinctilianus Inſt. Or. IX. 3. p. 824: *Non ut edam vivo, ſed ut vivam edo.* Muſonius ap. Stob. Serm. XVII. p. 167: διὸ ᾗ προσῆκεν ἰδίαν ἡμῖν ἵνα ζῶμεν, οὐχ ἵνα ἡδώμεθα· ἄγε μέλλοιμεν συ-

στοιχεῖν ἀρίστῳ ὄντι τῷ λόγῳ Σωκράτης, ὃς ἔφη, τὰς μὲν πολλὰς ἀνθρώπους ζῆν, ἵνα ἐδίωσιν, αὐτὸς δὲ ἐδίεν, ἵνα ζῇ. Gellius XIX. 2. fin. *Socrates quidem dicebat, multos homines propterea velle vivere, ut ederent et biberent; se bibere atque esse, ut viveret.* Athenæus IV. p. 158. F. καὶ ὁ Σωκράτης δ' ἔλεγεν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διαφέρειν, καθόσον οἱ μὲν ζῶσιν, ἵν' ἐδίωσιν, αὐτὸς δ' ἐδίει, ἵνα ζῇ. Diogenes Laert. in Socrate II. 34: ἔλεγε, τὰς μὲν ἄλλας ἀνθρώπους ζῆν, ἵν' ἐδίοιεν· αὐτὸν δὲ ἐδίειν, ἵνα ζώῃ. Stobæus, nullo nominato auctore, Serm. XVII. p. 157. et in Sententiis Maximi et Antonii ed. Stob. Wechel. Francof. p. 299: Σωκράτης τοὺς μὲν ἀνθρώπους ἔλεγε ζῆν, ἵνα ἐδίωσιν· ἐγὼ δὲ ἐδίω, ἵνα ζῶ.

21. E. Περὶ τὸν πονηρὸν—] Incerti Poetæ versus, adhibitus a Plutarcho de Vitioso Pudore p. 534. A. Ὁ μὲν γὰρ εἰπών, Περὶ τὸν πονηρὸν οὐκ ἄχρηστον ὅπλον ἡ πονηρία, κακῶς ἐδίζει μιμούμενον ἀμύνεσθαι τὴν κακίαν.

21. E. Διογένης] Plutarch. Opp. Mor. p. 88. A: πρόσλαβε τὴν Διογένους ἀπόφασιν, φιλόσοφον σφόδρα καὶ πολιτικὴν οὖσαν· Πῶς ἀμυνοῦμαι τὸν ἐχθρόν; Αὐτὸς καλὸς κἀγαθὸς γενόμενος. Isidorus Peluſiota Epiſt. III. 181: ἄκουσόν τί τῶν παλαιῶν τις περὶ τούτου ἀπεφήνατο· ἐρωτηθεὶς γάρ, Πῶς ἂν ἀμυναίμην τὸν ἐχθρόν; ἔφη, Αὐτὸς καλὸς κἀγαθὸς γινόμενος. Simile eſt Epicteti Fragm. p. 782. edit. Upton. Ἐπίκτητος ἐρωτηθείς, πῶς ἄν τις τὸν ἐχθρὸν λυπήσῃ, ἔφη, Ἑαυτὸν παρασκευάζων βέλτιστα πράττειν. De hoc argumento eſt animadverſio Th. Gatakeri ad M. Antonin. p. 171.

21. F. —ὡς τρισόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν—] Sophoclis ex incerto dramate, hoc uno loco proditum, Grotius poſuit in Excerptis Trag. p. 147. edens Ὦ τρισόλβιοι—. Brunckius T. II. p. 42. Videtur Tragicus imitatus eſſe effatum illud in Homerico Hymno in Cererem 485. judice Ruhnkenio,

Ὄλβιος ὃς τάδ' ὄπωπεν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων·
Ὃς δ' ἀτελὴς ἱερῶν, ὅς τ' ἄμμορος, οὔποθ' ὁμοίων
Αἶσαν ἔχει, φθίμενός περ ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι.

Hæc eſt forte ipſa ſacra formula; certe antiquiſſima laudatio Myſteriorum, ſiquidem nulla eorum mentio apud Homerum et Heſiodum exſtat; cujus ſilentii cauſſam ex eruditiſſimi viri Dieterici Tiedemanni animadverſione fig-

nificavimus in Bibliotheca Critica Vol. II. Part. II. p. 82. Aliæ aliorum poetarum de hoc argumento ſententiæ, quas multas protulerunt citati a Ruhnkenio J. Meurſius Eleuſin. Cap. 17. et 18. L. C. Valckenarius ad Eurip. Hippol. 25. aliique; ex his igitur duæ certe ex eadem imitatione fluxerunt: altera Pindari apud Clementem Alexandr. Strom. III. p. 518: ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος περὶ τῶν Ἐλευσῖνι μυστηρίων λέγων ἐπιφέρει, Ὄλβιος ὅστις ἰδὼν ἐκεῖνα, κοῖλαν εἶσ' ὑπὸ χθόνα: ita Heinſius corrigit, quamquam et κοινὰν legi poterat: altera Ariſtophanis Ran. 457. Μόνοις γὰρ ἡμῖν Ἥλιος, Καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν, Ὅσοι μεμυήμεθ', εὐσεβῆ τε διήγομεν τρόπον. Hæc quamvis ſacra non dubitavit ad ridiculum traducere Philetærus Comicus ap. Athen. p. 633. F:

Ὦ Ζεῦ, καλόν γ' ἐστὶν ἀποθανεῖν αὐλούμενον.
Τούτοις γὰρ ἐν ᾅδου μόνοις ἔξεσία
Ἀφροδισιάζειν ἐστίν· οἱ δὲ τὰς τρόπεις
Ῥυπαρὰς ἔχοντες μυσικῆς ἀπειρίᾳ,
Εἰς τὸν πίθον φέρουσι τὸν τετρημένον.

21. F. Διογένης—] Diogenes Laert. in Vita Diogenis Cynici VI. 39: ἀξιούντων Ἀθηναίων μυηθῆναι αὐτὸν, καὶ λεγόντων ὡς ἐν ᾅδου πρεσβρίας οἱ μεμυημένοι τυγχάνουσι, Γελοῖον, ἔφη, εἰ Ἀγησίλαος μὲν καὶ Ἐπαμεινώνδας ἐν βορβόρῳ διάξουσιν, εὐτελεῖς δέ τινες μεμυημένοι ἐν ταῖς μακάρων νήσοις ἔσονται. Julianus Imp. Orat. VII. p. 238. A: Διογένης—πρὸς τὸν προτρεπόμενον μυηθῆναι (vulgo τρεπόμενον ἐκμυηθῆναι), Γελοῖον, εἶπε, ὦ νεανίσκε, εἰ τοὺς μὲν τελώνας οἴει ταύτης ἕνεκα τῆς τελετῆς κοινώσεσθαι τοῖς θεοῖς τῶν ἐν ᾅδου καλῶν· Ἀγησίλαον δὲ καὶ Ἐπαμινώνδαν ἐν τῷ βορβόρῳ κεῖσθαι· ubi forte et κοινωνήσειν et κάσεσθαι legendum. Tres ejuſdem facti narratores idem exemplum ſecuti, nec tamen deſcribentes, ſed ad ſuum quiſque ingenium convertentes, varietatem lectionis fecerunt: quæ quidem in εὐτελεῖς ἀνθράπους et τελώνας etiam in exemplis, quæ illi ſecuti ſunt, fuiſſe videtur. Temeritatem hujus religionis ſimiliter notat Philo Jud. De Sacrificantibus p. 857. A: συμβαίνει πολλάκις τῶν μὲν ἀγαθῶν ἀνδρῶν μηδένα μυεῖσθαι· λῃσὰς δ' ἐστὶν ὅτε καὶ καταπονητὰς, καὶ γυναικῶν θιάσους βδελυκτῶν καὶ ἀκολάστων, ἐπὰν ἀργύριον παράσχωσι τοῖς τελοῦσι καὶ ἱεροφαντοῦσιν. *Patæcion*, nomen famoſæ hominis malitiæ, frequens et anti-

quitus in Comœdiis, nec hodieque in iis quæ ſuperſunt Veterum libris infrequens eſt: quorum mentiones notarunt Menagius ad Diog. Laert. l. c. et H. Valeſius ad Harpocrationem p. 62. Ἐν βορβόρῳ κάεσθαι τοὺς ἀμυήτους item eſt ex formula carminis myſtici, cujus auctor habebatur Orpheus, ut prodit Olympiodorus ad hunc Platonis locum in Phædone p. 380. F: ὃς ἂν ἀμύητος ᾖ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κάσεται. Conferantur Fragmenta Orphica ed. Geſner. p. 409. et loca citata J. Meurſio Eleuſin. Cap. 18: Iſ. Caſaubono Exercit. Baron. p. 390. ſeq. Quibus addatur Plotinus Ennead. I. 6. p. 55. A: οἱ τελεταὶ ὀρθῶς αἰνίττονται τὸν μὴ κεκαθαρμένον εἰς ᾅδου κάεσθαι ἐν βορβόρῳ, ὅτι τὸ μὴ καθαρὸν, βορβόρῳ διὰ κακίαν φίλον· οἷα δὴ καὶ ὗες οὐ καθαρᾷ τὸ σῶμα, χαίρουσι τῷ τοιούτῳ.

p. 22. A. Τιμοθέῳ μὲν γὰρ—] Eamdem rem, iiſdem fere verbis, eodem addito verſu, narrat Plutarchus de Superſtitione p. 170. A: τοῦ Τιμοθέου τὴν Ἄρτεμιν ᾄδοντος ἐν Ἀθήναις καὶ λέγοντος, "Θυάδα, φοιβάδα, μαινάδα, λυσσάδα," Κινησίας ὁ μελοποιὸς ἐκ τῶν θεατῶν ἀναβὰς, Τοιαύτη σοὶ, εἶπε, θυγατὴρ γένοιτο. Timotheus Mileſius Muſicus ac dithyrambicus poeta, Philoxeni æqualis, notus ab innovatione Muſicæ, eaque de cauſſa facto in eum decreto Lacedæmoniorum: de quo Diodorus Sic. XIV. 46. ibi Weſſelingius: Fabricius, eique citati, Biblioth. Gr. Vol. I. p. 694. Burettius Memoriis Acad. Inſcript. T. X. p. 236. eumque diſtinguit a Timotheo tibicine, qui apud Alex. M. fuit. Poetæ hujus dicta factaque frequenter memorat Plutarchus, Opp. Mor. hoc ipſo libello p. 32. D. porro 177. B. 237. C. 282. C. 323. E. 334. B. 539. C. 659. A. 795. D. 1132. D, E. 1135. C, D. 1138. B. 1141. F. Philopœm. 392. D. Ageſil. 603. D. Demetr. 909. D.

22. A. Κινησίας] Athenienſis, dithyrambicus, ob ingenii ineptiam et morum pravitatem a Comicis frequenter notatus ac traductus. Qua de re videatur Plutarchus Opp. Mor. p. 348. B. 712. A. 1141. A. Ariſtophanes Ran. 153. 1458. Avib. 1377. Eccleſ. 330. Lyſiſtr. 838. 852. Lyſias, e cujus contra Cineſiam Oratione altera, nam duæ fuerunt, inſigne fragmentum ſervavit Athenæus XII. p.

551. et ſeq. indeque relatum in Tayloriana editione p. 640: unde cognoſcimus, eum quotannis in Comicorum ſcenis agitatum fuiſſe, atque adeo Strattidem totum drama in eum ſcripſiſſe. Harpocration in voce Κινησίας, ad eumque H. Valeſius p. 45. J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 578.

22. A. τὸ τοῦ Βίωνος πρὸς τὸν Θέογνιν] Theognidis eſt Gnoma, verſu 177. apud Stob. p. 517: reprehenditur et a Luciano de Mercede Conductis, 5. T. I. p. 659. Aliis verbis hos verſus interpretatur Artemidorus I. 34. p. 32. Ex dicto Bionis, Πῶς οὖν σὺ πένης ὢν φλυαρᾷς τοσαῦτα ἢ κατα-δολεχᾷς ἡμῶν, Plutarcheorum librorum ſtudioſus Julianus duxiſſe videtur hoc in Epiſt. XIV. p. 381. D: Ταῦτα ἴσως κατηδολέχησά σου ἢ κατελήρησα. Illud verbum reponit Plutarchus De Garrul. p. 503. B: κατηδολέχηκά σου, φιλόσοφε. Suidas in voce Κατηδολέχησά σου alterutrum locum ſpectavit: quamquam ad Julianum refert Toupius Cur. Nov. p. 74. Bion Boryſthenita, cujus vitam prodidit Diogenes Laert. IV. 46. et ſeq. nobiliſſimus inter Philoſophos Sophiſta et inter Sophiſtas Philoſophus, plane factus ad vanas opiniones pravaſque cupiditates mordaci dicacitate confutandas: quo ex genere multa ejus acutiſſimaque exſtant dicteria, non ſolum apud Diogenem Laertium, quæ Eraſmus Apophthegmatum Libro VII. retulit: ſed et apud alios Antiquos: digna ſane, quæ cum Vita viri ad criticam diligentiam tractata, ad elegantioris antiquitatis atque omnino ſapientiæ ſtudioſorum cognitionem celebrarentur. Ex recentioribus in primis hunc locum attigit P. Baylius Dictionar. Hiſt. et Critic. voc. *Bion*: poſt eum breviter perſtrinxit J. A. Fabricius Biblioth. Gr. Vol. II. p. 54.

22. B. τῆς καινδαρίδος—] Non erat, quod Krebſius hunc locum obſcurum, aut interpretes negligentes judicaret: qui quidem plerique in ἀναλύειν τὴν δύναμιν Græcæ dictionis brevitatem ſecuti ſunt: poterant diſertius reddere *diſſolvere ipſius vim*, ut fecit Amyotus: minus etiam erat, quod idem ille Krebſius poſt δυνάμιν excidiſſe ſuſpicaretur θανάσιμον. Nam primo quidem, Græca ratio poſtulabat τὴν

θανάσιμον δύναμιν, vel τὴν δύναμιν τὴν θανάσιμον: deinde δύναμις quid ſit apud Medicos, ſatis conſtat, et θανάσιμον hic ſubaudiri ex antecedente θανασίμῳ, nemini obſcurum eſt. Rem ipſam tradit Dioſcorides I. 66: ἔνιοι δὲ ἐφόρησαν, τὰς κανθαρίδας καὶ ὑδραπικοῖς βοηθεῖν, ὡς οὔρησιν κινοῦσας· οἱ δὲ τὰ πτερὰ αὐτῶν καὶ τοὺς πόδας τοῖς πιοῦσιν αὐτὰς ἀντιφάρμακον ἀνέγραψαν· *iis, qui cantharidas biberunt, ipſarum alæ ac pedes remedium ſunt:* ubi conſulatur J. A. Saracenus. Plinii locum H. N. XXIX. 30. allato eodem Dioſcoridis dicto illuſtrat J. Harduinus.

22. B. Τῶτο νύ πῳ γέρας] Homer. Odyſſ. Δ. 197.

22. B. Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο—] Iliad. Ω. 525.

22. C. Οὐ γὰρ ἁπλῶς εἶπε—] Plutarchus, qui ſupra p. 19. F. prudenter repudiaverat allegoricam interpretationem, quippe quæ vim inferret ac perverteret ſententiam poetarum, nunc ipſe per aliam interpretandi rationem in eumdem errorem incidit: quid enim eſt παραβιάζεσθαι et διαστρέφειν, ſi hoc non eſt. Atqui totum hoc præceptum e pia fraude fluxit, ſine qua poetæ divina auctoritas et ab omni erroris labe immunitas vindicari non poſſe videretur. Quamquam his quidem vocabulis ὀϊζυροῖσι, *calamitoſis*, et δειλοῖσι, *miſeris*, non opus erat tali defenſione. Neque enim dubium eſt, quin ea univerſe ad totum humanum genus retulerit poeta, idque ex communi et pervulgata opinione de vita et conditione humana, ut *laborioſa, ærumnoſa, miſera:* de qua opinione miſeriæ ipſe Plutarchus in Conſolatione ad Apollonium p. 115. ac toto fere libro diſſerit. Et poterat interpretatio grammatica ſimpliciter teneri, atque ita ad moralem uſum accommodari, ut ad mortis contemtum, fortitudinem, patientiam, animique magnitudinem referretur. Ejuſdem argumenti eſt dictum Iliad. P. 446. Οὐ μὲν γάρ τί πῳ ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει: quod et Plutarchus tractat Opp. Mor. p. 496. B. 500. multiſque ſimilibus Veterum ſententiis illuſtrat J. Duportus Gnomologiæ Homericæ p. 98. Virgilius ὀϊζυροῖσι et δειλοῖσι reddidit *miſeris* et *ægris*, mirifico quodam ſublimitatis ac veritatis ſenſu. Georg. III. 66: *Optima quæque dies miſeris mortalibus ævi Prima*

fugit: ſubeunt morbi, triſtiſque ſenectus: Et labor, et duræ rapit inclementia mortis. Æn. XI. 182: *Aurora interea miſeris mortalibus almam Extulerat lucem, referens opera atque labores.* Georg. I. 237. de quinque Mundi zonis, *Has inter mediamque duæ mortalibus ægris Munere conceſſæ divum.* Æn. II. 268. *Tempus erat, quo prima quies mortalibus ægris Incipit.* X. 273. *aut Sirius ardor: Ille ſitim morboſque ferens mortalibus ægris—.* XII. 850. *Diræ—Hæ Jovis ad ſolium, ſævique in limine regis Adparent, acuuntque metum mortalibus ægris, Si quando letum horrificum morboſque Deum rex Molitur, meritas aut bello territat urbes.*

22. C. διὰ τῶν ὀνομάτων τῆς συνηθείας.] Dictum eſt per trajectionem pro διὰ τῆς συνηθείας τῶν ὀνομάτων. Trajectiones hujuſmodi multæ variæque ſunt in Veterum ſcriptis, quarum quæ ipſis Scriptoribus, quæ librariis tribuendæ ſint, difficile eſt dictu. Hæc fortaſſe non magis germana ſit habenda, quam illa Sympoſ. II. p. 636. A. τὸ περὶ τοῦ κόσμου τῆς γενέσεως, *quæſtio de origine mundi.* Sed de his alibi dicemus. Συνηθείας Meziriacus mutatum malebat in σημασίας. At illud, ut Latinum *conſuetudo*, et ſolum ſimpliciterque poſitum notat *linguæ ac ſermonis conſuetudinem*, et magis etiam ubi *linguæ* ac *ſermonis* vel ex propinqua loci parte ſubauditur, vel diſerte additur, ut hoc loco τῶν ὀνομάτων additum eſt. Sic Plutarchus in fine hujus paginæ F: ἐν τῇ συνηθείᾳ, *in ſermonis conſuetudine.* Sympoſ. VI. 5. p. 725. C: ἡ δὲ κοινὴ συνήθεια τὸ ἄμικτον καὶ καθαρὸν (κέκληκεν) ἄφθαρτον καὶ ἀκήρατον. Pſeudo-Plutarchus de Vita Homeri §. 56. p. 309. Edit. Galei: —πολλάκις ἐν τῇ συνηθείᾳ, *ſæpe in loquendi conſuetudine.* Dion Chryſ. Or. XXXIII. p. 407. συνήθως.

22. C. τὰς λεγομένας γλώττας.] *Gloſſæ* et *Gloſſemata*, ut Græcis, ita dicuntur Latinis: recte a Plutarcho *conſuetudini* opponuntur: ſunt enim vocabula a vulgari conſuetudine remota, obſoleta, rara, quæ propterea orationi antiquitatis ſpeciem, gravitatemque conciliant. Ita frequens eſt apud Plutarchum Opp. Mor. p. 60. A. 347. F. 375. F. 406. E. 408. C. Dion Chryſ. Or. X. p. 149. B: qui etiam Dialectos vulgo dictas, Ionicam, Æolicam, aliaſque

γλώτλας vocat, Or. XI. p. 157. B. Sed illius ſignificationis conſuetudo ac vis pervulgata et cognita e Lexicographis. Illud non abs re videatur monere, jam Ariſtotelem hoc ſenſu id vocabulum uſurpaſſe, Rhet. III. 2. 3. 11. Poetic. cap. 21, 22, 23, 24, 25. Legatur et Ruhnkenius noſter in principio Præfationis ad Timæum: P. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 310. et qui ab eo memorantur.

22. C. φιλόλογον καὶ οὐκ ἀηδῆ] Sic Plutarchus de Auditione p. 43. D: τὸ δὲ ἑτέρου προτάνοντος ἀκροᾶσθαι μετ' εὐκολίας (ἴσως) φιλόλογον καὶ κοινωνικόν. Semel hic notetur vocabuli poteſtas. Quum duplex ſit cognitionis materia, altera quæ propria mentis cogitatione atque inveſtigatione paritur, altera in facto poſita, aliorum nobis fide et auctoritate tradita ac probata: quarum illa complectitur omnem naturæ cognitionem, philoſophiam, et mathematicas diſciplinas, hæc univerſum Hiſtoriæ et Literarum ſpatium; utraque antiquitus quidem uno nomine σοφίας, mox φιλοσοφίας appellabatur. Deinde ſingulis hujus partibus peculiariter tractari cœptis, peculiaria iis nomina poſita ſunt; veluti Mathematicis, Medicis, Phyſicis, Dialecticis, Rhetoricis, aliis: et illa quoque diſtributio appellatioque inſtituta eſt, ut quidquid ad Literarum, Orationis, et Hiſtoriæ cognitionem pertineret, *Philologia* appellaretur. Ipſum nomen ætate quidem Platonis nondum uſurpatum fuiſſe videtur: λόγος apud eum dicitur *decretum et placitum Philoſophiæ*, horumque oſor μισόλογος, odium μισολογία, Phædone p. 389. G. ſed ut vocabulum illo ipſo loco factum, cui ab altera parte reſpondens φιλόλογος et φιλολογία nondum eſſet. Et Iſocrates omne Eloquentiæ atque orationum ſcribendarum ſtudium φιλοσοφίαν et φιλοσοφεῖν nominat. Primus *Philologi* cognomen ſibi vindicavit Eratoſthenes, ut refert Suetonius de Illuſtr. Grammat. Cap. 10, Philoſophiæ communionem a ſe ipſe et ab hujus nominis poteſtate maxime ille ſegregans. Poſtea magis magiſque illa notione invaluit vocabulum *Philologiæ*, ut Grammaticam, Criticam, Rhetoricam, Poeticam, omnem Hiſtoriam, Literarum librorumque et Scriptorum cognitionem judiciumque complecteretur: quamquam ſubinde

fuerunt, qui nonnullas harum partium a Philologia ſegregarent ac diſtinguerent. Hæc ſatis: quæ ſi jungantur iis quæ dixerunt Jo. Wowerius de Polymathia Cap. XV. et Ruhnkenius Diſſ. de Longino §. 10. ad hujus argumenti, quamquam ab eruditiſſimo viro G. J. Voſſio tractati, libro II. operis de Artium ac Scientiarum Conſtitutione; igitur ad hujus argumenti diligentiorem cognitionem aliquantum profint. Cæterum, conſuetudinem Plutarchi in uſurpandis his vocabulis ac ſignificatione cognoſcent ſtudioſi legendis locis, quos brevitatis cauſſa paginarum numeris notavimus. Φιλόλογος Opp. Mor. p. 30. D. 45. A. 52. C. 97. A. 130. A. 132. F. 133. E. 140. B. 394. F. 419. D. 613. D. 618. E. 690. C. 694. D. 709. A. 737. D. 963. B. Vitarum p. 349. D. 468. B. 519. F. 551. B. 623. E. 668. C. 837. E. 843. D. 862. A. 864. E. 925. D. Φιλολογία Opp. Mor. p. 645. C. Vitarum p. 492. A. Φιλολογίαν Opp. Mor. p. 133. B. 612. E. 748. D. 844. D. Vitarum p. 387. C. 762. B.

22. C. Ῥιγεδανὴ κακοδάιμονος] Iliad. T. 325. Helena ῥιγεδανὴ dicitur: nec alibi vocabulum in Homero, quod ſciam, exſtat. Plutarchus ſimpliciter explicat Symp. IX. 10. p. 735. F: Ὅμηρος εἴωθεν—καλεῖν—ῥιγεδανὸν καὶ κρυερὸν, τὸ λυπηρὸν ἢ τὸ φοβερόν· quem locum adfert Euſtathius ad Homerum l. c. hanc exquiſitiorem animadverſionem omittens, quippe qui nec aliis locis, ubi res poſtularet, hujus Plutarchei libri mentionem facit. Ῥιγεδανὸς utrum ſit compoſitum vocabulum an productum, id eſt, utrum δανὸς ſit peculiare item vocabulum, an mera terminatio, dubitari poſſit. Hæc videtur communis fuiſſe opinio Grammaticorum; quippe qui in hoc et ſimilibus vocabulis explicandis, partem δανὸς non ut a peculiari vocabulo aſſumtam, animadverterunt. Etymol. M. Ῥιγεδανὴς Ἑλένης· Ἰλιάδος γ. (l. τ.)· παρὰ τὸ ῥῖγος ῥιγεδανὸς, ὡς μῆκος μηκεδανός. Heſychius item et Suidas in voce non niſi ῥίγος rationem habuerunt. Et ſane probabilior hæc eſt ratio, eademque valet in ὠτιδανὸς, σφεδανὸς, μηκεδανὸς, ἠπεδανὸς, ἠριδανὸς, ῥοδανὸς, quæ duo poſtrema, Græca eſſe nemo facile neget. In ἠπεδανὸς terminatio habenda erit ἀνὸς, ſiquidem dictum ſit

pro ἀπεδανὸς, ἄπους, *pedibus ac firmitate carens*, de quo videndus H. Stephanus Theſ. L. Gr. Indic. p. 1028: interpretes ad Heſych. voc. ubi quod in H. Valeſii nota adfertur ex Proverb. Vatic. Append. III. 31. λέγονται δὲ αἱ κόραι ἠπεδαναὶ, τυτέϛιν ἀδένειϛ περὶ τὸ ἄπεδον, ab interprete Latino redditum, *Dicuntur autem virgines illæ* (*Danaides*) ἠπεδαναὶ, *debiles, hoc eſt, ad planum imbecillæ*, nihili eſt: pro περὶ corrigendum παρὰ, hoc ſenſu, *Dicuntur hæ virgines* ἠπεδαναὶ, *id eſt, debiles, a vocabulo* ἄπεδον. Sed ad eamdem revocetur rationem, ſi ducatur ab ἠπέω, *farcio*; ut ſit quaſi *fractum et farciendum*; de quo eſt apud H. Steph. ib. p. 1028. et interpretes Heſychii voc. Ἠπήτρια. Habet omnino δ locum in productionibus, non modo notiſſimis illis Genitivi Nominum definentium in ϛ, veluti μονὰϛ, μονάδος, et Verbalium, βάδην, ῥύδην, χέδην, χύδην, et innumerabilibus ſimilibus uſu tritis: ſed et ſimplicium, αω αδω, εω εδω, ιω ιδω, οω οδω, υω υδω. Terminatio hæc reliquas vocales pervagatur, fit δενος, δινος, δονος, δυνος: et ſine vocali, δνὸϛ, ἀλαπαδνὸϛ, κεδνὸϛ, ψεδνὸϛ, ὑδνὸϛ, μηκεδνὸϛ pro μηκεδανὸϛ, prouti Græci nomina Latina contrahunt *Lentulus*, *Catulus*, *Proculus*, Λέντλος, Κάτλος, Πρόκλος, Latini Græca diducunt Ἀϵσκληπιὸϛ, Ἡρακλῆϛ, *Æſculapius*, *Hercules*. Macedones δάνον dixiſſe θάνατον cum Plutarchi auctoritas credere jubet, tum ratio credibile reddit; ſiquidem illa lingua fuit vel propago vel affinis Æolicæ Dialecti, et jam ante inductam θ literam viguit. Equidem credam, vetuſtiſſimam formam hujus nominis fuiſſe δάνος et δάνατος, unde poſtea inductis Ionicis elementis factum θάνος, θάνατος, et verba θάνω, θανόω, θνήσκω. Primitivum δάω a propria vi *dividendi*, derivatis ſuis vocabulis partim bonam, partim adverſam impertit ſignificationem. Hinc eſt *diſcernendi* et *quaſi prælucendi ad cognitionem*, in δάω, δάσκω, διδάσκω *doceo*: *lucendi cum flamma*, in δαίω, δαλὸϛ, δὰϛ, *tæda*, *fax*: utriuſque, *cognitionis et lucis*, in δαίμων, δαήμων, δῆλος. *Dandi* ac *diſtribuendi*, in δαίνυμι, δαὶϛ *epulum*; δάνος, *donum*; δάνεον, *mutuum*; δανείζω, *mutuum do*; a δάνος præpoſito ε fit ἔδανὸϛ, et ἔδνα *dona ſponſalia*: nam ε præponitur cum in aliis, tum ἐθέλω a θέλω: ἔθειρα, *juba*, pro θείρα, a θέρος *ſeges*.

Urendi et lacerandi, in δαίω, δαίρω, indeque factum δέρω *excorio*, δαΐς *pugna*, δάϊος *hoſtis*: δανὸς, *avidus*, *ſiccus*, *ad urendum accommodatus*: *Conſumendi*, in δάπω, δάπλω, δαπανάω, unde et Latina *dapes* et *damnum*: de quo elegantiſſimus Menagius Amœnit. Jur. Civ. Cap. XXXIX. p. 333. Ex hac igitur ficcandi et conſumendi poteſtate δάνος mortis notionem obtinuit. Sic αὖος metaphorice dicitur quaſi *exſuccus*, *exſanguis*: de qua Lexicographis omiſſa poteſtate, erudite docuit L. Kuſterus ad Ariſtoph. Theſmoph. 853. Itaque Macedones, ut rudiores et priſci moris tenaces, retinuerunt δάνον, pro θάνον aut θάνατον. Literæ Atticæ, et Ionicæ, antiquitus eædem fuerunt; quippe et Iones et Attici iidem erant: paulatim Ionicæ auctæ ac mutatæ, receptæ demum ſunt ab Athenienſibus in publicum quidem uſum Olymp. 94. anno 2: et in his θ; ſiquidem vera eſt lectio loci Ariſtotelici apud Plinium H. N. VII. 57. ubi θ in numero antiquarum literarum non recenſetur. Ita quidem ab Joſ. Scaligeri Animadv. ad Euſeb. p. 111. et ſeq. prodita ſententia diſſentientes Ph. Mauſſacum ad Harpocration. p. 86. et H. Valeſium p. 101. ſequi malim: quibus adjungatur Ed. Corſinus Faſt. Attic. T. III. p. 276.

22. C. Καμμονίην—] Iliad. X. 257. Ψ. 661. Videantur Schol. Euſtathius, Heſychius ejuſque interpretes.

22. C. Πόπυς τοὺς δαίμονας] Frequens apud Homerum Ὦ πόποι. Simile quid habet Scholiaſtes Lycophronis 943: Πόποι οἱ θεοί· ὅθεν καὶ πολλάκις Ὦ πόποι παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τῦ Ὦ θεοὶ ἤκουσαν· ἡ δὲ λέξις Δρυόπων. Etymolog. M. in voce Ὦ πόποι·—οἱ γὰρ Σκύθαι ἀγάλματά τινα ἔχοντες ὑπόγαια τῶν θεῶν, πόπυς αὐτὰ καλοῦσιν. Conferatur J. Alberti ad Heſych. voc. Ἀπίων δέ φησιν, οἱ δαίμονές εἰσι πόποι—καὶ ἔστιν Ὦ δαίμονες, et amiciſſimus noſter Villoiſonus ad Apollonii Lexicon Homeric. voc. Πόποι: tum vero Tib. Hemſterhuſius et Ev. Scheidius ad Jo. Danielis Lennepii Etymologicum L. Gr. T. II. p. 803.

22. D. καὶ τί τὴν Τύχην καὶ τὴν Μοῖραν νοοῦντες ὀνομάζουσι·] Hæc verba in minore noſtra editione minus emendate expreſſa ſunt. Τύχην res ipſa flagitat; quippe omnis ſequens

diſputatio ad Fortunam, Fatum, Divinam providentiam refertur. Ψυχὴν forte profectum eſt a correctore, qui in proxima parte p. 24. legerat τύχην a Poetis nondum hac *fortunæ* notione dictam fuiſſe. Atqui illud accipiendum erat de Homero et æqualibus poetis: nunc univerſe de poetis loquitur, quorum ſane qui deinceps fuerunt et nomen et hac poteſtate uſurparunt. Hæc vocabula ſæpe permutata ſunt a librariis in ejuſmodi locis, ubi difficile ſit judicare, utra ſit præferenda. In Jamblicho Vit. Pythag. §. 3. Λέγεται δὴ οὖν Ἀγκαῖον—γεγεννῆϑαι μὲν ἀπὸ Διὸς, εἴτε δι' ἀρετὴν, εἴτε διὰ ψυχῆς τι μέγεϑος ταύτην τὴν φήμην αὐτοῦ ἀπενεγκαμένης· ſcribendum διὰ τύχης τι μέγεϑος. Dion Chryſ. Or. LXVII. p. 617. A. τοῦτον ἐγὼ φημι φύσεώς τε χρηςῆς τυχεῖν καὶ ψυχῆς ὁμοίας· ſcripſerit profecto τύχης.

22. D. Οἶκον ἐς ὑψόροφον] Odyſſ. E. 42. 115. H. 77. K. 474.

22. D. Ἑδίσταί μοι οἶκος] Odyſſ. Δ. 318.

22. D. καὶ τὸν βίον] Dixi, ſententiam ejuſmodi eſſe, quæ βιοτὸν deſideret. Sed in illa mea notula vitioſe expreſſum eſt, *Mox βιοτὸν eſt in omnibus libris.* Ponendum βίον. Quod autem Krebſius ait, hanc lectionem Valckenario ad Euripidis Hippolyt. p. 190. probatam: nulla fit illic mentio loci Plutarchei: tribus verbis dicitur voces βίον et βίοτον ſæpe confundi.

22. D. —ἀμενήνασεν δέ οἱ αἰχμὴν] Iliad. N. 562.

22. E. —βίοτον δέ μοι ἄλλοι ἔδυσι] Odyſſ. N. 419. eſt —δέ οἱ—.

22. E. Ὣς ἔφαϑ'· ἡ δ' ἀλύουσ'—] Iliad. E. 352.

22. E. Ἦ ἀλύεις—] Odyſſ. Σ. 332. 392. Similia, eodem appoſito loco, de utraque vocabuli ſignificatione monet Scholiaſtes Sophoclis ad Electr. 139: Ἀλύειν ἐν ἄλλοις δυσφορεῖν σημαίνει· ἐνίοτε δὲ τὸ γεγηϑέναι, ἀπὸ τῆς ἁλέας καὶ διαχύσεως· Ὅμηρος· Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; Quæ iiſdem verbis leguntur in Suida voce Ἀλύειν. Scholiaſtes Heſiodi p. 265. Ed. Heinſ. ἀλύω τὸ χαίρω, καὶ ἀλύω τὸ λυποῦμαι, παρ' Ὁμήρῳ τε καὶ Πλουτάρχῳ τῷ ἐκ Χαιρωνείας εὕρηται. Frequentiam vocabuli apud Plutarchum notavit etiam Euſtathius ad utrumque illum Homeri locum, Il. E. p.

555: Τὸ ἀλάω οὐ μόνον ἐπὶ λύπης, ὡς ἐνταῦθα ἡ Ἀφροδίτη ἀπιθὴ ἀλύουσα, τάρυτο δ' αἰνῶς· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χαρᾶς, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐν τῷ, ἀλύεις ὅτι Ἴρον ἐνίκησας. Καὶ Πλούταρχος δὲ κατακόρως οὕτω χρᾶται τῇ λέξει. Et Odyſſ. Σ. p. 1849. Τὸ δὲ ἀλύεις ἀντὶ τοῦ ἐκπέλυσαι τῇ χαρᾷ· καὶ πολλὴ χρῆσις τούτου καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ. Conferatur Apollonii Lex. Hom. p. 92. Edit. Tollii: Heſychius in voce, cum animadverſione interpretum. Docta eſt ad hunc Plutarchi locum annotatio Krebſii. Nos verbi vim, quandoquidem ſemel in hoc argumentum ingreſſi ſumus, in primis ex Plutarchi conſuetudine ſignificabimus. Et primum quidem tenenda eſt ejus origo a primitivo ἀλῶ, *moveo, vo*, quod non oblitus eſt cenſere in originibus hodierni verbi *aller* Menagius Etymolog. Ling. Franc. p. 21: hinc ſunt producta, ἀλάω, ἀλάω, ἀλάω, ἀλόω, ἀλύω, in quibus *errandi agitandique* eſt poteſtas, tum hoc ἀλύω habet *errorem animi* vel *ad tædium* vel *ad gaudium*: cujus originis diligens et erudita eſt notatio Jo. Dan. Lennepii, et Tib. Hemſterhuſii in Etymologico L. Gr. T. I. p. 116. indeque eſt Latinum *aluci-nari*. Non igitur cum Apollonio l. c. ex *a* negante et λύειν *ſolvere* componendum, quam originem prodit quoque Etymologus M. p. 73. veram tamen adjungens, παρὰ τὸ ἀλῶ, τὸ πλανῶμαι. Apud Scriptores poſteros maxime invaluit ſignificatio *animi otiantis, errabundi, quid agat neſcientis, tædium concipientis, otium fallere quærentis*: de qua expoſuerunt præter Lexicographos recentioris ævi principes, G. Budæum Comment. L. Gr. p. 50. H. Stephanum Theſ. L. Gr. T. I. p. 310. et ſeq. Jac. Perizonius ad Ælian. Var. Hiſt. IX. 25. J. Ph. Dorvillius ad Chariton. p. 47. A. Foëſius Œcon. Hippocrat. in Vocibus cognatis Ἀλύζω, Ἀλύκη, Ἀλυσμός, Ἀλυώδης. Iſ. Caſaubonus ad Athen. p. 339. Verbo ἀλύειν Plutarchus in Opp. Moralibus non niſi ſemel, quod ſciam, utitur, at in Vitis ſæpius, ubique illis modo dictis ſignificationibus, nuſquam poteſtate *gaudendi, exſultandi, iraſcendi, inſaniendi*. De Solertia Animal. p. 965. A: μηδ' ἀλύοντες ἐν θεάτροις, μηδὲ παίζοντες ἐν θήραις, neque tempus *fallentes in theatris, neque ludentes in venationibus*. Romulo p. 19. F: ὁ νεωκόρος τῶ

Ἡρακλέης ἀλύων, ὡς ἔοικεν, ὑπὸ χολῆς πρῦθετο πρὸς τὸν θεὸν διακυβεύειν. Timoleonte p. 242. E: ταῦτα δ' οἱ μὲν ἄλλως ἀλύοντα, καὶ φύσει ῥάθυμον καὶ φιλακόλαςον ᾤοντο ποιεῖν τὸν Διονύσιον. Pelopida p. 281. D: ὡς μηδὲ εἷς ὑποπλεύοι καθ' ὁδὸν, ἀλλ' ἀλύοντες ἄλλως πλανᾶσθαι καὶ κυνηγεῖν δοκοῖεν. Pyrrho p. 392. D: Ταραντίνων—ἀπέκλεισε μὲν τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς περιπάτους, ἐν οἷς ἀλύοντες ὑπὲρ τῶν πραγμάτων λόγῳ διεςρατήγουν. Comparatione Cimonis et Luculli, dicitur de illo p. 521. A: ἐτελεύτησε ἐπὶ ςρατοπέδου μὲν δὴ καὶ ςρατηγῶν, οὐκ ἀπειρηκὼς οὐδ' ἀλύων. Sertorio p. 576. D: ἄλλως ἀλύων, *otians, nec quid ageret reperiens*. Tib. Graccho, de Scipione Nasica exulante p. 834. D: ἔξω δὲ ἀλύων καὶ πλανώμενος ἄλλως, οὐ μετὰ πολὺν χρόνον κατέςρεψε περὶ Πέργαμον. Cicerone p. 885. A: αὖθις δ' ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενος κατῄει πρὸς θάλασσαν, *iterum incertus animi, mutato consilio, descendit ad mare*. Antonio p. 920. A: μεθ' ἡμέραν μὲν ὕπνους καὶ περιπάτους ἀλύοντος καὶ κραιπαλῶντος, νύκτωρ δὲ κώμους—. Ibid. p. 939. E: Κλεοπάτραν περιέμενε· καὶ βραδυνούσης ἀδημονῶν ἤλυε, ταχὺ μὲν εἰς τὸ πίνειν καὶ μεθύσκεσθαι διδοὺς ἑαυτόν. Ibid. p. 948. B: ἀπέλαυεν ἐρημίας ἀφθόνου σὺν δυσὶ φίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος. Ibid. p. 957. A: ἀλύειν καὶ παίζειν μετ' αὐτῆς. Bruto p. 991. A. dicitur Porcia, exspectans nuntium de cæde Cæsaris, suspenso animo, ἐξελύθη καὶ κατεμαραίνετο τῆς ψυχῆς ἀλύουσης διὰ τὴν ἀπορίαν. Artaxerxe p. 1019. D: Παρύσατις—Ἀρτοξέρξην ὡρμημένον ἀλύειν χολῆς οὔσης προυκαλεῖτο περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεῦσαι. Aristophanes habet semel, idque ex Euripidis Sthenobœa, Vesp. 111. Dion Chrys. Or. VII. 114. C: περιεπάτεις ἀλύων. XX. p. 265. B: ἡ δὲ ῥεμβομένη καὶ ἀλύουσα ψυχὴ, καὶ ἄλλοτε ἐπ' ἄλλο (vulgo ἄλλῳ) τρεπομένη, ὅταν τι προφανῇ ποτε ἡδονήν τινα ἢ ῥαςώνην ἔχον, ὥσπερ ὕδατος ἐν ἑτεροκλινεῖ χωρίῳ ὅποι ἔτυχε τρεπομένου, οὐδὲ ἂν ὠφεληθῇ οὐχ ὑπὸ τῆς πάσης ἐρημίας τε καὶ ἡσυχίας. Restituendum videtur Epicteto Dissertat. III. 9. p. 396: Ὑμεῖς, ὅταν μηδὲν ἔχητε, ταράσσεσθε, εἰς θέατρον εἰσέρχεσθε, ἢ ἀναλύετε διὰ τί ὁ φιλόσοφος μὴ ἐξεργάσεται τὸν αὐτοῦ λόγον: ita nullo cum sensu editum redditumque, ita corrigendum: —εἰσέρχεσθε, ἢ ἀλύετε. Διὰ τί ὁ φιλόσοφος—. *Vos, quando non habetis quod agatis, perturbamini; theatrum ingredimini, aut otii tædium fallere studetis. Quare*

philoſophus non ſuam ipſe orationem excolat? De nominibus ἄλυς, et ἄλη, ejuſdem et originis et poteſtatis, aliis Plutarchi locis dicemus.

22. E. ὡς Εὐριπίδης, Κῆτος θοάζον] Incerti dramatis verba ex hoc loco in Fragmenta retulit Muſgravius Num. CXIV. Videtur in Andromedam convenire.

22. E. θαάσσων, ὡς Σοφοκλῆς—] Œdipi Tyr. initio, verſu 2. Unum idemque verbum θοάζειν duas eaſque e regione invicem oppoſitas ſignificationes habere, mirum cui accidat. Nam in iis quidem, quæ disjuncte oppoſita ſunt, id eſt, in duabus formis ejuſdem generis, ratio apparet: veluti, ἄνθρωπος et *virum* et *mulierem* notat, quia ſunt formæ ejuſdem generis. At in duabus illis ſignificationibus verbi θοάζειν, *ſedendi* et *irruendi*, altera eſt *quietis*, altera *motus*; quæ ita ſunt oppoſitæ, ut ſub eodem genere intelligi nequeant, niſi ſi hoc genus ſit ἡ διάθεσις, *affectio*, aut ſimile. Jam negari nequit in Etymologia Græcæ linguæ apparere veſtigia diligentiæ inſignis in diſtinctione notionum accommodandiſque harum varietati vocabulis. Sed hæc, quoad apparent, conſectanda; non, ubi deficiunt, fingenda, nec ad abſtruſam Metaphyſicam ſubtilitatem redigenda ſunt. Vidimus ἀλύειν notare et *gaudere* et *dolere*: ſunt enim formæ ejuſdem generis, *animo errare*, *turbari*. Idem videbimus eſſe negotium verbi θοάζειν, ſed ut duo ſint diverſa verba, θοάζειν *ſedere*, et θοάζειν *irruere*, et originem propinquam habeant longe diverſam, ultimam tamen communem. Notum eſt verbum θέω, item duplicis contrariæ ſignificationis, *pono*, et *curro*: hinc novimus nomen θοὸς, *velox*; at θοὸς, *quietus*, non exſtat: a θοὸς, *velox*, eſt θοάζειν, *irruere*: a θοὸς, *quietus*, quod periit, eſt θοάζειν, *ſedere*. Unde igitur iſta repugnantia in verbo θέω? Nimirum res ab origine eſt repetenda. Notum eſt ſimplex ἴω *mitto*; eique ſubjecta σέω, *moveo*, et τέω, *pono*. Multis poſtea ſeculis, inducto θ, hæc litera utrumque verbum occupavit, et ambo quamvis diverſa in unam formam coegit. Igitur θέω, *pono*, longe aliud eſt ac θέω, *curro*: hoc enim proprie eſt σέω, illud τέω. Ac τ quidem frequenter in θ abiiſſe, σ et τ permutata fuiſſe, ut nemini ignotum,

nil attinet pluribus docere: at σ quoque in ϑ abiiſſe, fortaſſe minus notum ſit. Conſtat Lacones et alios quoſdam populos pleriſque in vocabulis pro ϑ adhibuiſſe σ: quam illorum conſuetudinem eruditiſſime declararunt G. Kœnius ad Corinthum de Dialectis p. 136, 137. et L. C. Valckenarius in Epiſt. ad M. Rover. p. 73. et ſeq. in primis Digreſſ. IV. a Theocriteis p. 277. et ſeq. Qua in conſuetudine illos populos, ut minime novitatis ſtudioſos, nil innovaſſe, ſed antiquum morem obtinuiſſe, credibile eſt. Porro literæ ϑ antiqua poſſeſſio apparet in compluribus vocabulis, fortaſſe nondum obſervatis: quorum quædam hoc loco notare non a propoſito alienum ſit.

Θάλασσα, Etymolog. Magn. παρὰ τὸν σάλον, σάλασσα ἡ θάλασσα, μεταθέσει τοῦ σ εἰς ϑ, ὡς ὀρχησμὸς, ὀρχηθμός: quem locum ex Etymol. Pariſ. MS. pleniorem exhibet G. Kœnius loco citato. Θάλασσα.—ὁ δὲ Ἀριςόνικος δύνασθαι ἀπὸ τοῦ σάλω· ἡ γὰρ οἱ Δωριῆς σάλασσα λέγουσιν. Atqui ab ἅλω eſt ἅλς, ἁλὸς, σαλεύω, σάλος, τάλω, θάλλω, *mare*, *ſalum*, *fluctuo*, *vigeo*.

Θάλλω, Etymol. Magn. παρὰ τὸ θῶ τὸ τρέχω, παράγωγον· apparet origo, ἅλω, ἅλλω, ἅλλομαι, auctum inde σάλλω, unde *ſalire*.

Θαλόπεδον, Etym. Magn. factum ex ἐλλόπεδον, præpoſito ϑ, ut plurimis vocabulis σ præponitur.

Θέλγω factum eſſe ex σέλγω, oſtendit ortum inde ἀσελγὴς, quod item originem habet in σάλω, notatam doctis viris, J. Dan. Lennepio et Ev. Scheidio in Lexico Etym. p. 170.

Θέμεθον, Heſychius σεμνὸν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι θαμαρύνεσθαι: ſimiliter idem in θεμέθη· βεβαία, σεμνή· ergo vetus σέβω, quod in uſu remanſit, a nonnullis mutatum fuit in θέβω, unde eſt θέμεθος, ut a σέβω σεμνός.

Θηκὸς non in uſum venit, nec expulit antiquam vocem Σηκὸς, quæ eſt ab antiquo σέω *pono* pro τέω dicta illa literarum mutatione, ut θήκη eſt a novo θέω *pono*.

Θῆμα, Heſychius, θήκη, τάφος, ἄνθημα (leg. ἀνάθημα) Σοφοκλῆς Σαλμωνεῖ, manifeſtum eſt vetus σῆμα, quod in uſu remanſit, et in omnes illas ſignificationes communiter

congruit; est enim a σέω, θέω, *pono*: unde *nomen et signum impono*, ergo est *signum, monumentum, locus in quo quid ponitur, sepulcrum.*

Θοάζειν, Hesychius multis verbis reddit, Θοάζει τρέχει, μαίνεται, σπεύδει, κτύπει (f. θύνει), σπεύδει, ταράττει, κάθηται, χορεύει, ἀνύει (f. ἀλύει), ἥβεται, τιλᾶι, πλάττει, φοβεῖται, πλανᾶται, διαφορεῖται: quæ diversæ significationes quomodo in idem verbum incidunt, jam intelligitur: ejusque vetus forma, sine novitiis literis θ et ζ, servata est in σοάδδαν, apud eumdem Hesychium in Σοάδδα, σαρσαληρᾶ, ut recte emendavit J. Albertius pro Σοαλδᾶ, et acute ad θοάζει retulit G. Kœnius l. c.

Θύω, *ferveo*, quod idem novitia litera alia est ζύω, unde θυμὸς, θύμος, θύελλα, et alia multa, antiquum est σύω, unde σεύω, ἴσσυμαι, ἰσσύμενος.

Θωμοὶ, Etymol. M. οἱ τῶν σπερμάτων σωροί· ἐκ τοῦ τίθημι, θήσω· et ibidem, Θωμὸς, ὁ σωρὸς, ostendit usitatum σωρὸς, *acervus*, esse antiquum a σέω, σόω, pro τέω, τόω, *pono*. Si quis cogitet literarum δ, τ, θ, σ, ζ cognationem, huic sane probabiles accidant earum in vocabulorum significationumque origine ac progenie permutationes, σάω, σέω, σῖω, σόω, σύω· θάω, θέω, θίω, θόω, θύω· ζάω, ζέω, ζίω, ζόω, ζύω, partim ipsa, partim in prognatis vocabulis exstant, quibus in omnibus est vis *movendi, vivendi, fervendi, vigendi, æstuandi*, et similium. At τάω, τέω, τίω, τόω, τύω, quæ novitia litera sunt θάω, θέω, θίω, θόω, θύω, item vel ipsa, vel in prognatis vocabulis exstant: in quibus apparet significatio *ponendi, figendi, premendi, tundendi, sedendi, tendendi*· veluti *sedendi* in θάσσειν, θαάσσειν, θοάζειν, θίσσεσθαι: *tundendi*, τύω, τύπω, τυμβὸς, τύλος, τύμβος: *tendendi*, τόνω, τάνω, τίω, τίνω, τιταίνω, τινύσσω: *figendi et oculos intendendi*, θάω, θαάομαι, θαυμάζω: interposito ρ, fit θρέω, ἀθρέω, *spectio*, vulgo ἀτενίζω, (unde θρησκεύω, θρησκεία, *religiosus cultus, cærimonia*, quod aliis a θρήσκη, θρῆσσα venisse videtur, de quo ad Plutarchi locum Alexandro p. 665. D. aliquid notavimus: at rectius illinc ducitur, estque indidem ejusdem significationis vocabulum θεωρία:) porro θράω, et θρόω *sedendi* notione, unde θρόνος *scamnum*, et

θρόνος *ſolium*. Præfigendæ vocabulis literæ α nota eſt conſuetudo, et notata J. D. Lennepio, in Obſ. de Analogia p. 201: interponendæ ϱ minus notata, tamen haud obſcura in aliis etiam nominibus et verbis: veluti βραδὺς, pro βαδὺς a βάω, βάδην *lente*: βϱῆσσαι pro βῆσσαι ap. Heſych. voc. βρόω, βρώσκω, βιβρώσκω, ex βόω, βόσκω, βιβόσκω: γρυπὸς, *aduncus*, a γὺψ, γυπὸς, γύω, γυρὸς, *rotundus orbis*: δρέπω, δρέφω, δρύφω, δρύπλω, a δέφω et cognatis τύπω, τύπλω: κϱύπλω a κύπλω: μικϱὸς a μικὸς, de quo videatur G. Kœnius ad Corinth. p. 130: a χίω fit χϱίω: a χόω fit χρύω, unde χρυσός: et a φάω, φημὶ, φάζω, eſt φράζω. Item, ab ἰδίω, ἰδϱὼς, ἰδρόω, a σπάνιος σπάρνος, ab ἀκοὴ ἀκροάομαι, a λήθη λάθρα: quæ notavit doctiſſimus J. Duportus in Prælect. ad Theophraſti Char. XI. p. 396. Sed hæc hactenus. Etenim nedum plura exempla adferre, ſed etiam allatorum rationem uberius explicare, Plutarchei operis magnitudo vetat.

22. F. Νῇ' ὀλίγην αἰνεῖν—] Heſiodi Ἔργ. 643. ad quem locum Grævii ab hac Plutarchi interpretatione diſſentientis rationem non capio. Nam et Virgilius Georg. II. 412. Heſiodeum dictum imitans *laudandi* et *recuſandi* ſignificationes conjungit, *Laudato ingentia rura, Exiguum colito—*: et eodem valet citatus ab eo Euſtathius ad Iliad. K. p. 720. edit. Baſil. 802. 4. edit. Rom. Ad Virgilii dictionem Fulv. Urſinus hæc notavit, " *Sophoclem quoque* " *eodem modo locutum, ex hoc verſu, quem citat Athenæus,* " *colligi poteſt*: Τὰ μὲν δὴ καὶ ἐπαίνα, τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχει," " quem verſum inde ita repetiit Delacerda et Potterus, merito hic quidem reprehenſus Krebſio citanti ſanam lectionem Athenæi Τὰ μὲν δίκαι' ἐπαίνει· τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχει. Exſtat III. p. 122. C. Valckenarius cum ſimilibus aliis eum comparavit dictis Diatrib. in Fragm. Eurip. p. 166: Brunckius poſuit in Fragm. fabulæ *Æthiopum*. Similis eſt euphemiſmus in Ariſtophanis Ran. 511. Κάλλις', ἐπαινῶ, ubi de eo notavit Kuſterus. Ad hanc rationem exigendus eſt Libanius in Orat. de Vita Sua T. II. p. 20. D. In χαίρειν, κελεύειν, καλῶς ἔχει, frequens eſt uſus.

p. 23. A. τὴν Ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοί φασιν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι.] Proſerpinæ hoc eſt cognomen apud Ho-

merum Iliad. I. 457. 565. Odyſſ. K. 491. 534. 564. Λ. 47: Heſiodum Theogon. 774. Huc etiam referendum eſt ſcholium Procli ad Heſiodi locum ſuperiorem Ἔργ. 643. Νῆ' ὀλίγην—αἰνῶν δέ τινες παραιτεῖσθαι παρέλαβον, ὥσπερ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν: quod e perdito Plutarchi Commentario fluxit. Dura eſt nec ſatis cogitata Krebſii ſententia: "Cæterum," inquit, "quod Plutarchus ſententiæ ſuæ confirmandæ de ſignificatione τῶ ἐπαινῶν pro *recuſare* addit, "Περσεφόνειαν dici ἐπαινὴν pro παραιτητὴν, id putidum et "ineptum eſt. Quis enim τὸ ἐπαινὴν a τῷ αἶνος *laus*, et non "potius ab αἰνὸς *gravis*, *horribilis* deductum putet?" Neque enim Plutarchus ita pronunciat e ſua ipſe, ſed ex aliorum etiam ſententia, ἔνιοι, τινές. Neque hoc putidum et ineptum eſt. Licet enim plerique Grammatici ab αἰνὸς *gravis* repetiverint, tamen et Heſychius utramque memorat ſignificationem in voce Ἐπαινή· ἐπαινετή· ἢ δεινὴ καὶ φοβερά. Deinde αἶνος et αἰνὸς ſunt conjuncta et origine et ſignificatione; ut acute docuit J. Dan. Lennepius Etymol. Gr. L. p. 75. Tum eadem Proſerpina dicitur ἀγαυὴ Od. Λ. 212. 225. 634. *ſplendida*, *admiranda*, ab ἀγάω, unde et *invidenda*, et *lenis* ac *placida* ἀγανὴ, intelligatur: de quorum illo conſulendus eſt idem Lex. Etymol. p. 22: vel *illætabilis* aut *valde lætabilis*, ab ᾱ intenſivo aut negante, et γαύω *gaudeo*: cujuſmodi eſt apud Etymol. M. p. 6. Denique ſimilis euphemiſmus valet in Εὐμενίδες, *Eumenides*, Furiarum nomine. Certe, in tam varia ac multiplici antiquiſſimorum nominum ſignificatione, e quo genere ſunt Deorum nomina, firmiter quid ſtatuere, ineptum ac vanum fit. Conferendus de eodem cognomine, eademque admonitione, vir magnus, nec Krebſio in nota ad hunc locum prætermiſſus, Tib. Hemſterhuſius ad Lucianum T. I. p. 469.

23. A. Οἷον εὐθὺς—] *Veluti, exempli cauſſa.* Vide Animadv. p. 20. E.

23. A. Ἀρχίλοχος—Κλῦθι ἄναξ—] Nil eſt in antiquis codicibus varietatis. Grotius dedit Κλῦθ' ἄναξ— atque ita in duos tetrametros diſtinxit. Ex hoc Plutarchi loco retulerunt in Archilochi Fragmentis P. Stephanus in Ly-

ric. Fragm. p. 376. Lectius p. 132. Brunckius Analect. p. 44. De hujus poetæ rebus et ſcriptis bene multi egerunt: et, ut priores taceamus, in primis memorandi ſunt P. Baylius Dictionar. Hiſt. Crit. in voce *Archilochus*: J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 572: et poſt etiam illos, viri docti tres in Memoriis Academiæ Inſcript. Pariſienſis; Souchay Vol. VII. p. 353. ſeq. Sevin Vol. X. p. 36. ſeq. Burette in notis ad librum Plutarchi de Muſica Vol. X. p. 239. et ſeq. Et tamen adhuc miramur cum Ruhnkenio noſtro, nondum inventum eſſe, qui ejus fragmentis undique collectis operam navaret: ad Vell. Paterc. I. 5. 2.

23. B. Εἰ κάνε κεφαλὴν—] Item ex hac una Plutarchi mentione cognitum, et in Archilochi Fragmenta relatum Brunckio Analect. p. 41. qui ἀμφεκολήθη dedit ex Grotiana hujus libelli editione, quam item expreſſerat Potterus. Noſtri codices et editiones cæteræ conſentiunt in ἀμφεκοπήθη. Forte Grotio mutandi cauſſa fuit dubitatio H. Stephani Theſ. L. Gr. T. III. p. 222. hæc ſcribentis: "Exponitur etiam *Abſumo*, afferturque ex Plutarcho ἀμφε-"κοπήθη, pro *Conſumſit, Depaſtus eſt*. Qui hujus verbi "uſus mihi valde inſolens videtur." Non alius niſi hic Plutarchi locus eſt, quem voluit ignotus ille a Stephano ſignificatus Lexici ſcriptor: quem locum ſi ipſe Stephanus in Plutarchi contextu legiſſet, nil profecto dubitationis concepiſſet: eſt enim *conſumendi depaſcendique* notio hoc loco non niſi ſecundaria et adſcititia ab *ignis* efficacia: princeps et propria eſt *curandi, componendi*, ut ἀμφεπονῆτο apud Homerum Iliad. Ψ. 681. Odyſſ. Υ. 307. Cæterum, poetarum, quorum quidem reliquiæ exſtant, Archilochus antiquiſſimus eſt, qui alios etiam, quam Hexametros, fecerit verſus, Elegiacos, Iambicos, Trochaicos, alios: Iambici quidem communi antiquitatis opinione inventor habetur; e qua fluxit illud Horatii Art. Poet. 79. *Archilochum proprio rabies armavit iambo*. Elegiaca ſunt complura in ejus fragmentis; quo magis error convincitur eorum, qui Mimnermum hujus generis inventorem faciunt, quippe quem ſatis conſtat viginti Olympiadibus poſt

Archilochum et Callinum floruiſſe, ad quos item pentametri inventio defertur, quique ita æquales fuiſſe videntur, ut Callinus forte aliquanto antiquior fuerit. Qua in conjectura inſtituenda Strabo in primis auctor ſequendus XIV. p. 958. eique adhibendus Clemens Alex. Strom. I. p. 333: nec prætereunda exquiſita Ruhnkenii animadverſio ad Callimachum p. 439. Denique hunc Archilochi locum ex ejus carmine *ναυαγίῳ* depromtum eſſe, quod vult Krebſius, ejuſmodi eſt, ut nec probare nec improbare audeam.

23. B. *Μὰ τὸν μετ' ἄεθλων*—] Euripidis Phœniſſ. 1013.

23. B. *Τυφλὸς γὰρ*—] Eoſdem verſus, omiſſo auctoris nomine, citat Plutarchus in Amatorio p. 757. A. Hos Sophoclem ex Æſchylo duxiſſe putat J. Toupius Emend. Suid. P. III. p. 286. Volum. II. editionis noviſſimæ. Locus Æſchyli eſt apud Athenæum IX. p. 375. F.

23. C. *Τῶν νῦν αἰμα*—] Homeri Iliad. H. 329.

23. D. *Ζεῦ πάτερ*—] Iliad. Γ. 276. H. 202. Ω. 308.

23. D. *Ὦ Ζεῦ, τίς εἶναι φ. σ. σ.*] Euripidis videtur eſſe; quamquam in hujus reliquiis me hoc ipſum legere non memini. Simile eſt in Helena 586. forma quidem, *Σκέψαι τί σοῦ δεῖ; τίς ἐγὼ σὺ σοφώτερος*· cæterum nec modo aptum, nec ſenſu diſertum, varieque a viris doctis tentatum: mihi leniſſima, et haud ſcio an vera, videtur correctio, ut delendo *σοῦ* priore, verba ſic accipiantur, *Σκέψαι τί δῆ· τίς ἐγὼ σὺ σοφώτερος, Conſidera quid deſit mihi ad ſimilitudinem Helenæ, quo minus ego ipſa ſim Helena: quis enim ad hoc judicium te perſpicacior ſit?* Eodem ſenſu, ſed paulo majore mutatione, probabile forte ſit *Σκέψαι· τὸ δ' εἰδάς ἐγὼ σὺ σοφώτερος, Conſidera: ad hoc enim conſiderandum nemo eſt te perſpicacior.*

23. D. *Πολλοὶς δ' ἰφθίμοις*—] Iliad. A. 3. 5. Hoc in primis Stoici ad Fatum referebant. Plutarchus de Stoic. Repugn. p. 1050. B. de Chryſippo, *Διὸς δ' ἐπαλάετο βουλὴ, τὸν Ὅμηρον εἰρηκέναι, φησὶν, ὀρθῶς ἐπὶ τὴν εἱμαρμένην ἀναφέροντα καὶ τὴν τῶν ὅλων φύσιν καθ' ἣν πάντα διοικεῖται.* Videantur Scholia Vetera ad Iliad. A. 5. et ejuſdem rei uberiorem explicationem in Scholiis Venetis a Villoiſono editis: nec non Euſtathius l. c. p. 20. edit. Rom.

23. D. κακομηχανᾶσθαι] Probabilius eſt κακὰ μηχανᾶσθαι, quod ſoli habent D. et Moſc. 2. a correctore, et Reiſkio placuerat. Receptum nec alio exemplo ſe tuetur, nec analogia; ſiquidem nec εὐμηχανᾶσθαι aut ſimile dicitur, et compoſitio non niſi præpoſitionibus fit, ut in διαμηχανᾶσθαι, ἐπιμηχανᾶσθαι, et aliis. Κακομηχανᾶσθαι, a Stephano in Theſ. L. Gr. omiſſum, retulit D. Scottus in Appendicem ex hoc loco, quem perperam notavit libro *de Educationc.* Κακομήχανος, κακομηχανία, non ſunt infrequentis uſus: κακομηχανέω, omiſſum Stephano, exſtat apud Polybium XIII. 1. poteratque ferri quidem hoc loco, nec tamen conferri, nedum præferri alteri lectioni κακὰ μηχανᾶσθαι. In contextu et notula eſt per errorem κακομηχανᾶσθαι cum α.

23. E. Εἱμαρμένον γὰρ τῶν κακῶν—] Εἱμαρμένων habent libri omnes exceptis Vulcob. G. et Græco-Lat. 1624. Euripidis ex Œdipo feruntur in Fragmentis Barneſ. et Muſgrav. neſcio qua auctoritate. Exſtant bis in Stobæo: primum, Serm. V. p. 63. ubi Menandreis ſubjecti, tamquam ipſi Menandrei, poſiti ſunt ab J. Clerico in hujus Reliquiis p. 206; quamquam Grotius in Florilegio p. 35. ut *Incerti* poſuerat, et nullo item auctoris addito nomine repetiverat Apoſtolius Proverb. II. 4. Alter Stobæi locus Eclog. Phyſ. Cap. VII. omiſſus in Canteri editione p. 8. at e ſcriptis codicibus ſuppletus a Grotio in Excerptis Florilegio præmiſſis p. 35. ubi item eſt *Incerti:* et Herennio, editione noviſſima Eclogarum Stobæi p. 107. præfixo Euripidis, nec tamen dramatis, nomine.

23. E. Ἡσίοδος—] Ἔργ. 86.

23. F. Μηδέποτ' οὐλομένην—] Ἔργ. 715. Imitatus eſt Solon ap. Stob. Serm. IX. p. 103: Δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνετ' ἀθανάτων. Theognis 157. Μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθεὶς, Μηδ' ἀχρημοσύνην ὀλομένην πρόφερε. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλως, Ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' ὀδὸν ἔχειν. Idem 1001: —θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα Οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι. Plautus Aulularia I. 2. 10: *Pauper ſum: fateor, patior: quod Di dant, fero.* Geminum fere eſt Homericum Iliad. Γ. 65. Οὗτοι ἀπόβλητ' ἐσθλὰ θεῶν ἐρικύδεα δῶρα· ſæpe a poſteris celebratum: in his

a Dione Chryſ. Or. XXX. p. 300. C: citatus Stobæo Serm. CXXIII. p. 617. indeque ſupplendus.

p. 24. A. Οὔπω γὰρ αὐτὸ τὄνομα τῆς Τύχης λέγοντες—] Pauſanias IV. 30: Πρῶτος δὲ, ἂν οἶδα, ἐποιήσατο ἐν τοῖς ἔπεσιν Ὅμηρος Τύχης μνήμην· ἐποιήσατο δὲ ἐν ὕμνῳ τῷ ἐς τὴν Δήμητρα, ἄλλας τε τῶν Ὠκεανῦ θυγατέρας καταριθμούμενος, ὡς ὁμοῦ Κόρῃ τῇ Δήμητρος παίζοιεν, καὶ Τύχην ὡς Ὠκεανῦ καὶ ταύτην παῖδα οὖσαν·—πέρα δὲ ἐδήλωσεν ὠδὲν ἔτι ὡς ἡ θεός ἐστιν αὕτη μείζη θεῶν ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις πράγμασι ἢ ἰσχὺν παρέχεται πλείστην. Eſt nomen proprium mulieris Τύχη, in illis verſibus a Pauſania memoratis, quos a nobis apponi non opus erat, Hymni ab eruditiſſimo Chr. Frid. Matthæi in Moſcovia reperti, et a Ruhnkenio noſtro primum editi, verſu 420. Sed et apud Heſiodum eſt Theog. 360. ejuſdem mulieris nomen. At in Hymno Homerico εἰς Ἀθήναν, verſu ultimo —Χαῖρε θεὰ, δὸς δ' ἄμμι τύχην εὐδαιμονίην τε: quod unum ſatis eſt argumenti non eſſe germanum hunc Homeri fœtum. Macrobius Sat. V. 16: *Fortunam Homerus neſcire maluit, et ſoli Deo, quem μοῖραν vocat, omnia regenda committit; adeo ut hoc vocabulum τύχη in nulla parte Homerici carminis nominetur:* ad quem locum legatur Pontani animadverſio. Eumdem uſum notat Euſtathius ad Iliad. Λ. p. 878. 7. et Odyſſ. Δ. p. 1494. 22. Τύχη communi quidem loquendi conſuetudine vel Deam Fortunam, vel caſum fortuitum ſignificavit, in uſu autem doctiorum eventa extra noſtram poteſtatem poſita deorum numine nobis oblata. Ex Homeri obſervatione monitum duxit Ariſtides T. II. p. 257: βλάψεν γὰρ Ἀθήνη, φησὶν ὁ ποιητής·—τί τοῦτο λέγων; τὴν τύχην διὰ τῆς Ἀθηνᾶς, ὥς γε μοι δοκεῖ, δηλῶν—. Æſchines Socraticus apud eumdem p. 223. eaſdem res ſignificat τὰς τύχας καὶ τὰ θεῖα πράγματα.

24. A. Δοιοὶ γάρ τε πίθοι—] Iliad. Ω. 527.

24. B. Ὅρκια μὲν—] Iliad. Η. 69.

24. B. —τότε γάρ ῥα—] Odyſſ. Θ. 81.

24. B. λεγομένων] Pendet ab illo, ὧν ἐστι καὶ ταῦτα. Mox legam νομίζωμεν.

24. B. Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων—] Iliad. Λ. 540. 542. medio verſu omiſſo. Tertius verſus Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾷ, ἂν ἀμείνονι

φατὶ μάχοιτο deeſt in editis Homeri exemplis: exſtat tamen eodem nexu apud Ariſtotelem Rhet. II. 9: indeque repetitus a Pſeudo-Plutarcho de Vita Homeri §. 132. p. 348. ed. Galei. p. 211. ed. Erneſt. Homeri Vol. V. Videatur Clarkius ad Homer. l. c. Iliad. Λ. 540.—ultima verba, ἐν ἀμείνονι φατὶ μάχοιτο, abſunt in Ald. Baſ. Xyl. A. C. D. G. Harl. Coll. Nov. Moſc. 1. 2: addunt Pol. Jannot. Vulcob. nec repugnat E.

24. C. Ζεὺς γὰρ τὰ μὲν τοιαῦτα—] Euripidi tribuit, ſeeundum Gatakeri admonitionem ad M. Antonin. VII. 31, Valckenarius noſter, in Diatrib. ad Eurip. Fragm. p. 72: quorum de hoc loco diſputationem cognoſcere, operæ pretium eſt. Pro μὲν τοιαῦτα D. habet μέγιστα.

24. D. παρὰ τοῦτο ποιοῦνται καὶ τὴν εὐδοξίαν ἀρετὴν καὶ δύναμιν ὀνομάζοντες] Duos habet hic locus errores: alter facilis ad corrigendum in poſtrema eſt parte, quæ ita conſtituatur —καὶ τὴν εὐδοξίαν καὶ δύναμιν ἀρετὴν ὀνομάζοντες: alter difficilis, de quo in emendationum notatione jam monui. Si pro ποιοῦνται ſcriptum eſſet ποιοῦσι, poterat accipi hoc ſenſu, *propterea carmina faciunt gloriam et potentiam virtutem appellantes*, id eſt, *propterea in carminibus faciendis gloriam et potentiam nomine virtutis appellant*, ex illa doctiore poteſtate verbi ποιεῖν, *poema facere*, de qua ſupra diximus, et qua, quod ſciam, non dicitur ποιεῖσθαι: erat hæc tolerabilis lectio, nec tamen probabilis; quippe durior nec congruens Plutarcheæ conſuetudini. Noſtra παρὰ τοῦθ' οἱ ποιηταὶ—ὠνόμαζον, ut magis linguæ uſui convenit, ita longius abit a veſtigiis vulgatæ lectionis. Neque vero librorum lectio indicta cauſſa improbari debet. Παρὰ τοῦτο *idcirco, propter hanc cauſſam*, παρ' ὀδὲν ποιεῖσθαί τι, *aliquid nihili facere*, nota ſunt. Sed aliud adhibendum eſt auxilium, idque ex rariſſimo dictionis genere, quod ſervarunt huic lectioni codices, οὐ παρὰ τοῦτο ποιοῦνται, *non accurate ac ſimpliciter loquuntur, promiſcue nec diſtincte rem tractant*: quæ poteſtas duobus locis apud Strabonem videtur valere: VI. p. 390. A: ἐρῶμεν δὲ κοινῶς ἃ παρειλήφαμεν, ὀδὲν παρὰ τοῦτο ποιούμενοι τοὺς τὴν μεσόγαιαν οἰκοῦντας Λευκανούς τε καὶ τοὺς προσεχεῖς αὐτοῖς Σαυνίτας: redditur: *Nos, quæ tradita accepimus, in com-*

nunc proferemus, nullo facto hic inter Lucanos mediterraneos et iis vicinos Samnitas diſcrimine. XIV. p. 990. C: τὴν ἐκ τῆς Ῥοδίας γραμμὴν ἣν μέχρι τοῦ Κύδνου κατηγάγομεν, τὴν αὐτὴν ἀποφαινόμενοι τῇ μέχρι Ἰσσοῦ, οὐδὲν παρὰ τοῦτο ποιέμενοι, id eſt, *lineam ex Rhodo, quam ad Cydnum deduximus, eamdem eſſe ſtatuentes atque illam ad Iſſum dictam, nec quidquam diſtinguentes.* Utrumque locum animadvertens Iſ. Caſaubonus ſanum judicat. Forte huc revocandum videatur illud Plutarchi Sympoſ. II. 3. p. 635. E. παρὰ τοῦτο ποιέμενοι—: niſi eſſet adeo lacerum, ut vix ullam medelam admittere videretur. Certe in hoc præſente loco, nunc quidem oblatam a codicibus ſcripturam οὐ παρὰ τοῦτο ποιοῦνται— hac ſignificatione tuear, *non diſtinguunt—nullo diſcrimine utuntur gloriam et potentiam virtutis nomine appellantes.* In ſimili compoſitione vitium ſuſcepit Xenophontis Sympoſium VIII. 17: de amati affectu erga amantem —πιστεύῃ, μήτ' ἂν παρά τι ποιήσῃ, μήτ' ἂν καμὼν ἀμορφότερος γένηται, μισοδῆναι ἂν τὴν φιλίαν. Bachius παρά τι ποιήσῃ in tmeſi accipit, pro παραπoιήσῃ τι: quæ ſane in promtu eſt ratio, nec tamen ſententiam præbet, in qua acquieſcamus, *ſi quid peccaverit:* videtur requiri παραχμάσῃ, vel παρηβάσῃ, aut ſimile.

24. D. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα—] Nobiliſſima Heſiodi ſententia Ἔργ. 289. In προπάροιθεν ἔθηκαν ineſſe notionem certaminis, cui præmium propoſitum ſit, recte monet Krebſius: et nos monuimus in Animadv. ad Juliani Or. I. p. 15. C: Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 13.

24. D. Τῆμος σφὶν Δαναοὶ—] Homeri Iliad. Λ. 90: cujus edita exempla habent σφῇ.

24. D. Εἰ δὲ θανᾶν θέμις—] Euripidis nomen addit Plutarchus in Pelopida p. 317. E: ἄριστον μὲν γὰρ νικῶντα στέφεσθαι τὸν στρατηγὸν, ἢ ἀποθανᾶν εἰς ἀρετὴν καταλύσαντα τὸν βίον, ὡς Εὐριπίδης φησίν. In Fragmentis Incertorum Dramatum eſt CX.

24. E. ὀρθότητα λόγου, ἢ ἀκρότητα φύσεως, καὶ διάθεσιν ὁμολογουμένην ψυχῆς] Sunt in primis Stoicorum definitiones virtutis. Ὀρθότης λόγου Plutarch. Opp. Mor. 962. C: frequentius ὀρθὸς λόγος, *recta ratio.* Ἀκρότης φύσεως Plutarch.

de Virt. Moral. p. 444. D. Ariſtoteles ad Nicomach. II. 6. p. 29. διὸ κατὰ μὲν τὴν οὐσίαν καὶ τὸν λόγον τὸν τί ἦν εἶναι λέγοντα, μεσότης ἐστὶν ἡ ἀρετή· κατὰ δὲ τὸ ἄριστον καὶ τὸ εὖ, ἀκρότης: ubi hunc Plutarchi locum adhibuit P. Victorius p. 97. Hippodamus Pythagoricus ap. Stob. Serm. CI. p. 553: ἃ γὰρ ἀρετὰ τᾶς ἑκάστω φύσιος καὶ ἀκρότας καὶ τελειότας ἐντί· quæ fere repetuntur in loco Euryphami Pythag. ib. p. 556: ἃ γὰρ ἑκάστω ἀρετὰ ἀκρότας καὶ τελειότας ἐντὶ τᾶς ἑκάστω φύσιος. Diogenes Laert. Procem. 12: καὶ ὁ σοφὸς—εἴη ἂν κατὰ ἀκρότητα ψυχῆς ἀπηκριβωμένος. Longinus de Sublim. Sect. I. tranſtulit ad orationis altitudinem: ἀκρότης καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη, quod quare ex hoc Plutarchi loco expreſſum eſſe dicamus, ut voluit J. Toupius, cauſſam equidem nullam video. Tertia illa eſt propria Stoicorum definitio apud Diog. Laert. VII. 89: τήν τε ἀρετὴν διάθεσιν εἶναι ὁμολογουμένην, quam ita reddit Cicero Tuſc. IV. 15: *Virtus eſt adfectio animi conſtans convenienſque—:* et Invent. II. 53: *Virtus eſt animi habitus naturæ modo atque rationi conſentaneus:* qui locus ita, aſſumto *atque* ex libro ſcripto Lambini, planus erit: quaſi dicas ἕξις σύμμετρος τῇ φύσει καὶ ὁμολογουμένη, id eſt, σύμφωνος τῷ λόγῳ: ſunt enim e Stoicis ducta placitis, quæ vel apud Diogenem Laert. referuntur VII. 87. ὁ Ζήνων—τὸ τέλος εἶπε τὸ ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν, ὅπερ ἐστὶ κατ' ἀρετὴν ζῆν· addatur 88. tum 89. Cleanthis et Chryſippi: τῇ φύσει ἀκολουθῶν—ἅτε ὕσῃ ψυχῇ πεποιημένῃ πρὸς τὴν ὁμολογίαν παντὸς τοῦ βίου. 98, 99. τὸ ἀγαθὸν εἶναι καλὸν—ὅτι συμμέτρως ἔχει πρὸς τὴν ἑαυτοῦ χρείαν. 100. τὸ καλὸν—τὸ τελείως σύμμετρον. Philo Jud. De Migrat. Abrahami p. 407. E: τοῦτο δέ ἐστι τὸ παρὰ τοῖς ἄριστα φιλοσοφήσασιν ἀφορισθὲν τέλος, τὸ ἀκολούθως τῇ φύσει ζῆν. Itaque ſubinde ὁμολογία, ὁμολογούμενος, ſimpliciter Virtuti tribuitur, ſubaudiendo vel τῇ φύσει vel τῷ λόγῳ ex ipſo illo vocabulo, quippe compoſito ex ὁμὸς et λόγος: ut Stob. Eclog. Ethic. p. 172: quo de uſu alibi erit dicendi locus.

24. E. Ζεὺς δ' ἀρετὴν—] Iliad. T. 242.

24. E. —πλούτῳ δ' ἀρετὴ—] Heſiodi Ἔργ. 313. Dion Chryſ. Or. XII. p. 196. C: οὐ γὰρ μόνον πλούτῳ, φασὶν, ἀρετὴν καὶ κῦδος ὀπηδεῖν, ἀλλὰ καὶ ὁ λόγος ἀρετῇ ξυνέπεσθαι ἐξ ἀνάγκης.

24. F. Τὴν μὲν γὰρ κακότητα—] Heſiodi Ἔργ. 285.

24. F. Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι—] Hom. Odyſſ. T. 360.

24. F. τὴν εὐδαιμονίαν—βίου κατὰ φύσιν εὑροοῦντος] Multi multa: in primis Ariſtoteles in Ethicis, Stobæus Serm. I. CI. Eſt fere Stoicum εὑροοῦντος, de quo ſatis ſit legiſſe quos laudavimus ad Plutarchi libellum de Ser. Num. Vind. editionis peculiaris p. 14, hujus p. 548. D: nuper etiam quædam notavimus ad Vitam Davidis Ruhnkenii p. 294.

p. 25. A. ὡς ὅτοι χαίρων] Odyſſ. Δ. 93.

25. A. Ἔχω δὲ πολλὴν οὐσίαν—] Menandri hoc non alliunde, quod ſciam, niſi hac Plutarchi citatione cognitum, retulit in Excerpta Trag. et Com. Grotius p. 755: unde repetivit J. Clericus p. 264.

25. B. Μή μοι γένοιτο—] Euripidis in Medea 603. Habet quoque Stobæus Serm. XCI. p. 507. addito et auctoris et fabulæ nomine.

25. B. Τί τὴν τυραννίδ'—] Euripidis in Phœniſſ. 552.

25. C. τοῖς Στωϊκοῖς—] Notum eſt Stoicum paradoxum, Sapientem nil niſi virtutes et bona, Inſipientem nil niſi vitia et mala habere. Vide de inſipientibus Ciceronem Finib. IV. 24: Stobæum Eclog. Ethic. p. 178, 179: Plutarchum Opp. Mor. p. 1076. B. Nam de Sapiente nulla fere pagina vacat.

25. C. Οὐκ ἂν γένοιτο—] Euripidis in Æolo, ut edidit Stobæus Serm. XLI. p. 240: ſolo Euripidis nomine Plutarchus Opp. Mor. p. 369. B. et 474. A. Theophraſtus Metaphyſ. p. 269.

25. D. Ἄνευ δὲ τοῦ ἀληθοῦς] *Citra veritatem*, quod in Latina interpretatione editionis 1624. fuit, quodque in aliis aliorum aliter redditum eſt, vereor ut vere accurateque redditum ſit. Ἄνευ plerumque quidem *privationem*, hic et aliis locis *adjunctionem* notat: ut item χωρὶς, *præter*. Quod vulgo minus animadverſum, non abs re videtur, hic declarare. Igitur hujus loci ſenſus eſt: *Præterquam vero quod poeſis utitur veritate, maxime utitur varietate et multipliçi commutationum viciſſitudine.* Sic Opp. Mor. p. 71. A: ἄνευ δὲ τῆς ὕβρεως—καὶ τὸ τῆς κακίας σκεπτέον φιλόνεικον καὶ αὔθαδες· *præter ignominiam vero—ſpectanda eſt vitii contumacia et*

pervicacia. p. 90. B: ἄνευ δὲ τούτου, *præterea vero*, initio ſententiæ poſitum tranſitionem expedit ad aliam diſputationis partem. p. 384. B: ἄνευ δὲ τούτων, ῥητίνη μέν ἐστιν ἔργον ἡλίου—, *præterea autem, reſina Solis eſt opus*—. p. 427. E. 650. D. 654. E. 689. D. 721. F. 730. B. 791. C. 865. D. 926. A. 1053. C. 1056. E. 1074. B. 1106. A. Vitarum p. 218. B. 799. A. 826. C. 1011. A. De præpoſitionis χωρὶς ſimili uſu dicemus alio loco.

25. D. —οὐδὲ τοῖς θεοῖς—ἀπαθέσι χρῶνται.] Et hæc eſt exquiſitior ſignificatio, *neque Diis utuntur immunibus ab animi perturbatione*, id eſt, *neque Deos ab omni animi perturbatione immunes inducunt, faciunt.* Multæ ſunt variæque hujus verbi notiones et conſtruendi formæ, quarum multas attigerunt, multas etiam prætermiſerunt viri, qui principes eruditione ipſi præcipua diligentia illas expoſuerunt H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. p. 587—595. et Tib. Hemſterhuſius ad Callimachi Hymn. in Dian. 69: atque in his hæc eſt. Alterum exemplum præbet Plutarchus de Orac. Defectu p. 420. A: τοὺς Στωϊκοὺς, ἔφη, γινώσκομεν—θεῶν ὄντων τοσούτων τὸ πλῆθος ἑνὶ χρωμένους ἀϊδίῳ καὶ ἀφθάρτῳ· *Stoicos, inquit, novimus—ex tanta Deorum multitudine unum æternum et interitus expertem cenſere.* Lucianus in Toxari T. II. p. 511: οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα: *eos pro heroibus habemus ac tractamus.* Cicero Nat. Deor. I. 12: *Quid aer quo Diogenes Apolloniates utitur Deo, quem ſenſum habere potest, aut quam formam Dei?* Aliud θεῷ χρῆσθαι vel χρᾶσθαι, *Deum conſulere, oraculum ab eo petere.* Præſentis loci notio cognatam habet aliam ſimilem, *aliquo uti*, pro *alicujus philoſophi auctoritatem ſectamque ſequi:* apud Plutarchum Opp. Mor. 1013. D: οἱ πλεῖστοι τῶν χρωμένων Πλάτωνι, *plurimi eorum qui Platonis doctrinam ſequuntur:* ib. p. 463. D: δεῖ δὲ, ὥς που καὶ Παναίτιος ἔφη, χρῆσθαι τῷ Ἀναξαγόρᾳ: *oportet autem, ut Panætius etiam alicubi dixit, ſequi exemplum Anaxagoræ.* Simile eſt quoque illud p. 635. A: τὸν Ξενοκλέα τοῖς Ἐπικούρου λόγοις χρώμενον, *Xenoclem Epicuri placitis deditum:* ita enim interpretationem correximus.

25. D. ἀναντιαγώνιστον] Omnino vera lectio cenſenda eſt

ἀναγωνιςὸν, *expers certaminis*, id eſt, ubi nec actores in certamen ἀγῶνα ac periculum inducuntur, nec legentes in ejuſdem certaminis quaſi veri ac præſentis ſollicitudinem, ἀγωνίαν, auferuntur. Vocabuli auctoritas nondum ſatis apud Lexicographos conſtituta videtur. Bis, præter hunc locum, exſtat in Plutarcho: Ageſilao p. 598. C: τὴν δὲ ἀνθυπάκουσαν τῷ ἀνελέγκτῳ χάριν, ἀργὴν καὶ ἀναγώνιςον οὖσαν, οὐκ ὀρθῶς ὁμόνοιαν λέγεσθαι: Demetrio p. 910. C: τῶν δὲ Δημητρίου νεῶν οὐκ ἦν τὸ καλὸν ἀναγώνιςον, *pulchritudo navium Demetrii non erat ad ſpeciem et pompam tantummodo, ſed et ad belli uſum et certamen.* Thucydides IV. 92. fin. ἀναγώνιςοι ἀπ' αὐτῶν οὐκ ἀπίασι, *ſine certamine ab his non diſcedunt:* nulla eſt cauſſa, quare cum Waſſio ac Dukero præferamus ἀναναγώνιςοι, quod frequentius legitur, veluti in Ariſtide T. I. 42; ut Canterus recte corrigit pro ἀνταγώνιςοι. Hen. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 103. H. Xenophontis et Platonis nomina citat, nec locos apponit: prior eſt Cyropæd. I. p. 14. 33: ed. Steph. εἴτις ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας καὶ ἀξιόνικος γενόμενος ἀναγώνιςος διατελέσειεν—: *ſi quis athleta multo labore dignum victoria ſe effeciſſet, et tamen a certamine abſtineret:* quem locum ſignificat Suidas in voce Ἀναγώνιςος· ὁ μὴ ἀγωνισάμενος· Ξενοφῶν: alter eſt Leg. VIII. p. 649. D: κινδυνευέτω ἀναγώνιςος γίγνεσθαι περὶ ἀρετῆς, *ſubeat periculum ne a certamine de præmio virtutis excludatur.* Habet quoque Pollux III. 141. ſimpliciter ac ſine explicatione. Herophili effatum memorat Sextus Empir. Adverſ. Mathem. XI. 50: Ἡρόφιλος δὲ ἐν τῷ Διαιτητικῷ, καὶ σοφίαν φησὶν ἀνεπίδεικτον, καὶ τέχνην ἄϋλον, καὶ ἰςχὺν ἀναγώνιςον, καὶ πλοῦτον ἀχρεῖον, καὶ λόγον ἀδύνατον, ὑγείας ἀπόυσης: ubi recte hoc vocabulum pro vitioſo ἀγώνιςον ex veteribus libris revocavit J. A. Fabricius: eſt enim ſermo de corporis robore, quod valetudine debilitatum expers manet certaminum. Affinis vox reſtituenda eſt in Fabula Æſopica 174. edit. Nevelet. τέκνα μου, ἐὰν ὁμοφρονοῦντες μένητε, ἀκατάγωςοι ἢ ἀχείρωτοι ἔσεσθε τοῖς ἐχθροῖς, legendum ἀκαταγώνιςοι, *invicti et inexpugnabiles eritis inimicis:* quod res ipſa et ſententia poſtulat. Stobæus Eclog. Eth. p. 179. 3: ἀήττητος ἂν ἢ ἀκαταγώνιςος.

25. E. *ἄκροι τε βασιλεῖς καὶ κανόνες ἀρετῆς ἁπάσης καὶ ὀρθότης*] Adhibeatur his locus ſuperior p. 24. D. noſtraque ad eum animadverſio: item Lucianus Hermotimo 76. T. I. p. 820: —*εἴ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ, καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ, οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι, μήτ' ὑφ' ἡδονῆς κατασπᾶσθαι, μήτ' ὀργίζεσθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου καταφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου.* Harmonide 3. ibid. p. 855: *σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι—ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων.* Philo Jud. De Special. Leg. p. 802. D: *οἱ τῶν δικαίων ὅροι καὶ κανόνες, αὐτοὶ οἱ νομοθέται—.* Anonymus ap. Suid. voc. Μαρκιανός·—*ἀνὴρ εἰς ἀρετὴν ἅπασαν ὥσπερ τις κανὼν ἀπηκριβωμένος.* Sed hæc e Stoica loquendi conſuetudine fluxerunt. Sapiens enim eſt rex: rex eſt lex viva, norma actionum et omnis virtutis, *νόμος ἔμψυχος.* Muſonius apud Stob. Serm. XLVI. p. 337. 45: *καθόλου δὲ τὸν μὲν βασιλέα τὸν ἀγαθὸν ἀνάγκη πᾶσα καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ εἶναι ἀναμάρτητον καὶ τέλειον· εἴπερ δεῖ αὐτὸν, ὥσπερ ἐδόκει τοῖς παλαιοῖς, νόμον ἔμψυχον εἶναι, εὐνομίαν μὲν καὶ ὁμόνοιαν μηχανώμενον, ἀνομίαν δὲ καὶ στάσιν ἀπείργοντα, ζηλωτὴν δὲ τοῦ Διὸς ὄντα, ᾧ πατέρα τῶν ἀρχομένων ὥσπερ ἐκεῖνον.* In his *παλαιοῖς* eſt Diotegenes Pythagoricus ibid. p. 329: *ὁ δὲ βασιλεὺς ἤτοι νόμος ἔμψυχος ἐντὶ, ἢ νόμιμος ἄρχων.* Eſt et aliis artibus per tralationem commune vocabulum et frequens rhetoribus: de hominibus ipſis rarius uſurpatum, tamen et hoc in genere dixit Cicero ad Tironem, Ep. ad Div. XVI. 17. *Sed heus tu, qui κανὼν esse meorum scriptorum soles—.* Theſeum tamen unum ex heroibus *μόνον οὐδενὸς ἐνδεᾶ γενόμενον, ἀλλὰ πάντελῆ τὴν ἀρετὴν κτησάμενον* affirmat Iſocrates laudator ſcilicet in Laudatione Helenæ p. 361.

25. E. *Αἶ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ—*] Iliad. Π. 97.

25. F. *Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα—*] Odyſſ. Λ. 420. *Θυγατέρων* eſt in T. V. Jun. Moſc. 1. 2. Colleg. Nov. Harl. a correctore.

25. F. *Παλλακίδι προμιγῆναι—*] Iliad. I. 452.

25. F. *Ζεῦ πάτερ, οὔ τις σεῖο—*] Iliad. Γ. 365.

p. 26. A. *Μηδὲν ἐπαινεῖν—προφάσεις λέγων.*] Pro Μηδὲν Vulc. habet Μηδὲ, D. Μηδ' ἔν, quod utrique præferam. Pro *λέγων* B. *λόγων*, quod non ſpernendum.

26. A. πιθανὸς—] *Probabilis:* active, *qui probandi perſuadendique vim habet*; paſſive, *quod facile probatur ac perſuadetur:* ſæpe deteriore accipitur ſenſu *fallentis, decipientis, aſtuti*, ut hic jungitur nomini πανοῦργος. Plutarchus Opp. Mor. p. 51. C: πιθανὸς μεταβάλλεσθαι, *facilis ac probabilis ſui ipſe mutator, verſatilis:* p. 424. C: ταῦτα πιθανῶς μᾶλλον ἢ ἀληθῶς εἴρηται. 435. E. 627. B: πιθανῶς, ἔφην ἐγώ, οὐ μὴν ἀληθῶς. 689. B. 1057. B: ψευδεῖς ἐνεργάζεται καὶ πιθανὰς φαντασίας. Vitarum p. 451. A: λόγον—οὕτω συντεταγμένον πιθανῶς καὶ πανούργως. 584. A: πανοῦργος ὢν καὶ πιθανός. 524. D: Περικλῆς μὲν οὖν ἀπό τε ἀρετῆς ἀληθινῆς καὶ λόγου δυνάμεως τὴν πόλιν ἄγαν, οὐδενὸς ἐδεῖτο σχηματισμοῦ πρὸς τὸν ὄχλον οὐδὲ πιθανότητος. Opp. Mor. 673. F. τῇ δὲ μιμήσει πανουργία τις ἐμφαίνεται καὶ πιθανότης. Dion Chryſ. Or. IV. p. 78. C. ἀπάτη πάνυ ὠραῖα καὶ πιθανή—. 80. C. ἀπάτη πιθανωτάτη.

26. A. μᾶλλον οἰέσθω—μίμησιν εἶναι τὴν ποίησιν ἠθῶν καὶ παθῶν—] In οἰέσθω, neſcio quomodo, ſemper mihi diſplicuit et formæ novitas, cujus non aliud memini me legere exemplum in Plutarcho, qui fere, ut alii, οἴεσθαι χρὴ uſurpat; et ſignificatio abhorrens a certa re certaque cognitione, quam præſens locus poſtulat, cui magis accommodatum erat ἴσω, προλαμβανέτω, aut ſimile. Nec revocari commode poteſt ad elationem animi, quæ eſt in οἴησις, quamque item in verbo οἴεσθαι ineſſe vult Iſ. Caſaubonus ad Athen. p. 760. Quod ad ipſum attinet præceptum, comparetur pars hujus libelli quæ ſupra fuit p. 18. A, B. noſtraque ad eam animadverſio: tum vero gemina huic admonitio Pſeudo-Plutarchi de Vita Homeri §. 135. p. 350. edit. Galei. Ὅμηρος ἀεὶ παράγει τὰς ἀρίστας, οὔτε ἀγενεῖς, οὔτε μὴν ἀφόβους ἢ ἀλύπους παντελῶς, ἐν τῷ μὴ ἄγαν τοῖς πάθεσι κρατεῖσθαι τῶν φαύλων διαφέροντας. Diogeniani Peripatetici apud Euſeb. Præp. Evang. VI. 8. p. 263. B: ποιητὴ μὲν, ἅτε οὐ τὴν ἀληθεσταν ἡμῖν τῆς τῶν ὅλων φύσεως ὑπισχνουμένην, ἀλλὰ μεμιγμένα πάθη τε καὶ ἤθη καὶ δόξας παντοίας ἀνθρώπων, ἁρμότιον ἂν εἴη καὶ τὰ ἐναντία λέγειν πολλάκις: ubi vulgatum μεμιγμένῳ certe vitioſum eſt: rectius eſt vel μεμιγμένα, quod exhibui, vel μεμιμημένα, vel μιμουμένῳ.

26. A. συνεθισιῶντος] De hoc verbo quædam notavimus

in cenſura Longini Toupiani Sect. XXXII. Bibliothec. Crit. Vol. I. Part. III. p. 49: quibus addantur alia exempla: Plutarchi de Rep. Gerenda p. 807. C. Coriolano p. 221. C: Maximi Tyrii Diſſert. VII. 8: Æliani ap. Suid. voce Ῥιπίζεται.

26. B. οἱ τὴν Πλάτωνος ἀπομιμούμενοι κυρτότητα, καὶ τὴν Ἀριστοτέλους τραυλότητα—] In eodem argumento verſatur Plutarchus de Diſcrim. Amici et Adulat. p. 53. C: καὶ Πλάτωνος ἀπομιμεῖσθαί φασι τὸς συνήθως τὸ ἐπίκυρτον, Ἀριστοτέλους δὲ τὸν τραυλισμόν—. Ariſtotelis balbutiem verbo memorat Diogenes Laert. V. 1. ubi plura adfert Menagius.

26. B. ὥσπερ ὑπὸ δεισιδαιμονίας ἐν ἱερῷ φρίτιων ἅπαντα καὶ προσκυνῶν—] Juvat apponere, quod et Krebſius fecit, comparationis exemplum e Plutarchi libro de Superſtitione p. 166. E: καὶ πολεμίους φεύγοντες, ἂν ἀγάλματος λάβωνται ἢ ναοῦ, θαῤῥοῦσιν· ὁ δὲ δεισιδαίμων ταῦτα μάλιστα φρίττει καὶ φοβεῖται καὶ δέδοικεν, ἐν οἷς οἱ φοβούμενοι τὰ δεινότατα τὰς ἐλπίδας ἔχουσι. *Perfundi ſacro horrore*, φρίττειν, et *horror hujuſmodi* φρίκη, ſæpe dicitur et ab aliis et a Plutarcho, qui in primis in eo deſcribendo evidentiam imaginis ad movendum legentis animum habet: veluti in luctu de ſupplicio Virginis Veſtalis, in Numa p. 67. B. in ſtudii philoſophiæ initiis, mox p. 36. E. 77. D: in ſenſu ejus, qui myſteriis conſecratur, Opp. Mor. p. 47. A, B, C. 81. D. Fragm. de Anima addito ad librum de Sera Num. Vind. p. 136, 137. Sed diverſus eſt affectus δεισιδαίμονος præſente loco et illo in libro de Superſtitione: hic eſt conjunctus timor cum ſpe, illic cum deſperatione.

26. B. ἐπιφωνῶν—] *Acclamare* eſt audientium, qui approbationem judiciumque ſuum dicenti facientique, omnino actori, ſignificant: et nunc quidem in primis refertur ad acclamationes in ſcholis, recitationibus, auditoriis, fieri ſolitas: ut in libro de Auditione p. 46. A. —ὅταν φιλοσόφῳ μὲν ἐπιφωνῶσι Δριμέως, γέροντι δὲ Εὐφυῶς—· et in illo de Sui Laude p. 543. E. οἱ δὲ ῥητορικοὶ σοφιστὴ τὸ Θαίως καὶ τὸ Δαιμονίως καὶ τὸ Μεγάλως ἐν ταῖς ἐπιδείξεσι προσδεχόμενοι, καὶ τὸ Μετρίως καὶ τὸ Ἀνθρωπίνως προσαπολλύουσι. Reip. Ger. Præcept. p. 803. F. Præter Iſ. Caſaubonum ad Theophraſti

Charact. Κολακείας, alioſque Krebſio laudatos, hunc morem expoſuerunt L. Creſollius in Theatro Rhetor. III. 20. p. 286. et J. Nic. Funccius Differt. de Acclamatione et Plauſu Veterum p. 10: Lexicographi Græci et Latini in vocibus *Acclamare*, Ἐπιφωνεῖν, Ἐπισημαίνεσθαι, Ἐπισημασία.

26. C. *ἰατρικὸς δὲ ὢν, ἢ μετὰ τὴν ἡμέραν ἑνάτην, ἢ ταῦτα κρίνεσθαι πέφυκεν*—] Monet quoque Pſeudo-Plutarchus de Vita Homeri §. 202. p. 391. edit. Galei: Schóliaſtæ Homerici, Vetus et Venetus ad Iliad. A. 53.

26. C. *οὐ δημαγωγεῖ πρὸς τὸν ὄχλον*] Ald. Baſ. Xyl. πρὸς omittunt: at eſt in Jannot. Schott. Anon. Jun. Pol. ex quibus recepit Steph. quocum conſentiunt codices noſtri omnes. Jam δημαγωγὸς, δημαγωγία, δημαγωγεῖν, ut apud alios, ita apud Plutarchum frequens eſt: nec tamen umquam, apud hunc quidem, quod ſciam, addito πρός. Neque tamen receptam lectionem repudiare auſim: quamquam poterat ſcripſiſſe Plutarchus ὁ δημηγορῶν πρὸς τὸν ὄχλον, vel οὐ δημαγωγῶν τὸν ὄχλον, quæ ſunt conſuetæ formæ: vel hæ duæ lectiones poterant in hanc unam confuſæ fuiſſe. Atqui mihi quidem videtur non librariorum negligentia ex duabus illis lectionibus unam conflaſſe, ſed Plutarchus ſuo ipſe judicio ex duabus illis dictionibus unam compoſuiſſe: et eodem uſu dixiſſe, quo dicitur πρός τινα πολιτεύεσθαι, *ad alicujus voluntatem rempublicam adminiſtrare*, Vitarum p. 409. A. 1043. D. et ſimiliter 882. F: πρός τινα εἶναι, γενέσθαι, *ab alicujus partibus eſſe*, vel, *fieri:* ibid. 722. C. Opp. Mor. 965. C. πρός τινα ζῆν, *ad alicujus imperium vivere*, ibid. p. 471. A. et alibi. ὁμιλία, φιλία, πρός τινα, *congreſſus, amicitia, quocum*, ibid. p. 718. B. 772. B: πρός τινα παίζειν, *cum aliquo, ad aliquem, ludere.* Δημαγωγία raro dicitur laudabili ſignificatione pro *principatu in imperio populari:* veluti Demoſth. p. 851. E. Opp. Mor. p. 621. B. 716. A. 802. D. δῆμον δὲ καὶ πόλιν ἐκ τῶν ὅτων ἄγειν δεῖ μάλιϛα, μὴ, καθάπερ ἔνιοι τῶν ἀγυμνάϛων περὶ λόγον λαβὰς ἀμύϛους καὶ ἀτέχνους ζητοῦντες ἐν τοῖς πολλοῖς, τῆς γαϛρὸς ἔλκεϛιν εὐσχοῦντες, ἢ τῷ βαλαντίῳ διδόντες, ἢ πυρῤῥιχάς τινας ἢ μονομάχων θεάματα παρασκευάζοντες ἀεὶ δημαγωγοῦϛι, μᾶλλον δὲ ἐμποκοπεῦϛι· δημαγωγία γὰρ ἡ διὰ λόγου παιδομένων ἐϛὶν· αἱ δὲ τοιαῦται τιθαϛϛεύϛεις τῶν

ὄχλων ὐδὲν ἀλόγων ζώων ἄγρας καὶ βυκολήσεως διαφέρουσιν. Et honeſto ſenſu eodem eſt δημαγωγία ib. p. 11. E. ac δημαγωγέω metaphorice, Vitarum p. 116. E. 575. B. 598. B: ſenſu quidem proprio, eoque honeſto, lubentius dicunt ἄγειν τὸν δῆμον: veluti Opp. Mor. p. 822. F. Vitarum p. 161. B. 408. D. 413. E. 524. D. 551. C. 887. B. quo in munere laus eſt maxima ἄγειν τὸν δῆμον, nec ἄγεσθαι ὑπὸ τοῦ δήμου: quam laudem Pericli tribuit Thucydides II. 65: κατεῖχε τὸ πλῆθος ἐλευθέρως, καὶ οὐκ ἦγετο μᾶλλον ὑπ' αὐτοῦ ἢ αὐτὸς ἦγε. Ariſtides Or. Plat. I. p. 44: καὶ τὴν ἐπαινυμίαν διὰ τοῦτο εἰλήφασι—τὴν τῶν δημαγωγῶν, οὐκ ἐπαιδήπερ ὑπὸ τῶν δήμων ἄγονται—ἀλλ' ὅτι τοὺς δήμους ἄγουσιν: Or. Plat. II. 121. locum Thucydidis apponens: eum imitans p. 148. 268. et Or. adverſus Proditores p. 414. At pleriſque aliis omnibus locis dicitur deteriore notione *captandi popularem auram ac plebis favorem in adminiſtranda republica*; et vel habet adjunctum Accuſativum, vel non habet. Simpliciter eſt, Vitarum p. 6. B. 15. B: Μενεσθεὺς—πρῶτος, ὥς φασιν, ἀνθρώπων ἐπιθέμενος τῷ δημαγωγεῖν καὶ πρὸς χάριν διαλέγεσθαι ὄχλῳ p. 34. B. 40. C. 100. E. 108. D. 133. E. 275. D. 422. A. 524. B. 717. D. 725. B. 774. C. 830. F. 839. A. F. 866. C. 922. E. 972. E. 1068. A. Opp. Mor. p. 52. E. 72. D. 276. D. 482. D. 545. C. Addito Accuſativo, non item frequenter, attamen ſubinde legitur: v. c. Vitarum p. 177. A. 189. B. 203. B. 210. E. 233. D. 506. D. 524. C. 917. D. 979. D. 1062. B. Opp. Mor. p. 330. C. In militia, ut hoc loco, ſemper deteriore accipitur notione, cum de ducibus, tum de militibus: Vitarum p. 177. A: Μινούκιος—δημαγωγῶν τὸ στράτευμα. 272. C. Æmilius Paulus ad milites, γνώσομαι τοὺς κακοὺς καὶ ἀχαρίστους καὶ δημαγωγεῖσθαι μᾶλλον ἐν τοῖς πολέμοις ἢ στρατηγεῖσθαι βουλομένους. p. 256. E. de eodem, τῶν στρατιωτικῶν ἐθῶν τε καὶ πατρίων ἐξετασὴν καὶ φύλακα παρεῖχεν ἑαυτὸν, οὐ δημαγωγῶν ἐν τῷ στρατηγεῖν, οὐδ', ὥσπερ οἱ πολλοὶ τότε, δευτέρας ἀρχὰς ταῖς πρώταις μνώμενος, διὰ τοῦ χαρίζεσθαι καὶ πρᾶος εἶναι τοῖς ἀρχομένοις—. 409. C. ταῦτα πάντα ποιῶν ὁ Μάριος καὶ διὰ τούτων τοὺς στρατιώτας δημαγωγῶν. 459. E. de Mario et Sylla, ἠναγκάζοντο δημαγωγεῖν ἐν τῷ στρατηγεῖν, εἶθ' ὧν εἰς τὰς ἡδυπαθείας τοῖς στρατευο-

μένοις ἀνήλισκον, ὠνούμενοι τὰς πόνους αὐτῶν, ἔλαθον ὄνιον ὅλην τὴν πατρίδα ποιήσαντες, ἑαυτούς τε δούλους τῶν κακίστων, ἐπὶ τῷ τῶν βελτιόνων ἄρχειν. p. 495. F. 515. B. 591. C. 592. C. 998. A. 1062. B. De Athenienſium Demagogis, ex interiore Græcorum rerum cognitione, diſſeruit Valckenarius noſter in Diatrib. ad Euripid. Fragm. Cap. XXIII.

26. C. Ἀτρείδη, νῦν ἄμμε—] Iliad. A. 59.

26. D. —οὐ ἦν Ἀγαμέμνονα—] Iliad. A. 90.

26. D. Ἄψ ἐς κυλεὸν] Iliad. A. 220.

26. E. Δακρύσας ἑτάρων—] Iliad. A. 349.

26. F. οὐθὲν αἰσχρὸν οὐδὲ ἐρωτικὸν ἐποίησε—] Reiſkius pro ἐρωτικὸν malebat ῥωπικὸν, *ſordidum, humile, plebeium*, de cujus vocis poteſtate dicemus infra ad p. 495. C: in qua mutatione probanda, ut ab illo diſſentio, ita fateor me aliquando cum illo conſenſiſſe in improbanda vulgata lectione, quæ mihi non ſatis cum adjuncto αἰσχρὸν convenire videbatur: indeque ἑταιρικὸν vel ſimile quid malebam. Idem error et mihi et Reiſkio, et credo aliis ſæpe, ſimilibus in locis, obfuit; ut duæ pluresve voces in eadem re conjunctæ idem ſignificare, aut certe ſignificationes ſuas invicem communicare, videantur. Quod profecto ſecus eſt: veluti hoc loco *Agamemnon nil turpe nec amatorium fecit*, non eo valet, ut *amatorium* pro *turpi* habendum accipiendumque ſit; ſed res ipſa declaratur et factum, ut eſt apud Homerum Iliad. A. 113. 310. Poterat Agamemnon Chryſeiden dimittens aliquid turpe facere, poterat et amatorium, idque vel turpe, vel non turpe: nunc horum omnium nihil fecit.

26. F. Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα—] Quatuor hi verſus in omnibus Homeri codicibus deſiderati, et hac una Plutarchi mentione cogniti, locum ſuum habuerunt Iliad. I. 456. unde poſt Barneſium nonnulli eos editores retulerunt.

p. 27. A. τὸν Μελέαγρον ἐπισάγει—] *Idem Phœnix inducit Meleagrum:* ibidem Iliad. I. 525. ſeq.

27. A. ἐφιζάντας τὸν νέον] *attentum reddentes juvenem.* Vide nos ad p. 17. E.

27. B. Αἰ γὰρ ἐμεῦ—] Odyſſ. Z. 244.

27. C. Οὕνεκα τῶν μὲν δῶρα—] Odyſſ. Σ. 281.

27. C. Εὐδαίμων Πολίαγρ—] Verſus non alibi quod ſciam proditus, ut Anapæſticus a Xylandro poſitus. Comici alicujus eſt traducentis Poliagrum quemdam e meretricio uxoris ſuæ quæſtu opes colligentem. Proverbium quidem Αἰξ οὐρανία eſt apud Zenobium I. 26: Suidam voc. et in Proverbiis Schotti I. 61. qui utroque loco conſulendus: apud Heſychium in Οὐρανίη αἰξ T. II. p. 818.

27. D. Μήτι οἱ οἴχονται—] Odyſſ. N. 216. D. ἐπὶ νηός. Ulyſſis dormientis expoſitionem in Ithaca verbo tangens reprehendit Ariſtoteles de Poetica Cap. XXIV. in fine: adverſus quam reprehenſionem Homerum allegorica interpretatione ab J. Aurato accepta, neſcio quomodo, defendit vir cæteroquin eruditiſſimus Gul. Canterus Nov. Lect. V. 14. *Illud* περὶ τῆς Ἰθάκης ἀμφιδοξῶν, *dubitans an ipſum revera in Ithacam expoſuiſſent Phæaces, numeravit pecunias: earumque ſummam ad numerum convenire perſpiciens, argumentum inde ducit, Phæaces, qui nil pecuniarum abſtuliſſent, etiam in eo fidem ſervaſſe, ut eum non alium in locum quam in Ithacam devexiſſent atque expoſuiſſent:* hoc item tangit Vetus Scholiaſta et Euſtathius ad illum verſum. Ulyſſem ut ſomno deditum notat Philoſtratus Heroicis p. 695: καθεύδων τε γὰρ πολλαχῆ ἀπόλλυται, καὶ ἐκφέρεται τῆς νεὼς τῶν Φαιάκων ὥσπερ ἀποθανὼν ἐν τῇ εὐπλοίᾳ· ubi haud ſcio an corrigendum πολλαχοῦ πολλὰ ἀπολλύει vel ſimile: certe vulgatum vix ſanum videtur.

27. E. ἐχρήσατο τῇς ἀπορίας παραπαλύμματι—] Hujus vocabuli rationem ut haberem, fecit annotatio Krebſii non ſatis approbantis Grotium vertentem, *rebus perplexis velamentum hoc invenit:* ejuſque loco ſubjicientis ſuum, *uſus eſt hac ratione difficultatis removendæ:* in quo, ut *difficultatis* rectum ſit, certe *removendæ* vim παραπαλύμματος, *veli, velamenti, obtentus, prætextus* tollit. Apud Plutarchum et propria *veli*, et tranſlata *obtentus, ſpecici*, notione legitur. Sympoſ. III. 6. p. 654. D: παραπάλυμμα τῆς ἡδονῆς τὸ σκότος, *tenebræ velum voluptatis venereæ.* Numa p. 76. E: παραπάλυμμα τὴν ἐγγύην ἐφελκομένη, *modeſtia quæ in divortio tamquam velum poſt ſe trahit novas cum alio nuptias:* qui locus mendo laborat in præcedentibus verbis,

alibi nobis animadvertendo. Publicola p. 98. F. dicitur Brutus, τῇ δ' ἀβελτηρίᾳ προσποιήματι καὶ παρακαλύμματι πολὺν χρόνον, ὡς ἔοικε, χρησάμενος ἀσφαλείας ἕνεκα πρὸς τὰς τυράννους. Pericle p. 154. A. ὁ Δάμων τῇ λύρᾳ παρακαλύμματι χρώμενος: pro quo Plato Protag. p. 196. B. unde Plutarchi is locus adumbratus eſt, dixit πρόχημα et παραπέτασμα. Mario p. 422. E: καὶ γὰρ τοῦτο προσέθηκε τὸ σοφὸν ὥσπερ παραικάλυμμα τῆς αἰσχύνης. Ageſilao p. 617. D: ἀτόπου καὶ ἀλλοκότου πράγματος παρακαλύμματι τῷ συμφέροντι τῆς πατρίδος χρησάμενος. Galba p. 1061. F: εἰδὼς φυγῆς ὑποκόρισμα καὶ παρακάλυμμα αὐτῷ τὴν ἀρχὴν δεδομένην. Alexandro p. 694. D. notione eſt propria veli. Antiphanes ap. Stob. Serm. XCV. p. 519. Ὁ πλοῦτός ἐστι παρακάλυμμα τῶν κακῶν. Cæterum, alia et docte et opportune ex Philone et Joſepho annotat Krebſius.

27. E. οὐκ ἐάσομεν φορὰν πρὸς τὰ φαῦλα γίνεσθαι τῶν ἡθῶν, ἀλλὰ τῶν βελτιόνων ζῆλον καὶ προαίρεσιν] Præferam ἐάσομεν cum Harl. Moſc. 2. Vulcob. Reiſkio. Conſtructionis reliquæ ratio aliquid difficultatis objecit Krebſio, qui utraque editione ad eam animadvertit. Et ſane ejuſmodi eſt, ut hic ſemel nobis declaranda eſſe videatur, quandoquidem alibi frequens occurrit, et ejuſdem difficultatis ſpeciem iterum iterumque præbere poteſt. *Non ſinemus inclinationem ad pravos mores fieri, ſed meliorum æmulationem et ſtudium:* in poſteriore parte ſi ſubaudias *ſinemus fieri*, non videatur convenire ſententiæ, majorem quippe efficaciam poſtulanti *imponendi, infigendi*, certe *faciendi*, ut fortaſſe quis ſuſpicetur proximum poſt προαίρεσιν fuiſſe ποιήσωμεν, idque per illius ſimilitudinem excidiſſe. Atqui ſanus eſt locus. Eſt enim hæc optimorum utriuſque linguæ Scriptorum conſuetudo, ut verbum cum pluribus deinceps nominibus dictionibuſve communicetur, quorum cum primo tantum proprie jungi poterat. Veluti Cicero Leg. I. 13: *Quocirca vereor committere, ut non bene proviſa et diligenter explorata principia ponantur: nec tamen ut omnibus probentur,— ſed ut iis qui omnia recta et honeſta per ſe expetenda duxerunt—*. Hoc loco in illo *nec tamen* ſubaudiendum eſt *poſtulare poſſum* e ſimilitudine antecedentis

vereor committere. Ibidem II. 17: *Vidimus eos, qui niſi odiſſent patriam, numquam inimici nobis fuiſſent, ardentes cum cupiditate, tum metu, tum conſcientia:* ſeorſim et peculiaribus in ſententiis non poterat dici *ardere metu, ardere conſcientia:* at poterat præeunte *ardentes cupiditate.* Et de Latinis quidem docuerunt principes viri, Grævius, Perizonius, Burmannus, Dukerus, Cortius, quos hujus præcepti nomine laudant doctus in primis. Latinitatis judex J. Mich. Heuſingerus ad Nepotem, Alcibiad. III. 5. et Græcæ quoque cum linguæ tum antiquitatis perdoctus vir J. Ph. Dorvillius ad Chariton. p. 396. ſeq. complura et ipſi addentes. In Græcis quidem nos ſatis habemus quædam Plutarchea et cum his conjuncta proferre exempla. Opp. Mor. p. 928. E. τῶν σωμάτων τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω ῥέπειν: corpora ſurſum *feruntur* φέρονται, deorſum ῥέπουσι *vergunt.* Plato Leg. V. 610. A: σκεψαμένη τί χρὴ χρῆσθαι τοῖς περιγενομένοις ἢ τοῖς ἐλλείπουσι· *conſiderans, quomodo uti oporteat redundantibus aut deficientibus:* atqui nemo poteſt uti deficientibus, id eſt, iis quos non habet: igitur accipiendum, *conſiderans quid fieri oporteat, ſi aut redundent aut deficiant.* XI. p. 676. G: ψεῦδος δὲ μηδεὶς μηδὲν μηδ' ἀπάτην—μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ πράξειν: hic ad nomen λόγῳ ex verbo πράξειν ſubaudiendum eſt λέξει. Iſocrates Epiſt. ad Philippum p. 703: οὐκ εἰς ἐπιστολῆς συμμετρίαν, ἀλλ' εἰς λόγου μῆκος ἐξοκείλας· *non in epiſtolæ mediocritatem, ſed in orationis longitudinem provectus:* ſenſus eſt, *non intra epiſtolæ fines me continens, ſed in orationis longitudinem provectus.* Ariſtides Or. Athenienſium ad Thebanos T. I. p. 482: καὶ νῦν ὑμῖν ὡς τότ' ἐκείνοις βέλτιον χρῆσθαι καὶ φυλάξασθαι· καὶ νὴ Δί' ἐκεῖνα καὶ ταῦτα συγχωρῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν νῦν τούτων κἀκεῖνα μισῆσαι: corrigendum —χρῆσθαι· φυλάξασθε δὲ μὴ δι' ἐκεῖνα καὶ ταῦτα σ—. i. e. *ſed quia Phocenſes delevit Philippus, nunc vos eodem modo vult tractare: cavebitis vero ne propter illa hæc etiam concedatis, ſed ut propter illa hæc etiam averſemini:* hic ad verbum μισῆσαι ex antecedenti φυλάξασθε ſubaudiendum *operam date* vel ſimile actionem ſignificans verbum.

27. F. Οὐκ ἐς' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν—] Exſtat ſine auctoris

nomine apud Stobæum Serm. V. p. 63. unde Grotius posuit in Florilegio Tit. V. p. 35. Brunckius hoc Plutarchi indicio Sophocli asseruit Fragm. Incert. XI. p. 37.

27. F. *ἀτόποις πράγμασι λόγους ἐπιγελῶντας—πορίζων.*] Reiskium *ἐπιγελῶντας* in, nescio quid, *ἐπιακεῖς, εὐγενεῖς, εὐλόγους*, mutare voluisse, non miror: magis miror Krebsium frequentius quam par erat istas conjecturas memorasse, aut memoratas non diligentius ex usu Plutarchi confutasse, quem certe, ut editor hujus libelli, pertractatum habere debebat. Igitur *ἐπιγελᾶν* est et *irrideo*, et *arrideo*. Hac significatione hoc loco valet: ut recte vertit Xylander: et potest hoc sensu dupliciter accipi—vel, *adjungere pravis factis orationem rationesque quæ his factis arrideant eaque probent:* vel—*quæ nobis legentibus arrideant ac placeant.* Itaque *ἐπιγελῶν λόγος* est vel *λέγων ἐπιγελῶν, orator, patronus, arridens his factis*, vel *oratio quæ nobis legentibus placet.* Sic Plutarchus comparatione elegantissima Adverss. Epicur. p. 1087. E: *αἱ δὲ ἡδοναὶ καθάπερ αὖραι πρὸς ἑτέραις ἕτεραι τῶ σώματος ἄκραις ἐπιγελῶσαι διαχέονται, voluptates aliæ ad alias corporis extremitates, ut auræ ad promontoria, arridentes diffunduntur.* Ibid. p. 1103. C: *μεγάλην ἡδονὴν ποιεῖ—οἷον αὐτὴν ἐπιγελῶσαν τοῖς ἀγαθοῖς· hoc magnam facit voluptatem tamquam arridentem bonis.* Aristophanes Thesmoph. 985: Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι, Καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φίλας, Ἐπιγελάσαι προθύμως, Ταῖς ἡμετέραις χαρίεντα χορείαις· quo loco utitur etiam doctissimus F. L. Abresschius Dilucid. Thucyd. p. 340. qui de hoc usu verbi plura docet. Ita etiam est *ἐπιμειδιάω, προσγελάω, προσμειδιάω*, quod mox sequitur p. 28. A.

27. F. *σύσκηνος*] Euripides, Sophoclis collega et socius in scena, *σύσκηνος* dicitur felici tralatione; quum proprie dicantur hoc nomine *contubernales* in militia: veluti a Plutarcho Opp. Mor. p. 148. A. 998. D. Vitar. p. 194. E. 497. A. 620. B. et aliis sæpe.

27. F. *Φαίδραν καὶ προσεγκαλοῦσαν τῷ Θησεῖ*] Non est in tragœdia, quæ supersit, *Hippolyto coronato*; sed fuit in ea, quæ periit, *Hippolyto καλυπτομένῳ*: de quarum differentia consulendi sunt L. C. Valckenarius in Præfat. ad Euri-

pidis Hippolyt. p. 17. et ſeq. et S. Muſgravius in Fragm. Eurip. T. III. p. 565.

p. 28. A. ἐν ταῖς Τρῴασι] In tragœdia, cui nomen eſt Troades, verſu 919. Helena reſpondet Hecubæ: Πρῶτον μὲν ἀρχὰς ἔτεκεν ἥδε τῶν κακῶν, Πάριν τεκοῦσα.

28. A. Κάτων] Cato Minor, cognomine Uticenſis: de quo idem hoc prodit Plutarchus in ejus Vita p. 760. A.

28. B. τὰς αἰτίας πικρῶς ἀπαιτοῦσι] *Acerbe exigunt repetuntque cauſſas.* Poſſit fortaſſe cui mendi ſuſpicio accidere de voce πικρῶς, cogitanti hoc melius convenire in duram et acerbam debiti et pecuniæ exactionem, quam in quæſtionem eruditam et grammaticam, cui magis congruere videtur ψυχρῶς, *frigide*, vel γλίχρως *tenuiter, ſubtiliter, tenaciter:* quæ tria nomina frequenter inter ſe permutari ſolent a librariis. Igitur ſimul et hic locus vindicandus, et conſuetudo Plutarchi declaranda eſt exemplis. Opp. Mor. p. 41. A: τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων ἀκριβῆ καὶ πικρὸν ἐξέλαγχον: p. 45. E. auditor dicta oratoris πικρῶς ἐξετάζειν dicitur. p. 664. D: ἀδολεσχῶ παρακαλῶν ὑμᾶς ἐπὶ τὴν ζήτησιν τῆς αἰτίας, ἵνα μὴ πικρὸς γένωμαι—.

28. B. Μηδέποτ' οἰνοχόην—] Heſiodi Ἔργ. 740. οἰνοχόη eſt *cyathus, cochlear*, quo vinum ex cratere hauritur, auctore Polluce VI. 19. X. 75: cujus uſum tetigimus in Annot. ad Selecta Hiſt. Gr. p. 374. ſeq. Forte reliquiæ nonnullæ Plutarchei Commentarii ſint in Scholio Procli ad hunc locum, qui hæc cum Pythagoricis ſymbolis communicat: συμβόλικον παίδευμα· τετέχι, μὴ ἐπίπροσθεν τοῦ κοινοῦ ἄγειν τὸ ἴδιον· ὁ μὲν γὰρ κρατὴρ ᾠνέκειτο κοινὸς ἐν ταῖς τραπέζαις· ἐκ δὲ τῆς οἰνοχόης ἀρυόμενοι ἔπινον οἱ συνδειπνοῦντες· i. e. *Symbolicum præceptum: id eſt, communi non præferre proprium: nam crater propoſitus erat communis in menſis, indeque haurientes bibebant ex œnochoa:* non enim certe ex œnochoa hauriebant, ſed potius bibebant ex ea: hoc enim vult hujus loci ſententia. Ergo Proclus οἰνοχόην intellexit poculum, e quo bibitur, et in quod vinum ex cratere hauſtum infunditur. Mox, præmiſſo ἄλλως, οἰνοχόην dicit eſſe cyathum. At Moſchopulus Proclum fere ad verbum deſcribens, tamen hoc poſterius retinet οἰνοχόην γὰρ εἶναι τὴν κύαθον. Igitur e

tribus partibus, de *cratere* conſtat; de *cyatho* et *poculo* non conſtat, quippe quorum alterutrum tantummodo memoratur voce οἰνοχόη· ſi poculum ſignificatur, eſt ἴδιον: ſi cyathus, eſt κοινόν: nam credibile eſt, uno cyatho vinum e cratere in ſingula pocula infundi ſolitum fuiſſe. Sed, omiſſa illa ſymbolica interpretatione, hæc facillima videtur ſententia: *cyathum numquam e manibus ponendum eſſe, ſed ſemper hauriendo exercendum, ne umquam a bibendo ceſſaretur*: quippe cyathum e manibus poſitum, non temere in menſa deponi, ſed munditiæ cauſſa crateri ſuperimponi, moris fuiſſe. Quæ interpretatio quamvis accommodari poteſt alteri loco Plutarchi, ubi hunc verſum citat, Sapient. Conviv. p. 156. C; minime repugnem, ſi quis totum hoc præceptum Heſiodeum ad morem quemdam majorum ex vetere ſuperſtitione profectum referat.

28. B. Ὅς δέ κ' ἀνὴρ—] Homeri Iliad. Δ. 306.

28. C. Δυλοῖ γὰρ ἄνδρα—] Euripidis Hippol. 424. Vide ſupra p. 1. C.

28. C. Μικρὸν φρονεῖν χρὴ—] Similis eſt huic locus, quem ex Euripidis Alcmæone habet Stobæus Serm. XXXII. p. 188. indeque Grotius Florilegio p. 115.

> Ταπεινὰ γὰρ χρὴ τοὺς κακῶς πεπραγότας
> Λέγειν· ἐς ὄγκον δ' οὐκ ἄνω βλέπειν τύχης·

item duo Sophoclis ibidem,

> Θνητὴν δὲ φύσιν χρὴ θνητὰ φρονεῖν·—
> Καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα.

Ipſum quidem hic a Plutarcho citatum verſum alibi me legere non memini.

28. D. παντὶ λόγῳ πλάγιον ὥσπερ πνεύματι παραδιδοὺς ἑαυτὸν—] Elegans tralatio *a navibus vento latus præbentibus*, Plutarcho pluribus locis adhibita: veluti De Amico et Adul. p. 66. B: βλάπτονται γὰρ οὐκ ἐπαινούμενοι μόνον ἀκαίρως, ἀλλὰ καὶ ψεγόμενοι· καὶ τοῦτο μάλιστα τοῖς κόλαξιν εὐλήπτους καὶ πλαγίους παραδίδωσιν. Sympoſ. VII. 5. p. 706. E: οὐδὲ ἐκπλαγησόμεθα παντάπασιν ὑπὸ τύτου, οὐδὲ πλαγίους παραδώσομεν ἑαυτοὺς ὥσπερ ὑπὸ ῥεύματος λαῖλαπος φέρεσθαι. Propria ſignificatio eſt Themiſtocl. p. 119. C. de Perſarum navibus in pugna Salaminia, quas

τὸ πνεῦμα—παρεδίδου πλαγίας τοῖς Ἕλλησιν ἐξέως προσφερομένοις. Pyrrho p. 392. B. Antonio p. 947. B.

28. D. Βλὰξ ἄνθρωπος—] Heracliti dictum: ſub ejus nomine laudatur a Plutarcho De Auditione p. 41. A: τὸν Ἡράκλειτόν φησιν ἐλέγχουσιν εἰπόντα, Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ ἐπλοῆσθαι φιλεῖ. Sed utroque loco codices noſtri ἐπλοῆσθαι ignorant: illo, ut annotavimus, habent παιδεύεσθαι, quod ſine dubio falſum eſt: in hoc, ut item annotavimus, varie diſſentiunt: tamen hoc verum videtur. Et Stephanus in Poeſi Philoſophica p. 138. hoc dictum prodens ait ſe in ſua Plutarchi editione hoc loco ἐπλοῆσθαι auctoritate veterum codicum dediſſe. De quo verbo, ut ſatis frequente, hic quidem dicere non attinet. De voce Βλὰξ eruditiſſima Ruhnkenii noſtri diſputatio eſt ad Timæi Lex. Plat. p. 60. Ad ſententiam convenit illud Dionis Chryſ. Or. XXXII. p. 378. B: περὶ τὰς θέας οἱ μέν εἰσιν ἄπληκτοι καὶ λίχνοι καὶ περὶ πάντα ὁμοίως ἐπλοημένοι τὰ τυχόντα· οἱ δὲ κοσμίως καὶ μετ εἰρήνης μετέχουσιν.

28. D. πολλὰ διακρούσεται] Krebſius, neſcio quo errore, incidit in ἐπικρύσεται, putans hanc eſſe vulgatam lectionem, quum tamen omnes libri, et ipſe adeo Krebſius in contextu, haberent διακρύσεται; tum in illo ſe torquens, hoc per conjecturam aſſequitur, et *doctioribus ad judicandum proponit annon legendum ſit* διακρύσεται. Sane ita et exſtat et legendum eſt. Verbum Medium hoc ſenſu *repudiandi, diſpellendi*, Plutarcho eſt in uſu. Opp. Mor. p. 168. E: διεκρύσατο τὰς βοηθοῦντας, *auxiliantes repulit*. 70. D: τὰς μὲν λοιδοροῦντας ἀνακόπλων καὶ διακρυόμενος, *vituperatores retundens ac repudians*. 449. F: τὰ τοιαῦτα διακρυόμενοι, *hæc repudiantes*. 534. B: ἀμφοτέρους διεκρύσατο, *utrumque repulit*. 630. D: τὰ τοιαῦτα διακρούονται καὶ παρατρέπεσι, *hæc talia diſpellunt et avertunt*. 711. A: βυλόμενον αὖθις ἀντιλέγειν τὸν σοφιστὴν ἐγὼ διακρυόμενος. 725. D. 961. A. 977. E. 986. D. Vitarum p. 68. C. 241. B. 364. C. 475. D. 526. D. 728. D. 739. B. 774. A. 828. E. Hippocratis Epiſtola XX. p. 21. B: διακρύσῃ τὰς ἀκαίρους γέλωτας, *repudiabis, omittes, intempeſtivum riſum*. Ariſtides T. II. 189: τὸ παρὸν διακρούσασθαι, *præſens periculum repellere*. Jamblichus Vit. Py-

thag. §. 196: διεκρύοντο δὲ ὀργὰς, ἀθυμίας, ταραχάς· *iras, triſtitiam, perturbationes, confutabant, removebant.*

28. F. Οὐ γάρ σοί ποτε—] Iliad. A. 163.

28. F. Πλαῖαί τοι—] Iliad. B. 226.

p. 29. A. —αἴ κέ ποθι Ζεὺς—] Iliad. A. 128.

29. A. Ὅν κεν ἐγὼ δήσας—] Iliad. B. 231. Non abs re fit conferre Ariſtidem T. II. p. 368.

29. A. Αἰδεσθὰς βασιλῆος—] Iliad. Δ. 402.

29. A. Ἀτρεΐδη—] Iliad. Δ. 404. Cæterum Plutarchus, qui ubique poetarum dicta ad formandos mores et ad legentium utilitatem convertere ſtuderet, idem Stheneli dictum in laude ponit alio loco, neque in eo ut parum ſibi conſtans reprehendi debet; quippe qui animadverteret quid in qualibet re fit ſequendum, quid fugiendum, ſuperbiam procacitatemque adverſus ſummum regem imperatoremque ſumtam vituperabat, ad amicum Diomedem vindicandum ſumtam non vituperabat, ſed cum hac adeo exceptione vel excuſabat vel probabat: in libro De Sui Laude p. 540. E.

29. B. Ὡς γνῶ χωομένοιο—] Iliad. Δ. 357.

29. C. Ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον—] Iliad. I. 34.

29. D. Δαίνυ δαῖτα—] Iliad. I. 70.

29. D. Σιγῇ δειδιότες σημάνορας.] Iliad. Δ. 431. Laudat Plutarchus Cleomene p. 808. E. Plato Rep. III. p. 433. F. Dion Chryſ. Or. II. p. 29. C: προΐασι γοῦν αὐτοὶ σιγῇ δεδιότες σημάντορας· οἱ δὲ βάρβαροι μετὰ πολλῆ θορύβου καὶ ἀταξίας, ταῖς γεράνοις ὁμοίως.

29. E. Πλάτων] Non quidem diſerte his ipſis verbis, nec tamen valde ad ſententiam diverſe in Platonis libris conſignatum reperimus: veluti Leg. X. p. 680. G. Similius etiam in Ageſilao p. 596. E: φόβῳ μηδὲν, αἰσχύνῃ δὲ πάντα ποιεῖν τὰ προστατλόμενα· καὶ τοῖς ψόγοις ἀλγύνεσθαι μᾶλλον, ἢ τοὺς πόνους βαρύνεσθαι· cui congruit VII. Sap. Conv. p. 154. E.

29. E. Κάτων] Cato Major, cognomine *Cenſorius*. Idem ejus dictum refert Plutarchus in Vita hujus Catonis p. 341. C. Apophthegm. p. 198. A. De Vitioſo Pudore p. 528. F. Simile Diogenis Cynici refert Diogenes Laert.

VI. 54: Ἰδών ποτε μειράκιον ἐρυθριῶν, Θάρρει, ἔφη, τοιοῦτόν ἐστι τῆς ἀρετῆς τὸ χρῶμα: ubi plura Menagius.

29. E. Τόφρα γὰρ ἐς ϛρατὸν—] Iliad. K. 325.

29. E. Ὁ δὲ Διομήδης ἐπαγγέλλεται μὲν οὐδὲν—] Iliad. K. 220.

29. F. Αἰχύλος, Ἰδμοῖ πυκτῦ πληγένϊος—] Hoc iterat Plutarchus De Profectu Virt. p. 79. D: unde ſumſit Stobæus Serm. XXIX. p. 206. Conferendus P. Leopardus Emendat. II. 20. et 21. eadem tradens ante Krebſium.

p. 30. A. Τρῶας δὲ τρόμος—] Iliad. H. 215. Cæterum, quod in Annotatione Emendationum expreſſum eſt ἐπιόντα, corrigendum ἐπιόντα.

30. A. Ἕχθιϛος δ' Ἀχιλῆϊ] Iliad. B. 220.

30. B. —νῦν μὲν δὴ σάφα—] Iliad. H. 226.

30. B. Ἡμεῖς δ' εἰμὲν—] Iliad. H. 231.

30. C. ὁ Ἄδραϛος—] Iliad. Z. 37.

30. C. οἱ Ἀντιμάχυ παῖδες—] Iliad. Λ. 122.

30. C. ὁ Λυκάων—] Iliad. Φ. 35. et 64. ſeq.

30. C. αὐτὸς ὁ Ἕκτωρ—] Iliad. X. 337. ſeq.

30. C. ὥσπερ ἐν ταῖς νομαῖς—οὕτως ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι—] Hanc rem attigit, ut hic in carminibus legendis, ita in variis philoſophantium propoſitis Plutarchus De Profectu Virt. p. 78. E, F. In vario cibi appetitu et ſanitate pro animalium varietate Diogenes Laert. IX. 80: εὔλογον οὖν τοῖς διαφόροις τοὺς ὀφθαλμοὺς διάφορα καὶ τὰ φαντάσματα προσπίπτειν· καὶ τῇ μὲν αἰγὶ τὸν θαλλὸν εἶναι ἐδώδιμον, ἀνθρώπῳ δὲ πικρόν· καὶ τὸ κώνειον ὄρτυγι μὲν τρόφιμον, ἀνθρώπῳ δὲ θανάσιμον· καὶ ὁ ἀπόκατος ὑὶ μὲν ἐδώδιμος, ἵππῳ δὲ οὔ· ubi conſulatur Menagius, et ab eo memoratus Sextus Empiricus Pyrrhon. Hypotyp. I. 55—58. Sed appoſite ad hunc locum de varietate propoſiti in lectione librorum egregie hoc argumentum perſequitur Seneca Epiſtola CVIII. *Multum autem ad rem pertinet, quo propoſito ad quam rem accedas. Qui Grammaticus futurus Virgilium ſcrutatur, non hoc animo legit illud egregium, Fugit irreparabile tempus, vigilandum eſt: niſi properamus, relinquimur—ſed ut obſervet, quoties Virgilius de celeritate temporum dicit, hoc uti verbo illum, Fugit—. Ille qui ad philoſophiam ſpectat, hæc eadem quo*

debet abducit.—Non eſt quod mireris ex eadem materia ſuis quemque ſtudiis apta colligere. In eodem prato bos herbam quærit, canis leporem, ciconia lacertum. Cum Ciceronis libros de republica prehendit hinc philologus aliquis, hinc grammaticus, hinc philoſophiæ deditus: alius alio curam ſuam mittit. Philoſophus admiratur contra juſtitiam dici tam multa potuiſſe. Cum ad hanc eamdem lectionem philologus acceſſit, hoc ſubnotat, duos Romanos reges eſſe, quorum alter patrem non habet, alter matrem. —Eoſdem libros cum Grammaticus explicuit, primum Reapſe dici ab Cicerone, id eſt, re ipſa, in commentarium refert, nec minus Sepſe, id eſt, ſe ipſe: deinde tranſit ad ea, quæ conſuetudo ſæculi mutavit—.

30. D. ἀπανθίζεται] Elegantiam verbi Krebſius commode illuſtrat adhibito loco Luciani, Piſcatore 6. T. I. p. 575: αὐτὰ γοῦν ἃ φημι ταῦτα πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις. Mercede Conductis 39. p. 698: ὅπερ ἦν νοσιμώτατον ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος— *poſteaquam maturam tui partem, ut fructum, decerpſiſſet.* Lexiphane 22. T. II. p. 347. ſimili in argumento: ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν ἢ ὑπὸ διδασκάλοις αὐτὸς ἀναγνὺς, μέτιθι ἐπὶ τὸς ῥήτορας· καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντεραπὰς ἐπὶ τὰ Θουκυδίδε καὶ Πλάτωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος· παρὰ γὰρ τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις. Muſcæ Encomio T. III. p. 98: τῶ κάλλους τι ἀπανθίζειν. Dionyſius Hal. De Antiquis Script. Cenſura p. 120: πάρεστι καί σοι, καθάπερ ἐν θεάτρῳ, καλῶν σωμάτων ἰδέας ἐξισορᾶν, καὶ τῆς ἐκείνων ψυχῆς ἀπανθίζεσθαι τὸ κρᾶτιστον. Paſſiva ſignificatione eſt apud Jamblichum Vita Pythag. §. 146. —τὸν περὶ θεῶν λόγον, ὃν καὶ Ἱερὸν διὰ τοῦτο ἐπέγραψεν, ὡς ἂν ἐκ τῶ μυστικωτάτω ἀπηνθισμένον παρὰ Ὀρφεῖ τόπω· sic recte Kuſterus repoſuit pro vetere ἀπευθισμένον.

30. D. τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων] Quandoquidem vocabulum κατασκευὴ rhetorico uſu ſubinde apud Plutarchum occurrit, ut notet orationis *ornatum, apparatum, ſtructuram, rerum argumentorumque diſpoſitionem et explicationem*; juvat ſemel hac explicatione defungi apponendis Plutarchi locis; quibus animadverſis facile in-

telligetur comparando, quam quiſque locus ſignificationem poſtulet. Opp. Mor. p. 16. B. ſupra in hoc libello: ψεῦδος ἐκπλήτΐει καὶ ἀγαπᾶται μᾶλλον τῆς ἀμύθε καὶ ἁπλάϛε περὶ μέτρον καὶ λέξιν κατασκευῆς, *apparatus et ornatus numerorum et dictionis.* 28. E: μήκη δὲ καὶ κατασκευὰς καὶ παραδειγμάτων ὄχλον ἐῶντα τοῖς ἐπιδεικτικώτερον γράφουσι. 41. C: ἔχει δέ τι καὶ ἡ λέξις ἀπατηλὸν, ὅταν ἡδεῖα καὶ πολλὴ καὶ μετ' ὄγκε τινὸς ϗ κατασκευῆς ἐπιφέρηται τοῖς πράγμασιν· vocabulum ὄγκος ſupra p. 16. C. attigimus. 79. B. tragœdiæ κατασκευὴ eſt *argumenti diſpoſitio*, et opponitur ὄγκῳ ac λέξει. 145. B: ἆραν ἔχων ἤδη φιλοσοφεῖν, τοῖς μετ' ἀποδείξεως καὶ κατασκευῆς λεγομένοις ἐπικόσμει τὸ ἦθος, *ea, quæ cum demonſtratione et apparatu diſſeruntur*, diſtinguuntur a monitis ac præceptis puerilis ætatis. 396. F: ποιήματα μὲν γὰρ γράφειϛ τοῖς μὲν πράγμασι φιλοσόφως ϗ αὐϛηρῶϛ, δυνάμει δὲ καὶ χάριτι καὶ κατασκευῇ περὶ λέξιν ἐοικότα τοῖς Ὁμήρε ϗ Ἡσιόδε. Pſeudo-Plutarchus Vita Homeri §. 72: τὸ μὲν οὖν ἀδρὸν πλάσμα ἐκεῖνό ἐϛι τὸ καὶ τῇ τῶν λέξεων καὶ τῇ τῶν νοημάτων κατασκευῇ μεγάλας ἔχων ἐμφάσεις. Ibid. §. 73: ϗ τὸ ἀνθηρὸν εἶδος τῶν λόγων ἐϛὶ πολὺ παρὰ τῷ ποιητῇ—μϵϛὴ γάρ ἐϛιν ἡ ποίησις τῆς τοιαύτης κατασκευῆς. Et, quod modo vidimus, in philoſophia dicitur de argumentis ad demonſtrandum factis ac firmis; ut Porphyrio De Abſtinentia I. 3. qui adverſariorum ratiunculas evertere aggreditur opponendis argumentis, quæ ſint firmiora καὶ πλήθει, καὶ δυνάμει, ϗ ταῖς ἄλλαις κατασκευαῖς. Hinc eſt κατασκευὴ, *demonſtratio*, κατασκευάζειν, *demonſtrare*; contra ἀνασκευὴ et ἀνασκευάζειν, *refellere*, *confutatio*. Non pigeat adiiſſe doctam diligentiam Jo. Chr. Theoph. Erneſti Lexic. Technol. Rhet. p. 173, 174.

30. D. ὁ Ἀριϛοφάνης περὶ τῦ Εὐριπίδε] Ariſtophanis eſt ex perdito dramate verſus, a Brunckio hinc in Fragmentis proditus, T. III. p. 287. In orationis dotibus τὸ ϛρογγύλον, *rotunda compoſitio*, laudatur paſſim a rhetoribus: de qua notavit idem J. Chr. Theoph. Erneſti p. 320. Στόμα ϛρογγύλον, *facultas et conſuetudo rotundæ orationis*, eadem tralatione, qua ϛόμα, *os*, *dicendi dotem* notat, frequenti ſane uſu. Hinc eſt Horatianum Art. Poetic. 323: *Graiis ingenium, Graiis dedit ore rotundo Muſa loqui:* Demetrius,

qui dicitur Phalereus, De Elocutione §. 20: Τῆς δὲ ῥητορικῆς περιόδου συνεστραμμένον τὸ εἶδος, καὶ κυκλικὸν, καὶ δεόμενον στρογγύλου σχήματος καὶ χαρὸς συμπεριαγομένης τῷ ῥυθμῷ: ubi nuperus editor J. G. Schneiderus doctam adjecit animadverſionem.

30. E. μὴ παιγνίας ἀλλὰ παιδείας ἕνεκα] Si codices quidam haberent pro παιγνίας παιδιᾶς, quod Reiſkius corrigebat, ab eo recipiendo non abhorrerem; præſertim quum aliquam paronomaſiæ commendationem habeat, quam Veteres in his vocabulis ſubinde ſecuti ſunt, in primis Plato, cujus quoſdam locos notavit Ruhnkenius noſter ad Timæi Lex. Plat. p. 2. et 3. et ego in Epiſtola Critica ad Ruhnkenium p. 13: quibus addatur Platonis Leg. I. p. 572. E, F, G. II. 577. B: τὴν περὶ τὰς Μούσας παιδείαν τε καὶ παιδιάν. VII. p. 633. G: τὸ δ' ἦν ἐν πολέμῳ μὲν ἄρα οὔτ' οὖν παιδιὰ πεφυκυῖα, οὔτ' αὖ παιδεία ποτὲ ἡμῖν ἀξιόλογος. VIII. p. 644. C: παιδείαν τε ἅμα καὶ παιδιὰν πολεμικήν. Nunc et libri omnes Plutarchei habent παιγνίας, nec veriſimile eſt librarios vocabulum rarius minus raro ſubſtituiſſe. Quamvis rarum, tamen probum eſſe cum analogia cognatorum παίγνιον, παιγνιώδης, παιγνιήμων oſtendit, tum evincunt exempla quædam apud Suidam in voce Παιγνία· et Herodotum I. 94.

30. E. Τυδείδη, τί παθόντε—] Iliad. Λ. 313.

30. E. Χαῖρε δ' Ἀθηναίη—] Odyſſ. Γ. 52.

30. F. Οὔνεκ' ἐπήτης—] Odyſſ. N. 332. ἐσὶ pro ἐσσὶ dedit verſum ad ſuam ipſe orationem accommodans.

30. F. Θεοφιλὲς καὶ θεῖον ἀρετὴν, εἴγε δὴ τὰ ὅμοια χαίρειν τοῖς ὁμοίοις πέφυκεν.] Eſt quidem hæc ſententia veluti locus communis in Veterum philoſophia, ut in ejus mentionem nulla imitationis ſuſpicio cadere videatur: attamen, ut a Plutarcho ponitur, vix dubitem aliquam ſubeſſe imitationem Platonis Leg. IV. p. 601. A: Τίς οὖν δὴ πρᾶξις φίλη καὶ ἀκόλουθος θεῷ; μία καὶ ἕνα λόγον ἔχουσα ἀρχαῖον, ὅτι τῷ μὲν ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον ὄντι μετρίῳ φίλον ἂν εἴη, τὰ δὲ ἄμετρα οὔτ' ἀλλήλοις οὔτε τοῖς ἐμμέτροις· ὁ δὴ θεὸς ἡμῖν πάντων χρημάτων μέτρον ἂν εἴη μάλιστα καὶ πολὺ μᾶλλον ἤ πού τις, ὡς φασιν, ἄνθρωπος· τὸν οὖν τοιοῦτῳ προσφιλῆ γενησόμενον, εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα καὶ αὐτὸν τοι-

οὗτον ἀναγκαῖον γίγνεσθαι· καὶ, κατὰ τοῦτον δὴ τὸν λόγον, ὁ μὲν σώφρων ἡμῶν θεῷ φίλος, ὅμοιος γάρ· ὁ δὲ μὴ σώφρων, ἀνόμοιός τε καὶ διάφορος καὶ ἄδικος. De proverbio τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον, ut uno omnium maxime trito et ubique obvio, non eſt quod dicamus. De imitatione ac ſimilitudine hominis cum Deo per virtutis ſtudium acquirenda, ſatis ſit, ut in re minime obſcura, noſtram cognoſcere animadverſionem ad Plutarchi libellum De Sera Num. Vind. p. 27. prioris editionis; hujus p. 550. D, E.

p. 31. A. —μεγάλου δοκοῦντος εἶναι] Stobæus Serm. XX. p. 174. hæc verba, quibuſdam omiſſis, perperam ſub nomine Dionyſii Halicarnaſſei habet: Ὅτι μεγάλου καὶ δοκοῦντος εἶναι καὶ ὄντος τοῦ κρατεῖν ὀργῆς, ἡ πρόνοια καὶ ἡ φυλακὴ τοῦ μὴ περιπεσεῖν μείζων.

31. A. Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε—] Iliad. Ω. 560. 561. 569. 570.

31. B. Μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ—] Iliad. Ω. 584.

31. C. ὁ Ἀγησίλαος] Sumtum e Xenophontis Ageſilao, ſi quid judico, uberiore quam nunc eſt et germano: nam hujuſmodi auctorem ſecutus eſt Plutarchus in Vita Ageſilai p. 602. A, B. et Apophth. p. 209. D. quæ ſane magis Xenophonteam rationem ſuavitatemque ſpirant, quam quæ traduntur in eo qui hodie fertur ſub Xenophontis nomine Ageſilao p. 666. C, D. edit. Leuncl. Reſpexit ad hoc Ageſilai factum Plutarchus infra p. 81. A: Maximus Tyr. Diſſ. XXV. 5. vide Daviſ. Valckenarius noſter, qui primus vidit, certe ſubinde in ſcriptis ſuis pronunciavit, germanum ac proprium Xenophontis librum Ageſilaum periiſſe, nos nunc non niſi ſpurium ac ſuppoſititium habere, ſententiam ſuam non perſuaſit compluribus viris doctis, præſertim editoribus librorum Xenophonteorum in Germania. Nec mihi perſuadebat ante hos triginta annos mecum diſſerens, librum in manibus habens, complures deinceps locos prælegens, ad ſingulos ſubjiciens, *hoc certe non eſt Xenophonteum:* dubitanti et quædam monenti reſpondit, *de his non eſt diſputandum, alio tempore releges Xenophontem et rectius judicabis.* Atqui tunc jam quinquies legeram. Nunc quo magis progreſſu ætatis et

lectionis uſu ſenſus judiciumque acuitur, eo magis accedo ad Valckenarii ſententiam.

31. C. Κῦρος οὐδὲ ἰδεῖν τὴν Πάνθειαν ἐτόλμησε·] Item Xenophontis in Cyri Inſtitutione V. p. 115. D, E.

31. D. Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι—]· Odyſſ. Π. 274.

31. D. Κλεάνθης] Credibile eſt Cleanthem et aliis in libris obiter attigiſſe verſus Homericos, et de induſtria in Μυθικοῖς, de quo, ut de cæteris illius ſcriptis, videndus eſt J. A. Fabricius Biblioth. Gr. Vol. II. p. 396. ubi Athenæi locus aliena pagina 752. notatur, quæ eſt 572; igitur et illo in libro, et in eo περὶ τῦ ποιητῦ, *de pocta*, vel *de Homero*, ut idem Fabricius recte adverſus Menagium explicat: in his igitur libris de induſtria Homeri interpretationem attigiſſe videtur Cleanthes. Nam qui ejus liber ab eodem Diogene Laertio VII. 174. memoratur πρὸς Ἀρίσαρχον, fuit adverſus Ariſtarchum Samium mathematicum, ut colligere licet e Plutarcho De Facie Lunæ p. 923. A: non, ut Fabricius accipit, adverſus Ariſtarchum grammaticum, qui poſt Cleanthem demum Olympiade circiter CLVI. floruit, quum ille jam Olymp. CXXX. Zenoni ſucceſſiſſet; ſiquidem ſequimur diligentis in hoc genere viri calculos Edvardi Corſini Faſt. Attic. Tom. IV. p. 91. et 107.

31. E. καταιγαινύεται—] *Cavillatur, ludificatur, calumniatur*: nam Xylandri *nugatur* eſt φλυαρᾶ, cujus cæterum Latina interpretatio præferenda Cruſerianæ, hoc loco ab illa ſuperatur vertente *cavillatur*, nec Grotianum *jocatur* omnino vocis poteſtati ſatisfacit. Elegans nec infrequens eſt ejus uſus apud Plutarchum. Primum, ut σιγαινύεσθαι, dicitur ſimpliciter: veluti hoc loco, et Opp. Mor. p. 46. D: νουθεσίας —μὴ συνεσταλμένον ἀκούειν—ἀλλ' ἄτρεπτον ὑπ σεσηρότα καὶ καταιγαινόμενον, *admonitionem audire, non animo dejectum, ſed immotum, cum rictu oris diſſimulantem*. 612. F: σεμνῶς καταιγαινόμενοι λέγουσι μὴ δεῖν ὥσπερ οἰκοδίσποιναν ἐν οἴνῳ φθέγγεσθαι φιλοσοφίαν, *cum ſimulatione gravitatis ludificantur dicentes, philoſophiam ut matremfamilias non debere inter pocula loqui*: mox p. 613. B. his reſpondent —μηδὲ δικαιοσύνην οἰώμεθα δεῖν εἰς τοὺς πότους δέχεσθαι καταιγω-

νευόμενοι τὸ σεμνὸν αὐτῶν, *cenſeamus neque juſtitiam debere inter pocula recipi, cavillando eludentes illorum gravitatem.* Vitarum p. 803. B: ἐπαύσατο ξενακίζων καὶ κατειρωνευόμενος, *deſtitit fallere et ludificari.* 817. D: παίξας καὶ κατειρωνευσάμενος. 1046. F: κατειρωνεύεσθαι δόξαντος, *quum viſus eſſet cavillari.* 1068. C: ἀντέγραφε δὲ κἀκεῖνος αὐτῷ κατειρωνευόμενος, *reſcripſit et ille huic cavillans.* Porro jungitur accuſativo perſonæ vel rei, τινὰ vel τί: Opp. Mor. p. 871. E. *Lacedæmonii eludentes Athenienſium legatos,* ἐορτάζοντες οἶκοι καὶ τὰς πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων κατειρωνευόμενοι καὶ διατρίβοντες. Vitarum p. 356. A: *Cato ſenex uxorem ducens, ejus facti non veram cauſſam ſubjiciens filio,* ᾧ δ' αὐτὸς ἐχρήσατο λόγῳ κατειρωνευόμενος τὸ μειράκιον. Idem 342. C. 604. D: Ageſilaus κατειρωνευσάμενος αὐτὰς, *eos cavillans:* in eadem re ponitur Genitivus αὐτῶν loco gemino Apophth. p. 211. D: item p. 662. B. 681. C. 754. E. 886. D. Denique, ut alia verba compoſita Præpoſitionis κατὰ, jungitur Genitivo perſonæ vel rei: Opp. Mor. loco modo dicto p. 211. D: Ageſilaus κατειρωνευσάμενος αὐτῶν. 1015. C: κατειρωνεύεται τοῦ Πλάτωνος, *Eudemus diſſimulans ſuam ipſe ignorantiam perverſe interpretatur Platonem.* Vitarum p. 631. E. *piratæ captos Romanos veniam poſcebant, honorifice tractabant, ornabant, tum quaſi valedicentes in mare projiciebant,* πολὺν οὕτω χρόνον κατειρωνευσάμενοι καὶ ἀπολαύσαντες τῶ ἀνθρώπω. Julianus Imp. Or. VI. p. 198. B: ἐκεῖνα μὲν οὖν ἐγὼ οὐκ οἶδ' ὅπως τότε κατειρωνευσάμην. De ſimplici εἰρωνεύεσθαι dicere, nil attinet. Hujus quidem vis ſatis intelligitur ex nomine εἰρωνείας, quod primus accurate expoſuit magnus Caſaubonus ad Theophraſti Characteres.

31. E. Ζεῦ πάτερ Ἰδηθεν μεδέων] Iliad. Γ. 320. H. 202. Ω. 308. At Cleanthis interpretationem hujus dicti aut non addidit Plutarchus, aut omiſit librarius: id quod Xylander jam monuit in Annotationibus ad minorem hujus libelli editionem, cujus verba non abs re eſt apponere: *Hujus loci explicationem,* inquit, *a librario potius, quam ab ipſo Plutarcho omiſſam judico. Satis tamen conjici poteſt, qualis fuerit, ex poſteriore.* Ἴδηθεν, *ab Ida, ſignificat. Ergo Cleanthes aerem qui ab Ida monte ſe efferret, pro Jove acce-*

φὶὶ—. Qualis fuerit univerſe, ex hoc loco ſuſpicari licet: quæ fuerit proprie, difficile eſt dictu: potuit etiam *ἴδηθεν*, ab *ἰδεῖν*, accipere pro *proſpiciendo curans*. Sed hoc eſt hariolari. Reiſkius verba hæc et proxima *καὶ τὸ* deleri volens, quam rationem ſecutus ſit, jam intelligitur: nec debebat ejus judicium a Krebſio, ut carens ratione, reprehendi; quamquam ut verum probari non poterat.

31. E. *Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε*] *Jupiter Rex, Dodonæe*, Iliad. Π. 233: celebratus verſus multiplici Veterum interpretatione: quorum interpretum qui ad noſtram ætatem venerunt, neminem iſtud Cleanthis commentum memoraſſe, mirum cui accidet. De Homeri loco nobiliſſimus eſt commentarius multiſque veterum Scriptorum teſtimoniis refertus Stephani Byzantini in voce Δωδώνη; ubi una proditur cum hac conveniens interpretatio Apollodori: *Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν ᾱ περὶ θεῶν τὸν Δωδωναῖον οὕτως ἐτυμολογεῖ· καθάπερ οἱ τὸν Δία Δωδωναῖον μὲν καλοῦντες, ὅτι δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ, Πελασγικὸν δὲ, ὅτι γῆς πέλας ἐστίν.* Verbo eamdem rationem tangit Scholiaſtes Venetus: *τινὲς δὲ Δωδώνην τὴν γῆν, παρ' ὅσον πάντα δίδωσιν*· aliquanto uberius Euſtathius p. 1057. allegorias refert illud *ἄνα* pro *ἄνω*, *ſurſum*, accipientes. De epitheto Terræ *ἀνησιδώρα*, quod ab hoc adfertur, videatur Heſychius in voce: et ibidem doctiſſimus J. Alberti T. I. p. 376.

31. E. *γλίχρος*] Semel hic explicandus eſt Plutarchi uſus in hac vocis ſignificatione, *exilis, jejunus*. A verbo *λείχω*, *lambo*, eſt *γλίχομαι*, *cupio*, hinc *λιχνὸς*, *guloſus*: et *γλίχρος*, *tenax*, active et paſſive, *homo tenax, parcus, minutatim omnia perſequens: materia tenax, lenta, glutinoſa*. Hinc in dicendo ac diſſerendo eſt *minuta tenacitas, jejunitas, nimis curioſa eademque paupercula, carens veris rationibus ac firmis argumentis, ſedulitas*. Plutarchus Opp. Mor. p. 47. B: *οὕτω δὴ καὶ φιλοσοφίας ἐχούσης τι καὶ γλίχρον ἀμέλει καὶ ἀσύνηθες ἐν τοῖς πρώτοις ὀνόμασι καὶ πράγμασιν, οὐ δεῖ φοβηθέντας τὰς ἀρχὰς ψοφοδεῶς καὶ ἀτόλμως ἐγκαταλιπεῖν*: recte vertit Xylander *quippiam jejunum et inſolens*. 43. A: *μᾶλλον δ' ἄν τις ἀκροατὴ καταγελάσειεν εἰς μικρὰ καὶ γλίχρα προβλήματα τὸν διαλεγόμενον κινοῦντος*. 362. B: *γλίχρως ἀλληγορῆσι*,

jejuna allegoria utuntur. 381. D: οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν εἰ γλίσχρας ὁμοιότητας οὕτως ἠγάπησαν Αἰγύπτιοι, *exiles similitudines, anxie quæsitas.* 614. D: εἶναι δὲ δεῖ καὶ αὐτὰς τὰς ζητήσεις ὑγροτέρας, καὶ γνώριμα τὰ προβλήματα, καὶ τὰς πεύσεις ἐπιεικεῖς καὶ μὴ γλίσχρας, *interrogationes moderatæ neque nimis subtiles.* Ibid. E: λόγους ἀφετέον οἳ αὐτούς τε κατατείνουσιν ἐν πράγμασι γλίσχροις καὶ δυσθεωρήτοις, *omittendi sunt sermones qui ipsos disputantes intendant ac fatigent in argumentis subtilibus et cognitu difficilibus.* 665. A: γλίσχρος ὁ λόγος. 670. B. 731. A. 991. E. Plato Cratylo p. 269. G. καὶ μάλα γε γλίσχρως, Ficinus reddit, *aride et inculte*, rectius vertas, *subtiliter, et jejune.* Philo Jud. De Cherubim p. 115. C. ὀνομάτων γλισχρότητι καὶ τερθρείαις ἐθνῶν. Mangeius ex codd. præbet ἐθῶν: verius putem ἐννοιῶν, quod sophisticæ rationi congruit. Sic De Congressu Quær. Erud. p. 431. C: περὶ μικρὰ μέντοι σοφίσματα τριβόμενοι καὶ γλισχρολογούμενοι. De Somniis I. p. 581. C: τὰς αἰσχρολογίας καὶ πιθανὰς εὑρέσεις· in promtu est legere γλισχρολογίας cum Cod. Mediceo. De confusione ista notabimus ad Plutarchi Cæsar. p. 717. E. ubi αἰσχρῶς ἀγωνισαμένους corrigimus γλίσχρως ἀγ.

31. E. εὑρεσιλογῶν] Plutarchus Symp. I. 8. p. 625. D: ἡμῶν εἰς τὸ προκείμενον εὑρεσιλογούντων, *quum de proposita re rationes comminisceremur.* Nomen εὑρεσιλογία est p. 28. A. 414. A. 682. B. εὑρησιλογία, 656. B. 1033. B. De utraque scriptura egit H. Steph. Thes. L. Gr. Indic. p. 984: P. Wesselingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 45. Est etiam forma εὑρεσιολογία apud nostrum Scriptorem Opp. Mor. p. 1070. F. 1072. F.

31. E. παραβιαζόμενος] Et hujus verbi annotatio pertinet ad proprietatem Plutarcheæ dictionis cognoscendam. Recte Xylander vertit *detorquens*, id est, *vim inferens, cogens.* Sic supra p. 19. E. fabulas allegoriis nonnulli παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντες. De Animæ Procreat. p. 1013. E: πάντα μηχανῶνται, καὶ παραβιάζονται, καὶ στρέφουσιν, *omnia moliuntur, interpretando torquent, vertunt.* De Stoicis Repugnantiis p. 1059. C: ὥστε τοὺς αὖθις ἐκκρούειν τὰ πράγματα καὶ παραβιάζεσθαι βουλομένους μηδὲν περαίνειν, ἀλλ' ἐλέγχεσθαι κακουργοῦντας καὶ σοφιζομένους. Ibid. p. 1073. C: τὴν αἵρεσιν αὐτῶν

ἐλέγχομεν—τὰς κοινὰς ἐκφερούσαν ἡμῶν ἢ παραβιαζομένην ἐννοίας. Lycurgo p. 43. C: τῶν πολλῶν ἀφαιρέσει ἢ προθέσει τὰς γνώμας διαστρεφόντων ἢ παραβιαζομένων, *quum vulgus ſententias Seniorum et Regum addendo demendoque detorqueret ac perverteret.* Sed, extra diſputationem de placitis et interpretatione, dicitur quoque proprie, *hominibus vel rebus vim inferre:* Opp. Mor. p. 43. B. 533. F. 893. F. 990. E. 1100. B. Cleomene p. 811. E.

31. E. Εὐρύοπα Κρονίδην] Iliad. A. 498. O. 152. et alibi. Chryſippus hac interpretatione fortaſſe ſpectavit ſtatuam Jovis διαβεβηκότος, de quo genere conſulatur P. Weſſelingius ad Diodorum Sic. T. I. p. 111. et 319. certe frequens illud εὖ διαβὰς in firmo ſtatu pugnantium, ſeque ad conſerendam manum, aut emittendum excipiendumve telum componentium, Iliad. M. 458. et alibi: quæ loca contulit C. A. Klotzius ad Tyrtæum p. 29. Simili forma, ſignificatione diverſa Hebræos ex origine verbi, διαβεβηκότας τῇ διανοίᾳ, *progredientes cogitatione et mente,* appellat Euſebius Præp. Evang. IX. p. 520. D. Origenes Adv. Celſum III. p. 492. B. Phædonem et Polemonem ἐπὶ τοσοῦτον διαβεβηκέναι ἐν φιλοσοφίᾳ. Grammatici εὐρύοπα varie acceperunt, *late ſonantem* et *late proſpicientem.* Euſtathius p. 141: εὐρύοπα τὸν Δία λέγει ἢ ὡς μεγαλόφθαλμον διὰ τὸ προνοητικὸν, ἢ ὅτι εὐρὺ βλέπομεν διὰ τοῦ ἀέρος ὃς ἐστι Ζεύς, ἢ ὅτι εὐρεῖαν ἔχει ὄπα, βροντητικὸς γὰρ ὁ αὐτὸς Ζεὺς ἢ ἐριβρεμέτης καὶ ἐρισμάραγος· λέγεται δὲ καὶ διηχὴς ὑπὸ τῶν φυσικῶν. Vocem διηχὴς, *perſonus, undique ſono patens,* Lexicographis ignoratam, habet Plutarchus Sympoſ. VIII. p. 721. E. Cæterum Euſtathius reliquos fere Grammaticos et Scholiaſtes adſentientes habet, quos ad Heſychium T. I. p. 1528. citat J. Alberti. At H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. 1583. unam notionem μεγαλόφανον probat, *videndi* rejicit, quod *vox* ſit ὀψ, *viſus* ὤψ. Ita quidem Grammatici diſtinxerunt: antea promiſcuus fuit uſus, et antiquiſſimus quidem ὀψ. A primitivo ἔπω, quod habet conjunctas notiones *dicendi* et *ſequendi,* et cognatam utrique *videndi* habuiſſe videtur, ut eadem conjunctio exſtat in φάω, δάω, φέγγω, quod monuimus Bibliothecæ Crit. Vol. III. Part. I. p.

57 : igitur ab ἔπω eſt præteritum medii ἕοπα, unde nomen ὄπος et ὄψ, *vox* et *viſus*, verbum denique ὄπω, ὄπῐω, ὄπῐομαι, *video*, quod in uſu manſit.

31. Ε. πιέζειν] *Urgere quid, conſectari, inſiſtere alicui rei, ſtudere*, rarius invenitur hac notione, quæ tamen ex ejuſdem verbi cognatis notionibus intelligitur : veluti in Vita Alexandri p. 701. E, F : τὰ μέσα δεῖν μάλιστα τῆς ἀρχῆς πιέζειν, καὶ μὴ μακρὰν ἀποπλανᾶσθαι τὸν Ἀλέξανδρον, *Alexandrum oportere maxime premere, habitare, medias imperii partes, nec procul divagari.* Euripides Suppl. 248 : φιέζειν τὴν τύχην ἡμᾶς λίαν, *ut fortunam nimis urgeamus.* Sic in differendo et indagando vero Plato Leg. XII. p. 695. G : τοῦτο —ταυῦν οἱόνπερ σφόδρα πιέσαντες μὴ ἀνῶμεν, πρὶν ἂν ἱκανῶς εἴπωμεν.

31. F. Οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν—] Iliad. Z. 444. Idem inde colligitur decretum in Euſtathii Commentariis p. 654. 33 : καὶ σημειώσαι ὅτι καὶ ἐκ μαθήσεως οἴδε τὰς ἀρετὰς περιγίνεσθαι ὡς διδακτὰς οὔσας τῷ συνεθισμῷ· καὶ μονίμους δὲ δοξάζει αὐτὰς, ὡς προείρηται, καθότι ἡ ἐπιστήμαι πρός τινων ἐλέγοντο διὰ τὸ κατ' αὐτὰς στάσιμον. Scholiaſtes Venet. ibid. διδακταὶ γὰρ αἱ ἀρεταί. Frequens quæſtio inter veteres philoſophos, de qua ſingularis exſtat libellus Plutarchi Opp. Mor. p. 439.

31. F. —πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο—] Iliad. P. 671. ubi iterum Euſtathius p. 1122 : Καὶ ὅρα τὸ ἐπίστατο, δι' οὗ ἐκ μαθήσεως, ὡς ἡ ἀλλαχοῦ, τὰς ἀρετὰς ὁ ποιητὴς περιγίνεσθαι ἡ ἐπιστήμας τινὰς εἶναι παραδίδωσιν.

31. F. τὴν σκαιότητα] Hujus igitur habemus hoc loco definitionem, ut ſit ἀμαθία καὶ ἄγνοια τῶ προσφιλῶς ἅμα καὶ κεχαρισμένως ἀνθρώποις ὁμιλεῖν. Univerſe quidem eſt, *ignorantia rerum in uſu communis vitæ et conſuetudine hominum :* habetque multa communia cum aliis vitiis, ἀπειροκαλίᾳ, ἀγροικίᾳ, ἀβελτερίᾳ, ἀναισθησίᾳ, ἀκαιρίᾳ. Atque in hanc definitionem cadunt fere omnia Veterum dicta, in quibus quidem σκαιότης vitium animi notat : quæ quum frequentia ſint, non niſi quædam cum præſenti argumento conjuncta apponemus. Plutarchus Amatorio p. 765. B : διὰ σκαιότητος ἔνιοι φίλων καὶ οἰκείων σβεννύναι πειρωμένων βίᾳ καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, οὐδὲν ἀπέλαυσαν αὐτοῦ χρηστὸν, *quidam amici*

et familiares amantium horum amorem per ignorantiam pulchri et honesti vi ac sine ratione exstinguere conantes, nil inde boni percipiunt. An Seni Gerenda Resp. p. 789. B: *qui seni suadet, ut senem uxorem, quacum vitam transegit, dimittat, et vel solus vivat vel pellicem assumat,* σκαιότητος ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολέλοιπε. Cui simile est Hieroclis apud Stobæum Serm. LXV. p. 477. κἂν ὑπερβολὴν μὴ ἀπολίπῃ σκαιότητος— dictum *de fratre quavis ratione a fratre conciliando:* præceptum explicatur: νὴ Δία φήσει τις, ἀλλ' ἐγὼ μέν εἰμι μέτριος ἢ ἐπιεικὴς, ὁ δ' ἀδελφὸς σκαιὸς ἢ δυσομίλητος·—ἀλλὰ σύ γε, φαίην ἄν, ἄμεινον εὑρέσθητι καὶ νίκησον αὐτοῦ τὴν ἀγριότητα ταῖς εὐποιΐαις· ἐπάιτοι γε οὐδὲ πολλὴ χάρις τοῖς εὐγνώμοσι προσενεχθῆναι μετρίως· ἀλλ' ἀνδρὸς ἔργον καὶ πολλῆς ἄξιον ἀποδοχῆς τὸν ἀβέλτερον ἢ σκαιὸν ὑπαΐναι τοῖς εἰς αὐτὸν πραττομένοις. Plutarchus Crasso p. 556. D: Κράσσος—ὑπ' ὀργῆς ἢ σκαιότητος ἀπεκρίνατο—, *Crassus præ ira et mentis perversitate respondit*—. Sic est σκαιῶς ἀποκρίνεσθαι ὑπ' ὀργῆς, Sympos. IX. p. 739. E. Catone Min. p. 778. B: σκαιὸν τοῦτο ἐφαίνετο, ὅτι τῶν ὑπάτων καὶ τῶν στρατηγῶν παρόντων, ἅτε ἀπέβη πρὸς αὐτὸς, ἅτε ἐπέχε τὸν πλοῦν. Apophth. p. 178. B. Philippi est dictum, quod in primis vim nominis significet: Τῶν δὲ περὶ Λαδέννην τὸν Ὀλύνθιον ἐγκαλούντων ἢ ἀγανακτούντων, ὅτι προδότας αὐτὸς ἔνιοι τῶν περὶ Φίλιππον ἀποκαλοῦσι, Σκαιοὺς, ἔφη, φύσει καὶ ἀγροίκους εἶναι Μακεδόνας, ἢ τὴν σκάφην, σκάφην λέγοντας. Demosthenes De Corona p. 493. B: οὕτω σκαιὸς εἶ ἢ ἀναίσθητος, Αἰσχίνη, ὥστε οὐ δύνασθαι λογίσασθαι, ὅτι—. De Falsa Legatione p. 342. F: τίς γάρ ἐστιν Ἑλλήνων ἢ Βαρβάρων οὕτω σκαιὸς καὶ ἀνήκοος. Adverss. Aristogiton. II. p. 876. E: οὕτω σκαιός ἐστι ἢ βάρβαρος τὸν τρόπον. Aristides T. II. p. 358: ἐγὼ δ' οὐχ οὕτω σοφὸν εἶναι νομίζω περὶ τῶν ἀδήλων φροντίζειν, ὐδὲ σκαιότητα ἔχειν, νοῦν ἔχοντος οἶμαι τίθεμαι· ita fortasse corrigendus —φροντίζειν, ὡς μὴ σκαιόν τι λέγειν νοῦν ἔχοντος εἶναι τίθεμαι: *Ego vero non tam sapientiæ duco de rebus incertis inquirere, quam prudentiæ nil ineptum dicere.* T. I. p. 435. Dion Chrys. Or. IV. p. 62. B: ἐνταῦθα ὁ Ἀλέξανδρος ἐμειδίασε καὶ ἤδη ὡς ὐδέποτε, ἢ ἔδοξεν αὐτῷ ὁ Διογένης οὐ μόνον οὐ σκαιὸς, ἀλλὰ ἢ δεξιώτατος ἁπάντων, καὶ μόνος εἰδὼς χαρίζεσθαι. Aristophanes item δεξιῷ opponit, Vespis 1257: Πολλάκις δὴ ἔδοξα μαυτῷ

δεξιὸς πεφυκέναι, Καὶ σκαιὸς ὐδεπώποτε. Ibidem 1178: Ὦ σκαιὲ κἀπαίδευτε. *Sinisteritas* dicitur Plinio Epist. VI. 17. IX. 15. Contraria virtus est δεξιότης, ἐπιδεξιότης, *dexteritas.*

31. F. ὡς τὴν σκαιότητα καὶ δειλίαν ἀμαθίαν οὖσαν καὶ ἄγνοιαν] Recte monet Krebsius esse hos Accusativos Consequentiæ; cui admonitioni quum nulla addiderit exempla, nos iis addendis, huic loco satisfaciamus. Igitur supra p. 16. C. Plutarchus eodem constructionis genere usus est: τοὺς δὲ Αἰσώπου τοῖς ἔπεσι μύθους ἐνήρμοζε, ὡς ποίησιν οὐκ οὖσαν ᾗ ψεῦδος μὴ πρόσεστι. Infra Opp. Mor. p. 160. A: οἶμαι γὰρ εἰς τοσαῦτα βλέψαντα τὸν Ὅμηρον ἀποδείξει κεχρῆσθαι περὶ θεῶν—ὡς μὴ μόνον τοῦ ζῆν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀποθνήσκειν τὴν τροφὴν ἐφόδιον οὖσαν. 411. C: τοῖς μαθηματικοῖς οὐχ ὑφήσονται τῆς ἀκριβείας, ὡς μᾶλλον ἐκείνους διαφυγόντα τὸν χρόνον—, *non concedent diligentia mathematicis, quippe quos magis temporis cognitio effugiat.* 422. D: ἱστορεῖ δόξαν εἶναι ταύτην Πέτρωνος καὶ λόγον, ὡς ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα καὶ τρεῖς κόσμους ὄντας, *refert, hanc esse opinionem ac dictionem Petronis, mundos esse centum octoginta tres.* 796. E: οὕτω δὴ διανοητέον καὶ περὶ πολιτείας, ὡς τοὺς μὲν ἀνοήτους οὐδ' ὅταν στρατηγῶσιν ἢ γραμματεύωσιν ἢ δημηγορῶσι πολιτευομένους—, *sic etiam cogitandum est de re publica administranda, stultos, neque si prætores, aut scribæ, aut oratores sint, rempublicam gerere*—. In tali compositione Nominativum aut Genitivum poni, ostendimus Bibliothecæ Crit. Vol. III. Part. II. p. 29. et 30. 1025. D: τὰ πάθη λόγους ποιοῦσιν, ὡς πᾶσαν ἐπιθυμίαν καὶ λύπην καὶ ὀργὴν κρίσεις οὔσας, *statuunt perturbationes esse rationes, quippe omnem cupiditatem, dolorem, iram, esse judicia.* 1059. B. Vitarum p. 206. E: *Tissaphernes* Ἀλκιβιάδην συλλαβὼν εἷρξεν ἐν Σάρδεσιν, ὡς λύσιν ἐκείνης τῆς διαβολῆς τὴν ἀδικίαν ταύτην ἐσομένην, *comprehendens Alcibiadem custodivit Sardibus, quasi hæc injustitia ipsum purgatura esset ac liberatura suspicione, in qua apud Regem erat.* Ibidem deinceps, F. *Alcibiades inde effugiens,* τοὺς στρατιώτας παρώρμησεν, ὡς ἀνάγκην οὖσαν αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν καὶ πεζομαχεῖν, *eos adhortatus est, quippe necesse esse terra marique pugnare:* apud Xenophontem, unde hæc sumta sunt, initio Historiæ Græcæ I. 1. 9. est, παρεκελεύετο αὐτοῖς ὅτι ἀνάγκη εἴη καὶ ναυμαχεῖν καὶ πεζομαχεῖν—. Porro, Vitarum p.

260. C. 1056. A. Plato Leg. V. p. 605. E: πρὸς δ' αὖ τοὺς ξένους διανοητέον, ὡς ἀγιώτατα ξυμβόλαια ὄντα, *Cogitandum eſt, ſanctiſſima eſſe fœdera erga peregrinos:* hic quoque ſubeſt vis Accuſativi Conſequentiæ, quam plene ita explices: *de peregrinis ita cogitandum eſt, ut cogitandum eſt fœderibus ſanctiſſimis interpoſitis.* Eadem eſt ratio apud Dionem Chryſ. Or. LXIX. p. 623. C: τὸν χρώμενον τούτοις δεῖ νομίζειν ὡς φιλοσοφίᾳ προσέχοντα τὸν νοῦν, *oportet exiſtimare, eum qui his utatur ſtudere philoſophiæ.* Or. LXXI. p. 629. B: οὕτως ἔχουσιν, ὡς πάντας ἀθλίους ὄντας τοὺς ἀπαιδεύτους, *ita habent, ſtatuunt, quaſi omnes indocti ſint miſeri:* pro Genitivis ὡς πάντων ἀθλίων ὄντων τῶν ἀπαιδεύτων. Sunt et alii uſus Accuſativorum Conſequentiæ: de quibus nunc agere nil attinet: hic de quo egimus habet locum Genitivi, ſignificationem propoſiti aut cogitationis vel ſubaudiendam, vel diſertam, qualis eſt in illis exemplis verbi διανοεῖσθαι, Bibliothec. Crit. l. c. propoſitis, et ſimilibus, ad quorum formam exempla Accuſativorum hic expoſita revocanda ſunt.

p. 32. A. Ἡ μὲν ἀμφολίῃσιν—] Iliad. N. 354: eumdem locum eadem ratione declarat Plutarchus in libro De Iſide et Oſiride initio p. 351. D: Pſeudo-Plutarchus De Vita Homeri §. 114. p. 337. edit. Galei: Syneſius De Inſomniis p. 133. B.

32. A. φρόνησιν—τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἕπεσθαι ταύτῃ] Locus in philoſophorum, præſertim Stoicorum, ſcholis decantatus. Quatuor ſunt Virtutes principes, *prudentia, temperantia, fortitudo, juſtitia:* ex his præcipua eſt et latiſſime patet φρόνησις, *prudentia,* quippe hujus tamquam generis formæ ſunt reliquæ virtutes. Plutarchus De Virt. Mor. p. 440. et 441. Adverſ. Stoic. p. 1034. C. uberius hæc tractat: et in Stoicæ doctrinæ deſcriptione Diogenes Laert. VII. 90, 91. ſeq. Stobæus Eclog. Ethic. p. 167. Hinc intelligendum illud Ciceronis Tuſc. II. 12: *Prudentiamne vis eſſe, ſine qua ne intelligi quidem ulla virtus poteſt?* V. 5. *—nulla virtus prudentia vacat.* Ἕπεσθαι ταύτῃ, *eam ſequuntur,* ex ea oriuntur, ut effectus a cauſſa, formæ ex genere: frequens eſt dictio.

32. A. Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέω—] Odyſſ. Γ. 20. 328.

32. A. Ἀντίλοχέ πρόσθεν—] Iliad. Ψ. 576.

32. B. Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ—] Iliad. P. 170.

32. B. κακομαχούντων] Rarius verbum κακομαχῶν, tamen probum, ne forte quis frequentius κακομηχανόντων, de quo ſupra ad p. 23. D. diximus, ſubſtituere velit. H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. Indic. p. 1120. duo ponit exempla: alterum Luciani, in Demonacte 49. T. II. p. 391. alterum jam G. Budæo Comm. Gr. L. p. 830. notatum, Gregorii Naz. Orat. XXXV. p. 573. B.

32. B. τὸν Πάνδαρον—διὰ τὴν ἀφροσύνην—] Iliad. Δ. 104.

32. B. ἐφιζάντα τοῖς οὕτω λεγομένοις] *Inſiſtentem*, id eſt, *attendentem, talibus dictis*: vel ſubaudiendo ex antecedentibus τὸν νέον, ut ſit, *attentum ad talia dicta reddentes juvenem*: de quo uſu diximus ad p. 17. F. Simpliciter ἐφίζημι eſt *attendo, animadverto*, apud Plutarchum Opp. Mor. p. 111. E. 348. A. 402. A. Sylla 453. F: Ariſtotelem Eudem. I. 2. Rep. VII. 17. et alios. Abunde exemplorum dederunt viri doctiſſimi P. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. II. p. 457: Tib. Hemſterhuſius ad Lucian. T. I. p. 156. et illos in hoc argumento laudans J. Ph. Dorvillius ad Chariton. p. 180. quibus addatur J. Uptonus Indice Epicteti voce Ἐφιζάνω. Plena dictio eſt ἐφίζημι τὴν διάνοιαν, vel τὸν νοῦν: quam infra attingemus.

32. B. Τῷ δὲ γυνὴ Προίτη—] Iliad. Z. 160.

32. C. Ἦδ' ἤτοι τὸ πρὶν—] Odyſſ. Γ. 265.

32. C. Αἰδὼς, ὦ Λύκιοι—] Iliad. Π. 422.

32. C. —ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος] Iliad. N. 121.

32. D. Τιμόθεος—ἐν τοῖς Πέρσαις—] De Timotheo diximus ſupra ad p. 22. A. Eumdem locum ſpectat Plutarchus De Fortuna Rom. p. 323. E: οἷς πολλὴν τόλμαν ἢ ἀνδρείαν αἰδώ τε συνεργὸν ἀρετᾶς δορυμάχῳ, ὥς φησι Τιμόθεος, τίς ἂν ὁμολογήσειεν; *Perſas* ejus memorant et alii et Plutarchus in Philopœmene p. 392. D. et in eadem re Pauſanias Arcad. VIII. 50. uterque verſum hinc citans, qui videtur in principio Carminis fuiſſe, Κλεινὸν ἐλευθερίας τεύχω μέγαν Ἑλλάδι κόσμον. Nec tamen ſatis apparet, cujus generis Carmen fuerit: *Nomus* cenſeri debet, ſi vera eſt lectio Ariſtotelis De Poetica II. Ὁμοίως δὲ περὶ τὰς διθυράμβους καὶ

τὰς νόμους, ὡς Πέρσας ϗ Κύκλωπας Τιμόθεος καὶ Φιλόξενος, μιμήσαιτο ἄν· nunc dubia adhuc eſt lectio, quibuſdam libris pro νόμους exhibentibus μίμους, et πέργας pro Πέρσας: unde nuper novam hujus loci emendandi viam ingreſſus eſt, niſi veram, certe ingenioſam, eruditiſſimus Tyrwhittus, ὥσπερ Ἄργας Κύκλωπας, ϗ Τιμόθεος, ϗ Φιλόξενος, μ. α—. Sed de hoc alii ſtatuant. Si *Nomus* fuit, minus debet admirationis habere modorum ratio et varietas: quandoquidem Hephæſtion De Metris p. 66. pronunciat, Ἀπολελυμένα, ἃ εἰκῇ γέγραπται καὶ ἄνευ μέτρου ὡρισμένου· οἷόν εἰσιν οἱ Νόμοι οἱ κιθαρῳδικοὶ Τιμοθέου: et quod de eo prodit Plutarchus De Muſica p. 1132. D, E: ὅτι δὲ οἱ κιθαρῳδικοὶ Νόμοι οἱ πάλαι ἐξ ἑπτὼν συνίσαντο, Τιμόθεος ἐδήλωσε· τοὺς γοῦν πρώτους Νόμους ἐν ἕπτασι διαμιγνύων διθυραμβικὴν λέξιν ᾔδεν, ὅπως μὴ αὐθὺς φανῇ παρανομῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν μουσικήν· ſignificat *admixtos* fuiſſe alios etiam verſus præter heroicos. Qua de re adhibeatur eruditiſſima Salmaſii annotatio ad Capitolini Antonin. Pium Cap. VIII. p. 263. edit. Hackianæ.

32. D. Ἀφ' ὧν καὶ Τιμόθεος ὁρμηθεὶς—] *Unde profectus Timotheus, qua cauſſa motus; qua occaſione*, reddit Xylander proprietatem ſecutus, nam ab ὁρμᾶσθαι ἀπό τινος, *proficiſci ab aliqua re*, eſt ἀφορμή, *occaſio*. Plutarchus ſubinde ponit in ſignificanda ſecta et imitatione ſententiarum, quas ab aliis aſſumimus. Sympoſ. I. p. 623. A: οὐ χεῖρον ἂν τις ἐπιχειρήσειεν ὁρμηθεὶς ἀφ' ὧν Θεόφραστος εἴρηκε περὶ μουσικῆς, *non minus commode quis argumentetur, profectus, rationes repetens, ex iis, quæ Theophraſtus de muſica dixit*. De Animæ Procreat. p. 1028. C: τὰς ὡρμημένους ἐκεῖθεν, *eos, qui diſputationis initium illinc ducunt*. De Stoic. Repugnant. p. 1036. B: τὸν Καρνεάδην οὐδὲν οἰόμενοι λέγειν ἴδιον, ἀλλ' ἐξ ὧν ἐπιχείρησε Χρύσιππος εἰς τοὐναντίον ὁρμώμενον ἐπιθέσθαι τοῖς λόγοις αὐτοῦ, *aiunt, Carneadem nihil dicere proprium, ſed argumenta, quibus in contrariam partem uſus eſſet Chryſippus, arripuiſſe, ab iisque proficiſcentem rationes Chryſippi oppugnaſſe*. Item, Numa p. 60. B: ὧν τὴν ἀναγραφὴν ὑφέ φασιν Ἱππίαν ἐκδοῦναι τὸν Ἠλεῖον ἀπ' ἀδενὸς ὁρμώμενον ἀναγκαίᾳ πρὸς πίστιν, *quarum Olympiadum deſcriptionem dicunt poſtea et ſero edidiſſe Hippiam a nullis certæ fidei argumentis ac monumentis profi-*

ciscentem, id est, *cognitionem hanc non e certis monumentis sumentem*. Dicitur et de initiis agendi, quæ a certis copiis et caussis ducuntur, ὁρμᾶσθαι ἀπό τινος, Opp. Mor. p. 341. E. Vitarum p. 184. B. 517. F. 628. F. 662. B. 672. A. 956. B.

32. D. διασοβεῖσθαι] Id est, σοβαρὸν *fieri, jactare se cum strepitu*. Verbum isto in primis sensu, minus frequens. Etymologus M. Διασεσοβημένος, τεταραγμένος, ἄτακτος, τεθορυβημένος· σοβεῖν γὰρ τὸ τρέχειν· παρὰ τὸ σεύω ῥῆμα, ἢ σῶ, ὃ σημαίνει τὸ ὁρμῶ. Origo hunc habet progressum a primo σέω per producta σέβω, σέσοβα, σόβος, σοβέω, in quibus omnibus, ut in religioso σέβειν, σέβεσθαι, tremendi, agitandique vis inest. Διασοβεῖν aliis duobus locis exstat apud Plutarchum, idque *abigendi* significatione, Opp. Mor. p. 133. A. 728. A. Pauca habet sine exemplo H. Stephanus Thes. L. Gr. T. III. p. 894. Exempla duo Plutarchi protulit Dan. Scottus in Appendice ad Steph. Simplex σοβεῖν frequentius est, item quædam composita, ἀποσοβέω, ἀνασοβέω, περισοβέω: de quibus conferantur Mœris p. 341. et Thomas Mag. p. 101. et ad utrumque doctissimi interpretes. Apposite ad hunc Plutarchi locum, alium ejusdem, et alios aliorum simplicis verbi σοβεῖσθαι attulit G. Budæus Comment. L. Gr. p. 699: ille exstat in Vita Pompeii p. 634. B: οὐδὲ γὰρ τὸν Ἀχιλλέα ποιεῖν ἀνδρὸς ἔργον, ἀλλὰ μειρακίου παντάπασιν ἐμπλήκτου καὶ σεσοβημένου πρὸς δόξαν, ἀνανεύοντα τοῖς ἄλλοις καὶ διακωλύοντα βάλλειν Ἕκτορα, Μή τις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι. Epictetus Diss. I. 29: ἄν τις φθέγξηται κύριον, εὐθὺς σεσόβηνται, ταράσσονται, *si quis nominaverit dominum, statim concutiuntur timore, turbantur*. II. 1: τὸ σεσοβημένον recte vertitur *consternatio*. Est enim motus ille duplex ac diversus, vel cum effertur animus, vel cum deprimitur.

32. D. Αἰσχύλος—περὶ τοῦ Ἀμφιαράου γράφων, Οὐ γὰρ δοκεῖν—] Æschyli, Septem ad Thebas versu 599: quem locum alibi præterea ter ad partes vocavit Plutarchus Opp. Mor. p. 88. B. 186. B. et in Vita Aristidis p. 320. In primis celebravit Plato Rep. II. p. 423. D: imitatus est Philemon apud Stobæum Serm. IX. p. 101. seq. apud Gro-

tium Florileg. p. 61: aliique Veteres, quos memoravit Ruhnkenius noſter aliique viri doĉti ab eo laudati ad Timæi Lex. Platon. p. 58.

32. E. Ἡ μὲν οὖν μέλιττα—] Idem exemplum aliter informat Plutarchus De Auditione p. 41. F: αἱ μέλιτται πολλάκις ἴων ἢ ῥόδων ἢ ὑακίνθων διαπτόμεναι λειμῶνας, ἐπὶ τὸν τραχύτατον καὶ δριμύτατον θύμον καταίρουσι, ἢ τούτῳ προσκάθηνται, ξανθὸν μέλι μηδόμεναι. De Animi Tranquillitate p. 467. C: οἱ δὲ φρόνιμοι, καθάπερ ταῖς μελίτταις φέρει μέλι τὸ δριμύτατον καὶ ξηρότατον ὁ θυμὸς, οὕτως ἀπὸ τῶν δυχερεστάτων πραγμάτων πολλάκις οἰκεῖόν τι καὶ χρήσιμον αὐτοῖς λαμβάνουσι. Porphyrius De Abſtinentia IV. 20. p. 370: καὶ ταῖς μελίτταις τὸ καλὸν μέλι φασὶ φέρειν τὸ ξηρότατον καὶ δριμύτατον θύμον: hoc a Plutarcho ſumſit. Julianus Or. VIII. p. 241. A: τὴν μέλιτταν ἐκ τῆς δριμυτάτης πόας τῆς περὶ τὸν Ὑμηττὸν φυομένης γλυκεῖαν ἀνιμᾶσθαι δρόσον, καὶ τὸ μέλιτος εἶναι δημιουργόν. Apum in hoc argumento doĉtrinæ colligendæ frequens eſt comparatio. Sic Iſocrates ad Demonic. in fine: ὥσπερ γὰρ τὴν μέλιτταν ὁρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνουσαν· οὕτω χρὴ καὶ τὸν πεπαιδευμένον ὀργομένους, μηδενὸς μὲν ἀπείρως (f. ἀπείρως) ἔχειν, πανταχόθεν δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγειν. Lucretius III. 11: *Floriferis ut apes in ſaltibus omnia limant, Omnia nos itidem depaſcimur aurea dicta.*

32. E. ἂν ὀρθῶς ἐντρέφωνται τοῖς ποιήμασιν] Hæc eſt, niſi vera, certe legitima leĉtio, quippe ab omnibus libris confirmata, excepto uno Harleiano, cujus ἐντρέφωνται, *innutriantur*, linguæ quidem conſuetudini magis accommodatum, nec tamen ita, ut ἐκτρέφωνται loco movere debeat, quod commode accipi poteſt, *ad finem uſque inſtituantur, enutriantur*. Eſt ſane hæc differentia, ut ἐκτρέφεσθαι, *enutriri*, fere jungatur cibis, γάλακτι, ἄρτῳ, ſimilibus: illud pabulo ingenii, moribus, libris, artibus, conſuetudini, quibus *innutrimur*. Igitur et Krebſius in altera editione, et ante hanc factam Chr. Ad. Klotzius ad Tyrtæum p. 104. ἐντρέφωνται ſuaſerunt. Sic Plutarchus De Virt. Alex. Or. II. p. 334. F: ἐντρέφεσθαι μουσικῇ. Pyrrho p. 401. B: τοὺς νεωτέρους παῖδας εἰς Σπάρτην, εἰ μή τι καλλίους, πέμψων, ἐντραφη-

σομένης τοῖς Λακωνικοῖς ἔθεσιν. **Alexandro** p. 691. E: γράμματά τε μανθάνειν Ἑλληνικὰ καὶ Μακεδονικοῖς ὅπλοις ἐντρέφεσθαι. Agide p. 797. B: ἐντεθραμμένος δὲ ἁπλότητι καὶ τρυφαῖς γυναικῶν. p. 843. F: ἔθεσί τε καὶ διαίταις ἐντραφέντες—. Dione p. 958. B: τοῖς λόγοις ἐντραφεὶς τοῖς Πλάτωνος. Arato p. 1027. E: ὅπως οἱ παῖδές σου—οἰκείοις παραδείγμασιν ἐντρέφωνται. Plato Leg. VII. p. 631. D: οἷς γὰρ ἂν ἐντραφῶσι νόμοις—. Atticus ap. Euſeb. Præp. Evang. XV. p. 797. A: τούτοις οὖν τις ἐντραφεὶς, καὶ τούτοις ἀρεσκόμενος τοῖς λόγοις, τίνα τρόπον ἢ αὐτὸς συνάσεται τοῖς Πλάτωνος, ἢ ἄλλες πρὸς αὐτὰ ἐπιῤῥώσαιέ ποτε; Jamblichus Vita Pythag. §. 9. τόν τε παῖδα ποικίλοις παιδεύμασι καὶ ἀξιολογωτάτοις ἐνέτρεφε. Plura etiam ſi quis cupiat, adeat interpretes N. T. ad I. Timoth. IV. 6.

32. E. Αὐτίκα—] Xylander vertens *prima fronte* reprehenditur a Krebſio volente *verbi cauſſa* verti. Atqui in αὐτίκα vis primaria eſt *ſtatim, prima fronte, continuo,* ita quidem ut ſimul conjuncta ſit vis *exempli* et formulæ *verbi cauſſa:* quam multi temere ſolam in αὐτίκα intelligunt. Videatur noſtra annotatio ſupra ad p. 20. E.

32. F. Αἴθην—Δῶρ', ἵνα μή οἱ—] Iliad. Ψ. 297. Eamdem rationem, omiſſa, ut par erat, Ariſtotelis auctoritate, reddit Plutarchus in Gryllo p. 988. A: τὴν δ' Αἴθην ὁ βασιλεὺς ὑμῶν ἔλαβε παρὰ τοῦ Σικυωνίου μισθὸν ἀσφατείας, ἄριστα βουλευσάμενος ὃς δειλοῦ προετίμησεν ἀνδρὸς ἵππον ἀγαθὴν καὶ φιλόνικον: et verbo tangunt Scholiaſtes Venetus et Euſtathius p. 1302. 10. Pars loci Plutarchei exſtat in Sententiis Antonii et Maximi S. II. p. 35. Οὐκ ἔστι κυνὸς ἀντάξιος οὐδ' ὄνου δειλὸς ἀνὴρ καὶ ἄναλκις ὑπὸ πλούτου καὶ μαλακίας διεῤῥυηκώς. Cæterum in noſtræ editionis contextu perperam eſt Αἴδυν.

p. 33. A. ἡ Θέτις ἐφ' ἡδονὰς παρακαλῶν] Iliad. Ω. 130.

33. A. Ἀρχίλοχος] Hoc uno loco proditum: retulit Brunckius in Archilochi Reliquiis Num. VII. Analectorum T. I. p. 41. Conferatur ſupra p. 23. A, B.

33. B. παραδιορθώσεις] Dicuntur non *correctiones* ſimpliciter, quæ ſunt διορθώσεις: ſed vi præpoſitionis παρὰ, *juxta,* quaſi *appoſitæ* ad comparationem, ut mox eſt παραβάλλων: et illæ dictæ παρῳδίαι. Vox a Stephano in Theſ. L. Gr. omiſſa, hac una Plutarchi auctoritate a Dan. Scotto in

Appendice notatur. Harl. Turneb. Schott. Anon. περιδιορθώσας, perperam.

33. C. ἰδὼν] Abeſt in Ald. Baſ. Xyl. A. Moſc. 1. 2. Addidit Pol. unde ſumſit Stephanus, nec diſſentiunt reliqui noſtri. Nec recte abeſſe poteſt: nec, quod voluit Krebſius, τοὺς Ἀθηναίους θορυβήσαντας, pro Accuſativo Conſequentiæ accipere licet.

33. C. Τί δ' αἰσχρὸν—] Euripidis ex Æolo, ut notat Scholiaſtes Ariſtophanis ad Ranas 1523. ubi Comicus hunc Tragici verſum παραφδεῖ: quod item fecit Laïs cum Euripide ipſa colloquens, narrante Machone ap. Athen. XIII. p. 582. D. Idem argumentum attigerunt P. Leopardus Emend. I. 7. et Th. Gatakerus Adverſar. Miſc. X. p. 522. In Fragmentis Euripid. bis exſtat: primum ſub titulo tragœdiæ Æoli, tum in Incertis Num. XV. Cæterum hoc dictum correctionemque Platoni tribuit Serinus ap. Stob. Serm. V. p. 70: Εὐριπίδης εὐδοκίμησεν ἐν θεάτρῳ εἰπών, "Τί "δ' αἰσχρὸν, ἂν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;" καὶ Πλάτων ἐντυχὼν αὐτῷ, ἔφη, "Αἰσχρὸν τό γ' αἰσχρὸν, κἂν δοκῇ, κἂν μὴ δοκῇ."

33. C. Κλεάνθης—Φίλοις τε δῆναι—] Euripidis in Electra 432. diſceptat Dion Chryſ. Or. VII. p. 1151. A: καὶ δῆτα καὶ τὸ τοῦ Εὐριπίδου σκοπῶν, εἰ ᾗ κατ' ἀλήθειαν ἀπόρως αὐτοῖς ἔχει τὰ πρὸς τοὺς ξένους, ὡς μήτε ὑποδέξασθαί ποτε δύνασθαι, μήτε ἐπαρκέσαι δεομένῳ τινί· εὑδαιμῇ τοιοῦτον εὑρίσκω τὸ τῆς ξενίας: quod item perſequitur diſerte hoc dictum attingens, p. 117. B. et 118. B.

33. D. Ζήνων ἐπανορθούμενος τὸ τοῦ Σοφοκλέους, Ὅσις δὲ πρὸς τύραννον—] Nobiliſſimum dictum ſæpe in eos, qui tali in cauſſa eſſent, accommodatum eſt: veluti a Pompeio in ſe ipſum, apud Plutarchum in ejus Vita p. 661. A. et Apophthegm. p. 204. D: ab Ariſtippo, in quem eamdem correctionem confert Diocles apud Diogenem Laertium II. 82: Εἰπόντος πρὸς αὐτὸν Διονυσίου, "Ὅσις γὰρ ὡς τύραννον "ἐμπορεύεται, Καὶνὸς εἰ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ," ὑπολαβὼν, "Οὐκ ἔστι δοῦλος, ἂν ἐλεύθερος μόλῃ·" τοῦτο Διοκλῆς φησιν ἐν τῷ περὶ βίων φιλοσόφων. In Sophoclis editione Brunckiana e Plutarcho relatum eſt in Fragm. Incert. Num. LIV. T. II. p. 41. Stoicorum fuerunt ſimiles in poetarum dictis cor-

rectiones: Zenonis in hoc argumento fimilis eſt ratio, quam animadvertemus, in Fragmentis Plutarchi X. 1. Cæterum hoc loco pro ἂν rectius eſt in D. ἦν.

33. D. συνεκφαίνων] *Simul ſignificans:* verbum a Stephano in Theſ. L. Gr. omiſſum, notavit Dan. Scottus in Appendice duobus exemplis, altero hoc Plutarchi, altero Appiani.

33. E. Τόδ' ἐϛὶ τὸ ζηλωτὸν—] Dictum videtur eſſe Euripidis e dramate perdito. Τόξον μερίμνης, *ſagitta curæ*, ſi quis ſtudio conſequitur quod vult, voto ſuo potitur, non aberrat et fruſtratur propoſito: tralatio rei conveniens: ut in illo Platonis Leg. XII. p. 694. G: —πᾶσαν ἀρετὴν ἔχειν, ἧς ἄρχει τὸ μὴ πλανᾶσθαι πρὸς πολλὰ ϛοχαζόμενον· ἀλλ' εἰς ἓν βλέποντα, πρὸς τοῦτο ἀεὶ τὰ πάντα εἶον βέλη ἀφιέναι: Cratylo p. 272. B. Sophoclis Antig. 1149. πάντες, ὥϛ τοξόται σκοποῦ, τοξεύετ' ἀνδρὸς τῆδε— dictum Creontis, cui reſpondet Tireſias 1200. Τοιαῦτά σου ὥϛε τοξότης ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα: et fere habet proverbii celebritatem τοῦ σκοποῦ τυγχάνειν, notatum Eraſmo Adag. p. 322. Sententia, qualis a Plutarcho correcta prodiit, haud obſcurum habet locum in Philoſophiæ præceptis: ipſe in libro De Auditione ita eam expreſſit p. 37. D: τοὺς ἑπομένους (τῷ λόγῳ) ἄξιόν ἐϛι μόνους ἐλευθέρους νομίζειν· μόνοι γὰρ ἃ δεῖ βούλεσθαι μαθόντες, ὡς βούλονται ζῶσι. Plato Leg. III. p. 589. F: —οὐ τοῦτο εὐκταῖον, οὐδὲ ἑπακτέον, ἕπεσθαι πάντα τῇ ἑαυτοῦ βουλήσει· τὴν βούλησιν δὲ μᾶλλον τῇ ἑαυτοῦ φρονήσει. Menedemus apud Diogenem Laert. II. 136: καί ποτέ τινος ἀκούσας, ὡς μέγιϛον ἀγαθὸν εἴη τὸ πάντων ἐπιτυγχάνειν ὧν τις ἐπιθυμεῖ, εἶπεν (λέγεται), Πολὺ δὲ μεῖζον τὸ ἐπιθυμεῖν ὧν δεῖ· quod paulo aliter eſt apud Stobæum Serm. V. p. 74. fine: Μενέδημος, νεανίσκου τινὸς εἰπόντος, Μέγα ἐϛὶ τὸ τυχεῖν ὧν τις ἐπιθυμῇ, εἶπε, Πολλῷ μεῖζόν ἐϛι τὸ μηδὲ ἐπιθυμεῖν ὧν μὴ δεῖ· et in Sententiis Antonii edit. Wechel. Stobæi p. 291. ubi pro μηδὲ perperam editur μηδέν. Ab ejuſdem præcepti fonte fluxerunt alia dicta: veluti illud Thymaridæ Pythagorici proditum a Jamblicho Vita Pythag. §. 145: ἀποπλέοντι γὰρ αὐτῷ ἢ χωριζομένῳ διά τινα περίϛασιν, παρέῃσαν οἱ ἑταῖροι ἀσπαζόμενοί τε ἢ προπεμπτικῶς ἀποταϲσόμενοι· καί τις ἤδη ἐπιβάντι τοῦ

πλοῦν εἶπεν, "Ὅσα βέλει, παρὰ τῶν θεῶν γένοιτό σοι, ὦ Θυ-
"μαρίδα·" καὶ ὃς, Εὐφήμει, ἔφη, ἀλλὰ βουλοίμην μᾶλλον ὅσα μοὶ παρὰ τῶν θεῶν γένηται. Poeta apud Senecam Epiſtola CVIII: *Quod vult habet, qui velle, quod ſatis eſt, poteſt.* Γνώμαι Σοφῶν MS. Μακάριον οὐ τὸ τυγχάνειν ὧν ἐπιθυμεῖ τις, ἀλλὰ τὸ μηδενὸς ἐπιθυμεῖν· Ἀρκεσιλάου. Ad ſimilem formam compoſitum eſt illud Iſocratis in Nicocle p. 67: Τοὺς λόγους τοὺς ἐμοὺς, νόμους εἶναι νομίζετε, οἷς παρῆσθε τούτοις ἐμμένειν, εἰδότες ὅτι τοῖς μάλιστα ποιοῦσιν ὑμῶν ἃ βούλομαι, τούτοις ἔξεσται ζῆν ὡς αὐτοὶ βούλονται. Epiſtola ad Philippum IV. p. 712.

33. E. Οὐκ ἐπὶ πᾶσί σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς—] Euripidis Iphig. Aul. 29. quem locum adhibet etiam conſolando Apollonio Plutarchus p. 103. B. Xylander correctionem metrice expreſſit,

Δεῖ σε χαίρειν, μὴ λυπεῖσθαι, τυγχάνοντα μετρίων,
Οὐ γὰρ ἐπὶ πᾶσιν ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς Ἀγαμέμνον' Ἀτρεύς.

Sed prioris verſus orationem, non ut ligatam, ſed ut ſolutam, a Plutarcho poſitam fuiſſe, nec niſi ipſo imprudente in ſimilitudinem ligatæ exiiſſe, dicam. Nam alioquin et in eodem genere anapæſticum feciſſet, ut in prioribus correctionibus: nunc Trochaicus apparet, iſque adeo minus integer in λυπεῖσθαι, cujus prima corripitur: et proximas item correctiones quaſdam partim proſa oratione ponit. Eſt etiam quædam varietas codicum notanda: pro πᾶσί σ', quod Stephanus et Xylander dederunt, conſentientibus Exempl. Turneb. Rodolph. Jannot. A. E. C. eſt πᾶσιν in Ald. Baſ. D. Moſc. 1. 2. Harl. Colleg. Nov. tum pro Ἀγαμέμνον, quod eſt in T. V. Moſc. 1. 2. Harl. et Euripideis exemplaribus, habent Ἀγαμέμνων' Ald. Baſ. Steph. Colleg. Nov. at Xyl. Ἀγαμέμνον'.

33. E. Αἰ αἰ τόδ' ἤδη θεῖον—] Euripidis e deperdita tragœdia Chryſippo: ſine auctoris nomine eſt apud Plutarchum De Virtute Mor. p. 446. et Stobæum Serm. V. p. 63: doctiſſima diſputatione dicti auctoritatem ſententiamque declaravit L. C. Valckenarius Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 21. et ſeq.

33. F. Τρόπος ἐσθ' ὁ παίδων—] Menandri ex incerta comœdia locus integrior exſtat apud Stob. Serm. XXXVII.

p. 220. unde retulit Grotius Florileg. p. 147. et J. Clericus p. 218. Plutarchus in Præceptis Reip. Ger. p. 801. C. huic dicto eamdem correctionem adhibet: ἐπανορθωτέον τὸ τοῦ Μενάνδρου, "Τρόπος ἐσθ' ὁ πείθων τοῦ λέγοντος, οὐ λόγος," καὶ γὰρ ὁ τρόπος ἦν ὁ λόγος· εἰ μὴ νὴ Δία φήσει τις, ὡς τὸν κυβερνήτην ἄγειν τὸ πλοῖον, οὐ τὸ πηδάλιον, καὶ τὸν ἱππέα σχέφειν τὸν ἵππον, ἢ τὸν χαλινόν, ὕτως πόλιν πείθειν, ἢ λόγῳ ἀλλὰ τρόπῳ χρωμένην, ὥσπερ οἴακι καὶ χαλινῷ, τὴν πολιτικὴν ἀρετήν—. Unde item confirmatur hujus loci correctio, qua pro ἵππος notavimus legendum esse ἱππεύς. Cæterum, λόγος et τρόπος comparantur et p. 41. B. Aristides T. I. p. 284: ἐπεξῆλθε δὲ ὁ νεώτερος [Καῖσαρ] ῥῆμά τινος, λέγων, ὅτι ἀκολουθοίη τῷ τρόπῳ καὶ τὰ τῶν λόγων· est enim proverbium eidem memoratum T. II. p. 99: οὐκ ἀποσατεῖ δὲ οὐδὲ ἡ παροιμία τύτων, ἡ λέγουσα, οἷος ὁ τρόπος τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸν λόγον.

p. 34. A. Πρὸς ἥλυ νεύει μᾶλλον—] Forte Sophoclis e satyrico dramate, ut suspicatur L. C. Valckenarius ad Euripidis Hippolyt. 780. Eodem loco utitur Plutarchus in Amatorio p. 766. F: ὁ μὲν φιλήδονος ἐρωτηθεὶς εἰ "πρὸς ἥλυ "νεύει μᾶλλον ἢ ἐπὶ τὰ ἄῤῥενα," καὶ ἀποκρινάμενος, ὅπου προσῇ "τὸ κάλλος, ἀμφιδέξιος," ἔδοξεν οἰκείως ἀποκρίνασθαι τῆς ἐπιθυμίας—. De voce ἀμφιδέξιος præter Valckenarium ad l. c. consulendus est H. Stephanus. Thes. L. Gr. T. IV. p. 398.

34. A. μετοιακιζόμενος] Recepi ut legitimum et sententiæ congruens, quamquam in Lexicis non memoratum: de simplicis οἰακίζειν auctoritate non est dubium, quam agnoscunt Pollux I. 98: Hesychius T. II. p. 721. ubi quædam notavit J. Alberti: H. Stephanus Thes. L. Gr. Indice p. 1525. et hoc metaphorico usu. Aristoteles Ethic. Nicomach. X. 1: παιδεύουσι τοὺς νέους οἰακίζοντες ἡδονῇ καὶ λύπῃ. Themistius Commentar. in Aristotelem De Anima III. p. 93. b. 19: καὶ τὰ ἄλογα ζῶα ταύταις ταῖς φαντασίαις οἰακίζεται μόναις. Anonymus Vita Pythag. §. 16: ἕκαστον γὰρ τῶν ἄλλων ὑπὸ μιᾶς φύσεως οἰακίζεται, ἡμᾶς δὲ ὑπὸ τῶν διαφόρων δυνάμεων ἀντισπώμεθα. Sic est μετοχετεύεσθαι Herodiani Hist. I. 3. 4. Et vero μετοικιζόμενος sententiæ causa poterat ferri, nec tamen tantumdem efficaciæ habuerit: veluti in illo dicto

apud Joannem Damaſcenum in Parallelis Florentinis MSS. *Δυσάρεστοι ὄντες οἱ ἀπαίδευτοι, καθάπερ ἐξ οἰκιῶν, τῶν προαιρέσεων καθ' ἡμέραν μετοικίζονται.*

34. A. *ἀπαρίστερος*] Non poterat uti vocabulo, quod diſertius concinniuſque opponeretur antecedenti *ἀμφιδέξιος*: nam, ut hic utraque manu dextere utitur, ita ille utraque ſiniſtre et inepte. A grammaticis reprehenſum ut minus Atticum, ejuſque loco commendantibus *σκαιόν*, de quo ſupra diximus, vindicatum eſt a Sallierio ad Thomam Mag. p. 795. ſeq. cui addatur Nunneſius ad Phrynichi Eclog. p. 110: Berglerus ad Ariſtophanis Aves 1566: J. Alberti ad Heſychium T. I. p. 1314. Alia notabimus ad p. 467. C.

34. A. *Φόβος τὰ θεῖα—*] Sine auctoris nomine exſtat apud Stobæum Serm. V. p. 63. unde in Florilegium recepit Grotius p. 35. et in Excerpta p. 465. Sophoclis eſſe ſuſpicatur L. C. Valckenarius ad Euripidis Phœniſſ. p. 209. ſeq. In Plutarchi reprehenſione, *φόβος* deſiderari putem, ut ſit: *καὶ μὴν ὐδαμῶς φόβος, ἀλλὰ Θάρσος τ. θ. τ. σ. β.*

34. A. *τοῖς ἄφροσι καὶ ἀχαρίστοις καὶ ἀνοήτοις*] Quam vim habeat *ἀχαρίστοις*, non continuo apparet. Krebſius intelligit *rudes, ignaros, literarum elegantiorum expertes*, ut *χαριέντες* his oppoſita notione dicuntur. Quod non probo, quippe nullo uſu firmatum, qui hoc ſenſu potius requireret *ἀμούσους*, forte et *ἀχαρίτους* ferret, quod huic loco aſſerendum cenſuit doctiſſimus J. G. Schneiderus ad Demetrium Phal. §. 130: vocabulum ſane probum animadverſum P. Weſſelingio ad Herodotum p. 98. et 577. tamen dubito, an huic loco ſatis conveniat. Igitur retineamus vulgatum, in quo omnes libri conſentiunt, idque intelligamus *ingratos, qui beneficia Dei nec animadvertunt nec grato animo accipiunt, quippe qui illius beneficam naturam pro malefica habent.* Idque congruit in ſuperſtitioſos, quos Plutarchus De Superſtitione p. 167. D. hoc nomine reprehendit: *δοξάζουσι φοβερὸν τὸ εὐμενὲς, ἢ τυραννικὸν τὸ πατρικὸν, ἢ βλαβερὸν τὸ κηδεμονικὸν, καὶ τὸ ἀμήνιτον ἄγριον εἶναι ἢ θηριώδες.* Seneca Epiſtola CXXIII. fine: *Superſtitio error*

insanus est: amandos timet: quos colit, violat. Quid enim interest, utrum deos neges, an infames. Cui adhibeatur aliud ejusdem effatum, De Beneficiis III. 1: *Et utrum tu pejorem vocas, apud quem gratia beneficii intercidit, an apud quem etiam memoria? Vitiosi oculi sunt, qui lucem reformidant: cæci, qui non vident. Et parentes suos non amare, impietas est: non agnoscere insania.* Non dissimili sensu est ἀχάριστος apud Platonem Menex. p. 408. F.

34. B. Ἡσίοδος εἰπών, Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ'—] Ἔργ. 346. ubi Procli ac Tzetzæ annotationes ex perdito Plutarchi Commentario fluxisse et res ipsa, et utrorumque comparatio indicat. Sed hoc Hesiodi consilium ab uno exemplo reliqua similia intelligi jubentis diserte declarat Dion Chrys. Or. LXXVII. p. 651. B: καὶ γὰρ ἐπ' ἄλλοις ἐστὶν ἔθος αὐτῷ περὶ ὅλου τοῦ πράγματος φράζειν ἐφ' ἑνὸς ἢ δυοῖν· οἷον ὅταν φῇ μηδ' ἂν βοῦν ἀπολέσθαι τινὶ ἄνευ τῆς τοῦ γείτονος πονηρίας· οὐ δήπου φησὶν, ὅτι βοῦν ἀπολέσαι ἂν, εἰ μὴ γείτων πονηρὸς ἦν· ἢ ἄλλως συγχέοι· πρόδηλον δὲ οὐκ ἂν ἀπόλοιτο, ἐὰν δύνηται λαθεῖν, οὐδὲ αἶγα τῶν καλῶν, τῶν πολὺ ἀμελγομένων· ἀλλὰ δηλονότι ὡς πρὸς συνιέντας λέγει τοὺς ἐντυγχάνοντας τοῖς ποιήμασιν: qui locus, certe in voce συγχέοι corruptus, hanc aut similem postulat medicinam, ut legatur ἐχθρός: *nisi vicinus sit malus aut alioquin inimicus.* Huc quoque retulit Spartanorum Messeniorumque vicinitatem Diogenes Cynicus, ut prodit Ælianus Var. Hist. IX. 28: Ἐπήνει Σπαρτιάτης τὸ ἔπος Ἡσιόδου, τὸ λέγον, "Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κα-"κὸς εἴη," ἀκούοντος Διογένους, ὁ δὲ εἶπε, Καὶ μὴν Μεσσήνιοι καὶ οἱ βόες αὐτῶν ἀπολώλασι, καὶ ὑμεῖς αὐτῶν ἐσε οἱ γείτονες.

34. B. Τίς δ' ἐστὶ δοῦλος—] Euripidis ex incerto dramate: citat Plutarchus in Consolat. Apollon. p. 106. D. Philo Jud. T. II. p. 448. Clemens Alex. Strom. IV. p. 586. falso Heraclitum laudans auctorem. In Fragmentis editionis Musgrav. est Num. CXVI. Habet et Grotius Excerpt. 427. et A. Schottus in Proverbiis Metricis 870. Sensus dicti satis est perspicuus, ut non videam quomodo in eo declarando tot verborum consumserit Krebsius. Simile dictum est Agidis in Apophthegm. Lacon. p. 216. C. ιη'.

34. C. ὀξυκοΐας] *Celeritatis audiendi et intelligendi.* Eadem vox eſt apud Plutarchum Sympoſ. IV. p. 670. F. de lepore, ὀξυκοΐᾳ δὲ δοκεῖ διαφέρειν. H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. 1351. hanc formam repudiat, et ὀξυήκοΘ, ὀξυηκοΐα, ſcribendum cenſet, quam vocem alio loco T. I. p. 289. recenſet, certe analogia et uſu commendatam. Attamen Daniel Scottus in Appendice locum adfert Ariſtotelis Hiſt. Anim. IV. 8. ubi bis altera forma ὀξύκοος legitur: —εἰσὶ δέ τινες, οἵ φασι ᾗ μάλιϛα ὀξυκόους εἶναι τῶν ζώων ἰχθύας.—μάλιϛα δ' εἰσὶ τῶν ἰχθύων ὀξύκοοι κεϛρεὺς, χρὲμψ, λάβραξ, σάλπη, χρομὶς— ubi vir Græcæ linguæ ſcientiſſimus Frid. Sylburgius hæc notat: "ὀξυκόους *excuſari poteſt, ſi* "*a* κοεῖν *derivetur: alioqui potius ſcribendum* ὀξυηκόους *vel* "*ſaltem* ὀξηκόους:" at doctiſſimus Camus, qui hoc Ariſtotelis opus cum interpretatione et notis Francice ſcriptis edidit Pariſiis anno 1773. forma quarta, duobus voluminibus, exhibuit ὀξυηκόους et ὀξυήκοοι ex ſcriptis codicibus. Equidem ὀξυκόος utrum ab ipſis Scriptoribus, an a librariis ſit, haud facile dicam: quamquam eſt et in Hippodami Pythagorici diſputatione apud Stobæum Serm. CI. p. 555: ὀξυκοΐα δὲ καὶ ὀξυδορκία καὶ ποδῶν ὠκύτας—.

34. C. Μενάνδρου—Μαχάριος—] Apud Stobæum bis exſtat ſub nomine Menandri, Serm. XCII. p. 512. et CI. p. 552. unde Grotius Florileg. p. 381. et Clericus p. 120. Habet quoque S. Maximus Sent. p. 759.

34. D. Σὺ δ' ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς—] Sophoclis ex Scyriis: citat etiam Plutarchus in libro De Diſcrim. Adul. et Amici p. 72. E. ubi pro ἀποσβεννὺς eſt καταιχύναν: et compilator libelli De Nobilitate Cap. 20. Poſuit Brunckius in Fragmentis Sophoclis T. II. p. 28.

34. D. ὀρτυγοκοπᾶς—] Notum in Græcis ſtudium: de quo videantur, quos laudavit Gatakerus ad M. Antonin. I. 6. p. 5.

34. D. Μὴ πλοῦτον εἴπῃς—] Euripidis ex Æolo citatur a Stobæo Serm. XCI. p. 507. unde Grotius Florileg. p. 376. In Fragmentis Eurip. hujus fabulæ Num. XIV. Eſt et apud Athenæum IV. p. 159. D. et Sextum Empir. Adverſ. Mathem. I. 13. p. 274. unde colligere licet,

hunc locum fuiſſe unum ex iis, qui in philoſophorum ſcholis frequentarentur. Plato Leg. V. p. 611. A: πλουσίους δ' αὖ σφόδρα χρὴ ἀγαθοὺς, ἀδύνατον· οὕς γε δὴ πλουσίους οἱ πολλοὶ καταλέγουσι· λέγουσι δὲ τὸς κεκτημένους ἐν ὀλίγοις τῶν ἀνθρώπων νομίσματος ἄξια κτήματα, ἃ καὶ κακός τις κέκτηται· ἄν· quam ſententiam laudat Clemens Alexandr. Strom. II. p. 368. B. Certe imitatus videtur Cicero Tuſc. V. 16: *Omitto divitias: quas, quum quivis indignus habere poſſit, in bonis non numero.* Seneca Epiſt. LXXXVII: *Quod contemtiſſimo cuique contingere ac turpiſſimo poteſt, bonum non eſt: opes autem et lenoni et laniſtæ contingunt: ergo non ſunt bona.* Conf. ſupra p. 5. D: et in primis P. Victorium Var. Lect. XXII. 6. Cæterum Ὃν χ' ὡ κάκιστος habent Stob. Athen. Rodolph. Vulcob. Mez.

34. E. Τῆς θαλίας γὰρ—] Videtur Euripidis eſſe: ſimilis certe hujus eſt alius apud Plutarchum De Cupiditate Divitiarum p. 526. C: Ἀκόλαστα πάντη γίνεται δούλων τέκνα: quem παροιδεῖ Arcefilaus apud Diog. Laert. IV. 35.

34. E. Δύσπαρι—] Iliad. Γ. 39. N. 769.

34. E. Ἕκτωρ εἶδος ἄριστε] Iliad. P. 142.

34. F. καὶ νὴ Δία τῷ λέγειν ἐφεξῆς ἄριστε] Xylander, Cruſerius, Grotius, in eo fere conveniunt, ut τῷ λέγειν ἐφεξῆς reddant, *atque adeo facundia.* Atqui hoc bis peccare videtur: primum, quod nulla ratio habetur adverbii ἐφεξῆς: deinde, quod facundia et præſtantia dicendi non eſt μικρὸν vel φαῦλον, quale quid hic locus requirit. Ergo, aut ἐφεξῆς λέγειν tamquam quid minutum cenſendum, aut aliud quærendum. Et utrumque ſuam habet verisimilitudinem. Aliud quæſivit Amyotus vertens, *et encores y pouvons nous bien adjouſter, pour parler continuellement:* nimium ille a Græca dictione aberrans, quippe quæ, ut hæc interpretatio locum haberet, hujuſmodi eſſe deberet, καὶ νὴ Δία ἐν ἄλλοις τοιούτοις, ὥστε μὴ πάντα ἐφεξῆς λέγειν, ἄριστε, *et hercle in aliis talibus multis, ut non omnia ordine recenſeamus, præſtantiſſime.* Igitur, quandoquidem talis ſententia huic loco ſine nimia Græci contextus mutatione adjungi nequit, nil quod relinquatur video, niſi ut ſignificari putemus illud Homericum Iliad. Ψ. 483. Αἶαν, νείκεα ἄριστε, ἀριφραδὲς, ita

ut ἐφεξῆς λέγειν, quod alioquin plerumque in laude ponitur, *ordine, deinceps, continuo dicere,* hoc loco ſit in reprehenſione accipiendum pro συνεχῶς, *perpetuo, nulla interpoſita mora, nullo intervallo,* quo alius audiens ad cogitandum vel reſpondendum uti poſſit: quale eſt illud apud Ciceronem De Finib. II. 1: *Cum enim fertur, quaſi torrens, oratio, quamvis multa cujuſquemodi rapiat, nihil tamen teneas, nihil adprehendas, nuſquam orationem rapidam coerceas. Omnis autem, quæ via quadam et ratione habetur, oratio, præſcribere primum debet, ut quibuſdam in formulis, "ea res agatur," ut, inter quos differitur, conveniat, quid ſit id, de quo diſſeratur.* Aut quale eſt Iſocratis Panathen. p. 431: —καθ' ἓν ἕκαστον εἴ τινες σκοποῖντο τί ἂν ἀποδοκιμάσειαν, ὐδεὶς ἂν ὐδὲν ἀφελεῖν αὐτῶν τολμήσαιεν· ἐφεξῆς δ' ἀναγινωσκομένων, ἅπαντες ἂν ἐπιτιμήσειαν, ὡς πολὺ πλείοσιν εἰρημένοις τοῦ δέοντος: Eupolidis de Alcibiade, quod refert Plutarchus in hujus Vita p. 196. E: Λαλεῖν ἄριστος ἀδυνατώτατος λέγειν, atque hujus ſimilitudine in hunc præſentem locum potius λαλεῖν ἐφεξῆς convenire videatur. Cæterum, quocumque nos vertamus, occurrit difficultas: eſtque eadem in ſimili conſtructione ac ſententia Libanii T. I. p. 9. C: Δεῖ δὲ μὴ Εὐριπίδην παραλιπεῖν· πάντως δὲ οὐκ ἀμφισβητήσιμος ἡ σοφία τοῦ ποιητοῦ· τί οὖν ἐκεῖνός φησι· "Μηδὲν εἶναι πρότιμότερον φίλου σα-"φῶς, ὁ δὴ πᾶν ἐφεξῆς ἄριστον·" εἶτ' ἐπειδὴ τὸς ἀνθρώπους ἑώρα πλοῦτον καὶ τυραννίδα θαυμάζοντας, διαῤῥήδην φησὶν, Οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννὶς τοῦδε βελτίων. Vitium ne Morellum quidem latuit, qui quum ſanare id non poſſet, fecit quod potuit, et aſteriſco notavit: fortaſſe ſophiſta ſcripſit —σαφῶς, ὡς δὴ πάντων ἐφεξῆς ἄριστον· *tamquam hoc ſit omnium deinceps, omnino, a primo ad ultimum ſi enumerentur, optimum.* Euripidis dictum exſtat in Oreſte 1157. ſeq. Φεῦ· οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον, ἢ φίλος σαφής· Οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννὶς· ἀλόγιστον δέ τι Τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γενναίᾳ φίλῳ: ubi ſecundo verſu ſi τοῦδε βελτίων in libro ſuo habuit Libanius, proximo Οὐ πλῆθος legere debuit. Ariſtides T. I. p. 492. dicens, *omnes dolos Philippi eo ſpectare, ut poſſit* ταῦτ' ἐφεξῆς τὰ ῥήματα συνθεῖναι, Βασιλεὺς Ἑλλήνων Φίλιππος, vocabulum reprehenſioni adhibet. At laudi Dion Chryſ. Or. XI. p. 157. C,

de Homero: ἐπιχειρήσας γὰρ τὸν πόλεμον εἰπεῖν τὸν γενόμενον ὑπ' Ἀχαιοῖς πρὸς τοὺς Τρῶας, οὐκ εὐθὺς ἤρξατο ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ὅθεν ἔτυχεν· ὃ ποιοῦσι πάντες οἱ ψευδόμενοι χεδὸν ἐμπλέκοντες ἢ περιπλέκοντες, καὶ οὐδὲν βουλόμενοι λέγειν ἐφεξῆς· ἦτιον γὰρ κατάδηλοί εἰσιν· εἰ δὲ μὴ, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἐξελέγχονται. Demoſthenes Orat. pro Corona p. 481. F: τὴν γὰρ αὐτὴν τούτῳ ποιησάμενος τῶν γεγραμμένων τάξιν, περὶ πάντων ὑμῖν καθ' ἕκαστον ἐφεξῆς, καὶ οὐδὲν ἐκὼν παραλείψω. Sic *deinceps, ordine*, i. e. *ſine exceptione*, frequens a Scriptoribus uſurpatur ἐφεξῆς: veluti Ariſtide T. II. p. 100. 224. 227 bis, 248. 249. 255. 292: Porphyrio De Abſtin. III. 2: Luciano T. I. p. 550. ἑξῆς. Quibus fere eo reducimur, ut hoc Plutarcheo loco λέγειν ἐφεξῆς, *ordine ac deinceps dicere*, ſtare non poſſe, ſed potius quid excidiſſe putemus, quo efficeretur hujuſmodi ſententia, *atque adeo aliis in rebus, ne omnia deinceps recenſeamus, præſtantiſſime*; quale quid, ut diximus, ſecutus eſt Amyotus. Nil medelæ præbent codices. Harl. ἴδια pro νὴ Δία. Moſc. 2. τὸ λέγειν. C. quoque pro δεῖπνοις habet τὸ λέγειν ἐφεξῆς, tum item ſuo loco.

p. 35. A. Διογενὲς Λαερτιάδη—] Iliad. B. 173. et alibi ſæpe.

35. B. Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο—] Iliad. H. 47. Λ. 200.

35. B. Ὦ Ἀχιλεῦ] Iliad. T. 216. ubi noſtra exempla habent μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν.

35. B. Δῖε Μενοιτιάδη] Iliad. Λ. 607.

35. B. Οἰνοβαρὲς—] Iliad. A. 225: ſupra p. 19. C.

35. B. Αἶαν νείκεα ἄρισε—] Iliad. Ψ. 483.

35. C. Ἰδομενεῦ.] Iliad. Ψ. 474.

35. C. Αἶαν ἀμαρτοεπὲς—] Iliad. N. 824.

35. C. Ἀκριτόμυθος—] Iliad. B. 246.

35. C. Ὄρσεο κυλλοπόδιον—] Iliad. Φ. 331.

35. D. εὑροῦντας—] Videatur annotatio ad p. 24. F.

35. D. Φιλήμονος—Ἥδιον οὐδὲν—] Eſt etiam apud Stobæum Serm. XIX. p. 168. unde Grotius in Florilegio p. 101: Clericus in Fragm. Philem. p. 302.

35. D. Ἄδραστος—τοῦ Ἀλκμαίωνος—] Euripidis ſunt verſus ex Alcmæone, quos item Plutarchus adhibet De Ca-

pienda ex Inimic. Utilit. p. 88. F: et attigit L. C. Valckenarius in Diatrib. in Fragm. Eurip. p. 150.

35. E. *οἱ τὰ ἱμάτια μαιγνύοντες*—] Videtur hoc referri ad morem Perſarum, de quo diximus in Animadverſionibus ad Plutarchi librum De Sera Num. Vind. p. 565. A. editionis prioris p. 109.

35. F. *αὔξειν ἀποδείξεσι τὴν μαρτυρίαις φιλοσόφοις*] Hoc inſtitutum tenuiſſe videtur Plutarchus in Ὁμηρικαῖς *μελέταις*, opere perdito.

p. 36. A. *Τέκνον ἐμὸν*] Iliad. E. 428. ubi noſtra exempla habent *Οὔ τοι, τέκνον ἐμὸν*—: de quo videatur Sam. Clarkius.

36. A. *Ζεὺς γάρ τοι νεμεσᾷ*—] Vide ſupra, quæ notavimus ad p. 24. B. et Sap. Conv. p. 164. C.

36. A. *Νήπιοι οὐδ' ἴασιν*] Heſiodi Ἔργ. 40: habet vim proverbii, de quo multi multa.

36. A. Ἡ δὲ *κακὴ βουλὴ*—] Item Heſiodi Ἔργ. 265. quod citatum Plutarcho De Sera Num. Vind. p. 554. A. et animadvertimus priore editione p. 48. et in hac illo loco animadvertemus.

36. B. *Τὸ ἀδικεῖν κάκιον εἶναι τοῦ ἀδικεῖσθαι*] Frequens ſententia apud Platonem, cum alibi, tum in toto *De Republica* opere, tum denique in Gorgia p. 290. A—298—: illic in primis, ubi Polo interroganti, Σὺ ἄρα βούλοιο ἂν ἀδικεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀδικεῖν; Socrates reſpondet, Βουλοίμην μὲν ἂν ἔγωγε ἑκάτερα· εἰ δὲ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. Cicero Tuſc. V. 19: *accipere quam facere præſtat injuriam*: ubi plura de hoc argumento notat J. Davifius. Eſt etiam egregia Hieracis diſputatio ap. Stob. Serm. X. p. 133.

36. B. *Θάρσει· πόνος γὰρ*—] Una hac mentione proditum, in Æſchyli Fragmenta relatum a Stanleio p. 648. et 886.

36. B. Ὡς *οἱ μεγάλοι πόνοι*—] Epicuri quarta in *κυρίαις δόξαις*, apud Diogenem Laert. X. 140; frequens Ciceroni et aliis Scriptoribus; quorum locos bene multos collegit Th. Gatakerus ad M. Antonin. VII. 33. p. 219.

36. B. *τοῦ Θέσπιδος ταυτὶ*—] Theſpidem nullas reliquiſſe

ſcriptas fabulas, et quaſdam a Veteribus ſub ejus nomine memoratas ex Heraclidis Pontici officina profectas, in quibus hunc etiam a Plutarcho locum fuiſſe, eruditiſſima diſputatione declarat R. Bentleius in Diſſertationibus Phalarideis p. 130. ſeq. Pro μόνος recte μοῦνος B. et Mez.

36. C. Πόρρω γὰρ ἡδονῆς—] Platonis Epiſtola III. p. 708. B: πόρρω γὰρ ἡδονῆς καὶ λύπης ἵδρυται τὸ θεῖον.

36. C. Φάσωμεν πιθὸν κῦδος—] In Bacchylidæ Fragmenta hinc relatum a Fulvio Urſino p. 203. editionis 1568. formæ octavæ: et p. 119. editionis 1567. formæ duodecimæ: a Brunckio repetitum in Analectis T. I. p. 152. D. Φράσωμαι: Mez. Πλεῖτος δ' ἀνθρώπων καὶ τοῖς δαλοῖσιν ὁμιλεῖ.

36. C. Ἐγὼ δὲ οὐδὲν—] Sic Grotius et Xylander ediderunt, niſi quod hic, δ' οὐδέν: ille aliter in Florilegio p. 35. diſtribuit: Ἐγὼ δ' οὐδὲν πρεσβύτερον νομίζω Τᾶς σωφροσύνας, ἐπεὶ Τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ ξύνεστι. Rectius in Fragmentis Euripideis edit. Muſgr. p. 594. Ἐγὼ δ' οὐδὲν πρεσβύτερον Νομίζω τᾶς σωφροσύνας, Ἐπεὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ ξύνεστι. Exſtat et apud Stobæum Serm. V. p. 63. Conferri poteſt ſimilis ſententia ex ejuſdem Temenidis p. 590. edit. Muſgr. Ἀρετὴ δὲ κἂν θάνῃ τις οὐκ ἀπόλλυται, Ζῇ δ' εὐκλεὴς ὄντος σώματος. Andromache 777: —ἀ δ' ἀρετὰ Κἂν θανοῦσι λάμπει— de quo L. C. Valckenarius ad Euripidis Phœniſſ. p. 100: et imitatus videtur Diodorus Sic. I. 2. p. 5.

36. C. Τιμᾶν τὰν—] De hoc non alibi, quod ſciam, prodito Euripidis loco ſatis diximus in Notatione Emendationum. Unum addendum de illo a Muſgravio correcto nobiſque probato ἀντέταδε, *minamini*, *jactatis*. Eſt hoc exquiſitum. Ita Plutarchus Timol. p. 240. E. Dion Chryſ. Or. IX. p. 139. B: ἀνατεινομένου δὲ καὶ σπουδάσαντος οὐχ ὑπήμενον τὴν παῤῥησίαν. Diogenianus apud Euſeb. Præp. Evang. VI. p. 207. D: οὕτως ἀνετείνου τῷ λόγῳ. P. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 646. attigit et hoc verbum et nomen ἀνάτασις, de quo infra dicemus.

36. D. ἀνάπλεως ἐὸν ἦκεν τῆς μητρὸς ἀεὶ καὶ τίτθης—] Platonica fere ſunt. Ἀνάπλεως in gloſſis habet Tunæus et explicuit Ruhnkenius p. 31. *plenus ſordium*, *nondum purgatus*: ſic et Rep. VII. p. 481. D: σκότους ἀνάπλεως χοίρῃ τὸς

ὀφθαλμούς. Juſtinus Martyr Dialog. cum Tryphone p. 223. D: ἀφροσύνης ἀνάπλεω ἦσαν. Vis narratiuncularum admonitionumque, a matribus et nutricibus acceptarum, in utramque partem magna eſt: nam et ad veras ducuntur notiones de Diis juvenes, παιδόμενοι τοῖς μύθοις, οὓς ἐκ νέων παίδων ἔτι ἐν γάλαξι τρεφόμενοι τροφῶν τε ἥκιστα καὶ μητέρων, ut ait philoſophus Leg. X. p. 665. D: et depravamur, *ut pæne cum lacte nutricis errorem ſuxiſſe videamur; cum vero parentibus redditi, demum magiſtris traditi ſumus, tum ita variis imbuimur erroribus, ut vanitati veritas, et opinioni confirmatæ natura ipſa cedat. Accedunt etiam poetæ: qui, cum magnam ſpeciem doctrinæ ſapientiæque præ ſe tulerint, audiuntur, leguntur, ediſcuntur, et inhæreſcunt penitus in mentibus*, quæ eſt graviſſima eademque veriſſima Ciceronis querela Tuſc. III. 1. 2. Plutarchus Adv. Epicur. p. 1105. A: *fabulas de inferis*, ait, οὐ πάνυ πολλοὶ δεδίασι μητέρων ὄντα καὶ τιτθῶν δόγματα. Philo Jud. De Charitate p. 716. E. *ſapientiæ ſtudioſos*, ait, μυθικῶν πλασμάτων κατεξανεσάντας, ἅπερ ἐκ πρώτης ἡλικίας ἀπαλαῖς ἔτι ψυχαῖς καὶ τίτθαι καὶ παιδαγωγοὶ καὶ μυρίοι ἄλλοι τῶν συνήθων ἐνεχάραξαν—. De Judice p. 720. C: αἴτιον δὲ τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἐστὶν ἐν τοῖς μάλιστα ἡ πρὸς τὸ ψεῦδος οἰκείωσις, ὅπερ ἐκ πρώτης γενέσεως καὶ σπαργάνων αὐτῶν τίτθαι καὶ μητέρες καὶ ὁ ἄλλος τῶν κατ' οἰκίαν ἀνδραπόδων καὶ ἐλευθέρων ὅμιλος ἔργοις καὶ λόγοις ἀεὶ σύντροφον κατασκευάζουσιν, ἁρμοζόμενοι καὶ ἐνοῦντες αὐτὸ τῇ ψυχῇ ὡς μέρος φύσεως ἀναγκαῖον—.

36. E. ἄζηλον δὲ καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ μηδὲν ἄνευ χρημάτων καὶ δόξης ἀγόντων] Primum, καὶ ante τὴν ἀρετὴν delendum auctoritate codicis D. et ſuadente ſententia. Tum exquiſitus verborum uſus non eſt prætermittendus. Alter eſt in ἀγόντων pro ἡγουμένων, *ducentium, exiſtimantium*, de quo notarunt G. Budæus Comment. L. Gr. p. 373: H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 61, 62: F. L. Abreſchius Animadv. ad Æſchyl. L. III. p. 203. Eſt et alius apud Plutarchum locus in Bruto p. 996. B: ἐν τιμῇ τὸν Γάϊον ἦγεν. Plato Epinom. p. 702. F: εἰς ἔντιμον χώραν καλαφανῆς ἄγων αὐτούς. Euripides Bacchis 1035: Θήβας δ' ἀνάνδρους ὦδ' ἄγεις; Ariſtides T. I. p. 33. 48. 89. 90. 91. 110. 147. 188. 494.

557. T. II. 364. Alter eſt uſus in τὸ μηδὲν, ubi additus articulus inſignem habet vim, veluti hoc et aliis Plutarchi locis, Opp. Mor. p. 158. D. 553. B. 554. D. 959. B. 963. B. 1072. C. 1106. D. Vitarum p. 176. E, F. 367. D. 476. D. 849. B. 950. F.

36. E. ἔκπληξις ἴσχυε καὶ ταραχὴ καὶ θάμβος] Hic locus eſt ex eorum genere, de quo monuimus ſupra, ad p. 26. B.

36. E. οἷον ἐκ σκότους πολλοῦ μέλλοντες τὸν ἥλιον ὁρᾶν, ἐδιδάσκοσι, καθάπερ ἐν νόθῳ φασὶ—] Tota hæc imago venit ab exemplo Platonico in Republica expoſito, eoque duplici: altero III. p. 438. D—G; quod eſt de præparatione animi per muſicam ad λόγον, *rationem*, id eſt, per *poeſin* ad *philoſophiam*: nam pulchra et turpia citiſſime animadvertat is, qui in muſica recte inſtitutus eſt, ὀξύτατ' ἂν αἰσθάνοιτο ὁ ἐκεῖ τραφεὶς ὡς ἔδει, καὶ ὀρθῶς δὴ δυσχεραίνων τὰ μὲν καλὰ ἐπαινοῖ, καὶ χαίρων καταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν, τρέφοιτ' ἂν ἀπ' αὐτῶν, καὶ γίγνοιτο καλός τε κἀγαθός· τὰ δ' αἰσχρὰ ψέγοι τ' ἂν ὀρθῶς, καὶ μισοῖ ἔτι νέος ὢν πρὶν καὶ λόγον δυνατὸς εἶναι λαβεῖν· ἐλθόντος δὲ τοῦ λόγου, ἀσπάζοιτ' ἂν αὐτὸν, γνωρίζων δι' οἰκειότητα μάλιστα ὁ οὕτω τραφείς. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη, τῶν τοιούτων ἕνεκα ἐν μουσικῇ εἶναι ἡ τροφή. Sed per muſicam non res ipſas, ſed earum ſimulacra tamquam in aqua et ſpeculis intuemur: quod exemplo literarum oſtenditur: Οὐκοῦν καὶ εἰκόνας γραμμάτων, εἴ που ἢ ἐν ὕδασιν ἢ ἐν κατόπτροις ἐμφαίνονται, οὐ πρότερον γνωσόμεθα, πρὶν ἂν αὐτὰ γνῶμεν. Alterum imitationis exemplum eſt in illa divinitus informata comparatione conditionis humanæ cum ſpelunca, in qua animus non niſi umbras rerum videns, res ipſas ſe videre putat: cui imagini haud ſcio an vel antiquitas vel recentior ætas quid ſimile habeat, cum ſublimitate, tum veritate, tum evidentia: Rep. VII. p. 480, 481. Hujus igitur ſpeluncæ incolam ſi quis πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζοι αὐτὸν βλέπειν, neceſſe fit ἀλγῶν τ' ἂν τὰ ὄμματα καὶ φεύγων ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνα ἃ δύναται καθορᾶν, καὶ νομίζειν ταῦτα τῷ ὄντι σαφέστερα τῶν δεικνυμένων.—Εἰ δ' ἐντεῦθεν ἕλκοι τις αὐτὸν βίᾳ διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους, καὶ μὴ ἀνείη πρὶν ἐξελκύσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς, ἆρα οὐχὶ ὀδυνᾶσθαί τε καὶ ἀγανακτεῖν ἑλκόμενον· καὶ ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς ἔλθοι, αὐγῆς ἂν ἔχοντα τὰ ὄμματα μεστὰ, ὁρᾷν οὐδὲν ἂν δύνασθαι τῶν νῦν

λεγομένων ἀληθῶν.— Συνηθείας δὲ, οἶμαι, δέοιτ' ἄν, εἰ μέλλοι τὰ ἄνω ὄψεσθαι· καὶ πρῶτον μὲν τὰς σκιὰς ἂν ῥᾷστα καθορᾷ, μετὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὕδασι τά τε τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ τῶν ἄλλων εἴδωλα, ὕστερον δὲ αὐτά.— Τελευταῖον δὲ, οἶμαι, τὸν ἥλιον, οὐκ ἐν ὕδασιν, οὐδ' ἐν ἀλλοτρίᾳ ἕδρᾳ φαντάσματα αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸν καθ' αὑτὸν ἐν τῇ αὑτοῦ χώρᾳ δύναιτ' ἂν κατιδεῖν καὶ θεάσασθαι οἷός ἐστιν. Ex eadem comparatione ductum eſt præceptum in ſimili argumento, Leg. X. p. 669. E: Μὴ τοίνυν ἐξ ἐναντίας οἷον εἰς ἥλιον ἀποβλέποντες, νύκτα ἐν μεσημβρίᾳ ἐπαγόμενοι, ποιησώμεθα τὴν ἀπόκρισιν, ὡς νοῦν ποτε θνητοῖς ὄμμασι ὀψόμενοί τε καὶ γνωσόμενοι ἱκανῶς· πρὸς δὲ εἰκόνα τοῦ ἐρατωμένου βλέποντας ἀσφαλέστερον ὁρᾶν: quocum jungatur proximum, p. 670. A. Phædone p. 394. D: Ἔδοξε τοίνυν μοι μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ ἀπείρηκα τὰ ὄντα σκοπῶν, δεῖν εὐλαβηθῆναι, μὴ πάθοιμι, ὅπερ οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα θεωροῦντες καὶ σκοπούμενοι πάσχουσι· διαφθείρονται γάρ πῃ ἔνιοι τὰ ὄμματα, ἐὰν μὴ ἐν ὕδατι ἢ ἔν τινι τοιούτῳ σκοπῶνται τὴν εἰκόνα αὐτοῦ. Jamblichus Vita Pythagoræ §. 67: Καθάπερ ἀμέλει καὶ τοῖς οὐχ οἵοις τε ἀτενὲς ἐνορᾶν τῷ ἡλίῳ διὰ τὴν τῶν ἀκτίνων ὑπερφέγγειαν, ἐν βαθείᾳ συσάσει ὕδατος, ἢ καὶ διὰ τετηκυίας πίσσης, ἢ κατόπτρῳ τινὸς μελανανγοῦς, δεικνύειν ἐπινοοῦμεν τὰς ἐκλείψεις— quo loco ἐν, quod vulgo legitur ante τῷ ἡλίῳ, omiſi auctoritate codicis Memmiani, cujus, ut item alterius litera R ſignificati codicis, lectiones adſcriptæ ſunt exemplo editionis Arcerianæ, quod ex auctione Gronoviana ad me pervenit, cujuſque ope non ſolum *Cohortatio*, ſed et *Vita Pythagoræ* poſt Kuſteri operam multis locis caſtigari poteſt. Eſt vero apud Xenophontem Ἀπομν. IV. 3. 14. ipſius Socratis hujuſmodi ſententia, *Deum non ipſum per ſe, ſed ex ejus operibus cognoſci*: ἐννόει δ', ὅτι καὶ ὁ πᾶσι φανερὸς δοκῶν εἶναι ἥλιος οὐκ ἐπιτρέπει τοῖς ἀνθρώποις ἑαυτὸν ἀκριβῶς ὁρᾶν, ἀλλ' ἐάν τις αὐτὸν ἀναιδῶς ἐγχειρῇ θεᾶσθαι, τὴν ὄψιν ἀφαιρεῖται. Platonem ut ſolet imitatus eſt Themiſtius Orat. IV. p. 51. B: οἱ σφόδρα ἐπιθυμοῦντες τοῖς ὄμμασιν ἀτενίσαι εἰς (cod. Ambroſ. πρὸς) τὸν θεὸν, πρῶτον μὲν ἐν τοῖς ὕδασι μελετῶσι, καὶ διαπειρῶνται τῶν ὀφθαλμῶν, πρὸς τὸ φάσμα αὐτοῦ ἀντερείδεσθαι, ὡς ἂν μὴ ἀθρόας τῆς ἀληθινῆς μαρμαρυγῆς ἐμπλησθέντες, σκότῳ μᾶλλον ἢ αὐγῇ ἀπολαύσειαν. Baſilius M. in ejuſdem argumenti libello, nec ignarus hujus Plutarchei, De

Legend. Gr. p. 493. A: τοῖς ἔξω δὴ τούτοις προτελεσθέντες, τηνικαῦτα τῶν ἱερῶν καὶ ἀπορρήτων ἐπακουσόμεθα παιδευμάτων· καὶ ἐν ὕδατι τὸν ἥλιον ὁρᾶν ἐθισθέντες, οὕτως αὐτῷ προσβαλοῦμεν τῷ φωτὶ τὰς ὄψεις. Xenophontem Cicero Tuſc. I. 30: *Nec vero de hoc quiſquam dubitare poſſet, niſi idem nobis accideret diligenter de animo cogitantibus, quod his ſæpe uſu venit, qui cum acriter oculis deficientem ſolem intuerentur,* (*ut* delendum videtur) *adſpectum omnino amitterent: ſic mentis acies ſe ipſa intuens, nonnumquam hebeſcit; ob eamque cauſſam contemplandi diligentiam amittimus*: ubi J. Daviſius quoque exempli hujus conſuetudinem attigit. Cæterum lux Solis in alio corpore repercuſſa dicitur νόθον φῶς, ut Lunæ, apud Catullum Carm. XXXV. 15: *Tu potens Trivia et notho es Dicta lumine Luna*: Lucretium V. 575: *Lunaque ſive notho ſertur loca lumine luſtrans, Sive ſuam proprio jactat de corpore lucem*—, quem locum J. Toupius adhibuit emendando Epigrammati Dioſcoridis ad hanc formam, Λαπόμενος Σπάρτᾳ φῶς ἀνέλαμψε νόθον, Ep. Crit. p. 93. acutius quam verius; ſiquidem e ſcriptorum conſenſu codicum Brunckius edidit —κῦδος ἔλαμψε νόθον, Analect. T. I. p. 496. Ab eodem exemplo ductum eſt illud Philonis Judæi De Fortitud. p. 738. A: φρόνησις—μὴ προσδεομένη νόθῳ φωτὸς, ἀρὴρ οὖσα αὐτή. De Somniis p. 568. E: τί δὲ σελήνη; πότερον γνήσιον ἢ νόθον ἐπιφέρεται φέγγος, ἡλιακαῖς ἐπιλαμπόμενον ἀκτῖσιν—. De Nominum Mutatione p. 1045. A: ὁ γὰρ νοῦς τὸ ἄκλειστον καὶ ἀκοίμητον προσβαλὼν ὄμμα τοῖς δόγμασιν καὶ τοῖς θεωρήμασιν, εἶδεν αὐτὰ οὐ νόθῳ φωτὶ, γνησίῳ δὲ, ὅπερ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐξέλαμψεν. Cæterum de illa dictione conſulendus eſt etiam D. Lambinus ad Lucretium loco memorato.

36. F. Τὸν φύντα θρηνᾶν—] Ex Euripidis Creſphonte celeberrimi verſus, multis Veterum citati, multis recentiorum notati, quorum ſatis eſt laudaſſe duos Th. Gatakerum Adverſ. Poſthum. X. p. 530. et J. Daviſium ad Ciceronis Tuſc. I. 48.

36. F. Ἐπεὶ τί δεῖ βροτοῖσιν] Euripidis ex incerta tragœdia: multis item Veterum memoratum, quos videre eſt T. III. p. 594. edit. Muſgravianæ: in primis Chryſippus

frequens fuit ſententiæ laudator, teſte Plutarcho De Stoic. Repugn. p. 1043. E. 1044. B. F. et Gellio V. 16.

36. F. Ἰὼ τυραννὶ—] Item, ut videtur, Euripidis, hoc uno loco proditum, a Barneſio in Fragmenta Incertarum Fabularum receptum, a Muſgravio omiſſum. Barbaris dilectam eſſe tyrannidem, nota res: de qua Ariſtoteles Rep. III. 10.

p. 37. A. —ἡ βροτῶν τ' εὐπραξία—] Inter Euripidea Incertarum Fabularum receptum a Barneſio, a Muſgravio omiſſum. Simile eſt ejuſdem in Antiope apud Valckenarium Diatrib. Cap. VIII. p. 80. Τί δῆτ' ἐν ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες, Οὐ ζῶμεν ὡς ἥδιστα μὴ λυπούμενοι;

37. A. Ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς] Sunt Epicurea effata. Hoc quidem eſt Κυρίων δοξῶν β'. apud Diogenem Laert. X. 139: Ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· τὸ γὰρ διαλυθὲν ἀναισθητεῖ· τὸ δὲ ἀναισθητοῦν, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· quo loco adeundi ſunt eruditiſſimi interpretes P. Gaſſendus Opp. T. V. p. 130. et Æg. Menagius. Hinc illud Lucretii V. 842. *Nil igitur mors eſt, ad nos neque pertinet hilum*—. Quod etiam tenuerunt, qui animum corpori ſupereſſe ſtatuerent: veluti ſcriptor dialogi Axiochi §. 4. et 14. Prodicum placiti auctorem faciens: Ἤκουσα δέ ποτε καὶ τοῦ Πρωδίκου λέγοντος, ὅτι ὁ θάνατος οὔτε πρὸς τοὺς ζῶντάς ἐστιν, ὅτε πρὸς τοὺς μεταλλαχότας: cui loco adhibenda eſt J. Clerici annotatio. Et Cicero hanc rationem ſecutus eſt Tuſc. I. 6, 7, 8.

37. A. Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος ὥρισται] Epicuri κυρίων δοξῶν ιε'. apud Diogenem Laert. X. 144. Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος εἰς ἄπορον ἐκπίπτει· ubi item conſulendi ſunt duumviri præſtantiſſimi Æg. Menagius, et P. Gaſſendus in Commentario ad Diogenis Laertii librum X. Opp. T. V. p. 143. Pertinet huc Ciceronis interpretatio De Finib. I. 13: *ipſa natura divitias, quibus contenta ſit, et parabiles et terminatas habet: inanium autem cupiditatum nec modus ullus nec finis inveniri poteſt.* Indeque ducta eſt Horatii veriſſima admonitio Sat. I. 2. 73: *At quanto meliora monet pugnantiaque iſtis Dives opis natura ſuæ!*—Philo Jud. De Vita Contempl. p. 892. B: ἡ τῆς φύσεως πλοῦτος ὥρισται, καὶ παρεσκευασμένα τὰ ἐν ταύτῃ κτησάσθαι

δόξαις. De Præm. et Pœn. p. 925. D. De Somniis III. p. 1113. D. De Fortitud. p. 735. B. Plutarchus De Cupiditate Divitiarum p. 524. E: Ὅθεν εὖ πρὸς τούτους λέλεκται ὑπὸ τοῦ Σόλωνος, "Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώ-"ποισιν·" ἐπεὶ τοῖς γε νοῦν ἔχουσιν ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος ὥρισται. De infinita divitiarum cupiditate dicto Solonis addendus est locus Aristophanis Pluto 188. seq.

37. A. τὸ εὐδαῖμον καὶ μακάριον—ὁρίζουσα.] Hoc quamquam non alibi, quod sciam, sub Epicuri nomine exstat, est tamen plane Epicureum et argumento, et ratione, et oratione; ut recte item judicasse videatur P. Gassendus, hoc effatum quasi antecedens esse ad illud κυρίων δοξῶν ϛ' et ζ' aliaque effata *de fugiendis regnis, honoribus, reipublicæ administratione*, Commentario ad librum Diogenis Laertii X. p. 135: atque opportune adfert monitum plane geminum Johannis Chrysostomi, ut paucis mutatis ex hoc Epicureo præcepto redditum videatur, Homilia I. in Ep. ad Rom. Opp. T. IV. p. 15. B: Εὐθυμίαν γὰρ καὶ χαρὰν οὐκ ἀρχῆς μέγεθος, οὐ χρημάτων πλῆθος, οὐ δυναστείας ὄγκος, οὐκ ἰσχὺς σώματος, οὐ πολυτέλεια τραπέζης, οὐχ ἱματίων κόσμος, οὐκ ἄλλο τι τῶν ἀνθρωπίνων ποιεῖν εἴωθεν, ἀλλ' ἡ κατόρθωμα μόνον πνευματικὸν, καὶ συνειδὸς ἀγαθόν. Cui simile est ejusdem Homil. De Fato et Provid. I. T. I. p. 716. E: οὐδὲν ἀγαθὸν ἐν τῷ παρόντι βίῳ, ἀλλ' ἡ ἀρετὴ μόνον, οὐ πλοῦτος, οὐ χρήματα, οὐχ ὑγιεία, οὐ δυναστεία—. Ex eodem fonte hausisse videtur Themistius Orat. XXXIII. p. 365. B—D: Οὐ γὰρ ἐν ἀργύρῳ τὸ εὔδαιμον καὶ μακάριον, οὐδὲ ἐν ποτοῖς καὶ σιτίοις—. Οὐκ ἄρα ἐν κτήσει ἀμέτρῳ, ἀλλὰ ψυχῇ ἐμμέτρῳ, τὸ ὄλβιον εἶναι, καὶ ἐν τῷ πεπαιδεῦσθαι παιδείαν, ἧς τοῦτο ἔργον τὰ τῆς ψυχῆς (l. cum Harduino τύχης) ἀγαθὰ τοῦ κεκτημένου ποιῆσαι. Ipse Epicurus, ut alia multa, non in physicis solum, sed et in moralibus, sic hoc a Democrito duxit, cujus in sententiis a Stobæo servatis exstat Serm. I. p. 4. egregia disputatiuncula, longior illa quam quæ hic apponatur, at dignissima quæ cum præsente hoc loco conferatur.

37. B. προδιαβληθεὶς] Xylander, vertens *sinistra suspicione occupatus*, verbi hujus vim expressit, quamquam legens προσδιαβληθείς. Verbi διαβάλλειν varii sunt usus, in iisque

maxime exquisitus, διαβάλλεσθαί τινι vel πρός τι, *alicui inimicum reddi*, et διαβάλλειν τινά τινι, *aliquem cui inimicum reddere*; quem, ut rariorem, brevissime attigit H. Stephanus Thes. L. Gr. T. I. p. 675. G. uno allato Platonis loco ex Phædone p. 380. A: οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι, καὶ—διαβέβληνται μὲν παντάχῃ τῷ σώματι, αὐτὴν δὲ καθ' αὑτὴν ἐπιθυμοῦσι τὴν ψυχὴν ἔχειν, i. e. *omni modo corpus aspernantur et oderunt*. Plutarchus aliquoties hunc usum sequitur: Coriolano p. 219. D: ὁ δῆμος οὔτε τῇ καταλόγῳ προσήει τῶν ὑπάτων, πρός τε τὴν ἀποικίαν διεβέβλητο, *populus neque ad Consulum delectum accedebat, et coloniæ deducendæ infensus erat*. Sympos. VIII. 7. p. 727. D: διὰ τὸν μῦθον τὸν περὶ τὴν παιδοφονίαν ἀφοσιοῦνται τὰς χελιδόνας, ἄποθεν ἡμᾶς πρὸς ἐκεῖνα τὰ πάθη διαβάλλοντες, *aversantur hirundines, eminus nos ab his factis abstterrentes*. Reip. Ger. Præcept. p. 809. F: πρὸς τὴν κακίαν διαβαλοῦμεν αὐτούς, *eos abstterrebimus a vitio*. Fortasse eamdem significationem spectat Pollux V. 114: Τὰ δὲ ἐναντία, μισῶ τὸν δεῖνα, ἀποβάλλομαι, ἐκτρέπομαι, προσκρούω αὐτῷ, προσκρούσαι μοι, διαβέβλημαι πρὸς αὐτὸν, διαβέβληταί μοι—. Certe ut Atticam hanc notavit consuetudinem Thomas Mag. p. 209. apponens locum Demosthenis, Philostrati, et hunc Thucydidis VIII. 83: καὶ πρότερον τῷ Τισσαφέρνει ἀπιστοῦντες, πολλῷ δὴ μᾶλλον ἔτι διεβέβλητο: ubi videndus C. A. Dukerus, citans eadem de re Is. Casaubonum ad Strabonem p. 792. Attigit et P. Wesselingius ad Herodotum VI. 64. Nec tamen supervacaneum sit, alia nobis observata adjicere. Demosthenes Epist. III. p. 200. A: τοῦ δήμου πρὸς τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ λέγοντας ὑπ' ἀνθρώπων ἐγκαθέτων διαβληθέντος, *populo per emissarios in odium adversus illius defensores concitato*. Aristoteles Rhetoric. III. 2: ὡς γὰρ πρὸς ἐκβουλεύοντα διαβάλλονται, *nam tamquam adversus insidiantem odium concipiunt*: ubi exquisitum usum non sine animadversione prætermisit P. Victorius Commentarii p. 462. Polybius Fragment. Libri XXX. 17. 3. edit. Schweigh. T. IV. p. 486: διαβεβλημένοι γὰρ πρὸς αὐτὸν—, *nam quum odium illius concepissent*. Epictetus Differt. II. 26: πᾶσα δὲ ψυχὴ λογικὴ φύσει διαβέβληται πρὸς μάχην, *omnis rationis particeps animus abhorret a pugna*.

Enchiridio 33. 13: ἰδιωτικὸν γὰρ ἡ διαβεβλημένη πρὸς τὰ ἐκτὸς, vertit interpres, *hoc quippe plebeium eſt, et hominis ad externa abjecti:* M. Caſaub. reddit, *odio habentis,* notans hunc uſum: præſtantiſſimus Heynius dedit διαπεπληγμένη, reddens *hominis ad externa ſtupentis,* ſenſu non incommodo, ſed qui Græcum verbum ἐκπεπληγμένη poſtularet. Equidem putem hoc loco διαβάλλεσθαι idem eſſe quod Stoicum διαπίπτειν, *errare, turbari, peccare, labi:* atque ita fere eſt apud Diogenem Laert. VII. 165. de Herillo: τέλος εἶπε τὴν ἐπιστήμην, ὅπερ ἐςὶ ζῆν ἀεὶ πάντα ἀναφέροντα πρὸς τὸ μετ' ἐπιστήμης ζῆν, καὶ μὴ τῇ ἀγνοίᾳ διαβεβλημένον: quod repetendum ex alio uſu verbi διαβάλλειν, quo ſignificat ἀπατᾶν, *decipere,* quem notat ex Ariſtophane Suidas in voce: et ex aliis item Euſtathius ad Odyſſ. A. p. 1406.

37. A, B. προπαιδευθεὶς, εὐμενὴς καὶ φίλος ἡ οἰκεῖος ὑπὸ ποιητικῆς ἐπὶ φιλοσοφίαν προπέμπηται] Pro προπέμπηται habent παραπέμπηται Pol. Jannot. Vulcob. Utrumque huic loco accommodatum eſt: vulgatum tamen certius habendum, quippe multo plurium certiorumque auctoritate codicum firmatum. Utrumque notat *comitari, deducere, deduci,* ſed παραπέμπειν eſt *comitari, per totam viam uſque ad finem:* προπέμπειν eſt *abeuntem comitari ad certam itineris partem ibique eum dimittere:* hujus ſunt exempla in Plutarcho, Opp. Mor. p. 241. F. 666. F. 785. B. 809. C. 817. B. Vitarum p. 117. B. 169. E. 199. C. 379. E. 735. A. 791. E. 792. A. 794. B. 841. D. 870. B. 871. E. 906. C. 934. D. 981. E: illius Opp. Mor. p. 211. C. 326. E. 394. D. 720. C. 721. C. 746. D. 984. B. Vitarum p. 67. B. 74. C. 151. F. 154. D. 195. A. 210. D. 310. F. 367. A. 475. D. 515. B. 555. B. 561. B. 604. D. 625. C. 649. F. 704. C. 868. C. 877. A. 896. C. 1069. D. Quamquam προπέμπειν nonnumquam eſt *uſque ad viæ finem comitari,* ſiquidem ea brevis ſit, ut *in deducendo in forum,* vel *inde domum:* et promiſcue ponuntur vel Scriptorum uſu vel deſcriptorum errore: v. c. apud Dionem Chryſoſt. Orat. LXXVIII. p. 659. D: ἐπὶ νίκῃ παραπεμπόμενον ὑπὸ πλειόνων ἢ ὁπόσοι προπέμπουσι τὰς νυμφίους, recte habet, *majore comitatu ſtipatum, quam numerus eſt eorum, qui ſponſos domum dedu-*

cimi. De re ipſa monet Plutarchus proximo libro, hac pagina 37. E: εὐμενῆ καὶ οἰκεῖον ἦκειν ἐπὶ φιλοσοφίαν. Strabo I. p. 28. B. Eratoſthenem reprehendens: Ποιητὴν γὰρ ἔφη πάντα ςοχάζεϑαι ψυχαγωγίας, οὐ διδασκαλίας· τἐναντίον δ' οἱ παλαιοὶ φιλοσοφίαν τινὰ λέγουσι πρώτην τὴν ποιητικὴν εἰσάγουσαν εἰς τὸν βίον ἡμᾶς ἐκ νέων, καὶ διδάσκουσαν ἔϑη καὶ πάϑη καὶ πράξεις, μεϑ' ἡδονῆς. Οἱ δὲ ἡμέτεροι καὶ μόνον ποιητὴν ἔφασαν εἶναι τὸν σοφόν. διὰ τοῦτο καὶ τοὺς παῖδας αἱ τῶν Ἑλλήνων πόλεις πρώτιςα διὰ τῆς ποιητικῆς παιδεύουσιν, οὐ ψυχαγωγίας χάριν δήπουϑεν ψιλῆς, ἀλλὰ σωφρονισμοῦ· ὅπου γε καὶ οἱ μουσικοὶ ψάλλειν καὶ αὐλίζειν (leg. αὐλεῖν) καὶ λυρίζειν διδάσκοντες μεταποιοῦνται τῆς ἀρετῆς ταύτης—. Præter ea, quæ diximus ad p. 36. E, adhibeatur Plato in Protagora p. 199. F. et ſeq.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN PLUTARCHI LIBRUM

DE RECTA AUDIENDI RATIONE.

P. 37. C. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΚΟΥΕΙΝ.] Quod in Lampriæ Catalogo additur ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ, probandum eſt hactenus, quatenus diſerte ſignificat libri argumentum, quod non eſt de *audiendo* univerſe, ſed *de audiendis philoſophorum ſcholis, iis nimirum, quæ ad moralem doctrinam παραινετικὴν pertinent.* An illud τῶν φιλοσόφων ab ipſo ſit Plutarcho, dubitari poteſt; ſiquidem hic in ipſo libro ejus argumentum ſimpliciter verbo ἀκούειν, vel ἀκροᾶσθαι appellat: veluti in ipſo principio, σχολὴν περὶ τοῦ ἀκούειν, tum p. 38. D. E. 39. B. E. 43. E. 44. C. 45. D. 46. B. C. 48. D: et vocabulis ἀκροᾶσθαι, ἀκροατὴς, ἀκρόασις, p. 38. C. D. F. 39. D. 40. A. C. D. 41. B. C. D. E. 42. E. 43. A. B. D. F. 44. A. C. E. 45. B. C. E. F. 48. C. D. Et ſimplex ἀκούειν dicitur de diſcipulis, qui magiſtris, præſertim in philoſophia, operam dant, item compoſitum διακούειν, ſed utrumque non niſi addito Genitivo magiſtri vel docentis. Eadem eſt ratio apud Latinos vocabulorum *audiendi* et *auditoris*; niſi forte illud ſimpliciter poſitum ſit in loco Buteonis apud Senecam Rhet. Controv. V. 32. p. 209: *ubi ſtuduiſti? ubi audiſti?* quo loco non ſollicitandum erat

ſtuduiſti, quippe quod apud illius ætatis ſcriptores ſimpliciter dicitur ſine Dativo rei pro *literis vel philoſophiæ ſtudere*. Potuit igitur Plutarchus, qui per totum hunc librum ἀκούειν frequenter dixiſſet ſubaudiendo illo τῶν φιλοσόφων, item titulum inſcribere ſimpliciter περὶ τοῦ ἀκούειν: et potuit Lamprias, ſeu quiſquis fuit illius Catalogi confector, τῶν φιλοσόφων addere, quo diſertius hunc librum diſtingueret ab antecedente, qui eſt περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον τῶν ποιημάτων ἀκούειν: et idem ille, quum ſemel ſe ad corrigendum titulum dediſſet, debebat eum, ad antecedentis libri exemplum, pleniorem etiam ita efferre, περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον τῶν φιλοσόφων ἀκούειν. Nam et ſcriptus eſt liber ad νέον recens e pueritia egreſſum, et hi, quorum ad uſus hæc monita præceptaque referuntur, dicuntur νέοι, p. 37. C. 38. A. C. D. E. 39. B. 42. B. C. 46. D.

Cæterum, quod ſupra ad librum *De Legendis Poetis* diximus, quiſquis illi libro hunc de *Audiendis Philoſophis* deinceps ſubjunxit, hic rationem argumenti et morem antiquitatis ſecutus eſt. Lectio poetarum eſt pars inſtitutionis puerilis: ætas puerilis degebatur ſub pædagogo: ultimo tempore illius ætatis puer dicebatur ἔφηβος: qua finita, fiebat vir, certe virilem veſtitum habitumque aſſumebat, e pædagogi imperio exibat, liberiuſque, quamquam ſub parentum imperio, degebat, ſuoque arbitratu aliquod ſtudium ſectabatur. Plane, ut apud Terentium Andr. I. 1. 24. Simo pater de filio ſuo Pamphilo narrat:

Nam is poſtquam exceſſit ex ephebis, Soſia, ac
Libera vivendi fuit poteſtas, (nam antea
Qui ſcire poſſes, aut ingenium noſcere,
Dum eum ætas, metus, magiſter cohibebant?)—.
Quod plerique omnes faciunt aduleſcentuli,
Ut animum ad aliquod ſtudium adjungant, aut equos
Alere, aut canes ad venandum, aut ad philoſophos:
Horum ille nihil egregie præter cætera—.
Studebat, et tamen omnia hæc mediocriter.

Et Iſocrates, eruditiſſimo Lindenbrogio non prætermiſſus, vetus Athenienſium fuiſſe inſtitutum prodit, quo pauperiores ad agriculturam et mercaturam, ditiores ad rem

equeſtrem, gymnaſticam, venaticam, vel ad philoſophiam, ſe applicarent: Areopagitica T. II. p. 124. edit. Augerianæ: Τοὺς δὲ βίου ἱκανὸν κεκτημένους, περί τε ἱππικὴν, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ κυνηγέσια, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἠνάγκασαν διατρίβειν· ὁρῶντες ἐκ τούτων τοὺς μὲν διαφέροντας γιγνομένους, τοὺς δὲ τῶν πλείστων κακῶν ἀποχομένους.

Pertinet eodem Horatii notatio morum in diverſis ætatibus Art. Poet. 161:

Imberbis juvenis, tandem cuſtode remoto,
Gaudet equis canibuſque et aprici gramine campi:
Cereus in vitium flecti, monitoribus aſper,
Utilium tardus proviſor, prodigus æris,
Sublimis cupiduſque et amata relinquere pernix.

Horum ætatem, ut feracem cupiditatum, diligentiſſima diſciplina coercendam eſſe, Lycurgi exemplo oſtendit Xenophon in Rep. Lacedæmoniorum Cap. III. p. 678. E: et Areopagi quondam vigente et inſtauranda auctoritate confirmat Iſocrates in Areopagitica p. 253. et 255. Jamblichus Vit. Pythag. 202. et ſeq. ex Ariſtoxeno, ut videtur. Hæ philoſophorum ſcholæ vero virtutis fructu carebant: vel docentium culpa, qui magis Sophiſtarum more eloquentiæ laudem conſectarentur, et orationes ad oſtentationem, ἐπιδείξεις, adferrent, quam proprio philoſophiæ munere ad animi morumque emendationem fungerentur, ad idque orationem diſputationemque, λόγον vel διάλεξιν, referrent: vel audientium vitio, qui magis ſapientiæ opinionem, quam cognitionis virtutiſque progreſſum quærerent. Igitur, ut *dicendi*, ita et *audiendi recta eſt ratio*, vulgo illa neglecta; quam huic libro argumentum fecit Plutarchus. De ſophiſtis illa ætate, nam de veteribus Socratis æqualibus hic non loquimur, philoſophantibus, et de philoſophis ſophiſticen factitantibus, legendi ſunt in primis Philoſtratus et Eunapius, tum Themiſtius Oratione XXI. XXIII. XXV. XXIX: ac Syneſius in Dione. Maxime autem ad hunc Plutarchi librum accommodate de vero auditionis philoſophæ fructu, certiſque ejus fructus ſignis, operæ pretium et legere et relegere egregias

admonitiones, Epicteti Differt. III. 23: Muſonii apud Gellium V. 1: Attali apud Senecam Epiſt. CVIII.

37. C. σχολὴν] Notavimus ad p. 15. A. Vocabulum ſubinde ita uſurpatur a Græcis et Latinis, ut ſignificet diſſertationem vel diſputationem continua oratione in ſchola a philoſopho habitam ſive dicendo, ſive legendo, ſive poſtea conſcriptam: quod exemplis declaravit J. Daviſius ad Ciceronis Tuſc. I. 4. et ante eum P. Victorius Caſtigat. in Ciceron. p. 287. edit. Gryph. Apud Plutarchum item bis ita accipiendum Opp. Mor. p. 790. D. et 796. C.

37. C. ὦ Νίκανδρε] In ſodalibus filiorum Plutarchi memoratur Nicander, Euthydami filius, in libro De Solert. Animal. p. 965. C: et Nicander Delphis ἱερεύς, De EI, p. 386. B: et Delphis προφήτης, De Defectu Orac. p. 438: quæ forte omnia ad eumdem hunc pertinent Nicandrum.

37. C. ἀπέσταλκα] *Mitto* reddunt interpretes: recte ſane, ad vim ſententiæ; ad conſuetudinem Græcæ Latinæque linguæ, poterat vel Præſens vel Præteritum poni. Hoc quidem eſt in ſimili argumento ſcholæ *De Capienda ex Inimicis Utilitate* conſcribenda et amico inſcribenda: ἅπερ οὖν εἰς τοῦτο πρόφην εἰπεῖν μοι παρέσχη, συναγαγὼν ὁμοῦ τι τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασιν ἀπέσταλκά σοι. In tali uſu, *Rationem Temporum poſtulare Præteritum in Latinis quidem*, tradit gravis auctor J. A. Erneſtus Init. Rhetoric. §. 285. *in Epiſtolis cum ſermo eſt de rebus tranſituris, antequam eæ reddantur*: quæ lex quamquam univerſe in majorem partem valet, multas tamen habet exceptiones apud ipſum adeo Ciceronem: veluti, Præſens ponitur Ep. Diverſ. I. 7. 27. IX. 16. 2. Futurum VI. 14. 3. IX. 15. XII. 18. Perfectum cum Præſente XI. 8. Cœlii VIII. 9. 5: 10. 8: 16. 2. Planci X. 15. 21. 6—8. Et ipſa rerum natura fert, ut in Epiſtolis, prout in Orationibus, tria Tempora locum habeant, in principio Futurum, *ſcribam*: in medio Præſens, *ſcribo*: in fine Præteritum, *ſcripſi*. Sed viam naturæ migrat conſuetudo in primis hac in parte, ut frequenter Præteritum in principio ponat: atque ita eſt in illis Plutarchi locis, et aliis his Opp. Mor. p. 102. A. 243. A. 645. C. 1086. C. Vita-

rum p. 279. A. Sed et Præſens eadem poteſtate ponitur, Opp. Mor. p. 138. C. 478. B. 686. E. 743. B. 854. E. Et Futurum, Opp. Mor. p. 568. B. 660. C. 1012. B. Vit. 889. C. Præſens cum Futuro Vit. p. 664. E. 847. A. Et vero in Epiſtolis Græcorum eamdem varietatem animadvertere licet.

37. C. τὸ ἀνδρεῖον ἀπαλλαγὲς ἱμάτιον] Latini interpretes Xylander et Cruſerius vertunt *ſumta virili toga*, nimis ad Romanum morem; ſiquidem hic Nicander fuit Græcus. Veſtis interior *tunica*, χιτών: exterior Romanis *toga*, pueris *puerilis*, viris *virilis*: Græcis exterior ἱμάτιον, *pallium*, viris τρίβων, aliaque; pueris χλαμὺς, quæ etiam fuit et magiſtratuum et militum. Pueris quidem grandioribus, id eſt, *ephebis*, ita erat propria, ut ἱματίῳ, *virili veſti*, opponeretur. Plutarchus in Amatorio p. 752. F. 754. F. 755. A: Pollux X. 164. vel ſoli ſatis de hac re habent auctoritatis: addatur tamen et Hemſterhuſii animadverſio ad Polluceм l. c. et J. Kuhnii ad eumdem VII. 46. et H. Valeſii ad Mauſſaci Notas in Harpocrat. p. 127. Et Romanorum togam virilem Plutarchus in Bruto p. 990. C. τὸ ἀνδρεῖον ἱμάτιον vocat. Eadem his dicta *toga libera*, dataque pueris feſto Bacchi Liberalium, cujus rei cauſſas quærens Ovidius Faſt. III. 778. hanc etiam ponit: *Sive, quod es Liber, veſtis quoque libera per te Sumitur et vitæ liberioris iter:* ubi et hunc Plutarchi locum adhibuit Car. Neapolis. In ἀπαλλαγὲς attendenda eſt vis præpoſitionis ἀπὸ, quæ verbo λαμβάνω plerumque addit ſignificationem *recipiendi*, ſæpe etiam alias ſignificationes, in his *accipiendi ſuo tempore tamquam juſtum ac debitum*, quæ exſtat apud Plutarchum Opp. Mor. p. 130. E. 551. A. 659. B. 701. F. 797. D. ubi nulla vis iterandi cernitur. Idem valet aliis in verbis ἀπέχειν, *accepiſſe*, ἀποδιδόναι, *tribuere*, et ſimilibus: et in Latinis, veluti, Horatio Art. Poet. 146. *—reditum Diomedis*, non de reditu in patriam cogitandum, ſed domicilio capto in peregrina terra, ut item ſæpe νόστος dicitur: apud eumdem ibidem 329. *redit uncia* eſt de nova uncia addita, non de vetere ablata. Ciceronis illud Ep. Diverſ. V. 12, *Cujus ſtudium in legendo non erectum Themiſtoclis*

fuga redituque retinetur? eamdem rationem habet, ut reditu ſignificetur non reditus in patriam, ſed de adeptione lautæ ſedis ſtationiſque extra patriam. Similem vim præpoſitionis in verbo *reſciſcere* notat Gellius II. 19.— Hoc Plutarchi loco unus codex C habet ἀναληφώς, frequentiſſima apud Scriptores conſuetudine inductus, qua ἀναλαμβάνειν *veſtem* dicitur *eam induere*: ita l. c. Plutarchi Bruto p. 990. C: οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Κάσσιον ἀθροισθέντες τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸ καλούμενον ἀνδρεῖον ἱμάτιον ἀναλαμβάνοντα κατῆγον εἰς ἀγοράν: ubi non eſt, quare vulgatum mutemus. Opp. Mor. p. 119. B. 184. E. 186. C. 304. D. 382. C. 543. C. 608. F. 620. C. 693. C. 770. B. 813. D. Vitarum p. 139. E. 332. B. 418. B. 638. E. 711. F. 914. D. 961. E. 990. C. 1012. D.

37. C. τὰς ἐπιθυμίας, ὥσπερ ἐκ δεσμῶν λυθείσας] Toupius Longinum hoc imitatum exiſtimat De Sublim. in fine p. 102.—ἀφεθῆσαι τὸ σύνολον, ὡς ἐξ εἱρκτῆς ἄφετοι, κατὰ τῶν πλησίον αἰ πλεονεξίαι κἂν ἐπικλύσειαν τοῖς κακοῖς τὴν οἰκουμένην. Fuit ſane Longinus ſtudioſus Plutarchi, et hujus ſunt ſimiles loci ex eadem comparatione ducti: v. c. De Sanitate Tuenda p. 131. D: ἂν δὲ ὥσπερ ἐκ δεσμῶν λελυμένῃ χαλεπὸν ᾖ χρῆσθαι καὶ φιλονεικεῖν πρὸς γαστέρα—. Arato p. 1038. B: ὥσπερ ἐξ εἱρκτῆς λελυμένῃ τῇ δυνάμει τῶν Ἀχαιῶν ἐφ' ὅ, τι βούλοιτο χρώμενος.

37. D. Ἡρόδοτος] I. 8. ubi P. Weſſelingius alios hoc dicto uſos Scriptores annotat: in his et Plutarchum et hoc loco, et in Præceptis Conjug. p. 139. C. Fortaſſe ſententiæ origo eſt in illo Theanus Pythagoricæ præcepto, prodito apud Diogenem Laert. VIII. 43: τῇ δὲ πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα μελλούσῃ πορεύεσθαι παρῆνει, ἅμα τοῖς ἐνδύμασι καὶ τὴν αἰσχύνην ἀποτίθεσθαι, ἀνισαμένην δὲ πάλιν ἅμα αὐτοῖσιν ἀναλαμβάνειν. Ita juvenes plerique cum prætexta deponunt pudorem: atque huc ſpectat Propertius III. 13. 3: *Ut mihi prætextæ pudor exvelatus amictu, Et data libertas noſcere Amoris iter:* in quo illud *exvelatus*, quod eſt ex Joſ. Scaligeri emendatione, retentum ab J. Broukhuſio, præferam vulgato *eſt velatus*, et aliorum correctionibus quamvis acutis a P. Burmanno Sec. memoratis, Guyeti *eſt ela-*

tus, et Heinſii eſt *ablatus*: ſiquidem factum videtur e Græco ἐκκαλύπτεσθαι.

37. D. ἅπεσθαι θεῷ καὶ πάθεσθαι λόγῳ] Satis hoc placitum nobis interpretati eſſe videmur in Animadverſionibus ad libellum De Sera Num. Vind. p. 28. editionis prioris, hujus p. 550. D.

37. D. τὴν εἰς ἄνδρας ἐκ παίδων ἀγωγὴν,] Hæc dictio neſcio quid novitatis ac ſuſpicionis mihi ſemper objecit; ut nonnumquam προαγωγὴν, vel ἀλλαγὴν, vel ſimile quid ſubſtituere tentarem. Sed quum omnes eam libri ſervent, nil mutandum duco: et licet non ejuſdem formæ exempla nobis adſint, tamen non deeſt ratio et ſimilitudo, quibus eam tueamur. Ac primum conſtat ἀγωγὴν eſſe *educationem*, hujuſque partem haberi eam, *qua puer ad virilem ætatem ducitur*. Cumque dictio hæc fit conjunctio ex duabus ſingularibus dictionibus, altera ἡ εἰς ἄνδρας ἀγωγὴ, altera ἡ ἐκ παίδων ἀγωγή: ſingularum non diſſimilia exſtant exempla. Nam ἡ εἴς τι ἀγωγὴ eſt apud Thucydidem V. 85. ἡ ἐς τοὺς ὀλίγους ἀγωγὴ, *inductio in paucos*, quum Melii legatos Athenienſium non in concionem, ſed ad magiſtratus, dicturos introduxiſſent. Propius etiam accedit illud Ariſtotelis Top. VII. 2: ἡ γένεσις ἀγωγὴ εἰς οὐσίαν, *generatio eſt productio ad eſſe*. Et ἡ ἐκ παίδων ἀγωγὴ, *educatio puerilis inde ab initio puerilis ætatis*, eſt apud Polybium I. 81. VI. 2. edit. Schweighauſ. T. II. p. 456: Euſebium Præp. Evang. II. p. 74. C: τὴν συνήθη καὶ σύντροφον ἐκ παίδων ἀγωγὴν τιμώμενοι. Utrumque alio verbo in unam dictionem conjunxit Plutarchus Ageſilao p. 615. E: ἄνθρωποι παριόντες εἰς ἄνδρας ἐκ παίδων: eoſdemque altero tantum nomine dixit, Theſeo p. 2. E. τοὺς μεταβαίνοντας ἐκ παίδων.

37. E. Μόνοι γὰρ ἃ δεῖ βούλεσθαι μαθόντες—] De hoc præcepto monui ad p. 33. E.

37. E. Ἐπὰ δὲ ὥσπερ—περιλίθησι κόσμον.] Deeſt ſua ſententiæ apodoſis et abſolutio. *Quoniam vero, prouti—ſic opportebat—*: nam *uti* et *ſic* ſibi reſpondent: *quoniam* nil habet, quod ei reſpondeat. Et tamen ita verterunt Cruſerius et Amyotus: Xylander aliquanto melius, qui δὲ illud a quo hæc difficultas oritur, omiſit vertendo. Nunc ipſa

quidem ſibi ſententia conſtat: nec tamen apparet, quomodo cum antecedente et ſequente loco nexa ſit, et ad utram harum ipſa potiſſimum referri debeat. Ad ſequentem referri nequit; quis enim hic fuerit nexus? *prouti in civitate cum legibus, ita in vitæ inſtitutione cum philoſophia debemus mature familiaritatem contrahere. Neque puto injucundum tibi fore audire de ſenſu audiendi*—. Ergo hæc poſterior ſententia continet initium novæ partis in hac diſputatione: et prior cum antecedente nectenda eſt hujuſmodi fere intelligendi ratione —*Tu, qui ſæpe audiviſti, Deum ſequi idem eſſe ac rationi obedire, (eoque audiendo jam aliquod philoſophiæ præceptum cognoviſti,) exiſtimare debes, ingreſſum e pueritia in virilem ætatem non eſſe imperantis abjectionem, ſed permutationem. Nam prouti in civitate legibus, ita in vitæ ratione inſtituenda præceptis philoſophiæ debemus a teneris adſueſcere*—. Particula Ἐπεὶ in principio ſententiæ poſita varias habet poteſtates nondum ſatis explicitas, in primis apud Plutarchum: quod et Vigerius in libro De Idiotiſmis p. 392. ad eumque Hoogeveenius, animadvertit, et hic paulo uberius explicuit in opere de Particulis p. 395. ſeq. et utiliſſimam ſane Græcæ Linguæ ſtudioſis operam navavit, tamen in argumento tam late patente neceſſe fuit, ut hominem quamvis doctum ac diligentem multa etiam animadvertenda effugerent. Nos de aliis in hujus particulæ uſu rationibus Plutarcheis, alibi ſubinde dicemus, nunc quod ad hunc locum attinet, vertimus eam *Nam*; poteramus etiam *Quamquam*, *Atqui*, *Cæterum*, ac ſimilibus vocabulis, per quæ in principio poſita progreſſus ſententiæ ad ſequentia expeditur et cum antecedentibus nectitur. Et in his uſurpandi rationibus aliam vim habet Ἐπεὶ δὲ, ſed alienam a præſente loco, de qua alibi dicemus: aliam ſimplex Ἐπεὶ, ut hic legendum eſſe exiſtimamus. Igitur ſic eſt Opp. Mor. p. 88. A: Ἐπεὶ καὶ τοῦτο τῆς κακίας ἴδιόν ἐϛι, τὸ τοὺς ἐχθροὺς αἰσχύνεσθαι μᾶλλον ἢ τοὺς φίλους—, *Nam et hoc vitii proprium eſt, inimicos magis verecundari quam amicos.* p. 147. A: ἐπεὶ σοῦ τε καὶ τὰ ἄλλα θαυμάζει, καὶ τῆς πυραμίδος τὴν μέτρησιν—, *Nam in te* (Thalete) *cum alia miratur, tum dimenſionem pyramidis.* 421.

D: ἐπεὶ καὶ Σολύμους πυνθάνομαι—τιμᾷν τὸν Κρόνον, *Nam et Solymos audio colere Saturnum.* 599. A: ἐπεὶ πάρεισί γε πολλοὶ—, *Nam multi quidem adsunt.* 684. D. 709. D. 723. C. 996. E. Vitarum p. 24. D: Ἐπεὶ καὶ πόλεως τύχην ὥσπερ ἀνθρώπου κύριον ἔχειν οἴονται χρόνον, *Nam putant Ægyptii ut ad hominis ita ad urbis fortunam valere tempus nascendi.* Cruserius vertit *Siquidem*, non male: cætera perperam: porro, ne locos ipsis verbis apponamus, videantur, p. 40. A. 389. E. 401. B. 539. A. 850. A. 1048. C. Aristidi restituendum T. II. p. 317: ἐπεὶ φέρε δὴ πρὸς αὐτοῦ τοῦ φιλίου Διὸς, ἐπεὶ καὶ Πλάτων τό γ' ἀληθὲς ἁπανταχοῦ τιμᾷ—: prius ἐπεὶ perperam in εἰπεῖν mutatum, fini antecedentis enunciationis adhæsit—.

37. F. τὰ ἐπιβάλλοντα—] Xylander, *quæ suarum sunt partium*, melius, quam Cruserius, *onera publica*: ita enim dicuntur uno nomine et *officia* et *fructus*, non tantum *onera*, sed et *utilitates*. Plutarchus De Stoic. Repugn. p. 1034. D. ex Cleanthe, ἐπιτελεῖν τὰ ἐπιβάλλοντα, *efficere officia*, id est, ea quæ efficienda sunt: p. 1037. B. e Chrysippo, οὐ δεῖ τῇ τοῦ λόγου δυνάμει πρὸς τὰ μὴ ἐπιβάλλοντα χρῆσθαι, *non oportere rationis facultate ad ea uti, quæ non facienda sunt*: ex eodem p. 1047. A. et Adv. Stoic. p. 1064. E. Verbum Impersonale ἐπιβάλλει idem Chrysippus p. 1036. A. ἐπιβάλλει τοῦτο ποιεῖν, *convenit illud facere*: et p. 1064. E: cui ipse Plutarchus illa reprehendens subjicit, ἐπιβάλλει τὰ ἐπιβάλλοντα ποιεῖν. Porphyrius De Abstinentia IV. 18. p. 362: οὐ δήπου τοσοῦτον ἄν τις μανείη, ὡς μὴ πᾶσιν ἐπιβάλλειν ἡγεῖσθαι σπουδαίοις εἶναι προθυμεῖσθαι, *nemo ita insaniat, ut putet, non omnibus officium esse operam dare, ut probi sint.* Est præcipue Stoicis frequens: inde apud M. Antoninum V. 15. VII. 7. ubi plura attulit Th. Gatakerus: et apud Epictetum, ut in Indice notavit J. Uptonus. Antipater apud Stobæum Serm. LXV. p. 417: πᾶν τὸ τῇ φύσει ἐπιβάλλον σπεύδοντες ἐπιτελεῖν, *operam dantes efficiundo omni naturæ officio.* Dion Chrys. Or. XLVI. p. 519. C: οὐδέπω μὲν καὶ νῦν τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ μέρος τῶν χρεῶν διαλέλυμαι, *nondum etiam ratam meam debitorum partem solvi.* Or. LXIV. p. 599. D: θησαυροὶ μὲν ἐς ἀνθρώπους (forte εἰσὶν ἀνθρώποις) οὗτοι παρὰ

θεοῖς (l. θεοῖς)· ταμιεύει δὲ αὐτοὺς πρὸς τὸ ἐπιβάλλον ἡ τύχη ἢ ῥήτορι, καὶ στρατηγῷ, ἢ πένητι, καὶ πλουσίῳ, καὶ πρεσβύτῃ, *thesauri quidem hi sunt hominibus apud Deos: depromit autem inde fortuna pro rata parte et oratori, et imperatori, et pauperi, et diviti, et seni.* Aristides T. I. p. 565: τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ὑμᾶς μέρος, *pars vobis obtingens, debita.* T. II. p. 103. 294. 419. Diogenianus De Fato, apud Eusebium Præp. Evang. VI. 8. p. 263. D: τὸ χρεὼν εἱρῆσθαι τὸ ἐπιβάλλον καὶ καθῆκον κατὰ τὴν εἱμαρμένην, *fatum appellatum esse ratam ac debitam partem ex naturæ necessitate.* Plura etiam congessit docta diligentia Gatakeri ad M. Antonin. p. 209: Uptoni in Indice Epicteti: interpretum N. T. ad Luc. XV. 12. inprimis Wetstenii et Raphelii: et ad Diodorum Sic. Wesselingii T. I. p. 4.

37. F. ἐν φιλοσοφίᾳ παρατρεφόμενον] *Obiter nutritum*, non ex instituto, sed quantum ejus in puerili institutione per oblatam occasionem subinde delibari potest. Plutarchus in Conjug. Præceptis, ad Pollianum et Eurydicen conjuges recens pueritiam egressos p. 138. C: ἂν οὖν ἀκηκόατε πολλάκις ἐν φιλοσοφίᾳ παρατρεφόμενοι, κεφάλαια συντάξας—κοινὸν ἀμφοτέροις πέμπω δῶρον. Aliud est παρατρέφεταί τί τινι, Catone Min. p. 761. D: ἦσκει δὲ καὶ τὸν ὀργανικὸν εἰς πλῆθη λόγον, ἀξιῶν ὥσπερ ἐν πόλει μεγάλῃ τῇ πολιτικῇ φιλοσοφίᾳ καὶ μάχιμον εἶναί τι παρατρεφόμενον, *exercebat vero etiam tamquam instrumentum popularem dicendi facultatem, existimans in civili philosophia, tamquam magna civitate, debere adnutriri partem aliquam pugnacem.* Convenit hoc in eam significationem, quam supra attigimus ad p. 13. C.

37. F. περὶ τῆς ἀκουστικῆς αἰδήσεως, ἣν ὁ Θεόφραστος παθητικωτάτην εἶναί φησι πασῶν—] Non exstat, quod sciam, in iis, quæ supersunt, Theophrasti libris, nec in eo, qui perperam ex Heinsiana editione omissus est, περὶ αἰδήσεως. In Aristotelis Problem. VII. 5. XIX. 27. 29. sunt quædam similia, quæ forte Theophrasto caussam præbuerint hujus quæstionis accuratius tractandæ, sive in libris προβλημάτων, sive in pleniore περὶ αἰδήσεως, sive in alio perdito. Illud nunc operæ pretium est ostendere, verisimile esse magnam partem proximi loci, Οὔτε γὰρ ὁρατὸν οὐδὲν—προσπεσόντων, et

forte ulterius etiam, Theophraſto tribui debere. Atque in hanc nos ſententiam ducit cum totius ratio loci, tum obſervatio particulæ γάρ: cujus varii ſunt et multiplices uſus, et in his unus minime vulgo animadverſus is, ut principio orationis aliunde memoratæ adjungatur. Ejuſque uſus ignoratio ſubinde cauſſa exſtitit, ut oratio aliena non agnoſceretur, verbaque citati pro verbis citantis acciperentur. Res exemplis eſt declaranda. Inſpiciatur p. 43. A, B. Itidem citatur a Plutarcho dictum Theophraſti, Opp. Mor. De Oraculorum Defectu p. 420. C: ὀρθῶς μοι δοκεῖ Θεόφραστος ἀποφήνασθαι· τί γὰρ καλύει φωνὴν δέξασθαι σεμνὴν καὶ φιλοσοφωτάτην· καὶ γὰρ ἀθετουμένη πολλὰ τῶν ἐνδεχομένων, ἀποδεχθῆναι δὲ μὴ δυναμένων, ἀναιρεῖ, ᾗ τιθεμένη πολλὰ συνεφέλκεται τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνυπάρκτων: hujus loci ea parte, quæ eſt ab ἀθετουμένη ad finem, contineri ipſam Theophraſti ſententiam, cum aliunde intelligitur, tum inde quod eo poſito locus perſpicuus, negato obſcurus eſt. Eſt vero hac uſurpatione γὰρ inſtar ὅτι, habetque vim explicandi. Sic Apophth. Lac. p. 227. E: περὶ Γοργοῦς ἱστορεῖται τῆς Λεωνίδου γυναικὸς τοιοῦτον· ἀπέσης γάρ τινος, ὡς ἔοικεν, ξένης, πρὸς αὐτὴν, ὡς μόναι τῶν ἀνδρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι, ἀπεκρίνατο, Μόναι γὰρ ἡμεῖς ἄνδρας τίκτομεν: quis non videt εἰπούσης γὰρ valere idem, quod εἰπούσης ὅτι—. Sympoſ. III. p. 652. A: διείλεκται δὲ ᾗ Ἐπίκουρος ἐν τῷ Συμποσίῳ πολλοὺς λόγους, ὧν τὸ κεφάλαιόν ἐστιν, ὡς ἐγῷμαι, τοιόνδε· φησὶ γὰρ οὐκ εἶναι θερμὸν αὐτοτελῶς τὸν οἶνον—. Ariſtide p. 334. F: Κρατερὸς δ' ὁ Μακεδὼν τοιαῦτά τινα περὶ τῆς τελευτῆς τοῦ ἀνδρὸς εἴρηκε· μετὰ γὰρ τὴν τῶ Θεμιστοκλέους φυγὴν φησὶν ὥσπερ ἐξυβρίσαντα τὸν δῆμον ἀναφῦσαι πλῆθος συκοφαντῶν—. Atque adeo item locutus eſt Homerus Iliad. Θ. 147: Diomedem inducens, Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην ᾗ θυμὸν ἱκάνει· Ἕκτωρ γάρ ποτε φήσει ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων, Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἶκτο νῆας· eſt enim illud Ἕκτωρ γάρ ποτε φήσει pro ὅτι Ἕκτωρ ποτὲ φήσει, *quod Hector aliquando dicet*. Ariſtophanes Pluto 262: Οὐκοῦν πάλαι δᾶπου λόγου, σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις· Ὁ δεσπότης γάρ φησιν, ὑμᾶς ἠδέως ἅπαντας Ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαγέντας. Plato Epinomide p. 700. F: ἆρα μέμνησθε; ἢ πάντως που τοῦτόγε; ὃ γὰρ ἄμεινον καὶ παλαιότερον καὶ θειοδέστερον, πιθανὸν ὅτι τοῦ

χείρονος ἢ νεωτέρου καὶ ἀτιμοτέρου πανταχῇ τε ἄρχον ἀρχομένου πρεσβύτερον—· hic item ὃ γὰρ ἄμεινον positum est pro ὅτι τὸ ἄμεινον: *an meministis? certe hoc quidem: probabile esse, rem meliorem, antiquiorem, Deo similiorem, deteriore, juniore, contemtiore, et ubique ducentem ducta antiquiorem esse.* Epicurus apud Diogenem Laert. X. 72: καὶ μὴν καὶ τόδε γε δεῖ προσκατανοῆσαι σφοδρῶς· τὸν γὰρ δὴ χρόνον οὐ ζητητέον κ. τ. λ. *Atqui et hoc præterea oportet observare: tempus non quærendum esse.* Nec Pseudo-Plutarchus is libelli De Nobilitate compilator hanc rationem ignoravit §. 19. Anecdot. Gr. Wolf. IV. p. 259: δέον ταύτην τὴν μαρτυρίαν ὡς ἀληθεστάτην προφέρεσθαι· ἅπαντες γὰρ ἡμεῖς οἱ θνητοὶ ὑπὸ θεῶν τυγχάνομεν γενόμενοι, *quippe oportebat hoc testimonium ut certissimum proferre, quod nos omnes mortales a Diis prognati sumus.* Et Latini scriptores hoc secuti sunt genus. Terentius Heaut. Prolog. 16. *Sed hic actor tantum poterit a facundia, Quantum ille potuit cogitare commode, Qui orationem hanc scripsit, quam dicturus sum. Nam quod rumores distulerunt malevoli, Multas contaminasse Græcas, dum facit Paucas Latinas: factum hic esse id non negat:*— hoc loco particula *Nam* orditur orationem Terentii, quam hic actori recitandam mandaverat. Simile est apud Senecam Quæst. Nat. II. 15: *Quidam ex nostris existimant, aerem, cum in ignem et aquam mutabilis sit, non trahere aliunde caussas flammarum novas: ipse enim se movendo accendit*—, caussa redditur conversione constructionis ex obliqua in rectam, posito *enim* pro *idcirca quia* vel *propterea quod:* quam figuram attigimus in Animadversionibus ad librum De Sera Num. Vind. p. 126, hujus editionis p. 567. F.

p. 38. A. Ἐστὶ δὲ λογικωτέρα μᾶλλον ἢ παθητικωτέρα.] Redundantia duplex: prima in duplici Comparativo: altera in addito μᾶλλον. Singulares redundantiæ non sunt infrequentes: veluti illa duplicis Comparativi, apud Plutarchum Opp. Mor. p. 83. F: σκληρότεροι ἢ μαλακώτεροι, καὶ βραδύτεροι ἢ προπετέστεροι. 747. B: προθυμότερον ἢ μουσικώτερον. 749. A; προθυμότερον ἢ κάλλιον. 1115. B: φιλονεικότερον ἢ φιλοσοφώτερον. Vitarum p. 347. F. 384. D. 566. C. 763. A: Platonem Leg. IV. p. 596. B. Et simplici Comparativo

μᾶλλον nonnumquam additur, a Plutarcho Opp. Mor. p. 241. F. 958. C: Platone Leg. IV. p. 601. G. et aliis. Rariora ſunt, nec tamen deſunt, duplicis exempla redundantiæ: veluti apud Syneſium De Providentia p. 124. A: ἐπιτιμήσεται δρῶν μᾶλλον ἢ δικαιότερα: Dionyſium Halic. De Iſocrate p. 151: ἀναγνώστου τι μᾶλλον οἰκειότερός ἐστιν ἢ ῥήτορος, *lectioni accommodatior quam dictioni*. Cæterum, ut redundantia in Comparativis locum habet, ita et ellipſis: de qua egimus, Bibliothec. Crit. Vol. II. P. I. p. 63. ſeq.

38. A. τῇ δ' ἀρετῇ μία λαβὴ τὰ αὐτὰ τῶν νέων ἐστίν.] Ductum videtur ex nobili Zenonis dicto, quod ex Apollonio Tyrio refert Diogenes Laertius VII. 24: φησὶ δ' Ἀπολλώνιος ὁ Τύριος, ἔλκοντος αὐτὸν Κράντορος τοῦ ἱματίου ἀπὸ Στίλπωνος, εἰπεῖν, Ὦ Κράτης, λαβὴ φιλοσόφων ἐστὶν ἐπιδέξιος ἡ διὰ τῶν ὤτων: fortaſſe cum Xenocrate communicatum propter ſimile hujus dictum, apud Plutarchum Opp. Mor. p. 452. D. et Diogenem Laert. IV. 8. quo *liberales et mathematicas artes* λαβὰς φιλοσοφίας vocavit. Ex eodem fonte fluxit ſententia Cleanthis memorata Plutarcho in Alcibiade p. 194. C: ὁ μὲν οὖν Κλεάνθης ἔλεγε, τὸν ἐρώμενον ὑφ' ἑαυτοῦ μὲν (ab ipſo Cleanthe) ἐκ τῶν ὤτων κρατεῖσθαι, τοῖς δ' ἀντέρασταῖς πολλὰς λαβὰς παρέχειν ἀθίκτους ἑαυτῷ (Cleanthi), τὴν γαστέρα λέγων καὶ τὰ αἰδοῖα καὶ τὸν λαιμόν. Viſui præſtare auditum momento ad ſcientiæ copiam parandam docet Iſocrates Panathen. p. 455: δυνηθείην ἂν ἐπιδεῖξαι πάντας ἀνθρώπους πολλοὺς ἐπιστήμας ἔχοντας διὰ τῆς ἀκοῆς ἢ τῆς ὄψεως, καὶ μείζους πράξεις καὶ καλλίους εἰδότας ἃς παρ' ἑτέρων ἀκηκόασιν, ἢ ἐκείνους αἷς αὐτοὶ παραγενόμενοι τυγχάνουσιν.

38. A. Ξενοκράτης τοῖς παισὶ μᾶλλον ἢ τοῖς ἀθληταῖς ἐκέλευε περιάπτειν ἀμφώτιδας.] Adhibuit Plutarchus Symp. VII. 5. p. 706. C: οὐ γὰρ ἀμφώτιδάς γε περιθήσει τοὺς Ξενοκράτους ἡμῖν, οὐδὲ ἀναζήσει μεταξὺ διαπνοῦντας, ἐὰν αἰδώμεθα λύραν ἀρμοζομένην ἢ κινούμενον αὐλόν. Uſus eſt fine auctoris nomine Clemens Alexandrinus Pædag. II. p. 168. D: ὁ θεῖος παιδαγωγὸς καλὰ τὰ αὐτὰ τοῖς παλαίουσι τῶν παιδίων, ὡς μὴ τὰ ὦτα θραύσατο αὐτῶν, τὰς σώφρονας περιτίθησι λόγους, καθάπερ ἀντώτιδας. Tegumenta aurium, ἀμφώτιδες, quibus utebantur athletæ, memorantur Polluci II. 83. X. 175. illic etiam citato Platonis

Philoſophi nomine, cujus locus nec ab interpretibus annotatus, nec mihi nunc ſuccurrit: Euſtathio ad Odyſſ. Ψ. p. 1324. Etymologo Magn. p. 93: explicuit P. Faber, Agoniſtici I. 11. fin. Pertinet eo Philoſtrati Icon. II. 21. p. 844: —δυοῖν ἀθλητοῖν ὁ μὲν ξυνδέων τὸ οὖς, ὁ δ' ἀπολύων (f. ἀποδύων) λεοντῆς τὸν ὦμόν. Scholion additum in noſtris codicibus Voſſ. et C. Ἀμφάτιδές εἰσιν, ἃς ἐπιβάλλουσι τοῖς ὠσὶν διὰ τὸν ἐκ μαχίγων ψόφον οἱ ἀθληταί· videtur hominis eſſe nati exſtincto dudum apud Græcos Gymnaſticæ ſtudio: πληγαὶ quippe ſunt pugnorum et cæſtuum, non ψόφοι μαχίγων.

38. B. προμνώμενος] *concilians:* non *ſuadens* aut *hortans,* quam ſignificationem vulgata Lexica ex Plutarcho adferunt, ut ſcribit H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. 963: *conciliandi* notio tam propriam quam tralatam hanc ſignificationem, et alterum Plutarchi locum, complectitur, qui eſt in Lucullo p. 495. D: εὐθὺς εἶχε τὸν Κίθηγον ἐπαινέτην, ἢ προμνώμενον αὐτῷ Κιλικίαν: quem notavit et recte verbo *conciliandi* reddidit G. Budæus Comment. L. Gr. p. 872. Attulit aliud exemplum Dan. Scottus, Sophoclis Œd. Col. 1128.

38. B. Βίας ὁ παλαιὸς Ἀμάσιδι—] Idem factum de iiſdem tradit Plutarchus in Sapientum Convivio p. 146. E: at Proclus ex ejuſdem perdito in Heſiodum Commentario Ἔργ. 716. p. 153. edit. Heinſ. pro Biante ponit Pittacum: ut ipſe De Garrul. p. 506. C. Simile tribuitur Anacharſidi apud Diogenem Laert. I. 105: ἐρωτηθεὶς, τί ἐστιν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθόν τε καὶ φαῦλον; ἔφη, Γλῶσσα· ubi videatur Menagius. Spectat idem dictum Euſtathius ad Odyſſ. Γ. 332. p. 1470.

38. C. —τὰ μικρὰ παιδία καταφιλοῦντες αὐτοί τε τῶν ὕπτων ἅπτονται—] Genus oſculi Antiquis ſubinde memoratum, indeque celebratum recentioribus illorum interpretibus, ſeorſim tractatum Lilio Gyraldo, Dialogiſmorum IX. et poſt eum aliis, quos enumerat J. Broukhuſius ad Tibullum II. 5. 92. Antiquos ſtrictim nominat eruditiſſimus Joſ. Mercerus ad Ariſtæneti Ep. I. 24: quædam eorum loca breviter notat Anonymus ad Theocriti Idyll. V. 133. in

editione Reiſkii, qui illam notam ſcitulo epimetro de ſuo ipſe uſu auxit.

38. C. *ἀβλαβὴς διαμένει πρὸς ἀρετὴν,*] Non erat, quare Reiſkium hæc dictio offenderet. Primum, *ἀβλαβὴς* proba eſt vox, ut Lexica docent, et auctoritas Plutarchi eam adhibentis Opp. Mor. p. 665. A. et 912. A. Deinde Præpoſitionis *πρὸς* frequens eſt uſus, ut Latinæ *ad*, in ſignificando effectu: veluti dicitur *fructuoſus ad virtutem*, ſic infructuoſus et ſterilis dici poteſt. Et ſimilia ſunt apud Plutarchum: Opp. Mor. p. 922. D: *πρὸς διαμονὴν ἄλογον, ἢ πρὸς θέαν ἀδύνατον, nec permanere, nec conſpici poteſt.* 987. B: *τὴν τῶν θηρίων ψυχὴν εὐφυεστέραν εἶναι πρὸς γένεσιν ἀρετῆς.* 1088. B: *ἀφυΐα πρὸς τὸ ἡδέως ζῆν.* 1090. C: *μοχθηρὰ τὰ πράγματα πρὸς βίον ἄλυπον.* Vitarum p. 190. B: *ἀκμάζειν πρὸς δύναμιν.* 334. E: *πολιτεύσασθαι πρὸς ἀρετήν.* 577. C: *ἤνθει μάλιστα πρὸς δόξαν.* 741. F: *τὴν δὲ Φωκίωνος ἀρετὴν—αἱ τύχαι τῆς Ἑλλάδος ἀμαυρὰν καὶ ἀλαμπῆ πρὸς δόξαν ἐποίησαν.* Conferatur nota ad p. 100. D.

38. C. *δῆλόν ἐστι*] Videatur animadverſio noſtra ad p. 14. E.

38. C. *Τὰς γὰρ ἐφ' ἡδονὴν ὁρμὰς—φανείη.*] Hæc e pluribus Platonis ſententiis ducta ſunt: Leg. I. p. 569. G: *πᾶσά ἐστιν ἡ σκέψις περί τε τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας ἔν τε πόλεσι καὶ ἐν ἰδίοις ἤθεσι· δύο γὰρ αὗται πηγαὶ μεθεῖνται φύσει βεῖν· ἂν ὁ μὲν ἀρυτιόμενος ὅθεν τε δεῖ καὶ ὁπότε καὶ ὁπόσον, εὐδαιμονεῖ καὶ πόλις ὁμοίως καὶ ἰδιώτης, καὶ ζῶον ἅπαν· ὁ δ' ἀνεπιστημόνως ἅμα καὶ ἐκτὸς τῶν καιρῶν, τἀναντία ἂν ἐκείνῳ ζῴη.* VI. p. 619. D: *παντὸς γὰρ δὴ φυτοῦ ἡ πρώτη βλάστη καλῶς ὁρμηθεῖσα πρὸς ἀρετὴν τῆς αὐτοῦ φύσεως κυριωτάτη τέλος ἐπιθεῖναι τὸ πρόσφορον τῶν τε ἄλλων φυτῶν καὶ τῶν ζώων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, καὶ ἀνθρώπων. Ἄνθρωπος δὲ, ὡς φαμεν, ἥμερον· ὅμως μὴν παιδείας μὲν ὀρθῆς τυχὼν καὶ φύσεως εὐτυχοῦς θειότατον ἡμερώτατόν τε ζῶον γίγνεσθαι φιλεῖ· μὴ ἱκανῶς δὲ ἢ μὴ καλῶς τραφὲν, ἀγριώτατον ὁπόσα φύει γῆ· ἂν ἕνεκα οὐ δεύτερον οὐδὲ πάρεργον δεῖ τὴν παίδων τροφὴν τὸν νομοθέτην ἐᾶν γίγνεσθαι.* VII. p. 635. H: de Præfecto publicæ inſtitutioni: *βλέπων δὲ ἡμῖν ἐξῆν καὶ διαφερόντως ἐπιμελούμενος τῆς παίδων τροφῆς κατευθύνειν τὰς φύσεις αὐτῶν, ἀεὶ τρέπων πρὸς τἀγαθὸν κατὰ νόμους.* IX. p. 660. G: *νόμους ἀνθρώποις ἀναγκαῖον τίθεσθαι, ἢ*

ξῆν κατὰ νόμους, ἢ μηδὲν διαφέρειν τῶν πάντη ἀγριωτάτων θηρίων. His cum locis comparentur alii ex his ducti aliorum loci. Polybii I. 81: —οὐ μόνον τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων καί τινα τῶν ἐν αὐτοῖς γεννωμένων ἑλκῶν καὶ φυμάτων ἀποθηριοῦσθαι συμβαίνει καὶ τελέως ἀβοήθητα γίγνεσθαι, πολὺ δὲ μᾶλιστα τὰς ψυχὰς— ὥστε μηδὲν ἀσεβέστερον ἀνθρώπου μηδὲ ὠμότερον ἀποτελεῖσθαι τῶν ζώων—· τέλος δὲ ἀποθηριωθέντες, ἐξέστησαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· τῆς δὲ διαθέσεως ἀρχηγὸν μὲν καὶ μεγίστην μερίδα νομιστέον εἶναι μοχθηρὰ καὶ τροφὴν ἐκ παίδων κακήν: Excerpt. Legat. 122. Plutarchi Opp. Mor. p. 500. D: ἂν δὲ σαυτὸν ἔνδοθεν ἀνοίξῃς, ποικίλον τι καὶ πολυπαθὲς κακῶν ταμιεῖον εὑρήσεις καὶ θησαύρισμα, ὥς φησι Δημόκριτος, οὐκ ἔξωθεν ἐπιῤῥεόντων ἀλλ' ὥσπερ ἐγλοίους καὶ αὐτόχθονας πηγὰς ἐχόντων, ἃς ἀνίησιν ἡ κακία, πολύχυτος καὶ δαψιλὴς οὖσα τοῖς πάθεσιν: quem locum Longino Sublim. XXXV. in reſtituenda voce αὐτόχθονος adhibuit Ruhnkenius noſter p. 149. Porphyrii De Abſtinentia I. 33: Δύο πηγαὶ ἀνεῖνται πρὸς δεσμὸν τῆς ψυχῆς ἐνταῦθα, ἐξ ὧν, ὥσπερ θανασίμων πομάτων, ἐμπιμπλαμένη, ἐν λήθῃ τῶν οἰκείων γίγνεται θεαμάτων, ἡδονή τε καὶ λύπη· ubi et doctiſſimus Rhoerius Platonicam imitationem notavit. Sententiam re ipſa graviſſimam, etiam verborum quibuſdam propriorum rariorumque inſignibus ad majorem σεμνότητα ornavit et quaſi venerabiliorem reddidit Plutarchus. Ὑποψία πρὸς πόνον exquiſitius dicitur pro ἀφορμὴ πρὸς λύπην, quæ opponitur τῇ πρὸς ἡδονὴν ὁρμῇ. Atqui πόνον a philoſophis *omnem ingratum animi corporiſve ſenſum dici*, notum eſt: ὑποψίαν idem eſſe, quod ἀφορμὴν vel φόβον, *averſationem, timorem*, multo infrequentius reperitur. Eſt tamen hæc peculiaris Plutarchi conſuetudo. Veluti Adverſ. Epicurum p. 1092. A: αὐτὸς γοῦν Ἐπίκουρος οἴεται, ὡς εἰ μηδὲν ἡμᾶς αἱ ὑπὲρ τῶν μετεώρων ὑποψίαι ἠνώχλουν—οὐκ ἄν ποτε προσεδεόμεθα φυσιολογίας: ipſe Epicurus, cujus verba ſunt apud Diogenem Laert. X. 11. item vocat ὑποψίας quas antea §. 10. vocaverat φόβους τῆς διανοίας· item p. 1106. C: ὑποψίαν κακῶν dixit pro φόβον κακῶν. Adverſ. Colotem p. 1123. C. jungitur cum φόβοις. Sic pro *inimicitia* ponitur in Eumene p. 584. D: ἦν γὰρ αὐτοῖς (Eumeni et Hecatæo) πατρική τις ἐκ πολιτικῶν διαφορῶν ὑποψία πρὸς ἀλλήλους. Sic in deſcriptione Stoicæ

doctrinæ, deſumta illa in primis ex Zenonis libris a Stobæo Eclog. Eth. p. 180. fin. loco quem pleniorem integriorem que legimus in codice Auguſtano, et item edidit Heerenius ſua in editione T. II. p. 214: μήτε γὰρ φιλόπονόν τινα τῶν φαύλων εἶναι· τὴν γὰρ φιλοπονίαν διάθεσιν ἐξεργαστικὴν εἶναι τῶν ἐπιβαλλόντων ἀνυπόπλως διὰ πόνου· ὀδύνα δὲ τῶν φαύλων ἀνυπόπλως ἔχειν πρὸς τὸν πόνον. Xenophon Ἀπομνημ. II. 1. 25: ἐὰν δέ ποτε γένηταί τις ὑποψία σπάνεως ἀφ' ὧν ἔχεις ταῦτα, οὐ φόβος μή σε ἀγάγω ἐπὶ τὸ πονοῦντα καὶ ταλαιπωρεῖντα τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ ταῦτα πορίζεσθαι: his in verbis manifeſto ὑποψία eamdem fere habet vim, quam ſequens φόβος, *timor*, aut certe idem eſt, quod δέος, *metus*: ſenſu ita reddendo: *quodſi aliquando te incedat metus penuriæ earum copiarum unde iſta tibi ſuppetant, non eſt quod timeas, ne te eo deducam, ut iſta tibi tu ipſe corporis animique laboribus et ærumnis compares.* Dionis Chryſ. Or. VII. p. 117. C. ſententia eumdem poſtulat ſenſum: ξένοις ἐλθοῦσι δοῦναι πρόσφιλῆ ξένια χαρὶς ὑποψίας παρ' ἑαυτῶν διδόμενα ἀλύπως· id eſt, *dona data a volentibus nec inde penuriam metuentibus.* Θυραῖος, *externus, alienus*, frequens Euripidi, Phœniſſ. 855. Electra 832. Alceſt. 831. et alibi: videatur etiam L. C. Valckenarius ad Hippol. 395. Ἐπάσακτος, *adventitius, advenditius*, opponitur *innato*. Plutarchus Sympoſ. p. 746. D: τοῦ Πλάτωνος ἐν ἑκάστῳ δύο πράξεων ἀπολείποντος ἀρχὰς, τὴν μὲν ἔμφυτον ἐπιθυμίαν ἡδονῆς, τὴν δὲ ἐπάσακτον δόξαν ὁριζομένην τοῦ ἀρίστου. De Animæ Procreatione p. 1026. D: αὐτὸς ὀνομάζει (Πλάτων) τὸ μὲν ἐπιθυμίαν ἔμφυτον ἡδονῆς, τὸ δὲ ἐπάσακτον δόξαν ὁριζομένην τοῦ ἀρίστου. At Plato habet ἐπίκτητος, Phædro p. 341. B: ἡμῶν ἐν ἑκάστῳ δύο τινὲ ἐόντε ἰδέα ἄρχοντε καὶ ἄγοντε, οἷν (ita legendum pro οἷον) ἑπόμεθα ᾗ ἂν ἄγητον· ἡ μὲν ἔμφυτος οὖσα ἐπιθυμία ἡδονῶν· ἄλλη δὲ ἐπίκτητος δόξα, ὁριζομένη τοῦ ἀρίστου. Retinent ἐπάσακτος in hujus loci imitatione Plutarchus, Gryllo p. 989. B. F. 991. D. ubi ἐπιθυμίαι diſtinguuntur in φυσικὰς, ἀναγκαίας, ἐπασάκτους: Jamblichus De Myſteriis Æg. V. 10. p. 126: οὐδὲ τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις ἐξ ἑαυτῶν ἔμφυτον παρέχει τὴν εὐπορίαν τῶν καθ' ἡμέραν ἐπιτηδείων· τοῖς δαίμοσι δὲ ἐπάσακτον. Ipſe Plato, Cratylo p. 272. B: Ἔρως δὲ, ὅτι εἰσρεῖ ἔξωθεν, καὶ οὐκ οἰκεῖά ἐστιν ἡ ῥοὴ αὕτη τῷ ἔχοντι, ἀλλ' ἐπάσακτος διὰ τῶν ὀμμάτων,

διὰ ταῦτα ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν, ἔρος τόγε παλαιὸν ἐκαλεῖτο. Et Plutarchus ſæpe: Opp. Mor. p. 68. E. 643. F. 676. E. 975. F. 1092. E. Vitarum p. 219. A. 360. D. 809. B. 828. A. Sic de naturali eloquentia nullo adventitio fuco illita, Philoſtratus Vit. Sophiſt. II. p. 564. de Herode Attico: εὐγλωττίᾳ οὐκ ἐπάσακτος, ἀλλ' ἐκ τῶν πραγμάτων. Nec diſſimiliter Julianus Orat. I. p. 2. D: τῶν πραγμάτων ἁπλῶς διήγησιν, οὐδενὸς ἐπισάκτου κόσμου δεομένην. Themiſtius Orat. XXIV. p. 303. C: φιλοσοφία γάρ τοι (Cod. Ambroſ. τὸ) κατὰ φύσιν κάλλος ἄφραστον ἔχουσα πᾶν ὅ, τι περ ἂν ἐπίσακτον (adde ᾖ) ἀτιμάζει τε καὶ οὐ προσίεται. Euripides Ion. 601. —εἶναί φασι αὐτόχθονας Κλεινὰς Ἀθήνας, οὐκ ἐπίσακτον γένος. Demoſthenis illud Orat. De Corona p. 487. A. σίτῳ πάντων ἀνθρώπων πλείστῳ χρώμεθα ἐπισάκτῳ. Adverſ. Leptinem p. 545. E. ſubinde ab aliis vel commemoratum vel imitando expreſſum. Porro, ne quis forte Plutarcheum χωρεῖν ad Platonicum exemplum in ῥεῖν refingat: ſic enim Græcis, ut Latinis *ire* pro *fluere*, in more eſt. Euripidis eſt, Medea 410: Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν Χωροῦσι παγαί—. Hecuba 568: Κρουνοὶ δ' ἐχώρουν, *fontes ibant*, id eſt, *fluebant*. Ovidii Met. I. 111: *Flumina jam lactis, jam flumina nectaris ibant.* Platonis Phædon. p. 402. C. de lachrymis, ἐχώρει τὰ δάκρυα. Propertii IV. 11. 60. —*et lacrymas vidimus ire Deo.* Sed de hoc ſatis. Et ἀφαιρεῖν eſt Plutarcheæ conſuetudinis, quum notat animi morbum ac vitium *demere*, *tollere*, *minuere*, *ſanare*, item affectum motumque animi *ſedare*: exempla apponere longum, numeris ea notaſſe ſatis ſit. Sic igitur eſt Opp. Mor. p. 40. F. 41. E. 66. E. 67. E. 69. A. 75. D. 83. E. 91. B. 123. C. Vitarum p. 184. D. 381. B. 539. A. 591. E. 785. C. 788. C. 896. F. 920. C. 940. D. 1000. A. 1013. A. Καταστῦσαι τὴν φύσιν, *componere naturam*, ut recte vertunt Xylander et Cruſerius: eadem notione dicitur, ut ſupra p. 31. D. προκαταστύοντες vocantur, qui equos ante certamen domant et condocefaciunt. Vocabulum a Pythagorica ſchola celebritatem nactum eſſe videtur, quod ibi uſurparetur de ratione formandi componendique per diſciplinam ingenii. Teſtis eſt Jamblichus De Vita Pythagoræ §. 68: Αὕτη μὲν οὖν ἤδη (leg. ἤδει) διὰ

μυσικῆς ἐπετηδεύετο αὐτῷ κατάρτυσις τῶν ψυχῶν. §. 95: Ἐπεσκόπει γὰρ πῶς ἔχουσι φύσεως πρὸς ἡμέρωσιν, ἐκάλει δὲ τοῦτο κατάρτυσιν· πολέμιον δὲ ἡγεῖτο τὴν ἀγριότητα πρὸς τοιαύτην διαγωγήν· ἀκολυθῶν γὰρ ἀγριότητι, ἀναίδειαν, ἀναισχυντίαν, ἀκολασίαν, ἀκυρίαν (f. ἀκράτειαν vel ἀκαιρίαν), δυσμάθειαν, ἀναρχίαν, ἀτιμίαν, ἢ τὰ ἀκόλυθα· πραότητι δὲ ἢ ἡμερότητι τὰ ἐναντία. Dicebatur et ἐξάρτυσις: ibid. §. 64: τοῖς μὲν γνωρίμοις τὰς λεγομένας ἐξαρτύσεις τε ἢ ἁπαφὰς συνέτατλε. Et §. 114: σύμπαν τὸ Πυθαγορικὸν διδασκαλεῖον τὴν λεγομένην ἐξάρτυσιν καὶ συναρμογὰν καὶ ἁπαφὰν ἐποιεῖτο μέλεσί τισιν ἐπιτηδείοις—. Eam describit Callicratidas Pythagoricus apud Stobæum Serm. LXXXIII. p. 485: ὡς δὲ ἁπλῶς εἰπεῖν, πᾶς ὁ οἶκος καθάπερ ψαλτήριον τριῶν τούτων χρήζει τυχεῖν, ἐξαρτύσιος, συναρμογᾶς, ἁφᾶς τινος ἢ χρήσιος μουσικᾶς. Ἐξάρτυσις μὲν οὖν ἐντι ἁ σύνθεσις τῶν αὐτῷ μερῶν ἁπάντων, ἐξ ὧν συμπλαροῦται τό τε ὅλον ἢ τὸ πᾶν σύστημα τᾶς συγγενικᾶς κοινωνίας· eadem iisdem et pluribus etiam verbis et uberius explicantur ab Euryphamo Pythagorico, apud eumdem Stobæum Serm. CI. p. 556: λύρα τε γὰρ πᾶσα χρήζει τριῶν τούτων τυχεῖν, ἐξαρτύσιος, συναρμογᾶς, ἁπαφᾶς τινος μουσικᾶς. Ἐξάρτυσις μὲν οὖν ἐντι ἁ τῶν οἰκήων μέρεων τῶ σώματος παρασκευὰ πάντων· λέγω δὲ τᾶν χορδᾶν, καὶ τῶν ὀργάνων τῶν τοτ' εὐφωνίαν καὶ πληγὴν ἐπισυνεργούντων· συναρμογὰ δέ, ἁ τοτ' ἀλλήλως σύγκρασις τῶν φθόγγων· ἁπαφὰ δὲ μουσικά, ἁ κατὰ συναρμογὰν κίνασις ἤδη τούτων. Secuti sunt eamdem dictionem Plato Leg. VII. 635. G. loco, unde item Plutarchus profecit: ὁ δὲ παῖς πάντων θηρίων ἐστὶ δυσμεταχειριστότατον· ὅσῳ γὰρ μάλιστα ἔχει πηγὴν τοῦ φρονεῖν μήπω κατηρτυμένην, ἐπίβουλον καὶ δριμὺ ἢ ὑβριστότατον θηρίων γίγνεται· διὸ δὴ πολλοῖς αὐτὸ οἷον χαλινοῖς τισι δεῖ δεσμεύειν· πρῶτον μὲν τροφῶν καὶ μητέρων ὅταν ἀπαλλάττηται, παιδαγωγοῖς, παιδίας καὶ νηπιότητος χάριν· ἔτι δ' αὖ τοῖς διδάσκουσι καὶ ὁτιοῦν καὶ μαθήμασιν ὡς ἐλεύθερον—. Juncus apud Stobæum Serm. CXVI. p. 598: τὸ μὲν νέον ἅπαν σκιρτᾷν τε, καὶ πτερύσσειν τ' ἀκρατὲς ἑαυτοῦ καὶ ταράττεσθαι· τὸ δὲ πρεσβύτερον καὶ κατηρτυμένον δίκαιόν τε εἶναι καὶ εἰλικρινὲς, οὐ παρέχον τοῖς λυποῦσιν ἀφορμὰς, ὅμοιον εἶναι θεῷ: ita hunc locum emendavimus ante hos triginta annos in Animadversionibus ad librum Plutarchi De Sera Num. Vind. p. 40, hujus præsentis editionis p. 552. C. Nume-

nius Pythagoricus apud Euſebium Præp. Evang. XIV. p. 731. B: οὗτος μὲν δὴ ἔνθεν καταρτυθεὶς, πλὴν τῆς προσρήσεως, ἐνέμεινε Πύρρωνι, ὡς τῇ πάντων ἀναιρέσει· bene reddidit Vigerius: *Atque hac inſtructus conformatuſque diſciplina Arceſilaus, ſi appellationem excipias, in Pyrrhone, ut in omnium everſione, acquievit.* Ab eadem origine verbi alia eſt forma Καταρτίζειν, *componendi, regendi,* et *gubernandi* notione, apud Plutarchum, Marcello p. 303. B. Catone Min. p. 791. E. Nam in Romulo p. 27. B. pro κατήρτισεν legendum κατήρτησεν, *ſuſpendit,* comparatione genini loci in Marcello p. 302. A. Ariſtides Or. in Cæſarem M. Antonin. T. I. p. 66: πᾶν δὲ ὅσον Εὐφράτης ἢ Τίγρητος ἐπέκεινα πρὸς ἀνατολὰς οἰκεῖ, διακινηθὲν, καὶ δὴ κατήρτισαί τε καὶ πεπαίδευται τὰς κρᾶτας εἰδέναι. Epictetus Diſſ. III. 20. p. 434: τὴν ὀσφύν μου καὶ τοὺς ὤμους καταρτίζων, *gymnaſtes lumbos et humeros meos componens:* quo de uſu plura docte congeſſit J. J. Wetſtenius ad Matth. IV. 21. et verbo monuit Mangeyus ad Philonem Jud. De Leg. Special. p. 781. A. ἠρτημένος ὑποθήκαις ἀρίσταις· ubi et corrigendum ἠρτυμένους. Hinc κατάρτισις, *inſtitutio, educatio* in Plutarchi Alexandro p. 667. F: et ἐξαρτισμὸν τρόπων, *conformationem morum,* Eleazarus, qui fertur, apud Euſebium Præp. Evang. VIII. p. 372. C: alia etiam ex Eccleſiaſticis protulit Suicerus Theſaur. Eccleſ. voce Καταρτίζω. Attigit καταρτύειν quoque Muſgravius ad Euripidis Fragm. Incert. CLXVII; utramque formam J. Albertius ad Heſych. voc. Καταρτύσαι et Καταρτυκώς. H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 574. ſeq. Cæterum in noſtro loco major pars librorum tenet verum καταρτύῃ: at καταρτοίῃ Ald. Baſ. Colleg. Nov. καταρταίῃ Venet. καταρτήσῃ Harl.

38. D. πρὸς αὐτὸν ἀεὶ καὶ πρὸς ἕτερον διαλέγεσθαι] αὐτὸν Rodolph. Jannot. Xyl. diſertius quidem, nec tamen ut paucorum contra multorum auctoritatem librorum ſequendum videretur. Conferatur nota ad p. 16. E.

38. E. λόγῳ μὲν οἴονται μάθησιν εἶναι—ὠφελεῖσθαι.] Epictetus Diſſ. II. 24. p. 334: —ὅσοι μὲν ἐμπείρως ἀκούουσιν, ὠφελοῦνται, ὅσοι δὲ ἀπείρως, βλάπτονται·—Ἔστιν ἄρα τις ἐμπειρία καὶ ἄπειρος τοῦ λέγειν, οὕτω καὶ τοῦ ἀκούειν.

38. E. *τοῖς μὲν σφαιρίζουσιν*—] Sermonis officium, viciſſim dicendo et audiendo peragendum, ſubinde Veteres compararunt cum pilæ luſu, qui item mutuis emittendi, excipiendi partibus continetur. Atque ſic Plutarchus mox p. 45. E. Imitationis exemplum exſtat in Platone, Euthydemo p. 217. B: *καὶ ὁ Διονυσόδωρος ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον πάλιν ἐσηχάζετο τοῦ μειρακίου.* Hoc et ſecutus eſt Julianus Epiſt. LIV. p. 440. C: *αὖθις εἰς τὴν παρὰ σοῦ πρόσκλησιν, (f. πρόκλησιν) οἱονεὶ σφαίρας δίκην, τὸ ἴσον ἀντιπέμπομεν:* et Libanius Epiſt. DCCCLI. *Ἐγὼ μὲν ὡς εἰδότι δέξασθαί σφαῖραν οὕτως ἐπέστειλα· καὶ ἦν ἅπαν τοῦτο παιδιὰ προκαλουμένη σὲ πρὸς ὅμοια γράμματα:* ubi J. Chr. Wolfius ſcite locum Platonis adfert, inſcite huc trahit aliud Plutarchi dictum *σφαίρας ἐπιδοῦναι πρὸς ἀλλήλους*, quod eſt Opp. Mor. p. 80. B. habetque *ἐπιδούμενοι*, *alligantes*, referturque ad *ſphæras*, quibus pugiles ad luſum manus ſibi obligabant. Ad noſtrum exemplum pertinet quoque Clementis Alexandrini dictum Pædag. I. fin. p. 137. A: *ὑποδῦσαι πνευματικαὶ ἡμῖν αὐτοῖς ἀναγεγράφαται, πρός τε ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ πρὸς τοὺς πέλας εὔθετοι· καὶ δὴ καὶ αὗται αὖθις πρὸς ἡμᾶς ἀνταναχρίφουσι, καθάπερ πρὸς τὸν βάλλοντα ἡ σφαῖρα διὰ τὴν ἀντιτυπίαν παλινδρομοῦσα:* ubi ſimilitudinem eamdem Baſilio uſurpatam perhibet Sylburgius. Epicteti Diſſ. II. 5. in eadem eſt comparatione admonitio.

38. E. *τὰς ὑπηνεμίους λοχέας—ὑπολειμμάτων*] Quod recepi *ὑπολειμμάτων*, non modo habet D. ſed et Harleianus codex, cujus ad hunc alioſque libros varias lectiones poſtea demum accepi. Neque tamen illo nomine, quamvis recte, recepto, locus planus et expeditus eſt. Ariſtotelis verba Hiſt. Anim. VI. 2. hæc ſunt: *οἱ δὲ λέγοντες ὅτι ὑπολείμματά ἐστι τὰ ὑπηνέμια τῶν ἔμπροσθεν ἐξ ὠχέας γινομένων, οὐκ ἀληθῆ λέγουσιν·* quæ Plutarchum hic ſequi voluiſſe, nec affirmare, nec negare auſim: illud dubitari nequit, quin tale quid ſecutus ſit, ejuſque ductu fortaſſe refingendum: Ταῖς (ita pro τοῖς Coll. Nov. Venet. C. D.) *μὲν οὖν ὄρνισι τὰς ὑπηνεμίους ὠχέας αἰθέναν ἀτελῶν τινων καὶ ἀψύχων ὑπολειμμάτων ἀρχὰς λέγουσιν εἶναι* hoc ſenſu: *Atque avibus quidem coitus ad ventum cauſſas exiſtere dicunt partuum quorumdam inanium et*

reliquiarum animale carentium. Ita ὑπηνέμιος ὀχεία *conceptus e vento* intelligitur, unde oritur ovum ὑπηνέμιον, *vanum, ventoſum, urinum, irritum.* Varro De Re Ruſt. II. 1. 19: —*quædam e vento concipiunt certo tempore equæ: ut hic gallinæ quoque ſolent, quarum ova* ὑπηνέμια *appellant.* Videndi ſunt, quos ad hunc locum laudat J. Pontedera et J. M. Geſnerus, in primis L. Delacerda ad Virgil. Georg. III. 273. non II. 273. ut a Geſnero citatum, et Schneidero repetitum eſt. Poterat cui in mentem venire ὑπόλημμα, *conceptum ſemen,* et omnino *conceptionem fœtus* intelligere, ut interpretibus Latinis et H. Stephano Theſ. L. Gr. T. II. p. 582: vel corrigere ὑπόλεμμα, a verbo λέπω, unde ἐκλέπειν, *excludere pullos ex ovis:* ſed neutrum habet idoneam auctoritatem, nec ſententiam loci juvat. At receptum ὑπόλεμμα etiam confirmatur ſimili dicto Ariſtotelis VI. 4: τὸ δὲ ὑπολειπόμενον τῶν ὠῶν ἀεὶ οὔριόν ἐϛι. Cæterum Ὑπηνέμιος Græcis commune, Ἀνεμιαῖος Atticis proprium, per tranſlationem etiam dicitur de mente ejuſque actione: quod a Platonis fonte in Theæteto p. 118. C. 122. B. multis quaſi rivulis ad ſe deduxerunt poſteri ſcriptores: quos enumerare longum ſit. Videantur interea ex recentioribus hi, quos laudavimus ad Quæſt. Platonic. I. p. 1000. C. Bibliothecæ Criticæ Vol. III. Part. I. p. 27. Kuſterus ad Suid. voc. Ἀνέμῳ et Ὑπηνέμια: Interpretes ad Thom. Mag. p. 68. et Pierſonus ad Mœridem Atticiſtam p. 73. Denique non eſt reticendum verba, quæ Suidas in Ὑπηνέμια apponit ſine nomine auctoris: Γίνεται γὰρ αὐτῷ ἐντεῦθεν τὰ ὑπηνέμια ᾗ τερατώδη ἀντὶ τῆς ἀληθοῦς ἐπιϛήμης, οἷον εἴδωλα ἄτλα ᾗ σκιαί· πράτλουσι γοῦν περὶ τῆς τῶν ἀληθῶν ἐπιϛήμης τὰ ψευδῆ· hæc igitur verba eſſe partem loci ex Juliani Orat. VII. p. 206. C. qui adhuc non niſi mutilus fertur ita: Τοῖς δεδεμένοις δὲ ἔτι, καθάπερ οἶμαι * * * εἴδωλ * * * ἀντὶ τοῦ θεοῦ λέγεται παραναπαύσασθαι * * * τέτηκε δόξα· γίνεται γὰρ ἐντεῦθεν αὐτῷ τὰ ὑπ * * * ταυτὶ, τῆς ἀληθοῦς ἐπιϛήμης οἷον εἴδωλα ἄτλα καὶ σκιαὶ * * * περὶ τῆς τῶν ἀλήθων ἐπιϛήμης, τὰ ψευδῆ. Quem locum ante hos triginta et duos annos in Epiſtola ad Ruhnkenium p. 17. quum locos Juliani complures in Suida detexiſſem, tamen hunc ignorabam, atque hanc ſupplendi

rationem tentabam: Τοῖς δεδεμένοις δὲ ἔτι, καθάπερ οἶμαι Ἰξίων εἰδώλῳ τινὶ ἀντὶ τῆς θεοῦ λέγεται παραναπαύσασθαι, οὐδέν ἐστιν, ἀλλ' ἡ προσεπηχέναι δόξῃ· γίνεται γὰρ ἐντεῦθεν αὐτοῖς τὰ ὑπ' αὐτῆς ἐμφαινόμενα ταυτὶ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης οἷον εἴδωλα ἄττα καὶ σκιαί· καὶ ἀσπάζονται πρὸ τῆς τῶν ἀληθῶν ἐπιστήμης τὰ ψευδῆ. Et Ruhnkenius et Valckenarius hanc in primis ferebant felicem conjecturam. Nunc video quanta hujus felicitatis pars perierit. In emendandis locis corruptis præcipue in lacunis explendis primum et facilius est rem et sententiam perspicere, alterum ac difficilius ipsa verba consequi. Neque tunc ipse emendationi meæ posterioris partis tantum tribuebam, quantum prioris: quippe quæ Ixionis satis certa retinet vestigia, ad ejusque mentionem verba rupturasque probabiliter contexta. Nec totum hoc inventum fuerit ipsum ὑπηνέμιον et Junonis simulacrum. Verbum πράττουσι mutandum vel in προτάττουσι, vel in τάττουσι, cum Kustero.

38. F. Ἀκλαὴς—σκεδάδη.] Venet. Rodolph. Vulcob. κεδάδη. D. νεφέαισι. Videtur esse Empedoclis.

p. 39. A. προσλιπαροῦσιν] Xylander, *ut pergat dicere flagitant:* Cruserius, *adhærentque ei*, similiter Amyotus, *et s'arrestent.* Utraque significatio ex linguæ consuetudine locum habet: λιπαρὸς proprie *pinguis, nitidus*, a λίπος, *oleum, pinguedo*, a tenacitate et continuitate transfertur ad assiduitatem et perseverantiam in studio ac proposito, ubi nulla fit laboris intermissio: unde Theæteti adolescentis studium cum flumine olei comparavit Socrates apud Platonem p. 115. D. Hinc verbum λιπαρεῖν notat *continuitatem rogandi et flagitandi*, quæ in aliis compositis cernitur, et in ἐκλιπαρεῖν, de quo dicemus ad p. 198. F. Plutarchus in hoc libro p. 47. B: παρώμενον ἐκάστῳ, καὶ προσλιπαροῦντα, καὶ γλιχόμενον τοῦ πρόσω, *experientem singula, perseverantem, progredi cupientem.* Defect. Orac. p. 438. A: ὑπερβαλλομένων δὲ φιλοτιμίᾳ τῶν ἱερέων καὶ προσλιπαρούντων, *quum sacerdotes, tamquam bonos eorum ageretur, magno studio niterentur, in eoque perseverarent.* Æmilio Paulo p. 267. E: τοῖς χρήμασιν, ὥσπερ κηρίοις μέλιτται, προσλιπαροῦντες, *assidue operam dantes pecuniæ.* Lucullo p. 514. A: πολλὰ προσελιπάρει

Λούκυλλος, ἀξιῶν αὐτοὺς μακροθυμίαν ἐμβαλέσθαι ταῖς ψυχαῖς, hoc loco utraque notio valet et *perſeverandi* et *flagitandi*: ſic in Eumene, fine, p. 596. A: προσλιπαρῶν καὶ δεόμενος· item Pompeio p. 625. B: προσλιπαρούντων καὶ καταβοώντων· et Catone Min. p. 766. D. Conferatur et H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. 705. Epictetus Diſſ. III. 24: μίαν χώραν κατέχει καὶ ταύτῃ προσλιπάρει: ita cum Wolfio legendum pro ταύτην. Dion Chryſ. Or. I. p. 6. B: τῷ ἡμέρῳ καὶ ἀβλαβεῖ προσλιπαροῦντας, *eos qui aſſidue adſunt viro manſueto et innocenti*. Lucianus Abdic. 16. T. II. p. 173: προσελιπάρησα, ſubaudiendum αὐτῷ, *aſſidue apud eum fui*.

39. A. ἐπισπασάμενος] *ad ſe trahens:* idem fere eſt, quod alibi ἰδίᾳ λαβών, *ſeducens ut ſecreto quid colloquaturus*. Plutarchus Æmilio Paulo p. 269. D: τοὺς νεωτέρους ἔσω τῆς σκηνῆς ἐπισπασάμενος, *quum juniores ſecum ſeorſim in tentorium ad colloquendum ſeduxiſſet*. Pompeio p. 623. E: Πομπήϊον— ἐπισπασάμενον (τὸν Ὄπιον) καὶ συμπεριπατήσαντα, καὶ πυθόμενον ὧν ἔχρηζε καὶ μαθόντα, προσάξαι τοῖς ὑπηρέταις αὐθὶς ἀνελεῖν ἀπαγαγόντας, *Pompeium, poſteaquam ſeduxiſſet Oppium tamquam ſecreto cum eo colloquaturus, et cum eo ambulaſſet, et eum interrogaſſet quanam re opus haberet, idque audiviſſet, tum lictoribus imperaſſe, ut eum abducerent et interficerent*. Bruto p. 991. D. quum conjurati ad Cæſarem interficiendum parati eſſent, Τρεβώνιος περὶ τὰς θύρας Ἀντώνιον ἐπισπασάμενος καὶ προσομιλῶν ἔξω κατέχεν. Ibidem p. 1008. E: Βροῦτος—ἐπισπασάμενος τὸν ὑπασπιστὴν Δάρδανον, ἰδίᾳ τινὰς αὐτῷ προσέφερε λόγους. Numenius ap. Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 737. D: ἐπισπασάμενος τῶν προσομιλούντων αὐτῷ τινα εἰς τὴν οἰκείαν (leg. οἰκίαν), ἰχυρίζετο πρὸς αὐτὸν ὑπερφυῶς, ὡς ἐδόκει, τὴν ἐποχὴν, *cum aliquando e familiaribus ſuis unum ſeorſim ſecum domum ſeduxiſſet* (*Lacydes*), *hanc ei aſſenſus retentionem mirifice, ut ſibi videbatur, affirmabat*.

39. A. εὔσταθμος τῷ χαλινῷ] Unum hunc locum hujus ſignificationis habet H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 1044. Pollucis tamen exemplaria habebant hoc vocabulum II. 100. Εὔσταθμος ἵππος, ᾧ αὐλός—. Comparatio educationis puerorum cum domitura equorum, Veteribus non infrequens, nobis ſupra animadverſionem habuit p. 12. B.

39. B. Ἐπαμινάνδαν ὁ Σπίνθαρος ἐπαινῶν] Idem Spinthari dictum refert Plutarchus De Genio Socratis p. 592. F: Σπίνθαρος ὁ Ταραντῖνος οὐκ ὀλίγον αὐτῷ (τῷ Ἐπαμινώνδᾳ) συνδιατρίψας ἐνταῦθα χρόνον ἀεὶ δήπου λέγει, μηδενί πω (f. πω) τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώπων ἐντετυχέναι, μήτε πλείονα γινώσκοντι, μήτε ἐλάττονα φθεγξομένῳ. Neque hoc Spinthari dictum eam debet habere vim, ut eum faciamus ſcriptorem alicujus libri, in quo illud poſuerit: ut feciſſe videntur J. Jonſius De Script. Hiſt. Philoſ. II. 14. 6. et J. A. Fabricius Bibl. Gr. T. I. p. 520. quamquam memorandus certe fuit. Sed nimirum habuit filium Ariſtoxenum, clarum illum in muſica, philoſophia, omnique doctrina, hominem: quem hoc patris ſui dictum memoriæ prodidiſſe credibile eſt, ſive in alio quodam libro, ſive in Vita Epaminondæ; ſi forte, ut aliorum multorum Vitas ſcripſit magnorum virorum, ita Epaminondæ Vitam ſcripſerit: quamquam diſerte eam in Veterum libris memoratam non invenimus. Ita Plutarchus dictum quoddam laudat Ariſtarchi, patris Theodectis, non aliunde, ut credibile eſt, niſi ex libro quodam Theodectis: Opp. Mor. p. 478. C. Item ab Ariſtotele citatur Ἡρόδωρος Generat. Anim. III. 6: addito ὁ τοῦ Βρύσωνος σοφιστοῦ πατήρ· Hiſt. Animal. IX. 11. et VI. 5. ubi perperam eſt Ἡρόδοτος: quæ Herodori dicta non ipſe, ſed filius Bryſon in aliquo ſcripto memoriæ prodidiſſe videtur; qui et alibi ab Ariſtotele ut ſcriptor memoratur et Rhet. III. 2. De ſtudio Epaminondæ et conſuetudine audiendi, operæ pretium eſt et convenit argumento hujus Plutarcheæ diſputationis, apponere verba Corn. Nepotis in illius Vita II. 2: —*inprimiſque commiſſa celans: quod interdum non minus prodeſt, quam diſerte dicere. Studioſus audiendi: ex hoc enim facillime diſci arbitrabatur. Itaque quum in circulum veniſſet, in quo aut de republica diſputaretur, aut de philoſophia ſermo haberetur; numquam inde prius diſceſſit, quam ad finem ſermo eſſet adductus.*

39. B. ῥᾳδίως—] Hoc ea poteſtate, qua Latinis *facile*, frequens eſt Plutarcho, Opp. Mor. p. 62. F: οὐδεὶς γάρ ἐστι ῥᾳδίως πλούσιος οὐδὲ βασιλεύς, ὃς ἀκοῦσαι— · *Nemo enim facile eſt dives, aut rex, qui hoc dicat.* 66. A: οὐ ῥᾳδίως ἂν εὕροις ἐπι-

ϛαμένες τοῦτο ϖοιεῖν, *non facile invenias ſcientes hoc facere.* 505. A. Vitarum p. 59. C: τοῦτο δὲ οὐ ῥᾳδίως ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἐπιφανῶν, ϖλὴν Εὐριπίδῃ συμπεσεῖν, *hoc non facile alii cuiquam clarorum hominum quam Euripidi contigiſſe.* 186. B: μαρτυρούντων δὲ ϖάντων ὅτι ῥᾳδίως ἕτερος οὐκ εἴη ϛρατιώτης τοιοῦτος· item 316. E. 622. D. 743. D. 849. D.

39. B. δύω μὲν ὦτα, μίαν δὲ γλῶτταν.] Eamdem rem comparationi adhibet Plutarchus De Garrulitate p. 502. C: κωφότης γὰρ αὐθαίρετός ἐϛιν (ἡ ἀδολεσχία) ἀνθρώϖων, οἶμαι, μεμφομένων τὴν φύσιν ὅτι μίαν γλώτταν, δύο δ' ὦτα ἔχουϲιν. Auctor proditur Zeno Stoicus a Diogene Laertio VII. 23: ϖρὸς φλυαρῶν μειράκιον, Διὰ τοῦτο, εἶϖε, δύο ὦτα ἔχομεν, ϛόμα δὲ ἕν, ἵνα ϖλείω μὲν ἀκούωμεν, ἧττονα δὲ λέγωμεν. Ad quem locum Stobæi et Nili mentiones adfert Menagius. Illa eſt Serm. XXXVI. p. 217.

39. B. νέῳ κόϲμος ἀϲφαλὴϲ ἐϛιν ἡ ϲιωπὴ,] Proverbiale neſcio ubi lectum notavi Νέῳ γάρ ἐϛι κόϲμος ἀϲφαλὴϲ ϲιγή. Et ſane ut veriſſimum, ita in præceptis celebratum. Attigimus ſupra p. 10. E. Expreſſum forte ex ſimilibus: Sophoclis Ajace 295: Γύναι, γυναιξὶ κόϲμον ἡ ϲιγὴ φέρει. Euripidis Antiop. X. p. 548: Κόϲμος δὲ ϲιγῆϲ ϛέφανος ἀνδρὸς οὐ ϰακοῦ. Oreſt. 1541. Ἦ ϲῖγ' ἔχωμεν; Ἀϲφαλέϛερον, φίλαι· ut diſtinguit L. C. Valckenarius ad Hippolyt. 782. Epictetus ap. Stob. Serm. XXXV. p. 216: Μηδενὸϲ οὕτως ἐν ϖαντὶ ϖρονόει ὡϲ τῷ ἀϲφαλεῖϲ· ἀϲφαλέϛερον γὰρ τοῦ λέγειν τὸ ϲιγᾶν. Locus Plutarchi in farraginem Monachorum, Maximi et Antonii, relatus eſt, edit. Stobæi Wechel. p. 387.

39. B. ἐξυλακτῇ ϖρὸϲ ἕκαϛον] Unum hoc habet exemplum H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 1737. cui addatur alterum Plutarchi in Arato p. 1050. C: ὁ δὲ Φίλιϖϖος ἐκείνῳ μὲν οὐδὲν ἀντεῖϖε, καίϖερ ἐπίδοξος ὑϖ' ὀργῆϲ καὶ ϖολλάκις ἐξυλακτήϲας, λέγοντος αὐτῷ.

39. C. ὡϲ Αἰϲχίνης φηϲὶ] Utrum Oratorem dicat an Socraticum, haud facile eſt ad dijudicandum, ſiquidem in neutrius ſcriptis diſerte ſententia hæc proditur. Eſt quidem apud illum in Oratione De Falſa Legatione p. 396. D: ϖερὶ δὲ τῆϲ ἄλλης ϰατηγορίας δέομαι ὑμῶν, ὦ ἄνδρες, ἐάν τι ϖαραλείϖω ϗ μὴ μνηθῶ, ἐϖερωτᾶν με ϗ δηλοῦν ὅ, τι ἂν ϖοθῆτέ με

ἀκοῦσαι, μηδὲν προκατεγνωκότες ὡς ἀδικῶ, ἀλλ' ἴσῃ τῇ εὐνοίᾳ ἀκούοντες. Quem locum imitatus eſt Cicero Orat. pro Cluentio, 2: *Quamobrem a vobis, judices, antequam de ipſa cauſſa dicere incipio, hæc poſtulo—cum ego de unaquaque re dicam et diluam, ne ipſi, quæ contraria ſunt, taciti cogitationi veſtræ ſubjiciatis, ſed ad extremum exſpectetis et me meum dicendi ordinem ſervare patiamini: cum peroraro, tum, ſi quid erit præteritum, requiratis.* Hinc enim potius adumbrata dicam Ciceroni, quam, quod voluit Urſinus, ex Andocidis Orat. De Myſteriis edit. Steph. p. 2. 21: τάδε δὲ ὑμῶν δέομαι, μετ' εὐνοίας μὲ τὴν ἀκρόασιν τῆς ἀπολογίας ποιήσασθαι καὶ μήτ' ἐμοὶ ἀντιδίκους καταστῆναι, μήτε ὑπονοεῖν τὰ λεγόμενα, μήτε ῥήματα θηρεύειν.

39. C. οὔτε ἀκούοντες, οὔτε ἀκούόμενοι, λέγοντες δὲ πρὸς λέγοντας, ἀχημονοῦσι] Non aſſentior J. Toupio, Longinum hæc imitari De Subl. III. fin. πρὸς οὐδὲν πεπονθότας ἀκροατὰς ἀχημονοῦσιν. Verbum ἀχημονεῖν non hanc habet infrequentiam, nec locus eam ſimilitudinem, quæ ab imitatione repetenda ſit. In Plutarcho duplex brevi ſpatio antitheſis, et ipſa veritatis imago, miram habet vim. Ex ſimili quadam re ductum eſt illud de vino Sympoſ. VII. p. 715. A: ὁ οἶνος —λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ φρονήματος ἡγεμονικοῦ καταπίμπλησιν, ὡς οὐκ ἀκούειν ἀλλ' ἀκούεσθαι μᾶλλον ἡμῖν, καὶ ἄγειν οὐχ ἕπεσθαι προσῆκον. Amatorio p. 763. D: φιλοσόφων οὔτε ἀκούειν ὑπομένουσι, οὔτε συνιέναι δύνανται.

39. D. ἔνιοι λέγουσιν ὅτι δεῖ τῶν νέων μᾶλλον ἐκπνευματοῦν τὸ οἴημα καὶ τὸν τύφον—] Platoni hæc perperam tribuit Antonius Sent. p. 160. quum ipſa hæc ſint Plutarchi verba. Illius ſocius, Maximus ſimile quid prodit ſub Socratis nomine p. 570. et Stobæus Serm. XXII. p. 189. τοὺς μὲν κενοὺς ἀσκοὺς τὸ πνεῦμα διίστησι, τοὺς δὲ ἀνοήτους ἀνθρώπους τὸ οἴημα. Timon in Sillis ap. Theodoretum De Curand. Gr. Affect. II. p. 489: Ποίων ἔκ τ' ἐρίδων καὶ λεχομάχων πεπλάνησθε Ἄνθρωποι, κενεῆς οἰήσιος ἔμπλεοι ἀσκοί; quod poſuit H. Stephanus Poeſ. Philoſ. p. 61. Οἴημα, et οἴησις, eſt *falſa ſcientiæ opinio*, et apud Plutarchum Opp. Mor. p. 43. B. 44. A. 48. A. 65. E. 81. C. E. 999. E. qui locus ex eadem *arrogantiæ* atque *ſtrium* comparatione ductus eſt. Heraclitus apud Maxi-

mum p. 570. Ἡράκλειτος ὁ φυσικὸς τὴν οἴησιν ἔλεγεν ἐγκοπὴν προκοπῆς. Gesnerus perperam reddit *persuasionem:* rectius vertitur apud Diog. Laert. IV. 50. qui tribuit Bioni. Euripides Glauco Fragm. I. p. 565. T. III. Ed. Musgr. Βαρὺ τὸ φόρημ' οἴησις ἀνθρώπου κακοῦ, *Grave onus est arrogantia mali hominis.* Aliud Heracliti apud Diogenem Laert. IX. 7: τήν τε οἴησιν ἱερὰν νόσον ἔλεγε. Notavit, verbo, usum Is. Casaubonus ad Athenæum p. 760. longe uberius et ad hunc locum apposite Th. Gatakerus ad M. Antonin. XI. 39. et XII. 27. Ἐκπνευματοῦν hic singulari exemplo est *ventum demere, vento quid privare:* et, si quando occurrit, fere notat *in ventum quid convertere,* ut ἐξαεροῦν, ἐξυδατοῦν, ἐκπυροῦν. Sic Theophrastus apud Plutarchum Opp. Mor. p. 292. C: Aristoteles Problem. II. 1. 54. X. 37. XI. 26. De Spiritu, 4. Alexander Aphrod. Problem. II. 55. Cum sententia nostri loci convenit Dion Chrys. Or. IV. p. 71. C: κατιδὼν οὖν αὐτὸν (Ἀλέξανδρον) ὁ Διογένης τεθορυβημένον καὶ σφόδρα τῇ ψυχῇ μετέωρον, προσέπαιζε καὶ περιῆλθεν, εἴπως δύναιτο, κενωθεὶς ὑπὸ τοῦ τύφου καὶ τῆς δόξης, μικρόν τι ἀνανεῦσαι: i. e. *vacuefactus fastu et gloriola,* ita enim κενωθεὶς legam cum Is. Casaubono pro vulgato κινηθείς.

39. F. ἄγονται καὶ θαυμάζουσιν] Illud consuetudo Plutarchea confirmat: ita Latine *ducuntur* est *delectantur, persuadetur illis oratio.* Sic Opp. Mor. p. 41. B: ὑπὸ τοῦ τρόπου μᾶλλον ἢ τοῦ λόγου τῶν συμβουλευόντων ἄγεσθαι. 45. B: ἕκαστος (τῶν ῥητόρων) ἐπαινεῖται κατὰ τὸ ἴδιον τῆς δυνάμεως, ᾧ κινεῖν καὶ ἄγειν πέφυκεν. 56. A: μᾶλλον ὑπὸ τῶν συνεπιθρηνούντων ἄγονται. 77. B: ἄγονται ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας πολλοί. 407. C. 426. C. 674. B. 759. C. 799. C. 1093. D. Vitarum p. 222. A. 789. A. 922. B. 923. D. Aristides T. II. p. 269. 305. 306. 408. 411. 412. 414.

p. 40. A. πρὸς οὐδενὶ τῶν εἰρημένων οὖσαν] Comparetur Philo Jud. De Propæd. p. 433. D. Quis Rer. Div. Hæres. p. 483. A. Et quæ notavimus p. 45. C.

40. A. ἂν δὲ μηδὲν ᾖ διαστρέψαι, παραβάλλουσαν νεωτέρους τινὰς, ὡς ἄμεινον εἰρηκότας εἰς τὸ αὐτό—] Recepta etiam altera meliori lectione ἑτέρους, vertendum: *sin quod pervertatur, nihil sit, objiciens alios quosdam, qui de eodem argumento melius*

diſſeruiſſent. Διαστρέφειν, *pervertere interpretando* ſupra p. 19. E. Appoſite Demoſthenes Orat. Philipp. IV. p. 105. D: τῶν λυμαίνεσθαι καὶ διαστρέφειν ταῦτα βουλομένων, ἐξ ἴσου κάθησθε ἀκροώμενοι, *ſedetis æquo animo audientes iſtos, qui hæc pervertere ac refellere volunt.* In vero juſtoque diſtorquendo ac pervertendo frequens eſt dictio.

40. A. τῇ φιλησοΐᾳ πρὸς τὴν φιλοδοξίαν σπεισάμενον—] Eſt forma Plutarcheæ proprietatis conciſa brevitate et plurium dictionum in unam quaſi conſtrictione: ſententia ita eſt concipienda, *per ſtudium audiendi pacem facere cum ſtudio gloriæ; ſtudio audiendi pacem facere cum ſtudio gloriæ*, id eſt, *duo diverſa ſtudia, auditionis et gloriæ, in concordiam redigere, reconciliare.* Dicitur σπένδεσθαί τινι, *pacem facere cum aliquo.* Vitarum p. 561. F. 562. F. 637. E. 931. B: item σπένδεσθαι πρός τινα, Opp. Mor. p. 494. D: Vitarum p. 8. E. 541. A. 931. C. has in unam contraxit Plutarchus. Atque haud ſcio an quid ad hanc dictionem valuerit Euripidis ſtudium, cujus haud diſſimile eſt in Oreſte 1682: —σπένδομαί δὲ συμφοραῖς, Μενέλαε, καὶ σοῖς, Λοξία, θεσπίσμασιν· ſenſu minime expedito, qui et Scholiaſtem exercuerit, fortaſſe ita explicando, *In gratiam redeo, et cum inimicitiis noſtris, O Menelae: et cum tuis, O Apollo, oraculis.* In conſtruendis pluribus plurium nominum caſibus cernitur pars Plutarcheæ conſuetudinis. Sic ſupra p. 26. B: καταδεδουλωμένος τῇ δόξῃ τὴν κρίσιν ὑπὸ τῶν ἡρωϊκῶν ὀνομάτων, *judicio ſubjecto opinioni per heroica nomina:* infra 54. C: ὑφίεται τῇ ὁμοιότητι τῆς ἰσότητος, *ſimilitudine æqualitatem concedit*, i. e. *ſimilitudinem retinet, præſtantiam amico concedit.* 991. B: ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ πάντα ταῖς ἡδοναῖς ὑπὸ λαιμαργίας ἐξαγόμενος. Timoleonte p. 251. C: τῆς δίκης αὐτοῖς ἀπολογουμένης τῇ Τιμολέοντος εὐτυχίᾳ ἐπιτιθεμένης, *quum pœna illis ea imponeretur, quæ ſimul fortunam Timoleontis defenderet.* Alia dabimus ad p. 41. C. 42. D. 132. E.

40. B. ὥσπερ ἐφ' ἑστίασιν ἱερᾶν—] Sic mox ἐπὶ λόγων ἀφιγμένος ἑστίασιν p. 42. F. *Sermonum dapes et epulæ*, Platoni eſt frequens dictio: Lyſide p. 109. D: αὐτὼ μόνω ἑστιᾶσθον, ἡμῖν δὲ οὐ μεταδίδοτον τῶν λόγων; Phædro p. 337. A: τῶν λόγων ὑμᾶς Λυσίας εἱστία; ibid. 345. C. Republ. I. 420. C: εὐωχοῦ

τοῦ λόγου. Ibid. 421. A. IX. p. 502. C. Timæo p. 523. D. Ibid. 526. B: ἔοικα ἀνταπολήψεσθαι τὴν τῶν λόγων ἐρίασιν. Nec minus frequens ſtudioſis philoſophi. Plutarchus Opp. Mor. p. 713. C. 1146. D. Lucianus Lexiph. T. II. p. 318. Julianus Ep. XL. p. 419. D. XLI. p. 421. B. Syneſius Ep. C. p. 239. B. Iſidorus Peluſiota Ep. II. 218. In hac uſurpatione eſt genus, quo *dicens* ἐριάτωρ, *audientes* δαιτυμόνες dicuntur: ſic Plato in principio Timæi: Εἷς, δύο, τρεῖς· ὁ δὲ δὴ τέταρτος ἡμῖν, ὦ φίλε Τίμαιε, ποῦ, τῶν χθὲς μὲν δαιτυμόνων, ταυτὸν δ' ἐριατόρων; Reſtituendum alterum vocabulum eidem Republ. IV. p. 445. E: ὥσπερ ἐν πανηγύρει ἀλλ' οὐκ ἐν πόλει ἐριάτορας καὶ εὐδαίμονας: legendum —ἐριάτορας καὶ δαιτυμόνας. Apollonius Tyaneus Ep. LXV. p. 405: ἀλλ' ὑμεῖς ἐριάτορες μὲν καὶ δαιτυμόνες οὐ μεμπτοί. Ariſtides T. I. p. 54: καλοῦντές τε ἐφ' ἑρίαν καὶ προϊζάμενοι δαιτυμόνα αὐτὸν καὶ ἐριάτορα. Ælianus de Nat. Animal. IX. 1: de leonibus, καλοῦσι τὸν πατέρα ὡς δαιτυμόνα ἐριάτορες ἐπὶ θοινὴν οἱ νέοι τὸν γεγηρακότα, τὸν πατέρα οἱ παῖδες. Anonymus ap. Suid. in voc. Σύσσιτος. Themiſtius Or. XXVI. p. 313. B: διαπραξάμενος ἐκ τοῦ λόγου, ἵνα ἐμοὶ μὲν ἐξῇ λέγειν, ὑμῖν δὲ ἀκούειν· δίκαιον οὖν καὶ ὑμᾶς συμπροθυμεῖσθαι καὶ συλλαμβάνειν καὶ μὴ ῥᾳθυμοτέρους εἶναι περὶ τὴν ἑορτὴν τοὺς δαιτυμόνας τοῦ ἐριάτορος· et appoſite ad noſtrum locum Or. XXXIII. p. 367. A: ἄπαμι ὑμᾶς καταλιπὼν τοσούτους ἀθρόους, οὐδὲν φροντίσας ὅτι ἥκετε ὑπ' ἐμοῦ παρακεκλημένοι· ἥκετε γὰρ δήπου ὧν ἐγὼ βούλομαι ἀκουσόμενοι, οὐχ ἃ ὑμεῖς ἐπιζητεῖτε· οὐδὲ γὰρ τοὺς ἐριάτορας ἀναγκάζουσιν οἱ δεξιώτεροι τῶν δαιτυμόνων ἄλλ' ἄττα περιφέρειν (l. παραφέρειν) ἐπὶ τὴν θοινὴν, ἢ ὅσα ἂν εὐτρεπίσωνται. Libanius Orat. V. p. 200. D. et Orat. edit. Bongiovanni XII. p. 177. Illum priorem uſum de ἐριάσει λόγων attigerunt P. Victorius Var. Lect. II. 14. et J. Daviſius ad Ciceronis Divinat. I. 29.

40. B. καὶ θυσίας ἀπαρχὴν παρειλημμένον] Xylander, *ad ſacrificii primitias invitatum*: recte: atque item Cruſerius, *invitatum*: ne forte quis putet, eos aut legiſſe aut legi voluiſſe παρακεκλημένον, quod proprie eſt *invitatum*: cum παρειλημμένον ſit *adhibitum*, *aſſumtum*. Neque hoc loco illa proprietas nimium ſevere exigenda eſt. Utrumque in re convivali uſitatum Plutarcho: παρακαλεῖν, *invitare*,

Opp. Mor. p. 123. F. 156. D. 666. E. 679. C. 707. C. 708. B, C. Vit. p. 235. C: παραλαμβάνω, *excipio quem cœna, recipio invitatum,* Opp. Mor. p. 218. B. 666. E. 667. A, B. 678. D. 679. B, C. 697. E. 727. B. 816. B. Vitarum p. 52. C. 589. E. 992. F. 1002. C. Ἀπαρχὴ, *in ſacrificio libatio, primitiarum Diis conſecratio,* a propria illa ſignificatione transfertur ad hanc ſermonis diſputationiſque communionem, quam dicentes ſcribenteſque impertiunt audientibus legentibuſve, omnino iis, ad quos dicunt ſcribuntve. Plutarchus Opp. Mor. p. 151. E. 172. C. 384. E. 630. D. Dion Chryſ. Or. LXX. p. 625. A: ὁ Ἡλῶος Ἱππίας—οἷον ἀπαρχὰς τῆς σοφίας τοῖς Ἕλλησιν ἐπιδεικνύων. Ariſtides T. II. p. 101: θεοῖς χαριστήρια ἀνήγαγον πρώτας ἀπαρχὰς αὐτοῖς ποιησάμενοι τὰς ἀπὸ τῶν λόγων. Julianus Epiſt. XLII. p. 421. B: πρῶτόν σοι τῶν λόγων—ἀπαρξόμεθα. Orat. I. p. 3. B: —κατὰ δύναμίν σοι τῶν οἰκείων πόνων ἀπάρξασθαι: ad Conſtantium Auguſtum dicit de ſcriptoribus laudationum in ipſum: ſpectans fortaſſe magiſtrum ſuum Libanium in ſimili argumento Orationis Baſilicæ ad Conſtantium et Conſtantem, hac uſum comparatione T. I. p. 101. A: τῶν αἰχίστων ἡγούμην τοὺς μὲν γεωργοῦντας ἀποφέρειν τῶν καρπῶν τοῖς βασιλεῦσι τὰς ἀπαρχάς· τοὺς δὲ περὶ τὴν φιλοσοφίαν διατρίβοντας τὴν ἐπ' αὐτοὺς ἥκουσαν ἐγκαταλιπεῖν συντέλειαν· qua in dictione apparet color Iſocrateus ex Helenæ Laudatione p. 320: τοὺς μὲν τοῖς χρήμασι προέχοντας, ἀναθήμασι καὶ θυσίαις καὶ ταῖς ἄλλαις πρόσοδοις ἱλάσκεσθαι καὶ τιμᾶν αὐτὴν χρή· τοὺς δὲ φιλοσόφους παρᾶσθαί τι λέγειν περὶ αὐτῆς ἄξιον τῶν ὑπαρχόντων ἐκείνῃ· τοῖς γὰρ πεπαιδευμένοις πρέπει τοιαύτας ποιεῖσθαι τὰς ἀπαρχάς.

40. B. ἐπαινοῦντα μὲν οἷς ἐπιτυγχάνει τὴν δύναμιν] *laudans facultatem dicentis iis in partibus, in quibus conſecuta eſt propoſitum, ſatisfecit argumento.* Non abs re fit addere ἐν cum Reiſkio, ut ſit μὲν ἐν οἷς. Verbum ἐπιτυγχάνειν et in vitæ conſuetudine et in philoſophorum ſcholis uſitatum, proprie quidem eſt *aſſequi, ſcopum ferire,* tum tranſlate generatim *propoſito ſatisfacere,* conſtruiturque vel cum Caſibus Genitivo vel Dativo, vel ſimpliciter ponitur ut hoc loco, quæ eſt rarior uſurpatio. Plutarchus De Orac. De

fectu p. 438. A: οἱ πολλὰ βάλλοντες, ἐπιτυγχάνουσι πολλάκις, *qui crebro jaciunt, ſæpenumero ſcopum attingunt.* Sympoſ. V. p. 673. D: πρὸς τὸ λογικῶς ἢ τεχνικῶς πραττόμενον οἰκείως διακείμεθα, καὶ θαυμάζομεν ἂν ἐπιτυγχάνηται, *rebus ſcite artificioſeque factis conciliamur et admiratione afficimur ſi propoſito ſatisfaciant.* Ibid. F: τῇ δὲ μιμήσει πανουργία τις ὁμφαίνεται ἢ πιθανότης, ἅπερ ἐπιτυγχάνηται. Bruto p. 991. B: εὐξάμενος τοῖς περὶ Βροῦτον ἐπιτυγχάνειν καὶ κατορθοῦν, *precatus Bruto ejuſque conjuratis ut propoſitum aſſequerentur rectèque perficerent.* Jamblichus Vit. Pythag. §. 40: ἀπεφαίνετο δὲ ἢ ταῖς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίαις οὕτως ἂν χρωμένους ἐπιτυγχάνειν, ὡς μέλλουσι τοῖς μὲν φίλοις μηδέποτε ἐχθροὶ καταστῆναι, τοῖς δὲ ἐχθροῖς ὡς τάχιστα φίλοι γίνεσθαι· ubi quod ſubeſt difficultatis, tollatur legendo μέλλοντες: *pronunciabat, eos in mutuis congreſſibus ac negotiis bonum ſucceſſum habituros, ſi iis ita uterentur, ut amicis numquam inimici futuri, et cum inimicis quam citiſſime in gratiam redituri.* Stobæus Eclog. Ethic. 169. quem locum emendavimus in Diſſertatione de Panætio p. 75. Hinc ἐπίτευγμα: contrarium, ἀποτυγχάνειν et ἀπότευγμα.

40. B. Τοῖς μὲν οὖν κατορθουμένοις ἐπιλογισέον, ὡς—κατορθοῦνται.] Latine *recte facta* in ſermonis conſuetudine non tantam excellentiæ ſignificationem habent, quantam in philoſophorum ſcholis, et quantam κατορθοῦν utrobique Græce. Igitur Xylander bene reddidit *quæ dicta ſint præclare.* Habet autem locum maxime quidem in bellicis factis, ſed tamen ut in aliis rebus, ſic in ſcribendo, dicendo, diſſerendo. Sic Plutarchus de Thucydide ac Philiſto, quorum deſcriptiones rerum Syracuſanos inter et Athenienſes geſtarum imitari et corrigere adeo conans Timæus, διὰ μέσων ἀθεῖται τῇ ἰσορίᾳ τῶν μάλιστα κατωρθωμένων ἐκείνοις ἀγώνων, ἢ ναυμαχιῶν, ἢ δημηγοριῶν: Nicia p. 523. C. *narrando ruit per media certamina, prælia navalia, conciones, quibus illi narrandis præcipue excelluerant.* Atque, ut hoc loco, opponitur τῷ ἁμαρτάνειν, *aberrare ab egregio propoſiti effectu:* ſupra p. 25. D. infra 73. C: δεῖ μὴ μόνον ἁμαρτάνοντας, ἀλλὰ ἢ κατορθοῦντας ἐπιτηρεῖν τοὺς φίλους. 92. E. Ageſilao p. 598. A: τοὺς μὲν ἐχθροὺς ἠχύνετο μὴ τιμᾷν κατ-

ορθοῦντας, τοὺς δὲ φίλους οὐκ ἐδύνατο ψέγειν ἁμαρτάνοντας. Bruto 991. B. jungitur cum ἐπιτυγχάνειν: Arato p. 1035. C. opponitur τῷ ἀποτυγχάνειν. Hæc hactenus. Ἐπιλογίζεσθαί τί τινι, idem eſt, quod λογίζεσθαί τι ἐπί τινι, *cenſere quid de aliqua re cognita vel audita*: ſic Opp. Mor. p. 92. E: δεῖ δὲ μηδὲ τὸ χαίρειν ἐφ' οἷς ἁμαρτάνουσιν ἀργὸν εἶναι, μήτε τὸ λυπούμενον ἐφ' οἷς κατορθοῦσιν, ἀλλ' ἐπιλογίζεσθαι δι' ἀμφοτέρων, ὅπως τὰ μὲν φυλαττόμενοι βελτίους ὦμεν αὐτῶν, τὰ δὲ μιμούμενοι μὴ χείρονες: hic poſitum eſt pro ἐπιλογίζεσθαι ἀμφολέγους. Item p. 115. A. 1089. D. Antipater Tarſenſis, ibid. p. 1051. E. Eadem ratione eſt ἐπιλογισμὸς, p. 30. E. 76. B. 435. A. 679. C. 1045. A. 1119. B. et ἐπιλόγισις, 1091. B.

40. B. καὶ μιμητέον ταῦτα θαυμάζοντάς γε δὴ καὶ ζηλοῦντας.] Habenda erat ratio particulæ γε δὴ, *atque adeo, utique, profecto, omnino quidem*: de qua docte ut ſolet Hoogeveenius Doctr. Partic. p. 224. et ſeq. Nos ſatisfaciemus animadverſioni annotandis Plutarchi locis. Opp. Mor. p. 135. B: ἃ γε δὴ μάλιστα κακῶν ταῖς νόσοις προσέσει, *quæ utique mala maxime adjiciunt morbis*. 136. F. ὠφέλιμον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα, καὶ ῥᾴδιον ἀεί γε δὴ παραμένοις καὶ συνοῦσιν, *utile eſt talia ſcire, atque facile adeo eſt, utpote ſemper experientibus ac præſentibus*. 374. B: δόξαις δ' ἂν ἴσως καὶ Ἡσίοδος—οὐχ ἑτέρας λαμβάνων ἀρχὰς, ἀλλὰ ταύτας γε δὴ τῶν ὀνομάτων. 626. D: τοὺς παρὰ Ἁρμόδιον Αἰαντίδας ἐπέφαινον Ἀφιδναίους γε δὴ τὸν δῆμον γεγονότας, *Harmodium pronunciabant fuiſſe ex genere Æantidarum, quippe qui populo Aphidnæus utique fuiſſet*. Item 960. A. 1115. E. Vitarum p. 523. F. 971. D. 976. C. Similis eſt uſus in πόθεν γε δή, de quo infra dicemus.

40. B. τοῖς δὲ ἁμαρτανομένοις ἐφιστάναι χρὴ τὴν διάνοιαν—] Ita plene dicitur *attendere mentem*, quod ſupra p. 32. B. ſimpliciter erat ἐφιστάναι. Quæ hoc loco depromenda annotaveram, video a viris doctis illic laudatis fere occupata eſſe. Sunt tamen quæ adjiciamus exempla, ubi Dativus rei non diſerte additur, ſed ſubauditur. Jamblichi Vit. Pythag. §. 125: ποιῆσαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιστῆσαι τὴν διάνοιαν, *Pythagoram effeciſſe, ut ille homo animum adverteret*, ſcilicet *rei, quam agebat*. Democritus qui dicitur, Epiſtola ad

Hippocratem, ed. Charter. T. I. p. 26. A: ἐφιςάντα τὴν διάνοιαν καὶ σκεπτόμενον ἐκπάγλως.

40. C. Ξενοφῶν] In Œconom. p. 820. D. ed. Leunclav. I. 15. ed. Welſ. et Bach. Idem dictum tractavit et argumentum fecit Plutarchus ſingulari libro, inſcripto Πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο, p. 86. ubi videantur notata.

40. C. Ῥᾷςον γάρ ἐςι τῶν ὄντων τὸ μέμψασθαι τὸν πλήσιον—] Jungendum eſt ſequens præceptum, E: τὸ μὲν γὰρ ἀντειπεῖν οὐ χαλεπὸν ἀλλὰ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἰρημένῳ λόγῳ· τὸ δ' ἕτερον ἀνταναςῆσαι βελτίονα, παντάπασιν ἐργῶδες: tum adhibeantur dicta Oratorum, quæ fere hanc in ſententia locorum communium auctoritatem obtinent. Iſocratis, in Helenæ Laudatione p. 309: Ἵνα δὲ μὴ δοκῶ τὸ ῥᾷςον ποιεῖν, ἐπιτιμᾷν τοῖς ἄλλοις, μηδὲν ἐπιδεικνὺς τῶν ἐμαυτοῦ, παράσομαί σοι περὶ αὐτῆς ταύτης εἰπεῖν, παραλιπὼν ἅπαντα τὰ τοῖς ἄλλοις εἰρημένα. Buſiridis Laud. p. 328. Ἵνα δὲ μὴ δοκῶ τὸ προχειρότατον ποιεῖν, ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν εἰρημένων, μηδὲν ἐπιδεικνὺς τῶν ἐμαυτοῦ, παράσομαί σοι διὰ βραχέων δηλῶσαι τὰ περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν. Demoſthenis Olynth. I. p. 3. D: Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾷν, ἴσως φήσας τις ἄν, ῥᾴδιον καὶ παντὸς εἶναι· τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὅ, τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνεσθαι, τοῦτ' εἶναι συμβούλου. Adverſ. Ariſtogitonem p. 847. B: οὐ γὰρ ἐπιτιμᾷν τοῖς συμβουλευομένοις χαλεπὸν, ἀλλὰ συμβουλεῦσαί τι καὶ πῶσαι τῶν δεόντων. Adverſ. Pantænetum p. 995. D: γνῶναι δ' ἰδόντα ἕτερον καὶ ἐπιπλῆξαι ῥᾴδιον. Exordio XXII. p. 224. B: ἵν' οὖν μὴ, τὸ ῥᾷςον ἁπάντων, ἐπιτιμήσω μόνον· ὃν τρόπον ἄν μοι δοκῆτε ταῦτα ποιῆσαι, διδάξω. Convenit quoque Euripideum, notatum ſupra p. 20. D: Τὸ ῥᾷςον εἶπας, αἰτιάσασθαι θεούς.

40. D. ἀχρήςως τε καὶ κενῶς γινόμενον] Reddunt quidem interpretes Xylander et Cruſerius participium, *quod inutiliter et vane fit*, ille; *quod ſine fructu fit et inaniter*, hic: et Latine quidem offenſionis nihil, Græce multum, habet. Itaque Amyotus eamdem rationem ſecutus eſt, quam nos, quaſi pro τε legiſſet δέ. Sic ex antecedentibus ſubaudiendum erit ἐςί. Et fortaſſe forma hæc, γιγνόμενόν ἐςιν pro γίγνεται, quoſdam offendat: nec tamen auctoritas ei deeſt. Sic Plutarchus Præcept. Conjug. p. 143. E: τοῦτο δ' οὐχ ἁπλῶς γινόμενόν ἐςιν, *hoc non ſimpliciter fit*. De Vitioſo Pu-

dore p. 534. A: τὸ δὲ τοὺς ἀναιδῶς καὶ ἀδυσωπήτως ἐνοχλοῦντας ἀποτρίβεσθαι τῷ ἀδυσωπήτῳ—ἐρᾴδως καὶ δικαίως γινόμενόν ἐστιν ὑπὸ τῶν νοῦν ἐχόντων—, *impudenter moleſtos impudenter repellere—recte fit ab hominibus prudentibus.* Cum aliorum Participiis Verborum conjungi εἰμὶ minus novum accidit: v. c. Apophthegm. p. 189. D: διαπυνθανομένων μή τι μεμφόμενος αὐτοῖς εἴη, *quum eum interrogarent, an quid eos reprehenderet.* De Fraterno Amore p. 484. B: καλὴν κρηπῖδα—ὁμονοίας καὶ εἰρήνης καταβαλλόμενός ἐστι, *pulchrum fundamentum concordiæ et pacis jacit.*

40. D. Ἦ που ἆρ' ἐγὼ τοιοῦτος] Laudat Plutarchus hoc Platonis dictum aliis tribus in locis, Opp. Mor. p. 88. D. 129. D. 463. D. Epictetus Diſſ. II. 21. accommodat diſputationi ſuæ, omiſſo Platonis nomine: Ἐν οὖν τοιούτοις ἀνθρώποις ἀναστρεφόμενον, οὕτω τεταραγμένοις, οὕτως οὐκ εἰδόσιν, οὔθ' ὅ, τι λέγουσιν, οὔθ' ὅ, τι ἔχουσι κακὸν, ἢ οὐκ ἔχουσιν, ἢ παρά τι ἔχουσιν, ἢ πῶς παύσονται αὐτῶν, καὶ αὐτὸν οἴμαι ἐφιστάνειν ἄξιον συνισχῶς, Μή που καὶ αὐτὸς εἷς εἰμι ἐκείνων; Paulum immutavit narrationem Incertus Scriptor apud Stobæum Serm. XXIV. p. 191: Πλάτων συνεβούλευεν, ὅτε καταγελάσωμέν τινων, ἐπιστρέφειν ἐφ' ἑαυτὸν καὶ σκοπεῖν, μὴ καὶ αὐτοὶ τοῖς αὐτοῖς ὦσμεν ἔνοχοι· πολλὰ γὰρ τὸ φίλαυτον ἐπικρύπτει καὶ περιβάλλει παρὰ τῷ μᾶλλον (leg. ἄλλων) καταγελῶντι. Secutus eſt Socraticæ ſtudioſus ſalubritatis Horatius Satir. I. 4. 136:

—Hoc quidam non belle! Numquid ego illi
Imprudens faciam ſimile?

Ubi non oblitus eſt Lambinus fontem illum Platonicum ex Plutarchi mentione oſtendere: eumque ſecutus Gatakerus ad M. Antonin. X. 30. Cæterum, hoc Platonis dictum non exſtat in ipſius ſcriptis; ſed, ut alia quædam Veteribus laudata Platonis dicta, a perditis ejus interpretibus vel vitæ ſcriptoribus, memoriæ proditum fuit.

40. D. Ὡς γὰρ ἐν τοῖς ὄμμασι—] A Platone venit ſimilitudo, prodita in Alcibiade II. 37. C: Ἐννενόηκας οὖν ὅτι τοῦ ἐμβλέποντος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πρόσωπον ἐμφαίνεται ἐν τῇ τῷ καταντικρὺ ὄψει, ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ· ὃ δὴ καὶ κοῦρὴν καλοῦμεν εἴδωλον ὂν τοῦ ἐμβλέποντος· ubi κόρην habet Stobæus Serm. XX. p. 183. atque ita legendum monet B. Martinus Var.

Lect. IV. 13. Cæterum eadem ſimilitudine et Plato et Plutarchus utuntur ad declarandum illud γνῶθι σαυτὸν, ſed diverſa uterque via: ille a ſui cognitione ad aliarum cognitionem rerum proficiſcendum præcipit: hic contra, ita certe ut nos ipſos cum aliis comparemus, indeque nos ipſi cognoſcere diſcamus.

40. D. ἐναγωνίζεσθαι] Singulare verbum, cujus hanc unam prodidit auctoritatem H. Steph. T. I. p. 1123. ſed plenum efficaciæ et opportunitatis ad rem præſentem ſignificandum, ut vel ſine auctoritate conſuetudinis, ſola mentis ad argumentum intentione Plutarcho inter ſcribendum naſci potuerit. Quamquam et analogiæ ratione ſe tuetur. Eſt vero paſſive poſitum, ut recte notat Stephanus l. c.: at interpretes omnes active acceperunt. Senſus eſt: —*ita in orationum judicio faciendum eſt, ut noſtrarum imagines orationum in orationibus aliorum cernantur.*

40. E. ἐπιχειρῶμεν εἰς ταὐτὸ—] Dialecticis frequens dictio et Rhetoribus, *argumentari, diſſerere, de aliqua re:* de qua ſatis habemus, Plutarchi apponere locos. Opp. Mor. p. 690. F: εἰς δὲ αἰτίαν ἐπιχειρήσομεν, *nos autem cauſſam indagemus*, i. e. *nos cauſſam diſſerendo quæramus.* 724. D: Ἀλλὰ ταῦτά γε—εἰς τὸ πιθανὸν ἐπιχειρηται, *ſed hæc quidem ad probabilitatem diſputata ſunt.* 855. E: εἰς τὸ παράδοξον ἐπιχειρεῖν ὑπὲρ τῶν ἀπίστων, *experiri contra opinionem pro incredibilibus*, i. e. *conari, contra communem omnium opinionem, rebus incredibilibus fidem conciliare.* 988. F: οὕτω νεανικῶς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἐπεχείρηκας. 1036. B: ἐπεχείρησε Χρύσιππος εἰς τοὐναντίον. 1037. B: πρὸς τὰ ἐναντία ἐπιχειρεῖν. Ibid. C: εἰς ἑκάτερον ἐπιχειροῦσιν, *in utramque partem diſputant.* Galenus De Optima Doctrina, initio T. II. p. 16. Τὴν εἰς ἑκάτερα ἐπιχείρησιν ἀρίστην εἶναι διδασκαλίαν ὁ Φαβωρῖνός φησιν. Notiſſima in ſcholis vox ἐπιχείρημα. Dicitur et ἐγχειρῶν, ſed rarius tamen: de quo infra exponemus.

40. E. τὰ δ' ὅλως εἰσφέρειν ἐξ ὑπαρχῆς παρόμενοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν] Quid hoc ſit, exemplo Platonis addito declarat, qui de eodem argumento, quod Lyſias tractaverat, prorſus novam orationem ſubjecit. Alioquin verba ſic poterant accipi, *alia ſupplere, alia corrigere, alia aliter dicere, alia*

omnino denuo inducere et argumento accommodare. Nuño omnia debent ad ſubjectum referri, eique ſententiæ convenienter reddi: primum, ut τὰ μὲν, τὰ δὲ intelligatur, *vel-vel*, aut, *partim-partim*: deinde, ultimum hoc accipiatur, *conantes omnino argumentum denuo tractare.* Sed offendit πρὸς, fine quo ſenſus facilior erat εἰσφέρειν τὴν ὑπόθεσιν, *inducere argumentum*: ſi manet, interpretandum ut mox F. et illud p. 988. F. πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἐπιχαιρεῖν, quod modo citavimus. Εἰσφέρειν dicitur fere ut εἰσάγειν de toto quodam opere, quod ad aliorum cognitionem producitur, veluti νόμον, δόγμα, ψήφισμα, γνώμην, et ſimilia: quam ad ſignificationem etiam præſens locus revocandus eſt. Et ut in complurium inter ſe diſputantium et verum quærentium, ſingulorum partes ſunt συμβολαὶ, ita hæ dicuntur συμβάλλεσθαι, ſed et εἰσφέρεσθαι, tamquam tributum et ἔρανος. Sic Plutarchus Sympoſ. VIII. p. 723. E: ἐγὼ δὲ εἰσφέρω πρῶτος ὅτι δεῖ τὴν τῶν νικηφόρων δόξαν—διαμένειν: et appoſite ad rem, De Sui Laude p. 543. B: οὐ γὰρ εἰσφέρει τὸν ἔπαινον ὁ τοῦτο ποιῶν, ἀλλὰ μετατίθησιν, *non enim inducit laudem, ſed transfert eam, qui hoc facit*: id eſt, *non novam ipſe primus inducit, ſed inductam jam ab aliis mutat ac tranſponit.* Novitatis notio valet in argumento phyſico, De Orac. Def. p. 427. E: τίθησι τὸ μὴ πᾶσαν ὕλην πρῶτον εἰσφέρειν τὸ λεπτομερέστατον καὶ ἁπλούστατον—, *ſtatuit, non omnem materiam primo introducere* (*adferre, habere*) *tenuiſſimas ac ſimpliciſſimas partes*—. De ſermonum et audiendi novitate eſt Euripidis Bacch. 649: τοὺς λόγους γὰρ εἰσφέρεις καινοὺς ἀεί. Ion. 1340. ὁ μῦθος εἰσενήνεκταί νέος. Ariſtophanis Nub. 547: —ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρω: quæ cum aliis aliorum locis attulit J. J. Wetſtenius ad illud Act. Ap. XVII. 20. ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν. Et ne illud notiſſimum in Socratis accuſatione omittamus apud Xenophontem Ἀπομν. initio —καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων: et plane ſimile Euripidis Bacch. 256: τὸν δαίμον' ἀνθρώποισιν εἰσφέραν νέον. Reliqua pars ſententiæ repetenda eſt a poteſtate formulæ ἐξ ὑπαρχῆς, quæ non eadem eſt, quod vulgo fertur, quæ ἐξ ἀρχῆς: hæc enim valet *ab initio*, illa *denuo*: ut enim ἀρχὴ notat *initium*, ita ὑπαρχὴ, *novum initium*, priore initio vel repu-

diato, vel inſtaurato. Quam in rem ſatis nunc nobis eſt locos Plutarcheos paginis ſuis notaſſe. Igitur ſic eſt Opp. Mor. p. 655. D. 677. C. 951. C. Vitarum p. 145. F. 300. B. 342. F. 374. B. 578. B. 783. F. 865. D. 1035. A.

40. E. Ὁ καὶ Πλάτων ἐποίησε πρὸς τὸν Λυσίου λόγον.] In dialogo Phædro p. 340. et ſeq. Quem Lyſiam non illum nobilem inter decem Oratores Atticos, ſed alium quemdam ſophiſtam eſſe, pronunciat J. Taylorus in Vita Lyſiæ p. 59. adjectis etiam minis adverſus diſſenſuros, *Eam orationem*, inquit, *ſi quis arbitretur proficiſci poſſe ex eadem manu qua profectæ ſunt Orationes quas hodie publici juris facimus, eum non κρίσεως aut acumine, ſed omnibus potius ſenſibus orbum eſſe judico.* Equidem, quo ſum ſtupore, nil moveor hoc μορμολυκείῳ, maloque meum ac totius antiquitatis, orationem illam Lyſiæ τῷ πάνυ tribuentis, judicium tueri, quam, eo repudiato, Taylori vindictam effugere. Cæterum, quod idem doctiſſimus vir hanc quæſtionem communicat cum alia de Epigrammate in Lyſiam ſervato in Vitis X Oratorum, inter opera Plutarchi Moralia p. 836. C: nos quidem illud Epigramma veriſimillime videmur ad Lyſidem Pythagoreum retuliſſe.

40. E. Λακεδαιμόνιος ἀκούσας ὅτι Φίλιππος Ὄλυνθον κατέσκαψεν—] De Olyntho urbe a Philippo, Alexandri patre, everſa, plenæ ſunt Orationes Demoſthenis, plena illorum temporum monumenta. Dictum Lacedæmonii aliquoties memoravit Plutarchus. In Apophthegm. Lac. p. 215. B. auctor proditur Ageſipolis: Ἀγησίπολις ὁ Κλεομβρότου, εἰπόντος τινὸς ὅτι Φίλιππος ἐν ὀλίγαις ἡμέραις Ὄλυνθον κατέσκαψε, Μὰ τοὺς θεούς, εἶπεν, ἄλλην τοιαύτην ἐν πολλαπλασίονι χρόνῳ οὐκ οἰκοδομήσει. De Ira Cohib. p. 458. B: ἐπὶ τοῦ Φιλίππου τις εἶπε κατασκάψαντος Ὄλυνθον, Ἀλλ' οὐκ ἂν οἰκίσαι γε πόλιν ἐκεῖνος δύναιτο τηλικαύτην· ubi Moſes Solanus ed. Bryan. T. IV. p. 567. corrigit ἀνοικίσαι, mutatione minus neceſſaria. Idem dixerat de difficultate urbis reſtituendæ Pindarus Pyth. IV. 484: Ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ ἀφαυροτέροις· ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὖθις ἴσσαι, δυσπαλὲς Διὶ γίνεται ἐξαπίνας. Quod vero Solanus urbem reſtitutam et Ciceronis ætate floruiſſe

contendit ex *Verrina III.* nullo appoſito loco: eſt is Verrina I. 21. ubi *Olynthus* fertur ex conjectura Lambini, ac vera lectio a Grutero defenditur *Olympus*, Lyciæ urbs, de qua videatur Cellarius Geogr. Ant. III. 3. T. II. p. 69. Olynthum numquam inſtauratam fuiſſe, ſuadet et ſcriptorum ſilentium, et Strabonis locus eo valere videtur II. p. 182. A: περὶ πολλῶν γάρ ἐστι πόλεων τοῦτ' εἰπεῖν, ὅπερ εἶπε Δημοσθένης ἐπὶ τῶν περὶ Ὄλυνθον, ἃς οὕτως ἠφανίσθαι φησὶν, ὡς' εἰ μηδὲ πώποτε ᾠκίσθησαν γνῶναί ἄν τινα ἐπελθόντα· ubi formulæ modus requirit veram ſcripturam ὥστε μηδ' εἰ πώποτε—. Demoſthenis dictum exſtat Or. Philipp. III. p. 47. B: Ὄλυνθον μὲν δὴ καὶ Μεθώνην καὶ Ἀπολλωνίαν, καὶ δύο καὶ τριάκοντα πόλεις ἐπὶ Θράκης ἐῶ· ἃς ἁπάσας οὕτως ὠμῶς ἀνῄρηκεν, ὥστε μηδένα μηδ' εἰ πώποτ' ᾠκίσθησαν εἶναι ῥᾴδιον προσελθόντα εἰπεῖν: quibus in verbis εἶναι nolim delere. Philo Jud. de Exſecrat. p. 934. C: ἀπιστήσουσιν δὲ οἱ θεασάμενοι τὰς αὐτοῖς θεμελίοις ἀναιρεθείσας πόλεις, εἴ ποτε ᾠκίσθησαν. De Vita Moſis p. 650. C: τὰς μὲν οὖν πόλεις ἢ κατασκάπτοντες ἢ ἐμπιπράντες ἠφάνισαν, ὡς μηδ' εἰ τὴν ἀρχὴν ᾠκίσθησαν, εἰπεῖν ἔχειν· et verbis paululum immutatis III. 677. A.

40. F. Τῷ τοίνυν καταφρονεῖν τὸ θαυμάζειν ἀντικείμενον] Forma Thucydidea III. 38: ἀμύνεσθαι δὲ τῷ παθεῖν ὀτιοῦν ἐγγυτάτω κείμενον, ἀντίπαλον ὂν μάλιστα τὴν τιμωρίαν ἀναλαμβάνει: quam dudum notavi ad Plutarchi locum De Sera Num. Vind. p. 548. D: τὸ ἀμύνασθαι τῷ παθεῖν, ὡς Θουκυδίδης φησὶν, ὅτι ἐγγυτάτω κείμενον, εὐθὺς ἀντιφράττει τὴν ὁδὸν τοῖς ἐπιπλεῖσον εὑρούσῃ τῇ κακίᾳ χρωμένοις.

40. F. ὅσῳ οἱ μὲν καταφρονητικοὶ—ἐπιτρέπεσθαι φιλεῖ] Primum, in ὅσῳ οἱ μὲν variant libri: D. οἱ μὲν γὰρ, Venet. ὅσοι, Coll. Nov. ὅσοι μὲν, Vulc. ὡς οἱ μὲν γὰρ, Harl. ὡς οἱ μέν: reliqui cum vulgato conſentiunt, quod retinendum; ſiquidem in ὅσῳ ſubaudiendum eſt μᾶλλον, quem uſum notarunt Dukerus ad Thucyd. VI. 89. et Abreſchius Dilucid. Thuc. p. 648. et ſecutus eſt Plutarchus Apophthegm. p. 240. D: ὅσῳ ἀντέλεγε, πλείονα προσετίθεντος, *quanto plura contra dicebat, tanto plura adjiciebat.* Deinde, quum opponuntur καταφρονητικοὶ et θαυμαστικοὶ, animadvertendus fons Ariſtotelicus in Ethicis ad Nicom. IV. 3. ubi ὁ μεγαλόψυχος no-

tatur ut καταφρονητικὸς—οὐδὲ θαυμαστικός. Porro οἱ ἄκακοι, *non mali, malitiæ expertes, ſimplices, nec ipſi mali nec de aliis male ſuſpicantes:* videndus Ruhnkenius, et qui ab eo citantur, ad Timæi Lex. Plat. p. 16. Tum, οὐκ ἐλέγχουσι τὸν Ἡράκλειτον, *non refellunt Heraclitum*, id eſt, *confirmant Heraclitii dictum*, quod frequenter dicit Plutarchus μαρτυρεῖν τινι, *alicujus dictum ſuo exemplo comprobare*, de quo alibi exponemus: ita ſane malim, et Reiſkius jam ita reddidit: nam ſuit, quum delendo οὐκ, ἐλέγχουσιν pro *confirmant* acciperem, quæ propria quidem, ſed rarior, eſt verbi notio: ut vel apud H. Stephanum eſt videre Theſ. L. Gr. T. I. p. 1174. De Heraclitii hoc dicto monuimus ad p. 28. D. Neſcio quid Cruſerianæ verſioni acciderit, ubi *Heraclitus* in *Herculem* et proſa in carmen abiit: atque item ſupra, omiſſo etiam Heraclitii nomine.

p. 41. A. τῶν ἀγωνιζομένων εὐμενῆ—στικὸν ἐξεταστήν] Ἀγὼν, ἀγωνίζεσθαι, proprie de civili oratione in foro aut concione valet, invaluit poſtea etiam de genere ſcholaſtico ac declamatorio, ut mox p. 44. C. infra 417. F. 985. C. et præter Lexicographos, docent L. Creſollius Theatro Soph. III. 17. p. 256. ſeq. Ez. Spanhemius ad Juliani Orat. I. p. 10. ſeq. cujus locum ex illa oratione p. 3. B: τῶν λόγων ἀκροατὴν εὐμενῆ γενέσθαι, οὐχὶ δὲ ἀκριβῆ καὶ ἀπαραίτητον κριτὴν καταστῆναι, cum hoc Plutarchi loco ut ab eo profectum contuli in Biblioth. Crit. Vol. I. Part. I. p. 41. Similes dictiones notavimus ſupra p. 28. A. Cæterum θεατὴς, *ſpectator*, ſimul notat *auditorem*; cum, quia tamquam in theatro, utriuſque ſenſus conjunctum cernitur officium: tum, quia *videre*, ut verbum ſenſus latiſſime patentis, de reliquis etiam ſenſibus, et ipſa mentis cognitione uſurpatur. Ita θεατὴς de auditore ponitur a Plutarcho in Pericle p. 152. F. 153. B. Nam προφορὰ eſt *pronunciatio*, ut bene reddit Amyotus, non univerſe *actio*, ut verterunt Xylander et Cruſerius. Plutarchus in Demoſthene p. 849. B. προφοραὶν, *pronunciationem*, facit partem ὑποκρίσεως, *actionis*: videantur et Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. p. 116. et alia in J. C. Th. Erneſti Lexico Technolog. p. 209.

41. B. ὡς πολλὰ ψευδῆ—ἐνδεχόμενον] Ὡς cum Indicativo

positum pro *Nam*, vel pro Ἐπεὶ *Quandoquidem*, de quo supra monuimus ad p. 38. D: paucis annotatum Budæo indeque Devario, et in dubium a doctissimo Hoogeveenio vocatum, Doctrina Partic. p. 1198. vindicetur Plutarchi locis: Consolat. ad Apollon. p. 118. C. Reip. Ger. Præcept. p. 822. A. De Solert. Animal. 964. B. Demetrio p. 907. D. et Pseudo-Plutarchi De Educ. p. 14. A. Ἐνδεχόμενοι quomodo in nostram editionem venerit, equidem nunc nescio, quippe quod unus habet codex D. nec a me annotatum video ut reponendum pro cæterorum omnium lectione ἐκδεχόμενοι: quamquam utrumque se auctoritate usus tueri potest: hoc quidem generali notione *excipiendi* ac *suscipiendi*; illud vero etiam, ut εἰσδέχεσθαι, significatione *in se recipiendi*: veluti Plutarchi De Primo Frigido p. 951. B: ὁ δὲ ἄνικμος (ἀὴρ) καὶ ξηρὸς εὐθὺ ἄχρι ταύτης τὴν κατάψυξιν ἐνδέχεται τῆς μεταβολῆς. Seni Gerenda Resp. p. 794. D: πυθόμενος τὴν σύγκλητον ἐνδέχεσθαι λόγους περὶ σπονδῶν καὶ εἰρήνης, *quum comperisset Appius Claudius, Senatum accipere sermones de induciis ac pace*. Theseo p. 10. F: ἀνέπαθε κατὰ δήμους καὶ γένη, τῶν μὲν ἰδιωτῶν καὶ πενήτων ἐνδεχομένων ταχὺ τὴν παράκλησιν αὐτοῦ, i. e. *persuasit iis rem populatim et generatim, quum plebeii quidem et pauperes celeriter ejus adhortationem acciperent*. Agide p. 801. A: εὐκόλως ἂν αὐτῶν καὶ καθ' ἡσυχίαν ὕστερον ἐνδεξομένων τὸν ἀναδασμὸν, *tamquam ipsi facile ac tranquille postea distributionem accepturi essent*. Quibus omnibus in locis *accipiendi* cum *probandi assentiendique* notione conjuncta est: ut item apud Herodotum ac Thucydidem, notante F. L. Abreschio Dilucid. Thucyd. p. 362.

41. B. Λακεδαιμονίων ἄρχοντες—ἄγεσθαι] Eamdem rem bis alibi narrat Plutarchus: Apophth. Lacon. p. 233. F: ἐνίγκαντός τινος ἀρίστην γνώμην μοχθηρῶν, ταύτην μὲν ἀπεδέξαντο, περιελόμενοι δὲ τοῦτο, περιέθηκαν ἑτέρᾳ καλῶς βεβιωκότι. Reip. Ger. Præcept. p. 801. B: Ἐν Λακεδαίμονι τινὸς Δημοδόκου, ἀνδρὸς ἀκολάστου, γνώμην εἰπόντος ἁρμόζουσαν, ἀπέῤῥιψαν ὁ δῆμος· οἱ δὲ Ἔφοροι κληρώσαντες ἕνα τῶν γερόντων, ἐκέλευσαν ἀπὸν τὸν αὐτὸν λόγον εἰπεῖν, ὅπως εἰς καθαρὸν ἀγλεῖον ἐκ ῥυπαροῦ μεταχειράσαντες, ὕπως εὐπρόσδεκτος γένηται τοῖς πολλοῖς. Huic ho-

mini nomen *Demoſthenis* fuiſſe, eſt quod dubitem. Hiſtoriæ hujus fons eſt apud Æſchinem in Oratione Adverſ. Timarchum p. 195. B. C. ubi rei fuſe copioſeque narratæ additur haud obſcura ſignificatio in Demoſthenem, quum iſte Spartanus dicitur, βεβιωκὼς μὲν αἰσχρῶς, λέγειν δ' εἰς ὑπερβολὴν δυνατός· fuiſſe τῶν ἀποδεδειλιακότων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων; at alterum bonum civem λέγειν μὲν οὐκ εὐφυᾶ, τὰ δὲ κατὰ πόλεμον λαμπρόν: denique ſubjicitur nominatim reprehenſio in Demoſthenem: ταχὺ γὰρ ἂν Τίμαρχον ἢ τὸν κίναιδον Δημοσθένην εἴασε πολιτεύεσθαι, *facile ſcilicet ille ſenator Spartanus, qui ad ſententiam ſuadendam bonum civem malo præpoſuit, Timarchum, aut cinædum Demoſthenem, rempublicam tractare paſſus eſſet.* Inde quum ſatis manifeſto appareret, Æſchinem mutato nomine fabulam de Demoſthene narraſſe; factum eſt, ut aliquis annotator hujus nomen ad illum Plutarchi locum apponeret. Certe ſi malo iſti Spartano civi nomen *Demoſthenes* fuiſſet, ejus rei mentionem vix omittere poterat Æſchines, qua, ut omine infauſto, invidiam audientium in adverſarium incenderet. Cæterum hanc Æſchinis narrationem Latine retulit Gellius XVIII. 3. Significavit Philo Judæus Quod Deterior Potiori Inſidiari Soleat p. 179. E: ἔν τινι τῶν εὐνομωτάτων πόλεων ἔθος εἶναί φασι τοιοῦτον· ἐπαιδάν τις ἢ βουλῇ ἢ δήμῳ τῶν μὴ βεβιωκότων ὀρθῶς ἐπιχειρῇ γνώμην εἰσηγεῖσθαι, καλύεται μὲν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τοῦτο πράττειν, ἀναγκάζεται δὲ πρὸς τῶν ἀρχόντων ἀνενεγκεῖν τὴν γνώμην ἐνὶ τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν· εἶτ' ἐκεῖνος ἀναγὰς ἃ ἤκουε διηγεῖται·—οὕτως οὐδὲ ὠφεληθῆναί τινες πρὸς ἀδίκων ἀξιοῦσιν, ἀλλὰ τῆς γενησομένης ὠφελείας μᾶλλον τὸ ἐκ τῆς παρακολουθήσης βλαβερὸν αἰσχύνης νομίζουσι. Eodemque ſpectare videtur Plinius Panegyr. XLVI. *In his enim quæ a malis bene fiunt, hic tenendus modus, ut appareat auctorem diſplicuiſſe, non factum.* De comparatione λόγου et τρόπου, notavimus ad p. 33. F: de ἄγεσθαι, ad p. 26. C. et 39. F.

41. B. αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτῶν] *Sermones ipſos per ſe ipſos*, id eſt, *ipſos per ſe ſolos*. Plutarchus ita De Capienda Util. ex Inim. p. 87. F: Tib. Graccho p. 828. A: οὐ μὴν ἐφ' ἑαυτοῦ γε συνέθηκε τὸν νόμον, τοῖς δὲ πραστεύουσι ἀρετῇ καὶ δόξῃ τῶν πολιτῶν συμβούλοις χρησάμενος, *non tamen ipſe ſolus hanc legem*

compoſuit, ſed adhibens in conſilium principes virtute et exiſtimatione cives. Antonio p. 947. A: ἐφ' αὑτοῦ ἐκάθητο σιωπῇ, *ipſe ſolus tacituſque conſedit.* Eumene p. 583. C: ὥστε καὶ στρατηγὸς ἀποσταλῆναι κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ἐφ' ἑαυτοῦ μετὰ δυνάμεως, *ut etiam cum exercitu dux ſolus, ſine collega, in India ad expeditionem mitteretur.* Homerus Iliad. H. 195. —εὔχεσθε Διὶ Κρονίδῃ ἄνακτι, Σιγῇ ἐφ' ὑμέων, ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται. Plato Leg. XII. p. 686. C: αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ τε κατὰ μόνας ὁρᾶν. Item addito μόνος Plutarchus, Catone Min. p. 762. A: πυρέττων γὰρ, μόνος ἐφ' ἑαυτῷ διημέρευε, μηδένα προσιέμενος—.

41. B. πολέμῳ—πολλὰ τὰ κενά ἐστι.] *Multa in bello ſunt inania,* id eſt, *In bello pauca ſunt, quæ rem ipſam conficiant, pleraque fiunt opinione et oſtentatione.* Proverbium notatum Diogeniano VII. 80: Suidæ voc. Πολλὰ κενά—. ex Polybio, cujus verba in editione Schweigh. poſita ſunt XXIX. 6. T. IV. p. 436: copioſe illuſtravit Eraſmus Adag. p. 787. Et Thucydides uſus eſt III. 30. et Ariſtoteles Ethic. ad Nicomach. III. 8; δοκεῖ γὰρ εἶναι πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου· ubi jam P. Victorius proverbium auctoritate Thucydidis et Plutarchi notavit, Comment. p. 166. et Diodorus Siculus XVIII. 86. ubi conſulendus eſt P. Weſſelingius, et qui ab eo citantur. Immutavit Theophraſtus apud Diogenem Laert. V. 41: τὸ δὲ κενὸν τοῦ βίου πλεῖον τῷ συμφέροντος.

41. B. πλάσματα] Forte rectius legatur πλάσμα, ut habent C. D. Venet. *Geſtus* vertitur Amyoto et Xylandro, *actio* Cruſerio: atqui eſt *formatio vocis ad ſuavitatem ac modulationem:* ut πλάττειν τὴν φωνὴν eſt *vocem effingere, formare, figurare: Os tenerum pueri balbumque poeta figurat,* quod Horatius dixit Ep. II. 1. quamquam latiore notione. Vocis conformatio fiebat maxime quidem *exercitatione,* ſed etiam *potionibus:* atque de his recte accepit magnus Caſaubonus Perſium Sat. I. 17: *Sede leges celſa, liquido cum plaſmate guttur Mobile collueris.* At ſimpliciter de formatione et flexione uſurpavit Quinctilianus Inſt. Or. I. 8: *Sit autem in primis lectio virilis, et cum ſuavitate quadam gravis: et non quidem proſæ ſimilis, quia carmen eſt, et ſe*

poetæ canere testantur: non tamen in canticum dissoluta, nec plasmate, ut nunc a plerisque fit, effeminata. Quæ conformatio si nimium ad suavitatem componitur, fit effeminata. Sed illum ad locum non inutile sit legere elegantissimum Spaldingium. Plutarchus subinde, ut hoc loco, illa notione utitur. Sympos. VII. p. 711. C: de pueris, qui dramaticos Platonis dialogos recitant —ὥστε ἀπὸ στόματος λέγειν· πρόσεστι δὲ ὑπόκρισις πρέπουσα τῷ ἤθει τῶν ὑποκειμένων προσώπων, καὶ φωνῆς πλάσμα, καὶ σχῆμα, καὶ διάθεσις, ἑπόμεναι τοῖς λεγομένοις. Pericles p. 154. C. habuit πλάσμα φωνῆς ἀθόρυβον. Dicitur etiam simpliciter πλάσμα: Demosthenes imitatus est Periclis πλάσμα καὶ τὸν σχηματισμὸν, p. 850. B. At vero 851. A: οἱ δὲ χαριέντες ταπεινὸν ἡγοῦντο καὶ ἀγεννὲς αὐτοῦ τὸ πλάσμα καὶ μαλακόν. Cicerone p. 862. C—E: ἡ δὲ φωνὴ πολλὴ μὲν καὶ ἀγαθὴ, σκληρὰ δὲ καὶ ἄπλαστος— at in Græciam profecto ἥτε φωνὴ λαμβάνουσα πλάσιν ἡδεῖα μὲν πρὸς ἀκοὴν ἐτέθραπτο καὶ πολλή—. Bruto p. 1000. A: —Φαώνιος—εἰσῆλθε μετὰ πλάσματος φωνῆς ἔπη περαίνων, οἷς τὸν Νέστορα χρώμενον Ὅμηρος ἐπεποιήκει, "Ἀλλὰ πίθεσθ'· ἀμφὼ δὲ νεώτερω ἐστὸν ἐμεῖο," καὶ τὰ ἑξῆς. Recte nostrum locum cepit L. Cresollius Theatro Soph. III. 18. p. 263; a quo quamquam dissentiens tamen cum doctrinæ fructu adhibebitur J. Ch. Th. Ernestus Lexico Technolog. p. 268. Nos de aliis vocabuli significationibus aliis infra locis agemus.

41. C. περιαυτολογία] Omnino accipiendum communi usu *narratio dicentis de se ipso, jactatio sui*, cum Xylandro; vel *commendatio sui*, cum Cruserio; ne forte quis eam revocet ad Poli sophistæ διπλασιολογίαν memoratam Platoni in Phædro p. 353. D. Sic supra De Poetis Aud. p. 29. B: τὴν δὲ μεγαλαυχίαν καὶ περιαυτολογίαν ὡς φαῦλον εὐλαβεῖσθαι. Mox p. 44. A: οἰήματος ὑπούλου καὶ περιαυτολογίας ἐνδιαθέτου μετός. Est hoc idem, quod ἑαυτὸν ἐπαινεῖν, de quo ἀνεπιφθόνως, *sine invidia*, faciendo singularis est Plutarchi liber, p. 539. cujus in principio ita res significatur, Τὸ περὶ ἑαυτοῦ λέγειν ὥς τι ὄντος ἢ δυναμένου: tum ibidem E: παραπλουνεύσειεν ἂν ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ ἅψασθαι τῆς καλουμένης περιαυτολογίας. Et 540. B. 546. B. Cicerone p. 887. A: ἡ δὲ Κικέρωνος ἐν τοῖς λόγοις ἀμετρία τῆς περιαυτολογίας ἀκρασίαν τινὰ κατηγόρει πρὸς δόξαν.

41. C. κραυγὴ γὰρ θόρυβοι—παραφερόμενον] Imago ex Platonico profecta exemplo, Rep. VI. p. 472. D: ἢ καὶ σὺ ἦγῃ, ὥσπερ οἱ πολλοί, διαφθειρομένους τινὰς εἶναι ὑπὸ σοφιστῶν νέους —ἀλλ' οὐκ αὐτοὺς τοὺς ταῦτα λέγοντας, μεγίστους μὲν εἶναι σοφιστὰς, παιδεύειν δὲ τελεώτατα καὶ ἀπεργάζεσθαι οἵους βούλονται εἶναι, καὶ νέους, καὶ πρεσβυτέρους, καὶ ἄνδρας, καὶ γυναῖκας; Πότε δή; ἢ δ' ὅς. Ὅταν, εἶπον, ξυγκαθεζόμενοι αὐθρόοι πολλοὶ εἰς ἐκκλησίας, ἢ εἰς δικαστήρια, ἢ θέατρα, ἢ στρατόπεδα, ἤ τινα ἄλλον πλήθους ξύλλογον, ξὺν πολλῷ θορύβῳ τὰ μὲν ψέγωσι τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων, τὰ δὲ ἐπαινῶσιν, ὑπερβαλλόντως ἑκάτερα καὶ ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες· περὸς δ' αὐτοῖς αἵ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἂν ὦσιν, ἐπηχοῦντες διπλάσιον θόρυβον παρέχωσι τοῦ ψόφου τε καὶ ἐπαίνου· ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ τὸν νέον, τὸ λεγόμενον, τίνα οἴει καρδίαν ἴσχειν; ἢ ποίαν ἂν αὐτῷ παιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνθέξειν, ἣν οὐ κατακλυδεῖσαν ὑπὸ τῷ τοιούτῳ ψόγου ἢ ἐπαίνου οἰχήσεσθαι φερομένην καὶ ἅ ῥοῦν, ἢ ἂν οὗτος φέρῃ; καὶ φήσειν τε τὰ αὐτὰ τούτοις καλὰ ἢ αἰσχρὰ εἶναι, καὶ ἐπιτηδεῦσαι ἅπερ ἂν οὗτοι, καὶ ἔσεσθαι τοιοῦτον; Cicero Tuſc. I. 16: *frequens enim conſeſſus theatri, in quo ſunt mulierculæ et pueri, movetur audiens tam grande carmen.*

41. C. λέξις—πολλὴ καὶ μετ' ὄγκου καὶ κατασκευῆς ἐπιφέρηται τοῖς πράγμασιν.] Orationis ὄγκος, quale fit, dictum ad p. 16. C: κατασκευὴ, ad 30. D. Exquiſitum eſt genus vocabuli πολλὴ λέξις, *copia orationis*. Nam ut copia abundantiaque quantitatis in numero dicitur *multitudo*, in extenſione *magnitudo*, in pondere *gravitas*: ita *magnitudo* et *gravitas* transferuntur cum ad alias res, tum ad orationem, ſatis frequenter: *multitudo*, rariſſime. Quo minus committendum eſt quin ejus quædam exempla apponamus. Neque vero ejuſdem, ſed ſimilis ſaltem, generis hæc habentur. Tale eſt quod modo ex Plutarchi Cicerone protulimus, p. 862. C—E. φωνὴ πολλὴ, *vox ampla*. Bruto p. 990. D: πολὺς ἦν βοῶν, *multum clamabat*. Euripidis Oreſt. 1206. ἦν πολὺς παρῇ, *ſi clamoſus, vehemens advenerit*. Demoſthenis Adverſ. Bœotum II. p. 647. C: πολὺς γὰρ, πολὺς καὶ τολμηρός ἐστιν ἄνθρωπος, καὶ οὕτω κακοῦργος, ὥστε περὶ ὧν ἂν μὴ ἔχῃ μάρτυρας παρασχέσθαι, ταῦτα φήσει ὑμᾶς εἰδέναι—· i. e. *multus, omni ad dicendum audacia copiaque inſtructus*. De Corona p. 341. C: πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται, *frequens eventum*

reprehendit. Ibid. p. 332. C: τότε ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ ᾗ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐκ εἶξα οὐδ' ὑπεχώρησα, ἀλλ' ἀναςὰς ἀντῆπον: nobile dictum et multorum vel mentione vel imitatione celebratum, de quo præter alios Tayloro citatos monuit P. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. II. p. 147: ducta metaphora ex naturali ſimilitudine *dicendi* et *fluendi*, quæ cum in verbo ῥεῖν, tum in dictione *flumine orationis*, cernitur. Illud Demoſthenis de Pythone non omiſit Plutarchus in illius Vita p. 849. F: qui cæterum in πολὺς et πολὺν ῥᾶον ſubinde de fluviis et ſimilibus dicit: v. c. Sylla p. 465. C. Lucullo p. 507. D: ὀδεύσας ἐπὶ τὸν Εὐφράτην, καὶ κατιόντα πολὺν καὶ θολερὸν ὑπὸ χειμῶνος εὑρών—. Ageſilao p. 613. E: ἐρρύη δὲ πλεῖςος ἑαυτοῦ καὶ μέγιςος τότε ὁ Εὐρώτας. Opp. Mor. p. 702. A: πολὺς ἐπεισρέων ὁ ἀήρ. 444. C: ἡ ὁρμὴ—ἐκφέρεται ῥυεῖσα πολλὴ καὶ ἄπακτος. 695. D: θερμότης—ῥᾳ̃ πολλή. Nicia p. 528. C: ἡ Ἀλκιβιάδου φύσις ἐπ' ἀμφότερα πολλὴ ῥυεῖσα. Romulo p. 19. C: τὸν ποταμὸν κατιόντα πολλῷ ῥεύματι. Fabio Max. p. 179. D: ἐνέκειτο τῷ δήμῳ πολὺς, *ſæpe flagitabat populum.* Sic eſt ὁ πολὺς λόγος, *frequens rumor, communis fama.* Marcello p. 302. C. Themiſtocle 128. A. Sertorio 579. D. Cicerone 869. C. Arato 1044. A. His adhibeantur notata de nomine πολὺς ab eruditiſſimis viris St. Berglero ad Ariſtophanis Equit. 757. et S. Muſgravio ad Euripidis Iphig. Aul. 957.

Porro λέξις ἐπιφέρεται τοῖς πράγμασι, *oratio verſatur in argumento, rebus infertur*, haud facile alibi obvia dictio, hoc loco nata eſt ex ſimilitudine fluvii, qui cum impetu ac vi *fertur*, qui φέρεται, φορὰν habet. Aliud eſt illud Chryſippi, infra p. 1048. A: εἴ τις βούλεται—τὸ μὲν ἀγαθὸν αὐτῶν λέγειν, τὸ δὲ κακὸν ἐπί γ' αὐτὰ φερόμενος τὰ πράγματα, καὶ μὴ ἄλλως ἐκπλανώμενος, *tendens ad res ipſas, hæc nomina referens ad res ipſas.* Similius eſt principium libri De Herodoti Malignitate p. 854. E. Τοῦ Ἡροδότου πολλοὺς—καὶ ἡ λέξις ὡς ἀφελὴς ᾗ δίχα πόνου καὶ ῥᾳδίως ἐπιτρέχουσα τοῖς πράγμασιν, ἐξηπάτηκε: de cujus verbi elegantia illic notabimus. His locis πράγματα ſunt *materia, argumentum orationis*, diſtinguuntur a verbis ac dictione: ut mox p. 42. A. D. 47. B. 142. A. item diſtinguuntur a λέξει: 396. F.

41. C. *τῶν ὑπὸ αὐλῶν ᾀδόντων*] D. *ὑπ' αὐλοῖς*. Venet. Colleg. Nov. Harl. *ὑπὸ τῶν αὐλῶν*. Voſſ. *ὑπὸ αὐλῶν*. Tres caſus hoc uſu fere uſurpantur. Plutarchus Marcello p. 310. E: *πέμπει δὲ αὐτὸν (τὸν Θρίαμβον) ὑπ' αὐλητῶν μάλα πολλῶν, agit triumphum accinentibus multis tibicinibus.* Arato p. 1051. E: *τὸν νεκρὸν—ὑπὸ παιάνων καὶ χορῶν εἰς τὴν πόλιν ἀνῆγον.* De Iſide et Oſiride p. 364. E: *ἀναπαλεῖται δ' αὐτὸν ὑπὸ σαλπίγγων.* Xenophon Hiſt. Græc. II. 2. 14: *τὰ τείχη κατέσκαπτον ὑπ' αὐλητρίδων.* Charon Lampſacenus ap. Athen. XII. p. 520. E: *Καρδηνοὶ πάντες τὸν ἵππον ᾠδίαξαν ἐν τοῖς συμποσίοις ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τῶν αὐλῶν.* Dativus eſt in Plutarchi Sylla p. 460. D: *ἀσήλωτος φρικώδης ὑπό τε σάλπιγξι καὶ κέρασι πολλοῖς, invectus eſt in urbem Athenarum horribilis ſub cantu tubarum multarumque cornuum.* De Gloria Athen. p. 348. D: *προσέτασσον ὑπ' αὐλοῖς καὶ λύραις.* De Solertia Animal. p. 973. C: *ἔτυχε δέ τις ἐκείνῃ τῶν πλησίον ἐκκομιζόμενος ὑπὸ σάλπιγξι πολλαῖς.* Accuſativus De Muſica p. 1141. A: *τὴν κροῦσιν τὴν ὑπὸ τὴν ᾠδήν.* Plato Leg. II. p. 582. G: *αὐλήσαι γε χρῆσθαι καὶ κιθαρίσαι, πλὴν ὅσον ὑπὲρ* (lege *ὑπ'*) *ὄρχησίν τε καὶ ᾠδήν.* Videantur C. A. Dukerus ad Thucyd. V. 70. F. L. Abreſchius Annot. in N. T. p. 576. Hoc loco malim cum D. *ὑπ' αὐλοῖς*, vel *ὑπ' αὐλάν.*

41. C. *ἀντιλάμπει τῷ ἀκροατῇ πρὸς τὸ δηλούμενον.*] Dictio Plutarcheæ formæ cum elliptica conſtructione, tum tralatione: ad verbum reddas, *refulget auditori ad ſignificatum*; ad ſententiam et Latinitatem, *ex eodem loco ſplendens oratio præſtringit aciem audientis, ut rem ſignificatam ac ſententias videre nequeat.* De conſtructione monuimus ad p. 40. A. Tralatione dictum eſt *ἀντιλάμπειν* pro ſimplici *ἀντιπράττειν*, quod eadem ſententia et conſtructione exſtat De Pythiæ Orac. p. 407. A: *ᾐτιῶντο τὴν περικειμένην τοῖς χρησμοῖς ποίησιν, ὡς οὐ μόνον ἀντιπράττουσαν τῇ νοήσει πρὸς τὸ ἀληθὲς, ἀσάφειάν τε καὶ σκιὰν τῷ φραζομένῳ μιγνύουσαν, ἀλλ' ἤδη καὶ τὰς μεταφορὰς, καὶ τὰ αἰνίγματα, καὶ τὰς ἀμφιβολίας—, reprehendebant circumdatam oraculis poeſin, ut adverſantem cogitationi ad intelligentiam veritatis.* Symposſ. VI. p. 697. B: *πρὸς τοῦτο συνεργοῦσιν οἱ ἅλες, πρὸς δὲ τὴν λεγομένην περιπλοκὴν καὶ σύνδεσιν ἀντιπράττουσι.* Proprius Plutarcheus verbi uſus

eſt fere de Sole et Luna: veluti De Iſide et Oſir. p. 373. E: *τὴν ἔκλειψιν, ἣν ὁ ἥλιος ἴσταται διαφυγούσης τὴν σκιὰν τῆς γῆς, εὐθὺς ἀντιλάμπων, e regione Lunam illuſtrans.* De Facie Lunæ p. 920. D: *λεῖος αὐταῖς ἀντιλάμπει ἡ περίκλωος αὐτῆς ὁ κύκλος.* Æmilio Paulo p. 264. D: *ὅπως μὴ κατὰ πρόσωπα μαχομένοις αὐτοῖς ἴωθεν ὁ ἥλιος ἀντιλάμποι.* Arato p. 1036. C: *ἡ δὲ νὺξ ἀνέφελος ἡ καταφανὴς, ὥστε καὶ φόβον τὰ ὅπλα κατέχειν ἀντιλάμποντα πρὸς τὴν σελήνην, μὴ τὰς φύλακας οὐ λάθωσιν* ubi forte legendum *παρέχειν*.

41. C. *Ὁ μὲν γὰρ Μελάνθιος—ἐπιπροσθουμένην*] Melanthius, quando ſimpliciter nominatur, intelligendus eſt is, qui in cognominibus viris plurimum habuit famæ. Atque is fuit poeta tragicus, æqualis Ariſtophanis, ab eodemque et aliis veteris comœdiæ poetis ſale et convicio petitus: de quo proditur apud Athenæum VIII. p. 343. C: Suidam in voce, et Scholia Ariſtoph. Pace 803. Quod eſt apud Athenæum, *Melanthii et Tragœdias et Elegias exſtare*; equidem Elegiarum ſcriptorem Melanthium antiquiorem putem Tragico et æqualem Cimoni, in quem carmina fecit et epica et elegiaca, ut Plutarchus prodit in hujus Vita p. 480. C. et 481. A, B. Diogenes duo fuerunt, ſub quorum nominibus tragœdiæ ferrentur, *Œnomaus*, qui in hanc Melanthii ætatem incidit: et *Cynicus*, ſub cujus nomine demum ab ejus diſcipulo Philiſco tragœdiæ compoſitæ ſunt, quas Melanthius profecto cognoſcere non potuit. Nec de Œnomai tragœdiis, ut verborum obſcuritate laborantibus, quidquam proditum: at proditum eſt de Dionyſii Majoris Syracuſarum tyranni tragœdiis apud Helladium in Chreſtomathia ap. Photium Cod. CCLXXIX. p. 1588. edit. Schotti, et p. 14. edit. Meurſii; ut facere non poſſim quin probem *Amyotum* reddentem ac ſi legiſſet *Διονυσίου*: nam, quod idem Xylandro tribui in Notatione Emendationum, decepit me verſio Xylandri addita editioni Græco-Latinæ Pariſienſi formæ maximæ anni 1624, cujus ſive opifex, ſive operarius, in occulto latens, multas tacitus et Græcæ orationi, et Latinæ interpretationi Xylandreæ, mutationes intulit. De Melanthio quid ſupra diximus ad p. 20. C: videndus et J. A. Fabricius Bibl.

Gr. T. I. p. 683: idemque de Diogenis et Dionyſii tragœdiis ibidem p. 674, 675. Ἐπιπροσθουμένην elegans et in hac comparatione, *viſus ſplendore præſtricti, ac Terræ Lunæque alterno interjectu per eclipſim obſcuratæ*, proprium eſt vocabulum: quod Reiſkium minime debebat offendere, ut adeo neſcio quid reponere tentaret. Jam Budæus Comment. L. Gr. p. 323. et 324. ac H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 559. docuerant: nec Plutarcho eſt infrequens: De Virtute Mor. p. 450. C: Χρύσιππος ἐπὼν ὅτι τυφλόν ἐστιν ἡ ὀργὴ, καὶ πολλάκις μὲν οὐκ ἐᾷ ὁρᾶν τὰ ἐκφανῆ, πολλάκις δὲ τοῖς καταλαμβανομένοις ἐπιπροσθεῖ· *rebus jam perceptis officit, velum obtendit.* De Animi Tranquill. p. 471. B: τοιαῦτα πολλὰ καὶ πλούτῳ καὶ δόξῃ καὶ βασιλείᾳ περίεστιν ἄδηλα τοῖς πολλοῖς· ἐπιπροσθεῖ γὰρ ὁ τύφος· recte Xylander, *officit enim luminibus faſtus.* De Facie Lunæ p. 925. C: ἐν τοῖς τῆς γῆς ἔρεις εἶναι σελήνην ὑπὸ τῶν ἄκρων αὐτῆς ἐπιπροσθουμένην· ibidem p. 933. A: de eclipſi Lunæ, ἄρχεται γὰρ ἐκεῖθεν ἡ ἐπιπρόσθησις, ὅθεν πρῶτον ἐπιβάλλει τὸ ἐπιπροσθοῦν. Platonic. Quæſt. p. 1006. E: οἱ τῶν ὡρολογίων γνώμονες οὐ συμμεθιστάμενοι ταῖς σκιαῖς, ἀλλὰ ἑστῶτες ὄργανα καὶ χρόνου μέτρα γεγόνασι, μιμούμενοι τῆς γῆς τὸ ἐπιπροσθοῦν τῷ ἡλίῳ περὶ αὐτὴν ὑποφερομένῳ. Hierocles ap. Stob. Serm. LXV. p. 415: τὰ γὰρ σκύβραπα τοῦ βίου—οὐκ ὀλίγα πρόκειται τοῖς ἀναγκαίοις ἐπιπροσθέμενα περισπασμοῖς, *triſtiores vitæ partes nos latent neceſſariis obvelatæ negotiis.* Longinus de Subl. XXXII. 2: τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τοῦ ῥήτορος θυμός· male acceptum ab omnibus, quos quidem viderim, interpretibus, ita reddendum, *Oratoris ira adverſus proditores obtegit nimiam tranſlationum multitudinem, quominus eam animadvertant legentes.* Maximus Tyrius Diſſ. XV. 6. p. 171: ψυχὴ—μήτε ὑπὸ σαρκῶν ἐπιπροσθουμένη. Theodoretus De Cur. Gr. Affect. II. p. 489. B: οὐ μόνον ἄρα ἡμᾶς τὸ τῆς οἰήσεως ἐπιπροσθεῖν ὑμῖν εἰρήκαμεν πάθος. Simplex ἐπίπροσθεν infra notabimus. Cæterum jam ſatis apparet, in hoc loco ἐπιπροσθουμένην antecedenti ἀντιλάμπειν et concinne et venuſte reſpondere. Denique animadvertenda eſt vis formulæ ὡς ἔοικε, quæ in commemorandis factis, aut unice, aut commodiſſime reddenda eſt *ut fertur*: de qua ut jam monuimus olim ad

librum de Sera Num. Vind. p. 11. ita nunc defungemur notandis exemplis Plutarcheis. Sic igitur Opp. Mor. proxime, D. p. 52. B. 71. E. 147. E. 162. C. 168. F. 323. D. 652. E. 655. E. 760. A. Vitarum p. 152. C. 183. C. 273. D. 408. E. 451. A. 492. E. 506. A. 735. F. 883. B. 906. F. 1022. C.

41. D. —Αἱ δὲ τῶν πολλῶν διαλέξεις—ἐκβακχεύουσι ἢ παραφέρουσι—] Διάλεξις, *dissertatio, disputatio*, est et Philosophorum et Sophistarum: opponitur *lectioni*. p. 130. C: ἡ δὲ διάλεξις ἀγῶνα καὶ σφοδρότητα προσίδησι· et est vehementior quam illa: p. 778. B. *philosophus cum principibus in rep. viris deget*, οὐκ ἐνοχλῶν οὐδὲ ἐπισαθμεύων τὰ ὦτα διαλέξεσιν ἀκαίροις καὶ σοφιστικαῖς, βουλομένοις δὲ χαίρων ἢ διαλεγόμενος ἢ σχολάζων καὶ συνὼν προθύμως: de schola ipse quam habuerat hesterno die, p. 826. A: τὴν γενομένην μοι πρὸς ὑμᾶς διάλεξιν ἐχθές. Jamblichus Vita Pythag. §. 104: Pythagoricorum scripta generatim ita recenset, ut ea nominet, διαλέξεις, ἢ τὰς πρὸς ἄλλους ὁμιλίας, ἢ τοὺς ὑπομνηματισμούς τε ἢ ὑποσημειώσεις καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ συγγράμματα ἢ ἐκδόσεις πάσας. Gellius XIX. 1. Epicteti *dissertationes* vocat citatque διαλέξεις. Debet autem docens non Sophistam agere nec ἐπιδείκνυσθαι, ut elegantter differit Philo Jud. De Poster. Caini p. 252. sequ. Εὐήθεις γὰρ ὅσοι τῶν διδασκάλων μὴ πρὸς τὴν τῶν γνωρίμων δύναμιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἑαυτῶν ὑπερβάλλουσαν ἕξιν ἐπιχαροῦσι ποιεῖσθαι τὰς ὑφηγήσεις, οὐκ εἰδότες ὡς διδασκαλίας ἐπίδειξις μακρῷ διενήνοχεν· ὁ μὲν γὰρ ἐπιδεικνύμενος τῇ τῆς παρούσης ἕξεως φορᾷ καταχρώμενος ἀνεμποδίστως τὰ ἐν μακρῷ χρόνῳ πονηθέντα οἴκοι, καθάπερ γραφέων ἔργα ἢ πλαστῶν, εἰς τὐμφανὲς προφέρει τὸν παρὰ τῶν πολλῶν θηρώμενος ἔπαινον· ὁ δ' αὖ διδάσκων ἐπιχειρῶν, οἷά τις ἰατρὸς ἀγαθὸς, οὐ πρὸς τὸ τῆς τέχνης μέγεθος, ἀλλὰ πρὸς τὴν τοῦ θεραπευομένου δύναμιν ἀφορῶν, οὐχ ὅσα ἐκ τῆς ἐπιστήμης πεπόρικε, ἀμύθητα γὰρ ταῦτά γε, ἀλλ' ὅσων τῷ κάμνοντι δεῖ, σοχαζόμενος τοῦ μετρίου, προσφέρων ἐπιδίδωσι· ita enim legendum. Παραπετάσμασι *nominibus utuntur tamquam velis, quibus obtegantur obruanturque sententiæ, non quibus declarentur:* simili tralatione dicitur De Animi Tranquill. p. 471. A: μὴ μόνον ὅρα τὰ λαμπρὰ ἢ περιβόητα τῶν ζηλουμένων ὑπὸ σοῦ ἢ θαυμαζομένων, ἀλλ' ἀνακαλύψας ἢ διασκέλας, ὥσπερ ἀνθηρὸν παραπέ-

τασμα, τὴν δόξαν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιφάνειαν, ἐντὸς γενῶ, κ᾽ κατόψει πολλὰ δυχερῆ καὶ πολλὰς ἀηδίας ἐνούσας αὐτοῖς. Jamblichus in Epiſt. ad Dyſcolium ap. Stob. Serm. XLIV. p. 315. liberalitatem laudans in magiſtratu, εὐγενῶς τε τὰς χάριτας ὀρέγωσι—γυμνὰς δὲ καὶ ἀπαρακαλύπτους καὶ χωρὶς τῶν ἔξωθεν παραπετασμάτων. Alexis ibid. Serm. XCI. p. 507: Ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν· τὰ δὲ χρήματα Ταῦτ᾽ ἐστὶν ὄψις, παραπέτασμα τοῦ βίου. Menander ibid. Serm. XCV. p. 518: Ἐν ἀγρῷ γὰρ οἰκῶν, οὐ σφόδρ᾽ ἐξηλέγχετο, Τῆς μερίδος ἂν τῆς οὐδαμοῦ τεταγμένης· Εἶχεν δὲ παραπέτασμα τὴν ἐρημίαν. Nobile eſt Platonis dictum in Protagora p. 196. B. affirmantis ſub Protagoræ perſona, antiquos ſapientes *ſophiſtas* fuiſſe, ſed alios alias artes tractaſſe, earumque ſpecie et obtentu diſſimulaſſe Sophiſticam, ut ejus nominis invidiam effugerent —φοβούμενοι τὸ ἐπαχθὲς αὐτῆς πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν ποιήσιν—τοὺς δὲ αὖ τελετὰς καὶ χρησμοὺς—ταῖς τέχναις ταύταις παραπετάσμασι ἐχρήσαντο: quo reſpexit Themiſtius Orat. XXIII. p. 290. A: παραπετάσματα μέν φησι ποιεῖσθαι τὸν ἄνδρα ἐκεῖνα τὰς τέχνας, τῇ δὲ ἀληθείᾳ σοφιστὰς ἱκανῶς εἶναι. Plutarchus Pericle p. 154. A: οὐ μὴν ἔλαθεν ὁ Δάμων τῇ λύρᾳ παρακαλύμματι χρώμενος: de quarum vocum promiſcuo uſu monuimus ad p. 27. E. Proprio ſenſu eſt παραπέτασμα Romulo p. 36. F. Pompeio 631. B. Artaxerxe p. 1013. E. Utrumque ſenſum paucis attigit Ez. Spanhemius ad Ariſtophanis Ran. 969. Mox quæ de modulatione memorantur, pertinent ad πλάσμα, de quo diximus modo ad hujus paginæ B. Περίασις, quaſi *circumcantillatio*, ſingulare et unius hujus, quod ſciam, exempli nomen, factum ad formam et imitationem nominis περίφρασις: nec mutem in παρισώσεσιν cum D. aut in περιάξεσιν cum T. V. Anon. nec in πλάσεσιν cum Salmaſio, aut in περικλάσεσιν cum Reiſkio. Ἐμμέλεια conjunctam habet notionem. Sic Opp. Mor. p. 443. A. inſtrumenta muſica φωνὴν καὶ ἐμμέλειαν ἀφίησιν: quod idem dicitur ἐμμελὴς φωνὴ ibid. p. 444. E. De Animæ Procreat. p. 1029. D. de concentu harmonico, quo mundus movetur, τὸν μὲν οὐρανὸν ἄγει καὶ τὰ ὁράνια ταῖς περὶ αὐτὴν ἐμμελείαις καὶ κινήσεσιν ἡ ψυχή. Et in Muſicis frequentiſſimum eſt nomen ἐμμελής. Ἐκβακχεύειν, *quem*

Bacchico furore incitare, De Orac. Defectu p. 437. E: τῶν μὲν ἧττον οἱ αὐτοὶ, νῦν δὲ μᾶλλον ἐκβακχεύονται καὶ παροινοῦσι: Adv. Epicur. p. 1091. B: ὡς βρόμιος καὶ ὀλολυγμοὺς ἐκβακχεύοντες ὑφ' ἡδονῆς. Philoſtratus Vit. Sophiſt. II. p. 588: ἐκβακχεύοντα σοφιστικὰς ὑποθέσεις. Porphyrius De Abſtinentia I. 34: —ἐκβακχευομένη ἡ ψυχὴ ὑπὸ τῆς ἀλογίας ἀναπηδᾷν τε ποιεῖ καὶ ἐκβοᾷν καὶ κεκραγέναι, τῆς ἔξω ταραχῆς ἀπὸ τῆς ἔνδον ἐκκαιομένης, ἣν ἀνῆψεν ἡ αἴσθησις. Plato Phædro p. 339. G: πρός σε ἀποβλέπων, ὅτι ἐμοὶ ἐδόκεις γάννυσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου μεταξὺ ἀναγινώσκων—συνεβάκχευσα μετὰ σοῦ τῆς θείας κεφαλῆς. Longinus De Subl. III. 7: ἐνθουσιᾷν ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βακχεύουσιν, ἀλλὰ παίζουσιν: hic eſt *animi motus oratione audienda conceptus*, ἐνθουσιασμός. De aliis notionibus βακχείας ſuo loco dicemus, et ſupra ad p. 26. A. notavimus verbum συνενθουσιᾷν. Παραφέρουσι pro περιφέρουσι dedimus, proprium in hoc argumento, *a mentis ſtatu dejiciunt eos, et in ſuam ipſi ſententiam auferunt*. Sic p. 15. D: καταβέοντες τὴν κρίσιν, ὅπως μὴ παραφέρηται τῷ τέρποντι πρὸς τὸ βλάπτον. Notio auferendi valet de fluviis, qui impetu ſuo alias res ſecum trahunt abreptas ſuo ex loco aut itinere: Vitarum p. 250. B. 672. E. 1032. B. Hinc παράφορος, *inſanus*, παραφορὰ, *inſania*. Plura de hoc uſu verbi attulerunt Wetſtenius et Kypkius ad Hebr. XIII. 9: Weſſelingius ad Diodorum Sic. T. II. p. 284.

41. D. Διονυσίου—ἁλίσκων] Ὡς ἔοικε, *ut fertur*, notavimus modo ad C. Παρὰ τὴν θέαν, *inter ſpectaculum, interea dum Dionyſius eum canentem in theatro audiret*; verba enim *videndi* ad res aliorum ſenſuum et cogitationis transferuntur: quod item hac pagina, A, monuimus: παρὰ cum Accuſativo ſignificat *præſentiam temporis et loci*, ut παρ' οἶνον, *inter bibendum*: παρὰ τὰ δεινὰ, *inter pericula*: de quibus alibi dicemus: παρὰ τὰς στρατείας, *in militia*, Reip. Ger. Præc. p. 799. D. Lycurgo 53. E: παρὰ τὸν ἀγῶνα, *in certamine*. Vitarum 249. D. 1040. F. παρὰ πάντα τὸν βίον, *per totam vitam*, 276. C. 791. B. ac ſimiliter, 320. B. 357. A. 372. E. 540. A. D. 543. D. 557. C. et alibi ſæpe. Igitur hoc loco παρὰ τὴν θέαν referendum non ad εὐδοκιμοῦντι παιδαρυδῷ, ſed ad ἐπαγωνιζόμενος: ut recte vertit Xylander,

minus recte Cruserius et Amyotus. Nostram rationem confirmant aliæ narrationes ejusdem facti. Apud Plutarchum De Alexandri Fortuna Orat. II. p. 333. F: Διονύσιος γοῦν ὁ τύραννος, ὥς φασιν, κιθαρῳδοῦ τινος εὐδοκιμοῦντος ἀκούων, ἐπηγγείλατο αὐτῷ τάλαντον· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ὑπόσχεσιν ἀπαιτοῦντος, Χθὲς, εἶπεν, εὐφραινόμενος ὑπὸ σοῦ παρ' ὃν ᾖδες χρόνον, εὔφρανα κἀγώ σε ταῖς ἐλπίσιν· ὥστε τὸν μισθὸν ὧν ἔτερπες ἀπελάμβανες εὐθὺς ἀντιτερπόμενος: Aristotelem Ethic. ad Nicomach. X. 1: τῷ κιθαρῳδῷ ὁ ἐπαγγελλόμενος, καὶ ὅσῳ ἄμεινον ᾄσειε, τοσούτῳ πλείω· εἰς ἕω δὲ ἀπαιτοῦντι τὰς ὑποσχέσεις, ἀνθ' ἡδονῆς ἡδονὴν ἀποδεδωκέναι ἔφη.

41. E. ἔρανον αἱ τοιαῦται πληροῦσιν ἀκροάσεις] Venusta tralatio. *Eranus* apud Græcos proprie est collectitia pecunia collata ab amicis pauperi amico sublevando: quam qui conferebant, hi dicebantur ἔρανον εἰσφέρειν, πληροῦν ἔρανον: cum ejusmodi corrogato munere eleganter hic quasi emendicata audientium laus dicenti collata comparatur: et ἐρανίζεσθαι subinde de collectione doctrinæ, scientiæ, virtutum, usurpatur. Sic de summa et argumento disputationum a compluribus disputantibus habitarum, Plutarchus Sympos. VI. p. 694. B: ταῦτα μὲν οὖν ἔρανον κοινὸν ἐκ πάντων συνεπλήρουν λόγων. Quid sit ἔρανος et πληροῦν ἔρανον, in primis docuerunt Is. Casaubonus ad Theophrasti Characteres Cap. XV. et ad Athenæum VIII. 10. p. 612: Cl. Salmasius cum alibi, tum longa disputatione in Observationibus ad Jus Attic. et Rom. Cap. I. II. III: aliique laudati J. Tayloro ad Demosthenis Midianam Vol. IX. p. 608. edit. Reisk.

41. E. τὸ πολὺ καὶ κενὸν ἀφαιροῦντα τῆς λέξεως] Xylander, *copia et vanitate dictionis remota*: Cruserius, *ubertatem et fucum abluere orationis*, pejus etiam: τὸ πολὺ hic non est *copia orationis*, quæ supra πολλὴ ἡ λέξις dicitur, hujus paginæ C: sed refertur ad illud ibidem B. dictum, πολέμου καὶ ἀκροάσεως πολλὰ τὰ κενά ἐστι. Videtur illos decepisse additum καὶ, ut putarent τὸ πολὺ et τὸ κενὸν distingui. Atqui τὸ πολὺ καὶ κενὸν idem valet, ac τὸ πολὺ κενὸν, *multa vanitas, frequens inanitas*: et hujusmodi in locis καὶ non distinguendi, sed intendendi vim habet: cujus usus ignoratio

ſæpiſſime et interpretibus ad accurate vertendum, et legentibus ad recte intelligendum, obfuit. Sic Plutarchus Opp. Mor. p. 57. B: πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, *multa bona.* 115. A. πολλοὶ καὶ σοφοὶ, *multi ſapientes.* 793. F. τὰ πολλὰ μικρὰ dicuntur τὰ πολλὰ καὶ μικρά. Artax. 1017. E. In his omnibus locis πολὺς præponitur alteri adjectivo: quæ collocatio lectoribus parum exercitatis plus etiam adfert difficultatis: veluti memini me olim recentem in Platonis lectione valde offendiſſe illud in Sympoſio p. 324. E. οὐ γὰρ ἂν ἐκτομαὶ οὐδὲ δεσμοὶ ἀλλήλων ἐγίγνοντο, οἷς ἄλλα πολλὰ οἷς βίαια, εἰ Ἔρως ἐν αὐτοῖς ἦν: ubi ſi ſcriptum fuiſſet, καὶ ἄλλα βίαια καὶ πολλὰ, intelexiſſem *et alia violenta eaque multa,* nil me offendiſſet: nunc, *alia multa et violenta,* inſolitum cum corruptelæ ſuſpicione ad ſenſum meum accidebat; ut καὶ delere vellem, præſertim videns omiſſum Ficino vertenti, *neque enim caſtrari invicem et vinciri, aliaque violenta permulta diis olim contigiſſent, ſi Amor illis tunc adfuiſſet.* Et quando illo tempore Sympoſium et Phædrum dialogos conjunctim edere conſtitueram, ſeduloque ad eos annotabam quod ad eam rem opportunum in aliorum lectione librorum occurreret; tot brevi tempore annotavi Platonis locos, ut alios deinde tamquam ſupervacaneos ſine notatione tranſmitterem. Sed tamen utile ſit ad tironum progreſſus juvandos, collecta illa teſtimonia ſuis ſaltem paginis literiſque ſignificaſſe. Igitur mox in eodem deprehendi Sympoſio p. 330. F. πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα: et ſimilia deinceps, Hipparcho 2. F. H. Menon. 21. G. 22. A. 24. D. E. Alcib. II. 38. F. Euthyphr. 53. A. B. Lachete 246. A. Phædro 341. F. 343. G. 345. A. 353. D. Menexeno 404. H. Rep. III. 444. F. X. 519. C. Juliani Or. I. p. 8. D. Syneſii Ep. LVIII. p. 202. C. Cæterum in præſente loco Harleianus codex, omiſſo καὶ, habet τὸ πολὺ κενόν.

41. F. ἐπινοῆσαι τὰ ἀνθηρὰ καὶ εὐώδη τῶν φύλλων.] Conſtat, ſerta vel ex floribus, vel ex foliis, vel ex utriſque, componi ſolita fuiſſe. Atqui hic non niſi φύλλων fit mentio: neque vero ſub hoc tamquam generis nomine *flores* quoque comprehendi poſſunt. Igitur eo inducor, ut putem auctoris

ſcripturam fuiſſe, ἐπινοῆσαι τὰ εὐώδη τῶν ἀνθέων τε καὶ φύλλων. Conferatur de hoc argumento Plutarchus Sympoſ. III. 1.

41. F. Ξύμον—Ξανθὸν μέλι μηδόμεναι] Comparationem declaravimus ad p. 32. E. Verſus eſt Simonidis, quod conſtat ex Plutarcho, De Sentiend. Profect. Virt. p. 79. C: ἄνθεσιν ὁμιλεῖν ὁ Σιμωνίδης φησὶ τὴν μέλιτταν, ξανθὸν μέλι μηδομένην· unde Fulvius Urſinus repoſuit in Fragmentis Lyricorum p. 180. Eſt iterum ſine Simonidis nomine De Amore Prolis p. 494. A.

41. F. καθαρὸν ἀκροατὴν—42. A. κηφήνων βοτάνην σοφιζόντων ἡγούμενον ἐᾷν.] Καθαρὸς, *purus, integer, ſincerus, non corruptus illis dictionum illecebris, erga dicentem non occupatus vel benevolentia et admiratione, vel odio et contemtu:* tale eſt mox p. 45. C. προσώπου κατάσασις καθαρά· ſupra 38. A. ὅτα καθαρὰ καὶ ἄδωρα κολακείᾳ: ut, *nullis corruptus donis*, Vitarum 364. F. 494. B. 776. A. 777. C. 852. B. 865. A. Oratio *florida et mollis* appoſite cum floribus cito perituris coronæ confertur Reip. Ger. Præcept. p. 802. E: ὁ μέντοι λόγος ἔστω τοῦ πολιτικοῦ μήτε νεαρὸς καὶ θεατρικὸς, ὥσπερ πανηγυρίζοντος καὶ στεφανηπλοκοῦντος ἐξ ἀπαλῶν καὶ ἀνθηρῶν ὀνομάτων. In eadem comparatione diſputatio de coronis locum habet Sympoſ. III. 2. p. 648. B: Οὐκ ἄξιον, ἔφη, ποικίλον οὕτω καὶ ἀνθηρὸν λόγον, ὥσπερ στέφανον, ἀντιλέγοντα διαλακτίζειν. V. 8. p. 683. D. E. de Empedocle, τοῦ ἀνδρὸς οὐ καλλιγραφίας ἕνεκα τοῖς εὐπροσωποτάτοις τῶν ἐπιθέτων, ὥσπερ ἀνθηροῖς χρώμασι, τὰ πράγματα γανοῦν ἀειθότος. De Sentiendo Prof. Virt. p. 79. D: τοὺς μὲν γὰρ Πλάτωνι καὶ Ξενοφῶντι χραμένους διὰ τὴν λέξιν, ἕτερον δὲ μηδὲν ἀλλ' ἢ τὸ καθαρόν τε καὶ Ἀττικὸν, ὥσπερ δρόσον καὶ χνοῦν ἀποδεκομένους, τί ἂν ἄλλο φαίης ἢ φαρμάκων τὸ εὐῶδες καὶ ἀνθηρὸν ἀγαπᾶν, τὸ δὲ ἀνώδυνον καὶ καθαρτικὸν μὴ προσίεσθαι μηδὲ γινώσκειν. Eſt item exquiſitæ venuſtatis verbum σοφιζειν: Plutarchus De Sui Laude p. 545. C: οὐ γάρ ἐστι δημαγωγοῦντος οὐδὲ σοφιζῶντος ὁ τοιοῦτος ἔπαινος, οὐδὲ κρότου οὐδὲ θορυβασμὸν αἰτοῦντος. Sympoſ. I. 1. p. 613. C: τοὺς ἐρίζοντας καὶ σοφιζῶντας. Athenæus X. p. 437. D: Τῇ δὲ ἑορτῇ τῶν Χόων ἔθος ἐστὶν Ἀθήνησι πέμπεσθαι δῶρά τι καὶ τοὺς μισθοὺς τοῖς σοφισταῖς· ὅπερ καὶ αὐτοὶ συνεκάλουν ἐπὶ ξενίᾳ τοὺς γνωρίμους, ὡς φησιν Εὐβουλίδης ὁ Διαλεκτικὸς ἐν δράματι Καμασταῖς οὕτως,

Σοφιστᾶς, κάκιστε, καὶ Χοῶν δέῃ
Τῶν μιδοδάφων οὐκ ἀδάπανον ἐν τρυφῇ.

In noſtro loco κηφήνων βοτάνην σοφιστώντων, quod vertere poſſis *fucorum prata ſophiſturientium*; neque, quod Reiſkius ſuſpicabatur, ex aliquo Tragico aut Comico dictionem hanc ſumſiſſe putem Plutarchum; quippe, niſi reperto ejuſmodi diſerto loco, aliunde ſumtam affirmare, a ratione alienum ſit: de ſuo ipſe Plutarchus dictionem hanc conformavit, ut ſolet ſubinde, argumento imitante, orationem immutare ad Comici, Tragici, Lyrici, aliorumque generum ſimilitudinem. *Apes* et *fuci* multis comparationibus locum præbuerunt, auctore Heſiodo Ἔργ. 300. unde Plato exemplum ſuſcepit Rep. VIII. 495. A. et Leg. X. p. 670. H. quod multi ſunt imitati variis modis, ex quibus modis hic etiam fuit, ut in hac conjunctione Philoſophi cum apibus, Sophiſtæ cum fucis compararentur: quo pertinent loci Philonis T. I. p. 461: Maximi Tyrii XXI. p. 249: Themiſtii Orat. XXIII. p. 285. D. Univerſe hujus fontis cognitionem celebravit Ruhnkenius ad Timæi Lex. Plat. voc. Κηφήνεσσι κοθούροισι. p. 157. Huic βοτάνῃ κηφήνων σοφιστώντων opponuntur ἀκήρατοι λειμῶνες μελιτῶν: de quibus et alii, et Plutarchus Adv. Epicur. p. 1094. A. exemplo Euripidis Hippol. 73: quod egregie illuſtravit Valckenarius. Ex quo genere eſt illud Syneſii Dione p. 53. C: ἡ Καλλιόπη παραλαβοῦσα ἥκοντας αὐχμῷ πλέως, ἀνέπαυσέ τε εἰς ἀνθηροὺς ἀγαγοῦσα λειμῶνας, καὶ πανδαισίαν παρέθηκεν Ἀττικῶν κατεγλαϊσμάτων ἡδὺ καρυκείας ποιητικῆς.

p. 42. A. ὡς οὐκ εἰς θέατρον—] Seneca Epiſt. CVIII. p. 422: *Quidam veniunt ut audiant, non ut diſcant: ſicut in theatrum voluptatis cauſſa ad delectandas aures oratione, vel voce, vel fabulis ducimur. Magnam hanc auditorum partem videbis, cui philoſophi ſchola diverſorium otii fit. Non id agunt, ut aliqua illic vitia deponant, ut aliquam legem vitæ accipiant, ad quam mores ſuos exigant, ſed ut oblectamento aurium perfruantur.*

42. A. τῷ λόγῳ τὸν βίον ἐπανορθωσόμενος] Comparationem λόγου et βίου notavimus p. 71. E.

42. B. Οὐδὲ γὰρ βαλανεύς, φησὶν ὁ Ἀρίστων] Ex Ariſtonis

libris Ὁμοίων, *Similium*, videtur esse, quos aliquoties citat Stobæus sententiis inde appositis, nec tamen hac sententia, quod sciam, de *Balnei* et *Orationis* comparatione. Chius an Ceus hic fuerit, difficile est statuere: de utroque notavimus supra p. 14. E.

42. B. μινυρίζοντα καὶ γεγανωμένον] Adumbratus est hic locus ex Platone Rep. III. p. 442. C: Οὐκοῦν, ὅταν μέν τις μουσικῇ παρέχῃ καταυλεῖν καὶ καταχεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὤτων, ὥσπερ διὰ χώνης, ἃς δὴ νῦν ἡμεῖς ἐλέγομεν τὰς γλυκείας τε καὶ μαλακὰς καὶ θρηνώδεις ἁρμονίας, καὶ μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ᾠδῆς διατελῇ τὸν βίον ὅλον, οὗτος τὸ μὲν πρῶτον, εἴτι θυμοειδὲς εἶχεν, ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε—· haud ignobile dictum, quippe animadversum Demetrio De Elocut. §. 184: μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ᾠδῆς διατελεῖ τὸν βίον: Suidæ voce Μινυρίζω: qui vere notat originem a μινύω, *minuo*, unde *muliebrem acuta voce ploratum* significat ap. Homerum Odyss. Δ. 719; et universe *queri* Iliad. E. 889. Plerumque apud alios est, *minuta voce cantillare:* Plutarchum Discrim. Adul. et Am. p. 56. E: οἱ δὲ πολλοὶ τῶν βασιλέων, οὐκ Ἀπόλλωνες μὲν, ἂν μινυρίσωσι, Διόνυσοι δὲ, ἂν μεθυσθῶσι, Ἡρακλεῖς δὲ, ἂν παλαίσωσι, προσαγορευόμενοι, καὶ χαίροντες, εἰς ἅπασαν αἰσχύνην ὑπὸ τῆς κολακείας ἐξάγονται. Numa p. 62. D: ποιηταῖς δὲ καὶ λυρικοῖς μινυρίζουσιν, εἴπερ ἄρα, χρῆσθαι παίζοντας. Dion Chrys. Or. XXVII. p. 287. B: ἐοίκασι τοῖς μινυρίζουσι καὶ ᾄδουσιν ἐν τοῖς συμποσίοις: Maximum Tyr. Diss. VII. 3. p. 65: ἀοιδοῦ μὲν πρὸς κιθάραν μινυρίζοντος καιρὸς εἷς, ὅταν πλήθωσιν αἱ τράπεζαι—. Ibid. 7. p. 71: ἤδη τις καὶ ὑπὸ αὐλημάτων ἀνὴρ ἄμουσος διετέθη μουσικῶς, καὶ τὰ ὦτα ἔναυλος ὢν διαμέμνηται τοῦ μέλους, καὶ μινυρίζει πρὸς αὐτόν. Γάνος est *splendor* et *lætitia*, quæ vis item inest in verbo γανόω, *splendeo*, aut *hilaris sum:* atque hoc loco utraque vis cernitur, ut sit *qui lætitia perfusus quasi niteat, hilaritatem vultu habituque prodat.* Plutarchus Sympos. III. p. 654. E: ἀπὸ δώπνου μὲν ἥκοντα γεγανωμένον. Amator. p. 751. A: ἔρως ὁ γνήσιος ὁ παιδικός ἐστιν, οὐ πόθῳ στίλβων, ὡς ἔφη τὸν παρθένιον Ἀνακρέων, οὐδὲ μύρων ἀνάπλεως καὶ γεγανωμένος. Compar. Demetrii et Antonii p. 956. E: οὐκ εἶχεν αὐτοῦ τὸ δόρυ κιττὸν, οὐδὲ μύρων ὀδώδει τὸ κράνος, οὐδὲ γεγανωμένος καὶ ἀνθηρὸς ἐπὶ τὰς μάχας ἐκ τῆς

γυναικωνίτιδος προῆκα. Conſol. ad Uxorem p. 609. E: τὰς δὲ πολλὰς ὁρῶμεν μητέρας, ὅταν ὑπ' ἄλλων τὰ παιδία καθαρθῇ καὶ γανωθῇ, καθάπερ παίγνια λαμβανούσας εἰς χεῖρας. Diſcr. Ad. et Am. p. 74. D: οἱ λιθοξόοι τὰ πληγέντα, καὶ περικοπέντα τῶν ἀγαλμάτων ἐπιλεαίνοντες καὶ γανοῦντες, *lævigant atque poliunt.* De Stilo et oratione Sympoſ. V. 683. E: τοῖς ὑπροσαποτάτοις τῶν ἐπιθέτων ὥσπερ ἀνθηροῖς χρώμασι τὰ πράγματα γανοῦν: quem locum modo appoſuimus. Gracchis p. 825. A: ὁ δὲ Γαΐου (λόγος) πιθανὸς καὶ γεγανωμένος. Nec minus in uſu ſunt γάνωμα Opp. Mor. p. 48. C. 50. A. E. 396. A. 786. E. 792. A. 996. A: γάνωσις 50. A. 287. B: quæ Caſaubonus ad Athen. I. 6. p. 21. explicat. Ariſtides T. I. p. 259: ἐγανώθη, *lætatus ſit.* p. 261: τὸ ὑπὲρ πάσης τῆς πόλεως ἐρηκὸς γάνος, *aeris ſplendor ſupra totam urbem patens:* cui adjungatur Valckenarius ad Scholia Euripid. Phœn. p. 621. et Muſgravius ad Euripidis Iphig. Taur. 959.

42. C. οὐδὲ ζητεῖν μυρίζεσθαι δεόμενον ἐμβροχῆς καὶ καταπλάσματος] C. Venet. ἐκβροχῆς, Harl. ἐκ βροχῆς. Vulgatum unice verum eſt. Antyllus ap. Stob. Serm. CI. p. 550: Τῶν ἔξωθεν προσπιπλόντων βοηθημάτων τὰ μὲν ὑγρὰ λεπτομερῆ, τὰ δὲ παχυμερῆ· λεπτομερῆ μὲν, ἀήρ τε καὶ ὅσα ἀέρος εἴδη, παχυμερῆ δὲ, τὰ συνεχῆτα· τῶν δὲ παχυμερῶν τὰ μὲν (γὰρ delendum) γεώδη, τὰ δὲ ὑδατώδη· γεώδη μὲν, καταπλάσματα καὶ μαλάγματα· ὑδατώδη δὲ, λουτρὰ, καὶ καταντλήσεις, καὶ ἐμβροχαί. Geſnerus, ut item in hoc Plutarchi loco Xylander et Cruſerius, reddit *irrigationes:* Stephanus Theſ. L. Gr. Indic. p. 856. intelligit *impoſitionem lintei madefacti*, ac diſtinguit a καταιονήσει, de qua infra 74. D. ubi ambo verba ponuntur: οὔτε γὰρ ἐκεῖνοι (οἱ ἰατροὶ) τέμνοντες ἐν τῷ πονεῖν καὶ ἀλγεῖν καταλείπουσι τὸ πεπονθὸς, ἀλλ' ἐνέβρεξαν προσηνῶς καὶ καϊηόνησαν. Ad ſententiam fere gemina eſt comparatio Dionis Chryſ. Or. XLVIII. p. 534. B: ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον ἦν, ὥσπερ ἂν εἴ τις νοσοῦντα ἄνθρωπον ἢ φρενίτιδι ἐχόμενον, δέον, οἶμαι, καταπλάσαι κατακλίναντα, ὁ δὲ ἀλείφοι μύρῳ, καὶ προσφέροι στέφανον.

42. C. ὥσπερ κατνῷ σμῆνος] Comparationis ratio non ſatis apparet. Mellariorum mos notus eſt, apes fumo abigendi, quo facilius iis mel ſubducant: quo de more multos Veterum locos congeſſit Delacerda ad Virgilii Georgic. IV.

230. Quod ſi fumo aut non niſi fuci abigerentur, aut alvearia ſordibus purgarentur, conſtaret ſua ſimilitudini ratio. Nunc ſubductum apibus mel, cum animæ ſordibus et caligine comparatum, neſcio quomodo friget. Fumus quidem recte θριμὺς dicitur: ut Virgilio Æn. XII. 593: *Incluſas ut cum latebroſo in pumice paſtor Veſtigavit apes, fumoque implevit amaro.*

42. C. ἀναπνεύσαντι] *Reſpiranti* nimirum ab animi erroribus ac perturbationibus, quibus eum liberant τὰ δόγματα, philoſophiæ præcepta ac decreta. Nequis forte intelligat ἀναπνεύσαντι τῶν δογμάτων, *reſpiranti a percipiendis præceptis.* Ita ἀναπνεῖν ſimpliciter eſt *recreari*, De Superſtit. p. 165. E. Mario p. 428. F.

42. D. τὸ ἀγλεῖον ἐκ τῆς Ἀτλικῆς καλιάδος] Καλιὰς, promontorium Phaleri, non infrequens in Veterum monumentis: Herodoto VIII. 97. Ariſtophane Nub. 52. Lyſiſtr. 2. ibique Scholiaſtes. Demoſthene Adv. Neæram p. 522. A. Strabone IX. p. 611. A. Pauſania I. 1. p. 5. Harpocratione voc. Stephano Byz. voce, aliiſque ibi citatis L. Holſtenio Caſtig. p. 182. At de *vaſibus poculiſque figulinis* ex terra Coliade factis haud ſcio an nemo prodiderit præter Eratoſthenem in Epiſtola ad Hagetorem Lacedemonium, partim ſervata Athenæo XI. p. 483. A. B. ac brevius etiam Macrobio Sat. V. 21: Κρατῆρα γὰρ ἴσασαν τοῖς θεοῖς οὐκ ἀργυροῦν οὐδὲ λιθοκόλλητον, ἀλλὰ τῆς Καλιάδος γῆς: et Suidam voce Καλιάδος κεραμῆς. Conferatur J. Meurſius in Piræo, fine p. 51.

42. D. εἰ μὴ προβάτων Ἀτλικῶν εἴη τὸ ἔριον] Atticam lanam poſuit, non quod omnium laudatiſſima eſſet, ſed propter cognationem orationis Atticæ; ut modo propter eamdem rationem Coliadem Atticam poſuit, non ut in figulino vaſum genere pretioſiſſimam. Lanam Atticam tamen præcipua laude cenſet Varro De Re Ruſt. II. 2. 18. ubi P. Victorius et hunc Plutarchi locum laudat, et alterum Laberii, qui eſt apud Nonium Marcellum voce *Lanicium*, edit. Mercer. p. 212. Syneſius Epiſt. LII. χολὰς Ἀτλικοεργᾶς ut ſibi emat rogat amicum: operiſne an materiæ cauſſa earum cupidus ſit, non declarat: fortaſſe utriuſque.

42. D. *ἐν τρίβωνι Λυσιακοῦ λόγου λεπτῷ καὶ ψιλῷ καθήμενος ἄπρακτος καὶ ἀκίνητος*] Locus dupliciter impeditus: primum elliptica illa conſtructione, quam attigimus ſupra p. 40. A. 41. C. quæ hic ita explananda eſt, ut eam accipiamus ac ſi eſſet, *ἀλλ' ἐν Λυσιακῷ λόγῳ, ὥσπερ τρίβωνι λεπτῷ καὶ ψ, κ. ἄπρ. κ. ἀκ. ſed prouti hic tempore hiberno indutus pallio tenui et exili ſedet piger et otioſus ac præ frigore torpens, ſic ille contentus orationis Atticæ genere Lyſiaco tenui illo et exili doctrinam non conſequitur, quam ad actionem transferat, nec ad agendum accedit:* deinde in *καθήμενος*, quum nexus ſententiæ *καθῆσθαι* vel *καθημένῳ* poſtulare videatur. Ac primum quidem conſtat Lyſiæ dictionem exemplum ac normam fuiſſe habitam Atticæ dictionis, cum ab aliis, tum ab iis qui Atticum genus tenuitate, ſubtilitate, ſimplicitate, puritate, venuſtate cenſerent: quod, ne alios nominem, vel e Ciceronis Oratore et De Optimo Dicendi Genere et Quinctiliano Inſt. Or. XII. 10. cognoſci poteſt. Hinc, ut *texendi veſtiendique* verba ad orationem tranſferri ſolent, Lyſiæ dictio cum tenui veſtimento comparari potuit: ut apud Quinctilianum Inſtit. Or. IX. 4. p. 833: *Nam neque illud in Lyſia dicendi textum tenue atque rarum lætioribus numeris corrumpendum erat.* Huc pertinet etiam illud in Platonis Phædro, cujus magna pars continetur reprehenſione Lyſiæ, quam hoc in libro Plutarchus ſæpe ob oculos habet: illud igitur Socratis dictum huc pertinet, p. 353. E. ubi ait, *oratorum facultatem exploremus ὑπ' αὐγὰς*, id eſt, *tamquam pannum ad Solis lucem expanſum*, apparituram *διεχηκὸς αὐτῶν τὸ ἤτριον, texturam raram, tenuem, filis non coarctatis, ſed diductis*: quibus de loquendi rationibus conſulatur Ruhnkenius noſter ad Timæi Lex. Plat. p. 135. et 264. Sic eſt *filum orationis* idque vel *craſſum*, id eſt, minus ſubtile et elegans, ut Cicero de ſua Pro Dejotaro Oratione ait Ep. Div. IX. 12. vel *tenue*, id eſt, diligenter tractatum, de quo P. Burmannus ad Ovid. Amor. I. 14. 7. et Eraſmus Adag. p. 1292. Julianus Or. II. p. 78. D: orationem comparat *ἱδρῶτι ποικίλῃ, veſti pictæ:* quam comparationem frigidam ac puerilem appellat eruditiſſimus Petavius, aliud forte agens nec id

animadvertens, quod fugere ejus doctrinam non poterat, comparationem illam et in rei natura positam, et Veterum consuetudine frequentatam esse: veluti Platonis Alcibiade I. p. 29. D. Aristotelis Rhet. ad Alexandr. initio. Themistoclis ad Artaxerxem dicto, apud Plutarchum Apophth. p. 185. F. Vita p. 126. C. Epicharmo ap. Diog. Laert. III. 17. Cicerone De Oratore I. 31. Philone Jud. De Somniis p. 582. D. Altera difficultas erat in verbo καθήμενοι, quod, siquidem constructio totius loci apta nexaque quæritur, debet regi vel ab ὅμοιός ἐστι— ut sit βουλομένῳ —καθημένῳ: vel a βουλομένῳ, ut fit φιεῖν—καθῆσθαι: nunc ut est, refertur ad ἐστὶ, ut fit ἐστὶ καθήμενος, *est sedens* pro *sedet*: quod, ut alibi valere ostendimus supra, ita hoc loco durius quam quod sequi debeamus: præsertim quum expediendæ constructionis alia eaque minus dura ratio superfit: quæ hujusmodi est, ut enallagen accipiamus, cum ex antecedenti ὅμοιός ἐστι βουλομένῳ scribi debuisset ὅμοιός ἐστι καθημένῳ, ponatur καθήμενος subaudiendo ὅμοιός ἐστι ex antecedentibus, et convertenda phrasi in ὅμοιός ἐστι ὥσπερ καθήμενος: quod non abhorrere a Græcæ linguæ ratione similia ostendunt exempla: veluti Dionis Chrys. Or. XLIX. p. 540. A: ὅστις δὲ οἰκεῖν τὴν ἑαυτοῦ πόλιν ἐκῶσαν ἢ ἐπικαλουμένην διοικεῖν, οὐ φάσκων ἰατρὸς εἶναι, ὅμοιός ἐστιν ὥσπερ εἴ τις τὸ μὲν ἑαυτῷ σῶμα θεραπεύειν μὴ θέλοι, ἀξιῶν ἰατρὸς εἶναι, ἄλλους δὲ ἀνθρώπους ἰατρεύοι—· atque ad eamdem rationem est Or. LXV. p. 602. C: quamvis cæterum corrupto contextu. Simili modo explicuit Æschyli Agam. 1320. ὅμοιος—ὥσπερ, et Euripidis Orest. 696. ὅμοιος—ὡς F. L. Abreschius Animadv. Æschyl. p. 385. et similia annotavit H. Hoogeveenius ad Viger. p. 124. Καθῆσθαι, ut alias habet tralationes, sic universe de *otiosis et nil agentibus*, tum peculiariter de *audientibus* dicitur. Tale est Demosthenis Olynth. II. p. 8. C: ἀλλ', οἶμαι, καθήμεθα ὐδὲν ποιοῦντες. Philipp. III. p. 52. C: εἰ δὲ ὃ βούλεται ζητῶν ἕκαστος καθεδεῖται, καὶ ὅπως μηδὲν αὐτὸς ποιήσῃ σκοπῶν. Philemonis apud J. Clericum p. 374: Χαλεπὸν ἀκροατὴς ἀσύνετος καθήμενος. Verbum periphrasi servit in significanda desidia: quod notarunt C. A. Klotzius ad Tyrtæum p. 104: J. Uptonus Indice Epicteti: et nos no-

tatis Plutarchi locis confirmamus his, Opp. Mor. p. 14. E. 48. C. 99. D. 168. A. 470. D. 600. B. 608. E. 610. C. 759. A. 766. A. 824. B. 868. C. 1069. C. 1096. D. Vit. 676. F.

42. D. πολλὴν μὲν ἐρημίαν νοῦ καὶ φρενῶν] Noſter interpres *vaſtitatem bonæ mentis*, Xylander *vanitatem animorum*, Cruſerius *ſolitudinem mentis et cordis boni*; malim *infrequentiam bonæ mentis*; nam ut ſit *frequens* diſcipulis ſchola, ita *infrequens* eſſe poteſt bonæ mentis: eſt autem ἐρημία Græcis fere *abſentia*, dicitur de *abſentia hominum*, non item de abſentia virtutum aut vitiorum, niſi per tralationem, ut hoc loco per comparationem cum ſchola vel frequente vel infrequente. Dictionem πολλὴ ἐρημία attigit Muſgravius ad Euripidis Suppl. 1099.

42. D. τερθρείαν] *præſtigiarum ſtudium*; recte enim a τέρας repetit Etymologus M. p. 752: Τερθρεία· γοητεία, περιπάθεια· παρὰ τὸ τέρας, τέρατος, τερατεύω, τερατεία. Quo loco, ut apud Timæum Lex. Plat. qui duobus item his vocabulis gloſſam explicat, περιπάθεια mutandum in τερατεία, ut monuit Ruhnkenius noſter, plura de hac voce docens. Qui eam explicant, λεπτολογίαν, ut idem Etymologus et Suidas, tueri ſe poſſunt eadem origine nominis τέρας, quod eſt a τέρω, *tero*, unde τέρην, τέρενα, *tener*, *tenera*, *tenuis*. Addit Etymologus M. —σημαίνει δὲ καὶ ἀπάτην καὶ περιεργίαν οὕτως εἰς τὸ ῥητορικόν· (i. e. *ita eſt in Lexico Rhetorico*). ὁ δὲ Ὅμηρος ὁ Μιλήσιος λέγει ὅτι, εἶναί περὶ ἃ ἄχρηστά τινες σκυδάζουσι ἀντὶ τοῦ κενοσπουδῶν. Quod Vulc. habet, ἐν σελ. (id eſt, ἐν σελίδι, *in codice*) φλυαρίαν ἀντὶ τοῦ τερθρείαν· explicatio eſt profecta ex iiſdem Etymologo et Suida. Dicitur in primis de Dialecticis, Rhetoribus, ac Sophiſtis. Sextus Empiricus Adverſ. Mathem. II. 22. refert de Spartano legato, qui apud Tiſſaphernem longam variamque Athenienſium legatorum orationem confutavit: τῶν Ἀθηναίων μακρὰς καὶ ποικίλας ῥήσεις διεξιόντων, δύο τῇ βακτηρίᾳ γραμμὰς κατὰ τὸ ἰδάφους χαράξας, τὴν μὲν εὐθεῖαν καὶ μικράν, τὴν δὲ ἐπιμήκη καὶ σκολιάν· τούτων εἶπεν, ὦ βασιλεῦ, ὁποτέραν θέλεις, ἑλοῦ· αἰνιττόμενος μὲν διὰ τῆς ἐπιμηκοῦς καὶ τῆς σκολιᾶς γράμμης τὴν τερθρείαν τὴν ῥητορικήν· διὰ δὲ τῆς βραχείας ἅμα καὶ εὐθείας τὴν ἀφελῆ

ἡ σύντομον εὐθυβρημοσύνην. Diogenes Laert. Procem. §. 17: Διαλεκτικοὶ δὲ, ὅσοι περὶ τὴν τῶν λόγων τερθρείαν κατατρίβονται. Demetrius De Elocutione §. 27: χρῆσις δὲ τῶν τοιούτων κώλων ἐπισφαλής·—ἐκλύει γὰρ τὴν δεινότητα ἡ περὶ αὐτὰ τερθρεία καὶ φροντίς. Verbum τερθρεύεσθαι in proxima parte hujus libri eſt p. 42. A. Demoſthenes in Amatoria, quæ ut illius fertur, p. 159. B: νῦν δὲ δέδοικα μὴ πρὸς τὰ λοιπὰ ἀπειρηκόσι χρησώμεθα τοῖς ἀκροαταῖς, εἰ περὶ τοῦτο μάτην τερθρευόμεθα. Videndi ſunt quoque de hac voce Sallierius ad Thom. Mag. p. 841. et Pierſonus ad Mœrin p. 364.

42. D. γωμυλίαν] Plutarchus De Fortuna Rom. p. 318. E: ἦδη τότε λόγων καὶ σοφιστῶν καὶ γωμυλίας παρεισρυείσης εἰς τὴν πόλιν, ἤρχοντο σεμνύνειν τὰ τοιαῦτα. Cimone p. 480. E: Στησίμβροτος δ' ὁ Θάσιος περὶ τὸν αὐτὸν ὁμοῦ τι χρόνον τῷ Κίμωνι γεγονὼς, φησὶν αὐτὸν ὅτε μουσικὴν, ὅτ' ἄλλο τι μάθημα τῶν ἐλευθερίων καὶ τοῖς Ἕλλησι ἐπιχωριαζόντων ἐκδιδαχθῆναι, δεινότητός τε καὶ γωμυλίας Ἀττικῆς ὅλως ἀπηλλάχθαι—. Apud Ariſtophanem Ran. 1101. Æſchylus Euripidi objicit: Εἶτ' εὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ γωμυλίαν ἐδίδαξας, Ἣ ξυνέκναισεν τάς τε παλαίστρας, καὶ τὰς ψυχὰς ἐνέτριψε, Τῶν μαραχίων γωμυλλομένων—. Polybius IX. 19: Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἐκ περιττοῦ παρελκόμενα τοῖς ἐπιτηδεύμασι χάριν τῆς ἐν ἑκάστοις ἐπιφάσεως καὶ γωμυλίας ἀποδοκιμάζων, *improbans ea, quæ ſtudiis quibuſque ad oſtentationem et loquacitatem adjiciuntur*. Maximus Tyrius Diſſ. XX. 7. p. 241: τὸν δὲ δῆμον αὐτὸν, τὸν τῆς Εὐπόλιδος γωμυλίας θεατὴν, ᾧτου τις ἐλθὼν κωμῳδήσει, ἐν ποίῳ θεάτρῳ, ποίοις Διονυσίοις; Dicitur, ut γώμυλος, γωμύλιος, γωμύλλεσθαι, et alia inde oriunda, in primis de *docta loquacitate* ac *loquaci doctrina*, quorum pleraque non infrequentem habent uſum: at rarum γωμύληθρα, quo utitur rariorum ſtudioſus verborum philoſophus Numenius apud Euſebium Præp. Evang. XIV. p. 735. C: ſingulare ῥαβδογωμύληθρα Comici ap. Diog. Laert. II. 108.

42. E. ἀπαγγέλλειν—ἀπαγγελλόμενον] Vertunt interpretes hoc loco *pronuntiare*: et poteſt ferri, quamquam res habet dubitationem; quippe hæc eſt multo rarior ſignificatio, quam altera, qua notat *dicere*, ipſam *dictionem* ac ſtili formam complectitur. Nunc quando λέξις et ῥήματα *dictionem*

ſignificant, et ſupra de *dicentium cura in formanda voce* monitum fuit a Plutarcho, credibile eſt hoc ipſum *bene recitare, pronunciare,* illo καλῶς ἀπαγγέλλειν notari. De voce ἀπαγγελία proxime agemus p. 45. A. Verbi ἀπαγγέλλειν varias notiones diligenter declaravit H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 18.

42. E. περὶ τῶν προβλημάτων] Sunt quæſtiones, quas ipſi diſcentes docenti in ſchola proponunt explicandas: qui mos a Sophiſtis primum inſtitutus, poſtea quoque a Philoſophis fuit uſurpatus. Videatur Cicero de Oratore III. 32. Tuſc. I. 1. et in primis De Finibus II. 1: ex recentioribus L. Creſollius Theatro Soph. III. 11. p. 212.

42. F. τοῖς παρακαμένοις] *Appoſiti in menſa cibi* dicuntur τὰ παρακάμενα, Plutarcho Opp. Mor. p. 123. B. 124. A. 707. C. 1128. B. Vit. p. 1022. E: Æliano Var. Hiſt. II. 17.

42. F. ἐπὶ λόγων ἀφιγμένος ἑστίασιν] Diximus ſupra ad p. 40. B.

42. F. ἐπὶ ῥητοῖς] *Conditione facta, prædicto et conſtituto diſputationis argumento.* Plutarchus Quæſt. Rom. p. 270. D: ἐπὶ ῥητοῖς εὐθὺς εἴσεισι τῷ κοινωνῶν ἁπάντων καὶ συνάρχειν: *nova nupta domum ingreditur hac conditione, ut omnium particeps ſit et ſimul familiam gubernet.* Ibid. p. 272. F: τὸν θεὸν προὐκαλεῖτο διαβαλέσθαι τοῖς κύβοις πρὸς αὐτὸν, ὥσπερ ἐπὶ ῥητοῖς, νικήσας μὲν, εὕρεσθαί τι παρὰ τοῦ θεοῦ χρηστὸν—, *Deum provocavit, ut teſſeris ſecum contenderet, ea conditione, ut ſi viciſſet Deum, aliquid beneficii ab eo ferret.* Sympoſ. IX. p. 741. D: ὁ γὰρ Ἀλέξανδρος ἐπὶ ῥητοῖς δίκην ποιήσαι τὴν πρόκλησιν, *Alexander diſerta conditione Menelaum provocavit.* De Facie Lunæ p. 937. C: ὥρα δὲ καὶ Σύλλαν παρακαλεῖν, μᾶλλον δὲ ἀπαιτεῖν τὴν διήγησιν οἷον ἐπὶ ῥητοῖς ἀκροατὴν γεγενημένον. Plato Sympoſio p. 332. A: ἀλλά μοι λέγετε αὐτόθεν, ἐπὶ ῥητοῖς εἰσίω, ἢ μή; Leg. VIII. p. 651. D: ἰέναι δὲ τὸν βουλόμενον εἰς τὴν μετοίκησιν ἐπὶ ῥητοῖς, *cuivis volenti liceat in urbem migrare certa conditione.* Ariſtoteles Ethic. Nicomach. VIII. 13: ἔστι δ' ἡ νομικὴ (μὲν) φιλία ἡ ἐπὶ ῥητοῖς— ἡ δ' ἠθικὴ οὐκ ἐπὶ ῥητοῖς.—καθάπερ οὖν ἐπὶ ῥητοῖς εὐεργετηθέντα διαλυτέον. Ariſtides T. II. p. 255: τοὺς ἵππους αὐτοὺς ὥσπερ

ἐπὶ ῥητοῖς θέοντας, ipſos equos veluti certis legibus decurrentes.

42. F. εὐσυνάλλακτοι] *Sociabiles, tractabiles, quibuſcum agi vulgo et commercium haberi poteſt: converſabiles* poterant dici, niſi hoc vocabulum auctoritate careret exempli, quamquam ratione analogiæ non caret, ſiquidem *converſari* et *converſatio* ſatis proba ſunt. Synonyma, certe affinia, Græcis ſunt, εὐκοινώνητος, εὐσύμβολος, εὐσυμπερίφορος, εὐκπίμικτος, εὐέντευκτος. Præſentis nominis hoc unum me legere memini exemplum: quod idcirco unum ſignificat H. Stephanus Theſ. T. I. p. 357. Verbum συναλλάσσειν τινὶ eſt apud Plutarchum Dione p. 961. C: πολλοὶ τῶν πάνυ χρωμένων αὐτῷ τὴν ἁπλότητα καὶ τὸ γενναῖον ἀγαπώντων τοῦ τρόπου, κατεμέμφετο τῆς ὁμιλίας ὡς ἀγροικότερον καὶ βαρύτερον πολιτικῶν χρειῶν τοῖς δεομένοις συναλλάσσοντα, *ac ſi agreſtius gravioſque, quam civilis ratio et utilitas ferret, cum iis, qui aliquid ab eo peterent, ageret:* quocum conferatur Euripidis Heraclid. 4: Πόλιν τ' ἄχρηστος καὶ συναλλάσσειν βαρύς—. Pſeudo-Plutarchus De Educatione Lib. p. 12. E. Plato Leg. XI. p. 682. B. forte utrumque notat *conciliare* et *conciliari*. Demoſthenes Adv. Timocratem p. 487. A: ἔστιν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δύο εἴδη, περὶ ἃν εἰσιν οἱ νόμοι κατὰ πάσας τὰς πόλεις· ἃν τὸ μὲν ἧττ δι' ἃν χρώμεθα ἀλλήλοις καὶ συναλλάττομεν, καὶ περὶ τῶν ἰδίων ἃ χρὴ ποιεῖν διορίσμεθα, καὶ ζῶμεν ὅλως τὰ πρὸς ἡμᾶς αὐτούς· τὸ δὲ ὃν τρόπον δεῖ τῷ κοινῷ τῆς πόλεως ἕνα ἕκαστον ἡμῶν χρῆσθαι, ἐὰν πολιτεύεσθαι βούληται καὶ φῇ κήδεσθαι τῆς πόλεως. Adv. Onetorem p. 569. A. Dion Chryſ. Or. LXXV. p. 638. D: τοῖς νεωτέροις τοσούτων ἐτῶν νόμος οὐκ ἐᾷ συμβάλλειν εἰς ἐπίξενος οὖσιν, οὐδὲ γυναικὶ παρ' Ἀθηναίοις συναλλάσσειν πλὴν ἄχρι μεδίμνου κριθῶν διὰ τὸ τῆς γνώμης ἀσθενές. Hinc frequens συναλλάγματα, *commercia mutua*; et rarius συνάλλαξις, apud Platonem Leg. VIII. p. 651. C.

p. 43. A. Αἰτίζων ἀκόλυς—] Odyſſ. P. 222.

43. A τῆς τῶν ἀορίστων τομῆς—καὶ τίς ἡ κατὰ πλευρὰν ἢ κατὰ διάμετρον κίνησις] Non ſine ratione quis putet, prius illud eſſe dialecticæ quæſtionis, quia modo dicebatur, διαλεκτικὴν ἢ μαθηματικὴν ἕξιν: quamquam dialectica exempla etiam poſtea adferuntur C. συνημμένων et ψευδομένων. Hic Xy-

lander mathematicum accepit prius *de infiniti ſectione* problema decantatum, *an corpus revera, ut linea, infinitæ ſectionis capax ſit.* Mihi dialecticum videtur: primo, per ipſam hujus loci conſtructionem: deinde quia hæc quæſtio in dialecticis Chryſippi ſcriptis recenſetur apud Diogenem Laertium VII. 197: Ἀπόδειξις πρὸς τὸ μὴ δεῖν τέμνειν τὰ ἀόριστα, ά. Πρὸς τὰ ἀνταιρημένα τοῖς κατὰ τῆς τομῆς τῶν ἀορίστων, πρὸς Πάσυλον. Ergo fuit quæſtio Dialecticorum diſſenſionibus agitata. Ἀόριστον ἀξίωμα deſcribitur ibidem, 69. et 70. cujus ſubjectum vagum eſt, veluti τὶς περιπατεῖ, ἐκεῖνος κινεῖται: conferatur et 82. 198: porro opus Chryſippi memoratur, 190. Περὶ τῶν ἀορίστων ἀξιωμάτων πρὸς Δίωνα, α', β', γ'. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ἀορίστων, α', β', γ', δ'. priore loco vitioſe vulgatur ἀρίστων; quod interpres bona fide reddidit *de optimis proloquiis.* Τομὴ, *ſectio*, hoc in argumento eſt *diviſio logica*, item *diſtinctio* v. c. in titulo libri Chryſippei Πρὸς τοὺς διὰ τομῆς διαλύοντας τὸν ψευδόμενον λόγον: nam *Mentiens* eſt ita compoſitus, *Si mentior et dico me mentiri, tunc verum ſimul et falſum dico:* qui ſolvebant eum τομῇ, hi partes ita diſtinguebant, *Si mentior, mentior: Si verum dico, verum dico.* Simile videtur fuiſſe negotium in quæſtione περὶ τῆς τῶν ἀορίστων τομῆς, poſſintne illa τὶς, ἐκεῖνος, et ſimilia a ſe invicem diſtingui. Τομὴ etiam dicitur *corporum*, de qua item Chryſippo cum aliis fuit controverſio, ut ibidem proditur 69, 70: et eſt frequentiſſimum in mathematicis: ſed hoc loco dialectice ponitur, ut ſæpe apud Platonem Sophiſt. p. 153. F. Politic. 172. B. Alterum diſerte eſt mathematicum, minus celebratum quidem illud, ſed item ſpecioſum ad repugnantiam; quia corpus, quod ad directionem diametri movetur, non ſine latere movetur; et corpus, quod ad lateris directionem movetur, non ſine diametro movetur; dubium exiſtit, quæ ſit proprie κίνησις κατὰ διάμετρον, quæ κατὰ πλευράν.

43. A. ὑπὸ Φιλοτίμου] De hoc egit J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. XIII. p. 369. Idem hoc ejus dictum refert Plutarchus De Diſcrim. Adul. et Am. p. 73. B. Hujuſmodi omiſſio vocis λόγος eſt in Ariſtophane Equit. 87: Ἰδού γ' ἄκρατον περὶ ποτοῦ γοῦν ἐσί σοί; Iſocrate Amartyr. p. 661:

ὥστε μὴ περὶ τούτου εἶναι Νίκια, *ut Niciæ non quæſtio ſit hac de re*, quod falſo ſuſpectum habuerunt Wolfius et Augerus T. III. p. 338.

43. B. Οὐδέ σοι τοίνυν—καλαζήσεις σαυτόν.] Videatur animadverſio noſtra ad p. 39. D: et locus Plutarchi Quæſt. Plat. I. p. 999. E.

43. B. ἐν οἷς αὐτὸς ἑαυτοῦ κράτιστός ἐστι] *In quibus ſe ipſe ſuperat, maxime excellit.* Plutarchus in eodem præcepto, Sympoſ. I. p. 622. A: προσάγμασιν ἐθιστέον χρῆσθαι πρὸς ἡδονὴν καὶ ὠφέλειαν, τὰ οἰκεῖα καὶ δυνατὰ καὶ κοσμοῦντα τὸν δρῶντα ἐπιτάσσοντας, ᾠδικοῖς ᾄσαι, ῥητορικοῖς εἰπεῖν, φιλοσόφοις λῦσαί τι τῶν ἀπορουμένων, ποιηταῖς προενέγκασθαι σίχους· ἡδέως γὰρ εἰς τοῦτο ἕκαστος ἄγεται καὶ προθύμως ἵνα αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνοι κράτιστος ὤν. Eſt verſus Euripidis ex Antiopa, de quo Valckenarius conſulendus in Diatrib. Fragm. Eurip. p. 76. quem Plato, ut in Gorgia p. 296. D. E. uberiorem locum appoſuit, ita ſingulariter adhibet Alcibiade II. p. 41. G: ὁπόταν ὁρᾷῃς ἕνα ἕκαστον αὐτῶν φιλοτιμούμενόν τε καὶ νέμοντα τὸ πλεῖστον τῆς πολιτείας τούτῳ μέρος, Ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνῃ κράτιστος ὤν. Superlativus cum pronomine αὑτοῦ vel σαυτοῦ hac notione poſitus, eſt Atticæ elegantiæ. Xenophon ita Ἀπομν. I. 2. 46: τὸν δὲ Ἀλκιβιάδην φάναι· Εἶδε σοι, ὦ Περίκλεις, τότε συνεγενόμην, ὅτε δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἤδα. Plutarchus Nicia p. 523. C: —ἐπὶ ταῖς διηγήσεσιν, αἷς Θουκυδίδης αὐτὸς αὑτοῦ περὶ ταῦτα παθητικώτατος, ἐνεργέστατος, ποικιλώτατος γενόμενος, ἐμιμήτως ἐξενήνοχε—. Ageſilao 610. D: Θηβαίους αὐτὸς ἑαυτῶν πολεμικωτάτους τότε γενέσθαι φασί—· item p. 613. E. Plura etiam ſi quis deſideret, adeat Hoogeveenium ad Vigerium De Idiotiſm. p. 67.

43. C. συνημμένων ἐπιχείρησις καὶ ψευδομένων λύσις] Sunt ſyllogiſmorum Stoicis frequentium genera. Συνημμένον interpretatur Gellius XVI. 8: *Sed quod Græci* συνημμένον ἀξίωμα *dicunt, id alii noſtrorum* ADJUNCTUM, *alii* CONNEXUM, *dixerunt. Id connexum tale eſt:* SI PLATO AMBULAT, PLATO MOVETUR: SI DIES EST, SOL SUPER TERRAS EST. Diogenes Laert. VII. 69—75. et Sextus Empiricus Adv. Mathem. II. 108—126. uberius explicant: huic, ut conſtet probanduſne an repudiandus ſit, ἐπίχρισις adhi-

benda eſt, ut hic monet, 118: Τοιαύτης οὖν οὔσης ὡς ἐν παραδείγματος μέρει τῆς ἐν τοῖς κριτηρίοις τοῦ συνημμένου ἀξιώματος ὑπεναντιώσεως, μήποτε ἐν ἀπόροις γίνεται ἡ τοῦ ὑγιοῦς συνημμένου διάγνωσις; Ἵνα γὰρ μάθωμεν τοῦτο, πρὸ παντὸς δεῖ ἐπικριθῆναι τὴν περὶ τῆς ὑγιότητος αὐτοῦ τῶν διαλεκτικῶν διάστασιν· ἐφ' ὅσον δὲ ἀνεπίκριτόν ἐστι, μένειν ἀνάγκη καὶ αὐτὸ ἐν ἐποχῇ· cui adjungatur Pyrrhonic. Hypotyp. I. 12. Ψευδόμενος, *mentiens*, ab exemplo nomen habet, *Quum mentior, et mentiri me dico; mentior, an verum dico?* Sic Gellius XVIII. 2. Hujus tamquam ænigmatis interpretationi λύσις adhibenda erat: igitur eodem loco Gellius, *Quæſitum*, inquit, *id quoque ibi eſt, quæ eſſet hujus quoque ſophiſmatis reſolutio.* Cicero de Divinat. II. 4: *Quomodo autem mentientem, quem* ψευδόμενον *vocant, diſſolvas.* Chryſippi fuit liber περὶ τῆς τοῦ ψευδομένου λύσεως, teſte Diogene Laertio VII. 197. Plutarchus Adv. Stoic. p. 1070. C, D: ὥσπερ εἰς τὸν ψευδόμενον ἢ τὸν κυριεύοντα ἐμβάλλοντες μετὰ τῆς διαλεκτικῆς εἰς τὸν περὶ εὐδαιμονίας τόπον, ἔλυσαν μὲν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἐν αὐτῷ, μυρίας δὲ ἐποίησαν. Epictetus Diſſ. II. 17. p. 273. ibique J. Uptonus. Notavimus et nos paucis in Præceptis Logic. III. 9. 3. p. 216. Et ut alia Veterum ſophiſmata in elegantiſſimo *Acroaſium* libro expoſuit egregius vir Jac. Facciolatus, ita *mentientem* ornavit Acroaſi III. Eſt etiam eximius, iſque perrarus, liber Adami Burſii, Samoſcienſis Profeſſoris, editus Samoſcii anno 1604. forma quarta, inſcriptus *Dialectica Ciceronis:* cujus pars de Syllogiſmis habet locum de *mentiente* p. 443. ſeq. de *connexo* p. 247. ſeq.

43. C. τῇ κλειδὶ τὰ ξύλα σχίζειν—παρώμενος] Utrum ipſe hanc ſuo ingenio debeat comparationem, an ex proverbiali conſuetudine ſuſceperit, Plutarchus, non facile dicam: Eraſmus quidem hoc ex loco eam in Adagia retulit p. 52: more quidem ille ſuo, ut multa reciperet, non quæ vere et uſu ferrentur proverbia, ſed quæ propter veritatem et acumen in proverbiis celebrari digna eſſent.

43. C. δρεπόμενοι] *Carpentes, decerpentes, colligentes*, ut fructum. Sic De Sentiendo Prof. Virt. p. 79. D: Πλάτωνι καὶ Ξενοφῶντι χρωμένους διὰ τὴν λέξιν, ἕτερον δὲ μηθὲν ἀλλ' ἢ τὸ καθαρόν τε καὶ Ἀττικὸν, ὥσπερ δρόσον καὶ χνοῦν ἀποδρεπομένους.

Adv. Epicur. p. 1093. E: τίνας οἰόμεθα καὶ σηλίκας ἡδονὰς ἀπὸ γεωμετρίας δρέπεσθαι καὶ ἀστρολογίας Εὐκλείδην—; In ſimili tralatione accipiendum illud Euripidis Hippol. 81. Τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις. Plato Rep. V. p. 459. D: ὁ δὲ γελῶν ἀνὴρ ἐπὶ γυμναῖς γυναιξὶ τῶ βελτίστω ἕνεκα γυμναζομέναις ἀτελῆ τὸ γελοῖον σοφίας δρέπων καρπὸν, οὐδὲν οἶδεν, ὡς ἔοικεν, ἐφ' ᾧ γελᾷ· quem ipſe florem e Pindaro decerpſit, cujus ſervatur apud Stobæum Serm. LXXXVIII. p. 465: Τὸν φυσιολογοῦντας, ἔφη Πίνδαρος, ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν· eſtque in reliquis ejus carminibus frequens hoc verbum tralata illa notione. Atticus Platonicus ap. Euſeb. Præp. Evang. XV. p. 797. C: ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς δικαιοσύνης τὸν καρπὸν τῆς εὐδαιμονίας δρεπόμενος. Lucianus De Domo 9. T. III. p. 195: καὶ ὁ λειμὼν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἅτε μόνης τῆς ὄψεως ἐφαπτομένης καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ τῶν βλεπομένων: ita ultima vox reſtituenda ſecundum Geſnerum, quæ librario propter ſimilitudinem proximæ vocis in δρεπομένων abierat: de quo errorum fonte alibi exponemus. Sed Reiſkii conjecturæ in Demoſthenis Olynth. I. prope ab initio δρέψηται ἢ σαρασπάσηταί τι τῶν ὅλων πραγμάτων, præferam vel vulgatum τρέψηται, vel τρέψῃ τε. Ariſtophanes Veſp. 1335: —ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ Λειμῶνα Μεσῶν ἱερῶν ὀφθαίην δρέπων. Julianus Or. VIII. p. 244. B: ὥσπερ ἐκ λειμῶνος δρεψάμενοι ποικίλης ἢ πολυτελοῦς ἄνθη τὰ κάλλιστα ψυχαγωγήσομεν αὐτοὺς τοῖς διηγήμασι, μικρὰ τῶν ἐκ φιλοσοφίας αὐτοῖς προστιθέντες. Or. VII. p. 207. B: ἡδύσματα ταῦτα παρὰ τῆς ποιητικῆς Μούσης ἐδρέψατο. Miſopog. p. 358. C: δρεπόμενος ἐκ τῶν πολλῶν εἰργάσατο λόγους ἡδίους—.

43. D. προσοφλισκάνουσι] *debent, merentur,* ſubaudiendo *notam, crimen,* δόξαν. Sic Plutarchus De Herodoti Malign. p. 856. C: ἀνελευθερίαν τῇ κακοηθείᾳ προσοφλισκάνουσιν, *præter malignitatis, etiam illiberalitatis crimen ſuſcipiunt.* Adv. Epicur. p. 1090. A: ἀλαζονείαν προσοφλισκάνειν. Publicola p. 114. B: δοκῶν ἐξ οὐχ ὑπαρχόντων παρ' ἀξίαν ἐπαίρεσθαι, προσοφλίσκανεν ἀλαζονείαν. Pyrrho p. 398. D: γινόμενος ἐκ δημαγωγοῦ τύραννος ἀχαριστίας τῇ χαλεπότητι ἢ ἀπιστίας προσοφλίσκανε δόξαν. Sic et προσόφλειν De Iſid. et Oſir. p. 360. C: κενότητα καὶ ἀλαζονείαν μετὰ ἀσεβείας καὶ παρανομίας προσ-

ὄφλοντες. Simplex ὄφλω, Craſſo p. 553. D: πολλὴν ὄφλειν αἰσχύνην: cui ſimile eſt apud Demoſthenem Or. de Pace p. 22. A: μετὰ τῦ προσόφλειν αἰσχύνην. Plutarcho venit ab Euripidis conſuetudine, cujus in fabulis frequens eſt hoc verbum. Hel. 67: Μή μοι τὸ σῶμά γ' ἐνθάδ' αἰσχύνην ὄφλῃ. Phœniſſ. 770: ἀμαθίαν ὀφλισκάνει. Hec. 327. Med. 404. 1049. 1227. Alceſt. 1093. aliiſque locis.

43. D. αὐτὸν προβάλλειν—παρεπιδεικνυμένη] *Id quoque cavendum, ne et ſæpe, et ipſe tu potius, quam alii, quæſtiones proponas: habet enim hoc ſpeciem hominis, qui ipſe docere ſeque oſtentare geſtiat.* Παρεπιδείκνυσθαι in vitio ponitur; eſt enim quaſi *obiter*, παρὰ, ſuam facultatem *oſtentare*, ἐπιδείκνυσθαι, et interea dum philoſophus docet, quaſi ſophiſtam agere; horum enim eſt munus ἐπιδείκνυσθαι. Sic ſupra, hac pagina A: et infra De Diſcrim. Ad. et Am. p. 71. D: διὸ δεῖ σφόδρα φυλάττεσθαι καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων, τὸ μὴ παρεπιδείκνυσθαι μηδὲ δημαγωγεῖν, ἀλλ' ὠνησιφόρως καὶ θεραπευτικῶς τῇ παῤῥησίᾳ χρῆσθαι. De Sanit. Tuenda p. 129. C: χρήσιμον δὲ πάλιν καὶ τὸ τοὺς φίλους ἐπισκεπτόμενον ἀσθενοῦντας ἐκπυνθάνεσθαι τὰς αἰτίας, μὴ σοφιστικῶς μηδὲ περιέργως, ἐνστάσεις καὶ παρεμπλώσεις ἢ κοινότητας λαλοῦντα, ἢ παρεπιδεικνύμενον ἰατρικῶν ὀνομάτων καὶ γραμμάτων ἐμπειρίαν. Cicerone p. 886. C, D: Κικέρων—καὶ διὰ τῶν πρὸς τὰς δίκας καὶ τὰς ἀγῶνας γραφομένων λόγων δῆλός ἐστιν ἐμπειρίαν τινὰ γραμμάτων παρεπιδείκνυσθαι βουλόμενος. Philo Jud. De Vita Contempl. p. 894. A: de Eſſenorum doctore, διαλέγεται καθιστῶτι μὲν τῷ βλέμματι, καθεζώσῃ δὲ τῇ φωνῇ, μετὰ λογισμοῦ καὶ φρονήσεως, οὐ δεινότητα λόγων, ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἢ οἱ νῦν σοφισταὶ, παρεπιδεικνύμενος, ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς νοήμασι διηρευνημένως καὶ διερμηνεύων ἀκρίβειαν—. Lucianus de Scribenda Hiſt. 57. T. II. p. 65: Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὁρῶν, ἢ ταχῶν, ἢ ποταμῶν ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπαιρόκαλῶς παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾷν, παρὼν τὴν ἱστορίαν.

43. D. προτείνοντ@] Idem ac προβάλλοντ@. Plutarchus Opp. Mor. p. 737. C, D. 765. A. Plato Leg. X. p. 668. F.

43. D. κοινωνικόν] *Communicationis et conciliationis ſtudium:* una in primis virtus humanæ naturæ, cui affine eſt τὸ εὐσυνάλλακτον, ac ſimilia, de quibus diximus ad p. 42. F.

Frequens hoc Plutarcho, Opp. Mor. p. 423. D. 703. C. 783. E. 786. C. 791. A. 792. D. 796. E. 951. D. 967. D. 972. C. 977. C. E. 979. F. 980. A. 981. B. 1108. C. Vit. p. 39. B. 72. F. Stoicis item, unde annotavit J. Uptonus in Indice ad Epictetum.

43. D. Ἡράκλειτος] Habet Plutarchus et alibi: De Virt. Doceri Poſſe p. 439. D: Ἀμαθίαν γὰρ Ἡράκλειτός φησι κρύπτειν ἄμεινον. Sympoſ. III. p. 644. F: Ἀμαθίην γὰρ ἄμεινον, ὥς φησιν Ἡράκλειτος, κρύπτειν. De Mulieribus Erudiendis, apud Stobæum Serm. XVII. p. 165: qui locus in Fragmentis noſtris eſt XXI. 1. nec ſatis integer ſervatus: Ἀμαθίαν, ὥς φησιν Ἡράκλειτος, ἢ ἄλλως κρύπτειν ἔργον ἐστὶν, ἐν οἴνῳ δὲ χαλεπώτερον· forte ſic inſtaurandus: Ἀμαθίαν, ὥς φησιν Ἡράκλειτος, κρύπτειν ἄμεινον· τοῦτο δὲ καὶ ἄλλως ἔργον ἐστὶν,—. Stobæus ipſe Serm. III. p. 48. plenius apponit: Κρύπτειν ἀμαθίην κρέσσον, ἢ ἐς τὸ μέσον φέρειν: unde retulit H. Stephanus in Poeſi Philoſ. p. 136. Ergo Heracliti ſententiam, ſi hoc uno loco ſervata eſſet, eam neganter acciperemus, ut acceperunt interpretes, quaſi Ἀμαθίαν κρύπτειν οὐκ ἄμεινον: nunc οὐκ non eſt hujus, ſed orationis Plutarcheæ pars; ut locus ita intelligendus ſit: "Et fortaſſe ne ignorantiam "quidem occultare debemus, quamquam *eam occultare* "*melius eſſe* dicit Heraclitus." Omnis interpretationis præcipuum eſt officium judicare, utrum oratio ſit aiens an negans: neque hoc judicari poteſt, niſi ſi conſtet, ad quam orationis partem, utrum ad ſubjectum, an ad prædicatum, an ad copulam, particula negans referatur. Quo judicio multis adhuc obſcuris Veterum locis lux fiet: de quibus infra per has Animadverſiones dicemus. Interea lectores noſtros rejicimus ad Bibliothecæ Criticæ Vol. I. Part. I. Proœm. p. 8. ubi duobus Ciceronianis dictis, adhibenda illa obſervatione, lucem feciſſe videmur.

43. D. προσβολὴ δεισιδαιμονίας] *Impetus ſuperſtitionis*: dicitur de morbis univerſe, ut de febribus periodicis καταβολή. Sympoſ. IV. p. 670. F. De Superſtitione p. 168. C: προσβολαὶ δαίμονος. Ariſtophanes Pace 39: Χ' ὅτου ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολή: ubi ſimilia Berglerus attulit. Plato Leg. IX. p. 656. G. Tralatio venit ab hoſtili impetu et

impreſſione, in qua celebre et quaſi proprium eſt hoc nomen. Sic Plutarchus Vitarum p. 105. D. 131. C. 266. A. 295. F. 305. C. 307. C. 326. F. 373. A. 414. E. 460. C. 499. B. 576. A. 717. C. 732. F. 971. C.

43. E. Κινοῦσα χορδὰς,] Tragici dictum, quater alibi adhibitum Plutarcho: De Ira Cohibenda p. 456. C: ἡ δὲ ὀργὴ φυσῶσα καὶ διατείνουσα τὸ πρόσωπον ἀτρεπῶς, ἔτι μᾶλλον αἰσχρὰν ἀφίησι καὶ ἀτερπῆ φωνὴν, Κινοῦσα χορδὰς τὰς ἀκινήτους φρενῶν. De Comparatione Vitiorum Animi et Corporis p. 501. A: πυρετοὶ συντείναντες εἰς παραλυσίαν τὸ φλεγμαῖνον, καὶ τὴν αἴσθησιν ὥσπερ ἐν ὀργάνῳ διαταράξαντες Κινοῦσι χορδὰς τὰς ἀκινήτους φρενῶν. De Garrulitate p. 502. D: τῆς δ' ἀδολεσχίας ἂν ἐλάχιστος ἅψηται λόγος, εὐθὺς ἀντιπεριηχεῖ Κινοῦσα χορδὰς τὰς ἀκινήτους φρενῶν. Sympoſ. III. p. 657. C: τῆς μέθης ἐπάγει τόνον Κινοῦντα χορδὰς τὰς ἀκινήτους φρενῶν. Ductum ex proverbio τὰ ἀκίνητα κινεῖν, recte monet Eraſmus Adag. p. 1819: item inde quod θυμὸς habetur τὰ νεῦρα τῆς ψυχῆς, ut ex Platone Rep. III. p. 442. C. notat Plutarchus De Virt. Mor. p. 449. F. ubi de hac ſimilitudine plura dicemus. Ἀκίνητοι φρένες, *tardum ingenium*, videntur dici Ariſtophani Ran. 928.

43. E. Ἐπιεικῶς] *Plerumque, fere, propemodum, ſatis, ſolito more.* Haud ſcio, an nondum etiam ſatis animadvertatur ab iis, qui Græca legunt: quamquam frequens illo uſu, ut fere in omnes dictarum notionum cadat. Nobis ſatis eſt Plutarchi locos notaſſe. Opp. Mor. p. 24. C. 51. D. 148. A. 150. C. 193. E. 264. B. 265. B. 268. F. 292. E. 354. C. 403. F. 460. D. 486. F. 509. A. 513. D. 546. D. 612. C. 638. B. 650. C. 667. D. 677. D. 690. C. 695. E. 712. C. 714. D. 725. B. 726. E. 728. B. 734. C. 736. D. 746. A. 941. E. Vitarum p. 19. D. 21. F. 55. A. 133. E. 192. D. 248. E. 267. C. 287. B. 315. A. 335. A. 337. C. 427. D. 446. D. 497. E. 679. F. 928. C. 1055. C. Verbo attigit Erneſtus ad Homeri Iliad. Ψ. 246.

43. E, F. ὥσπερ τῶν τραγῳδῶν—διαφέρειν ἡγοῦνται.] Hæc, ut utamur particula, a cujus notatione recentes ſumus, ἐπιεικῶς ſunt Platonica. Philoſophorum reprehenſio eſt in

Amatoribus p. 6. Gorgia p. 296, 297. Rep. VI. 470. ſeq. De Tragicis, Apologia Socratis p. 360. F, G.

43. F. *ἀναςάντες γὰρ ἀπὸ τῦ θρόνυ καὶ ἀποθέμενοι τὰ βιβλία καὶ τὰς εἰσαγωγὰς,*] Doctores in ſcholis ſedebant edita in ſella, ſuggeſtu. Plutarchus De Rep. Seni Gerenda p. 796. D: *Σωκράτης γοῦν οὔτε βάθρα θεὶς, οὔτε εἰς θρόνον καθίσας, οὔτε ὥραν διατριβῆς ἢ περιπάτυ τοῖς γνωρίμοις τεταγμένην φυλάττων ἐφιλοσόφει.*— Inde doctoris, profeſſoris, ſophiſtæ munus dictum *θρόνος*, ut colligitur e Philoſtrato Vit. Sophiſt. I. 24. p. 526. II. 10. p. 589: 19. p. 599: Libanio T. II. p. 10. A. 14. A, B. 19. A. 51. B. et quæ notavit Ez. Spanhemius ad Ariſtoph. Ran. 781. Sed de omnis ſcholæ, privatæ etiam, cathedra, ut hoc loco, eſt frequens nomen: veluti Philoſtrato Vit. Soph. I. 21. p. 519: *διελέγετο δὲ ἀπὸ μὲν τῦ θρόνυ ξὺν ἀβρότητι*, aliiſque memoratis L. Creſollio Theatri Sophiſt. III. 13. p. 224. ſeq. *Βάθρα, ſedilia, ſubſellia auditorum*, exponit idem Creſollius p. 223. Plutarchus De Facie Lunæ p. 937. D. Adv. Epicur. p. 1100. E. Epictetus Diſſ. III. 21. p. 482. *Τοῦτο ἵνα γένηται, δεῖ τεθῆναι χίλια βάθρα, καὶ παρακληθῆναι τὲς ἀκεσομένυς, καὶ σὲ ἐν κομψῷ σολίφ ἢ τριβωνίφ ἀναβάντα ἐπὶ πέλβινον διαγράφειν πῶς Ἀχιλλεὺς ἀπέθανε*: erat igitur alta ſella, in quam adſcendebatur, in eaque pulvinus. Huc referenda eſt illa Ciceronis feſtivitas in Epiſtolæ ad Pætum Div. IX. 18: —*intellexi, probari tibi conſilium meum, quod, ut Dionyſius tyrannus, cum Syracuſis pulſus eſſet, Corinthi dicitur ludum aperuiſſe: ſic ego, ſublatis judiciis, amiſſo regno forenſi, ludum quaſi habere cœperim*—. *Veni igitur, ſi vir es, et diſce jam προλεγομένας quas quæris*:—*ſella tibi erit in ludo, tamquam hypodidaſcalo, proxima*,—*eam pulvinus ſequetur*. Illæ autem *προλεγομέναι θέσεις* ſunt fere eædem, quæ hic *εἰσαγωγαί*. Sic Plutarchus De Solert. Animal. p. 961. C. *εἰσαγωγαὶ* Stoicorum. Epictetus Diſſ. I. 29. p. 154. II. 16. p. 261: *Τί σαυτὸν φιλόσοφον ἐπέγραφες, ἐξὸν τὰ ὄντα ἐπιγράφειν; Ὅτι εἰσαγωγάς τινας, καὶ Χρυσίππεια ἀνέγνων*—. Gellius I. 2. de eodem: *Epictetus, Stoicorum vel maximus*—*juvenes, qui ſe Stoicos appellabant, neque frugis neque operæ probæ, ſe in theorematis tantum nugalibus et puerilium iſa-*

gogarum commentationibus oblectantes, objurgatione juſta incęſſivit. Τὰ βιβλία καὶ τὰς εἰσαγωγὰς non ita accipiendum, quaſi εἰσαγωγαὶ non fuiſſent libri, ſed per ſynecdochen et ἓν διὰ δυοῖν: veluti, *Pindarus novemque Lyrici*, quem loquendi modum apud Petronium Cap. II. illuſtrat P. Burmannus. Hinc item intelligitur alius Plutarchi locus, proxime antecedens illi in principio hujus Animadverſionis appoſito, p. 796. C: νομίζουσιν—φιλοσοφεῖν τὰς ἀπὸ τᾶ δίφρω διαλεγομένους καὶ χολὰς ἐπὶ βιβλίοις περαίνοντας: ſunt hi libri, quos magiſtri ſecum in cathedra habebant.

43. F. ἐν τοῖς ἀληθινοῖς τοῦ βίου μέρεσι] *In veris vitæ partibus, in vitæ actione, extra ſcholæ umbram in vitæ luce.* Eodem vocabulo eloquentia Oratorum in rep. foro, concione, curia dicitur ἀληθινὴ, *vera*, et opponitur facultati dicendi Philoſophorum, ac declamandi Sophiſtarum in ſchola et auditorio; quod poſt Ruhnkenium ad Rutil. Lup. p. 92. et Hiſt. Crit. Or. Gr. p. 61. et ipſi oſtendimus Bibl. Crit. Vol. I. Part. I. p. 25: nunc addita ſaltem trium Plutarcheorum notatione locorum augebimus Symp. IX. p. 743. A. Reip. Ger. Præcept. p. 817. A. Lucullo p. 496. A.

43. F. ὑπὸ χεῖρα τοῖς πολλοῖς.] *Vulgo ſubjecti*, proprie redditur: Xylander, *vulgo nihilo meliores:* Cruſerius, *mancipati multitudini:* Luſcinius, *perpuſillos ſeſe et contemtos faciunt in multitudine.* Amyotus, *petits, et de moindre eſprit que les plus bas et plus vulgaires hommes du monde.* Sed duo hi poſteriores magis fere παραφράζουσι, quam reddunt verba: Luſcinius etiam nec Græce valde doctus, et unius Aldinæ editionis auctoritate nitens, nec, ut Amyotus, libris hominibuſque adjutus. Ὁ ὑπὸ χεῖρα idem eſt, quod ὑποχείριος, *ſubjectus, ſubactus, inferior, obnoxius cui.* Plutarchus De Diſcrim. Ad. et Am. p. 68. E: σφαλλομένοις ἢ πλαίουσιν ἐπιτίθενται, ἢ πατοῦσιν ὑπὸ χεῖρα ἢ ταπεινὸς γεγενημένους· —*calcant ſubjectos et humiles.* Catone Maj. p. 339. E. εὔκολος καὶ ἀφελὴς τοῖς ὑπὸ χεῖρα, *facilis et ſimplex erga inferiores.* Pompeio p. 630. E: τὸν ἐν στρατοπέδοις ἢ θριάμβοις λαμπρὸν, ὅταν ἐν ἀγορᾷ λάβωσιν, ὑπὸ χεῖρα ποιοῦνται ἢ καταβάλλουσι. Dione p. 979. C: ἐθορύβησεν ὁ ναυτικὸς ὄχλος, καὶ βάναυσος ἀχθόμενος ἐκπίπλοντι τῆς ναυαρχίας τῷ Ἡρακλείδῃ, ἢ νομίζων αὐ-

τὸν, εἰ καί τ' ἄλλα (ita leg. pro εἰ κατ' ἄλλα) μηδενὸς ἀξιός ἐστιν, δημοτικώτερόν γε πάντως εἶναι τοῦ Δίωνος καὶ μᾶλλον ὑπὸ χεῖρα τοῖς πολλοῖς· *magis eum esse popularem Dione, magisque tractabilem et obnoxium plebi.* Et quandoquidem *subjectos* tamquam *sub manu* habemus, et *præsentes*, utraque notio conjungitur: veluti a Demosthene Philipp. II. p. 28. C: ὁρῶ γὰρ ὡς τὰ πολλὰ ἐνίους, οὐκ εἰς τὰς αἰτίας, ἀλλ' εἰς τὰς ὑπὸ χεῖρα μάλιστα τὴν ὀργὴν ἀφιέντας. Hinc ὑπὸ χεῖρα, *subito, in præsenti tempore*, quod expositum ad librum De Sera Num. Vind. p. 548. E. prioris editionis p. 15. Est etiam, *sub manu, sensim, paulatim.* Denique hoc semel loco notetur differentia inter πολλοὶ, *multi*, et οἱ πολλοὶ, *vulgus, plebs:* dicuntur passim et aliis et Plutarcho, v. c. Opp. Mor. p. 100. C. 178. B. 195. C. 199. B. 226. A. 227. E. 665. A. 807. A. Vitarum p. 14. A. 134. E. 155. D. 161. B. 204. E. 205. E. 320. A. 322. C. 332. F. 335. A. 407. F. 421. D. 413. F. 488. A. bis. 524. C, D. 583. F. 629. D. 833. B. 834. C. 851. A. 865. E. 919. F. 1050. A.

p. 44. A. τὸ περὶ τὰς ἐπαίνους καθῆκον] *Officium laudandi*, quod attinet ad laudes dicenti ab audientibus vel significandas vultu, oculis, gestu, vel declarandas plausu, verbis, acclamatione. Καθῆκον proprie est id, quod καθήκει τινὶ, *alicui convenit faciendum:* hinc et *officium*, quo sensu a philosophis, maxime Stoicis, celebratum, sed et extra scholam in vitæ consuetudine usurpatum est: apud Plutarchum quidem Opp. Mor. p. 33. A. 45. D. 440. A. 482. F. 613. C. 779. E. 791. C. 793. A. 981. C. 1042. C, D. 1063. C, D. 1064. A. F. Alia petantur ab J. Uptono Indice Epicteti voce Καθῆκον· et Lyndenii nostri Disputatione de Panætio p. 89.

44. A. ἄτεγκτος καὶ ἀτενὴς] Alterum vocabulum, ut exquisitum et Platonicum, recensuit Timæus in Lexico; illud rarius ἄτεγκτος omisit sive ipse, sive ejus descriptor: utrumque egregie ornavit Ruhnkenius noster, illud ἀτενὴς suo loco p. 52. hoc ἄτεγκτος in voce Τέγγεσθαι, p. 248. Nos unum nobis faciendum superesse putamus, ut locos Plutarcheos annotemus. Ἄτεγκτος, *durus, qui non molliatur τῷ τέγγεσθαι, madefaciendo, tingendo*, quod Latinum a Græco

venit: Opp. Mor. p. 15. D. 64. F. 78. B. 102. D. 171. C. 256. A. D. 529. D. 595. D. Vit. 204. B. 830. A: quibus adde Sophoclem Œdip. Tyr. 344. Philoſtratum Vita Apollon. VI. 2. et Suidam voce Τιμασίων. Ælian. Fragm. Ἀτενὴς, *rigidus, valde tenſus.* Opp. Mor. p. 529. A. 640. E. Vitarum p. 111. B. 220. E. 319. D. 339. A. (ubi ἀτενῶς legendum pro ἀγεννῶς monuit Ruhnkenius, et habet Baſ.) 761. A. 830. A. 981. B. 1064. E. ubi item pro ἀγεννῶς ponendum ἀτενῶς. Euripides ap. Stob. Serm. XIII. p. 145. 34. ap. Muſgrav. T. III. p. 590. Καλὸν γ' ἀληθὴς παῤῥησία.

44. A. οἰήματος ὑπνώλη καὶ περιαυτολογίας ἐνδιαθέτου μεγός.] Significanter dictum. Οἴημα, *arrogantia, magna ſui ipſius opinio,* explicuimus ſupra ad p. 39. D: ὕπνλος, *tamquam ulcus latens, occultum et inſidioſum odium.* Opp. Mor. p. 59. C. 69. D, E. 137. C. 394. E. 565. C. 567. B. 621. A. 715. F. 1000. C. Vitarum p. 41. D. 158. B. 354. B. 425. C. Dion Chryſ. Or. LXXVII. p. 655. D. Porphyrius De Abſt. II. 39. Περιαυτολογία, *de ſe ipſo loqui,* expoſita vox ad p. 41. C: ἐνδιάθετος, *quod intus,* ἐν τῇ διαθέσει, *in affectu et mente eſt:* ergo conjunctim eſt is, *qui tacitus in animo ſe ipſe jactat:* ſed habet fere bonam ſignificationem, niſi ſi addatur, ut hoc loco, malæ nomen ſignificationis: velut in fine hujus libri p. 48. D: ἵνα μὴ σοφιστικὴν ἕξιν, μηδὲ ἰσοριτὴν, ἀλλ' ἐνδιάθετον καὶ φιλόσοφον λαμβάνωμεν: *verum atque interiorem habitum, non ſophiſticum ad externam ſpeciem.* De Sanitate Tuenda p. 130. B. ſanitatem vocat, ῥώμην ἐνδιάθετον καὶ τόνον ἀληθινόν. Philo Jud. De Nomin. Mut. p. 1065. E. ὁ ἐνδιάθετος υἱὸς Θεοῦ, *proprius et internus Dei filius:* nec opus cum Mangeyo corrigere λόγος pro υἱός. In philoſophorum, maxime Stoicorum, ſcholis duo λόγοι homini tribuuntur, ὁ ἐνδιάθετος καὶ ὁ προφορικὸς, *internus et externus,* De Philoſophando cum Princip. p. 777. B, C: δύο λόγοι εἰσὶν, ὁ μὲν ἐνδιάθετος,—ὁ δ' ἐν προφορᾷ—: καὶ ἐνδιαθέτου καὶ τοῦ προφορικοῦ φιλία τέλος ἐσί. Philo Jud. De Vita Moſ. p. 672. C: ἐν ἀνθρώπῳ δ' ὁ μέν ἐστιν ἐνδιάθετος λόγος, ὁ δὲ προφορικός. Sextus Empiricus Pyrrhon. Hypotyp. I. 65: —ἐπὶ τὸν λόγον ἐλθωμεν· τούτου δὲ ὁ μέν ἐστιν ἐνδιάθετος, ὁ δὲ προφορικός. Por-

phyrius De Abſtin. III. 2. 3: διτλοῦ δὴ λόγου κατὰ τὰς ἀπὸ τῆς Στοᾶς ὄντος, τοῦ μὲν ἐνδιαθέτου, τῷ δὲ προφορικοῦ— ὁ μὲν ἐν τῇ προφορᾷ, ὁ δ' ἐν τῇ διαθέσει. Jamblichus De Vita Pythag. §. 218: περί τε τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου, καὶ τοῦ ἔξω προϊόντος, ἐπιστημονικῶς διεξῆλθε. Interiorem hunc vocat τὸν σιγώμενον Julianus Or. VI. p. 197. A. Heſychius, Ἐνδιάθετος λόγος· πᾶς λόγος ἐν νῷ λαμβανόμενος. Videantur etiam Budæus Comment. L. Gr. p. 507. et H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 1492. Latinis in pauperiore lingua, diſertius diſtinguitur, *ratio* et *oratio*, ut recte vertit vir egregius Joach. Camerarius, Utriuſque Ling. Commentario p. 158.

44. A. μήτε ὀφρῦν κατὰ χῆμα κινῶν] *Supercilium movere*, quid ſit, neminem fugit: quid, κατὰ χῆμα, non item in promtu eſt. Luſcinius et Cruſerius non reddiderunt. Amyotus *en aucune maniere* vertens, ſatis prodit ſe vim formulæ ignoraſſe. Unus Xylander *pro decoro* reddens proxime ad verum acceſſit. Plutarchus Sympoſ. II. p. 631. C: πρὸς πᾶσαν ἀφορμὴν λόγου μὴ κατὰ χῆμα γιγνομένην ἐπισφαλῶς ἔχομεν: Xylander non male, *quævis oratio non ſatis commoda occaſionem nobis peccandi præbet*. Polybius III. 86: οὐ μετρίως, οὐδὲ κατὰ χῆμα τὴν περιπέτειαν ἔφερον, Caſaubono interprete, *caſum iſtum neque mediocriter neque moderate ferebant*. V. 56: θεωρῶν τὸν Ἑρμείαν οὐκ ἔτι φέροντα κατὰ χῆμα τὴν ἐξουσίαν, Apollophanes —*animadvertens Hermiam non amplius tolerabiliter fortunam ferre*. Lucianus De Morte Peregrini, 25. T. III. p. 349. ex Oneſicrito de Brachmanibus refert: ἐκεῖνοι γὰρ οὐκ ἐμπεδῶσιν εἰς τὸ πῦρ—ἀλλ' ἐπειδὰν νήσωσι, πλησίον παραστάντες ἀκίνητοι, ἀνέχονται παροπτώμενοι, εἶτ' ἐπιβάντες κατὰ χῆμα, καίονται ὀδὸ ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως, *non inſiliunt in ignem, ſed rogo exſtructo prope adſtantes immoti uſtulari ſe patiuntur: tum conſcenſo rogo, ſervato eodem habitu, cremantur, ne paulum quidem immutantes de ſuo decubitu*: ita interpres Latinus: κατὰ χῆμα tamen vertam *ordine*, *decore*, ſcilicet *conſcendentes rogum decoro habitu corporis*, qui opponitur ἐμπηδῶσιν: eſt plane qualis illa Polyxenæ imago occumbentis apud Euripidem Hecubæ 568. —ἡ δὲ, καὶ θνήσκουσ', ὅμως Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐχήμως πεσεῖν, Κρύπτων δ', ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρ-

σένων χρειών· multis exemplum imitantibus, quos notarunt, J. M. Geſnerus ad Plinii Ep. IV. 11. et C. A. Klotzius ad Tyrtæum p. 19. Ergo etiam κατὰ χῆμα accipiendum pro εὐχημόνως.

44. A, B. σιγῇ καὶ βαρύτητι—ἀνδρός·] Conferendus eſt ille apud Xenophontem Euthydemus ſimilis affectu habituque erga Socratem diſſerentem, Ἀπομν. IV. 2. 1—7: hic ſapientiæ opinione inflatus, diſcedebat e conſeſſu, in quem venerat Socrates, μὴ δόξῃ τὸν Σωκράτην θαυμάζειν ἐπὶ σοφίᾳ— deinde φανερὸς ἦν—ἤδη μὲν οἷς ὁ Σωκράτης λέγοι προσέχων, ἔτι δὲ φυλατόμενος αὐτός τε φθέγξεσθαι, ᾗ νομίζων τῇ σιωπῇ σωφροσύνης δόξαν περιβάλλεσθαι. De habitu ſimulatæ gravitatis digna eſt quæ huic loco adhibeatur annotatio Th. Gatakeri ad M. Antoninum II. 5. p. 43. Σχηματισμὸς, *conformatio corporis et habitus ad ſimulandum quemdam animi affectum*: ſic in Conſolat. ad Uxorem p. 611. E: τὸ γῆρας—κάμπλα καὶ πιέζει τὸν χηματισμὸν, ὃν (ἡ ψυχὴ) ἔχει ὑπὸ τοῦ σώματος, quamquam hic locus nondum ſatis perpurgatus eſt. Sympoſ. III. p. 645. B: ὁ γὰρ οἶνος ἡμᾶς ἀνοίγει καὶ δείκνυσιν, οὐκ ἐῶν ἡσυχίαν ἄγειν, ἀλλ' ἀφαιρῶν τὸ πλάσμα καὶ τὸν χηματισμόν—. Nicia p. 524. D: Περικλῆς μὲν οὖν ἀπὸ ἀρετῆς ἀληθινῆς καὶ λόγου δυνάμεως τὴν πόλιν ἄγων, οὐδενὸς ἐδεῖτο χηματισμοῦ πρὸς τὸν ὄχλον, οὐδὲ πιθανότητος. Arato p. 1050. A. de Philippo: ἡ δ' ἔμφυτος κακία τὸν παρὰ φύσιν χηματισμὸν ἐκβιαζομένη ᾗ ἀναδύεσα, κατὰ μικρὸν ἀπεγύμνου ᾗ διέφαινεν αὐτοῦ τὸ ἦθος—. Βάθος ἔχων, *firmus, ſolidus*, opponitur *ſuperficiario*: Plutarchus De Amicor. Multitud. p. 96. F: τοῦ πολύποδος αἱ μεταβολαὶ βάθος οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ περὶ αὐτὴν γίγνονται τὴν ἐπιφάνειαν. Fabio Max. p. 174. C: βάθος ψυχῆς, *firmitas animi ingeniique, quæ extrinſecus non apparet*. Sic dicitur ἐν βάθει, διὰ βάθους: item βαθὺς ἀνὴρ, quod docet II. Valeſius ad Polybii Excerpta p. 98. 13. T. III. p. 181. edit. Ern. Εὐσαθὴς, *ſtabilis, conſtans, qui ſe non facile a ſententia et animi ſtatu dejici patitur*: frequens Stoicis et εὐσάθεια, εὐσαθεῖν, quæ annotavit J. Uptonus Indice Epicteti: ſic εὐσάθεια apud Plutarchum Opp. Mor. p. 523. D. 609. C. 943. D. Vitarum p. 320. B. 492. C. 788. C. 902. B. 1068. A: Jamblichum Vit. Pyth. §. 10. Nonnum-

quam *ingenium* et *ſagacitatem* videtur notare, tunc vero ea notio proficiſcitur ab eadem notione conſtantiæ, cui nullo ſubito caſu facultas judicandi percellitur, ſed ſibi conſtat: quæ dicitur *animi præſentia:* ſic De Virtute Alex. p. 342. F: εὐσέβειαν περὶ θεὸς, πίστιν πρὸς φίλους, εὐτέλειαν, ἐγκράτειαν, ἐμπειρίαν, ἀφοβίαν πρὸς θάνατον, εὐψυχίαν, φιλανθρωπίαν, ὁμιλίαν εὐάρμοστον, ἀψευδὲς ἦθος, εὐστάθειαν ἐν βιωλαῖς, τάχος ἐν πράξεσι—. Publicola p. 104. E. de Horatio, qui, ad nuntium de filii morte nil commotus, ſacrificium peregit: θαυμαστὸς οὖν ὁ ἀνὴρ τῆς εὐσταθείας, ἅτε τὴν ἀπάτην ἐν καιρῷ βραχεῖ συνιδὼν, εἴτε περιφευθεὶς ὁ λόγος οὐκ ἐκίνησεν αὐτόν: eadem eſt ratio in Eumene p. 588. D. Ab hac diverſa eſt εὐστάθεια Epicuri, de qua ſuo loco dicemus.

44. B. αὐτοῦ δοκῶν] In emendationis nota pro *Veſtrum* legatur *Noſtrum*. Cæterum, et Venetus videtur conſentire in αὑτοῦ δοκῶν, ſiquidem ejus collatio, ad Stephanianum exemplum facta, nil habet varietatis: Harleianus αὐτοῦ δοκῶν.

44. B. Πυθαγόρου—μηδὲν θαυμάζειν] De audiente dicentem admirante, videatur Muſonii dictio ex Gellio V. I. ad p. 46. B. Qui autem hujus effati Pythagoram fecerit auctorem, haud ſcio, an præter Plutarchum hoc loco nullus ſit eorum quidem, quorum ad nos venerunt ſcripta. Commune fuit hoc præceptum omnium fere philoſophorum, maxime tamen frequens Stoicis: Zenoni diſerte tribuit Diogenes Laertius VII. 123: τὸν σοφὸν οὐδὲν θαυμάζειν τῶν δοκούντων παραδόξων. Cicero, qui fere Stoicos ſequitur in Tuſculanis III. 14: *Et nimirum hæc eſt illa præſtans et divina ſapientia, et perceptas penitus et pertractatas res humanas habere; nihil admirari, cum acciderit: nihil, antequam evenerit, non evenire poſſe arbitrari.* Ab eodem præcepto fluxit exordium illud Epiſtolæ Horatianæ I. 6: *Nil admirari, prope res eſt una, Numici, Solaque, quæ poſſit facere et ſervare beatum:* quem ad locum videndus eſt D. Lambinus; cui adjungantur P. Victorius ad Ariſtotelis Nicomach. IV. 3. p. 224. C. Ritterſhuſius ad Porphyrium De Vita Pythagoræ p. 72. Iſ. Caſaubonus ad Strabonem p. 105. Th. Gatakerus ad M. Antonin. I. 15. J. Uptonus

ad Epicteti Diſſ. I. 29. 1. p. 93. Eſt vero illa interrogandi formula de philoſophiæ fructu propemodum ſolemnis; apud Diogenem Laertium; v. c. II. 68: de Ariſtippo, ἐρωτηθεὶς, τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας; ἔφη, Τὸ δύνασθαι πᾶσι θαῤῥούντως ὁμιλεῖν. V. 20. de Ariſtotele, ἐρωτηθεὶς, τί ποτ' αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας; ἔφη, Τὸ ἀνεπιτάκτως ποιεῖν ἃ τινες διὰ τὸν ἀπὸ τῶν νόμων φόβον ποιοῦσιν. VI. 6. de Antiſthene, ἐρωτηθεὶς, τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας; ἔφη, Τὸ δύνασθαι ἑαυτῷ ὁμιλεῖν.

44. B. Οὗτοι—διώκουσιν] Sententiæ nexus aliud quid deſiderat: quod leni mutatione hac præſtare voluit Meziriacus, ut legeret: Οὗτοι δὲ ἐν τῷ μηδένα ἐπαινεῖν μηδὲ τιμᾶν τὸ φρονεῖν τιθέμενοι, τὸ σεμνὸν ὑπερορῶσι διώκουσιν. Poſſunt et alia excogitari: ſed conjecturarum ſatis.

44. B. Ὁ γὰρ φιλόσοφος—οὐκ ἀπόλλυσι] Primum illud ex fonte Epicureo fluxit, eodemque communi, atque præceptum illud ſæpe inculcatum a Lucretio I. 147. II. 58. III. 91. VI. 38:

Hunc igitur terrorem animi tenebraſque neceſſe eſt
Non radii Solis, neque lucida tela diei
Diſcutiant, ſed naturæ ſpecies ratioque.

Referendum ad Κυριῶν Δοξῶν ια'. apud Diogenem Laert. X. 142: Εἰ μηδὲν ἡμᾶς αἱ περὶ τῶν μετεώρων ὑποψίαι ἠνώχλουν, καὶ αἱ περὶ θανάτου—οὐκ ἂν προσεδεόμεθα φυσιολογίας: cujus vim docte diſerteque explicat P. Gaſſendus Opp. T. V. p. 139. Θαῦμα καὶ θάμβος conjunctam habent originem verbi τάω, θάω, *pono*, unde et θάπτω, *figo*, *ſepelio*, *terreo*, et *ſepultus* dicitur conſternatus Plauto Amphitr. V. 1. 22: hoc θάμβος ex animo expurgat philoſophia cognitione cauſſarum: Plutarchus in Pericle p. 154. E: οὐ μόνον δὲ ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρου συνουσίας ἀπέλαυσε Περικλῆς, ἀλλὰ καὶ δεισιδαιμονίας δοκῶ γενέσθαι καθυπέρτερος, ὅση πρὸς τὰ μετέωρα θάμβος ἐργάζεται τοῖς αὐτῶν τε τούτων τὰς αἰτίας ἀγνοοῦσι, καὶ περὶ τὰ θεῖα δαιμονῶσι καὶ ταραττομένοις δι' ἀπειρίαν· ἦν ὁ φυσικὸς λόγος ἀπαλλάττων ἀντὶ τῆς φοβερᾶς καὶ φλεγμαινούσης δεισιδαιμονίας τὴν ἀσφαλῆ μετ' ἐλπίδων ἀγαθῶν εὐσέβειαν ἐνεργάζεται. Arato p. 1042. B: de Pallenenſi muliere, quæ ſpeciem referens Dianæ, τοῖς πολεμίοις φάσμα θεῶν ὀρᾶν δοκοῦσι, φρίκην ἐνέβαλε καὶ θάμβος, ὥστε

μηδένα τρέπεσθαι πρὸς ἀλκήν. In myſteriis ignoratio cauſſarum facit θάμβος: Cicerone p. 871. D: De Sentiendo Profectu Virt. p. 81. E: et ſubinde utitur vocabulo, Vitarum p. 414. D. 462. A. 532. E. 580. F. 710. A. 723. C. 724. D. 754. B. 898. C. 991. A. Sed et Democriti apparet auctoritas, qui ſummum bonum fecit ἀθαμβίην, ut refert Clemens Alexandr. Strom. II. p. 417. B. et ipſius dictum exſtat ap. Stobæum Serm. III. p. 38. et H. Stephanum Poeſi Philoſ. p. 162: Σοφίη ἄθαμβος ἀξίη πάντων, τιμιωτάτη γάρ. Porro τὸ μὲν ἐξ ἀπορίας—ἐξαίρει mutandum in τὸ μὲν ἀπειρίας—ἐξαιρεῖ. Illud proprium eſſe hac in re oſtendit cum locus ille huic geminus, modo allatus ex Vita Periclis p. 154. E. tum res ipſa evincit θάμβος oriri non adeo ἐξ ἀπορίας, *dubitatione*, quam ἐξ ἀπειρίας, *imperitia*; denique Plutarchi conſuetudo ἀπειρίαν et ἄγνοιαν conjungere ſoliti: Adv. Epicur. p. 1094. C: ἀμελούμενα δι' ἄγνοιαν ἢ ἀπειρίαν. De Muſica p. 1038. C: Πλάτων ὅτε ἀγνοίᾳ ὅτε ἀπειρίᾳ τὰ ἄλλα παρῆτήσατο. Catone Min. p. 766. B. de ſcribis ærarii, νέους ἄρχοντας παραλαμβάνοντες δι' ἀπειρίαν ἢ ἄγνοιαν ἀτεχνῶς διδασκάλων ἑτέρων ἢ παιδαγωγῶν δεομένους. Artaxerxe p. 1025. F: δι' ἀπειρίαν τῶν καλῶν ἢ ἄγνοιαν. Jam infinita et innumerabilis eſt confuſio verborum ἐξαίρειν et ἐξαιρεῖν, quam attigimus ad Fragmentum adjectum libro De Sera Num. Vind. p. 140. et Epiſtola Crit. p. 10. et alio loco in his Animadverſionibus uberius tractabimus. Hoc unum nunc monuiſſe ſufficiat, apud Atticos quidem et omnes adeo diligenter ſcribentes, ἐξαίρειν dici ubi *extollendi*, ἐξαιρεῖν ubi *demendi*, *eximendi* notio valet; ſiquidem a communi origine verbi ἄρω, *apto*, eſt αἴρω, *tollo*, et αἰρέω, *capio*, *ſumo*. Denique τὸ μέγα diſplicet; nam magnitudo et excelſitas animi, quæ una notio in hunc locum cadere poſſit, ab hoc nexu abhorret; quippe quæ potius cum τῷ καταφρονεῖν et τῷ σεμνῷ, quam cum εὐκόλῳ et φιλανθρώπῳ, conjuncta eſt. Igitur vel εὐμενὲς ſubſtituendum cenſemus, vel totam hanc partem ita reſingendam, τὸ εὔκολον μετὰ τοῦ φιλανθρώπου: non quidem ut alterutram hanc noſtram correctionem unice veram pronunciemus, ſed ut vulgatæ quidem lectioni præferendam judicemus.

44. C. ὀρνεώδης] *Aviculæ ſimilis, volaticus*, quaſi dicas *avicularis, aviarius*: formationis ac terminationis frequentiſſimæ vocabulum, uſus perrari: omiſſum in H. Stephani Theſauro, ſuppletum a D. Scotto hujus unius Plutarchei loci mentione.

44. D. πολυπλόητον περὶ τὰς ἐπαίνους] Similiter ſupra p. 40. C. πλόησις μετὰ χαρᾶς ἀπειροκάλου πρὸς ἔπαινον. Et verbum πλοεῖσθαι et nomina πτοία, πτόησις ſæpe occurrunt in Plutarcho: habent conjunctam originem et affinem vim cum verbis πλήσσειν, πλώσσειν: nam ut hæc notant *contremiſcere*, ita πλοεῖσθαι eſt, *repentino animi motu exſilire ac tumultuari*. De his ſuo quodvis loco in ſequentibus tractabimus.

44. D. Δίκην μὲν οὖν δικάζοντα] Fluxit ex proverbialibus dictionibus: altera, Μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, Theognidea ſententia, quam attingemus p. 1034. E: altera, pervulgata comparatione χάριτος et ἔχθρας, in quo genere eſt principium Demoſthenicæ Orationis De Cherſoneſo p. 35. B: Ἔδοξε μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς λέγοντας ἅπαντας ἐν ὑμῖν, μήτε πρὸς ἔχθραν ποιεῖσθαι λόγον μηδένα, μήτε πρὸς χάριν. Reſpicitur et ad judicum jusjurandum: quod eſt Timocrat. p. 481. C. et ſignificatur in Leptinea p. 376. C.

44. D. ἀπὸ γνώμης] Formulæ hujus vim non ubique eſſe expeditam ac planam, videre licet vel ex H. Stephani explicatione Theſ. L. Gr. T. I. p. 1837. Primum videamus Plutarchi conſuetudinem. Reip. Ger. Præc. p. 798. E: ἀπὸ γνώμης ἢ λογισμῷ τὰ κοινὰ πράσσειν ἀρξάμενος, *ratione et conſilio ad remp. tractandam adgreſſus*: opponuntur iis, qui temere et caſu hoc faciunt, cauſſam ſequentes κρίσιν καὶ λόγον, ἀλλὰ μὴ πλοίαν ὑπὸ δόξης κενῆς. Alexandro p. 687. C: narrato regiæ Perſicæ incendio per ebrietatem compotatorum facto, ſubjicit: οἱ μὲν οὖν οὕτω ταῦτα γενέσθαι φασὶν, οἱ δὲ ἀπὸ γνώμης, *alii autem dicunt hoc factum eſſe deliberato conſilio, ratione ac judicio*: ibid. p. 693. C. de Cliti cæde, facta οὐκ ἀπὸ γνώμης, ἀλλὰ δυσυχίᾳ, *non deliberato judicio, ſed adverſo caſu*. Alia exempla, ubi adjectivum additur, veluti ἀπὸ δικαίας γνώμης, adferre nil attinet. Porro ſi animadvertamus, hic ἀπὸ γνώμης propemodum opponi antecedenti

παρὰ γνώμην, *præter animi ſententiam et voluntatem*, vix dubium ſit quin ἀπὸ γνώμης ſit *ex animi judicio ac ſententia, ita quidem ut ipſe ſis auctor:* nam ſi alius ſit auctor, et tibi quoque gratum ſit ut probes, eſt κατὰ γνώμην. Sed ipſum illud ἀπὸ γνώμης non per ſe ſignificat *ex bono veroque animi judicio*, nam poteſt in utramque partem fieri, quod ſignificatur addito alio nomine: ut hoc loco ἀπὸ γνώμης πρὸς τὸ δίκαιον dicitur illa figura ἓν διὰ δυοῖν pro ſimplici ἀπὸ δικαίας γνώμης. Multo eſt frequentius Plutarcho παρὰ γνώμην v. c. Opp. Mor. p. 183. F. 866. D. 868. D. 984. A. 986. B. Vitarum p. 149. C. 170. A. 198. A. 359. C. 473. F. 508. F. 530. C. 531. C. 580. B. 717. A. 745. F. 800. C. 821. B. 825. B. 1002. E. 1075. F.

44. E. Ἐρμῆν ταῖς Χάρισιν] Ita exprimendum erat in contextu, non χάρισι, *beneficiis*. Seneca De Benef. I. 3: *Et Mercurius una ſtat* (cum Gratiis): *non quia beneficia oratio commendat, ſed quia pictori ita viſum eſt:* quod e Chryſippi libro de Beneficiis ſumtum, proxima arguunt. Cæterum illic J. Lipſius non omiſit hunc Plutarchi locum. Fortaſſe etiam cauſſa adjungendi Gratiis Mercurii fuit, quod is Χαριτοδότης cognominaretur; de quo cognomine alibi dicemus.

44. E. Ὡς ἀν' ἐχινόποδας] Diſtichon, quod et alibi Plutarchus ſine auctoris nomine poſuit: De Fraterno Amore p. 485. A. Sympoſ. I. p. 621. E. Priorem verſum orationi ſuæ accommodavit Athenæus III. 97. D: ἐξονυχίζας τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις, τὰς ἀκάνθας συλλέγων, Ὡς ἀν' ἐχινόποδας ἢ ἀνὰ τρηχεῖαν ὀπώνην ἀεὶ διατρίβων, ἀνθέων τῶν ἡδίστων μηδὲν συναθροίζων. Eſt et in Schotti Proverbiis Metricis 149.

44. F. Ὅπου γὰρ ἐμέτου τινὲς ἐγκώμια—ἦπου λόγος—] Quum eloquentiæ officium a pleriſque ſophiſtis poneretur, in rebus parvis augendis, magnis minuendis, ut monuimus ad Juliani Or. I. p. 2. C. Biblioth. Crit. Vol. III. Part. I. p. 38; plerique in alteram ſe partem dederunt, parvarum contemtarumque laudationis rerum, ut magis in natura et humanitate poſitam. Plato Sympoſio p. 317. B: εἰ δὲ βούλει αὖ σκέψασθαι τὰς χρηστὰς σοφιστάς—· ἀλλ' ἔγωγε ἤδη τινὶ

ἐνέτυχον βιβλίῳ ἀνδρὸς σοφοῦ, ἐν ᾧ ἐνῆσαν ἅλες ἔπαινον θαυμάσιον ἔχοντες πρὸς ὠφέλειαν: quocum conferendus eſt Iſocrates in Laudatione Helenæ p. 304: τῶν μὲν γὰρ τὸς βομβυλίους, καὶ τὸς ἅλας, καὶ τὰ τοιαῦτα βουληθέντων ἐπαινεῖν οὐδεὶς πώποτε λόγων ἠπόρησεν. Phavorinus, Plutarchi familiaris, his argumentis tractandis delectari ſolitus, etiam *Febris laudationem* ſcripſit: ut prodit Gellius XVII. 12. plura etiam narrans de hoc non ſolum ſophiſtarum, ſed philoſophorum, more. Neque tantummodo ad oratoriæ facultatis oſtentationem, ſed animi et virtutis fructum id pertinere, intelligitur exemplo Agrippini, de quo ſubinde Epictetus mentionem facit et hunc quidem laudat morem in fragmento apud Stobæum Serm. VII. p. 87: οὗτος δ', ἔφη, ὁ ἀνὴρ τοιοῦτος ἦν, ὥστε τοῦ συμβαίνοντος ἀεὶ ἑαυτῷ δυσκόλου ἔπαινον γράφειν· εἰ μὲν πυρέτιοι, πυρετοῦ· εἰ δὲ ἀδοξοῖ, ἀδοξίας· εἰ δὲ φύγοι, φύγης. Luciani exſtat Encomium Muſcæ T. III. p. 91. Libanii Laudationes Theſitæ, et bovis T. I. p. 80. et 94. Plura de ſophiſtis petantur a Tzetze Chiliad. XI. 383: L. Creſollio Theatro Soph. III. 9. p. 200. Sequitur, ut de conſtructione dictionis exponamus, quæ difficultatis quid aut habet, aut habere videtur. Ὅπου et ἤπου in enunciatione conjuncta ita componuntur, ut illud conditioni et antecedenti, hoc apodoſi et conſequenti præponatur, eique apodoſi adjungat affirmationem ironicam, revera negantem, qualis eſt in Latino *ſcilicet, nimirum*: veluti apud Plutarchum De Pythiæ Orac. p. 404. F: ὅπου γὰρ ἀψύχοις σώμασι καὶ κατὰ ταυτὰ (forte καθ' αὑτὰ) μονίμοις οὐκ ἔστι χρήσασθαι παρ' ὃ πέφυκε βιαζόμενον—ἤπου τὸ ἔμψυχον καὶ αὐτοκίνητον ὁρμῆς τε καὶ λόγου μετέχον ἄλλως ἄν τις ἢ κατὰ τὴν ἑαυτῶν προυπάρχουσαν ἕξιν, ἢ δύναμιν, ἢ φύσιν μεταχειρίσαιτο; *Quando enim animæ expertibus et immobilibus per ſe corporibus contra ipſorum naturam vim inferre non licet—ſcilicet id, quod anima præditum eſt et ſeipſum movet, aliter, quam inſita ejus habitus aut facultas aut natura ferat, tractare poſſis—?* Xylander vertit *multo minus*, ad ſententiam non male, male ad proprietatem. Reip. Ger. Præc. p. 801. D: Ὅπου γὰρ οἱ μεγάλοι βασιλεῖς—οὐκ ἠμέλουν τῆς τοῦ λέγειν χάριτος,—ἤπου δυνατὸν ἄνθρωπον ἰδιώτην—ἐξισχύσαι καὶ κρατῆσαι τῶν πολλῶν, εἰ μὴ λόγου

ἔχει παίδοντα ἢ προσαγόμενον; *Siquidem enim magni reges non neglexerunt dicendi gratiam; ſcilicet fieri poſſit, ut privatus homo apud plebem valeat eamque teneat, niſi præditus ſit oratione perſuadente et alliciente?* Ibidem p. 813. C: Ὅπου τοίνυν ἀνδρὶ τἄλλα θαυμασίῳ τῷ Σκηπίωνι μικρὸν οὕτω φιλανθρώπευμα παραλειφθὲν ὑπεροψίας ἤνεγκε δόξαν, ἦπου κολούων ἄν τις ἀξίωμα συνάρχοντος—ἐπιεικὴς ἂν φανείη ἢ μέτριος; *Quando igitur viro cæteroquin admirabili tam exiguæ comitatis neglectio opinionem ſuperbiæ attulit; nimirum is, qui de collegæ dignitate detrabat, æquus habebitur et moderatus?* 938. A. Eſt etiam ubi pro ὅπου ponitur ὅταν, Adverſ. Stoicos p. 1062. E: ὅταν μὲν οὖν μηδενὸς ἐκφῆναι τῶν μαχομένων, ἀλλὰ πάντα ὁμολογῶν καὶ τιθέναι θέλωσι—ἦπού σοι δοκοῦσι θαυμασίως ἐν τοῖς δόγμασι τὴν ὁμολογίαν βεβαιοῦν; *Quando igitur nihil de his, pro quibus pugnant, concedere volunt, ſed omnia in confeſſo ponunt—nonne tibi videntur mirifice conſenſum tueri?* Andocydes de Myſteriis p. 12. 19. edit. Steph. p. 217. Ed. Hanov. Ὅπου τοίνυν αὐτοῖς (τοῖς) τριάκοντα ὤμνυτε μὴ μνησικακήσειν, τοῖς μεγίστοις (l. μεγίστων) κακῶν αἰτίοις, εἰ δίδοιεν εὐθύνας· ἦπου σχολῇ γε τῶν ἄλλων πολιτῶν τινι ἀξιοῦτε μνησικακεῖν, *Quandoquidem igitur juraſtis, vos ne triginta quidem tyrannorum injuriæ, qui maximorum vobis malorum auctores fuerunt, memores futuros, ſiquidem judicium ſubiiſſent; nimirum, vix alii cuiquam civium velletis injuriæ memoriam referre.* Iſocrates Orat. ad Demonicum p. 16. 43: ὅπου γὰρ τοὺς τῷ λόγῳ μόνον ψευδομένους ἀποδοκιμάζομεν, ἦπου τοὺς τῷ βίῳ παντὶ ἐλαττουμένους οὐ φαυλοὺς εἶναι φήσομεν; *Nam cum eos improbemus, qui verbis tantum fallunt; quanto magis eos nequam homines dicemus, qui nullum in tota vita ſuæ dignitatis gradum retinuerunt?* Ita elegantia Latinæ, et Græcæ ſcientia linguæ clarus interpres, Hieronymus Wolfius: qui ſi proprietatem ſequi voluiſſet, reddidiſſet *ſcilicet.* Dion Chryſ. Orat. XLVII. p. 525. B, C: cujus ſententia, ut in reliquis verbis ac nexu corrupta, ita in his particulis integra, hunc in modum conſtituenda videtur: ὅπου δὲ τὸ κατοικισθῆναι τοῖς ἐκπεσοῦσι (φθονεῖται), ἢ τοῦτο λυπεῖ τινας, εἰ φυγάδες ὄντες ἢ ἀπόλιδες πατρίδα ἕξουσι, καὶ πολιτεύσονται κατὰ νόμους ἐν ἐλευθερίᾳ, (καὶ μὴ) μᾶλλον ἠροῦντο διοικίδαι κατὰ κώ-

μας τοῖς βαρβάροις ὁμοίως, ἢ χῆμα πόλεως καὶ ὄνομα ἔχειν· ἦπου προσῆκε θαυμάζειν καὶ εἰ ἄλλο τι λυπεῖ τινας· *Quandoquidem invidetur ejectis in urbem reſtitui, et hoc male habet quoſdam, ſi orbi civitate et exules patriam habebunt, et ſuis ipſi legibus rempublicam tuebuntur in libertate, nec potius præoptarunt vicatim diſperſi vivere, prouti barbari, quam nomen et dignitatem civitatis obtinere; ſcilicet jam mirandum eſt, ſi aliud quidquam quoſdam male habet.* Ariſtides T. I. p. 376. 378. T. II. p. 214. 225. bis, 302.

44. F. Οἱ γοῦν ἐν ὥρᾳ πάντες, ὥς φησιν ὁ Πλάτων—προφάσεως] Platonis dictum multorum commemorationibus ſequentium Scriptorum celebratum, exſtat Rep. V. p. 466. E. laudatur item a Plutarcho De Diſcrim. Ad. et Am. p. 56. C: imitatione expreſſum Lucretii IV. 1054. Horatii Sat. I. 3. 48. Tibulli I. 4. 69. et ut ſplendidus late pannus ab Ariſtæneto aſſutus Epiſt. I. 8. Memoratur et Philoſtrato Imag. I. 4. p. 768. ac Libanio Ep. DCCV. notante etiam Reiſkio.

p. 45. A. οὐκ ἀπὸ τρόπου] *Non abſurde, non abs re:* in ejuſmodi uſu, ubi ἀπὸ privandi notione pro ἄνευ ponitur, ſæpe in ſcriptis editiſque libris eſt ἄπο retracto in penultimam accentu, quam rationem legitimam eſſe judicat H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 492. et Vigerius Idiotiſm. p. 522. citati J. F. Heuſingero ad Plutarcheum libellum De Educatione p. 39. ut in ἄπο γνώμης, ἄπο θυμοῦ, ἄπο τρόπου. Noſtri libri variant, plerumque tamen ἀπὸ exhibent: igitur hos ſecuti, in noſtra editione unam rationem tenere non potuimus. Cæterum formula hæc eſt Opp. Mor. p. 4. A. 636. E. 671. F. 738. C. Vitarum p. 411. F. 481. C. 493. D. 734. E. Dionis Chryſoſt. Or. XXXVI. p. 453. C. ubi vitioſe legitur ἀπότροπον.

45. A. ὁ Πλάτων τὸν Λυσίου λόγον—] Plato in Phædro p. 339. H: Τί δέ; καὶ ταύτῃ δῆ ὑπ' ἐμοῦ τε καὶ σοῦ τὸν λόγον ἐπαινεθῆναι, ὡς τὰ δέοντα εἰρηκότος τοῦ ποιητοῦ; ἀλλ' οὐκ ἐκείνῃ μόνον ὅτι σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβῶς ἔκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται. Plutarchus reprehenſiones et laudes Lyſiacæ orationis diverſis dialogi locis a Platone poſitas in unum hunc locum colligit: εὕρεσιν reprehendit p. 340. D. —τῶν μὲν

τοιούτων οὐ τὴν εὕρεσιν, ἀλλὰ τὴν διάθεσιν ἐπαινετέον: porro de ejus ἀταξίᾳ p. 352. A, B, C: ἄρχεται ἀφ' ὧν πεπαυμένος ἂν ἥδη ὁ ἐρασὴς λέγοι πρὸς τὰ παιδικά.—Τί δέ; τἆλλα οὐ χύδην δοκεῖ βεβλῆσθαι τὰ τοῦ λόγου; —ἐμοὶ μὲν γὰρ ἔδοξεν, ὡς μηδὲν εἰδότι οὐκ ἀγεννῶς τὸ ἐπιὸν εἰρῆσθαι τῷ γράφοντι: comparetur Dionyſius Hal. T. II. p. 111. et proxima deinceps ejuſdem ſunt argumenti. Ἀπαγγελίαν non hoc ipſe nomine appellat, ſed ſignificat cum illo ſupra poſito loco, tum etiam his verbis p. 339. G: —Τί σοι φαίνεται, ὦ Σώκρατες, ὁ λόγος; οὐχ ὑπερφυῶς τά τε ἄλλα καὶ τοῖς ὀνόμασι εἰρῆσθαι; ΣΩΚΡ. Δαιμονίως μὲν οὖν, ὦ ἑταῖρε, ὥστε με ἐκπλαγῆναι. Ita repoſuimus pro ἐπαγγελίαν, et reponendum jam monuerant J. Taylorus in Vita Lyſiæ p. 59. P. Weſſelingius ad Diodori Sic. T. I. p. 246. J. Toupius ad Longinum p. 131: eſt enim ἀπαγγελία hoc loco ipſe *ſtilus et forma orationis*, quæ cernitur in verborum cum delectu, tum compoſitione: ut accipienda eſt vox apud Plutarchum in Demoſthene p. 846. F. quam vocis ſignificationem attigerunt partim viri docti modo laudati et Olearius ad Philoſtratum p. 5. tum J. C. Th. Erneſtus in Lexico Technologiæ p. 33. et nos breviter ſupra p. 43. E. In harum permutatione vocum et alias peccatum eſt a librariis: veluti in loco Clearchi apud Joſephum Adv. Apionem I. 22. Οὐκοῦν, εἶπεν ὁ Ἀριστοτέλης, κατὰ τὸ τῶν Ῥητορικῶν παράγγελμα γένος αὐτοῦ πρῶτον διέλθωμεν, ἵνα μὴ ἀπαθῶμεν τοῖς τῶν ἀπαγγελιῶν διδασκάλοις: ita recte legitur apud Euſebium Præp. Evang. IX. p. 409. D. et reſtitutum inde eſt pro vulgata ἐπαγγελιῶν in editione Haverkampiana T. II. p. 454. utrum hoc loco, prouti vertitur, *narrandi magiſtris*, an *dicendi magiſtris*, vertendum ſit, nec ſatis conſtat, neque etiam multum refert. Dion Chryſoſt. brevi ſpatio quater hoc vocabulum poſuit Or. XVIII. p. 256. B—D: Ἡροδότῳ μὲν οὖν, εἴποτε ἔφορόν (forte ἐπίφορον, *jucundum*, vel εὔωρον, *tempeſtivum*) σοι, μετὰ πολλῆς ἡσυχίας ἐντεύξῃ· τὸ γὰρ ἀναμένον καὶ τὸ γλυκὺ τῆς ἀπαγγελίας (ita cum Caſaubono pro ἐπαγγελίας) ὑπόνοιαν παρέχει, μυθῶδες μᾶλλον ἢ ἱστορικὸν τὸ σύγγραμμα εἶναι. Τῶν δὲ ἄκρων Θουκυδίδης ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τῶν δευτέρων Θεόπομπος· ᾗ γὰρ ἱστορικόν τι περὶ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν λόγων ἔχει, ᾗ οὐκ ἀδύ-

νατος οὐδὲ ὀλίγος περὶ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ τὸ ῥᾴθυμον περὶ τὰς λέξεις οὐχ οὕτως φαῦλον ὥστε σε λυπῆσαι. Ἔφορος δὲ πολλὴν μὲν ἱστορίαν παραδίδωσι· τὸ δὲ ὕπλιον καὶ ἀναμένον τῆς ἀπαγγελίας σοι οὐκ ἐπιτήδειον. Τῶν γε μὴν Ῥητόρων τοὺς ἀρίστους τίς οὐκ ἐπίσταται; Δημοσθένην μὲν δυνάμει τε ἀπαγγελίας, καὶ δεινότητι διανοίας, καὶ πλήθει λόγων πάντας τοὺς ῥήτορας ὑπερβεβληκότα· Λυσίαν δὲ βραχύτητι καὶ ἁπλότητι, καὶ συνεχείᾳ διανοίας καὶ τῷ λεληθέναι τὴν δεινότητα—· hic ubique hæc vox notat *formam dictionis*, et ipſo adeo illo articulo ἀπαγγελίαν τῶν λόγων, ut Ariſtides item uſurpat Rhetoric. p. 438. 446. 488. et Sopater Proleg. in Ariſtid. p. 8. licet etiam poterat accipi pro *narratione orationum*, præſtat, ut in reliquis, *ſtilum* orationum intelligere. Alibi et apud multos ſæpe narrationem notat, ut Platonis Rep. III. p. 435. D. Cæterum conferendus eſt omnino Hermogenes De Formis Orat. I. 12. p. 352: Καὶ τοῦτό ἐστι τὸ κάλλος ὅ μοι δοκεῖ καὶ Πλάτων εἰπεῖν, φάσκων δεῖν ἔχειν τὸν λόγον κεφαλήν τε καὶ ἄκρα καὶ μέσα πρέποντα ἀλλήλοις τε καὶ τῷ ὅλῳ σώματι, ἀλλὰ μὴ χύδην ἔκαστα βεβλῆθαι, εἰ καὶ καλὰ εἴη καθ' ἑαυτά· οὐ γὰρ δύνασθαί ποτε οὕτω γενέσθαι καλὸν λόγον. Καὶ τοῦτο αἰτιᾶταί γε τοῦ Λυσίου ἐρωτικοῦ, ὡς ταῖς ἐννοίαις οὐκ εὐαρμόστως αὐτοῦ χρησαμένου, οὐδὲ τῇ τάξει. Οὐ μὴν τὰς ἐννοίας γε αὐτὰς αἰτιᾶται, οὐδὲ τὴν λέξιν, ἐπεὶ ταῖς γε ἐννοίαις καὶ αὐτὸς χρῆται ταῖς αὐταῖς· τὴν δ' αὖ λέξιν καὶ πάνυ ἐπαινεῖ, σφόδρα εὖ φάσκων τοῖς τε ὀνόμασι καὶ τοῖς ῥήμασι τὸν λόγον ἀποτετορνεῦσθαι, καὶ οὐ ἀγεννῶς εἰρῆσθαι τὸ ἐπιὸν τῷ ῥήτορι. De verbo τορνεύειν notione rhetorica erudite diſputat Ric. Bentleius ad illud Horatii Art. Poet. 441. *Et male tornatos incudi reddere*, perperam tamen ille, ſi quid judico, *tornatos* mutans in *ter natos*. Quibus adde Julianum Imp. Or. II. p. 77. A: ἀποτορνεύων τὰς περιόδους: Philoſtratum Epiſt. I. p. 916: ἀποτορνεύειν κύκλον. Haud ſcio, an Antiſthenes, ut adverſarius Platonis, dialogo Phædro oppoſuerit librum quo Iſocratem, Platoni dilectum, reprehenderet et Lyſiam vindicaret, et id ſignificetur a Diogene Laertio VI. 15. loco corrupto, Ἰσογραφὴ ἡ Δεσίας ἡ Ἰσοκράτης, πρὸς τὸν Ἰσοκράτους ἀμάρτυρον, fortaſſe ita reſtituendo, Ἰσογραφὴ, ἡ Λυσίας καὶ Ἰσοκράτης· Πρὸς τὸν Ἰσοκράτους ἀμάρτυρον· ut hi duo diverſi Antiſthenis libri recenſeantur.

45. A, B. Ἀρχιλόχου μὲν τὴν ὑπόθεσιν, Παρμενίδου δὲ τὴν ςιχοποιΐαν, Φωκυλίδου δὲ τὴν εὐτέλειαν, Εὐριπίδου δὲ τὴν λαλιὰν, Σοφοκλέους δὲ τὴν ἀνωμαλίαν.] *Archilochi* argumentum notatur a Plutarcho etiam Opp. Mor. p. 520. B: maledicentia et obſcœnitate fere conſtabat, quod temperarunt Sappho et Alcæus, et ipſe Horatius, cæteras illius laudes ſecutus, repudiavit Epiſt. I. 19. 23—.

Parios ego primus Iambos
Oſtendi Latio, numeros animoſque ſecutus
Archilochi, non res et agentia verba Lycamben:—
Temperat Archilochi Muſam pede maſcula Sappho,
Temperat Alcæus, ſed rebus et ordine diſpar:
Nec ſocerum quærit, quem verſibus oblinat atris,
Nec ſponſæ laqueum famoſo carmine nectit.

Nota ſive res, ſive fabula, de Lycamba ejuſque filiabus, quos poetæ maledicentia ad voluntariam mortem compuliſſe fertur: verſui huc referendo veriſimilem obſcœnitatem reddidit J. Toupius ad Suidam T. II. p. 464. editionis noviſſimæ. *Parmenidis* verſificatio, id eſt, compoſitio verſuum minus accurata, ex iis quæ ſuperſunt fragmentis, non ſatis apparet; ſiquidem hoc nomine reprehenditur, quo *verſificatio in poemate locum habet, quem in oratione compoſitio*, judicio Quinctiliani Inſtit. Or. IX. 4. Fortaſſe etiam alio nomine reprehenditur, quaſi magis verſificationem, quam poema, condiderit: ut idem Quinctilianus de Cornelio Severo judicat, eum meliorem verſificatorem, quam poetam fuiſſe. De *Phocylidis* εὐτελείᾳ ſatis conſtat. Euripidis λαλιὰν perſtrinxit Ariſtophanes Ranis 90. 1101. ubi videndus Ez. Spanhemius: Comici reprehenſionem probat Ariſtides Or. Plat. II. p. 133. *Sophocli* ἀνωμαλία, *inæqualitas* in moribus, aut deſcriptione œconomiaque fabulæ objici certe nequit: poteſt forte in dictione, quæ, ut plerumque eſt tragica, ſublimis, gravis, ita nonnumquam infra cothurnum ad proſæ ſimilitudinem delabitur: veluti adeo in verſibus quibuſdam Plutarcho citatis videre licet Opp. Mor. p. 16. A. 21. A. 27. F. 48. A. 98. A. 418. D.

45. C. ἐγκύκλια] *Conſueta, ſolita, pervulgata.* Heſychius,

Ἔγκυκλα· τὰ ἐγκυκλούμενα τῷ βίῳ, καὶ συνήθη. Altera tamen hoc ſenſu forma ἐγκύκλια magis eſt uſitata. Erudite vocabulum principes Græcarum Literarum lexicographi, G. Budæus Comment. L. Gr. p. 999. hoc etiam allato Plutarchi loco, et H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. 502, 503.

45. C. κάθεδρα δέ τις ἄτυφος—] Habitum ſeſſoris iſtiuſmodi in auditorio ſuperbi ac faſtidioſi eleganter deſcribit Plinius Epiſt. VI. 17. admonitione opportuna et in hunc Plutarchi locum plane congruente. Sed totam operæ pretium eſt Epiſtolam legere. Idem auditorum negligentiam notat I. 13. Philo Jud. De Propædeum. p. 433. D. Quis Rer. Div. Hæres p. 483. A.

45. C. προσβλεψις αὐτῷ τῷ λέγοντι] pro τὸ προσβλέπειν: quippe nomina verbalia regunt caſum verbi: de quo uſu diximus ad p. 20. E.

45. C. Ὡς ἐν ἔργῳ δὲ παντὶ] Deleto ὡς, bene conſtabit et ſenſus et conſtructio: nec deeſt in delendo ratio ac probabilitas; quippe quod facile naſci potuit e proxime antecedente ἀσχολιῶν.

45. C. τὸ μὲν καλὸν ἐκ πολλῶν οἷον ἀριθμῶν—] E Stoica definitione, quæ eſt apud Diogenem Laertium VII. 100: καλὸν δὲ λέγουσι τὸ τέλειον ἀγαθὸν, παρὰ τὸ πάντας ἀπέχειν τὰς ἐπιζητουμένας ἀριθμοὺς ὑπὸ τῆς φύσεως, ἢ τὸ τελείως σύμμετρον: ubi videndus eſt in primis Menagius. Eodem pertinet Ciceronis dictum Off. III. 3. Memorat et M. Antoninus III. 1. VI. 26. ad cujus priorem locum copioſa eſt Gatakeri diſputatio. Hinc frequens Latinis dictio, *omnibus numeris abſolutus*. Adjungatur et Plutarchus Sympoſ. IX. p. 732. E: τὸ μὲν γὰρ κατὰ φύσιν τέτακται καὶ διώρισται· τάξις γὰρ ἡ τάξεως ἔργον ἡ φύσις· ἡ δὲ ἀταξία, καθάπερ ἡ Πινδαρικὴ ψάμμος, ἀριθμὸν περιπέφευγε· ᾗ τὸ παρὰ τὴν φύσιν εὐθὺς ἀόριστον καὶ ἄπειρόν ἐστιν. Ἀληθεύειν μὲν γὰρ, ἁπλῶς, ψεύδεσθαι δὲ ἀπαραχῶς παρέχει τὰ πράγματα.

45. D. μηρῶν ἐπάλλαξις ἀπρεπὴς,] Fuit hoc etiam præceptum antiquæ diſciplinæ ab Ariſtophane expoſitæ in Nubibus 979: Οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ: quem verſum Plutarchus laudat in libello Ὅτι

διδακτὸν ἡ ἀρετὴ p. 439. E: ubi legitur ἐπαλλάξ: ut apud Ariſtidem, qui eumdem Comici verſum mente agitabat ſcribens T. II. p. 95: καὶ αἱ τίτθαι τοῖς παιδαρίοις ταῦτα λέγουσι, καὶ οἱ γραμματισταὶ, καὶ οἱ παιδαγωγοί· ὑπερεμπίπλασθαί σε οὐ χρὴ, καὶ βαδίζειν ἐν ταῖς ὁδοῖς ὅτι χρὴ κοσμίως, καὶ τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι, καὶ τοὺς γονέας φιλεῖν, καὶ μὴ θορυβεῖν, μηδὲ κυδεύειν, μηδ' ἴσχειν, εἰ βούλει, τὼ πόδε ἐπαλλάξ· ubi haud ſcio, an interpres Latinus parum ceperit illud εἰ βούλει, quod eſt, *ut hoc utar, exempli gratia*. Clemens Alexandr. Pædagog. II. p. 171. D: εἰ δὴ καὶ καθίζοιντο, μὴ ἐναλλὰξ τὼ πόδε ἐχόντων, μηδὲ μὴν θάτερον τοῖν μηροῖν θατέρῳ ἐπιφερόντων, ἢ τὴν χεῖρα τῷ γενείῳ ὑπερειδόντων. Cæteroquin in adverbii forma ἐναλλὰξ Plutarcho uſitatum, Opp. Mor. p. 951. D. 1017. E. 1021. B. 1025. E. 9. A. Vit. 1042. C. Simile eſt Agathiæ III. p. 55. A: ἐτύγχανε γὰρ ἐναλλάγδην ἔχων τὼ πόδε ὑπὲρ τὸν αὐχένα τοῦ ἵππου. At verbo ἐπαλλάττω magis utitur Plutarchus, cum aliis locis, tum eodem ſenſu in Lucullo p. 505. D. de regibus captivis Tigranem circumſtantibus ἐπηλλαγμένους δι' ἀλλήλων ταῖς χερσίν—. Alios hujus verbi uſus in ſequentibus attingemus.

45. E. συνδείπνου τι χαρίεντος ἔργον ἐστὶ] Ita in Sapientum Convivio p. 147. E. Illud proxime dictum, haud ſcio, an ſit quoddam Menandreum hujuſmodi —Ἥκοντες εὖ παθεῖν, ἑτέρων πονημένων. Hujuſmodi auditoris iniqui reprehenſio eſt apud Ariſtidem T. II. p. 393.

45. E. προάγων τὴν εὐθύνην] Ita omnes, quod ſciam, libri: tamen malim προσάγων, quod et Reiſkius conjecit.

45. E. σολοικίζειν περὶ τὴν ἀκρόασιν] Vox et res propria Grammaticis transfertur ad alias vitæ partes et actiones: et hoc quidem loco opportune, ſiquidem faſtidioſus iſte auditor etiam κατὰ ῥῆμα ſolœciſmos dicentis venatur. Sic Galenus De Ordine Librorum Suorum T. I. p. 52. D: ἄμεινον γάρ ἐστι τῇ φωνῇ μᾶλλον ἢ τῷ βίῳ σολοικίζειν. Lucilius Anthologiæ II. 46. 7:

Μηδὲ λαλῶν πρᾴην ἐσολοίκισε Φλάκκος ὁ ῥήτωρ,
Καὶ μέλλων χαίναν, εὐθὺς ἐβαρβάρισε·
Καὶ τῇ χειρὶ τὰ λοιπὰ σολοικίζων διανεύων,
Κἀγὼ ὁ' αὐτὸν ἰδὼν τὸ στόμα μου δέδεται.

Animadvertendus in ultimo verſu ſolœciſmus de induſtria a poeta commiſſus, quaſi ſignificante, ſe per rhetorem iſtum eodem ſolœciſmi morbo affectum eſſe, *Et ego cum videns, os mihi ligatum eſt*; nam apparet eum hæc ſcribentem in mente habuiſſe jactatam illam in ſcholis, et Stoicis proditam ſolœciſmi definitionem additumque definitioni exemplum: cujuſmodi exſtat apud Diogenem Laertium VII. 59. ac plenius apud Suidam voce Σολοικισμός.—Σολοικισμὸς δέ ἐστι λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος· ὡς τὸ Ἐγὰ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσε: quamquam apud Atticiſtas, Philoſtratum, et in primis Ælianum, tamquam gratæ cujuſdam negligentiæ elegantia frequentatur. Redeamus ad Plutarchum, qui eadem tralatione deſcribit curioſum, in libro De Curioſitate p. 520. B: οἱ τοίνυν πολυπράγμονες οὐ τίχων οὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἀσοχήματα ἢ πλημμελήματα ἢ σολοικισμὺς ἀναλεγόμενοι καὶ συνάγοντες, ἀμισότατον καὶ ἀτερπέστατον κακῶν γραμματοφυλακεῖον τὴν ἑαυτῶν μνήμην περιφέρουσιν. Reip. Ger. Præc. p. 817. A: ἔνιοι τῶν ἀπειροκάλων ἢ σολοίκων. Alexandro p. 692. B: Φιλώτας—τὸ σεμνὸν καὶ ὑψηλὸν οὐκ ἐμμελῶς, ἀλλ' ἄνευ χαρίτων τῷ σολοίκῳ καὶ παρασήμῳ μιμούμενος. Dione p. 965. A: οὐδὲν ἐν τῇ διαίτῃ σόλοικον ἐπιδεικνύμενος—. Sympoſ. I. p. 615. D: ἐθῆτί τε περιττῇ καὶ ἀκολουθίᾳ παίδων ὑποσολοικότερος. Quibus omnibus in exemplis eſt *aberratio a communi rectaque vitæ ratione.*

45. E. ἐν τῷ σφαιρίζειν—εὐρυθμία] De ſimilitudinis frequentia diximus ad p. 38. E. Huic loco etiam adhibeatur Epictetus Diſſ. II. 5. p. 189: Τοῦτο ὄψει ποιοῦντας τοὺς σφαιρίζοντας ἐμπείρως· οὐδὲὶς αὐτῶν διαφέρεται περὶ τοῦ ἁρπαγοῦ, ὡς περὶ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, περὶ δὲ τὸ βάλλειν καὶ δέχεσθαι λοιπόν. Ἐν τούτῳ ἡ εὐρυθμία, ἐν τούτῳ ἡ τέχνη—.

45. F. Ἐπίκουρος—κροτοθορύβους γίνεσθαι παρ' αὐτῶν λέγων] Ex epiſtola Epicuri ad amicam Leontium meretricem, Diogenes Laertius hanc particulam apponit X. 5: Παιὰν ἄναξ, φίλον Λεοντάριον, οἵῳ κροτοθορύβῳ ἡμᾶς ἐνέπλησεν ἀναγνόντας σου τὸ ἐπιςόλιον. Ergo ſenſus apparet: *Epicurus ſcribens de epiſtoliis amicorum, factos eſſe, lectis his epiſtoliis,* παρ' αὐτῶν, *ab ipſis, id eſt, ab Epicuro et familiaribus,* κροτοθορύβους, *ineptus eſt ac diſplicet.* Vocabulum fictum ab ipſo

Epicuro, quum dicendum fuiſſet κρότους καὶ θορύβους, *plauſus et tumultus*. Eodem ſpectat Plutarchus Adv. Epicurum p. 1095. D. et Adv. Colotem p. 1117. A. Alia etiam attulerunt ad Laertii locum Caſaubonus et Menagius: hic quidem perperam corrigens σοι pro σου.

45. F. Θεὰν, Θεοφορήτους—Ἀνθηρῶς—] Diximus de his acclamationibus ad p. 26. B. verbo ἐπιφωνῶν.

45. F. Ὑπερίδην] Hic quamvis magnus fuit orator ac bonus civis, numquam profecto nactus eſt eam exiſtimationem, ut in exemplum virtutis ſapientiæque celebraretur: quam quidem exiſtimationem Socrates, Plato, et Plutarchi certe ſenſu judicioque Euripides etiam, habuit. Et vero hæc nomina ſubinde a librariis permutata reperiuntur: quod cognoſcere licet ex animadverſione Ruhnkenii in Hiſtoria Critica Oratorum Græcorum p. 71. Harpocration voce Θέωδαι, eam interpretatur addens hanc Hyperidis auctoritatem, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ὑγιαίνοντα. In Ariſtotelis Rhetoric. III. 15: ὥσπερ Εὐριπίδης πρὸς Ὑγιαίνοντα ἐν τῇ ἀντιδόσει memoratur ita, ut nullum ſit dubium, quin *Euripidis* nomen verum et ab ipſo Ariſtotele, nec a librario, ſit: ſed et apud Harpocrationem verum videtur eſſe *Hyperidis* nomen, ſiquidem ille non niſi Oratorum vocabula explicat. Fortaſſe poſt Ariſtotelem demum illa *Euripidis* oratio in *Hyperidis* nomen tranſlata in hujuſque orationibus ab Harpocratione et lecta et habita eſt. Nam, quod H. Valeſius addit, in Notis ad Notas Mauſſaci p. 116: *Forte Hyperides eam orationem Euripidi ſcripſerat:* ſolertiſſima ſane eſſet ratio expediendæ difficultatis, modo ne temporum rationibus repugnaret: niſi alium quendam Hyperidis æqualem intelligamus Euripidem. Cæterum Ὑγιαίνοντα quum apud utrumque legatur, et iterum apud Harpocrationem in Ἔνη καὶ Νέα, malim hoc tueri quam cum Valckenario noſtro ad Euripidis Hippolytum p. 232. Ὑγιαίνετον corrigere.

p. 46. A. λόγῳ σωφρονοῦντι προσφέροντες ἔπαινον ἑταιρικὸν,] χολαϛικαὶ μελέται ſunt Sophiſtarum et Rhetorum, et hi ſæpius cum *meretricibus* comparantur: qua de re expoſuit doctus homo L. Creſollius in Theatro Soph. III. 2. p. 158.

et 23. p. 318: et in eadem comparatione Sophiſtæ Philoſophis, ut meretrices honeſtis matronis, opponuntur. Huc pertinet dictum Eratoſthenis de Bione Boryſthenita apud Diogenem Laertium II. 52: ὡς πρῶτος Βίων τὴν φιλοσοφίαν ἀνδινὰ ἐνέδυσεν: *Bion primus philoſophiam vario ac picto veſtimento induit:* quandoquidem philoſophiam ad ſophiſticam artem redegit, ei quaſi *meretricias veſtes* induit: hæc enim ſunt ἀνδινὰ, quibus veſtitæ eſſe debebant mulieres meretricium quæſtum factitantes: Attica quidem Lege, de qua videre eſt Petitum p. 576. Seneca Epiſtola LVIII: *Damnum quidem feciſſe philoſophiam, non erit dubium, poſtquam proſtituta eſt,* id eſt, poſtquam Sophiſticam, tamquam meretriciam artem, facit.

46. B. Εὐριπίδης—μιξολυδιστὶ ᾄδοντος] Hæc enim harmonia vigebat Tragicorum ſtudiis: ut colligitur ex verbis Ariſtoxeni apud Plutarchum De Muſica p. 1136. D: καὶ ἡ μιξολύδιος δὲ παθητική τις ἐστὶ, τραγῳδίαις ἁρμόζουσα. Ἀριστόξενος δέ φησι, Σαπφὼ πρώτην εὑρεθεῖσαν τὴν μιξολυδιστὶ, παρ' ἧς τὸς τραγῳδοποιοὺς μαθεῖν. In primis ut flebilis notatur a Platone Rep. III. p. 437. C: Τίνες οὖν θρηνώδεις ἁρμονίαι, λέγε μοι· σὺ γὰρ μουσικός. Μιξολυδιστὶ, ἔφη, καὶ συντονολυδιστὶ, καὶ τοιαῦταί τινες· quo ſpectat Plutarchus l. c. B. Cæterum pro ἀπαθὴς præferam ἀμαθής. Eſt enim *ignorantiæ, ſtuporis, nec ingenii doctrina culti.* Pertinet eodem Euripidis dictum ex Antiopa T. III. p. 550: Ἀμουσία τοὶ μηδ' ἐπ' οἰκτροῖσιν βάκχευ Στάζειν. Dion Chryſ. Or. XLI. p. 501. A. jungit *duritiem et ignorantiam:* πιστεύω τῷ τῆς πόλεως ἤθει, νομίζων οὐ σκληρὸν οὐδὲ ἀμαθές—.

46. B. ἑτερέτιζες] Videatur annotatio ad p. 42. D. de conjunctæ originis voce τερθρεύεσθαι: de hac Hemſterhuſius ad Thom. Mag. p. 908.

46. B. Ὅρα γὰρ ἀληθῶς οἷόν ἐστι—ἔπαινός ἐστι] Formula Ὅρα uſum habet in principiis ſententiarum ſatis frequentem: e cujus quidem uſus obſervatione colligam, ἀληθῶς non cum Ὅρα, ſed cum οἷόν ἐστι jungendum eſſe: ſive Plutarchus per tranſpoſitionem, ſive librarius per errorem hoc adverbium eo quo nunc eſt loco poſuerit; ut ſenſus ſit, *Nam vide quale revera ſit.* Similis exempla uſus exſtant

Opp. Mor. p. 79. B. 82. F. 87. A. 101. C. 107. A. 152. E. 177. E. 214. A. 225. F. 236. C. 409. A. 436. A. 740. D. 1000. D. 1004. B. 1011. D. 1068. E. 1070. B. 1072. D. 1089. A. D. 1109. E. Cæterum ad argumentum hujus loci plane convenit egregia Muſonii admonitio apud Gellium V. 1: *Muſonium philoſophum ſolitum dicere accepimus, Quum philoſophus, inquit, hortatur, monet, ſuadet, objurgat, aliudve quid diſciplinarum diſſerit; tum qui audiunt, ſi ſummo et ſoluto pectore obvias vulgataſque laudes effutiunt: ſi clamitant etiam, ſi vocum ejus feſtivitatibus, ſi modulis verborum, ſi quibuſdam quaſi frequentamentis orationis moventur, exagitantur, et geſtiunt; tum ſcias, et qui dicit, et qui audiunt, fruſtra eſſe: neque illic philoſophum loqui, ſed tibicinem canere. Animus audientis philoſophum, ſi, quæ dicuntur, utilia et ſalubria ſunt et errorum atque vitiorum medicinas ferunt, laxamentum atque otium prolixe profuſeque laudandi non habet. Quiſquis ille eſt qui audit, niſi ille eſt plane deperditus, inter ipſam philoſophi orationem et perborreſcat neceſſe eſt, et pudeat tacitus, et pœniteat, et gaudeat, et admiretur. Varios adeo vultus diſparileſque ſenſus gerat; proinde ut eum conſcientiamque ejus affecerit utrarumque animi partium, aut ſincerarum, aut ægrarum, philoſophi pertractatio. Præterea dicebat, magnam laudem non abeſſe ab admiratione: admirationem autem, quæ maxima eſt, non parere verba, ſed ſilentium: idcirco, inquit, poetarum ſapientiſſimus auditores illos Ulyxi labores ſuos illuſtriſſime narrantis, ubi loquendi finis factus, non exſultare nec ſtrepere nec vociferari facit, ſed conſiluiſſe univerſos dicit, quaſi attonitos et obſtupidos delenimentis aurium ad origines uſque vocis permanantibus.* In eodem argumento item luculenta et ſalutaris eſt Senecæ Epiſtola LVIII. ſed cum longior illa quam quæ tranſcribatur, et refertior præſtantiorque quam quæ excerpatur; ut nunc certe, ſi umquam alias, intelligam verum eſſe, quod Seneca alibi dixit, Stoicorum libros non excerpendos, ſed totos ediſcendos eſſe; quod omnes eorum deinceps partes in eadem æquabiliter ſint et ſoliditate et excellentia; ut locus delectui nullus relinquatur.

46. D. Λακωνικόν ἐστιν] Plutarchus Lycurgo p. 46. C, D: εἰς δὲ τὰ συσσίτια καὶ παῖδες ἐφοίτων ὥσπερ εἰς διδασκαλεῖα σωφροσύνης ἀγόμενοι· καὶ λόγων ἠκροῶντο πολιτικῶν, καὶ παιδευτὰς ἐλευθερίους ἐώρων, αὐτοί τε παίζειν ἐνεδίζοντο (vulgo ἐνεδίζον; Porphyrius De Abſtin. IV. 5. ἠθίζοντο) καὶ σκώπτειν ἄνευ βωμολοχίας, καὶ σκωπτόμενον μὴ δυσχεραίνειν· σφόδρα γὰρ ἐδόκει καὶ τοῦτο Λακωνικὸν εἶναι, σκώμματος ἀνέχεσθαι· μὴ φέροντα δὲ ἐξῆν παραιτεῖσθαι, καὶ ὁ σκώπτων ἐπέπαυτο. Sympoſ. II. p. 631. F. Res ipſa attingitur De Ira Cohib. p. 458. B.

46. D. ἁπαφῆς] *Tactio, contrectatio*, tum tranſlate *reprehenſio*. Plutarchus Lyſandro p. 446. D: γενέσθαι μὲν οὖν ἴσως ἔδει τινὰ τῆς ἐκμελοῦς ταύτης φιλοτιμίας ἁπαφὴν καὶ συγκλῆναι τὸν Λύσανδρον ἄχρι τῶν δευτερείων. Significatio a Pythagoricis venit, teſte Jamblicho Vita Pythag. §. 114: ἔτι τοίνυν σύμπαν τὸ Πυθαγορικὸν διδασκαλεῖον τὴν λεγομένην ἐξάρτυσιν καὶ συναρμογὰν καὶ ἁπαφὰν ἐποιεῖτο μέλεσί τισιν ἐπιληδείοις. Adeatur et ſuperior animadverſio de voce κατάρτυσις ad p. 38. D. Fortaſſe et reſtituendum cognatum vocabulum Nicoſtrato apud Stobæum Serm. LXVIII. p. 426. fine, ubi laudatur γύναιον, κατ' ἀγροὺς τεθραμμένον—οὐκ ἀνελεύθερον δὲ οὐδὲ ἀρτοποιὸν, χρηστόν γε μὴν καὶ ἀράξαι ποτὲ μύλην καὶ ἁπαφύσας αὐτῆς διδοῦσαν ὥσπερ ἐπὶ λύρας. His in ultimis verbis editio Trincavelli, et codex Pariſienſis, cujus varias lectiones adſcripſit H. Grotius exemplari ſuo, quod nunc in bibliotheca Lugdunobatava ſervatur, pro ἁπαφύσας habent ἁπαφήσας, quod propius ducit ad veram lectionem ἁπαφήσας, id eſt, *muliercula utilis agitandæ molæ aliquando, ſui tractationem præbenti muſicam, ut in lyra*, ut mola edat ſonum numeris modiſque diſtinctum: niſi etiam διδοῦσαν referendum ſit ad γύναιον, vel idcirco legendum διδὸν, ſcilicet τὸ γύναιον: certe ἁπαφὴ et ἁπάφησις eſt *tractatio, pulſatio lyræ*, ut ex Euryphami loco ſupra citato ad 38. D. intelligitur: et ad molam mulieres canere ſolitas, exemplo eſt Læſbia illa apud Plutarchum Sapient. Convivio p. 157. D. Aliis locis ἁπαφὴ apud Plutarchum proprio ſenſu *tactionis* ſed *lenioris*, occurrit. Opp. Mor. p. 147. A. 589. B. 680. E. 718. A. 901. B. 921. A. 931. A. 1109. D.

46. D. ἱδρῶτος καὶ ἰλίγγου μεῖζον, αἰσχύνῃ φλεγόμενον τὴν ψυ-

χὴν,] De voce ἴλιγγος et ἰλιγγιάω notavimus ad p. 17. F. Alterum item in descriptione antiquæ disciplinæ apud Aristophanem Nub. 988: Καὶ τοῖς αἰχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἂν σκώπτῃ τίς σε φλέγεσθαι. Quod imitatur Aristides T. I. p. 77: ἄγαλμα δ' ἄν τις ἔφησε τῆς αἰδοῦς αὐτὸν εἶναι· ὥγε τὰ μὲν ἄλλα σιωπᾷν ἐξήρκει· εἰ δέ τι φθέγγοιτο, ἔδει φλέγεσθαι.

46. D. σεσηρότα καὶ κατειρωνευόμενον] Posterius verbum exposuimus ad p. 31. E. Prius habet elegantem tralationem a rictu canino ad ridendi significationem ductam. Plutarchus Conjug. Præc. p. 139. F: εἰ χαίροντος μὲν εἰκόνα σκυθρωπὴν ἀποδίδωσι τὸ ἔσοπτρον, ἀχθομένου δὲ καὶ σκυθρωπάζοντος ἱλαρὰν καὶ σεσηρυῖαν, ἡμαρτημένον ἐστὶ καὶ φαῦλον. Apophthegm. Lac. p. 223. C. de Cleomene, ἐκλιπεῖν τὸν βίον γελῶντα καὶ σεσηρότα. Scriptor libelli De Educatione p. 13. B: σεσηρότες δ' οἱ τρέφοντες γελῶσι. Philo Jud. Legat. Ad Caj. p. 1041. A. Dion Chrys. Or. I. p. 16. C: ἀντὶ μὲν τῆ προσφιλοῦς μειδιάματος ταπεινὸν ἐσεσήρει καὶ ὕπουλον: ita vere Casaubonus correxit pro ἐπεσήρει. Maximus Tyrius Diss. VI. 7. p. 57: κολάκων ἐσμοὶ καὶ θίασοι σεσηρότων καὶ σαινόντων καὶ ἐπ' ἄκρᾳ τῇ γλάττῃ τὸ φιλεῖν ἐχόντων. XX. 1. p. 233: de adulatore, ὁ μὲν σεσηρὼς, ὀρέγων δεξιὰν—. M. Antoninus XI. 18: τὸ εὐμενὲς ἀνίκητον, ἐὰν γνήσιον ᾖ καὶ μὴ σεσηρὸς, μηδὲ ὑπόκρισις. I. 15. ubi docte verbi vim exponit Th. Gatakerus. Quædam etiam notavit L. C. Valckenarius ad Theocriti XX. 15. Plautus Captiv. III. 1. 15: *Nemo ridet—Ne canem quidem irritatam voluit quisquam imitarier:* Græcum σεσηρέναι exprimere voluit. Ælianus Var. Hist. III. *Satyros* dictos ait ἀπὸ τῆ σεσηρέναι: mea opinione est cognatæ originis, dictum pro Σάτυρος, *caudam movens*, ab ὑρὰ et σάω, unde σαίνω et σαίρω, de canibus, hoc *ringendi*, deinde *verrendi* notione.

46. D. συνήθειαν—καὶ συνέχειαν.] Hujusmodi paronomasias optimus quisque Veterum, Plato, Cicero, Plutarchus, præsertim si a re ipsa et sententia offerrentur, libenter secuti sunt. Infinitum sit unius Plutarchi in hoc genere exempla notare: duobus cognatorum nominum συνεχὴς et συνήθη apponendis defungamur. Quæst. Rom. p. 286. A: τῶν ὀρνίθων ἥκιστα συνεχὴς καὶ συνήθης οὗτος. De Ira Cohi-

benda, initio, p. 452. F: οἱ ζωγράφοι διὰ χρόνου τὰ ἔργα πρὸν ἢ συντελεῖν ἐπισκοποῦντες· ὅτι τὴν ὄψιν αὐτῶν ἀφίσαντες τῇ πολλάκις κρίσει ποιοῦσι καινὴν, ἢ μᾶλλον ἀπλομένην τῆς παρὰ μικρὸν διαφορᾶς, ἣν ἀποκρύπλει τὸ συνεχὲς ἢ σύνηθες.

46. D. ὥσπερ ἐν σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλώδει τῇ ψυχῇ μάλιστα μὴ λαμβάνοντος.] Adumbratum ex pervulgata illa opinione, animam vitiis et male factis vibices et cicatrices contrahere: de qua opinione diximus ad libellum De Sera Num. Vind. p. 93. veteris noſtræ editionis: hujus p. 565. B.

46. D. φεύγοντες ἀνεπιστρεπτὶ καὶ δραπετεύοντες ἐκ φιλοσοφίας] Haud ſcio, an ex Platonica fluxerit conſuetudine. Sic de ſe narrat Alcibiades in Sympoſio p. 333. D. ſe reprehendentem Socratem fugere: δραπετεύω οὖν αὐτὸν καὶ φεύγω: ſed totus legendus eſt locus: epitomen quamdam ejus, aſſumtis quibuſdam ex aliis dialogis, exhibuit Plutarchus in Alcibiade p. 194. B: ὁ δὲ Σωκράτης ἔρως πολλοὺς ἔχων καὶ μεγάλης ἀνταγωνιστὰς, τῇ μὲν ἐκράτει τοῦ Ἀλκιβιάδου δι' εὐφυΐαν, ἀπλομένων τῶν λόγων αὐτῷ, καὶ τὴν καρδίαν στρεφόντων, καὶ δάκρυα ἐκχεόντων· ἔστι δ' ὅτε καὶ κόλαξι πολλὰς ἡδονὰς ὑποβάλλουσιν ἐνδιδοὺς ἑαυτὸν ἀπωλίσθαινε τοῦ Σωκράτους· ἢ δραπετεύων ἀτεχνῶς, πρὸς μόνον ἐκεῖνον ἔχων τὸ αἰδεῖσθαι καὶ τὸ φοβεῖσθαι, τῶν δ' ἄλλων ὑπερορῶν. Proprium eſt de *fugitivis ſervis*: tranſlatum de alumnis diſciplinæ, ab ea, ut a domina, fugientibus: qua ratione dixit Lucianus in Somnio, 12. T. I. p. 18: ὁ δὲ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ἡτιμόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται. Cæterum ἀνεπιστρεπτὶ rarior forma eſt et in Jamblicho Vit. Pythag. §. 15: frequentior eſt ἀμεταστρεπτὶ· de qua exſtat gloſſa Timæi Lex. Plat. et Ruhnkenii nota p. 25.

46. E. ὁ μετὰ τὴν τομὴν φεύγων τὸν ἰατρόν·—] Eamdem imaginem compluribus deinceps iteratam exemplis variavit in exitu libri De Diſcrimine Ad. et Am. p. 74. D. quod, notata etiam imaginis origine, monuimus ad librum De Sera Num. Vind. p. 6. veteris editionis, hujus p. 548. B.

46. F. Πρισοῖσι λόγχης] Verſus ex Euripidis Telepho, hoc uno teſtimonio cognitus inter ejus Fragmenta poſitus Num. XXV. Res ipſa celebrata inſtar proverbii, in com-

parationem adhibita cum ab aliis multis, tum a Plutarcho De Capienda ex Inimicis Utilitate p. 89. C: ὁ Τήλεφος οἰκείου μὴ τυγχάνων ἰατροῦ, τῷ πολεμικῷ δόρατι τὸ ἕλκος ὑπέδηκεν. Similiter etiam in argumento Lucianus Nigrino, ſub finem. T. I. p. 81. ubi Tib. Hemſterhuſius multos citat cum novos homines, qui de hoc proverbio egerunt, tum antiquos eo uſos, in his Scholiaſten Theocriti ad XII. 25. "*quem ſua pene creavit*, ait, *hinc, ex præſente Plutarchi* "*loco ſumſiſſe, quamquam ibi legendum potius videatur*, τὸ "τοῦ λόγου, ὁ τρώσας ἰάσεται." Verba Scholiaſtæ hæc ſunt: Ἐὰν γὰρ καὶ λυπηρόν τι ἢ δηκτικὸν δράσῃς, ὁ λόγος ὁ τρώσας ἰάσεται. Sane credibile eſt, veram ſcripturam eſſe τὸ τοῦ λόγου. Propertius II. 1. 63: *Myſus et Æmonia juvenis qua cuſpide vulnus Senſerat, hac ipſa cuſpide ſenſit opem.* Ovidius Triſtium V. 1. 15: *Telephus æterna conſumtus tabe periſſet, Si non, quæ nocuit, dextra tuliſſet opem:* et alibi, et hic et alii. Adhibendi ſunt quoque Plinius XXV. 19: Eraſmus Adag. p. 221: Meziriacus ad Ovidii Epiſt. p. 233. et L. C. Valckenarius in Diatrib. ad Eurip. Fragm. p. 210.

p. 47. A. κατηργμένης] Reliqua, præter notatam, varietas hæc eſt: Exempl. Turn. καθαρημένης, κατηργυμένης: Pol. et Leonic. καθαραμένης: Jannot. καθηραμένης: Anon. καταῤῥηγνυμένης, *in alio* καθαρημένης: T. V. B. καθαρκμένης *vel* καταῤῥηγνυμένης, vel καθαρημένης. Cæteri et meliores conſentiunt in vulgata lectione, quæ profecto unice vera eſt. Senſus eſt, *philoſophia eum tamquam in myſteriis initiante:* eſt enim κατάρχεσθαί τινος, *aliquem initiare, conſecrare.* Lucianus in argumento ſimili, de magiſtro ſuo ſtatuariæ artis, a quo novus diſcipulus verberibus acceptus fuerat, in Somnio p. 6: ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην τινὰ καμίνην πλησίον λαβὼν, οὐ πρᾴως οὐδὲ προτρεπτικῶς μοῦ κατήρξατο· ὥστε δάκρυά μοι τὰ πρόοιμια τῆς τέχνης. Plutarchus Themiſtocle p. 119. A. de ſacrificandis captivis adoleſcentibus: vates ἐκέλευσε τῶν νεανίσκων κατάρξασθαι καὶ καθιερῶσαι πάντες ἀμηχῇ Διονύσῳ προσευξάμενον. Euripides Iphig. Taur. 56: Τέθνηκ' Ὀρέστης, οὗ κατηρξάμην ἐγώ· 1154. ἢ δὴ τῶν ξένων κατήρξατο; quo pertinent hæc Luciani Toxari, 6. T. II. p. 513: πλέον

Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθαρέντος αὐτῶν τῆς νεὼς συναλημμένος καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχεται αὐτῶν. Aliæ etiam in re ſacra hujus verbi ſunt conſtruendi formæ, de quibus ſuo loco dicemus.

47. A. φιλοσοφίας—ταραχῆς] Comparentur loci notati ad p. 26. B. ὥσπερ ὑπὸ δεισιδαιμονίας—: et 81. D.

47. B. αἱ πρὸς τὰς μαθήσεις ἀρχαὶ] Proba eſt conſtructio, veluti modo p. 46. E. habuimus ἀρχὴν πρὸς τὸ σωθῆναι. Alteram lectionem, αἱ πρώταις μαθήσεις, uſus tueri videtur. Sic fere Ariſtoteles Art. Poet. VI. μιμητικώτατόν ἐστι (ὁ ἄνθρωπος), καὶ τὰς μαθήσεις ποιεῖται διὰ μιμήσεως τὰς πρώτας. Zenobius Proverb. III. 65: Ἐν πίθῳ τὴν κεραμέαν μανθάνειν. Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπλομένων δὲ εὐθέως τῶν μειζόνων. Suidas; Προπαιδεία· τὰ πρῶτα μαθήματα. Alia etiam et plura de hac dictione adfert J. Wouwerenus De Polymathia III. p. 24. Sed his omnibus in locis quum πρώταις μαθήσεις fere intelligantur ſingulares diſciplinæ, quæ in diſcendo aliis præmittuntur, προπαιδεύματα, τὰ ἐγκύκλια παιδεύματα, Grammatica, Rhetorica, Muſica, *non principia atque elementa ſingularium artium*, ut in hoc Plutarchi loco; haud fine ratione quis in eam partem inclinet, ut receptam lectionem veriorem judicet. Atque item fere dixit Plutarchus in Amatorio p. 769. E: ταράττει δὲ καὶ μαθήματα παῖδας ἀρχομένους, καὶ φιλοσοφία νέους.

47. B. φιλοσοφίας ἐχούσης τι γλίχρον] Xylander vertit *jejunum*, non male; poterat item *ſubtile, tenue, difficile*. Certe non admittendum πικρὸν, quod Meziriacus volebat. Videatur noſtra animadverſio ad p. 31. E.

47. B. προσλιπαροῦντα] Diximus ad p. 39. A.

47. C. τὴν πᾶν τὸ καλὸν ἡδὺν ποιοῦσαν ἀναμένειν συνήθειαν] Expreſſum ex Pythagorico præcepto, Ἑλοῦ βίον τὸν ἄριστον, ἡδὺν δ' αὐτὸν ἡ συνήθεια ποιήσει: de quo dicemus ad Præcept. Sanit. p. 123. C.

47. D. ἔχοντες ἐν νῷ] Exquiſite dictum, *in mente habentes, intelligentes, cognoſcentes:* Platoni uſitatum. Euthyphrone p. 48. B: εἴ τιν' ἐν νῷ ἔχεις Πιτθέα Μίλητον, *ſi quem*

tu Pittheenſem Melitum noſcis. Alcibiade II. p. 40. E: ἐμοὶ μὲν οὖν καλῶς δοκεῖ καὶ ἀσφαλῶς λέγειν ὁ ποιητής· σὺ δ' εἴ τι ἐν νῷ ἔχεις πρὸς ταῦτα, μὴ σιώπα. Ibidem p. 43. D: βουλοίμην δ' ἂν ἔγωγ' ἄν σοῦ πυθέσθαι ὅ, τι ποτὲ ἐν νῷ ἔχεις πρὸς ταῦτα. Magis uſitata eſt illa poteſtas, qua notat *animi propoſitum, agitare quid animo faciendum, velle quid facere:* veluti Alcibiade I. p. 25. D. 29. B.

47. D. μεταθέοντας] Verbum per vim præpoſitionis duplicem habet ſignificationem: alteram *mutandi curſum*, ut in μεταβάλλω, *muto*, μαλοιχέω, *migro*, multiſque aliis: alteram *petendi, arceſſendi*, ut in μέταμι, μετέρχομαι, et ſimilibus. Utraque via conjuncta eſt in ſignificatione *quærendi, indagandi, perveſtigandi, venandi*, ſiquidem rei propoſitæ *petitio* inventioque non poteſt fieri, niſi *curſu ſæpe mutato, ultro citroque quaquaverſum currendo.* Sic apud Platonem in Parmenide p. 55. B: ὥσπερ αἱ Λάκαιναι σκύλακες, εὖ μεταθεῖς τε καὶ ἰχνεύεις τὰ λεχθέντα, *de ſtudio inveſtigandi veri in diſcenda philoſophia* dicitur: quem locum attigimus in Epiſtola Critica ad Ruhnkenium p. 51. Ac prouti illic Juliano Ep. XVIII. reſtituimus μεταθεῖν pro μεταθεῖναι, ſic idem nunc facimus in Nicoſtrati diſputatione de Nuptiis apud Stob. Serm. LXVIII. p. 427. μὴ δή μου δὲ καταγνώτω μηδείς, ἐπὶ κοινότερον τῷ κάλλει καταχρήσομαι, συμβουλεύων αὐτὸ μεταθεῖν· i. e. *ne vero quis me reprehendat, quando pulchritudinis nomine ad res communes per abuſionem tranſfero, ſuadens eam quaquaverſum currendo inveſtigare:* in καταχρήσομαι eſt ſignificatio καταχρήσεως, *catachreſis, abuſionis*, figuræ rhetoricæ: quod et Geſnerus vertens expreſſit. Proprio ſenſu exſtat apud Plutarchum Opp. Mor. p. 564. F. 567. D. 961. A. Vitarum p. 383. E. 393. C. 884. F.

47. D. ἀποκρύπλων συνοικοῦσαν τὴν ἀμαθίαν] Eſt ſignificatio Heraclitei dicti, Κρύπλων ἀμαθίην ἀρίστον ἢ ἐς τὸ μέσον φέρων: de quo diximus ad p. 43. D.

47. E. βλακείαν] Harl. C. a prima manu, Vulcob. τὴν τοιαύτην βλακείαν. De hujus vocis ſignificatione conſulatur Ruhnkenius noſter ad Timæi Lex. Plat. p. 60. laudatus nobis ſupra ad p. 28. B. G. Kœnius ad Corinthum De

Dialectis p. 263. Quorum copiis addantur locus Plutarchi in Gryllo p. 992. D: τὰς ἐνίων ἀβελτηρίας ἢ βλακείας ἐλέγχουσιν ἑτέρων πανουργίαι καὶ δριμύτητες. De Discrim. Ad. et Am. p. 60. E: ὁ τὸν εὐήθη καὶ βλάκα ἢ ἀβέλτερον ὡς δεινόν τινα ἢ πανοῦργον φυλάττεσθαι καὶ δεδιέναι προσποιούμενος. Œnomaus apud Euseb. Præp. Evang. V. p. 220. C: καὶ οἱ βλάκες ἐπαίθησαν, καὶ ἀποτραπόμενοι (τῆς ἐργασίας) παρέδωκαν ἑαυτοὺς τῷ Ἀρπάγῳ. Ibidem p. 225. D: ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία τοὺς βλάκας ἐξίστησε. Aristides T. I. p. 396: ἃ λόγῳ μόνον εἰπεῖν κουφότης, ἤπου βλακεία ταῦτ' ἔργῳ πάντως θεῖναι γενησόμενα. T. II. p. 112: διήρηται σοφία ἢ κακουργία, σωφροσύνη ἢ βλακεία, δικαιοσύνη τε καὶ εὐήθεια, ἀνδρία καὶ θρασύτης. p. 367: ὅσις πλέω τῶν ὑπαρχόντων τὸν ὄγκον περιβάλλεται, καὶ περινοστῶν σοβεῖ διὰ κενῆς, καὶ τοῦτ' ἐσπούδακεν ἐξαπατᾶν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἀλαζόνα τε τοῦτον καλοῦμεν, ἢ βλάκα ἢ χαῦνον τοὺς τρόπους: p. 421. *nisi ultro se offerentem gloriam non acciperem*, πανταπασι βλὰξ εἶην τις. Notavit etiam quædam Ez. Spanhemius ad Aristophanis Plutum 325.

47. E. πρὸς τὸ μαθεῖν καὶ περιλαβεῖν τῇ διανοίᾳ τὸ χρησίμως λεγόμενον ὄντες] Censenda est lectionis varietas. Harl. καὶ πρὸς τὸ μαθεῖν: Mez. πρὸς τῷ μαθεῖν: Jannot. καὶ πρὸς τὸ μαθεῖν ἰόντες: D. et Vulcob. πρὸς τὸ μαθεῖν ἰόντες, ἢ περὶ τὸ λαβεῖν τῇ διανοίᾳ—· in reliqua loci parte consentiunt, ut reliqui codices in toto loco. Igitur recepta lectio ut legitima et verisimilis est probanda. Περιλαβεῖν τι τῇ διανοίᾳ, sententiæ argumenti plane congruit, et confirmatur proximo illo p. 48. B. ὅταν τὰ κεφάλαια τῇ νοήσει περιλάβωσιν. De Fortuna Rom. p. 325. E: λογισμῷ τινι τὴν τότε κατήφειαν καὶ τὴν ὑπάρχουσαν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως περιλαβών. Platonis Tim. p. 526. D, τὸ μὲν δὴ νοῆσαι μετὰ λόγου περιληπτὸν, sæpe posteris repetitum et Numenio ap. Euseb. Præp. Evang. XI. p. 526. D. Porro dicitur πρός τι εἶναι et πρός τινι εἶναι, *alicui rei intentum, in aliquo opere occupatum esse*, ut monuimus ad librum De Sera Num. Vind. p. 21.

47. E. εὐφυῶν] *Facetorum, Urbanorum, Festivorum, qui salibus et jocis valent.* Sic Plutarchus De Cap. ex Inimic. Utilitate p. 89. A: οὐκ εὐφυᾶ δεῖ τὸν λοιδορησόμενον εἶναι ἢ μεγαλόφωνον καὶ ἰταμὸν, ἀλλ' ἀλοιδόρητον καὶ ἀνέγκλητον. Timo-

leonte p. 243. B: τῶν βιωλομένων τις εὐφυῶν εἶναι, σκώπτων τὸν Διονύσιον, ἐξίστασθε τὸ ἱμάτιον εἰσιὼν πρὸς αὐτὸν ὡς δὴ πρὸς τύραννον. Demoſthene p. 857. D: οἱ δὲ εὐφυεῖς χλευάζοντες, οὐχ ὑπὸ συνάγχης ἔφασκον ἀλλ' ὑπ' ἀργυράγχης εἰλῆφθαι νυκτωρ τὸν δημαγωγόν. Videatur Valckenarius ad Ammonium p. 61. Εὔφυὴς καὶ Εὐμαθὴς διαφέρει· Εὔφυὴς μὲν γὰρ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς ὁ σκωπτικὸς, Εὐμαθὴς δὲ ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς· et p. 87. Animadverſionum. Heſychius in voce, ibique citati Jo. Albertio: tum Ruhnkenius Hiſtoria Crit. Or. Gr. p. 72.

47. E. ὁ Κλεάνθης καὶ ὁ Ξενοκράτης—τηροῦντες] De Cleanthe Diogenes Laertius VII. 170: Καὶ σκωπτόμενος δὲ ὑπὸ τῶν συμμαθητῶν ἠνέχετο, κἂν ὄνος ἀκούων προσεδέχετο, λέγων αὐτὸς μόνῳ δύνασθαι βαστάζειν τὸ Ζήνωνος φορτίον. De Xenocratis tarditate idem IV. 6: ἦν δὲ τὴν φύσιν νωθρός· ὥστε φασὶ λέγειν τὸν Πλάτωνα συγκρίνοντα αὐτὸν Ἀριστοτέλει, Τῷ μὲν μύωπος δεῖ, τῷ δὲ χαλινοῦ· καὶ, Ἐφ' οἷον ἵππον οἷον ὄνον ἀλείφω· ad quæ verba hunc Plutarchi locum adfert Aldobrandinus, haud ſcio, an unicum hujus rei documentum. In ἀποδιδράσκειν apparet color Xenophonteus de puero Cyro ſimilis ſtudii, Cyropædiæ I. 4. 5: ὡς δ' οὐκ ἀποδιδράσκειν ἐκ τοῦ ἡτιᾶσθαι εἰς τὸ μὴ ποιεῖν ἃ ἠτιῶντο, ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ παρᾶσθαι αὖθις βέλτιον ποιεῖν, ταχὺ μὲν εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις, ταχὺ δὲ παρῆν, διὰ τὸ ἐρᾶν τοῦ ἔργου.

47. F. Πόλλ' ἀπαληθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἰδλόν·] Singulare hac una mentione cognitum Phocylidis dictum, non eſt in ſpurio iſto illius poetæ nomen mentiente carmine. Expreſſum videtur ex illa Pittaci ſententia Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, quod a Platone laudatur in Protagora p. 206. et 207. Cæterum, et hoc Phocylidis dictum et ipſa Plutarchi diſputatio, inde ab illis verbis Πᾶσαν οὖν ἀποσάμενοι τὴν τοσαύτην βλακείαν, opportunam præbet materiam comparationi cum admonitione, quæ ſub Lini ſive vero ſive falſo nomine prodita eſt a Stobæo Serm. V. p. 63. indeque Grotio repetita Florilegii p. 37. et Brunckio relata in Gnomicis Poetis p. 128. non ſine quadam nitoris acceſſione: ſed nos ſatis habemus principium appoſuiſſe:

Φράζεο δὴ, σπουδὴν ἐντυνάμενος δι' ἀκουῆς,
Μύθων ἡμετέρων ἄτρακτον περὶ παντὸς ἀληθῆ,

Κῆρας ἀπωσάμενος πολυπήμονας, αἵτε βεβήλων
Ὄχλων ἀϊσσῶσαι, ἅταις περὶ πάντα πεδῶσι
Παντοίαις, μορφῶν χαλεπῶν ἀπατήματ' ἔχουσαι.

47. F. ὥσασθαι παντὶ τῷ θυμῷ καὶ καταθλῆσαι τὴν ἀμαθίαν] Bifariam poteſt accipi ὥσασθαι: vel neutre, *irruere, ferri, niti*, quorum poſtremo vertit Xylander; atque ita ſæpe loquitur Plutarchus Opp. Mor. p. 81. D, E. 128. A. 136. C. 596. F. 794. D. Vitarum p. 2. F. 64. D. 99. C. 105. E. 149. A. 180. F. 181. B. 217. A. F. 265. F. 295. E. 399. B. 463. E. 465. D. 471. C. 477. C. 523. D. 537. D. 546. A. 550. B. 561. D. 574. B. 579. A. 614. A. 615. E. 620. E. 623. C. 672. F. 769. A. 781. C. 935. E. 936. A. 1003. E. 1064. F. vel active, *repellere, reprimere, depellere*, ut jungatur Accuſativo τὴν ἀμαθίαν, quæ item conſtructio frequens eſt Plutarcho, Opp. Mor. p. 325. D. 346. D. 454. C. 760. E. Vitarum p. 13. A. 147. F. 237. D. 271. E. 316. E. 317. F. 414. C. 547. F. 562. D. 624. E. 704. A. 716. D. 734. A. 818. D. 956. B. 1044. B. 1072. B. Καταθλεῖν, *debellare, viribus quaſi athletica exercitatione firmatis*: ſic De Ira Cohib. p. 459. B: πάντων δὲ τῶν παθῶν ἐθισμοῦ διομένων οἷον δαμάζοντος καὶ καταθλοῦντος ἀσκήσει τὸ ἄλογον καὶ δυσπειθὲς, οὐ πρὸς ἄλλο μᾶλλον τοῖς οἰκέταις ἢ πρὸς τὸν θυμόν. Cleomene p. 817. F: καθάπερ γὰρ οἱ σεσωμασκηκότες ἀθληταὶ τῷ χρόνῳ καταβαροῦσι καὶ καταγωνίζονται τοὺς εὐρύθμους ἢ τεχνίτας, ὅτως ὁ Ἀντίγονος ἐκ πολλῆς ἀναφέρων δυνάμεως πρὸς τὸν πόλεμον, ἐξεπόνει ἢ κατήθλει τὸν Κλεομένην. Eſt etiam *exercitatione corpus firmare:* Mario p. 420. F. de Romanis in pugna contra Cimbros, οὕτω δ' ἦσαν διάπονοι τὰ σώματα καὶ κατηθληκότες, ὡς μήτε ἱδροῦντά τινα, μήτε ἀθμαίνοντα Ῥωμαίων ὀφθῆναι. Pſeudo-Plutarchus De Educatione p. 2. E: τίς δ' ἀθενὴς φύσις οὐ τοῖς γυμνασαμένοις καὶ καταθλήσασι πλεῖον εἰς ἰσχὺν ἐπέδωκε; 8. D: πρὸς γὰρ τοὺς στρατιωτικοὺς ἀγῶνας τοὺς παῖδας ἀσκητέον, ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτὲς καταθλοῦντας—.

p. 48. A. γενόμενοι καθ' αὑτὲς] *ſoli facti, quum e ſchola domum redierunt et ſoli ſecum ipſi ſunt.* Sympoſ. V. p. 672. F. nutrices ſepoſitis infantibus dicuntur καθ' ἑαυτὰς γινόμεναι. Simplex καθ' ἑαυτὸν, *ſolus, ſeorſim*, et cum verbo

εἶναι vel alio, item ἀπό τινος γίνεσθαι, ſuis locis videbimus.

48. A. πράγματα ἔχειν, ἀλλὰ παρέχεσι τῷ λέγοντι] Hæc et verbis et reipſa oppoſitio celebrata eſt præcipue illo Epicuri effato Κυρίων Δοξῶν α'. apud Diogenem Laertium X. 139: Τὸ μακάριον καὶ ἄφθαρτον οὔτε αὐτὸ πράγματα ἔχει, οὔτε ἄλλῳ παρέχει. Sed et extra hanc formulam uſitatum. Sic Xenophon Hellenicon IV. p. 530. C: πράγματα εἶχόν τε καὶ παρεῖχον τοῖς ἐν τῇ ἄρᾳ· et acute reſtituit Valckenarius Ἀπομν. II. 1. 9. ubi plura de hac forma attulit. Dionis Chryſ. Or. XXXVI. p. 442. A. ſimile eſt: οἱ ὄπισθεν πράγματα ἔχουσι καὶ παρέχουσι τοῖς πρὸ αὐτῶν. Iſocratis Or. de Pace p. 297: αὕτη γάρ ἐστιν—τῶν κακῶν αἰτία, ὧν αὐτοί τε ἔχομεν, καὶ τοῖς ἄλλοις παρέχομεν.

48. A. ὥσπερ ἀπὶῆνες νεοσσοὶ, κεχηνότες ἀεὶ πρὸς ἀλλότριον στόμα] Elegans et verbis et ipſa imagine locus, non tam ex aliquo poeta ſumtus, quam ab ipſo Plutarcho poetica ornatus. Simile exemplum ſecutus eſt Juvenalis Sat. X. 230: —*bujus Pallida labra cibum capiunt digitis alienis. Ipſe ad conſpectum cœnæ diducere rictum Suetus, biat tantum, ceu pullus birundinis, ad quem Ore volat pleno mater.* In docentis deſcriptione imaginem Homericæ avis ſimiliter ſecutus eſt De Profect. Virtut. p. 80. A: οὐδὲν ὁ τοιοῦτος σοφιστὴς διαφέρει τῆς Ὁμηρικῆς ὄρνιθος, ὅ, τι ἂν λάβοι τοῖς μαθηταῖς ὥσπερ ἀπὶῆσι νεοττοῖς διὰ τοῦ στόματος προσφέρων· κακῶς δὲ εἰ πέλει αὐτῷ, μηδὲν εἰς ὄνησιν οἰκείαν ἀναδιδόντι μηδὲ καταπέτοντι τῶν λαμβανομένων. Reſpicitur ad Iliad. I. 323.

Ὡς δ' ὄρνις ἀπὶῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι
Μάστακ', ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ.

In eadem ſimilitudine verſatur Julianus Ep. XL. ad Jamblichum p. 419. D: μὴ περιΐδῃς ὥσπερ νεοττοὺς ἡμᾶς ἀεὶ τῶν παρά σου τροφῶν ἐν χρείᾳ τυγχάνοντας· ἀλλὰ καὶ γράφε συνεχῶς, καὶ τοῖς παρὰ σαυτοῦ καλοῖς ἐσιᾶν ἡμᾶς μὴ κατόκνει. Cæterum non vulgaris eſt efficacia dictionis tralatæ χαίνειν πρός τι, *inhiare alicui rei.* Dion Chryſ. Or. XXXIV. p. 422. C: πρὸς τὸν ἀπὸ τῦ πλήθους δόξαν κεχηνότες. Muſonius ap. Stob. Serm. XIX. p. 169: πρὸς τὴν δόξαν κεχηνότες. Porphyrius

De Abſtinentia II. fin. p. 213: πρὸς ἀνθρώπων φαύλων δίκας ὀρῶν ἡμᾶς κεχηνότας.

48. A. ἐκλαμβάνων] *Frui re alieno labore parta, decerpere alienum fructum, abundanter quid percipere, diſcere inventum aliorum:* ſunt notiones hujus verbi nondum ſatis explicitæ. Plato Leg. VII. p. 635. D: πᾶσα δὲ νὺξ καὶ ἡμέρα οὐκ ἔστιν ἱκανὴ τοῦτ' αὐτὸ πράττοντι τὸ τελεόν τε καὶ ἱκανὸν αὐτῶν ἐκλαμβάνειν, *diſcere.* Ibid. 637. D. item: πάντα οὖν τὰ τοιαῦτα μὴ προσφέρων τοῖς μέλλουσιν ἐν τρισὶν ἔτεσιν τὸ τῆς μουσικῆς χρήσιμον ἐκλήψεσθαι διὰ τάχους. Iſocrates Epiſtola VI. p. 621: ἐλπίζουσι δὲ, ὅσον ἀγαθόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς, τοῦτο μὲν ἐκλήψεσθαι· τὰ δὲ δεινὰ πάντα τὰ προσόντα τῷ πράγματι καὶ τὰ κακὰ διαφεύξεσθαι· *bona quidem ſe percepturos.* Polybius II. 39: τοὺς ἐθισμοὺς καὶ νόμους ἐκλαβόντες τοὺς τῶν Ἀχαιῶν, *quum didiciſſent leges moreſque Achæorum.* Similiter Origenes Adv. Celſum VII. p. 718. C.

48. A. προσοχῆς καὶ δριμύτητος ἐν οὐ δέοντι θηράμενοι δίκαν, ἀποκναίουσι—τοὺς λέγοντας] Brevi ſpatio quot verba, tot elegantiæ. Προσοχὴ, *attentio*, legimus jam aliquoties, et legemus porro, in Opp. Mor. p. 38. F. 42. A. 45. C. 83. B. 99. D. 514. E. 825. D. 1045. E. Utitur et Dion Chryſ. Or. XXXIV. p. 418. C: χρόνου δεῖται καὶ προσοχῆς: interpres reddidit, *indiget tempore et provectu*, ac ſi habuiſſet προκοπῆς: rectius mox 421. A: δεῖται τὰ παρόντα προσοχῆς. LXXIV. p. 643. A. XLVII. p. 529. C: σῶμα θεραπείας δεόμενον καὶ πολλῆς προσοχῆς. Porphyrius De Abſtin. I. 39, 40, 41. Δριμύτης, *acumen, aſtutia:* Plutarchus De Fraterno Amore p. 583. F: γαυριῶντες ὅτι τῶν ἀδελφῶν πανουργίᾳ, καὶ δριμύτητι, καὶ παραλογισμῷ πλέον ἔχον ἐν τῷ νέμεσθαι, *gloriantur ſe in diviſione hæreditatis plus abſtuliſſe fratribus, verſutia, vehementia importuna*, malim *acumine*. Gryllo p. 992. D: τὰς ἐνίων ἀβελτηρίας καὶ βλακείας ἐλέγχουσιν ἑτέρων πανουργίαι καὶ δριμύτητες: *aliorum animalium ſtupores et inertias oſtendunt aliorum aſtutiæ et ſolertiæ:* poſſit etiam verti *agilitas animi*; vulgo male, *activitas*. Epictetus Diſſ. II. 23. p. 330. de docendo, ἀνάγκη δὲ τὴν παράδοσιν γίνεσθαι τῶν θεωρημάτων καὶ διὰ λέξεως ποιᾶς καὶ μετά τινος ποικιλίας καὶ δριμύτητος· ita recte corrigunt Hier. Wolfius et J. Uptonus delendo altera τῶν.

θεωρημάτων poſt δριμύτητος. Ergo hic aliquam laudem habet δριμύτης, quamquam Plutarchus philoſopho non vult acclamari δριμέως p. 46: ſane hæc eſt una ex poſtremis laudibus, et ipſum vocabulum eſt τῶν μέσων, ut in utramque partem accipiatur; habetque multas tralationes profectas illas a propria notione *ſaporis acidi et ſalis*, unde ad *lepidum*, *venuſtum*, *facetum*, item *vehementiam amoris ac ſtudii* adhibetur: de quibus alibi dicemus. Nunc de *ingenii ſolertiæque* notione tenendum, eam fere conjunctam eſſe cum *aſtutia*. Plutarchus Iſid. et Oſir. p. 379. E. τὰς ἀδυνεῖς καὶ ἀκάκους opponit τοῖς δριμυτέροις καὶ θρασυτέροις. Platoni frequens deteriore ſenſu: Leg. VII. p. 635. G: ὁ δὲ πᾶις πάντων θηρίων ἐςὶ δυσμεταχειριςότατον· ὅσῳ γὰρ μάλιςα ἔχει πηγὴν τοῦ φρονεῖν μήπω κατηρτυμένην, ἐπίβουλον καὶ δριμὺ καὶ ὑβριςότατον θηρίων γίγνεται: in primis tribuit hominibus forenſibus et demagogis: Theæteto p. 127. C: ἔντονοι καὶ δριμεῖς γίγνονται, ἐπιςάμενοι τὸν δεσπότην λόγῳ τε θωπεῦσαι καὶ ἔργῳ χαρίσαθαι· σμικροὶ καὶ οὐκ ὀρθοὶ τὰς ψυχάς. 128. D: τὸν σμικρὸν ἐκεῖνον τὴν ψυχὴν, καὶ δριμὺν, καὶ δικανικόν. Atticus Platonicus apud Euſeb. Præp. Evang. XV. p. 795. A. eleganti imagine Platonem informans aquilam altiſſimo montis vertici inſidentem, iſta de Ariſtotele ſubjicit, ἐπὶ τοῦτον τὸν ὑψηλὸν πάγον τὸ δριμὺ καὶ πανοῦργον ἐκεῖνο ἀνελθεῖν ἀδύνατον. Dion Chryſoſtomus quoque pro *aſtuto* uſurpat Or. X. p. 146. D. XX. 226. D. XLIV. p. 511. D. XLIX. p. 536. C. L. p. 541. L. LII. p. 549. B. 552. A. Porro, ἐν οὐ δέοντι, *in eo quo non oportet, alieno loco ac tempore, intempeſtive*, exponemus ad p. 216. F. Tum θηρώμενος δόξαν τινὸς, *alicujus rei ſpeciem venans, opinionem conſectans*: ſupra p. 44. A: θηρώμενος δόξαν εὐσαθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός. De Diſcrim. Ad. et Am. p. 59. D: θηρώμενος μισοπονηρίας δόξαν. De Sui Laude p. 547. A: δι' ἀδοξίας ἑτέρου δόξαν αὐτῷ θηρώμενος. Catone Min. p. 762. C: οὐ δόξαν ἐκ ταύτης τῆς καινότητος θηρώμενος. Muſonius Stob. XXIX. p. 202. Dicitur et cum Accuſativo rei pro Genitivo, omiſſo δόξαν, veluti ὄρλιν ἀμαθίαν, de quo ſupra diximus: v. c. De Tranquill. An. p. 464. F: οὐκ ἀκροάσεως ἕνεκα θηρωμένης καλλιγραφίαν, pro δόξαν καλλιγραφίας. Metaphoricum uſum no-

tavit etiam P. Weſſelingius ad Diodorum Sic. T. II. p. 452.

Denique verbum ἀποκναίειν eximie illuſtravit Ruhnkenius noſter ad Timæi Lex. Plat. p. 42. cujus diſputationi addantur loci in primis Plutarchei: nam *labore quem fatigare, macerare*, eſt Opp. Mor. p. 135. D. 262. A. 263. A. Vit. p. 204. D: *loquacitate, interrogando, narrando, quem obtundere, enecare*, Opp. Mor. p. 504. D. 961. C. 1038. B. 1043. E. at Sympoſ. II. p. 628. C. in Democriti dicto ἀπέκναισας Xylander quidem vertit *enecaſti*, nec tamen *diuturnitatis* ſignificationem ille locus accipit, ut potius vertendum videatur, *emunxiſti, de ſpe dejeciſti*.

48. A. οὕτως—ὁδὸς βραχεῖα γίνεται μακρὰ,] Ita diſtinxit Stephanus, et vertendo ſecuti ſunt Amyotus et Xylander, hic in Græca editione οὕτως cum verſu conjungens: Luſcinius et Cruſerius verſum omnino a proſa oratione non diſtinxerunt. Atqui legitur in Sophoclis Antigona 237.

Τοιαῦθ' ἑλίσσων ἤνυτον χολῇ βραδύς·
Χ' οὕτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.

Et in proximis Plutarcheis apparet Sophocleus color ex eodem loco ductus, veluti in ἐπιστάσεις, verſu 230.

Πολλὰς γὰρ ἔχον φροντίδων ἐπιστάσεις,
Ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.

Sic Plutarchus loco gemino De Profectu Virt. Sent. p. 76. C. laudat ἐν φιλοσοφίᾳ τοι ἐνδελεχὴς ἡ τὸ συνεχὲς τῆς πορείας καὶ μὴ πολλὰς διὰ μέσου ποιούμενον ἐπιστάσεις, id eſt, *inſtitiones, manſiones*. Senſu proprio De Solertia Animal. p. 973. C: γενομένης, ὥσπερ εἴωθεν, κατὰ τόπον ἐπιστάσεως. Hinc oritur notio *attentionis*, de qua diximus ad p. 17. F. 32. B. Συνοδία, *viæ ſocietas, itineris conſortium, comitatus*. Opp. Mor. p. 241. B. 242. B. 783. B. Galba p. 1062. A. Suidas in voce, ubi pro vetere Συνοδία Kuſterus recepit Συνοδεία: quamquam conſuetudo in his terminationibus variat.

48. B. κατὰ τὸν Ἱερώνυμον, ὥσπερ οἱ θαλοὶ καὶ γλίσχροι σκύλακες—οὐχ ἅπλονται.] Quandoquidem γλίσχροι nulla notionis commendatione tueri ſe poteſt, qui enim fit *parcis, tenuibus, tenacibus*, hic locus *canibus*, non apparet; conjeci λι-

χνοὶ, *gulosi*, et proprium in hac re, et accommodatum huic loco: cujus rei cauſſa comparetur factum Lycurgi in duobus canibus Opp. Mor. p. 3. A. 225. F. Similitudo ducta videtur a fonte Platonico Rep. VII. p. 490. D: —*οἱ μαιραχίσκοι, ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γεύωνται, ὡς παιδιᾷ αὐτοῖς καταχρῶνται, ἀεὶ εἰς ἀντιλογίαν χράμενοι· καὶ μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγχοντας, αὐτοὶ ἄλλους ἐλέγχουσι, χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἕλκειν καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεί·* de quo diximus ad librum De Sera Num. Vind. p. 11. Ab hoc exemplo ductam imaginem immutavit et amplificavit Hieronymus. Partem imaginis attigit Horatius Epiſt. I. 2. 65: *venaticus ex quo Tempore cervinam pellem latravit in aula, Militat in ſylvis catulus.* Hieronymus hic eſt Rhodius, Peripateticus, ſuppar ætate Hieronymi Cardiani civis et familiaris Eumeni, ſcriptoris de ſucceſſoribus Alexandri Magni, ſæpe cum hoc confuſus, clarior tamen eodem multis in omni doctrina ſcriptis et ad poſteritatem celebratis libris. Ejuſdem, vel ex eodem vel ex ſimilis argumenti libro locum in ſupplementis Stobæanis ſervatum prodidimus, in Animadverſionibus ad libellum *περὶ παίδων ἀγωγῆς.*

48. C. *Οὐ γὰρ ὡς ἀγγεῖον ὁ νοῦς ἀποπληρώσεως, ἀλλ' ὑπεκκαύματος μόνον ὥσπερ ὕλη δεῖται, ὁρμὴν ἐμποιοῦντος εὐρετικὴν καὶ ἄρξιν ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν.*] Platonica ſunt, ſiquidem animus rerum involutam cognitionem in ſe habet; igitur vaſis ſimilitudo non ſatis in eum convenit, judice quoque Cicerone Tuſc. I. 25: —*capacitatem aliquam in animo putamus eſſe, quo tamquam in aliquod vas ea quæ meminimus infundantur? Abſurdum id quidem: qui enim fundus, aut quæ talis animi figura intelligi poteſt? aut quæ tanta omnino capacitas.* Sed ſunt item Stoica, ſiquidem animus in ſe habet προλήψεις et *ἔννοιας, incboatas intelligentias,* quibus explicatis illuſtratiſque pervenit ad ſapientiam, Leg. I. 9. 10. 16. 22. Fin. V. 21. Igitur etiam in divinatione non niſi fomite opus habet, ipſe jam adferens materiam igni idoneam. Plutarchi huc valet diſputatio De Orac. Defectu p. 438. C: *οὔτε γὰρ πάντας, οὔτε τοὺς αὐτοὺς ἀεὶ διατίθησιν ἡ τοῦ πνεύματος δύναμις, ἀλλ' ὑπέκκαυμα παρέχει καὶ ἀρχὴν, ὥσπερ εἴρηται,*

τοῖς περὶ τὸ παθεῖν καὶ μεταβαλεῖν εἰκαίως ἔχουσιν. Stoica ſunt et poſtrema: ὁρμὴ univerſe eſt *impetus* et *motus animi*, qui ſi fit ad rem appetendam, eſt ὄρεξις; ſi ad fugiendam, dicitur ἔκκλισις: de qua diſtinctione monuerunt Salmaſius ad Simplicium p. 49. ſeq. et Heynius ad Epicteti Enchiridion I. 1. Ergo et ὁρμὴ eſt *inveniendi univerſe*, ὄρεξις ἀληθείας, peculiariter: atque ita loquendi uſus invaluit. Plutarchus De Iſide et Oſir. p. 351. E. θειότητος ὄρεξίς ἐστιν ἡ τῆς ἀληθείας, μάλιστα δὲ τῆς περὶ θεῶν ἔφεσις. Ariſtocles ap. Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 765. A: οὐχ ἕξουσιν ὁρμὴν οὐδὲ ὄρεξιν. Jamblichus Vit. Pythag. §. 205: αὐτὴν μὲν τὴν ἐπιθυμίαν ἐπιφοράν τινα εἶναι τῆς ψυχῆς, ἢ ὁρμὴν, καὶ ὄρεξιν ἤτοι πληρώσεως —ἢ κενώσεως.

48. C. πυρὸς δεόμενος—ἐξέωκε διὰ φιλοσοφίας] Injecta fomitis, ὑπεκκαύματος, mentione, inde veritatis cum igne, luce, calore, comparatio ducta, per ſuaves et notas imagines deducitur ad evidentem rei quaſi oculis ſubjectæ adſpectum: ἦκον λόγου μεταλαβεῖν, *veniens ad petendam rationem, ſcientiam*, conſtructionem in ſequentibus explicabimus. *Veluti calore ignis ruborem ac ſplendorem, contrahit* δόξαν ἀπὸ τῶν λόγων, *opinionem ab audiendis philoſophi diſputationibus aufert*, ut ſibi et aliis profeciſſe videatur, non ut revera profecerit: opponitur δόξα τῇ ἐπιστήμῃ, τῇ ἀληθείᾳ, ac refertur ad σοφιστικὴν ἕξιν: dicitur in primis γάνωμα de ſplendore æris, qui poliendo, vel obducto ſtanno fit, qua de ſignificatione videatur Iſ. Caſaubonus ad Athenæum I. p. 21. et noſtra animadverſio ad p. 42. B. *At interiorem animi æruginem non* ἐκτεθέρμακε, *calefaciendo expurgavit, exuſſit*, (vel *excoxit*, ut Xylander vertit): nec animi tenebras per philoſophiam diſpulit: ἐῤῥώς et ἰὸς per metaphoram de *animi vitiis* dicitur: ſic Plutarchus Opp. Mor. p. 1129. D. 819. E. Dion Chryſ. p. 663. A. et alii notati ad libellum De Sera Num. Vind. p. 112: et Latinis *æruga*, *robigo* ita in uſu eſt. Formam Perfectorum minus auribus gratam Plutarchus non magnopere aſpernatur: qui quidem aliquam in componendo rationem ſuavitatis haberent, utebantur Aoriſtis, ut hoc loco poterat poni ἐκθέρμηνε, ἐξέωσε: at illæ formæ ſubinde in Plutarchi oratione

leguntur: v. c. Opp. Mor. p. 23. B. ὠνόμακε. 43. C. ἤσκηκεν, ubi in noſtram editionem, neſcio quo caſu, venit ἤσκησεν: 399. A. et 864. A. ἀνηγόρευκεν. 402. B. πέπαυκε. 403. E. ὑπόρηκε. 835. A. ἤκμακε. 873. E. ἀπήγγελκε. 1113. F. κεκώλυκε. Vitarum p. 618. B. παρεσκευάκασι. 682. D. ἔπλαικεν. 712. C. συναρκήκει: ſed de Pluſquam-perfectis alibi dicemus: ἠνάγκακα ut bene Græcum probat, ἀνήγκακα ut populare Alexandrinum improbat Etymologus Magn. in hac voce: Dinarchus Or. Adv. Demoſth. p. 99. A: ἀποπέφαγκεν. In noſtro loco una eſt varietas Harleiani codicis ἐκλεδέρμακε, quæ niſi vera, magis tamen proba, eſt forma.

48. D. ἵνα μὴ σοφιστικὴν ἕξιν μηδὲ ἱστορικὴν, ἀλλ' ἐνδιάθετον ὑφ' φιλόσοφον λαμβάνωμεν] Opponuntur σοφιστικὴ ἕξις et ἐνδιάθετος, de quibus diximus ad p. 44. D. *internus habitus ſolidus ac firmus, ſophiſtico ad opinionem comparato:* item opponuntur φιλόσοφος et ἱστορικὴ, quorum hic tantum noſcit *quid ſit*, ille etiam *quare ſit*. Latinum *habitus* vulgo non recte accipitur pro *ſolertia per conſuetudinem et uſum acquiſita:* eſt enim ἕξις proprie illud, quod ἔχομεν, in iiſque cenſentur *ſcientiæ* et *virtutes*, auctore Ariſtotele Categor. Cap. 5. et 6. et Metaphyſ. IV. 20. unde fluxiſſe videntur ea, quæ præcipit Cicero Invent. II. 9. quocum conjungenda ſunt Ariſtotelica Metaph. I. 24, 25. V. 53. Hinc intelligendus Cicero Leg. I. 16. et alibi ſubinde.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN PLUTARCHI LIBRUM

DE DISCERNENDO ADULATORE AB AMICO.

P. 48. E. ΠΩΣ ΑΝ ΤΙΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙΕ ΤΟΝ ΚΟΛΑΚΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ.] Hæc eſt inſcriptio codicum fere omnium, quibuſcum conſentiunt Sopater apud Photium Cod. CLXI. p. 341. 22. Macarius Chryſocephalas in Anecdotis Græcis Villoiſoni Vol. II. p. 10: Thomas Magiſter in vocibus λαμυρία et ὑποκορίζομαι: hunc librum citantes. Non nifi duo aliter habent Vulcob. et Venet. περὶ διαφορᾶς φίλου καὶ κόλακος. In Lampriæ Catalogo, πῶς διακρίνομεν τοῦ φίλου τὸν κόλακα, Num. LXXXVIII. De hoc argumento videtur fuiſſe Theophraſti liber περὶ κολακείας, citatus Diogeni Laertio V. 47: nam in ejuſdem Characteribus caput περὶ κολακείας, adulatoris habet imaginem, non ejus ab amico diverſitatem. Porro exſtat in Stobæi Florilegio Sermo XIV. περὶ κολακείας. Attigit hunc locum Seneca Epiſt. CXXIII. XLV. LIX. Quæſt. Nat. IV. Præfat. Benefic. VI. 30. Tranquill. Animi 1. fine. Et magnus videtur huic quæſtioni locus fuiſſe in Philoſophorum *de Amicitia* diſputationibus: et vero etiam ſingulares de hac ipſa re diſputationes fuerunt: veluti hodieque ſupereſt Maximi Tyrii Diſſertatio XX. Τίσι χωρισίον τὸν κόλακα τοῦ φίλου.

Et ex verbis Q. Ciceronis De Petitione Conſulatus §. 10. haud temere quis colligat frequentem fuiſſe locum in hominum doctorum diſputationibus: *Non eſt hujus temporis perpetua illa de hoc genere diſputatio, quibus rebus benevolus et ſimulator dijudicari poſſit: tantum eſt hujus temporis admonere.* Jacobi Frederici Heuſingeri editas annotationes in hunc Plutarchi libellum alicubi memoratas legeram: ipſas, quum hæc ſcriberem, nondum vidi. Jam ſub ipſum hoc tempus, quo has noſtras in Plutarchi Moralium Volumen I. Animadverſiones Oxonium mittimus, cognoſcimus eas proditas in Miſcell. Lipſ. Novis. Igitur earum in Addendis rationem habebimus.

48. E. Τῷ σφόδρα φιλεῖν ἑαυτὸν—φάσκοντι] Dixi in Emendatione, legendum videri Τοῦ σφόδρα φιλεῖν ἑαυτὸν—σφισὶ συγγνώμην μὲν ἅπαντας ὁ Πλάτων διδόναι φησί—· ſiquidem ad Platonis exemplum redigendus ſit hic locus, nec Plutarchus eum memoriter referens immutaverit, aut aliter in ſuo libro expreſſum habuerit: quod ut diſertius appareat, ipſa dictio Platonis apponenda eſt ex Leg. V. p. 606. C: πάντων δὲ μέγιστον κακὸν ἀνθρώποις τοῖς πολλοῖς ἔμφυτον ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐστιν· οὗ πᾶς ἑαυτῷ συγγνώμην ἔχων, ἀποφυγὴν μηδεμίαν μηχανᾶται· τοῦτο δ' ἔστιν, ὃ λέγουσιν, ὡς φίλος αὐτῷ πᾶς ἄνθρωπος φύσει τέ ἐστι, καὶ ὀρθῶς ἔχει τὸ δεῖν εἶναι τοιοῦτον· τὸ δὲ ἀληθείᾳ γε πάντων ἁμαρτημάτων, διὰ τὴν σφόδρα ἑαυτοῦ φιλίαν, αἴτιον ἑκάστῳ γίγνεται ἑκάστοτε· τυφλοῦται γὰρ περὶ τὸν φιλούμενον ὁ φιλῶν· ὥστε καὶ τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀγαθὰ ἢ τὰ καλὰ κακῶς κρίνει, τὸ αὑτοῦ πρὸ τοῦ ἀληθοῦς ἀεὶ τιμᾶν δεῖν ἡγούμενος.—. Hinc fluxit Horatianum Sat. I. 3. 23: —*Egomet mi ignoſco, Mænius inquit: Stultus et improbus hic amor eſt, dignuſque notari.* Juliani Imp. admonitio Miſopogone p. 349. B: ἀνθρώπων οὐδεὶς οἷός τε ἡμῖν ἐστιν ὑπὲρ τῶν διαφορῶν βραβεῦσαι· πασόμεθα γὰρ οὐδαμῶς αὐτῷ διὰ φιλαυτίαν· θαυμάζειν γὰρ εἰκὸς τὰ ἑαυτῶν ἄκαρον, ἀτιμάζειν δὲ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις· ὁ δὲ τῷ τὰ ἐναντία ζηλοῦντι νέμων συγγνώμην, εἶναί μοι δοκεῖ πραότατος. Illud autem τυφλοῦται γὰρ ὁ φιλῶν περὶ τὸ φιλούμενον tribus aliis locis adhibuit Plutarchus: De Capienda ex Inim. Util. p. 90. A: 92. E: Quæſt. Platon. p. 1000. A. Galenus De Dignotione et Curat. Propr. Vit. T. VI. p. 521. A: τὰ

μὲν ἀλλότρια βλέπομεν ἀεὶ, τῶν δ' οἰκείων ἀθέατοι καθίζαμεν (f. καθιζάμεθα)—: ὁ δὲ Πλάτων ἀποδίδωσι τὴν αἰτίαν τοῦ γιγνομένου· τυφλῶττον γάρ φησι τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φιλούμενον· εἴπερ οὖν ἕκαστος ἡμῶν ἑαυτὸν ἁπάντων μάλιστα φιλεῖ, τυφλάττειν ἀναγκαῖόν ἐστιν αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ. Indidem duxit colorem De Ordine Libr. Suor. T. I. p. 50. A: ἀποδείξεως χρὴ ἐπιστήμονα γεγονέναι πρότερον, ὅστις ἂν μέλλῃ κριτὴς ὀρθὸς ἔσεσθαι τῶν αἱρέσεων· οὐκ ἀρκεῖ οὐδὲ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πάθους ἀπηλλάχθαι (ſubaudiendum δεῖ ex antecedente ἀρκεῖ), καθὸ φιλοῦντες ἢ μισοῦντες τὰς αἱρέσεις, οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ, τυφλάττουσιν ἀμφ' αὐτάς. Plato, ut multa Euripidea ſuſcepit, ita in hoc ejus in Creſphonte ſententiam ſecutus videatur Fragm. VIII: Ἐκεῖνο δὴ πέπονθ' ὅπερ ἅπαντες βροτοὶ, Φιλῶν μάλιστ' ἐμαυτὸν οὐκ αἰσχύνομαι. His adjungantur Ariſtotelica Ethic. Nicomach. VIII. 8. Rhetoric. I. 11. 3.

48. E. ὦ Ἀντίοχε Φιλόπαππε] Recte ſe habet nomen viri, cæterum non ſatis cogniti: conſentiunt codices: exceptis perperam Colleg. Nov. et T. qui habent Ἀντίλοχε: Moſc. 1. Harl. 1. Φιλόπαπε: ac noſtræ editionis exempla octonaria φιλοπάππε parvula litera initiali, quaſi non eſſet cognomen, ſed adjectivum. Eſt hic idem, de quo narrat Plutarchus Sympoſ. I. 10: Φιλοπάππου τοῦ βασιλέως ταῖς φυλαῖς ὁμοῦ πάσαις χορηγοῦντος. At quare dicitur βασιλεύς? Non ſane quod Athenis βασιλεὺς ſacrorum, ſecundus ille ex novem Archontibus eſſet: ſed quod regium nomen retineret, utpote nepos Antiochi regis Commagenæ, a Veſpaſiano Cæſare regno ſpoliati: hic duos habuit filios Callinicum et Epiphanem, qui item regno pulſi, Romam cum patre conceſſerunt: cujus rei auctorem habemus Joſephum Bello Jud. VII. 7: cui addatur Suetonius in Veſpaſ. VIII. et Tillemont. Hiſt. Imperat. T. II. p. 13. nec ipſi, nec eorum poſteri avitum regnum recuperarunt. Et ex horum numero unus fuit is, ad quem Muſonius ſcholam habuit, relatam a Stobæo Serm. XLVI. p. 336: Εἰσελθόντος δέ ποτε ὡς αὐτὸν τῶν βασιλέων τινὸς τῶν ἀπὸ τῆς Συρίας· ἦσαν γὰρ ἔτι τότε ἐν Συρίᾳ βασιλεῖς Ῥωμαίων ὑπήκοοι—. Igitur Epiphanis filius fuiſſe videtur hic Philopappus, cujus monumentum Athenis vidit Jac. Sponius ejuſque inſcrip-

tiones edidit Itinerarii, Gallice ſcripti, (Voyage d'Italie, de Dalmatie, de Grece et du Levant—12.) T. II. p. 157. ſeq. duas Græcas: alteram, ΦΙΛΟΠΑΠΠΟΣ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΒΗΣΛΙΕΥΣ: alteram, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ· tertia Latina hic item apponenda,

C. IVLIUS C. F.
FAB. ANTIO
CHUS PHILO
PAPPUS COS.
FRATER AR
VALIS SULLE
CTUS INTER
PRAETORI
OS AB. IMP.
CAESARE
NERVA
TRAIANO
OPTUMO
GERMANICO
DACICO.

Hæc nil habet impediti: jam antea edita a Grutero p. CCCCXXI. Num. 2. e *Scaligeranis Hadrianopoli*. At in altera Græca legi dicas ΒΑΣΙΛΕΥΣ, pro eo, quod Sponius edidit ΒΗΣΛΙΕΥΣ, ejuſque ſpecie inductus Antiochum fecit civem populi Atticæ, *Biſæ*, memorati Straboni IX. p. 652. B: itaque certe ΒΗΣΛΙΕΥΣ edendum erat, prouti eſt in alia inſcriptione a Sponio edita Indice Populorum Atticæ p. 394. Cæterum haud fine verifimilitudine huc refert locum Pauſaniæ I. 25: ἔστι δὲ ἐντὸς τοῦ περιβόλου ἀρχαῖον τὸ Μουσεῖον, ἀπ' ἀντικρὺ τῆς ἀκροπόλεως λόφος· ἔνθα Μουσαῖον ᾄδειν, καὶ ἀποθανόντα γήραϊ ταφῆναι λέγουσιν· ὕστερον δὲ καὶ μνῆμα αὐτόθι ἄνδρι ὠκοδομήθη Σύρῳ: Syrum hunc ſignificari judicans Antiochum Philopappum, ſiquidem monumentum illud in loco veteris Muſei repertum eſt. Quod autem dicitur βασιλέως Ἀντιόχου ſcil. *filius*, non Ἐπιφανοῦς ut in priore Inſcriptione, expedita eſt ratio; quippe *Epiphanes* fuit prænomen ipſi, nomen *Antiochus* commune

illud omnibus Commagenis e Seleucidarum profapia regibus. De his regibus quædam docuit Norifius De Epocha Syro-Macedonum Diff. II. p. 136: et accuratior effet notitia, fi J. Vaillantius utiliffimum illum librum *Hiftoriæ Seleucidarum* non in Antiocho XIII, qui, poft Syriæ egnum a Pompeio in provinciæ formam redactum, primus Commagenum regnum nomenque obtinuit, finiviffet, ed quoufque per nummorum aliorumque monumentorum indicia licebat, deduxiffet. Nam Jo. Maffonus, qui reges Commagenos recenfuit in N. F. Haym. Tefforo Britannico Vol. I. p. 113. feq. illos quidem, qui poftea, regno in provinciam redacto, privati Athenis vel alibi vixerunt, non attigit.

48. F. Τοῦτο τῷ κόλακι πολλὴν μεταξὺ τῆς φιλίας εὐρυχωρίαν δίδωσι, ὁρμητήριον ἐφ' ἡμᾶς εὐφυὲς ἔχοντι τὴν φιλαυτίαν] Imago ac dictio tralatione et evidentia plane eft proprietatis Plutarcheæ: *Hoc adulatori magnum præbet locum in media amicitia, in quam fe inducere poffit; quippe qui habeat naturalem et opportunam adverfus nos arcem, unde nos aggrediatur, noftrum erga nos ipfos amorem.* Similis eft notatio adulatoris aut calumniatoris fratres diffociantis De Frat. Amore p. 479. B: ἡ πρὸς τὸ συγγενὲς διαβολὴ καὶ ὑφόρασις ὁμιλίας ἐπάγεται φαύλας καὶ πονηρὰς εἰς τὸ ἐλλιπὲς ἔξωθεν ἐπιῤῥεούσας. In re corporea proprie ita exprimitur Sympof. VI. p. 696. B. de foliditate olei: ἔστι γὰρ πυκνότατον· οὐ γὰρ ἔχει μεταξὺ τῶν ξηρῶν καὶ γεωδῶν ἐν αὑτῷ μερῶν κενώματα καὶ πόρους, οἷς δέξεται τὸ πλεμπίπλον. Sic animus hominis nimium fe ipfum amantis, non folidus, fed vanus et inflatus, multos habet inanes locos, in quos adulatorem recipiat. Ὁρμητήριον proprie in re bellica eft *munimentum, locus tutus, unde quis in hoftem excurrere, et quo fe recipere poffit.* Metaphora Plutarcho non infrequens. De Sui Laude p. 546. B: μέγα γὰρ ἡ περιαυτολογία τὴν φιλαυτίαν ὁρμητήριον ἔχουσα, καὶ τοῖς πάνυ δοκοῦσι μετρίως ἔχειν πρὸς δόξαν ἐμφαίνεται πολλάκις ἐπιτιθεμένη. Catone Maj. p. 353. C. dicitur, *cum adverfus principes in rep. viros de principatu contendiffet*, μηδὲν ὁρμητήριον ἔχοντα πλὴν φωνὴν παῤῥησιαζομένην ὑπὲρ τῶν δικαίων. Cicerone p. 866. B: βουλόμενος ὁ Κατιλίνα; ἰσχυρόν τι προκαταλαβεῖν ὁρμη-

τήριον, ὑπατείαν μετῄει. Themiſtius in Ariſtotelem De Anima I. p. 64. a: οὐκ ἔστιν ἡμῖν τὸ ἀληθὲς τοῦτο πρὸς τὰ λοιπὰ ὁρμητήριον. Notavit hunc uſum etiam P. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 680.

p. 49. A. φιλοκόλαξ—οἰόμενος] Ariſtoteles Ethic. Nicomach. VIII. 8: Οἱ πολλοὶ δὲ δοκοῦσι διὰ φιλοτιμίαν βούλεσθαι φιλεῖσθαι μᾶλλον ἢ φιλεῖν· διὸ φιλοκόλακες οἱ πολλοί· ὑπερεχόμενος γὰρ φίλος ὁ κόλαξ, ἢ πρὸς ποιεῖται τοιοῦτος εἶναι καὶ μᾶλλον φιλεῖν ἢ φιλεῖσθαι. Rhetoric. I. 11: Ἐπεὶ δὲ τὸ ὅμοιον καὶ τὸ συγγενὲς ἡδὺ ἑαυτῷ ἅπαν, μάλιστα δ' αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν τοῦτο πέπονθεν, ἀνάγκη πάντας φιλαύτους εἶναι, ἢ μᾶλλον ἢ ἧττον· πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα ὑπάρχει πρὸς αὐτὸν μάλιστα. Ἐπεὶ δὲ φίλαυτοι πάντες, καὶ τὰ αὐτῶν ἀνάγκη ἡδέα εἶναι πᾶσιν, οἷον ἔργα, λόγους· διὸ φιλοκόλακες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ φιλεραστὰ καὶ φιλότιμοι καὶ φιλότεκνοι. Cicero De Amicitia XXVI: —*Aſſentatio, quamvis perniciosa ſit, nocere tamen nemini poteſt, niſi ei, qui eam recipit atque ea delectatur. Ita fit, ut is aſſentatoribus patefaciat aures ſuas maxime, qui ipſe ſibi aſſentetur et ſe maxime ipſe delectet. Omnino eſt amans ſui virtus: optime enim ſe ipſa novit, quamque amabilis ſit intelligit. Ego autem non de virtute nunc loquor, ſed de virtutis opinione.* In opponendis οἴεσθαι et βούλεσθαι, ut mox p. 65. D, eſt Demoſthenica forma ex Or. Olynth. III. p. 37. E: μέγα τοῖς τοιούτοις ὑπάρχει λόγοις ἡ παρ' ἑκάστου βέλησις· διόπερ ῥᾷστον ἁπάντων ἐστὶν αὐτὸν ἐξαπατῆσαι· ὃ γὰρ βούλεται, τοῦθ' ἕκαστος καὶ οἴεται. Menander, ſive Euripides, quamquam illius potius eſſe putem, apud Stob. Serm. XXIII. p. 190. ap. Grot. p. 116. Cleric. p. 24. in Fragm. Euripid. Incert. T. III. p. 595. edit. Muſgravii: Ὃ βούλεται γὰρ μόνον ὁρῶν καὶ προσδοκῶν, Ἀλόγιστός ἐστι τῆς ἀληθείας κριτής. Ab eodem exemplo ductum eſt Dionyſii Halicarnaſſenſis Judic. de Thucydide p. 249: ἃ γὰρ ἕκαστος εἶναι βούλεται περὶ τὸ φιλούμενόν τε καὶ θαυμαζόμενον ὑφ' ἑαυτοῦ, ταῦτα οἴεται· ὅσοι δὲ ἀδέκαστον τὴν διάνοιαν φυλάσσουσι, —οὔτε ἅπαντα ἐπαινοῦσιν ἐπίσης, οὔτε πρὸς ἅπαντα δυσχεραίνουσιν.

49. A. κατὰ Πλάτωνα] Leg. V. p. 605. F: ἀλήθεια πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς, πάντων δὲ ἀνθρώποις ἡγεῖται: ſententia a multis Veterum cum memorando, tum imitando, cele-

brata: ut notavimus in Epiſtola Critica ad D. Ruhnkenium p. 15.

49. B. *ἀντιτάττεται γὰρ—ἐλλειπῆ*] *Γνῶθι σαυτὸν*, ut factu difficillimum, ita præceptum nemini ignotum: de auctoribus dicemus quædam ad p. 164. B. Ad hujus loci argumentum pertinet dictum Chilonis ap. Stob. p. 176: *Χίλων ἐρωτηθεὶς, τί χαλεπώτατον; Τὸ γινώσκειν ἑαυτὸν, ἔφη. πολλὰ γὰρ ὑπὸ φιλαυτίας ἕκαστον ἑαυτῷ προστιθέναι.* Emblema *τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ* delevimus, et pro *ἐλλειπῆ* dedimus *ἐλλιπῆ*, obſecuti eodicum auctoritati. Illud compoſitione leniore retentum eſt in Colleg. Nov. ita: *τὰ μὲν ἀγαθὰ ἐλλειπῆ καὶ ἀτελῆ τὰ κακὰ—*. Ariſtoteles in eodem argumento verſans uſus eſt nomine et forma *ἐλλειπής*: Rhetoric. I. 11. *Διὰ δὲ τὸ ἡδὺ εἶναι τὸ εὐποιητικὸν, καὶ τὸ ἐπανορθῶν ἡδὺ τοῖς ἀνθρώποις ἐστὶ τοὺς πλησίον, καὶ τὸ τὰ ἐλλειπῆ ἐπιτελεῖν.* Hæc forma eſt in Plutarcho Opp. Mor. p. 391. F: *τῶν ἐλλειπῶν μόριων*, ubi A. B. D. dant *ἐλλιπῶν*. At vero *ἐλλιπὴς* diſerte eſt p. 238. E. 910. C. Vit. 845. A. Plato Leg. XI. p. 679. F. Thucydides ſæpe, ut Index Gr. habet. Cæterum pro *ποιῶν*, quod omnes libri habent, fuit quum legerę mallem *ἰῶν*, *ſincns*.

49. B. *οἱ θρῖπες ἐμφύονται μάλιστα τοῖς ἁπαλοῖς καὶ γλυκέσι ξύλοις*] *ἐνδύονται* habent C. D. Harl. 1. 2. Moſc. 2. Vulc. Jun. ex Moſc. 1. a priore manu: vulgatum tamen præferam. Theophraſtus Hiſt. Plant. V. 5. IX. 15: *τῶν δὲ ῥιζῶν ὅσαι μὲν γλυκύτητά τινα ἔχουσι, συμβαίνει θριπηδέστερας γίνεσθαι χρονιζομένας· ὅσαι δὲ δριμεῖαι, τοῦτο μὲν μὴ πάσχειν· ἀμαυροῦσθαι δ' αὐτῶν τὰς δυνάμεις μανεμένων καὶ κενεμένων· τῶν δ' ἔξω θηρίων ἄλλο μὲν οὐδὲν ἅπτεται ῥίζης, ἡ δὲ σφενδύλη πασῶν.* Ergo *θρὶψ* non eſt *τῶν ἔξω*, ſed in ipſa radice naſcitur. De ſimili beſtiola narrat Proclus ex Plutarchi Commentario in Heſiodum *Ἔργ.* 428. p. 103. —*εἶναί τι θηρίδιον, ὃ καλεῖται κὶς, διεθὲς τὰ ξύλα·—ἐγγίνεται δ' οὖν τὰ τοιαῦτα θηρίδια τοῖς γλυκέσι ἢ μαλακοῖς ξύλοις.* Theophraſtus Cauſ. Plant. IV. 16. eas vocat *τοὺς κίας*. Cæterum comparationi accommodatur a Menandro ap. Cleric. p. 218:—*Ὑπὸ τῆς ἰδίας ἕκαστα κακίας σήπεται, Καὶ πάντα τὰ λυμαινόμεν' ἔνεστιν ἔνδοθεν· Οἷον, ὁ μὲν ἰὸς τὸν σίδηρον, ἂν σκοπῇς, Τὸ δ' ἱμάτιον σὴ σῆπες, ἡ δὲ θρὶψ ξύ-*

λον. Quo loco notandum genus ἡ θρίψ: et pro σῆπες, quod eſt genus *ſerpentum*, corrigendum σῆτες, *tineæ:* reliqua emendatio petatur a Bentleio p. 80.

49. B. Οὐ λακύνθῳ ὀπαδεῖν] Præter libros, Vulcob. Schott. Collat. Muret. etiam Fulvius Urſinus in Fragmentis Lyricorum hunc locum referens p. 179. exhibet Ζακύνθῳ: et probat eamdem lectionem Valckenarius in Notis ad Orationem ſuam de Philippo Maced. p. 258, 259. comparans hoc dictum cum Homerico Od. Δ. 600—608. et Horatiano inde ducto Epiſt. I. 7. 41: *Non eſt aptus equis Ithacæ locus, ut neque planis Porrectus ſpatiis, nec multæ prodigus herbæ.* Idem in Zacynthum poterat valere, Ulyſſis item inſulam, dictam Homero Od. A. 24. ὑλήεσσα Ζάκυνθος, Virgilio Æn. III. 170. *nemoroſa Zacynthus.* Et fortaſſe verſus hujuſmodi fuerit Οὐδὲ Ζακύνθῳ ὀπαδεῖ, πυροφόροισι δ' ἀρούραις, Ἱππότροφος—. Cæterum in vulgata conſentiunt omnes cæteri libri, niſi quod D. habet πυροφόροισιν. Λήκυθος, *ampulla olearia, unguentaria, pigmentaria,* non ſatis recte in ſignum paupertatis et humilitatis adhibetur: rectiuſque *tritico* opponatur λέκιθος, *piſum in litore maritimo creſcens, tenue ac vile,* de quo Plutarchus Sympoſ. IV. p. 638. B. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. 675. Niſi forte Simonides frumenti et olei proventum comparare, et terras alterutro abundantes, veluti Atticam et Siciliam, ſignificare voluit.

49. C. πραγμάτων μεγάλων ὀλίθημα] Notandus verborum delectus Plutarcheus. Lyſandro p. 442. F: —τὰ καθ' ἕκαστον ὀλιθήματα καὶ πάθη τὰς πόλεις ἀνεπίμπλησι πραγμάτων πονηρῶν. Conſolat. ad Uxor. p. 611. A: αἱ δὲ ἀπὸ τῆς τύχης τροπαὶ μεγάλας ἀποκλίσεις οὐ ποιοῦσιν, οὐδὲ ἐπιφέρουσι συντυχικὰς ὀλιθήσεις τοῦ βίου. Sympoſ. VIII. p. 731. E: αἱ τοῦ σώματος κράσεις ὡρισμένας ἔχουσι τὰς ὀλιθήσεις. *Opes, imperium,* ſæpe dicuntur πράγματα, ut Latinis *res:* Opp. Mor. p. 37. A. 85. C. 176. D. 182. A. 337. C. 338. D. 403. C. 467. D. 766. D. Vitarum p. 33. B. 34. B. 39. A. 205. D. F. 209. E. 212. E. 236. C. D. 240. B. 242. B. 259. C. 277. A. 292. A. 293. C. 338. C. 370. B. C. 386. A. 389. C. 398. E. 400. A. E. 434. D. 435. E. 436. E. 440. D. 445.

A. 621. C. 622. A. 626. B. 629. E. 641. A. 669. D. 670. B. 687. D. 700. B. 747. E. 775. E. 782. D. 788. B. 791. D. 820. E. 903. D. 909. B. 911. B. 913. A. 917. E. 927. A. 929. B. 940. D 942. A. 957. D. 961. C. 964. D. 983. B. C. 997. D. 1006. E. 1034. C. 1040. E. 1049. C. D. F. 1058. B. 1066. C. 1067. A. 1068. D.

49. C. περίφωρος] *Deprehenſus in facto, facilis cognitu.* Plutarchus Apophth. Lac. p. 234. B: κρεῖττον ἐν ταῖς ἀλγηδόσι τελευτᾶν, ἢ περίφωρον γενόμενον, διὰ μαλακίαν τὸ ζῆν αἰσχρῶς περιποιήσασθαι. Alia compoſita, ibid. 238. F: μὴ εὐπερίφωρον τοῖς πολεμίοις εἶναι: ut recte citat Steph. Theſ. L. Gr. T. IV. p. 312. quamquam in ejus editione Plutarchi eſt vitioſe εὐπερίφορος. Sic κατάφωρος Quæſt. Gr. p. 305. B. Catone Min. 785. E: alia exempla attulit Abreſchius ad Ariſtænet. Epiſt. I. 6. p. 34.

49. C. οἱ μὲν γὰρ φθεῖρες] Ex Ariſtotele refert Apollonius Dyſcolus Hiſtoriæ Commentitiæ Cap. XXVII: Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τοῖς Ζωϊκοῖς· δύο γάρ εἰσιν αὐτῷ πραγματεῖαι, ἡ μὲν Περὶ Ζώων, ἡ δὲ Περὶ τῶν Ζωϊκῶν· οἱ φθεῖρες, φησὶν, ἐν τῇ κεφαλῇ, ἐν ταῖς μακραῖς οὐ φθίνυσι νόσοις, μελλόντων τελευτᾶν τῶν πασχόντων, ἀλλ' ἐπὶ τὰ προσκεφάλαια εὑρίσκονται, προλελοιπότες τὴν κεφαλήν. Alexander Aphrodiſienſis Problem. II. 30: Διὰ τί ἐν τῷ ἀπόλλυσθαι οἱ φθεῖρες ἀφίστανται, ἐν οἷς ἂν ὦσι τόποις; Ὅτι δέονται καὶ θάλψεως ᾗ τροφῆς ἐκ τοῦ αἵματος· τοῦτο δὲ καὶ καταψύχεται καὶ ἐκδατανᾶται· ζητοῦντες οὖν ἕτερον τόπον ὅμοιον τοῦ προτέρου, ἀφίστανται. Conferatur S. Bochartus, Hierozoici IV. 18. T. Opp. II. p. 583. Codex Venetus in margine exhibet Scholion: καὶ ἐν ἑτέροις λόγοις ταυτὸ τοῦτο εἴρηκεν, ἀλλ' ἐκεῖ μὲν τὴν αἰτίαν παρέλιπεν, ἐνταῦθα δὲ ᾗ τέθεικεν. Hæc qui ſcripſit, neceſſe eſt, plures habuerit Plutarchi libros quam nunc ſuperſunt, in quibus nil tale nos legere meminimus.

49. C. πράγμασι ξηροῖς καὶ κατεψυγμένοις] Elegans metaphora Plutarcho et alibi uſurpata. De Exilio p. 600. B: καὶ σοὶ τοίνυν παρ' ὀντινοῦν ἐστι τὸ κατεψυγμένον τοῦ ⟩ τοῦ βίου μέρος ἀναζωπυρεῖν καὶ ἀναθάλπειν: *exilium* ita vocat. An Seni Ger. Reſp. p. 787. A: δόξης καὶ φλόγος οὐ χαλεπὴ σωτηρία ᾗ τήρησις, ἀλλὰ μικρῶν ὑπεκκαυμάτων δεομένη, κατασβεσθὲν δὲ ᾗ

καταψυχθὲν, οὐδέτερον ἄν τις ἀπραγμόνως πάλιν ἐξάψειεν. 793. B: μήτε δὴ τελέως ἡμᾶς ἐκπαγέντας ἑαυτοὺς καὶ καταψυχθέντας ἀπραξίᾳ περιΐδοιμεν. Pompeio p. 643. D: ὁ δὲ (Λεύκυλλος) —ἀμβλὺς ἦν ἤδη καὶ κατέψυκτο τὸ πρακτικόν—. Item ξηρός: An Seni Ger. Reſp. p. 786. E: δεῖ μὴ περιορᾶν, ὥσπερ ἀθλητικὸν σέφανον, ἐν γήρᾳ ξηρὰν γενομένην τὴν δόξαν. Adv. Epicur. p. 1095. A: τῆς δὲ ἄλλης αὐτῶν πραγματείας ἀτερποῦς καὶ ξηρᾶς, ὥσπερ αὐτοὶ τὴν ἀρετὴν λέγουσιν, οὔσης—.

49. D. Ἀλλὰ τὴν τότε πεῖραν οὐ δεῖ περιμένειν—κατανόησιν τοῦ κόλακος] Cicero De Amicitia XVII: —*judicare difficile eſt ſane, niſi expertum. Experiundum autem eſt in ipſa amicitia. Ita præcurrit amicitia judicium, tollitque experiendi poteſtatem.* XXII: (*virtute*) *vero neglecta, qui ſe amicos habere arbitrantur, tum ſe denique erraſſe ſentiunt, cum eos gravis aliquis caſus experiri cogit. Quocirca, dicendum eſt enim ſæpius, cum judicaveris, diligere oportet; non, cum dilexeris, judicare.* Hoc a Theophraſto ſumtum et a Plutarcho memoratum De Frat. Am. p. 582. B. ibi notabimus. Philemon ap. Stob. Serm. XXX. p. 210. Grot. p. 135: Εὔχε μὴ λαβεῖν πεῖραν φίλων, *Periculum facere amicorum, eorum animum ipſo facto et uſu* (τῇ χρείᾳ) *cognoſcere.* Euripidi tribuit Plutarchus in Fabio Max. p. 184. B: Οὐ μόνον δ' ἦν ἄρα τὸ φίλων πεῖραν λαβεῖν, ὡς Εὐριπίδης φησὶν, οὐ σμικρὸν κακὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ φρονίμων στρατηγῶν: hinc in Fragmentis Incertarum Tragœd. poſitum CXIII. Idem Heraclid. 310: Ὦ παῖδες, εἰς μὲν πεῖραν ἤλθομεν φίλων. Ex hac proverbiali fere poteſtate interpretandum eſt illud Ciceronis ad Lentulum Ep. Diverſ. I. 5: —*adficior ſummo dolore, ejuſmodi tempora poſt tuam profectionem conſecuta eſſe, ut meam et cæterorum erga te fidem et benevolentiam abſens experirere. Te autem videre et ſentire, eamdem fidem eſſe hominum in tua dignitate, quam ego in mea ſalute ſum expertus, ex tuis literis intellexi.* Ubi Cortius vim Verbi *experiri* bene explicat, at minus recte retinet *in meam ſalutem.* Item ſimile in Epiſtola ad Appium III. 10: *Nollem accidiſſet tempus, in quo perſpicere poſſes, quanti ego te, quanti Pompeium—, quanti Brutum facerem: quamquam in conſuetudine quotidiana perſpexiſſes, ſicuti perſpicies.*

49. E. τῷ προγεγεῦσθαι τῶν θανασίμων φαρμάκων, εἰς τὴν κρίσιν ἀπολλύντες ἑαυτοὺς καὶ διαφθείροντες] Senſus non ſatis per ſe expeditus, ita expediendus: εἰς τὴν κρίσιν ἀπολλύντες ἑ. κ. δ. *perdentes ſe in judicium, perdentes ipſi ſe eo propoſito, ut poſſint judicare.* Simile adhibuit dictum Plutarchus De Curioſitate p. 517. A: πάντα πράγματα ζητεῖ, τὰ ξένων, τὰ ἠγεμόνων, οὐδὲ ἀκινδύνως ταῦτα ζητῶν, ἀλλ' οἷον εἴ τις ἀκονίτου γεύοιτο πολυπραγμονῶν τὴν ποιότητα, φθάσαι τῆς αἰσθήσεως προανελὼν τὸν προαισθόμενον: qui locus vano acumine friget et forte corrigendus ita, ut legatur, προανελὼν τὸ αἰσθησόμενον. Igitur, ut hic ſe perdit in αἴσθησιν, ut eam appetat, nec conſequatur: ſic φθείρει καὶ ἀπόλλυσι ſe in κρίσιν, qui eam appetit, nec conſequitur. Accipiendum ex uſu dictionis φθαρῆναι εἴς τι: ut Opp. Mor. p. 392. C, D. 717. F. 729. B. 948. F: ἡ φθορὰ μεταβολή τις ἐς τὸ τῶν φθειρομένων εἰς τἐναντίον ἑκάστῳ. 951. A. 1075. B. 1130. A.

49. E. τὸν φίλον εἰς τὸ καλὸν τιθέμενοι καὶ ὠφέλιμον—κόλακας εἰλημμένους] Tres enim ſunt cauſſæ, tria propoſita et genera amicitiæ, *bonum, jucundum, utile*, τὸ ἀγαθὸν καὶ καλὸν, τὸ ἡδὺ, τὸ ὠφέλιμον: ſic Plutarchus De Amicor. Multitud. p. 94. A. Ariſtoteles Ethic. Nicomach. VIII. 3: Adulator jucunditatem amico, at ſibi ipſi utilitatem quærit, ib. 3—10. Rhetoric. I. 11: igitur ſuavis et jucundus non continuo adulator cenſendus eſt: quod Plutarchus mox monebit p. 66. B. Cicero De Amicitia XVIII: *Accedat huc ſuavitas quædam oportet ſermonum atque morum, baudquaquam mediocre condimentum amicitiæ. Triſtitia autem et in omni re ſeveritas, habet illa quidem gravitatem: ſed amicitia remiſſior eſſe debet, et liberior, et dulcior, et ad omnem comitatem facilitatemque proclivior.*

49. F. χάριτές τε καὶ ἵμερος οἰκί' ἔθεντο] Heſiodi Theogon. 64: Παὶς δ' αὐτῆς Χάριτες καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσιν—. Obſecuti ſumus plurimorum codicum ſcripturæ; nam Baſ. Xyl. Harl. magis cum exemplo Heſiodeo congruunt, uno integro verſu exhibentes, Παὶς δ' αὐτῇ χ. τ. κ. Ἵ. ἰ. ἑ.

49. F. κατ' Εὐριπίδην] In Ione 744. Muſgr. Εἰς ὄμματ' εὖνε φωτὸς εἰσβλέψαι γλυκύ. Eodem dicto utitur Plutarchus in hoc ipſo libro p. 69. A. ubi item eſt ἐμβλέψαι: Stobæus

Serm. CXII. p. 583: idque probat Valckenarius Diatrib. p. 178.

p. 50. A. Εὔηνος εἶπε, τῶν ἡδυσμάτων τὸ πῦρ εἶναι κράτιστον] Idem dictum alibi ter citatur a Plutarcho Opp. Mor. p. 126. D. 697. D. 1010. C. Senſus eſt: *Ignis per ſe ipſe maximum eſt cibi condimentum.* Dicitur enim ἥδυσμα proprie de *cibi* condimento, id eſt, *carnis* et *piſcis*, ὄψου, *obſonii*: quorum præcipuum eſt condimentum, ne ſint cruda, ſed ignem ſubierint. Huc ſpectat Hegeſander ap. Athen. XIII. p. 564. A: Ἡγήσανδρος δ' ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τῶν ἡδυσμάτων φησὶν ἱερᾶν πάντας, οὐ τῶν κρεῶν οὐδὲ τῶν ἰχθύων· ἀπογενομένων γοῦν τούτων (τῶν ἡδυσμάτων), οὐδεὶς ἡδέως ἔτι προσφέρεται τὸ κρέας οὐδὲ τὸν ἰχθῦν, οὐδὲ ἐπιθυμεῖ τῶν ὠμῶν καὶ τῶν ἀνηδύτων.

50. A. οὐκ ἔστιν εἰπεῖν] Fere abundat, poſt interrogationem πῶς ἄν, quæ jam per ſe ipſa negat. Sic Plutarchus, Pyrrho p. 389. E: πῶς ἂν ἀπλόμενοι καὶ ψαύοντες ἀλλήλων ἀτρεμοῖεν, ἐν τοῖς παροῦσι μὴ ἀδικοῦντες, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. An Seni Ger. Reſp. p. 790. D, E: ἢ πλοίων μὲν ἄρχοντας οὐ ποιεῖ γράμματα κυβερνητικὰ—πόλιν δὲ μεταχειρίσασθαι καὶ πεῖσαι δῆμον ἢ βουλὴν δύναιτ' ἂν ὀρθῶς νέος ἀναγνοὺς βίβλον—ἂν μὴ—μετὰ κινδύνων καὶ τραγμάτων λάβῃ τὴν μάθησιν; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. Adv. Colotem p. 1114. E: καίτοι πῶς ἂν ἀπέλιπεν αἴσθησιν καὶ δόξαν, αἰσθητὸν μὴ ἀπολιπών, μηδὲ δοξαστόν, ὃ οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. Compoſitio ita eſt accipienda, quaſi ſit qui reſpondeat: veluti in Muſonii diſputatione ap. Stob. Serm. XLVI. p. 339: ἆρ' ἐθέλοι ὅπως βασιλεὺς ἀγαθὸς εἴη τις ἄν, μὴ ἄνθρωπος ἀγαθὸς ὤν; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. In ſimili conſtructionis forma etiam οὐκ ἔστιν ponitur: de quo alibi dicemus.

50. A. γάνωμα] Vide notam ad p. 42. B. 48. C.

50. B. ὑπομένουσι] Ab hac ſcriptura quidem codices abeunt: E. Moſc. 1. 2. Voſſ. Harl. Turneb. ὑπομενούσης, quod hujus loci ſententia repudiat: C. ſuperſcripto ὑπομενούσης, et ſine ſuperſcriptione D. Venet. Vulcob. ὑπομένομεν. Sed tertiam perſonam præferam: quippe qua et Græci et Latini ſæpe ita utuntur, ut non apponant nomen, quod addendum erat: ut recte animadvertit C. A. Dukerus ad Thucyd. VII. 69. ubi ad ὅπερ πάσχουσιν, Scholiaſtes vere an-

notat οἱ ἄνθρωποι, δηλονότι. Eſt vero hic uſus tertiæ perſonæ pluralis Indicativi Præſentis, pars proprietatis Plutarcheæ, ut fere ſignificet, *ſolent facere*. Sic Opp. Mor. p. 66. E. οἴονται, *ſolent putare*: 74. B. ἀπελαύνουσι, *depellere ſolent*: 78. C. ἐπιγαυροῦσιν ἑαυτούς: 153. D. ἀπαγορεύουσιν: 622. E. ἐγκωμιάζουσι: 627. E. 631. C. ἀνατρέπουσιν, *homines ſolent ſubvertere*: 640. F. παραπηγνύουσι, *homines ſolent adfigere*: ſimiliter, 669. A. 702. A. 709. F. 759. A. 795. E. 856. C. 966. D. 981. D. 1104. D. Vit. 742. F.

50. B. τὴν φιλίαν ὑπὸ τῆς κολακείας παρατρεχομένην] Seneca Epiſt. XLV. p. 112: *Adulatio quam ſimilis eſt amicitiæ? Non imitatur tantum illam, ſed vincit et præterit: apertis et propitiis auribus recipitur et in præcordia ima deſcendit, eo ipſo gratioſa, quo lædit. Doce, quemadmodum hanc ſimilitudinem dignoſcere poſſim.*

50. C. Τί δὲ οὐ μέλλει;—ἂν τὸν ἀληθινὸν κόλακα καὶ μετὰ δυνάτητος καὶ τέχνης ἁπλόμενον τοῦ πράγματος διώκωμεν] Adulator, qui peritia et arte adulandi valet, notatus eſt a nobis p. 13. B. Hic non prætereundus eſt Iſocrates Ad Nicoclem p. 35: Διόρα καὶ τοὺς τέχνῃ κολακεύοντας καὶ τοὺς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντας, ἵνα μὴ πλέον οἱ πονηροὶ τῶν χρηστῶν ἔχωσιν. Dion Chryſ. Or. LXXVIII. p. 660. B, C: Μύριοι μὲν γάρ εἰσιν, οἳ ἕκοντες καὶ πάνυ προθύμως θεραπεύσι τοὺς πλουσίους καὶ δυνατούς· καὶ μεσὰ πάντα κολάκων ἐστὶ, καὶ μετ' ἐμπειρίας καὶ τέχνης αὐτὸ πραττόντων. Animadvertendus etiam uſus verborum. Τί δ' οὐ μέλλει; *Quidni? Quare hoc non ita futurum ſit?* Expoſuerunt Vigerius et Hoogeveenius De Idiotiſm. Gr. L. Cap. V. Sect. VIII. p. 264. Plutarchea exempla legantur Opp. Mor. p. 98. A. 149. D. 156. A. 170. E. 184. C. 422. A. 831. B. 1100. A. Ἀληθινὸν κόλακα, *verum adulatorem*: dicitur ἀληθινὸν, quidquid in ſuo genere ſatisfacit, ſui generis munus numeroſque explet: ſic mox p. 59. E. ἀληθινῶν ἁμαρτημάτων. Δυνάτης, *peritia, ſcientia, facultas uſus, artis*, eſt vocabulum medium, ut item τέχνη: ſimpliciter poſitum plerumque bono, nonnumquam malo ſenſu uſurpatur: exempla aliis paſſim locis proferemus. Διώκειν τι, *aliquid diſputando perſequi*, Plutarch. Quæſt. Rom. p. 269. D: τῶν ἡμερῶν τὸν ἀκριβέστατον ἀριθμὸν διώκειν. De Orac.

Def. p. 435. F: τὸ κατ' ἀνάγκην—μετιὼν ἀεὶ καὶ διώκων, *necessarias caussas quærens ac persequens.* Hæc est una ex formis illius generis, quo διώκειν universe significat *aliquid petere, consectari,* de qua alio loco dicemus.

50. C. αὐτοληκύθους] *Qui lecythum,* id est, *ampullam unguentariam, ipsi, non per servum, gestant; ea offerenda stipem ab aliis colligunt: pauperes et edaces assectatores divitum.* Vox a Demosthene usurpata Or. adv. Cononem p. 729. B. indeque notata docteque explicita a Lexicographis, Harpocratione, Polluce IX. 62, Hesychio, Suida, horumque recentioribus interpretibus, nostram non desiderat operam, qui ab aliis occupata repetere nolumus. Illud non alienum sit addere: Plautum istos αὐτοληκύθους significasse inducentem Parasitos ita loquentes: Persa I. 3. 43: *Cynica esse e gente oportet Parasitum probe: Ampullam, strigilem, scaphium, soccos, pallium, Marsupium habeat, inibi paulum præsidii, Qui familiarem suam vitam oblectet modo.* Sticho II. 1. 77: *Rubiginosam strigilem, ampullam tubidam, Parasitum inanem, quo condas reliquias.* Codex C. in margine hæc habet: Καὶ Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις περὶ τοῦ Φαβωρίνου ὅτι ἐπιτήδειος Ἡρώδῃ τῷ Σοφιστῇ ἐγένετο· ὅθεν καὶ τελευτῶν κληρόνομον Ἡρώδην ἀπέφηνεν βιβλίων καὶ τοῦ οἰκέτου τοῦ Αὐτοληκύθου· ἦν δὲ οὗτος καὶ ἱκανῶς μέλας, ἄθυρμα Ἡρώδου καὶ Φαβωρίνου· ξυμπίνοντας γὰρ αὐτοὺς διῆγε, ἐγκαταμιγνὺς ἔνοικα Ἀττικὰ, καὶ πεπλανημένῃ τῇ γλώττῃ βαρβαρίζων: quæ aliquot verbis integriora exstant apud Philostratum Vit. Sophist. I. 8. p. 490.

50. C. τραπεζέας] Hesychius: Τραπεζεύς· παράσιτος ἄκλητος. Τραπεζῆες· οἱ πρὸς τὰς τραπέζας λιχνεύοντες· καὶ οἱ ἐπιτραπέζιοι, καὶ οἰκουροί· refertur posterior glossa ad Homer. Odyss. P. 309. τραπεζῆες κύνες. Simili cognomine Pollux VI. 123. τραπέζης φίλος.

50. C. μετὰ τὸ κατὰ χεῖρας ὕδωρ] *Posteaquam ad cœnam euntibus et accubituris aqua præbita est ad lavandas manus.* Forte χειρὸς rectius sit, quod tamen soli habent Anon. Vulcob. Turneb. Plutarchus videtur aliquod Comici dictum spectare. Athenæus IX. p. 408. E: Φιλύλλιος δὲ ἐν Αἴγῃ κατὰ χειρῶν εἴρηκεν οὕτως—Ἔπειτα κατὰ χειρῶν ἑκάστῃ καὶ

μύρον τι δοῦναι. Μένανδρος Ὑβρίᾳ, Οἱ δὲ κατὰ χαιρῶν λαβόντες περιμένουσι φίλτατοι. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ Γραμματικὸς ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Καλλιμάχου πίνακας, χλευάζει τοὺς οὐκ εἰδότας τὴν διαφορὰν τοῦ τε κατὰ χαιρὸς, καὶ τοῦ ἀπονίψασθαι· παρὰ γὰρ τοῖς παλαιοῖς τὸ μὲν πρὸ ἀρίστου ἢ δεῖπνου λέγεσθαι κατὰ χαιρὸς, τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ἀπονίψασθαι: adfert et Homericum Odyſſ. A. 146. ἐπὶ χεῖρας, et Sophronis Τάλαινα Καικόα, κατὰ χαιρὸς δοῦσα, ἀπόδος ποχ' ἁμῖν τὰν τράπεζαν: ita in exemplo Gronoviano e codice Florentino adſcriptum eſt pro ποθ' ἡμῖν τὴν τράπεζαν. Conferatur et Philoxenus ap. eumdem XV. p. 685. D. Pollux VI. 92. ibique Seberus. Utitur et Plutarchus, ut proverbiali, in Phocione p. 745. B: ἀξιοῦσι τὸς βασιλεῖς τοῖς κόλαξι χρῆσθαι μετὰ τὸ κατὰ χαιρὸς ὕδωρ: ubi Salmaſius ad ſuum exemplum adſcripſit: *poſt manualem aquam, ut Tertullianus:* locus eſt in Apologetico Cap. 39. Eodem Comici moris exemplo dixit Plautus Perſa V. 3. 16: —*Hoc age, accumbe: hunc diem ſuavem Meum natalem agitemus amœnum: date aquam manibus: apponite menſam.*

50. C. Μελάνθιον τὸν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου παράσιτον] Melanthium iſtum ejuſque dictum apud alios Antiquos legere me non memini. Alexandri Pheræ, Theſſaliæ civitatis, tyranni, ejuſque et crudelitatis et cædis multi meminerunt, Plutarchus in primis, Pelopida p. 292—297. Xenophon Hellenic. VI. p. 601. Diodorus Siculus XV. 61. 71. 75. 80. XVI. 14. aliique complures citati N. Heinſio ad Ovid. Epiſt. ex Ponto II. 9. 43. et L. C. Valckenario ad Orationem ſuam de Philippo Macedone p. 259.

50. D. τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν τράπεζαν ἐγκυκλουμένους, οὓς οὔτε πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ χαλκὸς εἴργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον] Eſt Eupolidis Comœdia Κόλακες, unde idem dictum profert Plutarchus in libello, cujus eſt argumentum Philoſophandum eſſe cum Principibus p. 778. D: τοὺς Καλλίου κωμῳδουμένους κόλακας λέγουσιν, Οὐ πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ χαλκὸς εἴργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον, καὶὰ τὸν Εὔπολιν. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Aves 284: Ὁ Ἱππονίκου Καλλίας ἐδόκει τὰ πατρῷα διεσπαρκέναι εἰς ἀσάλγειαν, εἰς ληφθεὶς μοιχεύων καὶ ἀποτίσας χρήματα· κεκωμῴδηκε δὲ αὐτὸν ἱκανῶς Εὔπολις ἐν τοῖς Κόλαξι. Maximus Tyrius Diſſ. XX. 7. Καλλίαν μὲν ἐν Διονυσίοις ἐκωμῴδει Εὔ-

πολις, ἰδιώτην ἄνδρα ἐν συμποσίοις κολακευόμενον, ὅπου τῆς κολακείας τὸ ἄθλον ἦν κύλικες, καὶ ἑταῖραι, καὶ ἄλλαι ἀνδραποδώδεις ἡδοναί. Eſt fere proverbialis forma: v. c. M. Antoninus VIII. 41: τούτου γὰρ οὐ πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐ τύραννος, οὐ βλασφημία, οὐχ ὁτιοῦν ἅπλεται. Zenobius Proverb. III. 19: Διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς βίπλειν δεῖ· Ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων καὶ βιψοκινδυνα ποιούντων: ubi alia attulit A. Schottus. Ex eodem Comico fonte fluxit Terentianum Eunuch. III. 2. 38: *Tace tu, quem ego eſſe infra infimos omnes puto Homines: nam qui huic animum aſſentari induxeris, E flamma petere te cibum poſſe arbitror.* Ἐγκυκλούμενοι, *tamquam globo facto irruentes in convivium*, vix dicam Plutarchi ſit an Eupolidis, cujus fortaſſe hic modus fuerit: —οὐς φοιτᾷν ἐπὶ δεῖπνον Οὐ πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ χαλκὸς εἴργει. Neque quid hujus verbi hoc loco ſubeſſe videtur corruptelæ, quod ſuſpicabatur P. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 269. ubi plura de hoc verbo: quibus adjungantur ea, quæ dudum prodidit H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. 506.

50. E. κλιμακίδας] Videtur a Clearcho ſumſiſſe, cujus de hac re narrationem ſervavit Athenæus VI. p. 256. D: —Γεγόνασι δὲ παρ' ἡμῖν, ἡ ἐπὶ Γλαῦ τοῦ Καρὸς, γυναῖκες ὑπὸ τὰς ἀνάσσας, αἱ προσαγορευθεῖσαι κολακίδες· ἀφ' ὧν ὑπολιπεῖς τινες εἰς τὸ πέραν ἀφικόμενοι μετάπεμπτοι πρός τε τὰς Ἀρταβάζου καὶ τὰς Μέντορος γυναῖκας, κλιμακίδες μετωνομάσθησαν ἀπὸ τοιαύτης πράξεως· ταῖς μεταπεμπομέναις ἀρεσκευόμεναι κλίμακα κατεσκεύαζον ἐξ ἑαυτῶν οὕτως, ὥστε ἐπὶ τοῖς νώτοις αὐτῶν (ita leg. pro αὐτῷ) τὴν ἀνάβασιν γίγνεσθαι ἡ τὴν κατάβασιν ταῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ὀχουμέναις. In Cypro reges dicebantur βασιλεῖς, eorum fratres et filii ἄνακτες, ſorores et filiæ ἀνάσσαι: quod et Iſocratis indicio conſtat in Evagora p. 350. Alia ad intelligendum Clearchi locum petantur a Dalecampio et Caſaubono. Ejuſdem adulationis memoriam prodidit Valerius Maximus IX. 1. Extern. 7: *Sed tamen effeminatior multitudo Cypriorum: qui reginas ſuas mulierum corporibus veluti gradibus conſtructis, quo mollius veſtigia pedum ponerent, currus conſcendere æquo animo ſuſtinebant.* Conferatur et J. Meurſius in Cypro II. 8. hoc etiam ſolerter monens, Clearchum illo παρ' ἡμῖν ſignificare, *apud nos in Cypro*;

fuit enim Solenſis, ex urbe Solis Cypri, non ex altera Ciliciæ. Harl. 2. et Vulcob. *ὑποκλινόμεναι*, minus frequens, minuſque rei præſenti conveniens, quam vulgatum; de quo poſtea dicemus.

50. E. *περὶ τοὐπτανεῖον*] Uſitata in hoc argumento notatio. Plutarchus De Amicor. Multitud. p. 94. B: *εἰδαιμονίζεσι τοὺς πολυφίλους· καίτοι πλείονάς γε μυίας ἐν τοῖς ὀπλανσίοις αὐτῶν ὁρῶσιν.* Reip. Ger. Præcept. p. 823. E: *μηδὲ ἐκπεπλῆχθαι τὴν ἐκ θεάτρων ἢ ὀπλανσίων ἢ πολυανδρίων προσιζαμένην τοῖς ὄχλοις δόξαν.* Adv. Epicur. p. 1093. F: *οὐκ ἄξιον οὐδαμῆ τὰς ἐκ τῶν ὀπλανσίων ἢ μαγρυλλίων ἐκείνας ἡδονὰς παραβάλλοντα ταύταις παλαιχύνειν τὸν Ἑλικῶνα ἢ τὰς Μούσας.* Proprio ſenſu adhibetur in Craſſo p. 547. D. et Antonio 928. B.

50. E. *σκιὰν μετρῶν ἐπὶ δεῖπνον.*] Hoc in Comœdiis uſitatum paraſitis, umbra Scioterici tempus cœnæ obſervare. Videatur Caſaubonus ad Athenæum VI. p. 243. A. Animadverſ. p. 425. et ſeq. Heſychius *Δεκάπους ςοιχεῖον· οἱ ἐπὶ δεῖπνον κληθέντες τὰς ὥρας οὕτως ἐξελάμβανον πρὸς τὴν σκιὰν ἀναμετρῶντες·* ubi conſulantur interpretes. Idem in *Δωδεκάποδος* et *Ἐπλάπους σκιά*. J. Kuhnius ad Pollucem I. 72.

50. E. *Πλάτων φησὶν, ἐχάτης ἀδικίας εἶναι, δοκεῖν δίκαιον, μὴ ὄντα*] Republ. II. p. 423. A: *ἐχάτη γὰρ ἀδικία, δοκεῖν δίκαιον εἶναι μὴ ὄντα.* Plutarchus idem adhibet, Sympoſ. I. p. 613. F: De Herodoti Malign. p. 854. E. Cicero Off. I. 13. fin. ex eodem fonte: *Totius autem injuſtitiæ nulla capitalior eſt, quam eorum, qui, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni eſſe videantur.*

50. E. *συνεμπίπλεσαν*] Videtur corrigendum vel *συνεμπίπλεσα* ſcil. *ἡ κολακεία*; vel, ut Collat. Muret. et Mez. notant, *συνεκπίπλεσαν*: refertur enim ad alterutram proximarum comparationum, vel ad *συνασπεσὼν*, vel p. 51. A, *συνεκπίπλα.*

50. E. *Γωβρύης—Δαρεῖον ἐκέλευσεν ᾠδεῖν—*] Sumtum ex Herodoto III. 78: *ἦν γὰρ δὴ θάλαμος ἐσέχων ἐς τὸν ἀνδρεῶνα· εἰς τοῦτον καταφεύγει (ὁ Μάγος) θέλων αὐτοῦ προθεῖναι τὰς θύρας· καὶ οἱ συνασπίπλεσι τῶν ἐκλὰ δύο, Δαρεῖός τε καὶ Γωβρύης· συμπλακέντος δὲ Γωβρύεω τῷ Μάγῳ, ὁ Δαρεῖος ἐπεζεὼς ἠπόρει, οἷα ἐν σκότει, προθυμεόμενος μὴ πλήξῃ τὸν Γωβρύην· ὁρέων δέ μιν*

ἀργὸν ἐπεσεῶτα ὁ Γωβρύης, εἴρετο ὅ, τι οὐ χρῆται τῇ χερί· ὁ δὲ εἶπε, Προμηθεύμενος σέο, μὴ πλήξω· Γωβρύης δὲ ἀμείβετο, Ὥδε ἢ δι' ἀμφοτέρων τὸ ξίφος. Δαρεῖος δὲ ἡσθέμενος, ὥσέ τε τὸ ἐγχειρίδιον, καὶ ἔτυχέ κως τοῦ Μάγου. Præter citatos Weſſelingio ſcriptores, hinc ſua duxerunt Valerius Maximus III. 2. Ext. 2. qui temere facta duorum virorum confundit: *Age, Darii quantus ardor animi? qui cum ſordida et crudeli Magorum tyrannide Perſas liberaret, unumque ex iis obſcuro loco abjectum corporis pondere urgeret, præclari operis ſocio plagam ei inferre dubitanti, ne, dum Magum petit, ipſum vulneraret: Tu vero, inquit, nihil eſt quod reſpectu meî timidius gladio utaris: vel per utrumque illum agas licet, dum hic quam celerrime pereat.* Imitatur Ariſtides Or. Athen. ad Theb. T. I. p. 502: ὁμοιότατον παίδων (Φίλιππος), ὥσπερ ἂν εἰ δυοῖν ἀνδροῖν ἐχώντων ἐπιὼν, τὸν μέσον καὶ πρὸς αὐτοῦ τοῦτ' ἀνέπαθε, ὅτι δι' αὐτοῦ τὸ σιδήριον ὥσας ἀποκτενεῖ τὸν ἕτερον, αὐτοῦ δὲ ἀφέξεται. Or. Platon. II. p. 236: ἀλλ', ὦ πάντων θαυμάσιε Πλάτων, μὴ δι' ἀμφοῖν ὦθε, καὶ ταῦτ' οὐ διὰ τῶν φίλων ἑνὸς καὶ τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ διὰ σαυτοῦ τε καὶ τούτων, οὓς φίλους εἰκὸς ἦν μᾶλλον ἡγεῖσθαι.

50. F. Ἐρρέτω φίλος σὺν ἐχθρῷ] Verſus Tragici incerti, quem in Metrica Proverbia retulit A. Schottus, 1283: eumdem Latine poſuit Cicero in Orat. pro Rege Dejotaro Cap. IX: *De Domitio dixit verſum Græcum eadem ſententia, qua etiam nos habemus Latinum,* "*Pereant amici, dum* "*una inimici intercidant.*" Videatur et Eraſmus Adag. p. 1883.

p. 51. B. ὑπάγεται ἡδοναῖς] Ita omnes libri, excepto Turn. ἐπάγεται: quod fere eodem redit. Recte vertit Xylander, *delinit voluptatibus.* Ita Plutarchus frequens eſt in hoc verbi et ſignificationis uſu, ut ſit vel in bonam partem *conciliare ſibi quem*; vel etiam in malam, *ſibi quem ſubjicere:* veluti Vitar. p. 337. A. 398. C. 479. C. 492. B. 495. C. 655. B. 915. D. 941. B. 926. F.

51. B. πυρὸς ἢ ὕδατος ὁ φίλος ἀναγκαιότερος—] Proverbium etiam a Cicerone laudatum De Amicitia Cap. VI: *Itaque non aqua, non igne, ut aiunt, pluribus locis utimur, quam amicitia.* Notavit etiam Eraſmus Adag. p. 112.

51. C. Οὐ παῖς Ἀχιλλέως—] Proverbiale, quo utitur Plutarchus in Alcibiade p. 203. D: ἐν γοῦν τῇ Λακεδαίμονι πρὸς τὰ ἔξωθεν ἦν εἰπεῖν, Οὐ παῖς Ἀχιλλέως, ἀλλ' ἐκεῖνος εἴη ἂν αὐτὸς, οἷον Λυκοῦργος ἐπαίδευσε. Retulit in Proverbia Metrica A. Schottus, 757. Iambus Tragici esse videtur, Οὐ παῖς Ἀχιλλέως, ἐκεῖνος δ' αὐτὸς εἶ, ad Neoptolemum dictus; quali sensu fere ipse dicit apud Sophoclem Philoctete 355: —καί μ' οὐδὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς Ἑκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν Τὸν ἐκτὸς ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.

51. C. τὴν παῤῥησίαν—] De hac per totum hunc librum præcipitur, v. c. p. 55. B. 59. A—E. 60. B. D. 61. A—C. 66. A—E. 67. E. 68. B—F. 69. A. C. E. 70. B. E. 71. B. D. 72. B. E. F. 73. A. B. D. 74. A—E. Isocrates Epist. ad Philipp. p. 712: παῤῥησίαν, οὐχ ἣν οὐ προσῆκεν, ἀλλὰ τὴν εἰκότως ἂν μέγιστον γιγνομένην σημεῖον τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τοὺς φίλους. Philo Jud. Quis Rer. Div. Hæres p. 484. C: παῤῥησία δὲ φιλίας συγγενές· ἐπὶ πρὸς τίνα ἄν τις ἢ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον παῤῥησιάσαιτο. Ib. p. 485. C: μήτε ἄνευ εὐλαβείας παῤῥησιάζεσθαι, μήτε ἀπαῤῥησιάστως εὐλαβεῖσθαι.

51. C. ἐπιλλώπιωσαν] *Superciliis adnictantem*, non male reddidit Xylander. A primitivo ἴλλω, *volvo*, unde ἴλλος, *oculus*, est ἐπιλλίζων, *volubiles oculos cui adjicio*: et compositum pleonasticum ab ὄπω, ὄπιω, *video*, ἰλλώπιω. Videatur præter Stephanum Thes. L. Gr. T. I. p. 1919. Hemsterhusius ad Pollucem II. 52. et uberrime ad Hesychium voc. ἰλλώπων T. II. p. 42; aliquid etiam J. Marklandus Explicat. Vet. Loc. p. 246. In margine codicis A. est ab eadem manu scholion, et item in E. et C: ὀφθαλμοῖς διανεύουσαν· ἴλλος γὰρ ὁ ὀφθαλμὸς, ἴπιλλος δὲ ὁ διάστροφος τοῖς ὀφθαλμοῖς: mutilum exstat in Voss. et Mosc. 1.

51. D. δυσφώρατος] Ter in hoc libro occurrit, ubique magna cum varietate. Hic plurimi libri δυσφωρότατος, C. E. F. Mosc. 1. 2. Voss. at Harl. 1. Turneb. δυσφορώτατος: tum Venet. a prima manu δυσφωράταλος, vitiose: deinde D. et Venet. a secunda manu δυσφωρατότατος: reliqui cum vulgata consentiunt. Δύσφωρος item probum est vocabulum, ut εὔφωρος, κατάφωρος, περίφωρος: nec minus δυσφώραλος probum, et usurpatum in Positivo quidem gradu, sed in

Superlativo magis δυσφορότατος a δύσφορος, quam δυσφορατότατος a δυσφόρατος uſitatum fuiſſe dicam. Idque in aliis vocabulis factitatum reperimus, ut ſimilium ſyllabarum una omitteretur, ne ingratus ſonus aures offenderet. Sic in Plutarcho Sympoſ. IV. p. 660. C: εὐτυπωτάτων dicitur, quaſi ſit ab εὔτυπος, quamquam ſenſus requireret εὐτυπωτοτάτων ab εὐτύπωτος. Craſſo p. 556. C. εὐχαιρότατον, ubi codex Moſc. habet εὐχαιρότατον ſaltem ad proſodiam rectius, at ſententia loci requirit εὐχαιρωτότατον, *facillimum ad ſubigendum* ab εὐχαίρατος. Artaxerxe p. 1024. C: τῶν θηρίων τὰ ἀτιθάσσευτα καὶ δυσεξημερώτατα, debebat vel Poſitivus eſſe δυσεξημέρατα, vel Superlativus δυσεξημερωτότατα. In Xenophonte Cyropæd. I. p. 35. B. εὐχαιροτάτης, et Œcon. VIII. 4. εὐχαιρότατον: ubi quod Stephanus corrigi volebat, εὐχειρωτοτάτης et εὐχαιρωτότατον, tamquam certiſſimas emendationes recepit Zeunius: perperam illi quidem. Strato Epigram. LXXXVIII. apud Brunckium Analect. ad apem: —Οὐ παύσῃ βομβεῦσα, καὶ ἀνθολόγοισι θέλουσα Ποσσὶν ἐφάψασθαι χρωτὸς ἀκηρατάτου: pro ἀκηρατωτάτου ab ἀκήρατος, *incorruptus, immortalis*, ſumſit Superlativum nominis ἄκηρος, itaque duplici ſignificatione vim acuminis auxit; eſt enim et *ſine cera, non idoneus ceræ*, a κηρὸς, et *incorruptus, immortalis*, a κὴρ, *fatum, corruptio*. Eodem modo ab ἀλλόκοτος Plato Comicus fecit ἀλλοκώτερον et ἀλλοκώτατον, teſte Lexico Sangermanenſi, quod Ruhnkenius citavit ad Timæum p. 24. Τραγῳδιδάσκαλος, Καμῳδιδάσκαλος, pro Τραγῳδιοδιδάσκαλος, Καμῳδιοδιδάσκαλος, de cujus ſcriptura et Sylburgius et T. Hemſterhuſius ad Plut. Ariſtophanis p. 89. dubitant. Latini a *pœnitet* Futurum Participii fecerunt *pœniturum*, non *pœnititurum:* de quo Forcellinus in Lexico. Ergo decurtatæ hujus formæ uſus ſatis extra dubium poſitus eſt. Quamquam et plena forma in uſu manſit, apud eos præſertim, qui tantum auribus non dandum cenſerent: ex quo genere eſt apud Pſeudo-Plutarchum Placit. Philoſ. III. 3. p. 893. E. πολυσωματωτέρῳ: Galenum Protreptico Cap. IV. T. II. p. 4. D: πάντων σχημάτων ἑδραιότατόν τε καὶ ἀμεταπλωτότατον ἔχει τὸν κύβον.

51. D. ὑλήμασι] Habet Plutarchus Quæſt. Nat. p. 911.

E: ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ βλασάνειν ὑλήματα καὶ φυτά. Ibid. p. 917. E: τῶν φυτῶν καὶ τῶν ὑλημάτων ὀσμαί. Alia ex Theophraſto apponit H. Steph. Theſ. L. Gr. T. IV. p. 741. Cæterum hoc loco ſignificantur polypodis converſiones, de quibus nominatim dicitur mox p. 52. F.

51. D. ἢ φησιν ὁ Πλάτων] Phædro p. 341. G. reprehendens *amatorem* ἀλλοτρίοις τε χρώμασι καὶ κόσμοις, χήτει οἰκείων, κοσμούμενον. Philo Jud. De Merced. Meretric. p. 862. A. in rhetorica amplificatione exempli Xenophontei de Virtute et Voluptate, Memor. Socr. II. 1: μύρων εὐωδεςάτων ἀποπνέουσα, τὴν ἀγορὰν οἰκίαν νομίζουσα, τριοδῖτις σοβᾷς, χήτει γνησίου κάλλους τὸ νόθον μεταδιώκουσα. Syneſius imitando variavit ad tyrannos transferens, Or. de Regno p. 20. A: τύραννοι δὲ εἰ θαυματοποιοῦσι κρυπτόμενοί τε καὶ σὺν ἐκπλήξει φαινόμενοι, φθόνος ἐδωὰς, χήτει σεμνότητος ἀληθινῆς ἐπὶ ϖροσποίησιν καταφεύγειν. Damaſcius MS. citatus Th. Galeo ad Jamblichum, De Myſteriis Ægypt. p. 196: αἱ νύμφαι ἀλλοτρίῳ κόσμῳ κοσμέμεναι χήτει οἰκείων. Alia de Platonis dicto notavit Ruhnkenius ad Timæi Gloſſ. Platon. voce Χητεῖ.

51. E. Γέρων γέροντι—πειρωμένῳ] Primum verſum habet Sextus Empiricus Adverſ. Mathem. I. 298. p. 282. ubi Fabricius hunc Plutarchi locum citans, ait ſe ſuſpicari Menandri eſſe hos verſus: at conjectura magis probabili tribuit Euripidi Valckenarius Diatrib. p. 148.

51. E, F. ὥσπερ ἔν τισι νομαῖς θηρίου—τιθασὸς γένηται καὶ συνήθης] Suavis imago, quam a Platonis exemplo veniſſe dicam, qui adulatorem populi, demagogum hac diſciplina inſtitutum dicit, Republ. VI. p. 472. F: οἷόν περ ἂν εἰ θρέμματος μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τρεφομένου τὰς ὀργάς τις καὶ ἐπιθυμίας καταμάθοιεν, ὅπη τε προσελθεῖν χρὴ, καὶ ὅπῃ ἅψασθαι αὐτοῦ, καὶ ὑπότε χαλεπώτατον ἢ πραότατον καὶ ἐκ τίνων γίγνεται· καὶ φωνὰς δὴ ἐφ' οἷς ἑκάστοις (ἑκάστοτε forte leg.) εἴωθε φθέγγεσθαι, καὶ οἵαις αὖ ἄλλου φθεγγομένου ἡμεροῦται τε καὶ ἀγριαίνει· καταμαθὼν δὲ ταῦτα πάντα ξυνουσίᾳ τε καὶ χρόνου τριβῇ, σοφίαν τε καλέσειε, καὶ ὡς τέχνην συςησάμενος ἐπὶ διδασκαλίαν τρέποιτο. Cui loco geminus eſt hic in Epiſtola V. p. 710. F: ἔστι γὰρ δή τις φωνὴ τῶν πολιτειῶν ἑκάσης, καθάπερά τινων ζώων· ἄλλη μὲν δημοκρατίας, ἄλλη δ' ὀλιγαρχίας, ἡ δ' αὖ μοναρχίας. Huic in ſimili argumento

convenit ſententia Ariſtotelis Ethic. Nicomach. IX. 9: *συναισθάνεσθαι ἄρα δεῖ τῷ φίλῳ ὅτι ἐσί· τοῦτο δὲ γένοιτ' ἂν ἐν τῷ συζῆν καὶ κοινωνεῖν λόγων καὶ διανοίας· οὕτω γὰρ ἂν δόξειε τὸ συζῆν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων λέγεσθαι, καὶ οὐχ, ὥσπερ ἐπὶ τῶν βοσκημάτων, τὸ ἐν τῷ αὐτῷ νέμεσθαι.* Conferendus ipſe Plutarchus in eadem comparatione verſans hac pagina, C. et 57. A. *ἀψοφητὶ οἷον θρέμματος ἐπιψαύων καὶ ἀποπαρώμενος.* Dione p. 965. C. De Verbo *συναναχρώννυσθαι* diximus p. 4. E. 16. F.

51. E—52. A. *ὑπερβάλλων σὺν ἐκπλήξει*] Sic eos notat Juvenalis Sat. III. 100:

Natio comœda eſt: rides? majore cachinno
Concutitur: flet, ſi lacrymas conſpexit amici,
Nec dolet: igniculum brumæ ſi tempore poſcas,
Accipit endromidem: ſi dixeris, Æſtuo, ſudat.
Non ſumus ergo pares: melior qui ſemper et omni
Nocte dieque poteſt alienum ſumere vultum,
A facie jactare manus, laudare paratus
Si bene ructavit, ſi rectum minxit amicus,
Si trulla inverſo crepitum dedit aurea fundo.

p. 52. A. *ὁμαλότητα*] *æquabilitatem.* Vox propria in hac re, et neceſſaria in hoc loco: et aliis et Plutarcho frequens. Videatur Opp. Mor. p. 620. F. 649. D. 695. F. Plato Leg. VI. p. 622. C, D, E. et 624. G. cum *ὁμοιότης* jungitur. Eſt autem *ὅμοιος, alii ſimilis, ὁμαλὸς, ſibi ipſe ſimilis, æquabilis, non mutabilis nec varius.* Conferatur Ariſtoteles Poetic. Cap. 15.

52. A. *ὁμοιοτρόπου*] Altera ſcriptura *ὁμοιοτρόπῳ* ſi probetur, cum *ἐλευθέρῳ* tamquam ſubſtantivum jungenda fit: Opp. Mor. p. 542. C: *ὁμοιοτρόπους ἐπαινοῦντες, qui laudant alios ſimilibus, atque ipſi ſunt, moribus præditos.* p. 1137. B. et *ὁμοιοτρόπως*, 896. A.

52. A. *ἰσίαν ἦθος—βίον ζητῶν*] Hujuſmodi hominis deſcriptionem poſuit Plutarchus De Amicor. Multitud. p. 97. A. ubi item dicitur *βίαν ἤθους ἰσίαν οὐκ ἔχων*: eleganter ſane, ſiquidem et paraſitus eſt *ἄοικος καὶ ἀνέστιος.* Pro *ζητῶν* Pol. Jannot. Mez. habent *ζῶν*: utrumque habet, quo ſe tueatur.

52. B. *μεταιρόμενον*] *Aqua e loco in alium locum ſublata:*

aliud tamen, quodvis eorum quæ in Emendationibus poſui, malim. Aliter occurrit apud Plutarchum Adv. Epicur. p. 1089. D. —εὐπάθειαν ἄνω καὶ κάτω μεταίροντες ἐκ τοῦ σώματος εἰς τὴν ψυχὴν, εἶτα πάλιν ἐκ ταύτης εἰς ἐκεῖνο, τῷ μὴ σέγειν ἀποῤῥέυσαν καὶ περιολισθαίνουσαν: hoc enim loco notio fluendi et liquoris non eſt a μεταίρω, ſed ab *anima tamquam pertuſo vaſe:* et plane conveniat cum comparatione ægrotantis e loco in alium locum tranſlati, ut eſt in Ephemeridibus Alexandri p. 706. D. μεταρθεὶς κατέκειτο παρὰ τὴν μεγάλην κολύμβηθραν. Simpliciter Demoſthenes De Falſa Legat. p. 222. C: τὸ ψήφισμα ἐπεχείρησαν κινεῖν καὶ μεταίρειν. Dion Chryſ. Or. XLVII. p. 527. B: ἐψηφίσαντο τὰ μνήματα μεταίρειν.

52. B. πίθηκος] Quod quidem libri habent ὦτος, vel a Plutarcho eſt, vel a perito correctore: hoc enim ipſum de Oto, avi e genere noctuarum, tradit Plutarchus De Animal. Solert. p. 961. E: ὁ δὲ ὦτος αὖ πάλιν ἁλίσκεται γοητευόμενος, ὀρχουμένων ἐν ὄψει μεθ' ἡδονῆς ἅμα ῥυθμῷ γλιχόμενος τοὺς ὤμους εὖ διαφέρειν. Ariſtoteles Hiſt. Animal. VIII. 12: eadem fere: Ὁ δὲ ὠτὸς ὅμοιος ταῖς γλαυξὶ, καὶ περὶ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχων· ἔνιοι δὲ αὐτὸν νυκτικόρακα καλοῦσιν· ἔστι δὲ κόβαλος καὶ μιμητὴς, καὶ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται, περιελθόντος θατέρου τῶν θηρευτῶν, καθάπερ γλαύξ. Hinc ſua habet Athenæus IX. p. 390. F.

52. B. συγκονιούμενος] Vel hoc, vel συγκονιόμενος, probandum: Stephanus receptæ lectionis, pro vetere falſa συγκινούμενος, rationem reddit in Theſ. L. Gr. T. II. p. 340: et συγκονίω forma eſt proba, de qua idem p. 338. et firmatur ſimplicis verbi κονίειν auctoritate frequentis in re palæſtrica. Nam hoc ipſum συγκονιεῖσθαι vel συγκονιοῦσθαι, alibi ſemel legimus idque in Plutarchi loco gemino, de homine ad multorum ſe mores componente, in libro De Amicor. Multitud. p. 97. A. φιλολόγοις συναναγινώσκοντος, καὶ παλαισταῖς συγκονιομένου, καὶ φιλοθήροις συγκυνηγετοῦντος, καὶ φιλοπότοις συμμεθυσκομένου, καὶ πολιτικοῖς συναρχαιρεσιάζοντος, ἰδίαν ἦθος ἑστίαν οὐκ ἔχοντος. Simplex κονίεσθαι habet idem, Amatorio p. 752. A: κονίεται καὶ ψυχρολουτεῖ, *luctatur in palæſtra, et lavat frigida:* Solert. Animal. p. 966. C: ταύ-

ρων ἐπὶ μάχῃ κονιομένων, *taurorum ad pugnam ſe pulvere conſpergentium.* 980. E: ὥσπερ ἀθλητὴν κονιόμενον. Philo Jud. ap. Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 388. A: ἄν τι κερδανεῖν ἐπελπίσωμεν, κοινώμεθα καθάπερ τυφλοί, præſtat alterius MS. lectio κονιόμεθα, *pulvere nos reſpergimus, ut athletæ, et ita cæci ad lucrum ruimus.* Strabonis X. p. 745. A. κωνειάζεσθαι, *cicutam bibere,* Stephanus Byzant. voc. Ἰουλὶς mutavit in ἀγωνίζεσθαι, quod forte in libro ſuo haberet κονίεσθαι vel κονίζεσθαι, quod eſt *luctari, certare in palæſtra:* ſic recte ſuſpicatur Caſaubonus, nec opus ἀκονίζεσθαι comminiſci cum J. Kuhnio ad Ælian. Var. Hiſt. III. 38. Galenus Protrept. Cap. XIII. p. 14. A: τοὺς οἰκοδόμους οἱοί τ' εἰσὶ καταβάλλειν ἐν παλαίστρᾳ τε καὶ ταδίῳ· τάχ' οὖν ἐπὶ τῷ δι' ὅλης ἡμέρας κονίεσθαι δικαιοῦσιν—: *forte juſtum putant ei conceſſum ſibi eſſe gloriari, quia per totum diem pulvere conſperguntur.* Ariſtides Orat. pro IV. viris T. II. p. 174. Miltiadem vocat, ἄνδρα οὕτως αὐχμῶντα καὶ κεκονιμένον κάλλιον ἢ τῶν παλαισάντων καὶ τῶν γυμναστικῶν ὁτιοῦν. Addatur et Pollux III. 153. P. Faber Agoniſtico I. p. 58. J. Kuhnius Indice Æliani Var. Hiſt. voce Κόνις. L. Kuſterus ad Ariſtoph. Eccleſ. 291.

52. B. παλεύει] *allicit ut aviculas.* Scholion idem in A. C. F. Voſſ. Venet. παλεύειν, τὸ ἐξαπατᾶν· καὶ παλεύτριαι περιστεραί, αἱ ἐξαπατῶσαι. Vid. Heſychium in voce. Verbum diligenter expoſuit et exemplis confirmavit H. Stephanus Indice Theſ. L. Gr. p. 1576. Plutarchus Sylla p. 469. E. eadem in tralatione ponit: Σύλλας δὲ ταῖς εἴκοσι σπείραις, ὥσπερ ἠθάσιν ὄρνισι, τεσσαράκοντα τὰς τῶν πολεμίων παλεύσας, ἀπήγαγεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἅπαντας· *viginti per cohortes, tamquam per cicures aviculas, quadraginta hoſtium cohortes allicicns, omnes in ſua caſtra abduxit.* Plautus idem in animo habuit Bacchid. I. 1. 17: *Duæ unum expetitis palumbem.* Pœnulo III. 3. 63: *Nos tibi palumbem ad aream uſque adduximus: Nunc te illum melius capere, ſi captum eſſe vis.* Atque a Græca origine verbi venit Latinum *palumbes.* Unus Moſc. 1. habet πολεύει, minus aptum huic loco, nec tamen non probum, *tractat, verſat, agitat,* unde αἰπόλος, *caprarius.* Heſychius in Πολεύειν. Valckenarius Diatrib.

in Euripid. Fragm. p. 246. Philoni Judæo De Somniis I. p. 598. C. —τερατοσκόποι δεινοὶ σαλεῦσαι, καὶ κατεπᾶσαι, καὶ γοητεῦσαι, recte ex Med. codice reſtituit Mangeyus pro σαλαῖσαι.

52. B. τὰ τῆς Φαίδρας] Euripidis in Hippolyto 218. Eamdem dictionem reponit Plutarchus De Solert. Animal. initio p. 959. B. Imitati ſunt poetæ: Tibullus Carminis IV. 3. 11. *Sed tamen, ut tecum liceat, Cherinte, vagari, Ipſa ego per montes retia torta feram: Ipſa ego velocis quæram veſtigia cervæ, Et demam celeri ferrea vincla cani. Tunc mihi, tunc placeant ſilvæ; ſic, lux mea, tecum Arguar ante ipſas concubuiſſe plagas.* Jamque antea certius, Ovidius Heroid. Ep. IV. 41. Phædræ ad Hippolytum: *In nemus ire libet, preſſiſque in retia cervis, Hortari celeres per juga ſumma canes.* Scriptor Oraculi relati ab Œnomao in Euſebii Præp. Evang. V. p. 192. B: Καὶ βαλίαις σκυλάκεσσι βαθυσκοπέλους ἀνὰ πρῶνας, Θῆρας ὀρεινόμους (μέλει) ἐλάειν Λητῴδι κούρῃ.

52. C. οὐδὲν αὐτῷ πρᾶγμα πρὸς τὸ θηρίον] De hac dictionis forma egit Valckenarius ad Herodot. V. 33. Demoſthenes Midian. p. 412. B.

52. C. πώγων πολὺς καθεῖται] Notum in vulgus philoſophorum inſigne barba. Plutarchus de vere philoſophantibus, in libro De Progreſſu in Virtute p. 81. C: παυόμενοι τοῦ διὰ πώγωνα καὶ τρίβωνα φρονεῖν μέγα, τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τὴν ψυχὴν μεταφέρουσι. Phœnicidas ap. Stob. Serm. VI. p. 80. meretricem narrantem faciens: Τρίτῳ συνέζευξ' ἡ τύχη με φιλοσόφῳ, Πώγων' ἔχοντι, κὐ τρίβωνα, κὐ λόγον. Elegans conſtructio nominis cum hoc verbo. Lyſandri p. 433. E. ſtatua, πώγωνα καθειμένη γενναῖον. Sic de Laconibus in Phocione p. 746. B: Ἀρχιβιάδης ἐπικαλούμενος Λακωνιστὴς, πώγωνά τε καθειμένος ὑπερφυῆ μεγέθει καὶ τρίβωνα φορῶν ἀεὶ καὶ σκυθρωπάζων. Antonio p. 923. C: βαθὺς πώγων— καθειμένος. Ibidem p. 953. A. Philoſtratus haberi ſe volens Academicum πώγωνα πολιὸν καθάς. Epictetus Diſſert. II. 23: Νῦν δὲ τί ἐστιν, Ἐπίκτητε,—τὸ τὸν πώγωνα καθεικός; IV. 8: οἱ καλούμενοι φιλόσοφοι ἀπὸ τῶν κοινῶν τὸ πρᾶγμα μετίασιν· εὐθὺς ἀναλαβόντες τρίβωνα, κὐ πώγωνα καθέντες, φασὶν, Ἐγὼ

φιλόσοφός εἰμι. Lucianus T. I. p. 214. 579. III. p. 33. Interpretes ad Thomam Mag. p. 482.

52. C. καὶ τριβωνοφορία τὸ ἀχῆμα καὶ ἀδιαφορία, ἢ διὰ τρόματος οἵ τε ἀριθμοὶ—Πλάτωνος] Numeri, rectangula, triangula Platonis, nil huic loco adferunt difficultatis: ſed ἀδιαφορία utrum jungi debeat cum ἀχῆμα, an cum διὰ τρόματος, non ſatis in promtu eſt. Si prius valet, ſenſus hic ſit, *habitus conſtat geſtatione pallii et indifferentiæ ſpecie:* ſin alterum, *in ore ſunt indifferentia et numeri figuræque Platonis*, ſed καὶ ante διὰ τρόματος delendum: et hoc equidem malim. Sed utrumvis verum ſit, certe Plutarchus paronomaſiæ gratiam quæſivit in vocibus ejuſdem formæ ac terminationis τριβωνοφορία et ἀδιαφορία. Philoſophorum non minus notum fuit inſigne *pallium* quam *barba:* itaque in illorum ſignificatione ac notatione, utrumque ſæpe conjungitur; ut in locis modo antecedente animadverſione appoſitis vidimus. Sic idem Epictetus Diſſ. III. 1. p. 352: Ἀλλ' ὅμως ἐπαίρει καταχρίδην ὠώγωνα ἔχειν ὠολιὸν καὶ τρίβωνα, καὶ σὺ εἰσέρχῃ ὠρὸς ἐμὲ ὡς ὠρὸς φιλόσοφον—. IV. 8. p. 633. Οὗτος φιλόσοφος. Διὰ τί; Τρίβωνα γὰρ ἔχει καὶ κόμην. Plutarchus Ad Principem Indoct. p. 782. A. *Diogenis Cynici* Ἀλέξανδρος ξηλοτυπῶν τὸν τρίβωνα καὶ τὴν ὠήραν. De Ære Alieno p. 831. E: Κράτης ὁ Θηβαῖος—τρίβωνα καὶ ὠήραν ἀναλαβὼν εἰς φιλοσοφίαν ἢ ὠενίαν κατέφυγεν. De Eſu Carn. p. 995. D. De Orac. Defect. 413. B. Alexandro 695. B. Lucianus Piſcat. T. I. p. 579. Muſonius ap. Stob. Serm. LXXVII. p. 460. ταῦτα μὲν ὠοιῶν, εὐθὺς φιλοσοφοίης ἂν, ἢ οὔτε τρίβωνα ὠάντως ἀμπέχεσθαι δεήσει σε, οὔτε ἀχίτωνα διατελεῖν, οὔτε κομᾶν, οὐδ' ἐκβαίνειν τὸ κοινὸν τῶν ὠολλῶν· ὠρέπει μὲν γὰρ ἢ ταῦτα τοῖς φιλοσόφοις· ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ τὸ φιλοσοφεῖν ἐστιν, ἀλλ' ἐν τῷ φρονεῖν ἃ χρὴ καὶ διανοεῖσθαι. Neque tamen fuit hoc omnium conſtans philoſophorum veſtimentum, ſed inde fere a Socrate in primis eorum, qui corporis duritiem conſectarentur, Antiſthenis, Cynicorum, et Stoicorum qui Cynicis ſimiles fieri vellent: non item continuo Platonicorum, Ariſtotelicorum, Cyrenaicorum et reliquorum: quo in cultu quam diverſa fuerit ratio diſcipulorum Xenocratis ac Theophraſti a ratione Cratetis, jucundum eſt legere in

disputatione Teletis apud Stob. Serm. XCV. p. 523, 524. De Cynicorum cultu seu potius nuditate, qui, fine tunica et calceis, solum habebant pallium duplex, alibi dicendi erit locus. Nomen τριβωνοφορία, præter hunc, uno loco apud Plutarchum est Isid. et Osir. p. 352. C: οὔτε γὰρ φιλοσόφους παγκοτροφίαι, ὦ Κλέα, ἢ τριβωνοφορίαι ποιοῦσιν: et verbum τριβωνοφορέω, mox hac pagina, E. Alia etiam hac de re possunt legi apud O. Ferrarium De Re Vestiaria Part. II. Lib. IV. et Cl. Salmasium ad Tertullianum De Pallio p. 65. 82. Ἀδιαφορία etiam *in ore est*, indifferentia erga res externas, nec bonas nec malas, Aristoni Stoico erat summum bonum, teste Cicerone, Academ. II. 42: *Huic summum bonum est in his rebus in neutram partem moveri.* Quo loco *Huic* accipiendum *Aristoni*, non *Zenoni*, ut fecit J. Uptonus Indice Epicteti, ubi cæterum de Philosophorum professione ἀδιαφορίας complura notat: conferatur Diogenes Laertius VII. 160. ibique Menagius. Σχῆμα præferam alteri lectioni, quamquam ne illi quidem spernendæ χρῆμα, *totum negotium est pallii gestatio et jactatio indifferentiæ ac numerorum triangulorumque Platonis.* Sed χῆμα proprium fere est de habitu et vestitu Philosophorum. Sic in De Profectu Virtut. p. 81. B: τῶν φιλοσοφεῖν βουλομένων νέων οἱ μάλιστα κενοὶ ἢ βάρος οὐκ ἔχοντες, θράσος ἔχουσι ἢ σχῆμα ἢ βάδισμα ἢ πρόσωπον ὑπερηφανίας ἢ ὀλιγωρίας μεστόν· item 84. E. Alciphron in Epistola Thaidis ad Euthydemum I. 34: Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνός τις ἐγένου, ἢ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· εἶτα σχῆμα ἔχων ἢ βυβλίδιον μετὰ χάρας, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς: ubi videatur St. Berglerus. Athenæus XI. p. 509. elegantem apponit Ephippi Comici locum, unde apparet Platonis discipulos cum barba delicatiorem habitum conjunxisse, nec τρίβωνα, sed χλανίδα indutos fuisse: quem locum emendatiorem edidit H. Grotius Excerpt. Comic. p. 677. ita tamen ut aliis aliquid expurgandum relinqueret: veluti certe hac in posteriore parte, quæ imaginem adolescentis Philosophi ad dicendum surgentis continet:

Εὖ μὲν μαχαίρᾳ ξύς' ἔχων τριχώματα,
Εὖ δ' ὑποκαθιὼς ἄτομα πώγωνος βάδη,

Εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πόδα τιθεὶς ὑπόξυρον
Κνήμης ἱμάντων ἰσομέτροις ἐλίγμασιν,
Ὄγκῳ τε χλανίδος εὖ τεθωρακισμένος,
Σχῆμ' ἀξιόχρεων ἐπικαθεὶς βακτηρίᾳ,
Ἀλλότριον οὐκ οἰκεῖον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

Verſu tertio Cod. Flor. Gronovii habet ὑπόξηρον: vulgata Athenæi lectio, ὑπὸ ξυρὸν, aliud videtur latere: verſu quarto ἱμάντων pro vulgato ἱματίων idem ille exhibet codex. Equidem ita conjeci:

Εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πόδα δεθεὶς ὑπὸ σφυρὸν
Κνήμης ἱμάντων ἰσομέτροις ἐλίγμασιν.

Beneque in calceo ligatus pedem ſub malleolo Cruris, vinculorum æqualibus voluminibus. In ultimo verſu dicam alludi ad nobile illud Platonis dictum —ἀλλοτρίοις χρώμασι καὶ σχήμασι χρῆται οἰκείων κοσμούμενον: de quo diximus modo ſupra p. 51. D. Epictetus Diſſ. IV. 8. cui inſcriptio eſt Πρὸς τοὺς ταχέως ἐπὶ τὸ σχῆμα τῶν φιλοσόφων ἐπιπηδῶντας. p. 634: Καὶ ποία ἄλλη τέχνη ἀπὸ σχήματος ἀναλαμβάνεται ἢ κόμης: *eſt enim philoſophi profeſſio non illa, ἔχειν τρίβωνα καὶ κόμην, ſed hæc, ἀναμάρτητον εἶναι: hanc qui non ſervat, is* ἀσχημονεῖ. Dion Chryſ. Or. XXXIV. p. 413. D: τοὺς ἐν τούτῳ τῷ σχήματι, συνήθες μέν ἐστι τοῖς πολλοῖς Κυνικοὺς καλεῖν. XLIX. p. 539. C: ὁπόταν δὲ ταῦτα διεξίῃ περὶ τῶν φιλοσόφων, μηδείς με ἡγείσθω πρὸς τὸ σχῆμα ἀφορῶντα λέγειν καὶ πρὸς τὸ ὄνομα. Lucianus Dialog. Mort. T. I. p. 368. Mercurium philoſopho involucra detrahentem his verbis utentem inducit, Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον: hoc *veſtimentum* modo dixerat ſub perſona Menippi ad Mercurium dicentis: Φιλόσοφός τις (ἐστὶ), ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, ἢ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπάδυσον καὶ τοῦτον· ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. Philoſtratus Vita Apollon. VII. 4. p. 282: de expulſis ſub Domitiano philoſophis: φιλοσοφία δὲ οὕτω τι ἔπληξεν, ὡς ἀποβαλόντες τὸ σχῆμα, οἱ μὲν ἀποδράναι σφῶν εἰς τὴν Κελτῶν Ἑσπέραν, οἱ δὲ εἰς τὰ ἔρημα Λιβύης τε καὶ Σκυθίας. Herodianus Hiſtor. I. 9. 8: ἀνὴρ φιλόσοφος φέρων σχῆμα· βάκτρον γὰρ ἦν αὐτῷ μετὰ χεῖρας, ἡμιγύμνῳ τε αὐτῷ ἐκκρεμὴς πήρα· εἰσδραμὼν, καὶ σὰς ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ—.

52. C. Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη—] Odyſſ. X. 1.

52. D. *κατακάρεται δ' ὁ τράγων ὥσπερ ἄκαρπον θέρος*] Pleraque et facta et dicta Adulatoris Plutarchum e Comœdiis fumfiſſe credibile eſt, non ſolum quod in pleriſque veſtigia modorum apparent, ſed quod res ipſa comicam habet formam. Veluti hic, *Κατακάρεται τράγων ὥσπερ ἄκαρπον θέρος*: et idem imitatus eſt Mich. Pſellus in Laudatione Simeonis §. 5. apud Fabricium Biblioth. Gr. Vol. VI. p. 515. de philoſophis dicens: *ἀλλὰ μακροὺς μὲν ἐξέθρεψαν τράγωνας, ὥσπερ ἄκαρπα θέρη, καὶ σκύθρωποι τοῖς προσώποις γεγόνασι.* Simile quid in clientibus notat Juvenalis Sat. III. 186: *Ille metit barbam, crinem hic deponit amati: Plena domus libis venalibus.*

52. D. *ψυκτῆρες δὲ καὶ φιάλαι, καὶ γέλωτες ἐν περιπάτοις*] ψυκτὴρ quale ſit vas compotatorium, videantur citati a Ruhnkenio ad Tim. Gloſſ. Plat. in voce: et φιάλη nobis explicita in Annotat. ad Selecta Hiſt. Gr. p. 374. Riſus in ambulationibus oppoſiti ſunt philoſophorum modeſtiæ.

52. D. *Ὥσπερ ἐν Συρακούσαις—ἐν Κίρκης*] Plutarchus in Dione p. 963. C. de eadem re: *αἰδὼς δὲ συμποσίων, καὶ χρηματισμὸς αὐλῆς, καὶ τραπέζης αὐτοῦ τοῦ τυράννου περὶ ἕκαστα τῶν χρηματιζομένων θαυμαστὰς ἐνέδωκεν ἐλπίδας μεταβολῆς τοῖς πολίταις· φορὰ δέ τις ἦν ἐπὶ λόγους καὶ φιλοσοφίαν ἁπάντων· καὶ τὸ τυραννεῖον, ὥς φασι, κονιορτὸς ὑπὸ πλήθους τῶν γεωμετρούντων καλεῖχεν.* In Emendatione Toupii ad Longin. p. 175. noſtra editio Plutarchi vitioſe habet *ἐν Κίρκης*, pro *ἐκ Κίρκης*: ſic enim Toupius legi voluit.

52. E. *τὰ τῶν μεγάλων ἔργα κολάκων, καὶ τὰ τῶν δημαγωγῶν.*] Demagogos eſſe populi adulatores, fere eſt argumentum Gorgiæ Platonis: quod compluribus Orationibus confutandum ſibi propoſuit Ariſtides Sophiſta. Ab eadem ſimilitudine magnam feſtivitatis partem invenit Ariſtophanis fabula Equites. Et Ariſtoteles idem attigit exemplum, Politic. IV. 4: *καὶ ὁ δημαγωγὸς καὶ ὁ κόλαξ οἱ αὐτοὶ καὶ ἀνάλογον· καὶ μάλιστα δ' ἑκάτεροι παρ' ἑκατέροις ἰσχύουσιν, οἱ μὲν κόλακες παρὰ τυράννοις, οἱ δὲ δημαγωγοὶ παρὰ τοῖς δήμοις τοῖς τοιούτοις.* Dion Chryſ. Or. XXXVIII. p. 468. C, D: —*πάσαις μὲν ταῖς πόλεσι, μᾶλλον δὲ ταῖς μεγάλαις, δεῖ μὲν καὶ τῶν πλουσίων, ἵνα καὶ χορηγῶσι καὶ φιλοτιμῶνται ταυτὶ τὰ νενομι-*

σμένα δαπανήματα· δεῖ δὲ καὶ πολλῶν ἀνδρῶν, ἵνα δημαγωγοῦσιν αὐτοῖς ἥδωνται.

52. E. Ἀλκιβιάδης—] Notatio hæc Alcibiadis fere eſt locus communis in ſignificando ingenio ad omnem vitæ morem alienamque conſuetudinem ſequendam verſatili. Auctor notationis videtur fuiſſe Theopompus, a quo eam et alii ſumſerunt et Timæus: certe utriuſque Hiſtorici auctoritate eam refert Cornelius Nepos in Alcibiade Cap. IX: —*poſtquam inde* (*Athenis*) *expulſus Thebas venerit, adeo ſtudiis eorum inſerviſſe, ut nemo eum labore corporiſque viribus poſſet æquiparare. Omnes enim Bœotii magis firmitati corporis quam ingenii acumini inſerviunt. Eumdem apud Lacedæmonios, quorum moribus ſumma virtus in patientia ponebatur, ſic duritiæ ſe dediſſe, ut parſimonia victus atque cultus omnes Lacedæmonios vinceret. Fuiſſe apud Thracas, homines vinolentos, rebuſque Venereis deditos: hos quoque in his rebus anteceſſiſſe. Veniſſe ad Perſas, apud quos ſumma laus eſſet fortiter venari, luxurioſe vivere: horum ſic imitatum conſuetudinem, ut illi ipſi eum in his maxime admirarentur. Quibus rebus effeciſſe, ut apud quoſcumque eſſet, princeps poneretur, habereturque cariſſimus.* Satyrus apud Athenæum XII. p. 535: Περὶ δὲ τοῦ καλοῦ Ἀλκιβιάδου Σάτυρος ἱστορῶν, Λέγεται, φησὶν, ὅτι ἐν Ἰωνίᾳ μὲν ὢν Ἰάνων ἐφαίνετο τρυφερώτερος· ἐν Θήβαις δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος, τῶν Θηβαίων αὐτῶν μᾶλλον Βοιώτιος· ἐν Θετταλίᾳ δὲ ἱπποτροφῶν καὶ ἡνιοχῶν, τῶν Ἀλευαδῶν ἱππικώτερος· ἐν Σπάρτῃ δὲ καρτερίαν καὶ ἀσφάλειαν (leg. ἀφέλειαν) ἐπιτηδεύων, ἐνίκα τοὺς Λάκωνας· ὑπερῆρε δὲ καὶ τὴν τῶν Θρᾳκῶν ἀκρατοποσίαν· τὴν δ' Ἀγιδος γυναῖκα πειρῶν ὡς ἑταίραν, ἔπεμψεν αὐτῇ χιλίους Δαρεικούς—. Ultima ſic Dalecampius correxit: vulgo ita leguntur, τὴν δ' αὐτοῦ γυναῖκα πειρῶν, ὡς ἕτερος ἐπ. αὐ. χ. Δ. fortaſſe ſana, quippe ſenſum habent, licet rem non alibi proditam; et omnes noſtræ collationes in ea ſcriptura conſentiunt: de Agidis uxore ab ipſo vitiata alii produnt, et Athenæus p. 535. C. et XIII. p. 574. D, E. Plutarchus in Alcibiade p. 203. qui ab eodem auctoritatis fonte illam ingenii ejus ſolertiam ad mores aliorum imitandos retulit: εὐδοκιμῶν δὲ (ἐν Λακεδαίμονι) δημοσίᾳ καὶ θαυμαζόμενος οὐχ ἧττον ἰδίᾳ, τοὺς πολλοὺς τότ'

ἐδημαγώγει καὶ κατεγοήτευε τῇ διαίτῃ λακωνίζων· ὥσθ' ὁρῶντας ἐν χρῷ κουριῶντα, καὶ ψυχρολουτοῦντα, καὶ μάζῃ συνόντα, καὶ ζωμῷ μέλανι χρώμενον, ἀπιστεῖν καὶ διαπορεῖν, εἴποτε μάγειρον ἐπὶ τῆς οἰκίας οὗτος ἀνὴρ ἔχεν, ἢ προσέβλεψε μυρεψὸν, ἢ Μιλησίας ἠνέχετο θίγειν χλανίδος. Ἦν γὰρ, ὥς φασι, μία δεινότης αὕτη τῶν πολλῶν ἐν αὐτῷ καὶ μηχανὴ θήρας ἀνθρώπων, συνεξομοιοῦσθαι καὶ συνομοπαθεῖν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις ἐξυτέρας τρεπομένῳ τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος· πλὴν ἐκεῖνος μὲν, ὡς λέγεται, πρὸς ἓν ἀδυνατεῖ χρῶμα τὸ λευκὸν ἀφομοιοῦν ἑαυτόν· Ἀλκιβιάδῃ δὲ διὰ χρηστῶν ἰόντι καὶ πονηρῶν ὁμοίως, οὐδὲν ἦν ἀμίμητον οὐδ' ἀνεπιτήδευτον· ἀλλ' ἐν Σπάρτῃ γυμναστικὸς, εὐτελὴς, σκυθρωπός· ἐν Ἰωνίᾳ χλιδανὸς, ἐπιτερπὴς, ῥάθυμος· ἐν Θράκῃ μεθυστικὸς, ἱππαστικός· Τισαφέρνῃ δὲ τῷ σατράπῃ συνὼν, ὑπερέβαλλεν ὄγκῳ καὶ πολυτελείᾳ τὴν Περσικὴν μεγαλοπρέπειαν—. Ælianus Var. Hist. IV. 15: Τίς δὲ οὐκ ἂν νοῦν ἔχων συνηύξατο καὶ Ἀλκιβιάδῃ νόσον, καὶ Κριτίᾳ, καὶ Παυσανίᾳ τῷ Λακεδαιμονίῳ, καὶ ἄλλοις· Ἀλκιβιάδῃ μὲν καὶ Κριτίᾳ, ἵνα μὴ ἀποδράντες Σωκράτους, ὁ μὲν ὑβριστὴς γένηται, καί ποτε μὲν φιλολάκων, ποτὲ δὲ βοιωτιάζῃ τὸν τρόπον, καὶ αὖ πάλιν θετταλίζῃ, καὶ τοῖς Μήδων καὶ Περσῶν ἀρέσκηται ἐν Φαρναβάζου γενόμενος· τυραννικώτατος δὲ καὶ φονικώτατος ὁ Κριτίας γενόμενος καὶ τὴν πατρίδα ἐλύπησε πολλὰ, καὶ αὐτὸς μισούμενος τὸν βίον κατέστρεψε. Julianus Imp. Or. I. p. 13. B: Πυνθάνομαι δὲ καὶ Ἀλκιβιάδην μόνον ἐξ ἁπάντων Ἑλλήνων οὕτως εὐφυῶς μεταβολὰς ἐνεγκεῖν, ὡς καὶ μιμήσασθαι μὲν τὴν Λακεδαιμονίων ἐγκράτειαν, ἐπειδὴ Σπαρτιάταις αὐτὸν ἐδεδώκει· εἶτα Θηβαίους καὶ Θρᾷκας ὕστερον, καὶ ἐπὶ τέλει τὴν τῶν Περσῶν τρυφήν. Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν τοῖς χωρίοις συμμεταβάλλων καὶ τὸν τρόπον ἀνεπίμπλατο πολλῆς δυχερείας (f. εὐχερείας) καὶ τὸ πάτριον ἐκινδύνευσε παντελῶς ἀποβαλεῖν. Hæc loca visum est apponere, ut et imitationum vestigia, et varietas in exornanda eadem re, cognosceretur.

52. E. ἐν δὲ Λακεδαίμονι κειρόμενος ἐν χρῷ, καὶ τριβωνοφορῶν καὶ ψυχρολουτῶν] Lacedæmonii ἐν χρῷ ἐκείροντο. Sic modo allatis verbis ex Vita Alcibiadis eum cognovimus p. 203. B. ἐν χρῷ κουριῶντα καὶ ψυχρολουτοῦντα, ut placeret Lacedæmoniis. Lycurgo p. 50. B: ἐν χρῷ τε κείροντες, καὶ βαδίζειν ἀνυποδήτους. Videatur Cragius de Rep. Lacedæm. III. 4. Pollux II. 33: —ἐν χρῷ κουριδίοισιν (leg. κουριῶσιν), οἱ ἐν χρῷ

κεκαρμένοι. Plautus Bacchid. II. 3. 8. —*tondebo auro uſque ad vivam cutem:* idem nominat *ſtrictim*, cui opponitur *interpoſito pectine*, apud eumdem Captivis II. 2. 18: *Sed utrum ſtrictimne attonſurum dicam eſſe, an per pectinem, Neſcio:* ubi videndus A. Turnebus. Τριβωνοφορεῖν Lacedæmoniis præ cæteris Græcis propter frugalitatem ac duritiem ſolemne fuit: Plutarchus Nicia p. 535. E. de Gylippo Syracuſanis auxiliatum veniente, τῶν δὲ στρατιωτῶν τινες καταγελῶντες ἠρώτων εἰ διὰ παρουσίαν ἑνὸς τρίβωνος ἢ βακτηρίας Λακωνικῆς οὕτως ἰσχυρὰ τὰ Συρακουσίων ἐξαίφνης γέγονεν—. Ibid. 536. A. ἐν γὰρ τῇ βακτηρίᾳ καὶ τῷ τρίβωνι τὸ σύμβολον καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς Σπάρτης ὁρῶντες συνίσαντο. Cleomene p. 812. E. Aratus alienus a Spartanorum fœdere dicitur, φεύγων τὴν μάζαν ἢ τὸν τρίβωνα. Phocione p. 746. B: Ἀρχιβιάδης ἐπικαλούμενος Λακωνιςὴς, πώγωνά τε καθειμένος ὑπερφυὴ μεγέθει, ἢ τρίβωνα φορῶν ἀεὶ ἢ σκυθρωπάζων—. Comparetur Meurſius Miſc. Lacon. I. 16. p. 76. Ψυχρολουτῶν proba eſt forma, prior ψυχρολουτρῶν vitioſa: ſic Plutarchus Opp. Mor. p. 131. B. 752. A. Alcibiade p. 203. B. loco ſupra allato, ubi hoc inſtitutum Lacedæmoniis proprium notatur. Julianus Or. VI. p. 180. D. Pollux VII. 168. ψυχρολουτρῶν citat ex Ariſtophanis Dætalenſibus, ubi equidem alteram reponam formam. H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. p. 746. utramque probat, at nobis non probat.

52. F. πολύποδος τροπὰς] Proverbii vim habet. Et alibi memorat Plutarchus De Multitud. Amic. p. 96. F. ubi plura dabimus.

p. 53. A. Βραδέως στεφώρακας—ταπεινόν·] Hæc adulatoris reſponſa redolent quid Menandreum et oratione et modorum reliquiis: Βραδέως στεφώρακας τὸν ἄνθρωπον—. Πάλαι γ' ἐχρῆν ἡμᾶς ἀπηλλάχθαι φθόνων Θορύβων τε— quocum conferri poteſt Ariſtophanis illud apud Stob. p. 368: Οἰκεῖν μὲν ἐν ἀγρῷ τοῦτον ἐν τῷ γηδίῳ Ἀπαλλαγέντα τῶν κατ' ἀγορὰν πραγμάτων. Denique ultimum forte hujuſmodi fuerit, Ἀξιά γε σοῦ φρονεῖς· ἀπραγμοσύνη γλυκὺ Πρᾶγμ' ἐς', ἄδοξον δ' αὖ ταπεινόν τε—.

53. B. Ἀλλοῖός μοι ξεῖν'] Odyſſ. Π. 181. parodiæ quoque adhibet Julianus Imp. Cæſar. p. 309. D.

53. B. ἡ σκιὰ ταῦτα ποιεῖ μᾶλλον] Epictetus in Sentent. Antonii et Maximi p. 247. inde ab J. Uptono relatum p. 776: Ἀποδέχου τοὺς τὰ χρησὰ συμβουλεύειν ἐθέλοντας, ἀλλὰ μὴ τοὺς κολακεύειν ἑκάστοτε σπεύδοντας· οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον ἐν ἀληθείᾳ ὁρῶσιν, οἱ δὲ πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατοῦσιν ἀφορῶσι, καὶ τῶν σωμάτων τὰς σκιὰς μιμούμενοι τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις συννεύουσιν: habet propemodum characterem Iſocrateum. Sed a Plutarcho quid traxiſſe videtur Theophylactus Inſtitutionis Regiæ Part. II. Cap. XV. p. 71. de amico regis: οὐχ ὑποκλινόμενος τοῖς τοῦ βασιλέως θελήμασιν, οὐδὲ σκιᾶς ἔργον ποιῶν, καὶ συνεπινεύων τοῖς νεύμασι, καὶ συγκινούμενος τοῖς κινήμασιν· ἀληθὴς δὲ ὢν καὶ αὐθέκαστος, καὶ τὰ τοῦ φίλου δι' ἀγάπην ἐξιδιούμενος.

53. C. Οὐ γὰρ συνεχθεῖν—] Sunt Antigonæ Sophoclis verſus 533: Οὐ γὰρ συνεχθεῖν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.

53. C. ὀφθαλμίας ἀπορροὴ—] Comparatio fluxit a Platone, Phædro p. 348. E. de amante et amato: οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελαυκὼς, πρόφασιν εἰπεῖν οὐκ ἔχει· ὥσπερ δὲ ἐν κατόπτρῳ ἐν τῷ ἐρῶντι ἑαυτὸν ὁρῶν λέληθε. Dion Chryſoſt. Orat. XXXVI. p. 440. B: τοῦτο μὲν, ἔφην, ἀπολελαύκασιν οἱ ποιηταὶ αὐτῶν ἀπὸ Ὁμήρου, ὥσπερ ἀπὸ ὀφθαλμίας. XLVIII. p. 533. A: ἀλλὰ ἴσως βραχεῖά τις ὑποψία, καθάπερ ὀφθαλμίας, παρὰ τῶν ἐγγὺς ἀπελαύσαμεν. Philoſtratus Vit. Sophiſt. II. p. 598: Οἰνόμαρχος—πρόσοικος ὢν τῆς Ἀσίας, τῆς Ἰωνικῆς ἰδέας οἷον ὀφθαλμίας ἔσπασε, σπεδαζομένης μάλιστα τῇ Ἐφέσῳ. Porphyrius De Abſtin. I. 28: μὴ ὥσπερ ὀφθαλμίας οἱ εἰς τοὺς ὀφθαλμιῶντας βλέποντες, ἢ χάσμης καθάπερ οἱ συνόντες τοῖς χασμωμένοις, οὕτως νυσταγμῶν ἐμπλησθῶμεν. Plutarchus Sympoſ. p. 681. D: τῶν δὲ ἄλλων νοσημάτων μάλιστα καὶ τάχιστα τὰς ὀφθαλμίας ἀναλαμβάνουσιν οἱ συνόντες.

53. C. Πλάτωνος—Ἀριστοτέλους—Ἀλεξάνδρου—] De Platonis incurvo habitu, Ariſtotelis balbutie, ſupra diximus p. 26. B. Alexandri memorat Plutarchus in Ejus Vita p. 666. B. τὴν ἀνάτασιν τοῦ αὐχένος εἰς εὐάνυμον ἡσυχῇ κεκλιμένου: et De Fortun. Alex. II. p. 335. B.

53. D. τὸ τοῦ χαμαιλέοντος—] Idem in Alcibiadis adulatione notavit Plutarchus in Ejus Vita p. 203. B, C. loco ſupra appoſito ad p. 52. E. De Chamæleonte Ariſtotcles

Hiſt. Animal. I. 11. Part. Animal. IV. 11. Theophraſtus Eclog. ap. Photium edit. Ariſtot. Sylburg. T. VIII. p. 329: μεταβάλλει δὲ ὁ χαμαιλέων εἰς πάντα τὰ χρώματα· πλὴν τὴν εἰς τὸ λευκὸν καὶ τὸ ἐρυθρὸν οὐ δέχεται μεταβολήν. Plinius Hiſt. Nat. VIII. 51: *Et coloris natura mirabilior: mutat namque eum ſubinde, et oculis, et cauda, et toto corpore, redditque ſemper quem proxime attingit, præter rubrum candidumque.* Ælianus Natur. Animal. II. 14. Plutarchus Quæſt. Nat. p. 916. F.

53. D. οἱ φαῦλοι ζωγράφοι—] Baſilius M. Homil. De Invid. T. I. p. 387. C: ὥσπερ οἱ πονηροὶ τῶν ζωγράφων ἀπὸ τῆς ἐνδιαιτρόφου μινὸς ἢ ἀπό τινος ὕλης ἢ κολοβώματος, ἐκ φύσεως ἢ ἐκ πάθους ἐπισυμβάντος, τὰς μορφὰς τῶν γραφομένων ἀποσημαίνοντες.

53. E. πρὸς τὰ χείρονα κατάντης ἐσὶ—] Plane ita dicitur ut Latinis *proclivis*, pronus ad aliquid vel faciendum vel patiendum: itaque Plutarchus Opp. Mor. p. 530. B. 623. D. Vitarum p. 452. B. 742. D. 767. E: et reſtituendum in Pompeio p. 644. D: δεδεικὼς ὁ δῆμος εἰς πᾶσαν ἤδη τιθασὸς αὐτοῖς ἐγεγόνει καὶ κατ' ἀντάσπραξιν, οὐδὲν πολυπραγμονῶν· legendum enim κατάντης πρᾶξιν pro illo monſtroſo κατ' ἀντάσπραξιν.

53. E. οἱ τὰ βελτίω ζητοῦντες] Habet quidem ſenſum probabilem et omnium omnino auctoritatem codicum: tamen huic loco magis accommodatum cenſeam ζηλοῦντες, quod et Reiſkio placuit.

53. E. Σάμιον Φιλίππῳ] Philippus Macedoniæ rex penultimus, Demetrii filius, pater Perſei, ſodalem habuit Samium, eumdem poetica facultate clarum: cujus facultatis exſtant monumenta, duo Epigrammata in Anthologia Græca: eumdem poſtea cum aliis aulicis et amicis interfecit. Hiſtoria eſt apud Polybium, cui *Samus* dicitur V. 9. et Fragm. XXIV. 8.

53. E. Κλεομένη Πτολεμαίῳ διέβαλε] Cleomenes, Rex Spartæ, cujus vitam Plutarchus conſcripſit, victus ab Antigono Doſonte Macedoniæ rege ad Sellaſiam, Olymp. 139. 3. Alexandriam confugit ad Ptolemæum III. Euergetem, deinde, hoc mortuo, ejus filium ac ſucceſſorem Ptolemæum Philopatorem ſibi minus benevolum expertus ab

eoque in cuſtodiam traditus, inde erumpens ac fruſtra populum ad libertatem vocans, ſibi ipſe mortem conſcivit. Polybius rem prodidit V. 35—39. et copioſius Plutarchus Vita Cleomenis, Phylarchum, ut opinor, ſecutus.

53. E. Ὁ δὲ βουλόμενος εἶναι—] In Emendatione contextui noſtro ſubjecta, verba *Altera lectio eſt codicis* carent ſigno ſuo, legendumque *codicis D.*

53. F. οἱ Διονυσίου κόλακες ἀμβλυοποῦντος—] Athenæus hac de re citat auctores Theopompum, Ariſtotelem, Theophraſtum, X. p. 435. E: φιλοπότας δὲ καὶ μεθύσους καταλέγει Θεόπομπος, Διονύσιον τὸν νεώτερον Σικελίας τύραννον, ὃν τὰς ὄψεις ὑπὸ τοῦ οἴνου διαφθαρῆναι. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Συρακουσίων πολιτείᾳ, καὶ συνεχῶς φησιν αὐτὸν ἐθ' ὅτε ἐπὶ ἡμέρας ἐνενήκοντα μεθύειν· διὸ καὶ ἀμβλύτερον γενέσθαι τὰς ὄψεις· Θεόφραστος δὲ ἔφησε, καὶ τοὺς ἑταίρους τοὺς κολακεύοντας τὴν τυραννίδα, προσποιεῖσθαι μὴ βλέπειν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου χαραγωγεῖσθαι, ἵνα μήτε τὰ παρατιθέμενα τῶν ἐδεσμάτων, μήτε τὰς κύλικας ὁρᾷν, διὸ κληθῆναι Διονυσοκόλακας· hoc loco verba τοὺς τὴν τυραννίδα abſunt in codice Flor. Idem VI. p. 249. F. ex eodem, ut videtur, Theophraſto: πλείους δ' εἶχεν καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Διονύσιος τοὺς κολακεύοντας, οὓς ἦν προσηγόρευον οἱ πολλοὶ (Cod. Flor. οἱ παλαιοὶ) Διονυσικόλακας· οὗτοι δὲ προσεποιοῦντο μήτε ὀξὺ ὁρᾶν παρὰ τὸ δεῖπνον, ἐπεὶ ὁ Διονύσιος οὐκ ἦν ὀξυώπης· ἔψαυόν τε τῶν παρακειμένων ὡς οὐχ ὁρῶντες, ἕως ὁ Διονύσιος τὰς χεῖρας πρὸς τὰ λεκάνια προσῆγεν· ἐκκρούοντος δὲ τοῦ Διονυσίου πολλάκις, παρεῖχον τὰ πρόσωπα κατακρούεσθαι· καὶ ἀπολείχοντες τὸν σίαλον, ἔτι δὲ τὸν ἔμετον αὐτοῦ, μέλιτος ἥδιον ἔλεγον εἶναι γλυκύτερον· hac in narratione item, ut in priore, legendum Διονυσοκόλακας quaſi dicantur *Bacchi adulatores*; nam alterum Διονυσικόλακες, *Dionyſii adulatores*, nil habet argutiæ, contra etiam friget. Actores ſcenici honeſto nomine dicebantur οἱ περὶ Διόνυσον τεχνῖται, per contemtum Διονυσοκόλακες, ut eſt ap. Ariſtotelem Rhetor. III. 2: ubi conſulatur P. Victorius p. 470. Neque eſt cur Mangeyus in Philone Jud. Adv. Flaccum p. 968. A. Διονύσιοι velit mutari in Διονυσικόλακες· quaſi hæc vera ſit forma, ac non ipſa collocatio nominum ſignificet, aliquem *Dionyſium* in ſodalibus Flacci fuiſſe. Cæterum hæc ſunt ex Theophraſti libro περὶ κολακείας, unde et ſua

ſumſit Plutarchus. Juſtinus XXI. 2: *Sublatis deinde æmulis in ſegnitiam lapſus, ſaginam corporis ex nimia luxuria oculorumque valetudinem contraxit; adeo ut non ſolem, non pulverem, non denique ſplendorem ferre lucis ipſius poſſet.* Similia ex Theopompo narrat Ælianus Var. Hiſt. VI. 12. Ex eodem genere adulationis eſt, quod refert Plinius Hiſt. Nat. XX. 57: *Ita certe ferunt Porcii Latronis, clari inter magiſtros dicendi, adſectatores ſimilitudinem coloris ſtudiis contracti imitatos: et paulo ante, Julium Vindicem, adſertorem illum a Nerone libertatis, captatione teſtamenti ſic lenocinatum.*

53. F. ἄχρι τῶν ἀποῤῥήτων] Locus alibi attingitur, v. c. p. 63. B. 70. F. in Philippidis dicto ad Lyſimachum p. 183. E. 508. C. 517. B. Juvenalis Sat. III. 112. —*aulam reſupinat amici. Scire volunt ſecreta domus, atque inde timeri.* IX. 96: *Qui modo ſecretum commiſerat, ardet et odit, Tamquam prodiderim quidquid ſcio.*

p. 54. A. αἰτίας τινὰς ἀποῤῥήτους ἐξαγορεύοντες] Verbum ſolenne in prodendis arcanis, quorum confeſſio vel dolore corporis vel vi conſcientiæ extorquetur. Plutarchus De Profectibus Virt. p. 82. D. De Superſtit. p. 168. D: ἐξαγορεύει τινὰς ἁμαρτίας αὑτοῦ καὶ πλημμελείας. Adverſ. Colotem p. 1124. D: ἐξαγορεύων τὰ ἑαυτοῦ κακά. De Garrulitate p. 510. A: ὑπὸ τῆς αὑτῶν γλωσσαλγίας, ὥσπερ ἐριννύος ἢ ποινῆς, βιασθέντες ἐξαγορεῦσαι τὸν φόνον. Eumene p. 586. D: Porphyrius De Abſtinent. II. 1. hinc explicandus, καὶ ὅσα δυνατὸν ἐξαγορεύειν, ἐροῦμεν: nec enim recte Latinus interpres —*dicemus quæ enunciari a nobis pro viribus poſſint:* vertendum, *dicemus ea quæ licet in vulgus edere, quæ non ſunt arcanæ religionis.*

54. B. Γαστὴρ ὅλον τὸ σῶμα—] Incerti Poetæ: nec ſatis probabiliter tribui poſſunt Eupolidi, cujus eſt quod mox ſequitur.

54. B. Τῶν περὶ τάγηνον—] Ælianus Animal. Nat. III. 46. videtur hinc profeciſſe: Ὦ ἄνθρωποι πονηροὶ, καὶ περὶ τράπεζαν μὲν καὶ ταγήνου ψόφον ἀεὶ ἐπ' ἄριστά τε χορεύοντες· ἐν δὲ τοῖς κινδύνοις προδόται, καὶ μάτην καὶ εἰς οὐδὲν τὸ τῆς φιλίας ὄνομα χραίνοντες. Nec tamen huc pertinet Pollucis annotatio X.

98: Καὶ τάγηνον δέ· ἀλλὰ μὴν καὶ τήγανον ἔχοις ἂν εὑρεῖν εἰρημένον ἐν Εἵλωσιν Εὐπόλιδος, ἢ ἐν Τηλεκλείδῃ Ἀψευδέσι—. Nam hic verſus quin ex ejus Κόλαξι ſumtus ſit, vix dubium eſt.

54. C. τὰ δεύτερα λέγειν] *Secundas partes agere dramatis.* Eadem metaphora Plutarchus De Frat. Am. p. 468. A: Ἀντίοχοι καὶ Σελευκοὶ, καὶ πάλιν Γρυποὶ ἢ Κοζικήνοι, τὰ δεύτερα λέγειν οὐ μαθόντες ἀδελφοῖς, ἀλλὰ πορφύρας καὶ διαδήματος ὀρεγόμενοι, πολλῶν μὲν αὐτοὺς κακῶν καὶ ἀλλήλους, πολλῶν δὲ τὴν Ἀσίαν ἐνέπλησαν. Pompeio p. 660. A: —ἀνδρὶ κηδεστῇ γενομένῳ τὰ δεύτερα λέγοντα, *agentem ſecundas partes a viro qui ipſius fuerat ſocer.* Menander ap. Stob. p. 437. Grot. 316. Cleric. 244: Τὰ δεύτερ' αἰεὶ τὴν γυναῖκα δεῖ λέγειν, Τὴν δ' ἡγεμονίαν τῶν ὅλων τὸν ἄνδρ' ἔχειν. Ubi Grotius e conjectura, τὰ δευτερεῖα τὴν γ. ut ſcilicet elegantius edidit. At uſus aliud poſtulat; nam dicitur τὰ δευτερεῖα ἔχειν, vel φέρεσθαι: at λέγειν τὰ δεύτερα. Sic eſt τὰ τρίτα λέγειν, ut repoſuimus pro τ. τρία λέγειν, in Plutarchi Præcept. Polit. p. 816. F.

54. C. ὑφίεται τῇ ὁμοιότητι τῆς ἰσότητος] Ad verbum, *per ſimilitudinem cedit æqualitatem: ſimilitudinem retinens, magnitudine vinci ſe patitur.* De hoc conſtructionis genere diximus ad p. 40. A. Ratio ſententiæ redditur a Plutarcho De Frat. Amor. p. 487. A: τοὺς μὲν ἐξομοιοῦσθαι βουλομένους ἀγαπῶσι· τοὺς δὲ ἐξισοῦσθαι, πιέζουσι καὶ χαλέπτουσι. Conſtructio uſitata Verbi cum Genitivo rei, et Dativo perſonæ, ὑφίεσθαί τινί τινος, *alicui homini aliquam rem cedere, in aliqua re ſe alicui homini ſubmittere:* atque, ut abſtractum pro concreto ponitur, ἰσότης et ὁμοιότης, pro ἴσος et ὅμοιος, ſic hoc loco ὁμοιότης pro *ſimili homine* accipi poteſt; ut fere ſenſus ſit, *ſimili homini ſubmittit ſe in æqualitate, recuſat æqualitatem, non vult ei æqualis haberi.* Conſtructione illa ſæpe utitur Plutarchus: v. c. Opp. Mor. p. 376. A. 410. C. τοῖς μαθηματικοῖς οὐχ ὑφήσονται τῆς ἀκριβείας, *in accurata diligentia non cedent Mathematicis.* p. 629. A. 988. B. Vitarum p. 29. A. 217. E. 387. A. 526. E. τῷ φθόνῳ τῆς δόξης ὑφιέμενος, *invidiæ*, id eſt, *hominibus invidentibus, concedens gloriam, gloria recuſanda invidiam fugiens.* 605. D. 710. C. 759. E. 766. C. 1062. A. Eſt etiam magis compoſita ratio ὑφίεσθαί τινί τινος πρός τι p. 455. A. 1011. A.

54. C. Θεοφόρητον] *A diis agitatum, divino inſtinctu percitum:* Plutarchus Themiſtocle p. 124. E: Ὄλβιος ὁ τῶν τέκνων τοῦ Νικογένους παιδαγωγὸς, ἔκφρων γενόμενος καὶ θεοφόρητος, ἀνεφώνησε μέτρῳ ταυτί—. Sulla p. 469. B: οἰκέτην Ποντίου θεοφόρητον ἐντυχεῖν αὐτῷ. Sic θεοφορήτως acclamatio oratoribus exhibita Opp. Mor. p. 45. F: θεοφόρησις p. 278. B: θεοφορία Euſebius Præp. Evang. IV. 122. D: θεοφορῶδες Dion Chryſ. Orat. XI. p. 166. B.

54. D. Βροντᾷν δ' οὐκ ἐμὸν, ἀλλὰ Διός.] Pentameter exſtat apud Hephæſtionem De Metris p. 54: Τίκτεδαϛ βροντᾷν δ' οὐκ ἐμὸν, ἀλλὰ Διός.

54. E. ἄλλως εὐῶδές ἐϛιν] *Non dedita opera, præter propoſitum, non de induſtria, natura ipſum ſua.* Plutarchus Opp. Mor. p. 132. D: ἂν οὐ διψῶντες, ἄλλως δὲ θερμὸν ὕδωρ πίωμεν. 325. B. ἄλλως τὸν τόπον περιῶν, *temere, non certo propoſito locum obiens.* Conferatur J. Uptonus Indice Epicteti in voce Ἄλλως. Sunt alii in hoc genere uſus hujus Adverbii, de quibus aliis locis dicemus; et dixit Ruhnkenius ad Tim. p. 198.

54. F. Μύθοισιν τέρποντο—] Iliad. Λ. 642.

54. F. οὐδέ κεν ἄλλο—] Odyſſ. Δ. 178. ubi editur: —οὐδέ κεν ἡμέας Ἄλλο διέκρινεν φ. τ. τ. τ. Sed Plutarchus ſibi conſtat alio loco De Amic. Multitud. p. 95. A.

p. 55. A. λόγον ἐφ' ἡδονῇ καὶ πρὸς ἡδονὴν ὀψοποιῶν καὶ καρυκεύων] Metaphora profecta ex Platonis Gorgia, ubi demagogi, ut populi adulatores, cum coquis et conditoribus comparantur. Iteratio ejuſdem nominis cum alia Præpoſitione minime otioſa eſt: πρὸς ἡδονὴν, *ad voluptatem*, refertur ad rem ipſam, quæ ita apparatur, ut ſit ἡδεῖα: at ἐφ' ἡδονῇ refertur ad facientem ejuſque *conſilium, voluptatis cauſſa:* igitur, ut vulgo aiunt, hoc eſt *ſubjectivum*, illud *objectivum:* hoc *efficientem cauſſam*, illud *effectum*, propius attingit. Et convenit fere illud Ciceronis in Epicureos dictum, Nat. Deor. I. 40: *nullam enim noviſtis niſi profectam a corpore, et redeuntem ad corpus, animi voluptatem.* Sic adulatoris omnia conſilia a voluptate proficiſcuntur, et ad voluptatem redeunt. Uſus utriuſque Præpoſitionis frequens eſt, nec exempla deſiderat. Πρὸς ἡδονὴν alio etiam

ſenſu uſurpatur, quo valet *ſponte, libenter*, eique opponitur πρὸς βίαν: quod alibi notabimus. Idem Nomen cum diverſis Præpoſitionibus iterare placuit ſubinde Plutarcho: v. c. Opp. Mor. p. 97. C. ἐκ τύχης καὶ διὰ τύχην. 719. A. 877. D. 882. E. 888. A. 911. A. 950. E. 1076. D. 1085. A. 1114. B. Vitarum p. 497. C. 505. B. Nota noſtra ad Ser. Num. Vind. p. 559. D.

55. A. Ἡ πόλιον βαρύοσμον—] Verſus eſt Nicandri Theriac. 64. De *polio* Plinius Hiſt. Nat. XXI. 84. ubi J. Harduinus non omiſit hunc verſum.

55. B. Τεῦχρε, φίλη κεφαλὴ—] Iliad. Θ. 281.

55. B. Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος—] Iliad. K. 243. Odyſſ. A. 65.

55. B. Ἀφραίνας, Μενέλαε—] Iliad. H. 109.

55. C. Μενέδημος Ἀσκληπιάδῃ τῷ φίλῳ—] Menedemi Eretrienſis Philoſophi rebus locum dedit Diogenes Laertius II. 125. ſeq. ejuſque cum Aſclepiade amicitiam ac diſciplinæ ſocietatem memoravit: at nil ibi, nec alibi, de hujus facto erga illius filium. Ex hoc loco retulit Menagius II. 127.

55. C. Βάτῃ τὴν σχολὴν ἀπεῖπεν Ἀρκεσίλαος—] Et hæc ſingularis eſt mentio. Baton Comicus compluribus Veterum memoratus: ex ejus fabula Ἀνδροφόνῳ locum retulit Athenæus IV. p. 163. qui certe locus contra Stoicos valet; ut fortaſſe in hac ipſa fabula Baton aliquid dicterii in Cleanthem conjecerit. Apud Stobæum ſcribitur *Bathon*, apud Suidam *Batton*. Fortaſſe hoc loco aliquis librarius *Battum* fecit, inductus nomine *Arceſilai*; ſiquidem in ſucceſſione veteris regni Cyrenæi utrumque nomen celebratum fuit. Comicum recenſens Fabricius Biblioth. Gr. T. I. p. 749. hunc Plutarchi locum citat.

55. D. ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος—ὑποκρίκων] Διάγραμμα, *figura mathematica*, ad Muſicorum artem tradueta, proverbialem peperit dictionem. Similiter Plutarchus in Demoſthene p. 852. A: ὥσπερ ἀφ' (forte ἀφ') ἑνὸς καὶ ἀμεταβλήτου διαγράμματος τῆς πολιτείας ἕνα τόνον ἔχων ἐν τοῖς πράγμασιν ἀεὶ διετέλεσε. Conferatur Iſ. Caſaubonus ad Athenæum VIII. 12. p. 617. Et μεταβολὴ Muſicis eſt tritum: Antiphanes

ap. Athen. XIV. p. 643. C. Plutarchus De Muſica p. 1134. B. 1137. F. 1142. E. Ex eadem officina eſt ὑποκρέκειν. Pollux IV. 63 : λυρίζειν, κιθαρίζειν, ψάλλειν—βαρβιτίζειν· καὶ κρέκειν δὲ καὶ κρεγμός—. Ariſtophanes Avib. 772. et 683. —καλλιβόαν κρέκεσ' αὐλόν—· ubi Scholiaſtes uſum notat : Κρέκουσα νῦν ἀντὶ τοῦ λαλοῦσα· κυρίως δὲ τὸ τὴν κιθάραν κρούειν. Pindarus citatus Plutarcho De Sui Laude p. 539. C. ex Olympic. IX. 58. Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν Μανίαισιν ὑποκρίκει, *Gloriari intempeſtive Inſaniis ſuccinit.* Lucianus Dialog. Meretric. T. III. p. 323 : ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων.

55. D. Ἀγεσίλαον ὁ Ξενοφῶν] In eo qui nunc fertur Xenophontis Ageſilao XI. 5. p. 673. C. edit. Leunclav. ἐπαινούμενος δὲ ἔχαιρεν ὑπὸ τῶν καὶ ψέγειν ἐθελόντων τὰ μὴ ἀρεσκά, ἢ τῶν παῤῥησιαζομένων οὐδένα ἧχθραινε—.

55. E. Χαρίλλῳ τῷ βασιλέως—] Archidamidæ tribuitur in Apophthegm. Lacon. p. 218. B : refertur ut dictum de Charillo ab ejus collega, in libro De Vitioſo Pudore p. 537. D. ubi filius fratris Lycurgi dicitur. Fuit ex familia Proclidarum, habuitque ex Euryſthenidarum familia collegam Archelaum : ut conſtat e Pauſania Lacon. III. 2 : cui nomen aliter etiam ſcribitur *Charilaus :* videatur Meurſius De Regno Laced. Cap. XVI. p. 75. Sigonius De Lacedæmoniorum Temp. LXX. Tom. Opp. V. Ipſius Charilli ſunt quædam acute dicta in Plutarchi Apophth. p. 189. F. et Apophthegm. Lacon. p. 232. B. Conferatur Th. Gataker. ad M. Antonin. IX. 5.

55. E. ταύροις τὸν ὄιστρον ἐνδύεσθαι—καὶ τοῖς κυσὶ τὸν κρόταλον.] Xylander bene utrumque reddidit, Οἶστρος, *aſilus :* Virgilius Georg. III. 146. Plinius Hiſt. Nat. XI. 34. Ælianus Nat. Anim. VI. 37. Heſychius, Οἶστρος—καὶ εἶδος πλήκτρου, ὑφ' οὗ κεντιζόμεναι αἱ βοῦς σκιρτῶσιν, ὃ μύωψ καλεῖται. Dion Chryſ. Or. VII. p. 101. C. Κρόταν, *ricinus :* Ariſtoteles Hiſt. Anim. V. 31. Plinius Hiſt. Nat. XXX. 24. Conferatur S. Bochartus Hierozoic. P. II. p. 553. Denique, ἐνδύεσθαι omnes libri confirmant, neque cum Mez. mutandum in ἐμφύεσθαι.

55. F. ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις, μὴ νῦν μὲν ταῦτα—] Aliquanto ple-

nius et melius D. ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἐπαινῶσιν, ἂν μὴ νῦν μὲν ταῦτα—.

p. 56. B. ὑπὸ χεῖρα] *præsentia, quæ sub manu et in potestate nostra sunt:* expositimus in Animadversionibus ad librum De Sera Num. Vind. p. 548. E.

56. B. μὴ ἀπὸ τοῦ σωροῦ κλέπτωσιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σπέρματος] Cum vetere præcepto, *Segetem ne defruges*, comparavit J. M. Gesnerus ad Catonem de Re Rust. 5. 4. Plutarchus τὸ ἦθος similibus alibi cognominibus ornat. De Virtute et Vitio p. 100. C: ὁ ἄνθρωπος τοῖς περὶ αὐτὸν πράγμασιν ἡδονὴν καὶ χάριν ὥσπερ ἐκ πηγῆς τοῦ ἤθους προσίθησιν. De Animi Tranq. p. 477. A: τὴν τοῦ βίου πηγὴν τὸ ἦθος ἀτάραχον ἔχουσα. Est autem a Zenone Stoico, qui sic definivit, teste Stobæo, Eclog. Ethic. p. 159. ed. Canter. p. 36. edit. Heeren. οἱ δὲ κατὰ Ζήνωνα τὸν Στωϊκὸν τροπικῶς (ὁρίζονται), ἦθός ἐστι πηγὴ βίου, ἀφ' ἧς αἱ κατὰ μέρος πράξεις ῥέουσι. Philo Jud. De Prædeum. p. 431. E: τὸ ἦθος, τὴν τοῦ ἀνθρωπείου βίου πηγήν, ἄμεινον κατασήσασθαι· sic enim legendum, addito βίου, ut monuit Mangeyus, nil tamen de Stoico fonte monens.

56. B. Θουκυδίδης—] III. 82: καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων εἰς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει· τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής· τὸ δὲ σῶφρον, τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα· καὶ πρὸς ἅπαν ξυνετὸν, ἐπίπαν ἀργόν· τὸ δ' ἐμπλήκτως ἐξὺ, ἀνδρὸς μοῖρα προσετέθη· ἀσφάλεια δὲ τὸ ἐπιβουλεύσασθαι, ἀποτροπῆς πρόφασις εὔλογος κ. τ. λ. De quo dicemus alia ad p. 99. C. Eodem spectavit Philo Jud. p. 739. E: εὐλάβειαν μὲν τὴν δειλίαν, τὸ δὲ φοβεῖσθαι προμηθὲς, ἀσφάλειαν δὲ τὴν ἀνδρίαν εἰώθασι καλεῖν. Plutarchus Gryllo p. 988. C: ἀναφαίνει ὑμῖν ἡ μὲν ἀνδρεία δειλία φρόνιμος οὖσα, τὸ δὲ θάρσος φόβος ἐπισήμην ἔχων τὴν δι' ἑτέρων ἕτερα φεύγειν. Basilius M. Homil. De Invidia T. I. p. 387. C: δεινοὶ δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπλύσαι—θρασὺν μὲν γὰρ λέγουσι τὸν ἀνδρεῖον· ἀνάλγητον δὲ τὸν σώφρονα· τὸν δίκαιον ἀπηνῆ· κακοῦργον τὸν φρόνιμον· καὶ τὸν μεγαλοπρεπῆ μὲν ὡς βαναῦσον διαβάλλουσι, τὸν ἐλευθέριον δὲ ὡς ἄσωτον· πάλιν τὸν οἰκονομικὸν, φαυλόν—. Similis euphemismi exempla sunt infra p. 57. C, D. 66. C. E. Plato Rep. V.

p. 466. E. VIII. 498. B, C. Aristoteles Rhet. I. 9. 3. Philo Jud. p. 162. B.

56. C. *ἐν δὲ ταῖς κολακείαις—ταπεινόν.*] Virtutum nomina vitiis addere, et virtutibus vitiorum, negotium est adulatorum, calumniatorum, corruptorum. Sic Dionis virtutes nominibus vitiorum adficiebantur ab adulatoribus Dionysii: quod refert Plutarchus, in Dione p. 961. B: *διὸ καὶ συθανὰ κακιῶν προσρήματα ταῖς ἀρεταῖς ἐπιφέροντες αὐτοῦ διέβαλλον, ὑπεροψίαν τὴν σεμνότητα, καὶ τὴν παῤῥησίαν αὐθάδειαν ἀποκαλοῦντες· καὶ νυθετῶν κατηγορῶν ἐδόκει, καὶ μὴ συνεξαμαρτάνων καταφρονῶν.* Similia sunt proxime p. 57. D. 66. C. Est vero etiam hic locus oratoriæ artis, unde ducatur laudatio vel reprehensio: Aristoteles Rhetoric. I. 9. 3: *Ληπτέον δὲ καὶ τὰ σύνεγγυς τοῖς ὑπάρχουσιν ὡς ταὐτὰ ὄντα, καὶ πρὸς ἔπαινον καὶ πρὸς ψόγον· οἷον τὸν εὐλαβῆ καὶ εὔψυχον, δειλὸν καὶ ἀπίθανον· καὶ τὸν ἠλίθιον, χρηστόν· καὶ τὸν ἀνάλγητον, πρᾷον. Καὶ ἔπαινον δὲ ἐκ τῶν παρακολουθούντων ἀεὶ κατὰ τὸ βέλτιστον· οἷον, τὸν ὀργίλον καὶ τὸν μανικὸν, ἁπλοῦν· καὶ τὸν αὐθάδη, μεγαλοπρεπῆ καὶ σεμνόν. Καὶ τοὺς ἐν ταῖς ὑπερβολαῖς, ὡς ἐν ταῖς ἀρεταῖς ὄντας· οἷον, τὸν θρασὺν, ἀνδρεῖον· καὶ τὸν ἄσωτον, ἐλευθέριον·*— ubi plura de hoc argumento docet eruditissimus interpretum P. Victorius p. 144. Juncus apud Stob. Serm. CXVI. p. 597. seq. *ἡδοναὶ—πάντα τὰ δεινὰ κελεύουσαι δρᾶν—καλλωπίζουσί τε καὶ ἐπισκιάζουσιν ἑτέροις ὀνόμασιν· εἰ μὲν θυγατρὸς ἐρώη τις ἢ μητρὸς, τὸν ἔρωτα συνήγορον λαμβάνουσαι· εἰ δὲ ἀλλοτρίᾳ μέν τινος, οὐκ ἐξὸν δὲ ὅμως, τὰ τῶν Βοιωτῶν ἢ τὰ τῶν Ἰώνων νόμιμα σημαίνουσιν* (leg. *ἐπαινοῦσιν*), *ὑπὸ κάλλους καὶ ἡδονῆς περιαρπαζόμεθα λέγουσαι τὸν ἄνδρα, καὶ ὅτι νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν·* (Iliad. X. 71.) *αἱ δὲ θάρσος ἐμποιοῦσαι καὶ ἀλογιστίαν, ἀνδρίαν ταῦτα ἐκάλουν.*— Seneca Epistola XLV: *Venit ad me pro amico blandus inimicus: vitia nobis sub virtutum nomine obrepunt: temeritas sub titulo fortitudinis latet: moderatio vocatur ignavia: pro cauto timidus accipitur. In his magno periculo erratur: his certas notas imprime.* Aristides Orat. Platon. I. p. 112: *—διῄρηται σοφία καὶ κακουργία, σωφροσύνη καὶ βλακεία, δικαιοσύνη καὶ εὐήθεια, ἀνδρία καὶ θρασύτης· θἀτέρου γε ὄντος καλοῦ, οὔτε χαλεποῦ, οὔτε προσήκου, οὔτε τὰς κακίας ὑποκορίζεσθαι τῷ τῆς ἀρετῆς ὀνόματι, οὔτε τὰς ἀρετὰς φαυλίζειν τὰ τῆς κακίας ἐπάγειν*

παρατιθέντα (forte παρατιθέντα). Alia de re et nomine ὑποκορίζεσθαι dabimus mox ad E.

56. D. Πλάτων φησὶ τὸν ἐραστὴν—] Republ. V. p. 466. E. Notavimus ſupra p. 44. F.

56. E. τὴν Πτολεμαίου θηλύτητα—λατρείαν] Hæc ad Ptolemæum IV. Philopatorem referri debent: de cujus luxuria prodiderunt Polybius V. 34. Excerptis Valeſ. ex libro XIV: Juſtinus XXX. 1: —*omnem magnitudinem nominis ac majeſtatis oblitus, noctes in ſtupris, dies in conviviis conſumit. Adduntur inſtrumenta luxuriæ, tympana et crepundia: nec jam ſpectator rex, ſed magiſter nequitiæ, nervorum oblectamenta modulatur. Hæc primo laborantis regiæ tacitæ peſtes et occulta mala fuere.* Dixerim, ex eodem fonte hauſiſſe Plutarchum atque Trogum: et quod in hujus prologo eſt, *mortuo Ptolemæo Utruſphonæ, filius ejus Philopator regem Antiochum vicit*, ubi vitioſum nomen *Utruſphonæ* homines docti certatim mutarunt *Tryphone*; nobis aliud latere videtur, certe cognomen *Tryphonis* potius aſſignandum Philopatori, ut Plinius habet Hiſt. Nat. VII. 56. *Ptolemæum Philopatorem, qui Tryphon cognominatus eſt:* et probat J. Perizonius ad Ælianum Var. Hiſt. XIV. 31. Et pater Euergetes diligentiæ prudentiæque laudem habuerat: quo mortuo, filii regisque mores ad luxuriem converſi ſunt, ut diſerte ipſe prodit Plutarchus in Cleomene p. 820. D: ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς αὐτὸς οὕτω διέφθαρτο τὴν ψυχὴν ὑπὸ γυναικῶν καὶ πότων, ὥστε, ὁπότε νήφοι μάλιστα καὶ σπουδαιότατος αὐτοῦ γένοιτο, τελετὰς τελῶν, καὶ τύμπανον ἔχων ἐν τοῖς βασιλείοις ἀγαίρειν— uterque alteri loco locus lucem adfert. Apparet enim, Ptolemæum Deæ Cybelæ cultum ejuſque ſemiviros Gallos ſacerdotes imitatum circum Deam cum ululatu ſaltantes, et ſtipem a ſpectatoribus corrogantes, id eſt, ἀγύρτας, *mendicantes*. Eodem pertinet Plutarchi notatio ſucceſſorum Alexandri, De Virt. Alex. p. 338. C. τυμπανισμοὺς ἐν ἀνδρογύνοις. Etymolog. M. Γάλλος· ὁ Φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος· διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεσθίειν, ὡς οἱ Γάλλοι· ἀεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφανοῦντο: ubi κατεσθίειν in κατεσθεῖν mutare jubet Jac. Tollius ad Lucian. De Calumn. §. 2. T. III. p. 127. non perſuadens

nobis; ſiquidem Galli corpora ipſi ſua quibuſdam notis vel florum vel aliarum rerum compunxiſſe videntur. Cultum Lucretius diſerte deſcripſit II. 598—643: ex quo pauca ponamus—618:

Tympana tenta tonant palmis, et cymbala circum
Concava, rauciſonoque minantur cornua cantu,
Et Phrygio ſtimulat numero cava tibia mentes,
Telaque præportant violenti ſigna furoris,
Ingratos animos, atque impia pectora vulgi
Conterrere metu quæ poſſint numine Divæ.
Ergo quum primum magnas invecta per urbes
Munificat tacita mortales muta ſalute,
Ære atque argento ſternunt iter omne viarum
Largifica ſtipe ditantes, ninguntque roſarum
Floribus, umbrantes Matrem, comitumque catervas.
Hic armata manus, Curetas nomine Graii
Quos memorant Phrygios, inter ſe forte catenas
Ludunt, in numerumque exſultant ſanguine fleti: et
Terrificas capitum quatientes numine criſtas
Dictæos referunt Curetas.

Cæterum in hoc Plutarchi loco non una eſt difficultas. Κρίνων ſi quis cum H. Stephano Theſ. L. Gr. Append. p. 1297. pro genere ſaltationis accipiat; tamen conſtructio verborum laborabit: item laborabit, ſi κρίνων, *liliorum*, intelligas *liliorum florumque aliorum ſparſionem*: aut ſi omnino omittatur, auctoritate plurimorum codicum, tamen τυμπάνων ἐγχαράξεις non recte dicantur: quippe *tympanorum* eſt *pulſatio, concuſſio*, ἀραγμὸς, ἐνάραξις: cujuſmodi nomen hic locus deſiderat. Si ἐγχάραξις germanum eſt, ſignificatur inſculptio, qua corpori figuræ impungerentur, et forte vera lectio fuerit καὶ κρίνων ἐγχαράξεις καὶ τυμπάνων ἐναράξεις. At hoc forte longius a ſimilitudine vulgatæ ſcripturæ abeſſe judicetur. Neque probatur nobis Meziriaci ἐγκράξεις, *inclamationes*. Itaque, ſi legatur κρίκων καὶ τυμπάνων ἐναράξεις, *annulorum tympanorumque concuſſiones*, habebimus, niſi veram lectionem, at eam, in cujus probabilitate nobis acquieſcere liceat: ſiquidem κρίκοι ſint annuli catenarum, quibus illi ſacerdotes quatiendis ſe invi-

cem lædunt, ſanguinemque fundunt et ululant; ut Lucretii verſu 631. ponendum putemus —*inter ſe forte catenas Lidunt*. Frequens mentio iſtius religionis. Catullus totum Carmen LXIII. in ejus argumento conſumſit. Propertius II. 22. 15: *Cur aliquis ſacris laniat ſua brachia cultris? Et Phrygis inſanos cæditur ad numeros?* Tibullus I. 4. 69: *Et tercentenas erroribus expleat urbes, Et ſecet ad Phrygios vilia membra modos.* Ovidius Faſt. IV. 180. ſeq. 221. 244. Alcæus Epigrammate Anthолog. I. p. 70. Antiſtius ap. Brunck. Analect. T. II. p. 284. Erycius ibid. p. 295. Dioſcorides III. p. 314. edit. Brodæi, Bruncki T. I. p. 503. quem fuit quum corrigendum cenſerem:

Βάλλεθ' ὑπὲρ τύμβου πολιὰ κρίνα, καὶ τὰ συνήθη
Τύμπαν' ἐπὶ σήλῃ ῥήσσετ' Ἀναξιμένους,
Καὶ περιδινήσαθε μακρῆς ἀνελίγματα χαίτης
Στρυμονίην ἄρετοι θυάδες ἀμφὶ πόλιν,
Ἣ γλυκερὰ πνεύσαντος ἐφ' ὑμετέροισιν ἀδάπλαις
Πολλάκι πρὸς μαλακὸν τοῦδ' ἠχόρευσε νόμου.

Verſu quinto pro ἀδάπλαις ſubſtituebam ἀραγμοῖς, vel ὑμετέροις ἀλαλαγμοῖς: primo legebam, Βαίνεθ' ὑπὲρ τύμβου σκολιὰ κρίνα, *Saltate ſuper ſepulcro ſinuoſas ſaltationes:* in eadem re Euripides Cyclope 204: τί βακχάζετε· οὐ Διόνυσος τάδε, Οὐ κρόταλα χαλκοῦ, τυμπάνων τ' ἀράγματα. Ibidem 65: Οὐ τάδε Βρόμιος, οὐ τάδε Χόροι, Βάκχαί τε θυρσοφόροι, Οὐ τυμπάνων ἀλαλαγμοί—. Ἀλεξιμένους et Ἀμφίπολιν dedit Brunckius: quorum hoc non requiram: *Strymonia urbs* per ſe notat Amphipolim, et magis poeticum eſt quam nomen proprium. Senſus hujuſmodi apparet, *Thyadibus clamantibus, iiſque accinente tibicine, ad hujus dulcem ſonum molleſque nomos reliqua civitas ſaltavit.* Poeta non nominatus in Gallijambis apud Hephæſtionem p. 40: Γάλλαι Μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες, Αἷς ἔντεα πατάγητα καὶ χάλκεα κρόταλα. Stipem Matri Deorum propriam reliquit Cicero De Legibus II. 16. Hoc eſt ἀγαίρειν, *mendicari:* hinc ἀγύρτης, μητραγύρτης, *Matris Deorum Sacerdos, Gallus, Matri ſtipem colligens.* Sed hæc verbo monuiſſe ſufficit. Plura qui vult, adeat Th. Dempſterum ad Roſini Ant. Rom. p. 99. et quos laudat Th. Galeus ad Jamblich. De Myſt. Æg. p. 224.

56. E. τὰ Ῥωμαίων ἤδη τηνικαῦτα—ὑποχωριζόμενος.] Antonii et ante et in triumviratu vita fuit diſſoluta et luxurioſa: ſed hæc Plutarchi notatio pertinet ad poſteriorem vitæ partem, quam cum Cleopatra conſumſit: de utraque et aliunde conſtat et ex Plutarcho in Ejus Vita p. 920. A—C. 926. C: ubi diſerte de ipſius adulatoribus dicitur. Pervulgata de eo fuit opinio, ſive vera, ſive falſa, eum Cleopatræ obſequentem ſibi propoſuiſſe, ſiquidem Octavianum Cæſarem vicisſet, Romæ patriis moribus abolitis, Ægyptios mores inſtituere. Igitur non improbem lectionem ἤδη τηλικαῦτα, *mores tam veteres*: dicitur τηλικοῦτος fere de certo ætatis modo: neque magis improbem τὰ Ῥωμαίων ἤδη τηλικαῦτα, *Romanum imperium jam tantum*, ſubaudiendo πράγματα: veluti Plutarchus locutus eſt in Pyrrho p. 400. C: προυσλαβὼν δὲ ὁ Πύρρος τηλικαῦτα, *Pyrrhus tantis copiis potitus*. Ad argumentum præſens convenit diſputatio Senecæ Epiſt. LXXXIII. p. 269: *M. Antonium magnum virum et ingenii nobilis quæ alia res perdidit, et in externos mores ac vitia non Romana trajecit, quam ebrietas, nec minor vino Cleopatræ amor? Hæc illum res hoſtem reipublicæ, hæc hoſtibus ſuis imparem reddidit: hæc crudelem fecit, cum capita principum civitatis cœnanti referrentur: cum inter apparatiſſimas epulas luxuſque regales ora ac manus proſcriptorum recognoſceret: cum vino gravis ſitiret tamen ſanguinem.* Horatius Carmin. I. 37: Epod. 9. Propertius III. 11. 31. Similia de Nerone Plutarchus in Antonio p. 955. F: οὗτος ἀρξας ἐφ' ἡμῶν, ἀπέκτεινε μὲν τὴν μητέρα, καὶ μικρὸν ἐδέησεν ὑπὸ ἐμπληξίας ἢ πατραφροσύνης ἀνατρέψαι τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν, πέμπτος ἀπὸ Ἀντωνίου κατ' ἀριθμὸν διαδοχῆς γενόμενος. Jam in ultima loci parte aliquid impediti videtur ineſſe vulgatæ lectioni. Hoc vel ita leniendum interpretando —ἔπαινος—ὑποχωριζόμενος τὰς Ἀντωνίου τροφὰς—ἱλαρὰ πράγματα δυνάμεως καὶ τύχης χρωμένης αὐτῷ ἀφθόνως: *Laudatio iſta adulatoria propemodum ſubvertit Romanas res, dum Antonii luxuriem et effuſionem blando nomine appellaret læta et liberalia facta potentiæ ac fortunæ ipſi indulgentis*: χρῆται ἡ τύχη καὶ ἡ δύναμις ἐμοὶ ἀφθόνως, *fortuna ac potentia utitur me copioſe, ſine invidia*, idem eſt atque *habeo fortunam et*

potentiam largam, fortuna mihi largas opes suppeditat: quod non quidem ipsis his verbis apud Plutarchum usurpatur, tamen ex generali dictione χρῆσθαί τινι φιλανθρώπως et similibus ad præsentem locum accommodari potest: veluti hæc similesque sunt Opp. Mor. p. 88. C. 178. A. 694. C. 815. F. Vitarum 193. E. 514. B. 562. F. 623. D, E. Vel recipienda lectio Meziriaci αὑτῇ pro αὐτῷ, ut sit, *liberalia facta fortunæ ac potentiæ se ipsa utentis largiter et sine invidia:* et id sane malim, utpote usitatum Plutarcho, apud quem sæpe est χρῆσθαι ἑαυτῷ cum adverbiis εὖ, κακῶς, similibus in utramque partem: Opp. Mor. p. 811. D. Vitar. p. 61. E. 161. B. 278. E. 405. C. 510. E. 691. A. 889. A. 897. B. Deinde semel notanda dictio exquisita παρ' οὐδὲν ἦλθε ἀνατρέψαι, *parum abfuit quin subverteret:* exempla Plutarchea sunt Vitar. p. 133. C. παρ' οὐδὲν ἐλθόντας ἀπολέσθαι. 331. A. 391. D. 663. B. 700. A. 743. A. 764. A. 770. B. 880. D. Opp. Mor. p. 325. F. 809. C. In eodem genere sunt παρ' ἐλάχιστον ἔρχεσθαι cum Infinitivo Vit. p. 167. E. ex Thucydide VIII. 76. ubi videatur Dukerus. Item παρὰ μικρὸν Vit. p. 834. E. 727. A: et παρὰ τοσοῦτον Vit. p. 282. A. 945. D. Denique ὑποκορίζεσθαι animadvertendum: est illud quidem proprie Grammaticum, *nomen verbumve Diminutiva forma et significatione efferre:* translate, *duritiem rei verborum lenitate commendare aut excusare, vitio virtutis nomen addere:* ut diserte Aristides Orat. Platon. I. p. 112: οὔτε τὰς κακίας ὑποκορίζεσθαι τῷ τῆς ἀρετῆς ὀνόματι, οὔτε τὰς ἀρετὰς φαυλίζειν τὰ τῆς κακίας ἐκείνῃ περιτιθέντας: quem locum supra C. apposuimus, ubi de re ipsa agebatur. Igitur in illo vexato dicto Xenophontis Mem. Socr. II. 1. 2. 6. Voluptatis ad Herculem loquentis, —οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσί με Κακίαν: hic igitur ὑποκορισμὸς inesse nequit, et dudum est cum corrigendum putavi ὑποκνιζόμενοι, *æmulatione et invidia pungi:* quod de *amatoria stimulatione* est apud eumdem Xenophontem Mem. Socr. III. 11. 3: Plutarchum Sulla p. 474. C. Suidas Ὑποκνιθέντες· λυπηθέντες, παροξυνθέντες: idem in voce Ὑποκοριζόμενοι hunc ipsum Xenophontis locum adferens,

teſtis certe de lectionis vel corruptelæ antiquitate: ſed corruptum eſſe locum, facile perſuadent Valckenarius, et Ruhnkenius, quorum ſententiæ exſtant apud Erneſtum ad l. c. Xenophontis, Pierſonum ad Mœrin Attic. p. 380. et ad Timæum Lex. Plat. p. 266. Verbo ſubinde utitur Plutarchus illo ſenſu; veluti De Virtute Mor. p. 449. A: ὅταν—τραθυμίας τὰς ἐπιθυμίας ὑποκορίζωνται, σοφιστικὰς δοκοῦσιν οὐ φιλοσόφους δικαιώσεις καὶ ἀποδράσεις ἐκ τῶν πραγμάτων μηχανᾶσθαι διὰ τῶν ὀνομάτων. De Ira Cohibenda p. 462. E: οὐ καλῶς ὑποκοριζόμενοι μισοπονηρίαν (τὴν ὀργήν)· ἀλλ' ὥσπερ οἶμαι τῶν ἄλλων παθῶν ψυχῆς καὶ νοσημάτων, τὸ μὲν πρόνοιαν, τὸ δὲ ἐλευθεριότητα, τὸ δὲ εὐσέβειαν καλοῦντες. De Vitioſo Pudore p. 528. E: τὴν ὑπὸ τῶν ἀναισχύντων ἧτταν, αἰσχύνην ὑποκοριζόμενος. De Exilio p. 607. D: Ἐμπεδοκλῆς—ψυχῆς ἀλλαχόθεν ἠκούσης δεῦρο τὴν γένεσιν ἀποδημίαν ὑποκορίζεται τῷ πραοτάτῳ τῶν ὀνομάτων. Sympoſiac. VI. p. 692. D: ψυχὴν καὶ κεφαλὴν τὸν ἄνθρωπον εἰώθαμεν ἀπὸ τῶν κυριωτάτων ὑποκορίζεσθαι. Solone p. 86. C: ἃ δ' οὖν οἱ νεώτεροι τοὺς Ἀθηναίους λέγουσι τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπλοντας, ἀσφαλῶς ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας ἑταίρας, τὰς δὲ φόρους συντάξεις, φυλακὰς δὲ τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων, οἴκημα δὲ τὸ δεσμωτήριον καλοῦντες, πρῶτον Σόλωνος ἦν, ὡς ἔοικε, σόφισμα, τὴν τῶν χρεῶν ἀποκοπὴν σεισάχθειαν ὀνομάσαντος. Arato p. 1045. A: ipſe dicitur Macedonas ἐπάγεσθαι δεσπότας ταῖς πόλεσι, συμμάχους ὑποκοριζόμενος. De nomine proprio immutato ad blanditiam, aut inſtituto ad commendationem: Sympoſ. I. p. 624. B: τὸν πύκτην Ἡρακλείδην—Ἡρακλῆν Ἀλεξανδρεῖς ὑποκορίζοντο. Adverſ. Colotem, initio p. 1107. D: Κολώτης, ὃν Ἐπίκουρος εἰώθει Κολωτάραν ὑποκορίζεσθαι καὶ Κολωτάριον—. Theſeo p. 6. B: τὴν Ἑκάλην ἐτίμων, Ἑκαλήνην ὑποκοριζόμενοι. Numa p. 65. D: ἀπ' ἐκείνου δὲ καὶ τὸν Αἰμυλίων οἶκον ἀναμιχθέντα τοῖς πατρικίοις ὀνομασθῆναί φασιν οὕτως, ὑποκοριζομένου τοῦ βασιλέως τὴν ἐν τοῖς λόγοις τῷ ἀνδρὶ αἰμυλίαν καὶ χάριν. Ariſtides Sophiſta T. I. p. 493: ταῦτ' οὖν πότερον δωρεὰς καὶ φιλανθρωπίας, καὶ κέρδη τῶν λαβόντων, καὶ ὡς ἄν τις εὐφήμως ὑποκορίσαιτο, ἢ δέλεαρ, καὶ πάγην, καὶ πραγμάτων θήραν, καὶ τιμὴν τῶν ἀτίμων—ἄμεινον καλεῖν; Ibid. p. 527. τὴν αὐθάδειαν ὑποκοριζόμενος ἀνδρείαν. T. II. p. 189: Θεμιστοκλῆς Εὐρυβιάδην

—ὑποχοριζόμενος τῷ τῆς ναυαρχίας ὀνόματι. Eadem eſt vis in vocabulis εὐφημία, εὐφημισμὸς, περιπέτειαν, περιαμπέχειν, de quibus in ſequentibus dicemus.

56. E. Πτολεμαίῳ δὲ τί περιῆψεν ἄλλο φορβειὰν καὶ αὐλός;] Hic ut diverſus a modo dicto Ptolemæo debebat addito quodam cognomine diſtingui, idque a Plutarchi diligentia exſpectabatur, niſi forte librariorum errore illa ſignificatio excidit. Fuit autem XI. Ptolemæorum, cognomine *Auletes*, et *Dionyſus*: de quo ſunt Ciceronis Epiſtolæ ad Lentulum, libro primo Ad Diverſos: expulſus a ſuis, ab A. Gabinio reductus in regnum. De flagitioſa ejus luxurie et inſana tibicinii cupiditate Strabo XVII. p. 1146. Lucianus De Calumnia §. 16. T. III. p. 146. ubi videatur Moſes Solanus. Φορβειὰ, *capiſtrum tibicinis*: Plutarchus De Ira Cohib. p. 456. B: καὶ ὁ Μαρσύας, ὡς ἔοικε, φορβειᾷ τινι καὶ περιγομίοις βίᾳ τοῦ πνεύματος τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθεῖρξε—. Sympoſ. VII. p. 713. C. Tritum apud Veteres dictum Sophoclis memorant Cicero Attic. II. 16: Longinus De Sublim. III. p. 16: Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔπι, Ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ. Imaginem et vetere ſigno exhibitam ab A. Schotto ad Proverbia Vatic. p. 272. ad φορβειὰν refert etiam G. Cuperus Obſerv. I. 12. p. 102. Conſulantur et interpretes ad Heſychium T. II. p. 1519: Φορβειὰ ἡ αὐλητικὴ γομίς· λέγεται δὲ καὶ ὁ χαλαστήρ.

56. F. Νέρωνι τραγικὴν ἐπήξατο σκηνὴν,] Suetonius in Nerone 21. Philoſtratus Vit. Apollon. V. 7. p. 193. Dio Caſſius LXIII. 9: alii.

56. F. μυρίσωσι] Vide dicta ad p. 42. B.

p. 57. A. ἂν μὲν ὑπαρύφῃ τινὸς ἢ ἀγροίκῳ λάθηται—ἐνηδύμενος.] Characteriſmos ac dicta adulantium fere ex Comœdiis, maxime Menandreis, ſumſit Plutarchus. Hoc loco verſum priorem diſerte habet Athenæus X. p. 434. C: Μένανδρος δ' ἐν Κόλαξί φησι,

B. Κεστύλας χαροῦν δίκα
Ἐν Καππαδοκίᾳ κόνδυ χρυσοῦν, Στρυδία,
Τρὶς ἑξέκιον μεῖζόν γ'. Στρ. Ἀλεξάνδρου πλέον
Τοῦ βασιλέως πέπωκας. B. Οὐκ ἔλαττον, οὐ
Μὰ τὴν Ἀθηνᾶν. Στρ. Μέγα γε.—

Ita ex Bentleii ratione legendum, Emendat. Menandr. et Philem. p. 37. Nunc ex hoc Plutarchi loco intelligimus alteram Menandream perſonam eſſe Biantem: eumdem εὐπάρυφον ſignificant Scholia in margine codicum E. et Voſſ. ubi ad nomen Βίαντι adſcriptum eſt τῷ εὐπαρύφῳ; quamquam E. habet Βόαντι. In altero verſu, quem item a Plutarchea oratione diſtinximus, verbum ἐνηδούμενος certe nihili eſt, nec a Lexicographis aut ullo, quod ſciam, Scriptore proditum: itaque legi et verti ἐκθανούμενος; *emoriturus riſu*, comparatione Terentiani Gnathonis in Eunucho adulantis Thraſoni ac ridentis ad ipſius jocum quamvis frigidum, III. 2. 44:

GN. *Ha, ha, he!* THR. *Quid rides.* GN. *Iſtud, quod dixti modo:*
Et illud de Rhodio dictum in mentem venit.

Sane Terentius perſonam adulatoris et militis glorioſi ex Menandri Colace ſumſiſſe ſe fatetur Prolog. verſu 30. Igitur mea quidem opinione, apud Menandrum Struthias adulator irriſit Biantem adulando: cumque Bias ei narraſſet ſe aliquem Cyprium dicterio perculiſſe, in riſum ſe effudit Struthias laudans illud dicterium et affirmans ſe propemodum riſu emori. Sed hæc ejuſmodi eſt conjectura, ut, licet probabilis, tamen falſa eſſe poſſit. Πρὸς τὸν Κύπριον eſt *ad illud dicterium tuum, quod mihi narraſti te in Cyprium conjeciſſe, pæne riſu emorior*; ita πρὸς cum Accuſativo valet *propter, per*. Sic apud alios et Plutarchum Opp. Mor. p. 653. E. 722. A. 863. D. 916. B. 990. A. 942. E. Vitarum p. 21. F. 100. B. 135. E. 171. C. 230. D. 293. C. 295. B. 296. A. 311. B. 372. F. 405. E. 465. F. 532. C. 630. F. 667. E. 680. A. 706. A. 727. C. 739. C. 743. E. 788. B. 823. A. 908. A. 923. D. 936. E. Item Latini eadem ratione dicunt *ad*: qua de conſuetudine tradiderunt R. Bentleius ad Horat. Sat. I. 6. 87. G. Cortius ad Salluſtium p. 971. Γέλῳ ἐκθανεῖν notum ex Odyſſ. Σ. 99. illuſtravit Abreſchius ad Heſych. voc. Ἐξέθανεν ἐλαπροθύμησεν: et nos monuimus ad Ser. Num. Vind. p. 563. D. Notum etiam nobis ex hoc ipſo libro dictum adulatoris dominum laudantis p. 54. C: Ἀχαιφως, φησὶν,

ἰγέλας· ἐγὼ δ' ἐξέθνησκον ὑπὸ τοῦ γέλωτος, ipſum quoque Menandreum colorem habet. Struthias, perſona Menandrei adulatoris memoratur ab Æliano De Nat. Animal. IX. 7 : Καὶ ὁ μὲν τοῦ Μενάνδρου Θήραν μέγα φρονεῖ, ὅτι ῥινῶν ἀνθρώπους, φάτνην αὐτοὺς ἐκείνους ἔχει· καὶ ὁ Στρυθίας τοιοῦτος. Κλαίδημος δὲ ὁ Φιλίππου, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον δεσμῷ καὶ-ελάμβανε, Φιλίππῳ χαριζόμενος ἐν τῇ τῆς Μεθώνης πολιορκίᾳ τὸν ἕτερον ἐκκοπέντι. Ejuſdem Æliani eſſe videntur, quæ habet Suidas vocibus Κλαίσοφος, Διώνυμον, Βομβοῦσι, ubi Struthiæ nomen in famoſis adulatoribus numeratur. Porro Comicum eſt, quod duo contrarii generis homines εὐπάρυφος et ἄγροικος memorantur, quos nactus adulator tractet. Εὐπάρυφος, *bene veſtitus, prætextatus*, a παρυφὴ, *prætexta*, habuit locum in Comœdia. Pollux VII. 46 : χλαμὺς—ὡς ἡ νέα κωμῳδία, εὐπάρυφος : IV. 148. Plutarchus alicubi, (locum perperam notavi p. 516. B :) εὐπάρυφος ἐκ κωμῳδίας. Hujuſmodi divites adulatoribus jactant ſua facta, narrant iis εὐπάρυφα καὶ σοβαρὰ διηγήματα, id eſt, quæ conveniunt hominibus εὐπαρύφοις καὶ σοβαροῖς, *prætextatis et jactatoribus*, De Sui Laude p. 547. E. Simpliciter in Æmilio Paulo p. 273. A : νεανίσκοι περιζώμασιν εὐπαρύφοις ἠλαλμένοι. Lucianus Somnio T. I. p. 20 : ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν : non temere reddit interpres, *ſed videbar omnino mihi in amictu honoratiore et prætextato redire*. De Mercede Conductis p. 664 : ξυνεῖναι εὐπατρίδαις καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. Demonacte T. II. p. 382. ib. 389 : Ἰδών δέ τινα τῶν εὐπαρύφων ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα—. T. III. Dialog. Meretric. I. p. 280. Alciphron. III. 42. Ariſtænetus I. 27. Suidas et Heſychius in voce, et hic J. Albertius. Ἀγροίκου φορίνην παχεῖαν φορεῖνλος Xylander reddidit, *agreſtem ſuilla cute craſſa amictum*. Fuit ſane φορίνη tegumentum agreſtium ex cute ſuilla factum : Pollux VI. 55 : τὸ δὲ δέρμα τοῦ χοίρου φορίνην καλοῦσι. Sic fuit ruſtici Strepſiadis κυνῆ apud Ariſtophanem Nub. 267 : quod Scholiaſtes exponit : περικεφάλαιαν, ἀγροίκων φόρημα· οὕτω δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ πρῶτον ἀπὸ κυναίων δερμάτων ἦν. Sed poteſt etiam valere *hominem craſſa cute præditum*, ſiquidem φορίνη *cutem hominis* quoque ſignificat, ut eſt in Harpocratione et Suida in

voce. Itaque opportune Salmaſius in Notulis MSS. ad hunc locum comparavit illud Plauti in Milite Glor. II. 2. 80: *Herus meus Elephanti corio circumtentus eſt, non ſuo: Neque habet plus ſapientiæ quam lapis.* Alia petantur a P. Leopardo Emend. I. 9. et Interpretibus ad Heſychium voc. Φορίνη. Vocem in Steph. Theſ. L. Gr. omiſſam repoſuit D. Scottus in Appendice. Ὅλῳ τῷ μυκτῆρι χρῆται, *toto naſo utitur*, bene vertunt Eraſmus et Cruſerius: μυκτὴρ, *naſus, irriſio, ironia*, Plutarchus De Malignit. Herodoti p. 860. E. Longinus De Subl. Sect. XXXIV. ibique Ruhnkenius. Sic *Naſus* Latinis dicitur, non ſolum ea *irriſio*, quæ ſerio fit, ita ut irriſus eam agnoſcat; ſed adulatoria quoque, quæ ita alteri per laudes adhibetur, ut is eam non agnoſcat: quod diligenter expoſitum eſt in Lexico Latino Facciolati et Forcellini: *Deriſor vero plus laudatore movetur* apud Horatium Art. Poet. 433. eſt qui per adulationem laudat. Animadvertendum etiam in Cicerone Off. I. 26: —*homines inflati opinionibus turpiter irridentur, et in maximis verſantur erroribus:* recte interpretatur J. M. Heuſingerus, *Decipiuntur ab iis, a quibus ſe laudari putant.* Eodem nomine εἰρωνείας ſignificat adulationem Philo Jud. De Plantat. Noe p. 228. E: εὔνοια γάρ ἐστι βούλησις τοῦ τῷ πλησίον εἶναι τὰ ἀγαθὰ αὐτῷ (ita leg. pro αὐτὰ) χάριν ἐκείνου· αἱ δέ γε χαμαιτύπαι, καὶ οἱ κόλακες αὐτῶν ἕνεκα σπουδάζουσι, αἱ μὲν τοῖς ἐρασταῖς, οἱ δὲ τοῖς κολακευομένοις τὰ ἀγαθὰ προσάγειν· τὰς οὖν εἰρωνείας καὶ γοητείας, καθάπερ ἐπιφυομένας κῆρας τῷ φιλίας φυτῷ, περικοπτέον. Hæc eſt εἰρωνεία, quam et μυκτῆρα Ἀττικὸν appellat Lucianus Prometheo T. I. p. 24: notavit Theophraſtus Char. I: egregie ibidem interpretatus eſt Iſ. Caſaubonus: cujus interpretationi addatur Latinum vocabulum *Deriſionis et irridendi.* Ἐμπεριπατεῖν ad verbum reddidit Plautus *inambulare*, Aſinaria III. 3. 93: *Inambulandum eſt: nunc mihi viciſſim ſupplicabunt:* id eſt, *inſultandum eſt bis hominibus:* ab interpretibus Plauti non notatum. Sic Plutarchus mox p. 65. F: οὐ πάνυ ῥᾳδίως ἐμπεριπατεῖν τοῖς κόλαξιν ἑαυτὸς παρέξομεν. De Vitioſo Pudore p. 531. B: παρέχεις ἐμπεριπατεῖν φλυάρῳ σαυτὸν, *nugatorem tibi inſultare pateris.* Similiter dicitur ἐπεμβαίνειν τινὶ, et

κατατρέχειν τινός· καθιππάζεσθαί τινος, *inequitare alicui*: item quod Plutarchus hoc loco habet κατορχεῖσθαί τινος, *insultare cui, saltando quem eludere*. Hesychius et Suidas in voce. Budæus Comment. L. Gr. p. 1079. Stephanus Thes. T. II. p. 1486.

57. A. οὐκ ἀπ' εὐθείας ἐπανάγει τὸν ἔπαινον] ἐπάγει D. Rodolph. Schott. Jannot. *adducit*: vulgatum aliquanto significantius est, *superadducit*, sed minus aliquanto accommodatum huic loco. De hoc alibi. T. V. B. ἐπ' εὐθείας: reliqui omnes vulgatum tenent: utrumque notat *in recta via*; sed ἀπ' εὐθείας magis initium significat, *a recta via*: ἐπ' εὐθείας progressum *in recta via*: hoc est apud Plutarchum Opp. Mor. p. 564. A. 592. D. 1004. C: illud ἀπ' εὐθείας frequentius exstat, p. 408. E. 614. C. 632. D. 818. F. 856. C. Vit. p. 175. D. Similia sunt, ἀπὸ τῆ εὐθέος λεγόμενα. Thucyd. III. 43. Dion Chrys. Or. XI. p. 158. A. C. ἐκ τοῦ εὐθείως λέγειν: quæ notavit Valckenarius ad Euripid. Hippol. 491. Quibus adde Aristidem T. I. p. 237. 531. T. II. p. 365: Pausaniam VIII. 8. p. 613. ἐκ τοῦ εὐθέος λέγειν τὰς λόγους.

57. A. προσωσιν, οἷον ἀψοφητὶ ῥήμασιν—] Iambus est: quod et Meziriacus monuit. Fortasse ad Comici dictum pertinet glossa Hesychii: Ἀψοφητί· ῥῆμα· ἡσύχως· κολακικά. Saltem scribatur cum J. Albertio κολακείᾳ. De fonte comparationis diximus supra ad similem descriptionem p. 51. E.

57. B. ξένοις λέγων ἢ προσβυτέροις—] In nostra editione perperam expressum est ξένων. Cæterum eadem notatio est in Theophrasti Charactere Κολακείας, narrantis amico adulatoris: Ἐνθυμῆ ὡς ἀποβλέπουσί σοι πρός σε οἱ ἄνθρωποι· τοῦτο οὐδενὶ τῶν ἐν τῆ πόλει γίνεται πλὴν σοί· εὐδοκίμως χθὲς ἐν τῆ στοᾶ· πλείονων γὰρ ἢ τριάκοντα ἀνθρώπων καθημένων, καὶ ἐμπεσόντος λόγου τίς εἴη βέλτιστος, ἀπ' αὐτοῦ ἀρξαμένους πάντας, ἐπὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατενεχθῆναι.

57. B. Ἐγὼ δ' ἐθαύμαζον—] Et hoc dictum Iambico versu ligatum fuisse videtur: Ἐγὼ δ' ἐθαύμαζόν γε σοῦ κακῶς τινα λέγοντος—.

57. D. ῥᾳθύμοις καὶ χολαιναῖς—κενοδοξίαν] ῥάθυμος, *remissus*,

His ita intellectis ſecundum expoſitam rationem, proximum eſt circulos contrahere. Sed totum locum plenum illum mendis emendavimus in margine noſtri exempli Stobæani, quas nunc emendationes prodere, longum et a propoſito alienum eſt. In re militari ἐκτάττειν *milites*, eſt *eos certa in acie collocare:* ſic Plutarchus utitur in Vitis p. 307. A. 593. C. 818. C. 895. D. 1040. A. E.

58. A. βοῶν παρ' ἕκαστον ὡς εὖ καὶ ἱκανῶς] Simili characteriſmo adulatorem carmina amici laudantem deſignavit Horatius Art. Poet. 427:

Nolito ad verſus tibi factos ducere plenum
Lætitiæ: clamabit enim, Pulcre! Bene! Recte!
Palleſcet; ſuper his etiam ſtillabit amicis
Ex oculis rorem: ſaliet, tundet pede terram.
Ut qui conducti plorant in funere, dicunt
Et faciunt prope plura dolentibus ex animo: ſic
Deriſor vero plus laudatore movetur.

58. B. Σύνθημ' ἐρωτῶν, ἄλλο μαστεύων χρέος] Tragici eſſe videtur, certe eſt juſtus Iambicus; quo magis miror Eraſmum et Cruſerium proxima verba ἐπαινέσαι τὴ συνεπιτυφῶσαι βουλόμενος, quæ mere ſunt Plutarchea, tamquam Senarium accepiſſe et antecedenti continuaſſe. Ille reddidit: *Rogare ſtudio, cæterum aliud perſequens Hoc agere, ut laudet ac laudatum magis exoculet.* Cruſerius: *Signum petere, aſt aliud requirere debitum, Ut laudibus celebret inflatque ſpiritus.* Xylander bene, quod Plutarchea non verſui implicavit: minus bene, quod Σύνθημ' ἐρωτῶν vertit *Rogaſſe compoſito.* Rectius in Græco-Latina ultima anni 1624. quam nos repetivimus, *Rogare teſſeram, aliud autem quærere:* quæ Amyotum ſecuta videtur bene reddentem, *Le mot du guet il nous va demandant, Mais autre choſe il cherche cependant.* Σύνθημα, *teſſera militaris,* apud omnes Scriptores frequens eſt vocabulum.

58. B. τὴν ζωγραφίαν σιωπῶσαν ἀπεφήναντο ποιητικὴν,] Simonides, quod notavimus ad p. 17. F.

58. D. Ἀπελλῆς μὲν—Μεγαβύζου—] Partem hujus diſputationis reponit Plutarchus De Anim. Tranqu. p. 471. F: Μεγάβυζον δὲ τὸν Πέρσην εἰς τὸ ζωγραφεῖον ἀναβάντα τοῦ

Ἀπελλοῦ, καὶ λαλᾶν ἐπιχειρήσαντα περὶ τῆς τέχνης, ἐπεσόμισεν ὁ Ἀπελλῆς εἰπών, Ἕως μὲν ἡσυχίαν ἦγες, ἐδόκεις τις εἶναι διὰ τὰ χρυσία καὶ τὴν πορφύραν, νυνὶ δὲ καὶ ταυτὶ τὰ τρίβωνα τὴν ὄχραν παιδάρια κατεγελᾷ σε φλυαροῦντος. Zeuxidi tribuit Ælianus, Plutarchum, ut ſolet, ſequens, nec attente deſcribens Var. Hiſt. II. 2: Μεγαβύζῳ ποτὲ ἐπαινοῦντος γραφὰς εὐτελεῖς καὶ ἀτέχνως, ἑτέρας δὲ σπουδαίως ἐκπεπονημένας διαψέγοντος, τὰ παιδάρια τὰ τοῦ Ζεύξιδος τὴν μηλίδα τρίβοντα κατεγέλα. Ὁ τοίνυν Ζεῦξις ἔφατο, Ὅταν μὲν σιωπᾷς, ὦ Μεγάβυζε, θαυμάζω σε τὰ παιδάρια ταῦτα· ὁρᾷ γὰρ σοῦ τὴν ἐδῆτα καὶ τὴν θεραπείαν τὴν περί σε· ὅταν γε μὴν τεχνικόν τι θέλῃς εἰπᾶν, καταφρονεῖ σου. Φύλαττε τοίνυν σεαυτὸν εἰς τοὺς ἐπαινουμένους, κρατῶν τῆς γλώσσης, καὶ ὑπὲρ μηδενὸς τῶν μηδέν σοι προσηκόντων φιλοτεχνῶν. At Apellem hoc Alexandro reſpondiſſe prodit Plinius Hiſt. Nat. XXXV. 36. 12: *Fuit enim et comitas illi (Apelli), propter quam gratior Alexandro Magno erat, frequenter in officinam ventitanti. Nam, ut diximus, ab alio pingi ſe vetuerat edicto. Sed et in officina imperite multa differenti ſilentium comiter ſuadebat, rideri eum dicens a pueris, qui colorem tererent. Tantum erat auctoritati juris in regem alioqui iracundum—.* Fortaſſe bifariam traditam rem Plutarchus, ut Græcorum et Alexandri amans, ab hoc in Megabyzum transferendam cenſuit; ſiquidem et hunc pinxit Apelles nobili tabula, teſte Plinio, ibid. XXXV. 36. 16: *Pinxit et Megabyzi, ſacerdotis Dianæ Epheſiæ, pompam.* Erat enim hoc nomen ſacerdotibus illis, jactatum in Comœdiis, de quo multi multa: Caſaubonus et Menagius ad Diog. Laert. II. 51: Interpretes ad Plautum Bacchid. II. 3. 74: Dalecampius et Harduinus ad Plinium l. c. in primis Perizonius ad Ælian. Var. Hiſt. II. 2. T. Hemſterhuſius ad Luciani Timon. p. 134. ſeq. J. Albertius ad Heſych. voc. Μεγαβύζοι.

58. E. Σόλων Κροίσου] Sermo Solonis ad Crœſum de felicitate, Tello, Cleobi et Bitone, ab Herodoto proditus, ſive verus, ſive fictus, certe prudentiſſime elegantiſſimeque ſcriptus, exſtat, I. 30—33. Juvenalis Sat. X. 274: —*Crœſum, quem vox juſti ſacunda Solonis Reſpicere ad longæ juſſit ſpatia ultima vitæ.*

58. E. οἱ δὲ κόλακες τοὺς βασιλεῖς—] Juvenalis Sat. IV. 70: —*nihil eſt, quod credere de ſe Non poſſit, cum laudatur Diis æqua poteſtas.*

58. E. τῶν μὲν Στωικῶν—τὸν σοφὸν ὁμοῦ πλούσιον, καλὸν, εὐγενῆ, βασιλέα προσαγορευόντων·] Nobile Stoæ Paradoxum. Cicero Fin. III. 22. ex perſona Catonis: *Sapiens—ſemper ſit neceſſe eſt beatus, vereque omnia iſta nomina poſſideat, quæ irrideri ab imperitis ſolent. Rectius enim appellabitur rex, quam Tarquinius—: rectius dives, quam Craſſus:— Recte ejus omnia dicentur, qui ſcit uti ſolus omnibus. Recte etiam pulcher appellabitur; animi enim lineamenta ſunt pulchriora, quam corporis. Recte ſolus liber, nec dominationi cujuſquam parens, neque obediens cupiditati. Recte invictus: cujus etiam ſi corpus conſtringatur, animo tamen vincula injici nulla poſſint—.* In eodem argumento ſunt Paradoxa V. et. VI. Horatius ridet Epiſtol. I. 1. 106: *Ad ſummam, ſapiens uno minor eſt Jove: dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum; Præcipue ſanus, niſi cum pituita moleſta eſt.* At Plutarchus et hanc rationem, cum exemplo Apellis reprehendentis Megabyzum, gemino expoſuit loco De Anim. Tranq. p. 472. A: Ἀλλ' ἔνιοι τοὺς μὲν Στωϊκοὺς οἴονται παίζειν, ὅταν ἀκούσωσι τὸν σοφὸν παρ' αὐτοῖς μὴ μόνον φρόνιμον ἢ δίκαιον καὶ ἀνδρεῖον, ἀλλὰ καὶ ῥήτορα ἢ στρατηγὸν καὶ ποιητὴν καὶ πλούσιον ἢ βασιλέα προσαγορευόμενον· αὐτοὺς δὲ πάντων ἀξιοῦσι τούτων· κἂν μὴ τυγχάνωσιν, ἀνιῶνται.

58. F. Κρίσσων ὁ Ἰμεραῖος ἀπελαύθη διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον] Item loco illo gemino Plutarchus De Animi Tranq. p. 471. F: οὐ τοιοῦτος Ἀλέξανδρος· ἀλλ' ὅτε Κρίσσων ὁ σισυροδρόμος ἀμιλλώμενος αὐτῷ περὶ τάχους, ἔδοξεν ἑκὼν παρεῖναι, σφόδρα δηγανάκτησεν· ita ibi edidimus pro vulgato Βρίσσων; quod item hoc loco habet unus, iſque e correctione, Moſc. 1. Non eſt dubium, quin Plutarchus nobilem illum Criſſonem Himeræum curſorem Olympionicum ſignificaverit, quamquam errorem ſecutus alicujus Scriptoris hoc de Alexandro tradentis; nam nec ipſe in Ejus Vita, nec alius quiſquam, hoc de eo prodidit: *magnum* autem hic *Alexandrum* dici, res ipſa loquitur. Atque ita fere judicavit Jac. Palmerius Exercit. ad Gr. Auctores p. 214.

Criſſon vero Himeræus antiquior eſt Alexandro, quam ut cum eo decurrere potuerit; quippe memoratus Platoni in Protagora p. 203. G: Κρίσωνι τῷ Ἱμεραίῳ δρομεῖ, ἀκμάζοντι ἵππεσθαι, ἢ τῶν δολιχοδρόμων τῳ, ἢ τῶν ἡμεροδρόμων διαθεῖν τε καὶ ἵππεσθαι. Leg. VIII. p. 647. C. Diodorus Siculus XII. 42. aliique eum memorant citati Weſſelingio, et Ed. Corſino in Indice Olympionicarum, Diſſ. Agoniſt. p. 126. Et victor inſcriptus Olympiade LXXXIII—LXXXV. cum Alexandro M. quadraginta annis poſtea nato haud facile degere potuit. Διαθεῖν, *curſu certare*, exquiſitior ſignificatio. Ita Plato, l. c. Theæteto p. 116. G. Reſtituendum Ariſtidi Orat. Plat. II. p. 245: ὁ γοῦν Νίσῳ—τῷ Ἀντιλόχῳ μέλλοντι τὸ ἅρμα καθιέναι—ὑποτίθεται καὶ παραδείκνυσιν αὐτῷ τινα τῶν εἰς τὸν δρόμον, καὶ ὅπως διαθεύσεται τὸν ἀγῶνα: vulgo legitur διαθήσεται. Sic διατρέχω Dion Chryſ. Or. VIII. p. 132. C: διατρέχοντας, ἢ παλαίοντας, ἢ διαπηδῶντας, εὐδὲ πυκτεύοντας καὶ ἀκοντίζοντας καὶ δισκεύοντας. Cognata eſt ſignificatio de aliis ludis feſtis: v. c. Plutarchus Solone p. 79. B: οἱ τὴν ἱερὰν λαμπάδα διαθέοντες. De Lupercis, in Romulo p. 31. C: Cæſare p. 736. D: Antonio p. 921. B: διαθέουσι δὲ τῶν εὐγενῶν νέων πολλοὶ καὶ τῶν ἀρχόντων, ἀληλειμμένοι. λίπα, σύτεσι λευκοῖς (leg. λυκαίοις) καθικνέμενοι μετὰ παιδιᾶς τῶν ἐντυγχανόντων· priore loco eſt λασίοις, quod nec mutare, nec ad mutandum λευκοῖς adhibere velim. De hac vi Præpoſitionis διὰ Verbis notionem certaminis adjungendi monuerunt Kuſterus ad Ariſtoph. Eq. 1400: Salmaſius ad Solin. p. 29. 6. A: Valckenarius ad Theocrit. p. 95. quos laudavimus ad locum Xenophontis Cyropæd. I. 4. 4. in Selectis Hiſt. Gr. p. 379. Alia exempla alibi in Plutarcho notabimus. Frequentiore poteſtate διαθεῖν eſt *diſcurrere*, idque in primis *trepidantem ac turbatum*: ita Plutarchus Vit. p. 615. D. 734. A. 788. C. 977. E. 987. E. 993. C. 1036. E. Dion Chryſ. Or. VII. p. 99. B. Ariſtides T. I. p. 420.

58. F. Καρνέαδης] Elegantiſſimum dictum, haud ſcio, an apud alium Scriptorem antiquum legerim: Menagius quidem ad Diog. Laert. IV. 66. et Baylius in Dictionar.

Hiſt. et Critic. T. II. p. 64. ut relatu dignum celebrantes, ſolum auctorem citant Plutarchum.

p. 59. A. Βίωνος] Bionis Boryſthenitæ ſal, acerbo ille felle ſuffuſus, in dicteriis omnibus hominis apparet, quæ multa Plutarchus aliique Veteres ſervarunt. Et hoc quidem dicterium adverſus Plutarchi reprehenſionem tuetur idem Baylius Dict. Hiſt. et Crit. T. I. p. 568; reprehendens viciſſim Plutarchum et hujus loci interpretes Latinum Xylandrum, et Gallicum Amyotum: poterat his addere et Eraſmum et Cruſerium. Non viderunt, Bionis dictum pertinere ab Εἰ τὸν ἀγρὸν ad πάμφορος. Eſt quædam varietas lectionis: Meziriacus, εἴ τις τὸν ἀγρὸν—ἐπαινῶν, εἴ τις ἐπαινέμενος ὠφέλιμός ἐστι καὶ πάμφορος. D. reliqua vulgatæ ſervans, mediam partem ita habet —εὔκαρπον, εἰτ' οὐκ ἂν ἁμαρτάναν ἐδόκει, τοῦτο μὴ ποιῶν μ.—. C. ſcabram nec facile dignoſcendam fert ſcripturam, cæterum ἂν δὲ ἁμαρτάναν: nec majoris eſt momenti Vulcobianus ἔγκαρπον pro εὔκαρπον dans. Ad Plutarchi ſententiam accedit alia, quæ ſub Pythagoræ nomine exſtat in Stobæi Serm. XIII. p. 147: Ὥσπερ σωματικὸν πάθος οὐ κρυπτόμενον οὐδὲ ἐπαινούμενον ὑγιάζεται, οὕτως οὐδὲ ψυχὴ κακῶς φρονεμένη ἢ συναγορευομένη θεραπεύεται. De Bione diximus ad p. 22. A.

59. A. τὸ τῆς παῤῥησίας] Vide p. 51. C.

59. B. Βριθὺ, μέγα, σιβαρὸν—] Iliad. II. 141.

59. C. Μενάνδρου Ψευδηρακλῆς] Hujus fabulæ fragmenta quædam exſtant, a Clerico repetita p. 194: argumentum ignoratur. Falſum Herculem ad ſimilem formam compoſuit Bacchum Ariſtophanes Ranis 45. deque illo verum Herculem cum riſu dicentem: Ἀλλ' οὐχ οἱός τ' εἰμὶ ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων, Ὀρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην. Τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην. In iſta ſpecie inſaniam Caligulæ notat Philo Jud. Legat. Ad Caj. p. 1003. B: ὥσπερ ἐν θεάτρῳ σκευὴν ἄλλοτε ἀλλοίαν ἐλάμβανε, τότε μὲν λεοντῆν καὶ ῥόπαλον, ἀμφότερα ἐπίχρυσα, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα—. A ſimili exemplo imaginem Sardanapali ductam adjungit Epicureis Cleomedes Cyclic. Theor. II. p. 476: εἴτις Σαρδανάπαλον ἐπινοήσειε περὶ καρτερίας τῷ Ἡρακλεῖ συγκρί-

νεθαι, καὶ ἐφαπτόμενον τῦ ῥοπάλυ καὶ τῆς λεοντῆς ᾗ λέγοντα πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐγὼ τούτων ἀξιώτερος, οὐκ ἀποφθερῇ κακὸν κάθαρμα ἐπὶ τὺς προκατὺς καὶ τὰς παλλακίδας—. Cæterum in hoc Plutarcheo loco Meziriacus Iambicum verſum notavit Ῥόπαλον κομίζων οὐ σιβαρὸν οὐδ' ἰσχυρὸν—.

59. D. κηδεμονικὸν τὸ λυποῦν, ὥσπερ τὸ μέλι τὰ ἡλκωμένα δάκνυσα καὶ καθαίρουσα] Comparatio placuit Plutarcho, qui aliquoties eam uſurpavit: in Phocione p. 742. B: καθάπερ τὸ μέλι λυπᾶ τὰ τετρωμένα καὶ ἡλκώμενα μέρη τοῦ σώματος, οὕτως πολλάκις οἱ ἀληθινοὶ καὶ νοῦν ἔχοντες λόγοι δάκνυσι καὶ παροξύνυσι τοὺς κακῶς πράττοντας, ἐὰν μὴ προσηνεῖς ὦσιν καὶ συνάκοντες. Apud Stobæum Serm. XIII. p. 147: ἴσως γὰρ, ὡς τὸ μέλι, δεῖ κ τὸν λόγον τοῦ φιλοσόφυ τὸ γλυκὺ δηκτικὸν ἔχειν τῶν ἡλκωμένων· quem locum Themiſtii nomine perperam notatum Plutarcho tribuimus in Fragmentis Tomo V. p. 587. noſtræ editionis, formæ quartæ. Ariſtoni adſcribitur apud eumdem Stobæum p. 146: ὥσπερ τὸ μέλι τὰ ἡλκωμένα δάκνει, τοῖς δὲ κατὰ φύσιν ἡδύ ἐςιν, οὕτω καὶ οἱ ἐκ φιλοσοφίας λόγοι: iiſdem verbis ſub nomine Ariſtonymi legitur in Sententiis Anton. et Max. p. 253: et Demetrii Phalerei, ibidem p. 254. Eamdem comparationem copioſius ornat Dion Chryſ. Or. LVII. p. 571. C: Ἆρα εἰκῆ δοκεῖ ὑμῖν Ὅμηρος περιθεῖναι τοὺς λόγυς τύτυς Νέσορι, ὃν φησι δεινότατον εἶναι ἀνθρώπων, καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ τῶν λόγων προσεικάζει τῇ φύσει τοῦ μέλιτος, ὃ τοῖς μὲν ὑγιαίνυσιν ἥδιςον καὶ γλυκύτατον ἁπάντων, τοῖς δὲ νοσοῦσι καὶ πυρέτιυσιν, ὡς φασιν, ἀηδέςατον· κ τὰ ἑλκωμένα καὶ πεπονθότα καθαίρειν κ δάκνειν πέφυκε. Καὶ γὰρ ὁ τοῦ Νέσορος λόγος τοῖς ἄλλοις γλυκὺς φαινόμενος πικρὸς ἔδοξε τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ τῷ Ἀγαμέμνονι, νοσῶσι κ διεφθαρμένοις ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ὥςε οὐκ ἐπείθησαν αὐτῷ διὰ τὴν ἄνοιαν. Οὐκοῦν ἀδὺ τῦτο εἶπε μάτην Ὅμηρος, ἠδὲ, ὥσπερ οἴονταί τινες, ἀπὸ τύχης. Ἡ δοκεῖ ὑμῖν τὰ παιδία, ἂν νέμηται τὸ ςόμα κ διεφθαρμένον ἐςὶν ὑπὸ ἑλκῶν, οὐκ ἀγανακτᾶν καὶ βοᾶν, μέλιτος γευόμενα. In admonitione maximam habendam eſſe rationem τῦ κηδεμονικοῦ, ut in admonente manifeſta eluceant indicia curæ ac benevolentiæ erga admonitum, eſt in hac philoſophiæ παραινετικῆς parte locus communis, et nomen ipſum ſolenne. Sic Plutarchus hoc ipſo libro p. 55. B. 66. D. F. De Pythagoricis

Jamblichus Vit. Pythag. 101. fortaſſe ex Ariſtoxeno: Τὰς ἐπανορθώσεις τε καὶ νουθετήσεις, ἃς δὴ παιδαρτήσεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι, μετὰ πολλῆς εὐφημίας τε καὶ εὐλαβείας ἄρχοντο δεῖν γίνεσθαι παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις· καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι ἐν τοῖς νουθετοῦσι τὸ κηδεμονικόν τε καὶ οἰκεῖον· οὕτω γὰρ εὐχήμονά τε γίνεσθαι καὶ ὠφέλιμον τὴν νουθέτησιν. Igitur in virtutibus patrum, magiſtratuum, regum, Deorum, cenſetur. Plutarchus De Superſtit. p. 167. E: δοξάζουσι φοβερὸν τὸ εὐμενὲς (τῶν θεῶν), καὶ τυραννικὸν τὸ παῖρικὸν, καὶ βλαβερὸν τὸ κηδεμονικόν—. Reip. Ger. Præcept. p. 796. E: τὸν δὲ κοινωνικὸν, καὶ φιλάνθρωπον, καὶ φιλόπολιν, καὶ κηδεμονικὸν, καὶ πολιτικὸν ἀληθῶς—. 823. A: τὸ κηδεμονικὸν καὶ φιλάνθρωπον—. Adverſ. Stoicos p. 1075. E: οὐ γὰρ ἀθάνατον καὶ μακάριον μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλάνθρωπον καὶ κηδεμονικὸν καὶ ὠφέλιμον προλαμβάνεσθαι καὶ νοεῖσθαι τὸν θεόν. Romulo p. 24. E. Philo Jud. De Providentia ap. Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 386. D: ὁ γὰρ ἐν ταῖς συγγενείαις πρὸς τέκνα γονεῖς, τοῦτο βασιλεὺς μὲν πρὸς πόλιν, πρὸς δὲ κόσμον ὁ θεὸς, δύο κάλλιστα, φύσεως θεσμοῖς ἀκινήτοις, ἀδιαλύτῳ ἑνώσει ἁρμοσάμενος τὸ ἡγεμονικὸν μετὰ τοῦ κηδεμονικοῦ. Dion Chryſ. Or. LIII. p. 556. C: Ὅμηρος—τὴν δύναμιν αὐτοῦ (τοῦ Διὸς) καὶ τὴν διάνοιαν δηλοῖ πολλάκις ἀεὶποτε αὐτὸν οὕτως ὀνομάζων, "πα- "τὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·" ὡς δέον τὴν τῶν βασιλέων ἐπιμέλειαν πατρικὴν καὶ κηδεμονικὴν εἶναι μετ' εὐνοίας καὶ φιλίας. Attigit hunc uſum etiam Th. Gatakerus ad M. Antonin. I. 9. p. 12.

59. D. περὶ ἧς ἴδιος ἔσται λόγος] In hoc ipſo libro p. 66. E. ſequ.

59. D. περιστερχὴς] Exquiſitum vocabulum notavit Heſychius, illuſtravit ibidem J. Albertius. A noſtris reliquis conſentientibus diſſentiunt duo: Exempl. Turneb. περιμαχῆς: C. περισχὴς, a correctore.

59. E. τῶν μὲν ἀληθινῶν καὶ μεγάλων ἁμαρτημάτων οὐδὲν εἰδέναι προσποιούμενος—] In eodem argumento verſatur Horatius notans fallaces amicos, amicorum parva errata reprehendentes, magna vitia negligentes, Epiſt. I. 1. 94. ſeq.

Si curtatus inæquali tonſore capillos
Occurro, rides: ſi forte ſubucula pexæ
Trita ſubeſt tunicæ, vel ſi toga diſſidet impar,

Rides. Quid, mea cum pugnat ſententia ſecum:
Quod petiit, ſpernit: repetit, quod nuper omiſit:
Æſtuat, et vitæ diſconvenit ordine toto:
Diruit, ædificat, mutat quadrata rotundis?
Inſanire putas ſolemnia me, neque rides,
Nec medici credis nec curatoris egere
A prætore dati; rerum tutela mearum
Cum ſis, et prave ſectum ſtomacheris ob unguem
De te pendentis, te ſuſpicientis amici.

Johannes Chryſoſtomus T. V. Homil. XIII. p. 165. D: Μέγα ἀγαθὸν ἐλέγχου δύνασθαι φέρειν, μέγα ἀγαθὸν δύνασθαι ἐλέγχειν, τοῦτο κηδεμονίας μεγίστης· νυνὶ δὲ, ἂν μὲν ἴδωμεν ἄνθρωπον τὸν χιτωνίσκον ἔχοντα παραλελυμένον ἐκ πλαγίων, ἢ τὴν ἄλλην στολὴν κακῶς περικειμένην, διορθοῦμεν καὶ ὑπομιμνήσκομεν· ἂν δὲ ἴδωμεν αὐτῷ τὴν ζωὴν παραλελυμένην, οὐδὲ λόγον προϊέμεθα· ἂν ἴδωμεν αὐτοῦ τὸν βίον ἀσχήμονα ὄντα, παρατρέχομεν. Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἱματίων μέχρι γέλωτος, τὰ δὲ τῆς ψυχῆς μέχρι κινδύνου καὶ τιμωρίας ἐσίν. De hoc præcepto, adhibitis tribus his trium Scriptorum locis, egregie diſputavit M. A. Muretus Var. Lect. XI. 15.

p. 60. A. Πτολεμαίῳ—τῶν τοσούτων] Significatur Ptolemæus VII. cognomine *Euergetes* II. et *Phyſcon*: certe literarum ſtudium et crudelitas hujus maxime ſunt indicia: ſed τυμπανίζειν et τελεῖν, ſiquidem ſolita notione ſunt accipienda *tympana pulſare*, *ſacra facere*, ad Ptolemæum IV. *Philopatorem* pertinere videantur, de quo ſupra diximus p. 56. E: atque ſic reddiderunt Cruſerius et Amyotus *tympanum pulſanti et initiato*: partim Eraſmus, *tympanis utenti, vectigalibus oneranti populum*. Xylander τυμπανίζοντος vertit *atrocia ſupplicia exercentem*, τελοῦντος, ut mendi ſuſpectum, omiſit: dicens illius verbi ſignificationem a ſe expoſitam eſſe in animadverſione ad Plutarchi Dionem: qui locus eſt p. 970. C. οὗτοι μὲν οὖν πρῶτοι δίκην ἐδίδοσαν ὑπὸ τῶν προστυγχανόντων τυμπανιζόμενοι: vertit *verberibus cæſi*, ac verbi vim compluribus Veterum exemplis declarat, quod poſtea uberius fecerunt H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 1696. et Interpretes ad Heſychium vocibus Τυμπανίζεται et Τύμπανον. Et in verbo τελοῦντος conſen-

tiunt codices, excepto Basil. qui habet τελεσῦντος, fortasse librarii errore; igitur nil mutem, nec secundum Gatakerum Adverss. p. 909. et Jo. Dan. Lennepium ad Phalarid. p. 73. legam στρεβλῶν, non quod minus bonum sensum fundat: sed quod similiora haud pejora excogitari possint, quae substituantur, τίλλων, τέμνων, τάνων, et nescio quid: tum quod vulgata probabiliter intelligi potest δαπανῶν, *sumtus faciens, pecuniam profundens:* quod item insigne fuit istius Ptolemaei vitium, de quo ut de toto homine legantur collectanea J. Vaillantii Histor. Ptolemaeorum p. 106. Τελῶν pro δαπανῶν est apud Plutarchum Dione p. 964. F: τόν τε χορὸν ἤσκησεν ὁ Δίων, καὶ τὸ δαπάνημα πᾶν ἐτέλεσεν παρ' ἑαυτοῦ. Pyrrho χρήματα τελῶν. Eumene p. 584. B: χρήματα τελῶν εἰς τὴν τῦ τάφυ κατασκευὴν ἀφειδῶς καὶ προθύμως. De Sanit. p. 125. A: Φρύνη δὲ τελέσαντες ἀργύριον ἢ Λαΐδι—. Porro μισθὸν τελῶν frequens. Suidas Τελῶν· ἐπιτελῶν· πονῶν· ἢ τὸ δαπανῶν. Alia etiam in hanc rem adfert H. Steph. Thes. L. Gr. T. III. p. 1378. Ergo haec omnia ad eumdem Ptolemaeum Physconem referenda: cujus erga literas studium, et scriptos commentarios, saepe memorat Athenaeus, discipulum Aristarchi eum perhibens II. 71. B. et partim retulit J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. 339. et XIII. 381. Elegans est usus verbi ἀποτείνω, *disputationem in longum tempus extrabo*; sic in Catone Min. p. 792. C: ἀπέτεινε πορρωτάτω τὸν λόγον. De Isid. et Osir. p. 358. F. Aristides T. I. p. 289: ποιῆσαι μέλη—καὶ τὴν στροφὴν ὡς ἐπὶ μήκιστον ἀποτεῖναι. p. 355: ἀπέτεινα τὴν ῥῆσιν τὴν κατὰ τῶν σοφιστῶν. Denique in τῶν τοσούτων animadvertenda vis articuli, *ex his tam multis*. Sic Vit. Gracch. p. 837. D: πρὸς μηδὲν ἀποτρυόμενος τῶν τοσούτων καὶ τηλικούτων, *in nullo tot tantorumque negotiorum defatigatus*. Adv. Stoic. p. 1075. A: Χρύσιππος καὶ Κλεάνθης—οὐδένα τῶν τοσούτων (θεῶν) ἄφθαρτον οὐδὲ ἀΐδιον ἀπολελοίπασι. Eadem ratio valet in τηλικοῦτος; de quo alibi dicemus.

60. B. Ἄγις ὁ Ἀργεῖος] Unus ex Alexandri adulatoribus: memoratus Curtio VIII. 5. 6: *Non deerat talia concupiscenti pernicioſa adulatio, perpetuum malum regum, quorum opes ſaepius adſentatio, quam hoſtis, evertit. Nec Ma-*

cedonum hæc erat culpa; nemo enim illorum quidquam ex patrio more labare ſuſtinuit: ſed Græcorum, qui profeſſionem boneſtarum artium malis corruperant moribus. Agis quidam Argivus, peſſimorum carminum poſt Chœrilum conditor—. Arrianus Expedit. IV. p. 262: —οὐκ ἐνδεῖσαι δὲ οὐδὲ πρὸς τοῦτο αὐτῷ (ſic leg. pro αὐτὸ) τοὺς κολακεύειν ἐς αὐτὸ ἐνδιδόντας, ἄλλους τε τινὰς, καὶ δὴ καὶ τῶν σοφιστῶν, τῶν ἀμφ' αὐτὸν, Ἀνάξαρχόν τε καὶ Ἄγιν Ἀργεῖον ἐποποιόν—. Agis ὀψόφαγος notatus Hedylo ap. Athen. VIII. p. 344. F. idemne, an diverſus, ſit, haud definiam. De hoc egit J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. II. p. 208.

60. B. Ἡρακλῆς Κέρκωψι—Σειληνοῖς ὁ Διόνυσος] Hæc Poetarum fabulis pervulgata fuerunt: Hercules et Cercopes ex Homerico carmine Cercopibus, et Piſandri ac Panyaſis epicis poematibus *Heracleidis* nomine inſcriptis; quibus perditis, quædam ſuſpicamur ex Harpocratione voce Κέρκωψ: Diodoro Siculo IV. 31: et laudatis ibidem a Weſſelingio. Hercules etiam paraſitos aluit: quod Diodorus Sinopenſis apud Athen. VI. p. 235. D. 239. B—F. in Grotii Excerpt. p. 837. prodit. Bacchus et Sileni e Satyricis dramatibus, quæ comparatio eo acerbior erat, quod hiſtriones per contemtum dicebantur διονυσοκόλακες, ut ſupra notavimus p. 53. F. Silenos pro Satyris dici notum: vid. Perizon. Ælian. V. H. III. 18.

60. C. μηδὲν ὑποσείλλεσθαι—τῶν συμφερόντων.] Formula oratoribus propria: de qua diximus ad Juliani Or. I. p. 10. A. Bibliothecæ Crit. Vol. III. Part. I. p. 56: allato illo Demoſthenis Or. Olynth. I. p. 3. A: οὐ χρὴ τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοπεῖντα ὑποσείλασθαί τι τῶν κοινῇ συμφερόντων.

60. D. Κάσσιον Σενῆρον] Celeber illa ætate liberæ acerbæque linguæ orator; de quo Veterum mentiones breviter tradidit G. J. Voſſius Hiſt. Lat. I. 21. J. Harduinus in Indice Scriptorum ad Plinii Hiſt. Nat. Sæpe eum citat Seneca Rhetor, cujus locos ſuis paginis notatos apponere juvat: Suaſor I. 6. p. 32. Controverſ. II. 12. p. 152. III. 18. p. 199. 200. IV. 25. p. 245. 26. p. 256. V. Exord. p. 282. 33. p. 302. ibid. p. 311. 34. p. 318. Excerpt. Lib. III. p. 346.

60. D, E. Ἱμέριος ὁ κόλαξ—Νέρωνα Τίτος Πετρώνιος] Himerius iſte non aliunde cognitus, non ex Comœdia, ſed ex libro quodam de adulatione, ſive Theophraſti, ſive alterius cujuſdam, ſumtus videtur. Titus Petronius vix dubitari poſſit quin is ſit, quem C. Petronium, Neronis ſodalem, ab eoque mori juſſum, prodit Tacitus Annal. XVI. 18, 19. a Plinio *Titi* prænomine memoratum. Eumdem fuiſſe Satyricon, quæ ſuperſunt, auctorem, pervulgata fuit opinio: quam noſtra denique ætate confutavit eruditiſſimus vir N. Ignarra, oſtendens ſcriptorem illum extremis demum Antoninorum temporibus fuiſſe: in Commentario de Palæſtra Neapolitana—Neapoli edito A. 1764. cujus ſumma relata eſt Bibliothecæ Crit. Volum. II. Part. I. p. 77.

60. F. ὑπεροπλικῶς] Sic quidem Plutarchus Pompeio p. 649. B: ὁ δὲ παρῆλθεν ὑπεροπλικῶς. Sed hic non contemtus, ſed offenſio et ſuſpicio ſubeſt, et ὑπόπλως deſideratur: ſed ὑποπλικὸς, et ὑποπλικῶς, quod volebat Meziriacus, auctoritate caret. Plutarchus Reip. Ger. Præcept. p. 813. B: ὅταν ὑπόπλως ἔχωσιν οἱ πολλοὶ πρός τι πρᾶγμα. De Vitioſo Pud. p. 528. F. τοῦ πρὸς τὸν ψόγον ὑπόπλου, *metus reprehenſionis.* Habet enim fere notionem activam: Cleomen. p. 814. F: τοῖς βασιλεῦσι ὕποπλος καὶ διάφορος γενόμενος. ib. 821. F: hoc libro mox p. 61. E. Sympoſ. VIII. p. 728. A. Reip. Ger. Præcept. p. 800. C. θηρίον ὕποπλον, *bellua ſuſpicioſa.* Solert. Animal. p. 976. D, E. De ὑποψίᾳ diximus ad p. 38. C.

p. 61. A. κνησμός τις ἐξ ὀργῆς καὶ ζηλοτυπίας] κνισμὸς E. Voſſ. Harl. 1. Moſc. 1. a correctore: utrumque hac tralata notione uſitatum, ut item verba κνάω et κνίζω. Plutarchus De Vitioſ. Pud. p. 535. F: ὑπὸ κνησμοῦ καὶ γαργαλισμοῦ. De Sui Laude p. 546. C: τὸ φιλότιμον—δακνόμενον καὶ γαργαλιζόμενον οἷον ὑπὸ κνησμοῦ. De Sanit. Tuend. p. 126. B: ὥσπερ τὰ ψωριῶντα, κνησμῶν ἀεὶ δεῖσθαι καὶ γαργαλισμῶν. Adverſ. Epicur. p. 1094. A: ἐκεῖνα δὲ συῶν καὶ τράγων κνησμοῖς ἔοικε. Sympoſ. VI. p. 688. B. de ſtomacho. Quibus in locis fere κνησμὸς ejuſmodi metaphoram habet, quæ propius ad notionem propriam pruriginis accedit; præferam hoc loco κνισμὸς, quamvis apud Plutarchum alibi me le-

gere non meminerim: quod contra affirmat H. Stephanus, nullo tamen appoſito exemplo: qui conſulatur de utroque vocabulo Theſ. L. Gr. T. II. p. 277, 278.

61. A. πῦρ ἐπὶ πῦρ] Tritum ſermone Proverbium ſemel notetur. Notarunt Paræmiographi Zenobius V. 69. Suidas voc. Eraſmus Adag. p. 1222. et 1838. Habet Plutarchus De Sanit. p. 123. E. Præcept. Conjug. p. 143. F. in re ſimili de calumnia æmulationis amatoriæ: ὅταν αἱ πρὸς τὰς ἄνδρας διαφοραὶ καὶ ζηλοτυπίαι ταῖς τοιαύταις γυναιξὶ μὴ τὰς θύρας μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀκοὰς ἀνοίγωσι· τότε οὖν μάλιστα δεῖ τὴν νοῦν ἔχουσαν ἀποκλείειν τὰ ὦτα, καὶ φυλάττεσθαι τὸν ψιθυρισμὸν, ἵνα μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ γένηται. Artaxerxe p. 1025. D. Plato Leg. II. p. 581. B. Ariſtocles ap. Euſeb. Præp. Evang. XI. p. 510. C. Philo Jud. p. 1009. E.

61. A. Ὦ δυχάρισε τῶν πυκνῶν φιλημάτων] Æſchyli nomine citat Plutarchus in Amatorio p. 751. C: προσλαβὲ δὲ τῷ Σόλωνι καὶ τὸν Αἰσχύλον λέγοντα—σέβας δὲ μηρῶν οὐ κατηδέσω, Ὦ δυχάρισε τῶν πυκνῶν φιλημάτων: ita ibi edidimus pro vulgato πικρῶν. Plenius apponit Athenæus, drama etiam prodens Myrmidonas XIII. p. 602. E: Αἰσχύλος τε καὶ Σοφοκλῆς ἀναφανδὸν ἔφασαν· ὁ μὲν Μυρμιδόσιν,

Σέβας δὲ μηρῶν ἅγιον οὐκ ἐπηδέσω,
Ὦ δυχάρισε τῶν πυκνῶν φιλημάτων.

61. A. Ἀντώνιον οἱ φίλοι τῆς Αἰγυπτίας ἐρῶντα—] Sic Plutarchus idem argumentum ponit in Vita Antonii p. 940. D: οἱ δὲ κόλακες σπουδάζοντες ὑπὲρ αὐτῆς, ἐλοιδόρουν τὸν Ἀντώνιον ὡς σκληρὸν καὶ ἀπαθῆ καὶ παραπολλύντα τὸ γύναιον εἰς ἕνα καὶ μόναν ἐκεῖνον ἀνηρτημένον· Ὀκταβίαν μὲν γὰρ πραγμάτων ἕνεκα διὰ τὸν ἀδελφὸν συνελθεῖν, καὶ τὸ τῆς γαμετῆς ὄνομα καρποῦσθαι· Κλεοπάτραν δὲ τοσούτων ἀνθρώπων βασιλεύουσαν, ἐρωμένην Ἀντωνίου καλεῖσθαι, καὶ τοῦνομα τοῦτο μὴ φεύγειν μηδ' ἀπαξιοῦν, ἕως ὁρᾷν ἐκεῖνον ἕξει καὶ συζῆν, ἀπελαυνομένην δὲ τούτου μὴ περιβιάσεσθαι. Τέλος δ' οὖν οὕτω τὸν ἄνδρωπον ἐξέτηξαν καὶ ἀπεθήλυναν, ὥστε δέσποιναν μὴ Κλεοπάτραν πρόσθεν τὸν βίον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐπανελθεῖν—.

61. B. Σοὶ δέ τις ἐν κήδεσσιν—] Odyſſ. K. 329. ſunt Circes Ulyſſem precantis.

61. B. *τὸν ἄκρατον ἄλλως βοηθοῦντα πρὸς τὸ κώνειον*—] Plutarchus Sympoſ. III. p. 653. A: *ἐὰν δὲ, ὅτι τὸ κώνειον ἐπιπινόμενος ἰάσασθαι δοκεῖ πολὺς ἄκρατος, οἴονται τοῦτο θερμότητος εἶναι τεκμήριον, ἡμεῖς αὖ φήσομεν ἀναῤῥέψαντες, ὅτι συγκραθὲν αὐτὸ τοῦτο, φάρμακον ἀνίατόν ἐστι, καὶ καθάπαξ ἀποκτείνει τοὺς πίνοντας.* Hinc intelligitur illud De Garrul. p. 509. D: *τοὺς ἱεροσύλους ἐπὶ τηλικοῦτον ἐλθεῖν κίνδυνον κώνειον ἐμπιόντας καὶ νομίζοντας οἶνον· ἵνα εἰ μὲν αὐτοῖς λαθεῖν ἐγγένοιτο, τῷ ἀκράτῳ συθέντι σβέσαντες κ᾽ διαλύσαντες τὸ φάρμακον, ἀπέλθοιεν ἀσφαλῶς· εἰ δὲ ἁλίσκοιντο, πρὸ τῶν βασάνων ὑπὸ τοῦ φαρμάκου ῥᾳδίως κ᾽ ἀναδύνως ἀποθάνοιεν.* Plinius Hiſt. Nat. XXV. 95: *Remedio eſt (cicutæ), priuſquam perveniat ad vitalia, vini natura excalfactoria: ſed in vino pota, irremediabilis exiſtimatur.* Conferatur H. Mercurialis Var. Lect. III. 4. J. A. Saracenus ad Dioſcoridem Mater. Med. IV. 79. ubi, quod Platonis dialogum Lyſidem memorat, voluit Phædonem, ubi de vi cicutæ mentio fit.

61. C. *Βίας—τῶν δ᾽ ἡμερῶν ὁ κόλαξ*] Pittaco tribuit Plutarchus in Sap. Conviv. p. 147. B. Diogenis Cynici ſimile dictum prodidit Diogenes Laertius VI. 51: *Ἐρωτηθεὶς τί τῶν θηρίων κάκιστα δάκνει; ἔφη, Τῶν μὲν ἀγρίων συκοφάντης, τῶν δὲ ἡμέρων κόλαξ.* Ad hanc formam compoſitum eſt dictum Theocriti Chii ap. Stob. Tit. II. p. 31: *Θεόκριτος ἐρωτηθεὶς ποῖα τῶν θηρίων ἐστὶ χαλεπώτατα, εἶπεν, Ἐν μὲν τοῖς ὄρεσιν ἄρκτοι καὶ λέοντες, ἐν δὲ ταῖς πόλεσιν τελῶναι κ᾽ συκοφάνται.*

61. C. *ὥσπερ πλεκτάνας*] Subeſt ſignificatio polypodis, aliorumque aquatilium, *acetabulis*, id eſt, *πλεκτάναις*, et quaſi *forcipibus* præditorum, quibus tamquam laqueis alios piſces capiant. Ne alios citemus, Plutarchus et proprie et tralate uſurpat: v. c. De Solert. Animal. p. 978. D. F. 979. A. Adverſ. Stoic. p. 1059. E: de horum Dialectica, quæ ut polypus ſuas ipſa *πλεκτάνας* devorat: item horum ſententia de animi partibus ad externas corporis ſenſuumque partes extenſis, *τοῦ ἡγεμονικοῦ ἕπτα εἰσὶ μέρη τῆς ψυχῆς ἐκπεφυκότα καὶ ἐκτεινόμενα εἰς τὸ σῶμα, καθάπερ αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι*, in libro De Placit. Philoſ. IV. 4. 21.

61. D. *τῆς ψυχῆς τὸ μὲν—λογικὸν ἐχούσης, τὸ δὲ ἄλογον*—] Res pervulgata, forma ſaltem notanda ſimillima in Philone

Jud. De Propædeum. p. 428. A: τῆς γὰρ ψυχῆς ἡμῶν—τὸ μὲν λογικὸν, τὸ δὲ ἄλογον ἐχούσης, ἀρετὴν ἑκατέρῳ εἶναι συμβέβηκεν—.

61. E. ἡδονήν τινα τιθασσεύων] Intelligo, *voluptatem mulcens, iram intendens, invidiam incitans, ſuperbiam inflans—*: ita in hac parium compoſitione concinnitatem ſuam tuetur τιθασσεύων, *alens, manſuefaciens, mulcens.* Plutarchus Reip. Ger. Præcept. p. 792. B. *de L. Lucullo*—Καλλισθένει τινὶ τῶν ἀπελευθέρων βόσκειν καὶ τιθασσεύειν παρέχων τὸ γῆρας, *præbuit ſe ſenem Calliſtheni liberto alendum et cicurandum*, id eſt, *demulcendum*.. De populo ſpe ac promiſſis beneficiorum lactando, Timoleonte p. 241. B: μετ' ἐλπίδων χρηςῶν καὶ φιλανθρώπων ὑποχέσεων εἰς μεταβολὴν δεσπότου καινοῦ τιθασσευομένους. Alexandro p. 670. B: οὔτε τὴν Ἑλλάδα κρατήσας τοῖς ὅπλοις ὁ Φίλιππος οἷον καταζεῦξαι καὶ τιθασσεῦσαι χρόνον εἶχεν. Cæſare p. 710. A: τοῦτο πᾶσαν εἶναι ἐπὶ τὸν δῆμον προμαλαττόμενον, εἶτε τιθασσεύεται ταῖς φιλοτιμίαις ὑπ' αὐτοῦ. Catone Min. p. 775. D: ταῖς χάρισι τιθασσεύσαντες τὸν ὄχλον. Demoſth. p. 848. B. Galba p. 1066. C. Demoſthenes Or. Olynth. III. p. 39. C: οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθάρξαντες ὑμᾶς ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα καὶ τιθασσεύουσι, χαιρόηθες αὐτοῖς ποιοῦντες, quod ſpectat Hermogenes De Invent. IV. 10: τιθασσεύουσιν, ἀντὶ τοῦ κολακεύουσιν. Philo Jud. De Somniis III. p. 1115. A: δελέατα ἀναχινήσαντες καὶ χυλῶν ἰδιότητας συσκευάσαντές τε καὶ διαθέντες ἐν κόσμῳ προσσαίνουσι καὶ τιθασσεύουσι γλαῦτλαν· quæ fruſtra tentat Mangeyus, nil deſiderantia niſi ſorte τὴν ante γλαῦτλαν. De Abrahamo p. 368. A: τὴν προσποίητον κολακείαν καὶ τιθασσείαν αὐτῶν δεδιότες. Iſtiuſmodi fallax plebis nutritor eſt apud Ariſtophanem in Veſpis 702. Ἵνα γινώσκῃς τὸν τιθασευλῆν—. Scholiaſtes exponit, τὸν θεραπεύοντά σε καὶ τρέφοντα καὶ κολακεύοντα. Sic τιθασσεύσας τῶν ὄχλων. Plutarchus Reip. Ger. Præcept. p. 802. D. Hinc τιθασσὸς καὶ χαροπὸς τινὶ γίνομαι, et ſimilia: de quibus alibi dicemus.

61. F. περὶ τὰ λοιπὰ λαβὴν παρέξει] Quandoquidem plurimi codices habent μικρὰ, idque aliquanto melius eſt ad ſententiam; credibile videatur λοιπὰ e ſimilitudine ſequentis vocabuli λαβὴν alicui deſcriptori obtigiſſe: qui eſt innu-

merabilium fons corruptelarum, quibus eluendis alium locum dabimus.

p. 62. A. ἀνατάσει] Recte vertit Xylander *abſtinentia*; quamquam hac notione per eſt rara vox, nec in Lexicis notata. Ita poſitum in Hippiatricis Cap. I. p. 1. ἀνατάσει ἀπὸ πάσης τροφῆς, *abſtinentia ab omni cibo*. Sic verbum ἀνατείνειν poſuit Epictetus Differt. II. 17. p. 267 : Ἐπὶ τοιαῦτα λέγε καὶ πρὸς τοὺς ἰατρούς. Τίς γὰρ ἡμῶν οὐκ ἔλεγεν ὑγιεινόν τι καὶ νοσερὸν πρὶν Ἱπποκράτη γενέσθαι ; ἢ κενῶς τὰς φωνὰς ταύτας ἀπηχοῦμεν ; Ἔχομεν γάρ τινα καὶ ὑγιεινοῦ προλῆψιν, ἀλλ' ἐφαρμόσαι οὐ δυνάμεθα· διὰ τοῦτο ὁ μὲν λέγει, ἀνατείνον· ὁ δὲ λέγει, δὸς τροφήν· καὶ ὁ μὲν λέγει, φλεβοτόμησον· ὁ δὲ λέγει, σικύασον : ipſe nexus declarat, *abſtinentiam*, *jejunium*, ſignificari. Interpretes fluctuant : Uptonus malit corrigere ἀσίτησον, ſecundum Wolfium correctionem dubitanter proponentem his etiam verbis : *Sed ſive ἀνάτεινον, ſive ἀσίτησον, legendum, de ſententia ſatis conſtat. Utitur hoc verbo etiam libro quarto ſenſu eodem.* Atqui in hoc libro quarto, ſi recte memini, ſemel occurrit hoc verbum, ſed diverſo et pervulgato illo ſenſu Diſſ. 10. p. 652. πρὸς τὸν θεὸν ἀνατεῖναι τὰς χεῖρας. Addit Uptonus : —*at Schegkius, et ipſe Medicus, vertit,* " *Quo* " *fit, ut quidam putet differendum, alius vero præbendum* " *cibum opinetur.*" Sane παρατείνειν, διατείνειν, *diſtendere, differre quem*, minus habent novitatis : nunc ἀνατείνειν, *differre cibum*, accipiendum quaſi *exſpectatione aliquem ſuſpendere, intendere*, ut modo, de illo oratore adulatorio p. 60. C. ἀνατείνας δὲ πάντας, *auditores ſuos exſpectatione erigens, intendens.* Sic Latinis *attentus, adſtrictus*, eſt parcus, genium ſuum defraudans. Atque eadem notione videtur uſus eſſe Hippocrates Prædict. II. 2. p. 89. D: χρὴ δὲ τὸν ὑπὸ τοῦ ὕδρωπος ἐχόμενον ᾗ μέλλοντα περιέσεσθαι εὔσπλαγχνόν τε εἶναι καὶ ἀνατείνεσθαι—· redditur *contentis viribus eſſe*, et uberius explicat Fœſius Œcon. Hipp. voc. Ἀνατείνεσθαι, ex hoc tamen uno loco auctoritatem repetens —*contexta natura et totis viribus ſe ad morbum propulſandum erigente ac velut contra obtinente* (f. *obnitente*) : quæ eſt ex reliquis magis accommodata huic loco notio, ſed cum illa priore *abſtinentiæ* jungenda.

61. B. τῇ χαίρονι ῥοπῇ προσιθεὶς ἑαυτὸν ὁ κόλαξ ἐπέῤῥωσε τὴν εἰς τὸ βαλάντιον γνώμην] Ita quidem omnes libri. Rectius tamen putem τῇ χαίρονι γνώμῃ προσιθεὶς ἑ. ὁ. κ. ἐπέῤῥωσε τὴν εἰς τὸ β. ῥοπήν: eſt accommodatius cum proprietati, tum conſuetudini: ῥοπὴ cum εἴς τι vel πρός τι uſurpatur, non item γνώμη. Sic Plutarchus Opp. Mor. p. 570. E. 598. C. 882. F. 3. A. 12. D. Vitar. p. 233. C. 278. E. 478. B. 506. B. 748. A. 810. B. 972. F. Et cum γνώμῃ jungit in Ariſtide p. 321. A: Ἀριστείδης, καὶ τότε περὶ τῆς μάχης γνώμῃ τῇ Μιλτιάδου προσθέμενος, οὐ μικρὰν ἐποίησε ῥοπήν. Cicerone p. 871. A: οὔσης δὲ τῆς γνώμης ἐπιεικοῦς, ᾗ τὸ λέγοντος εἰπεῖν δυνατωτάτου, ῥοπὴν ὁ Κικέρων προσέθηκεν οὐ μικράν.

62. B. ἐκβάσεις] *exitus, eventus,* huic loco non convenit: malui ἐνστάσεις, *cohibitiones:* eſtque vocabulum Medicorum, ut notat Fœſius Œcon. Hippocr. voc. Ἐνίστημι, p. 130. nec Plutarcho infrequens: De Sanit. p. 129. C: χρήσιμον δὲ πάλιν καὶ τὸ τοὺς φίλους ἐπισκεπτόμενον ἀθενοῦντας ἐκπυθάνεσθαι τὰς αἰτίας μὴ σοφιστικῶς μηδὲ περιέργως, ἐνστάσεις καὶ παρεμπτώσεις ᾗ κινότητας λαλοῦντα καὶ παρεπιδεικνύμενον ἰατρικῶν ὀνομάτων ᾗ γραμμάτων ἐμπειρίαν—. De Affect. Animi et Corp. fin. p. 502. A: ποίων ταῦτα πυρετῶν ἔργα; ποίων ἡπιάλων; τίνες ἐνστάσεις, ἢ παρέμπτωσις, ἢ δυσκρασία θερμῶν, ἢ ὑπέρχυσις ὑγρῶν. Sympoſ. III. p. 652. D: τρόμοι, βαρύτητες, ὠχριάσεις, σάλοι τοῦ περὶ τὰ γυῖα πνεύματος, ἀσάφεια γλώττης, ἔνστασις τῶν περὶ τοῖς ἄκροις νεύρων καὶ ἀπονάρκησις. Defect. Orac. p. 424. A: ὡς μηδὲν ὑπολειπόμενον ἐκτὸς ἐνστάσεσιν ἢ πληγαῖς διαταράττοι τὴν τῆδε σύστασιν—. Placit. Philoſ. IV. 13. p. 901. A. Quibus omnibus in locis *cohibendi, reſiſtendique* vis ſubeſt: veluti τὰ κατ' ἔνστασιν πρατόμενα, quæ per *oppoſitionem fiunt,* dixit Epictetus Diſſ. III. 14. p. 416. ut recte accepit Uptonus Indic. voc. Ἐνίστημι. Sic Plutarchus in ἐνστατικὸς, *prohibens,* Solert. Animal. p. 975. A: ἔνστημα, *impedimentum,* Adv. Stoic. p. 1056. D: ἐνίστασθαι, *prohibere, ſe cui opponere,* de quo alibi dicemus. Ἔνστασις alias multas habet ſignificationes, de quibus conſulantur principes recentioris ætatis Lexicographi. G. Budæus Comment. L. Gr. p. 108. et 223. Joach. Camerarius Comment. Utriuſque Linguæ p. 482. H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 1758.

Igitur in Xylandri interpretatione, quæ hoc loco a nobis intacta manſit, minus rectè redditur *libereque nos, ut in his modum tranſgrediamur, monet:* nec melius cæteri, Eraſmus, Cruſerius, Amyotus: ſententia hujuſmodi —*et libertate loquendi in nobis reprehendendis utitur, quando nos cupiditatibus morbiſque animi noſtri non indulgere, ſed reſiſtere, volumus.*

62. C. Ὁ γὰρ τῦ φίλυ τρόπος—κατ' Εὐριπίδην—] D. plenius Ὁ μὲν γὰρ—. Euripidis nobiliſſima ſententia, Phœniſſ. 472:

Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ,
Κοὐ ποικίλων δεῖ τὰ 'νδιχ' ἑρμηνευμάτων,
Ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος,
Νοσῶν ἐν αὐτῷ, φαρμάκων δεῖται σοφῶν.

62. E. τοῖς πρὸ ἡμῶν] Male reddit Xylander *majores noſtri*, nec melius Eraſmus et Cruſerius: rectius Amyotus, *ceux qui ont eſcrit paravant nous.* Formulam notavimus ad p. 1. D: ubi bene reddit Xylander, *qui ante nos hoc argumentum tractaverunt.*

62. E. Εἰ δύναμαί τελέσαί γε—] Iliad. Ξ. 195. Σ. 426. Odyſſ. E. 89: ubi uterque ab eadem perſona verſus pronunciatur:

Αὖδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ μέ θυμὸς ἄναγεν,
Εἰ δύναμαί τελέσαί γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.

Cum priore convenit Euripideus Ione 1020. —σὺν λέγειν, τολμᾶν δ' ἐμόν. Virgilii Æolus ad Junonem, Æn. I. 76: *Tuus, O regina, quid optes, Explorare labor: mihi juſſa capeſſere fas eſt.*

62. E. Ἐμὲ, Νικόμαχε—] Quin hæc e Menandri Colace ſint, vix dubitare licet: ſiquidem hinc perſonam Militis Glorioſi in Eunuchum tranſtulit Terentius, quod ipſe fatetur Prologi verſu 30. et ſeq. et adverſus hunc pugna inſtrui videtur ab adoleſcentibus Atticis, quorum unus Nicomachus his verbis a paraſito ſuo admonetur: cui ſcenæ fere congruit Terentii IV. 6. et 7: et Luciani Dialogus Meretric. IX. T. III. p. 304. Plauti Miles Glor. V. 31. Nil varietatis in libris, niſi quod μαζιγῶν dedit Xylandrea editio. Πέπονα, *mollem, veluti pomum nimis maturum et*

fere putreſcens; plura de vocabulo petantur ab H. Stephano Theſ. L. Gr. T. III. p. 230. et Interpretibus ad Heſychium voc. Πέπον et Πέπων. Sic in eadem re Plautus Mil. Glor. V. 31: *mitis ſum equidem fuſtibus*. Aulularia III. 2. 8: *Ita fuſtibus ſum mollior, quam ullus cinædus*. Terentius Adelph. II. 2. 37: —*omnes dentes labefecit mihi: Præterea colaphis tuber eſt totum caput*. Σικυὸς πέπων, *cucumis maturus*, in ſimilitudine mollitiei ponitur a Comicis apud Athenæum II. p. 68. D. in his a Theopompo —μαλακώτερα πέπονος ἢ σικυοῦ μοὶ γέγονε· ubi καὶ delendum cum codice Florentino in collatione Gronoviana. Alia etiam videantur apud Colvium ad Apuleii Metam. I. p. 53. edit. Oudend. qui hunc e Plutarcho locum Comici ſub nomine Menandri adfert: Eraſmum Adag. *Spongia mollior* p. 1273. Clericum, qui hunc locum in Fragmentis Menandri poſuit, non reprehendimus; at quod Comœdiæ titulum præpoſuit, non probamus. Nam ſi fuiſſet Menandri Comœdia οἱ στρατιῶται, tamen hic locus magis in Colacem conveniret, ut modo monuimus eum illi plane convenire. Nunc ab uno eoque leviſſimo documento illius fabulæ et nominis auctoritas ſuſpenſa eſt: hoc nimirum, quod H. Grotius in Florilegio Stobæano Tit. IV. p. 26. uni loco Menandreum verſum proxime ſequenti, adſcripſit *Idem, Militibus*: quam inſcriptionem quoque repoſuit in Excerptis p. 742. Atqui neque in ejus exemplo Geſneriano, cui ſua ipſe manu adſcripſit varias lectiones duorum codicum Pariſienſium, hoc additamentum Στρατιώταις exſtat: neque in ulla editione alia reperitur, ſive duabus prioribus, Trincavelliana et Geſneriana, ſive noviſſima N. Schowii, cujus una pars continet Titulos ſeptemdecim priores, reliquæ incendio conflagrarunt, quod et Literarum et eruditiſſimi editoris cauſſa vehementer dolemus. Sed fac, illud Grotianum additamentum στρατιώταις ex antiquo codice veniſſe; non tamen hoc uno argumento conficiatur, hujus nominis peculiarem fuiſſe Menandri fabulam. Nam et duo reliqua fragmenta a Clerico ſub hoc fabulæ titulo poſita, ſervata apud Plutarchum Opp. Mor. p. 547. ſunt ex perſona Militis Glorioſi; igitur e fabula *Colace* ſumta vi-

dentur: et titulus Grotianus στρατιώταις forte corruptus fit ex vero στρατιώτῃ. Equidem fateri haud vereor, credibilius mihi videri, Θρασωνίδην, Θρασωνίδυ, Μῖσος, Μισύμενον, Στρατιώτην fuiſſe potius cognomina unius ejuſdemque fabulæ *Colacis*, quam diverſarum nomina fabularum.

62. F. *συγκαταξήσῃ τὴν πρᾶξιν ἢ τὸ πρέπον*—] Legendum *εἰς τὸ πρέπον*, ut diſerte eſt in D. Collect. Muret. Jun. Tale quid voluerunt T. V. B. exhibendo *εἰς τὸ πρέπον, εἰς τὸ συμφέρον*. Senſum bene reddidit Cruſerius, *compoſueritque una rem ad honeſtum et utile*, niſi quod *vel* pro *et* requirebatur. Dictio accipienda ex frequentiore *καθίστημί τι εἴς τι*: veluti Opp. Mor. p. 132. C: *ἐπαυτεῖ μεταβολὴν τὴν εἰς τὸ μέσον ἡδονῆς καὶ πόνου καθιστᾶσαν*. 71. A. *πᾶν πάθος εἰς τὸ ἀναίσχυντον καθίστησι*. Vitar. p. 365. D. 492. E. *τὸν δῆμον αὐτὸν καταστήσῃ εἰς τύπον πολιτείας σώφρονος*—.

62. F. *συνεξορμᾷ τῇ ἐπιθυμίᾳ*] Xylander probabiliter reddidit, cupiditati tuæ locum dat, *eamque ſua incitatione comitatur*: nam in noſtra editione manſit verſio exempli Gr. Lat. Anni 1624. Eraſmus, Cruſerius, Amyotus reddiderunt, ac ſi ſcriptum eſſet *τὴν ἐπιθυμίαν*. Sane Plutarchus hoc verbum ſæpe jungit quarto caſui, tertio rarius, nec niſi forte De Socr. Gen. p. 593. E: *τοῖς ἐπὶ ταυτὸ γυμναζομένοις τέλος εὐμενεῖς ὄντες καὶ συμφιλοτιμούμενοι πρὸς τὴν ἀρετὴν, ἐγκελεύονται καὶ συνεξορμῶσιν*. Attamen ſe tuetur eadem ratione, qua *συνεκτρέχειν τινὶ*, quod notavimus ad Ser. Num. Vindict. p. 558. B. et ſimilia ejuſdem formæ, de quibus ſuo loco dicemus. Et alii ita utuntur: Xenophon Œconom. XVII. 12: *καὶ ὕλη δὲ πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων δήπου συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ*. 14: *ἦν ὕλη πονίγῃ συνεξορμώσα τῷ σίτῳ*: *materia cum frugibus prorumpens*. Polybius I. 47: VIII. 16.

62. F. *ῥᾳδίως*] *fere, propemodum*. Vid. dicta p. 39. B.

p. 63. A. *Ἐμοὶ γὰρ εἴη πίθηκος*—] Euripidis ex Inone, quod fabulæ nomen additum eſt in Stobæi noviſſima editione Schowiana p. 315. quum antea in Geſneriana S. XIII. p. 145. ſolum Euripidis nomen adſcriptum eſſet. Inter fragmenta incertarum retulit Muſgravius Num. XXI. Attigit et Valckenarius Diatrib. p. 221. Euripidea forma

apparet ex Iphig. Aul. 475. Ἡ μὴν μ' ἐρεῖν σοι τ' ἀπὸ καρδίας.

63. A. ἡ μὲν τραγικὴ Μερόπη—γέγης] Hi verſus cum aliis continuis leguntur apud Stobæum, addito titulo, *Euripidis Erechtheo*, S. III. p. 36. XIV. p. 148. Sed quomodo in illa fabula Merope loquatur, non ſatis apparet; quippe cujus præcipue partes fuerunt in Creſphonte: et Muſgravius miratur T. III. p. 563. Niſi Euripides hos verſus in duabus diverſis poſuit fabulis Erechtheo et Creſphonte; fortaſſe vera habenda ſit ſcriptura codicis perantiqui F. qui in contextu habet, ὁ μὲν Εὐριπίδης, in margine autem vulgatam, in qua reliqui omnes conſentiunt.

63. B. ἀφοσιοῦνται] Venet. Colleg. Nov. Pol. Jannot. Vulc. ἐξελαύνουσι. Vulgatum et exquiſitius et Plutarcho frequens: *repudiant, averſantur*, ſive ut *impium*, ſive ut *moleſtum*; utraque enim notio in illa *repudiandi averſandique* notione valet. Sic Opp. Mor. p. 203. A. 268. E. 286. D. 289. F. 358. F. 363. E. 367. E. 381. E. 549. E. 635. E. 665. B. 670. F. 683. F. 702. E. 727. D. 880. B. Vit. p. 63. C. 67. B. 124. A. 137. B. 157. E. 446. C. 665. D, E. 893. C. 928. D.

63. B. ἔστι μὲν ἐν τῷ συνδιαπορεῖν] Senſus, quem Latini interpretes reddiderunt, ex Græcis, ut nunc ſunt, extorqueri nequit: neque enim eo ſenſu, qui hic requiritur, dicitur εἶναί ἔν τινι; quippe requirebatur ἔστι μὲν πολὺς, vel ἔνεργος, vel ſimile, ἐν τῷ σ. Igitur in emendatione poſui ἔστη, *ſubſiſtit*. Verbum aliquoties Plutarcho adhibitum: v. c. Ser. Num. Vind. p. 51. C: ἐν τῷ κακῶς τὸν δεδρακότα ποιεῖν ἴσαντας, περαιτέρω δὲ οὐκ ἐξικνοῦνται, *ſubſiſtunt in male faciendo ei, qui male fecit, nec ulterius progrediuntur*. Defect. Orac. p. 429. C. Placit. Philoſ. 883. D. Muſic. p. 1145. A. Alexandr. p. 678. A: εἰς μυρίας δραχμὰς προῆλθεν, ἐνταῦθα δὲ ἔστη, *cœnæ ſumtus ad decem mille drachmas progreſſus eſt, hoc autem in modo ſubſtitit*. Similiter Ariſtides Sophiſta T. I. p. 390. 402. 411. II. 212.

63. B. οἱ μαθηματικοὶ τὰς ἐπιφανείας—] Eadem comparatione utitur in Conjug. Præcept. p. 140. A: δεῖ δὲ, ὥσπερ οἱ γεωμέτραι λέγουσι τὰς γραμμὰς καὶ τὰς ἐπιφανείας οὐ κινεῖσθαι καθ'

ἑαυτὰς, ἀλλὰ συγκινεῖσθαι τοῖς σώμασι, οὕτω τὴν γυναῖκα μηδὲν ἴδιον πάθος ἔχειν, ἀλλὰ κοινωνεῖν τῷ ἀνδρὶ καὶ σπουδῆς, καὶ παιδιᾶς, καὶ συνουσίας, καὶ γέλωτος.

63. C. εὐφώρατον] Vulgo erat εὐφορωτάτην. Videantur ſupra dicta ad p. 50. D. De confuſione vocum φορὰ et φωρὰ et cognatarum monuit etiam Menagius ad Diog. Laert. I. 96. Interpretes ad Heſych. voc. Αὐτοφορία.

63. C. ὥσπερ ζῶον ἐν βάθει τ. κ.—] Meziriacus appoſuit ᾠὸν; vertit Amyotus, et item corrigere juſſit Guellius ad Virgil. p. 91. nulla idonea de cauſſa. Utrumque dici poteſt: et *ovum*, et *animal*, præcipuas vires *intus* ἐν βάθει, non in ſuperficie, ſed in penetralibus quaſi penitus abditas habet: ſed hoc loco ζῶον eſt lectio omnium librorum. Fluxit hoc ſimile ex Stoicorum comparatione philoſophiæ cum animali et ovo, quam memorant Diogenes Laertius VII. 40: Εἰκάζουσι δὲ ζῴῳ τὴν φιλοσοφίαν, ὀστοῖς μὲν καὶ νευροῖς τὸ λογικὸν προσομοιοῦντες, τοῖς δὲ σαρκώδεσι τὸ ἠθικὸν, τῇ δὲ ψυχῇ τὸ φυσικόν· ἢ πάλιν ᾠῷ· τὰ μὲν γὰρ ἐκτὸς εἶναι τὸ λογικὸν, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα τὸ ἠθικὸν, τὰ δ' ἐσωτάτω τὸ φυσικόν—. Sextus Empiricus Adverſ. Mathematicos VII. 18, 19: οἱ δὲ ᾠῷ φασιν αὐτὴν εἶναι παραπλήσιον· ἐῴκει γὰρ τῇ μὲν λεκίθῳ, ἣν τινες νεοττὸν ὑπάρχειν λέγουσι, τὰ ἠθικά· τῷ δὲ λευκῷ, ὃ δὴ τροφή ἐστι τῆς λεκίθου, τὰ φυσικά· τῷ δὲ ἔξωθεν ὀστρακώδει τὰ λογικά· ὁ δὲ Ποσειδώνιος—ζῴῳ μᾶλλον εἰκάζειν ἠξίου τὴν φιλοσοφίαν, αἵματι μὲν καὶ σαρξὶ τὸ φυσικὸν, ὀστέοις δὲ καὶ νευροῖς τὸ λογικὸν, ψυχῇ δὲ τὸ ἠθικόν. Partes corporis, quibus animal maxime continetur, principes vivendi effectores, hoc nomine ſæpe dicuntur τὰ κυρία Plutarcho, qui idem ſimilibus notionibus frequenter uſurpat: v. c. De Sanit. p. 130. A. laudat *exercitationem vocis*, σαρκοῦσαν καὶ πυκνοῦσαν οὐ τὴν ἐκτὸς ἰσχὺν —ἀλλὰ τοῖς ζωτικωτάτοις καὶ κυριωτάτοις μέρεσι ῥώμην ἐνδιάθετον καὶ τόνον ἀληθινὸν ἐμποιοῦσαν. Item alibi hoc ſenſu poſitum ἐν βάθει: v. c. ib. 130. D. *membra* τὰ ἐν βάθει opponuntur τοῖς ἄκροις. Adv. Colot. p. 1116. C. Coriolano p. 232. B.

63. C. διαλυσάμενος] *Creditoribus diſſolvens*: retinuimus interpretationem editionis Gr. Lat. 1624. ſic fere Amyotus, *ou lui appointe quelque querelle*: Cruſerius, *reconciliando gratiam*: aliter Eraſmus, *vel diſcedens*: ſimiliter ad

ſenſum Xylander, *ſua præſentia vel abſentia*. Linguæ quidem conſuetudo utrumque fert: at hujus loci ratio magis poſtulat prius: *tranſigens pro eo negotia, expediens eum ex difficultate, ſive creditoribus ſatisfaciendo, ſive reconciliando eum cum inimicis*. Sic De Fortitud. Al. p. 339. B: τῶν χρεῶν ἠλευθέρωσε Μακεδόνας Ἀλέξανδρος, ᾧ διελύετο τοῖς δανείσασιν ὑπὲρ πάντων: *ſolvit creditoribus*. Genio Socr. p. 585. D: αὐτὸς διάλυσαι πρὸς αὐτούς, *ipſe tranſige cum ipſis*. Pyrrho p. 388. C: ἐπεὶ μὴ ἐσχόλαζε πολεμεῖν πρὸς αὐτὸν, διαλυθεὶς ᾧ δέμενος εἰρήνην, *in gratiam rediens et pacem faciens*. Lyſandro p. 436. D. Sylla p. 460. B. διαλύσασθαι πρὸς τὸν Σύλλαν, *pacem facere cum Sylla*. Ageſil. p. 601. B. ἠξίου διαλυσάμενον ἀποπλεῖν οἴκαδε, *rogabat eum, ut pace facta domum abiret*. Ciceron. p. 878. A. Anton. p. 930. A. Opp. Mor. p. 194. C. 209. C. 218. D. 233. F. Dion Chryſ. Or. XLVI. p. 519. D: οὐδέπω μὲν καὶ νῦν τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ μέρος τῶν χρεῶν διαλέλυμαι, *nondum bucuſque debiti mei portionem ſolvi*. Jamblichus Vit. Pythag. §. 263: πρὸς τὲς ἐκπεπλωκότας διελύθησαν, *reconciliati ſunt cum exulibus*. Conjuncta eſt notio *diſcedendi e congreſſu*. Vitar. p. 118. B. 164. D. 369. F. 469. B. 788. D. Dion Chryſ. Or. XXXIII. 374. B. Hæc de Verbo Medio: alia alibi.

63. D. Τοιοῦτος Ἀρκεσίλαος—κλέμμα.] Sic in Ejus Vita Diogenes Laertius IV. 37: καὶ εὐεργετῆσαι πρόχειρος ἦν, καὶ λαθεῖν τὴν χάριν ἀτυφότατος· εἰσελθὼν οὖν ποτε πρὸς Κτησίβιον νοσοῦντα, καὶ ἰδὼν ἀπορίᾳ θλιβόμενον, κρύφα βαλάντιον ὑπέθηκε τῷ προσκεφαλαίῳ· καὶ ὃς εὑρὼν, Ἀρκεσιλάου, φησὶ, τὸ παίγνιον. Seneca De Beneficiis II. 10: *Arceſilaus, ut aiunt, amico pauperi, et paupertatem ſuam diſſimulanti, ægro autem, et ne hoc quidem confitenti deeſſe ſibi in ſumtum ad neceſſarios uſus, cum clam ſuccurrendum judicaſſet; pulvino ejus ignorantis ſacculum ſubjecit; ut homo inutiliter verecundus, quod deſiderabat, inveniret potius, quam acciperet*. Julianus Imp. Or. III. p. 103. D: Ἀρκεσίλαος δὲ καὶ διδοὺς τὸν λαβόντα ἐπαρᾶτο λαθεῖν· συνίει δὲ ἐκεῖνος ἐκ τῆς πράξεως τὸν δράσαντα. Apelles memoratur familiaris Arceſilai ab Athenæo X. p. 420. D. Verſus Empedoclis nobiliſſimus Πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ γαῖα, ᾧ αἰθέρος ἤπιον ὕψος, quem cum pluribus continuis citat

Sextus Empiric. Adv. Mathem. IX. 10. Clemens Alexandr. Strom. VII. p. 624. D. ἄπλετον ὕψος exhibet, item Simplicius in Ariſtotelis Phyſ. I. p. 6. 6. Inſignis eſt lepor in κλέμμα, *clandeſtinum factum, quaſi furtum.* Sic Plutarchus de ſervatis fratribus Romulo et Remo, De Fortun. Rom. p. 320. E. τύχης κλέμμα καὶ σόφισμα Quæſt. Nat. p. 917. E. ex Empedocle κλέμματα θηρείων, *ferarum latibula*, ut protulimus ex Veneto pro κέμματα. Sic fortaſſe accipiendum in Eueni Epigrammate, Analect. Brunck. T. I. p. 167. de *blatta libros rodente*, —λωβήτειρα Φωλὰς, ἀεὶ σοφίης κλέμματα φερβομένη, *occultas depaſcens ſapientiæ ſedes.* Thucydides V. 9. ex Braſidæ perſona: καὶ τὰ κλέμματα ταῦτα καλλίστην δόξαν ἔχει, ἃ τὸν πολέμιον μάλις' ἄν τις ἀπατήσας, τοὺς φίλους μέγις' ἂν ὠφελήσειεν. Sic Plautus dixit *furtum* Bacchid. I. 2. 60: *Edepol feciſti furtum in ætatem malum, Quum iſthæc flagitia me celaviſti et patrem:* ubi de hac notione monet Lambinus. De Verbi κλέπτειν, *celandi, tegendi, latendi*, notione dicemus alibi. Varietas lectionis hoc loco eſt: pro εἴκοσι δραχμὰς F. in margine, Collect. Muret. Schott. Jannot. Anon. Mez. T. V. B. τετράδραχμα: pro προσήγλαλε Moſc. 2. προσήνεγκεν: pro τετὶ Voſſ. Moſc. 2. Harl. 1. T. τοῦτο.

63. D. ἐοικότα γε τέκνα φύεται γονεῦσιν ἐν φιλοσοφίᾳ] Venuſta ſignificatio dicti Heſiodei Ἔργ. κ. Ἡμ. 235. ubi et inter dona Deorum juſtis hominibus tributa cenſetur, Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν. Plutarchus Præcept. Reip. Ger. p. 824. C: εὐπορίαν δὲ γῆς ἄφθονον, εὐμενῆ τε κρᾶσιν ὡρῶν, ᾗ τίκτειν γυναῖκας ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν, σωτηρίαν τοῖς γεννωμένοις, εὐχόμενος ὅγε σώφρων αἰτήσεται παρὰ τῶν θεῶν τοῖς αὑτοῦ πολίταις. Hoc in munere divino celebrabatur, contrarium erat pars exſecrationis, teſte Æſchine, Orat. Adv. Cteſiphont. p. 289. C: —ἐπεύχεται αὐτοῖς μηδὲ γῆν καρποὺς φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα τίκτειν γονεῦσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα. Eodem ſpectat Theocritus Idyll. XVII. 44. —τέκνα δ' οὔποτ' ἐοικότα πατρί· ubi Iſ. Caſaubonus fontem ſententiæ oſtendit Lect. Theocrit. p. 276. Horatius Carm. IV. 5. 23. *Laudantur ſimili prole puerperæ:* opportune ac docte enarratus a Lambino. Libanius Epiſt. CCXLII.

p. 117: Καὶ δῆτα εὔχομαι τοῖς θεοῖς πᾶσι καὶ πάσαις, γῆν τε αὐτοῖς καρπὸν ὅτι πλεῖστον διδόναι καὶ ἀέρα μένειν ἐν τοῖς μέτροις, καὶ γυναῖκας τίκτειν ὁμοια γονεῦσιν· quæ J. Chr. Wolfius recte expoſuit. Fuit omnino etiam apud ignaros Heſiodei dicti vulgari opinione laudatum munus fortunæ: quod multis Veterum notatis locis docte oſtendit G. Cortius ad Ciceronis Epiſt. ad Diverſ. VI. 6. 26.

63. E. Λαχύδης—φράσαντες] Lacydi, ſucceſſori Arceſilai, locum dedit Diogenes Laertius IV. 59—61. ſed nihil aut hic, aut alii, de Cephiſocrate ejuſque cauſſa. Dedimus ἀπ' εἰσαγγελίας pro vulgato ἀπεισαγελίας: hæc enim et cauſſa et vox nuſquam memoratur, illa frequens apud Veteres et Scriptores et Grammaticos, in quibus maxime conſulatur Harpocration in voce, ad eumque H. Valeſius p. 23. Solemnis eſt forma ſine ἀπὸ, nude εἰσαγγελίας δίκη, ut in aliis cauſſarum nominibus: tamen et Æſchines bis ita locutus eſt Orat. Adv. Cteſiphont. p. 281. C: ἀπ' εἰσαγγελίας αὐτοῦ κρινομένου περὶ θανάτου. 285. C: Φιλοκράτης μὲν ἀπὸ τῶν αὐτῶν πολιτευμάτων Δημοσθένει φυγὰς ἀπ' εἰσαγγελίας γεγένηται: ita Wolfius, probante poſtea et confirmante Tayloro, reſtituit, cum antea conjunctim legeretur ἀπεισαγγελίας. Plutarchus Alcibiad. 200. E: ταῦτα γὰρ ἐν τῇ εἰσαγγελίᾳ γέγραπται Θεσσαλοῦ τοῦ Κίμωνος εἰσαγγείλαντος Ἀλκιβιάδην ἀσεβῶν περὶ τὼ θεώ· quæ ipſa in accuſationis formula referuntur p. 202. E.

63. F. κατεσπευσμένης] κατεσπευμένης, Moſc. 1. Venet. Harl. 1: καὶσπασμένης Colleg. Nov. Pol. κατεσκευασμένης Jannot. et Var. Lect. Gr. Lat. ſine nomine. Vulgata probanda. Plutarchus De Curioſ. p. 522. D: ἐπιστολὴν κομιδῆσαν μὴ ταχὺ μηδὲ κατεσπευσμένως λῦσαι. Ageſil. p. 616. A: κατασπεύδοντα τὴν δίωξιν. Longinus De Subl. XL. p. 222. τὴν ὁρμονίαν μὴ κατεσπεῦσθαι.

p. 64. A. —ἀναιδέσι φαρμάκοις] *Coloribus impudentibus* proprie reddidit Eraſmus: *coloribus ſaturis*, Cruſerius: *coloribus laſcivientibus*, Xylander: *colorum luxurie*, noſtra editio ex Græco-Latina 1624. Poteſt utcumque ἀναιδὴς φάρμακον, *impudens color*, per tralationem accipi: veluti Dionyſius Hal. De Iſæo p. 104. eum comparans pictoribus

novitiis, quorum γραφαὶ—εὐγραμμοι μὲν ἦτλον, ἐξειργασμέναι δὲ μᾶλλον, σκιᾷ τε καὶ φωτὶ ποικιλλόμεναι, ἐν τῷ πλήθει τῶν μιγμάτων τὴν ἰσχὺν ἔχουσαι.—ἦν δὲ περὶ αὐτῆ (τοῦ Ἰσαίου) δόξα παρὰ τοῖς τότε γοητείας καὶ ἀπάτης, ὡς δεινὸς ἀνὴρ τεχνιτεῦσαι λόγους ἐπὶ τὰ πονηρότερα. Sed in Philoſtrato Vit. Apollon. II. p. 75. ſimilis argumenti ſententia, ἀλλὰ καὶ γραμμὴν καὶ τὸ ἄνευ χρώματος, ὃ δὴ σκιᾶς (leg. διὰ σκιᾶς) τε ξύγκεται καὶ φωτὸς, ζωγραφίαν προσήκει καλεῖν· καὶ γὰρ ἐν αὐτοῖς ὁμοιότης τε ὁρᾶται εἴδός τε καὶ νοῦς, αἰδὼς καὶ θρασύτης, —*nam et in his ſimilitudo apparet, figura animuſque, pudor et protervia*: referuntur hæc non ad colores ipſos et pingendi rationem, ſed ad corporis effigiem. Itaque denuo mihi placet conjectura dudum concepta, poſtea repudiata vel neglecta, ut φαρμάκοις mutetur in μορφαῖς.

64. A. ἔπραξε πλάνας—ἀπεχθείας] Dictiones Platonicæ in hunc locum manarunt; ex Apologia Socr. p. 360. F: δεῖ δὴ ὑμῖν τὴν ἐμὴν πλάνην ἐπιδεῖξαι, ὥσπερ πόνους τινὰς πονῶντος— et p. 361. B: ἐκ ταύτης ἤδη τῆς ἐξετάσεως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πολλαὶ μὲν ἀπέχθειαί μοι γεγόνασι, καὶ οἷαι χαλεπώταται καὶ βαρύταται.

64. A. Οὐκ ἄξια ταῦτα ἐκείνων—] Fortaſſe Poetæ hujuſmodi dictum fuit, Οὐκ ἄξι' ἐστὶ ταῦτ' ἐκείνων·—

64. A. Πᾶσα μὲν γὰρ ὀνειδιζομένη χάρις—] Demoſthenes Orat. Pro Corona p. 517. B: τὸ δὲ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν καὶ λέγειν, μικροῦ δεῖν ὅμοιόν ἐστι τῷ ὀνειδίζειν. Terentius Andr. I. 1. 16: *Sed hoc mihi moleſtum eſt: nam iſthæc commemoratio Quaſi exprobratio eſt immemoris beneficii.* Haud ſcio, an hæc Plutarchus hauſerit ex Theophraſti vel Chryſippi libris περὶ φιλίας, certe ex fonte eodem, quo Cicero Amicit. 20: —*plerique aut queruntur ſemper aliquid, aut etiam exprobrant: eoque magis, ſi habere ſe putant, quod officioſe et amice, et cum labore aliquo ſuo factum queant dicere. Odioſum ſane genus hominum officia exprobrantium: quæ meminiſſe debet is, in quem collata ſunt, non commemorare, qui contulit.* Seneca De Beneficiis II. 10: *inter prima præcepta et maxime neceſſaria ſit, ne umquam exprobrem, immo ne admoneam quidem. Hæc enim beneficii inter duos lex eſt: alter ſtatim obliviſci debet dati, alter accepti*

numquam. Lacerat animum et premit frequens meritorum commemoratio.

64. B. Λακεδαιμόνιοι Σμυρναίοις δεομένοις σῖτον πέμψαντες—] Legitur in illo, qui fertur, Ariſtotelis Œconomicorum libro ſecundo, capite IX: Λακεδαιμόνιοι, Σαμίων δεηθέντων χρήματα αὐτοῖς εἰς τὴν κάθοδον δοῦναι, ἐψηφίσαντο μίαν ἡμέραν ἢ αὐτοὺς ἢ τοὺς οἰκέτας ἢ τὰ ὑποζύγια νηστεῦσαι· ὅσον δὲ ἑδικάνα ἕκαστος, τοσοῦτον δοῦναι τοῖς Σαμίοις. *Samii* et *Smyrnæi* a librariis potuerunt. Cæterum in apophthegmatibus et ſtrategematibus hoc pervulgatum eſt, ut eadem diverſis auctoribus tribuantur: veluti idem proditur Rheginorum erga Tarentinos ab Ælian. Var. Hiſt. V. 20: Ταραντίνων πολιορκουμένων ὑπὸ Ἀθηναίων καὶ μελλόντων ἁλῶναι λιμῷ, οἱ Ῥηγῖνοι ἐψηφίσαντο μίαν ἡμέραν ἐν ταῖς δέκα νηστεύειν, καὶ ἐκάνης τὰς τροφὰς ἐκχωρῆσαι Ταραντίνοις. Ἀποσάντων οὖν αὐτῶν ἐσώθησαν· ἢ μεμνημένοι τῶν παθῶν, ἑορτὴν ἄγουσι τὴν καλουμένην Νηστείαν οἱ Ταραντῖνοι.

64. B. ὡς ἄσπερ ἀπεφαίνετο Γοργίας—] Sententiam, ſine auctoris nomine, attigit Cicero De Amicit. Cap. XVI: *quam multa enim, quæ noſtra cauſſa numquam faceremus, facimus cauſſa amicorum? precari ab indigno, ſupplicare: tum acerbius in aliquem invehi, inſectarique vehementius: quæ in noſtris rebus non ſatis honeſte, in amicorum fiunt honeſtiſſime.* Atque ad eamdem facilitatem ſe inclinat, Cap. XVII: *etiam ſi qua fortuna acciderit, ut minus juſtæ voluntates amicorum adjuvandæ ſint, in quibus eorum aut caput agatur, aut fama, declinandum ſit de via, modo ne ſumma turpitudo ſequatur.* Cujus facilitatis aliud præceptum ponit Offic. II. 14. auctore Panætio: de quo videatur noſtris auſpiciis a doctiſſimo F. G. Lyndeno nuper habita Diſputatio p. 108.

64. C. Συσσωφρονεῖν—] Euripideum eſſe dictum ipſe habitus prodit. Simillimum huic eſt in Iphig. Aul. 407: Συσσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν. Utrum Euripides eum ita mutatum in alia fabula poſuerit, an Plutarchus ad ſuam diſputationem immutaverit, haud definiam: hoc videtur probaſſe Th. Gatakerus ad M. Antonin. V. 36. p. 169. Similem habuimus p. 53. C. Sophocleum Antigon.

539. Οὐ γὰρ συνεχθεῖν, ἀλλὰ συμφιλεῖν, ἔφυ. De utroque egit Valckenarius ad Eurip. Phœniſſ. p. 147. Talis etiam eſt formæ Scholion, quod ſub Alcæi nomine fertur in Lyricorum Fragmentis editionis Pauli Stephani p. 26. in Anacreonte Brunckii p. 105. Σύν μοι πῖνε, συνήβα, Συνέρα, συνστεφανοφόρει, Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, Συνσωφρονήσω σώφρονι.

64. C. Φωκίωνα πρὸς Ἀντίπατρον—] Alibi quoque memorat Plutarchus, Conjug. Præcept. p. 142. B. Apophthegm. p. 188. F. Phocione p. 755. B. Agide p. 795. E.

64. C. Συνεργεῖν—συναδικεῖν] Prima ſententia, ni fallor, fuit poetæ, fortaſſe tetrametro catalectico, cujus forma ſit: Φίλον συνεργεῖν δεῖ φίλῳ, μὴ συμπανουργεῖν αὐτῷ. Et ſolet Plutarchus poſito Scriptoris proxima ſua accommodare eidem exemplo: ita hic deinceps ſimilem antitheſim ſecutus eſt. Qua in concinnitate ut oratio ſibi conſtaret, fuit quum pro συνεξαπατᾶν corrigendum putarem συγκαταμαρτυρεῖν ad Ser. Num. Vind. p. 549. B. rationem habens conſuetudinis Plutarcheæ. Ad quem locum quum pervenerimus, quædam nova adjiciemus.

64. D. Λακεδαιμόνιοι μάχῃ κρατηθέντες ὑπ' Ἀντιπάτρου] In Arcadia, ubi eorum rex Agis cecidit. Verbo memorat Plutarchus Ageſil. p. 604. B: uberius narrat Diodorus Sic. XVII. 65. 73: alii, Juſtinus XII. 1: Curtius VI. 1. Dictum aliter refertur in Apophth. Lac. p. 235. B.

64. D. Οὕτως ὁ φίλος ᾗ τοιοῦτος] Poſſis etiam legere Οὕτως καὶ ὁ φίλος τοιοῦτος, *Sic et amicus eſt talis.*

64. D. Ἂν—χρεία καταλαμβάνῃ] *Si neceſſitas acciderit.* Ita hoc Verbum dicitur Neutre, fere in malam partem de ſubitis et inexſpectatis periculis et malis: quod T. Hemſterhuſius monuit ad Luciani T. I. p. 16. quia priores interpretes fugerat: ob eamdem cauſſam hic monendum videtur, et notatis Plutarchi locis confirmandum. Sic igitur Opp. Mor. p. 124. C: ἀποπληξίας καταλαβούσης αὐδὺς ἀπέθανε. 134. D: εἰ δ' ἀνάγκη ποτὲ καταλάβοι, *ſi autem aliquando neceſſitas inciderit.* 562. D. 581. F. Pelopid. p. 290. C. Plato Leg. VII. p. 639. H. Eſt etiam ubi ſimpliciter de tempore dicitur, v. c. καταλαμβάνει ἡμέρα, *advenit*

dies: eſt quoque ubi Accuſativus additur, v. c. καταλαμβάνει ἡμᾶς χρεία: de quibus rationibus alibi exponemus.

64. D. κἂν διαπεφώμενος κρούσῃς, σαθρὸν—ὑπηχεῖ—.] Platonicus floſculus, ex Theæteto p. 130. B: σκεπτέον τὴν φερομένην ταύτην οὐσίαν διακρούοντα, εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγξεται. Philebo p. 90. D: εἴπῃ τι σαθρὸν ἔχει, ὧν περικρούομεν· ubi pro ἔχει haud ſcio an ſcriptum fuerit ἠχεῖ. Comparatio ducta a vaſibus, quæ pulſantur ab inquirentibus integra an vitioſa ſint, ut ex reddito ſono cognoſcantur. Eodem uſus eſt Lucianus Paraſito, 3. T. II. p. 841: Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνάδει, σκοπῶμεν, ἢ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος· ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγξηται· poſtrema ita legenda διακρουόμεναι σαθρὸν ὑποφθέγξηται. Damaſcius ap. Suid. voc. Πρόσοιτο. T. III. p. 207: ἦν δὲ ἱκανὸς ἰδεῖν ὅπη τε σαθρὸν φθέγξεται ὁ λόγος ἢ ὅπη ὑγιές. Sic in eadem ſimilitudine Plutarchus De Utilit. ex Inimic. p. 88. C: ἐνδύου τῇ ψυχῇ, περισκόπει τὰ σαθρὰ, μή τις καὶ σοὶ πόθεν ὑποφθέγγηται κακίᾳ τὰ τῶ τραγῳδῶ, Ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. Perſius Sat. III. 20. *effluis amens. Contemnere: ſonat vitium percuſſa, maligne Reſpondet viridi non cocta fidelia limo.* Ubi magnus Caſaubonus et exemplum et imitatores notavit: huic addatur L. Kuſterus ad Ariſtophanis Nub. 317: Plut. 814. de voce σαθρός: quæ *ſono* corporis et hominis vitioſi elegantem habet uſum, et item adhibita eſt a Dione Chryſ. Or. XLVIII. p. 535. D: οὐ μέντοι παρ' ὑμῖν τυχὸν, οὐδείς ἐστι κηφὴν ἄγριος, βομβῶν σαθρὸν, γευόμενος τοῦ μέλιτος. Toupius ad Longin. p. 193. Sed quum ad Platonis illum locum Scholiaſtes Ruhnkenianus p. 27. hoc Scholion habeat, Διακρούοντα·] Ἐκ μεταφορᾶς τῶν διακωδωνούντων τὰ κεράμια, εἰ ἀκέραιά εἰσιν· non aliemum eſt hic apponere ea, quæ Ruhnkenius in Adverſariis ſcripta reliquit: ſunt igitur hæc: " *Schol. ad Nub.* 317. *ibique Ku-*
" *ſter. Plutarch. T. II. p.* 64. *Corrig. Diog. Laert. p.* 330.
" κομπεῖν *confirmat Euſtath. ad Il. M. p.* 896. *Suid. v.*
" Κρῦσις. *Kuſt. ad Suid. T. III. p.* 207. *et* 245. *ad He-*
" *ſych. I. p.* 336. *Pbavor. qui ſequens ſcholion conjungit.*
" *Themiſt. p.* 299. *ad Lucian. T. II. p.* 842. *Menag. ad*

" *Laert. p.* 112. *Philebo p.* 90. *D. Phrynich. MS. V.* " Περικεχρυμένος. *Toup. ad Longin. p.* 192."

64. E. ἐν ταῖς ὑπὸ μάλης πράξεσιν] Xylander *ad ea quæ ſub axilla geruntur*, explicuit addito *id eſt, fœda et clandeſtina: ὑπὸ μάλης, ſub ala* quid facere, geſtare, eſt *clam, furtim.* Præcipuus eſt locus Demoſthenis Or. Adv. Aphob. III. p. 561. C: —οὐχ εἷς οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ, πολλῶν παρόντων. Videatur Suidas voc. Ὑπὸ μάλης. Sæpe proprie dicitur de iis rebus, quas clam quis ſub mala geſtat: v. c. Plutarchus Sympoſ. V. p. 674. C: λαβόντα δελφάκιον ὑπὸ μάλης, προελθεῖν. Bruto p. 984. C: Servilius Ahala interfecturus Sp. Mælium, ἐγχειρίδιον λαβὼν ὑπὸ μάλης προῆλθεν εἰς ἀγοράν. Ariſtides Sophiſta T. I. p. 345: ἐγχειρίδιον ἔχει ὑπὸ μάλης. Et vero notat univerſe ſub veſtibus quid clam geſtare, idque ſive in manu ſive ulna: quod diſerte apparet in Platonis Leg. VII. p. 627. G. de coturnicibus, quas domini geſtando robuſtas faciunt, λαβόντες ὑπὸ μάλης, τοὺς μὲν ἐλάττονας εἰς τὰς χεῖρας, μείζους δ' ὑπὸ τὴν ἀγκάλην ἐντὸς, πορευόντας περιπατοῦντες—. Alia de hac dictione videantur apud H. Steph. Theſ. L. Gr. Indic. voc. Μάλη, p. 1410. ſeq.

64. F. περὶ λύσιν πόρνης ἀκριβὴς,] *Diligens adjutor in redimenda meretrice, quæ lenoni ſervit.* Sic λύσις αἰχμαλώτων, *redemtio captivorum*, Apophthegm. p. 194. F. Philopœmene 357. F. Verbum, in Fab. Max. p. 178. E. ἄνδρα ἀνδρὶ λύεσθαι τῶν ἁλισκομένων. Dione p. 979. B: λυσάμενος τοὺς ἁλωκότας, *redimens captivos.* Hinc intelligitur jocus Theodori Athei ad Phocionis filium, in Vita Phocionis p. 759. C: τοῦτον ὅτε τἆλλα σπουδαῖον ἄνδρα γενέσθαι φασὶν, καὶ παιδίσκης ἐρῶντα παρὰ πορνοβοσκῷ τρεφομένης κατὰ τύχην Θεοδώρῳ τῷ ἀθέῳ παραγενέσθαι, λόγον ἐν Λυκείῳ διαλεγομένῳ τοιοῦτον· " Εἰ τὸν (legend. τὸ) φίλον λύσασθαι μὴ αἰσχρόν ἐστιν, οὐδὲ τὸ " φίλην ὁμοίως· εἰ δὲ μὴ τὸ ἑταῖρον, οὐδὲ τὸ ἑταίραν." Θέμενον " οὖν ἑαυτῷ πρὸς ἐπιθυμίαν τὸν λόγον ὡς εὖ ἔχοντα, λύσασθαι τὴν ἑταίραν. Hunc locum opportune comparavit A. Turnebus Adverſ. XVI. 17. cum Plauti Moſtell. I. 1. 22: *Amicas emite, liberate, paſcite Paraſitos, obſonate pollucibiliter.* Nil frequentius in Nova fertur Comœdia hujuſmodi exemplis:

veluti apud Plautum ibidem V. 2. 18. ad patrem ſervus de filio: *Fateor peccaviſſe: amicam liberaſſe abſente te: Fœnori argentum ſumſiſſe: id eſſe abſumtum prædico: Num quid aliud fecit niſi quod faciunt ſummis gnati generibus.* Epidico IV. 1. 69: *quis eam liberaverit, Volo ſcire—.* Pſeudolo I. 5. 5: *Eum velle amicam liberare, et quærere Argentum ad eam rem, hoc alii mihi renunciant.* Ibidem 19: *Quid mirum fecit? quid novum? adoleſcens homo ſi amat, ſi amicam liberat.* Ibid. 67: *—ecquam ſcis filium tibicinam Meum amare? —liberare quam velit?* Perſa III. 3. 14: *Scortorum liberator.* Ibid. 33: *—fac ſit mulier libera, Atque huc continuo adduce.* Captivis Epilog. 4. Et Terentius in Adelphis et Phormione eamdem induxit rem. Chæremon ap. Stob. S. XCVIII. p. 591: Οὐδὲις τὰ πατρῶά πω γέρων κατεδήδοκε· Ἀλλ' οὐδὲ κατεμώραν', οὐδ' ἐλύσατο Πορνίδιον, οὐδὲ δυσκοπῶν ὦφλε δίκην. Sub nomine *Incerti* habet Grotius in Florilegio Stob. Tit. CXVII. p. 481.

64. F. ἐκκαθᾶραι λογισμὸν—] *Perpurgare rationes* compotationis, ſumtus convivii deſcribere et ordinare. Exquiſitum dicendi genus, nec Latinis inuſitatum. Cicero Attic. XII. 12. *De dote, tanto magis perpurga.* Suetonius Caligula 29: *Decimo quoque die numerum puniendorum ex cuſtodia deſcribens, Rationem ſe purgare, dicebat:* ubi videatur Iſ. Caſaubonus. Baſilius M. Homil. De Divitiis et Paupertate T. III. p. 479. A: οἱ δανειζόμενοι, τόκους ἐκ τόκων, καὶ πρὶν ἐκκαθᾶραι τὰ πρῶτα δεύτερον ἐπισάγοντες δάνεισμα, μικρὸν χρόνον τοῖς ἀλλοτρίοις ἐναβρυνόμενοι, ὕστερον καὶ τὰ οἰκεῖα ἀπώλεσαν. Varro Ling. Lat. V. p. 56: *Ideo antiqui purum, putum appellarunt. Ideo putator, quod arbores puras facit. Ideo ratio putari dicitur, in qua ſumma ſit pura:* quem locum Joſ. Scaliger item Conject. p. 85. exponit. Attigerunt eamdem verbi notionem J. Cujacius Obſ. XI. 9. Jo. Wouwerius Polymathiæ Cap. VII. p. 48. T. Hemſterhuſius in Addendis ad G. Arnaldi Var. Conject. p. 417.

64. F. ἄτεγκτος] Vide notata ad p. 44. A.

p. 65. A. πολύφιλος] De hoc argumento eſt libellus Plutarchi Περὶ Πολυφιλίας p. 93.

65. A. παράσημον] Vide ad p. 4. B.

65. B. παρὰ Λύδιον—μόλιβδον ἔχων.] Duo ſunt dicta. Prius παρὰ Λύδιον ἄρμα πεζὸς ἰχνεύων, Pindaro auctore, memoratur a Plutarcho, Nicia p. 523. D: οὐ μὰ Δία παρὰ Λύδιον ἅρμα πεζὸς ἰχνεύων, ὥς φησι Πίνδαρος, ἀλλ' ὅλως τις ἐψιμαθὴς—: eſtque proverbiale, notatum Diogeniano VI. 28: Apoſtolio Prov. XI. 38. illuſtratum ibidem a Schotto et Pantino, et a doctiſſimo Schneidero in Fragmentis Pindaricis p. 58: jam antea ab Eraſmo Adag. p. 481: forte imitando expreſſum a Luciano, ſeu quiſquis eſt ille ſcriptor Encomii Demoſthenis T. III. p. 494: τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῇ μόνον, τὲς δὲ ῥητορικὲς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πεζὲς ἐλαύνων. Alterum, παρὰ χρυσὸν ἰφθὸν ἀκήρατον οὐδὲ μόλιβδον ἔχων, quod Simonidis ſub nomine apponitur, haud alibi me legere memini, et hac una Plutarchi auctoritate in Simonidis fragmentis retulit Fulvius Urſinus in Carminibus Novem Illuſtrium Fœminarum et Lyricorum p. 180. pro ἐφθὸν exhibens ὀρθὸν, fortaſſe errore operarum: pro quo ſi ἄπεφθον antiquitus ſcriptum fuerit, ſex erunt anapæſti; quo magis indicia poetæ exſtent. Vel ſic tamen potuit fieri, ut hæc ipſius Plutarchi fuerit dictio, et ſive Simonidis ſive Pindari nomen priori dicto antea adſcriptum, poſtea librarii errore ad hoc poſterius transferretur; ſiquidem diſputatio proxime antecedens comparationem ſpurii et ſubærati nummi habet: et auri plumbique oppoſitio fere proverbialis eſt: v. c. Ariſtides Or. Contra Prodit. Myſt. T. II. p. 403: οὔκουν χρυσόν γ' ἔχοντες ἠλλάττοντο μόλιβδον ἀντ' αὐτοῦ—οὐδὲ μελίνην ἀντὶ πυρῶν, οὐδ' ἀντὶ οἴνου τρύγα—. Petronius Satyric. 43: *Plane fortunæ filius: in manu illius plumbum aurum fiebat.* Ariſtænetus Ep. I. 10. de conjugio Acontii cum Cydippe: Κυδίππην Ἀκοντίῳ συνάπλων, οὐ μόλυβδον ἂν συνεπιμίξαις ἀργύρῳ, ἀλλ' ἑκατέρωθεν ὁ γάμος ἴσαι χρυσοῦς: fluxit e Platonis commento de variis civium generibus, aureo, argenteo, æreo, cæteris, in Republ. IV. p. 443. H: quodque ipſum ab Heſiodeo fonte manavit, Ἔργ. 109—201.

65. B. ἐλαφρὸς ὢν καὶ ἐπίκτητος καὶ ἀπατηλὸς—πρὸς ἀληθινὴν καὶ ἐμβριθῆ φιλίαν καὶ σφυρήλατον οὐκ ἀναφέρων—] Opponuntur ἐλαφρὸς et ἐμβριθὴς, *levis* et *gravis*: ἀπατηλὸς et ἀληθινὸς,

fallax et *verax*: ἐπίκτητος et σφυρήλατος, *adscititius* et *solidus*: in postremis ratio non satis apparet. Σφυρήλατος, *malleo cusus*, dicitur de artis statuariæ et fabrilis operibus, in primis statuis solidis, quæ totæ sunt ex ære, v. c. auro, nec auro tantum inductæ, nec illitam modo superficiem et inauratam habent. Nobile est illud Platonis Phædro p. 340. D: παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ ϛάθητι, *ponatur tibi statua solida Olympiæ juxta monumentum Cypselidarum*: qua de re luculentus est locus Suidæ voc. Κυψελιδῶν ἀνάθημα, sumtus ex aliquo in primis docto Platonis interprete. Pertinuit autem Phædri dictum ad Hippiam sophistam: *cui tantus bonos habitus est a Græcia, soli ut ex omnibus Delphis non inaurata statua sed aurea statueretur*, ut Cicero dicit De Orat. III. 33. Sed de propria notione plura exponere non opus: nec alios aliorum locos ex illo Platonis exemplo ductos referre nunc attinet: de utroque genere notavit quædam Ruhnkenius noster ad Platonis Scholiastam. Notio metaphorica alibi a Plutarcho usurpatur. v. c. De Pythiæ Orac. p. 408. E: βραχυλογίαν, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ. De Garrul. p. 511. B: θαυμάσαντες τῆς λέξεως τὸ εὔογκον ἅμα καὶ τὸ λιτὸν ἐν βραχεῖ σφυρήλατον νοῦν περιεχούσης. Consol. Apollon. ex Pindaro p. 104. A: σφυρηλάτοις ἀνάγκαις. Lucianus Encomio Demosth. T. III. p. 501: μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων —ἔμψυχον οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον: assentiar Grævio ει mutanti in καὶ, siquidem σφυρήλατος semper in laude ponitur. Sed huic notioni rectius opponi videatur ἐπίτηκτος, *illitus, cui aliena species ac superficies illiquefacta*: cujus Adjectivi licet exempla desiderentur, tamen auctoritas se tuetur ratione, usu Verbi ἐπιτήκειν. Codices F. T. V. B. ὡς οὖν λαβρὸς ὢν καὶ ἐπιτηδευτικὸς, et paulum diversus C. in Marg. εἰ ὢν λαβρὸς ὢν καὶ ἐπιτήδευτος· quorum λαβρὸς falsum est, at ἐπιτηδευτικὸς aliquid speciei habere videatur: quod licet in Lexicis non proditum, tamen ratione tueatur significationem *simulatoris*, qui aliquid studio et arte, non ultro et a natura, habeat. Contrarium ἀνεπιτήδευλος laudatur: Dionysius Hal. De Compos. XXII. p. 22. τὸ ἀνεπιτήδευτον καὶ ἀφελὲς, *inaffectatum et simplex*. Lysia VIII. p. 84. ἐξ ἐπιτη-

δεύσεως opponitur τῷ ἀνεπιτηδεύτως καὶ οὐ κατὰ τέχνην: Demoſthenis Vi. II. p. 164. item eadem apparet oppoſitio. Lucianus De Hiſtoria Scrib. T. II. p. 57. Jamblichus Vita Pythag. §. 64: ἀνεπιτήδευτον καταφρόνησιν, *inaffectatum contemtum:* item §. 188. Alia dat H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 1219. Neque tamen ἐπίκτητος, *adſcititius*, improbem utpote et ſententiæ ſatis congruens, et uſu confirmatum, quo ſubinde in malam partem accipitur. Sic Galenus Protreptico T. II. p. 4. D: de Mercurii imagine, νεανίσκος ἐςὶν ὡραῖος, οὐκ ἐπίκτητον οὐδὲ κομμωτικὸν ἔχων τὸ κάλλος, ἀλλ' εὐθὺς ὥςε συνεμφαίνεσθαι τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν δι' αὐτοῦ· ubi εὐθὺς in ἐμφυὲς mutandum cenſuimus Bibl. Crit. Vol. II. Part. II. p. 102. Jamblichus Vit. Pythag. §. 205. ubi φυσικὸν laudatur, ἐπίκτητον reprehenditur: εἶναι δὲ τὰς πολλὰς τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιθυμιῶν ἐπικτήτους καὶ κατασκευασμένας ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων—· τὸ μὲν γὰρ κενωθέντος τοῦ σώματος τῆς τροφῆς ἐπιθυμεῖν, φυσικὸν εἶναι· καὶ πάλιν τὸ ἀναπληρωθέντος, κενώσεως ἐπιθυμεῖν τῆς προσηκούσης, φυσικὸν καὶ τοῦτο εἶναι· τὸ δὲ ἐπιθυμεῖν περιέργου τροφῆς, ἢ περιέργου τε καὶ τρυφερᾶς ἐδητός τε καὶ σκαμνῆς, ἢ περιέργου τε καὶ πολυτελοῦς καὶ ποικίλης οἰκήσεως, ἐπίκτητον εἶναι. Et niſi in malam partem, certe φυσικῷ opponitur, quod frequens fit; v. c. in diſputatione Callicratidæ Pythagorici ap. Stob. LXXXIII. p. 485: Platonis Phædro p. 341. B: duo illa in animo principia movendi, ἡ μὲν ἔμφυτος οὖσα ἐπιθυμία ἡδονῶν, ἄλλη δὲ ἐπίκλητος δόξα ἐφιεμένη τοῦ ἀρίςου· quod multi ſunt imitati, in his Dion Chryſ. Or. XII. p. 205. A: πρώτην μὲν ἀτεχνῶς πηγὴν ἐλέγομεν, τὴν ἔμφυτον ἅπασιν ἀνθρώποις ἐπίνοιαν—δευτέραν δὲ λεγομένην ἐπίκτητον, καὶ (δι' οὐδετέρων vulgo) διὰ δευτέρων ἐγγινομένην ταῖς ψυχαῖς (ἢ del.) λόγοις τε καὶ μύθοις καὶ ἔθεσι—· ita corrigendæ ſunt illæ corruptelæ. Pſeudo-Plutarchus item ἐπίκτησιν φύσει opponit Placit. Philoſ. III. 6. Senſu non multum diverſo dicitur ἐπίθετος, et ἐπίσακτος: de quo ſupra expoſuimus p. 38. C; illud alibi attingemus. Ἀναφέρειν ſignificatione neutra elegantis eſt uſus, de quo diligenter H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. p. 91. ut ſatis habeamus Plutarchi locos ſuis paginis notaſſe: eſt univerſe, *tueri ſe, non deprimi* veluti *immerſum*, ſed *emergere, convа-*

leſcere: Opp. Mor. p. 77. F. 148. E. 438. B. 473. E. 1026. F. Vitarum p. 141. B. 212. E. 327. B. 432. C. 510. B. 577. B. 588. C. 647. C. 794. A. 817. F. 889. C. 897. A. 936. A. 939. D. 1016. D. Ariſtides Soph. T. I. p. 289. 326. 426. 474. Iſidorus Peluſ. Ep. I. 69. Addatur et Er. Schmidius ad Pindari Nem. XI. 49.

65. C. *ζωγραφήσαντι τοὺς ἀλεκτρύονας ἀθλίως*] Hiſtoriola redolet argumentum Æſopicæ fabulæ. Ἀθλίως, *miſere*, pictum rarius de inanimatis et operibus artis dicitur, pro *κακῶς, male:* ſic tamen ſupra p. 60. A. *σύγγραμμα ἄθλιον, ſcriptum miſerum:* et p. 6. F: *ζώγραφος ἄθλιος, malus pictor.*

65. C, D. Κυφίῳ—*βαρβαρικόν.*] Poetæ fortaſſe tragici dictio apparet in Κυφίῳ *λόγῳ κνίσαντος ἕλκος.* Simile præceptum ſibi ipſe ſuggerit Helicon, adulator Caligulæ apud Philonem Jud. Legat. ad Caj. p. 1016. D: *προσεχέ σοι καὶ τὸ ζωμύλον οὐκ ἀτερπές· ἐὰν δέ τι* (ſic leg.) *κέντρον ἐγκαταμίξῃς τοῖς τωθασμοῖς ὑποκακόηθες, ὡς μὴ γέλωτα κινεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ πικρίαν ἐκ τοῦ καχυπόνου, τὸν δεσπότην ὅλον ἥρπακας εὐφυῶς διακάμενον πρὸς ἀκρόασιν τῶν μετὰ χλεύης ἐγκλημάτων. Medius,* Alexandri adulator, memoratur a Plutarcho De Fort. Alex. II. p. 338. D: De Tranq. An. p. 472. D. Vit. Alex. 706. C, D: Arriano Exped. Al. VII. 24. 25. 27: Strabone XI. p. 802. D. cui *Lariſſæus* a Lariſſa Theſſaliæ urbe dicitur, et ita Cyrſilo adjungitur, ut appareat utrumque de rebus Alexandri ſcripſiſſe, qua notitia index Scriptorum de Alex. Magn. auctus eſt a J. A. Fabricio Bibl. Gr. II. p. 215: *τότε φασὶν ἐπώνυμον τὴν Ἀρμενίαν οἱ περὶ Κύρσιλον τὸν Φαρσάλιον, ἢ Μήδιον τὸν Λαρισσαῖον ἄνδρες συνεστρατευκότες Ἀλεξάνδρῳ*: Juſtino XII. 13. *Medius Theſſalus* dicitur: Athenæo X. p. 434. C: *παρὰ Μηδείῳ τῷ Θεσσαλῷ δεπνῶν Ἀλέξανδρῳ. Agnon* apud Plutarchum Alexandro p. 677. A. 688. C: Athenæum ex Phylarcho et Agatharchide XII. p. 539. B. unde ſua habet Ælianus Var. Hiſt. IX. 3. ubi videatur Perizonius: Plinium Hiſt. Nat. XXXIII. 14. *Demetrius* eſt is, qui Alexandrum adverſus Calliſthenem incitavit, Plutarcho Alex. p. 696. A. cognominatus *ὁ Φάδωνος, Phidonis filius,* Arriano IV. 12. *ὁ Πυ-*

Δώναχτος, *Pythonactis filius*. *Bagoas*, eunuchus, Alexandri amasius, cujus mentionem fecerunt Plutarchus Alex. p. 702. D: Athenæus XIII. 603. B: Curtius X. 1. 25: probe discernendus a seniore Bagoa, qui Darium Codomannum regem fecit, ab eoque interfectus est. *Agesias*, quod sciam, non alibi a me lectus in Alexandri adulatoribus: fortasse significatur *Agis Argivus*, de quo supra p. 60. B. et in hoc loco vera lectio Ἀγίσι perperam abiit in Ἀγησίαις: quamquam hoc in medio relinquimus. Sed de istis hominum pestibus, ut minus cognitis, debuimus dicere: de Callisthene, Parmenione, Philota, magnis et innocentibus viris, illorum calumnia nebulonum, indigno supplicio affectis, ut illustribus in historia, et ad omnium cognitionem celebratis, non est quod dicamus. Περὶ διαβολῆς fuit liber Plutarchi, et Theophrasti memoratus Diogeni Laertio indeque J. Meursio in Theophrasto CCXXII. quo in libro multa de Alexandri adulatoribus prodita fuisse putem. Est adhuc liber Luciani T. III. p. 125. Stobæi Titulus XL. p. 238. Antonii et Maximi p. 257. περὶ ψόγου καὶ διαβολῆς: unde plura de argumento petantur. Ad rem præsentem facit Seneca Epist. CXXIII. p. 495: *Horum sermo multum nocet: nam etiamsi non statim officit, semina in animo relinquit, sequiturque nos etiam cum ab illis discesserimus, resurrecturum postea malum.*—

65. E. τὸ γὰρ οἴεσθαι τὰ κάλλιστα μετὰ τοῦ βούλεσθαι.] Videatur ad p. 49. A.

65. E. Τῶν μὲν γὰρ τόπων—βάσιμόν ἐστι] ἀφυΐαν expressit Cruserius *vitiosa indole*: Erasmus vulgatum εὐφυΐαν, *formam*, minus ex usu vocabuli: Amyotus et corrector editionis A. 1624. quem nos reddidimus, fere consentiunt, *eximiam naturam*: Xylander, *natalium bonitate*, minus ipse quoque ad usum vocabuli convenienter. Et ἀφυΐαν quidem per se bonum dat sensum: at non item ad Alexandrum referri potest; cujus propria laus fuit εὐφυΐα, *naturæ bonitas*: hoc igitur retineam, et accipiam, *qui superbit sibi præfidens vel propter fortunæ prosperitatem, vel propter ingenii excellentiam*. In eadem oppositione φρονήματος et ὕψους positum est acumen sententiæ Demetrii Phalerei apud Dio-

genem Laert. V. 82 : τῶν τετυφωμένων ἀνδρῶν ἔφη τὸ μὲν ὕψος δεῖν περιαιρεῖν, τὸ δὲ φρόνημα καταλιπεῖν.

65. F. ὡς ἱκανοὺς ὄντας] F. in margine ὥς τινας ὄντας, *tamquam ejuſmodi viros qui aliquid ſimus:* quod per breviloquentiam dictum accipi poteſt pro ὡς οἰομένους ἡμᾶς τινας εἶναι. Ac primum quidem dictio οἴομαί τις εἶναι, et οἴονται μέ τινα εἶναι, *puto me aliquem eſſe*, et *putant me aliquem eſſe*, et elegans et bonis Scriptoribus uſitata eſt. Plutarchus Apophthegm. p. 212. A. de Ageſilao, ὁρῶν δ' ἐνίους τῶν πολιτῶν ἀπὸ ἱπποτροφίας εἶναί τινας καὶ μεγαλοφρονοῦντας· item Ageſilao p. 606. D. De Tranquill. p. 472. A : ἐδόκεις τις εἶναι διὰ τὰ χρυσία καὶ τὴν πορφύραν. Galba p. 1058. D. Plura ſiquis deſideret, adeat Hoogeveenium ad Vigerium de Idiotiſm. Gr. L. III. 11. p. 156. et Wetſtenium ad Act. Apoſt. V. 36. At exquiſitior eſt breviloquentia ὥς τι ὄντας pro ὡς οἰομένους τινὰς εἶναι, *tamquam putantes ſe aliquid eſſe:* quam attigimus verbo in Annotatione ad Selecta Hiſt. Gr. p. 384. ad illud Xenophontis Anabaſ. II. 6. 5 : ἱκανὸς δὲ ἦν ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσιν ὡς πιστέον εἴη Κλεάρχῳ, in ἐμποιῆσαι ſubaudiendum τὴν δόξαν, vel τὸ νομίζειν, *poterat in præſentium animos eam opinionem infigere, ut ſtatuerent parendum eſſe Clearcho.* Plura addidimus in Bibl. Crit. Vol. III. Part. IV : et nova Selectorum editione.

65. F. τὸ Γνῶθι σαυτὸν ὡς ἑκάστῳ τοῦ παντὸς ἄξιόν ἐστι—] Idem initio hujus libri p. 49. A, B. Niſi codices hanc lectionem recipere perſuaſiſſent, legiſſem ὡς εἰς ἕκαστα comparatione ſimilis conſtructionis p. 123. C. τὸ Ἑλλῆ βίον τὸν ἄριστον, ἡδὺν δὲ αὐτὸν ἡ συνήθεια ποιήσει, καὶ κατὰ μέρος ὡς ἕκαστα παρασκευῇ χρήσιμόν ἐστι : ubi legendum videtur —κατὰ μέρος εἰς ἕκαστα π—. Cæterum Ἄξιος τοῦ παντὸς in proverbiis cenſetur a Zenobio II. 2 : Diogeniano I. 91 : Suida III. 1 : eſt tamen et ſimplex et vulgare : v. c. apud Xenophontem Œcon. VII. 41 : Dionem Chryſ. Or. I. p. 2. C : τοῦ παντὸς ἂν ἦν ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ παρεῖναι—.

65. F. ἐμπειρικατεῖν—] Vide ad p. 57. A.

65. F. Ἀλέξανδρος] Plutarchus Sympoſ. VIII. p. 717. F : —καὶ Ἀλέξανδρος ὑπενόησεν, εἰπὼν μάλιστα θνητὸν καὶ φθαρτὸν ἐπιγινώσκειν ἑαυτὸν ἐν τῷ συγγενέσθαι γυναικὶ καθεύδειν—.

p. 66. A. ψέγοντος ἡμᾶς ἰδίᾳ κακῶς πράττοντας] ἰδίᾳ five jungas cum κακῶς πράττοντας, frigebit; five jungas cum ψέγοντος, *qui nos privatim, non aliis præſentibus, reprehendat*, huic loco non ſatis conveniet; ſiquidem hic univerſe de neceſſitate reprehenſionis dicitur, cautio de privatim adhibenda reprehenſione eſt pars ſequentis diſputationis περὶ παῤῥησίας, ubi in aliis de ea præceptis exponitur; igitur præferam νὴ Δία, quod referatur ad ψέγοντος, *atque adeo vituperante*. Habet enim formula νὴ Δία hunc etiam uſum, ut in pluribus nominibus aut verbis ultimo præpoſita, hujus vim intendat, ut καὶ δὲ, aut καί γε δὴ, *atque adeo*. Sic Plutarchus De Aud. Poet. p. 34. F: in hoc libro p. 54. E. 62. C. 64. C. συνεργεῖν γὰρ δεῖ τῷ φίλῳ, μὴ συμπανουργεῖν· ἢ συμβουλεύειν, μὴ συνεπιβουλεύειν· ἢ συμμαρτυρεῖν, μὴ συνεξαπατᾶν· καὶ συνατυχεῖν, νὴ Δία, μὴ συναδικεῖν. De Sanit. p. 124. A: προπαρασκευαζέον αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων συμπεριφορῶν, ἢ ὄψῳ ἢ πέμματι, ἢ νὴ Δία μέθῃ, χώραν φυλάττοντας ἐν τῷ σώματι: p. 126. C: καὶ γὰρ φιλοσοφεῖν ἀῤῥωσίαι πολλοὺς παρέχουσι, καὶ στρατηγεῖν, νὴ Δία καὶ βασιλεύειν. Eadem ratio eſt formulæ ναὶ μὰ Δία, p. 152. F. Nil de hoc uſu hujus particulæ doctiſſimus Hoogeveenius, ubi eam tractat Doctr. Partic. p. 794. et ſeq. Κακῶς πράττοντας, eſt *male affectos, vitiis laborantes*. Notum eſt, κακῶς ποιεῖν habere vim activam, *male facere*: κακῶς πράττειν, paſſivam, *male ſe habere*: attamen ſæpe fit, ut in una harum dictionum utraque vis conjuncta videatur, veluti hic in κακῶς πράττειν, ſi qui *male faciendo in vitioſitatem ac deteriorem conditionem incidit*. Atque eadem eſt ratio in εὖ ποιεῖν et εὖ πράττειν. Rariſſime reperitur πράσσειν pro ποιεῖν: v. c. Plutarchus Catone Maj. p. 340. F: βέλεσθαι δ' ἔλεγε μᾶλλον εὖ πράξας ἀποστερηθῆναι χάριν, ἢ κακῶς μὴ τυχεῖν κολάσεως, *dixit, ſe malle, dum bene faceret, fraudari gratia; quam, dum male faceret, non accipere pœnam*: quod dictum, ut Catonis, fortaſſe non exigendum eſt ad normam bene Græce loquentium. In forma altera, quæ pro adverbio habet neutrum plurale, veluti, κακὰ, πονηρὰ, ταπεινὰ, πράττειν, et ſimilia, utraque notio valet. Cæterum cum præſente loco conferendus p. 56. A. ὅταν δ' ἁμαρτάνωσι ἢ πλημμελῶσιν, ὁ μὲν ἐλέγχῳ ἢ

ψόγῳ δηγμὸν ἐμποιῶν καὶ μετάνοιαν, ἐχθρὸς δοκεῖ καὶ κατήγορος· τὸν δ' ἐπαινοῦντα καὶ κατευλογοῦντα τὰ πεπραγμένα ἀσπάζονται καὶ νομίζουσιν εὔνουν καὶ φίλον. Verbum κατευλογεῖν, præter hos locos, bis habet Plutarchus; Amator. p. 750. C: ταῦτα—σεμνύνουσιν οὐ φαύλως οἱ νομοθέται καὶ κατευλογοῦσι πρὸς τοὺς πολλούς. Adverſ. Stoic. p. 1069. C: κατευλογοῦντες καὶ μεγαλύνοντες τὸ θεῖον. In Stephani Theſ. exſtat ſine exemplo.

66. B. πλαγίως] Vide ad p. 28. D.

66. B. δίκην ὕδατος ἀπολιθαίνοντας] Dicemus ad initium libri De Superſtit. p. 164. E.

66. B. δεῖ τὴν παῤῥησίαν ἤθει κεκρᾶσθαι] Admonendi libertas debet eſſe temperata *more*, id eſt, *ſignificatione bonorum morum*; id eſt, *cum habitu, geſtu, voce, vultu, oratione ejuſmodi, ut admonitus intelligat admonitionem ex benevolentia et cura ſui proficiſci.* Diximus ad p. 20. E. Præceptum in eadem re p. 68. C: ἡ δὲ παῤῥησία σπουδὴν ἐχέτω καὶ ἦθος. 71. E. παῤῥησία δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἤθους ἴσως δεῖται. 73. E. παῤῥησιαζόμενον—ἐν ἤθει καὶ μετ' εὐνοίας. His in locis, et alibi ſæpe, ἦθος per ſe notat *bonos mores*, ut item a Latinis uſurpatur. Sic Plutarchus De Gerenda Seni Rep. p. 789. D. δόξαν ἤθους προστίθησι πολιὰ καὶ ῥυτὶς, *ruga et canities ſenectuti addunt ſpeciem bonorum morum*, id eſt, *benevolentiæ et probitatis.* Præcept. Reip. Ger. 824. D. ἐπιεικείᾳ καὶ ἤθει, *lenitate et benevolentia.* Intempeſtivæ παῤῥησίας reprehenſio plane oratoria eſt ap. Philonem Jud. De Somn. III. p. 1119.

66. C. —κακίαν φευκτέον ἐφ' ἑκάτερα δι' ἀρετῆς—] *Virtutem in medio eſſe*, tritum ſermone proverbium: in philoſophiæ decretis celebratum, auctore Ariſtotele Ethic. Nicom. II. 6. 7. et alibi. Inde Horatius Epiſt. I. 18. 9: *Virtus eſt medium vitiorum, et utrimque reductum.* Philo Jud. De Migr. Abrah. p. 410. D. De Immutabilit. Dei p. 316. E. Nec vitium depellendum eſt ita, ut contrarium vitium ſuſcipiamus, ſed ut virtutem in medio duorum poſitam vitiorum amplectamur: *Dum vitant ſtulti vitia, in contraria currunt*, ut idem ex eadem doctrina pronunciat, Sat. I. 2. 24. Harum oppoſitionum exempla fortaſſe ex ipſo illo fonte Ariſtotelis fluxerunt l. c. II. 7. v. c. —ἐν παιδιᾷ

ὁ μὲν μέσος εὐτράπελος, καὶ ἡ διάθεσις εὐτραπελία· ἡ δ' ὑπερβολὴ βωμολοχία, καὶ ὁ ἔχων αὐτὴν βωμόλοχος· ὁ δ' ἐλλείπων ἀγροικός τις, καὶ ἡ ἕξις ἀγροικία—. Sic in medio αἰσχυντηλίας et ἀναισχυντίας est ἡ αἰδώς· ibid. et IV. 9. Sed reliquorum vitiorum significatio satis constat, non item λαμυρίας. Et hoc quidem loco videtur opponi τῇ μαλακίᾳ, ut θρασύτης δειλίᾳ. Est autem μαλακία, τὸ φεύγειν τὰ ἐπίπονα, auctore Aristotele Nicom. III. 7: convenit ergo λαμυρία fere cum *protervia* ac *petulantia*. Nam quod Thomas Mag. voc. Λαμυρία, hoc ipso Plutarchi loco laudato, eam exponit εὐτραπελία, alienum est ab ipsa re; quippe hæc est virtus, illa vitium: sed de aliis etiam notionibus ipse legatur cum eruditissima Hemsterhusii animadversione: ex qua unum apponimus Etymologi M. locum auctiorem ab illo prolatum e codice Lugd. Bat. Λαμυρὸς, ςωμυλὸς, λαλός· καὶ λαμυρία ἡ ςωμυλία· ἢ λαμυρία ἡ ἀλόγιςος ἀνδρεία· καὶ λαμυρὰν τὴν θάλασσαν, οἷον πολλήν· ϗ λαμυρὸν πολίταν, τὸν ἀναιδῆ ϗ λαβρὸν, ἤγυν τὸν μεγαλόβυλον καὶ θορυβώδη· cui adhibeatur Ruhnkenii disputatio Ep. Crit. I. p. 89. Phrynichus Eclog. Nom. Attic. λάμυρος· οἱ νῦν μὲν τὸν ἐπίχαριν τῷ ὀνόματι σημαίνυσιν, οἱ δὲ ἀρχαῖοι τὸν ἰταμὸν καὶ ἀναιδῆ. Nunc Plutarchi consuetudinem videamus. Sympos. VI. p. 693. B: in mulieris ornatu, virtus est καθαρότης, *mundities*: vitium, nimius ornatus, qualis Junonis ad Jovem decipiendum se instruentis, περιεργία τὸ χρῆμα ϗ λαμυρία μὴ πρέπυσα γαμετῇ. Sylla p. 474. D. Valeriæ illecebris captus, ὄψει ϗ λαμυρίᾳ μειρακίυ δίκην παραβληθεὶς, ὑφ' ὧν τὰ αἴσχιςα ϗ ἀναιδέςατα πάθη κινεῖσθαι πέφυκε, *visu et lasciva facetia ductus*: ita fere vertit Xylander: nec male. Lucullo p. 495. B: Πραικία τις ἦν ὄνομα, τῶν ἐφ' ὥρᾳ καὶ λαμυρίᾳ διαβοήτων ἐν τῇ πόλει, τὰ μὲν ἄλλα κρείττων οὐδὲν ἀναίδην ἑταιρύσης γυναικός—. *Præcia mulier forma et protervitate celebris*, sic rectius Xylander, quam Cruserius *forma et facetiis*. Antonio p. 925. F: βωμολοχίᾳ καὶ λαμυρίᾳ, Cruserius *facetia et dicacitate*: rectius Xylander, *procaci scurrilitate*. Advers. Colot. p. 1124. B: οὐ μῦθος οὖν οὐδὲ θήρα μειρακίων λαμύρων καὶ προπετῶν ὁ περὶ τῆς ἐποχῆς λόγος ἐςὶν—: *Academica retentio judicii non est fabula composita ad venandos capiendosque adolescentes pro-*

caces ac temerarios. Coriolano p. 218. E: in cognominibus regum, ἐνίοις δὲ βασιλέων τὰ σκώμματα παρέχειν ἐπικλήσεις, ὡ Ἀντιγόνῳ τὸν Δώσωνα, καὶ Πτολεμαίῳ τὸν Λάμυρον: ſed corrigendum Λάθυρον, cum codice Moſcuenſi. Compar. Alcib. et Coriol. p. 233. D. πολιτείαν δὲ τὴν μὲν Ἀλκιβιάδου τὴν ἄγαν λαμυρὰν, καὶ τὸ μὴ καθαρεῦον ἀναγωγίας ἢ βωμολοχίας ἐν τῷ πρὸς χάριν ὁμιλεῖν τοῖς πολλοῖς, οἱ σώφρονες ἐβδελύττοντο: Cruſerius, *actiones nimium blandas:* Xylander, *dicacitatem.* Mario oblatum omen p. 428. A. ὅνος προσβλέψας τῷ Μαρίῳ λαμυρόν τι καὶ γεγηθὸς, *intuens, oculos ei injiciens blandum et lætum.* Cæſare p. 731. B: Καίσαρα τῷ τεχνήματι τῆς Κλεοπάτρας ἁλῶναι, λαμυρᾶς φανείσης, καὶ τῆς ἄλλης ὁμιλίας καὶ χάριτος ἥττων γενόμενος, rurſus Xylander melius *protervitate* reddit, quam Cruſerius *lepidam.* Ergo Plutarchus utramque notionem veterem ἰταμὸν καὶ ἀναιδῆ, et novam ἐπίχαριν in unam conjunxit: ut ſit contrarium et *timiditatis* et *pudoris ac modeſtiæ*, omnino *grata protervitas*, qualem Horatius in Glycera ſua laudat, Carm. I. 19. 7. *Urit grata protervitas, Et voltus nimium lubricus adſpici.* Apud Xenophontem Sympoſ. VIII. 24. Socrates de Amore differens: εἰ δὲ λαμυράτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε· *ſi autem liberius ac ſolutius loquor*, verbis aliquanto laſcivioribus, ac minus, quam pro noſtra conſuetudine, aliquo decori obtentu velatis: quod mox ipſe honeſto verbo παῤῥησιάζεσθαι interpretatur. Et origo vocabuli *corripiendi, laceſſendi*, a primitivo λάω, *capio*, cum ſignificationis uſu conſentit, unde λάβω, λάπτω, λάπτω, λαπάζω, ἀλαπάζω; hinc λαρὸς, *acceptus, jucundus*, Odyſſ. B. 350. eadem ratione, qua Θ. 164. ἀρπάλεος, *expetitus, deſiderabilis, ſuavis*, ut Plutarchus exponit De Sanit. p. 126. D. Inde item Latina, *Lacio, Laceſſo, Laqueus, Illicio*, quorum in notionibus princeps poteſtas proferendi ſe, capiendi, alliciendi apparet.

66. C. καθάπερ ξύλον—διαῤῥήξαντες] Sic Baſilius M. Epiſt. XLI. T. III. p. 60. C: Dionyſium nimio ſtudio confutandi Sabellii in contrarium errorem incidiſſe arguens: εἴωθα γοῦν ἀπαικάζειν τοῦτον φυτοπόμῳ, νεαροῦ φυτοῦ διαῤῥοφὴν ἐπιθύνοντι, εἶτα ἀμετρίᾳ τῆς ἀνθολκῆς, διαμαρτόντι τοῦ μέσου καὶ πρὸς τὸ ἐναντίον ἀπαγαγόντι τὸ βλάσημα. Comparatio hujus

negotii cum educatione non infrequens: Plato Protagora p. 199. E: ὥσπερ ξύλον διαστρεφόμενον καὶ καμπτόμενον, εὐθύνουσιν ἀπαλαῖς ἢ πληγαῖς.

66. C, D. Αἰχίστη δὲ κολακείας ἄρνησις—ἐκ τοῦ μετρίου λαβεῖν] Amicitiæ, ut virtuti in medio poſitæ, duo adjacent contraria vitia, ab altero extremo adulatio et blanditia, ab altero difficultas et moroſitas: atque item horum oratio et conſuetudo hanc diverſitatem habet. Claſſicus eſt locus Ariſtotelis Ethic. Nicom. II. 7: περὶ δὲ τὸ λοιπὸν ἡδὺ ἐν τῷ βίῳ, ὁ μὲν ὡς δεῖ ἡδὺς ὤν, φίλος, καὶ ἡ μεσότης φιλία· ὁ δ' ὑπερβάλλων, εἰ μὲν οὐδενὸς ἕνεκα, ἄρεσκος· εἰ δ' ὠφελείας τῆς αὑτοῦ, κόλαξ· ὁ δ' ἐλλείπων καὶ ἐν πᾶσιν ἀηδής, δύσερίς τις καὶ δύσκολος. Meziriacus malit κακηγορίαν. Hujuſmodi liberti maledicam perſonam in Veterum Comœdiis non videre nos meminimus.

66. E. αὐτὸς ἔοικεν ὁ λόγος—κορωνίδι.] In Latina Interpretatione perperam interpungitur, quaſi per ſe ipſa ſententia ſtaret; eſt enim conſequens antecedentis, itaque debebat ſcribi, —*ſumendum; ipſa deinceps oratio videtur poſtulare*—. Cæterum ſententia ſic reddenda, *ipſa diſputatio poſtulans ſequentia, hoc argumentum perorationi libri ſubjicere videtur*. In lectione recepta nunc acquieſcimus. Ἀπαιτεῖν in diſputandi argumento frequens eſt: v. c. Opp. Mor. p. 402. B. ἐμοὶ δὲ ἀναγκαῖον τὴν πρώτην ὑπόχεσιν ἀπαιτῆσαι, *ego autem debeo exigere primum propoſitum*. 675. A. C. 756. B. 936. E. 937. C. 960. D. 1120. A. Et cum ἐφεξῆς ſimili dictione 546. B: λείπεται δὲ ἡμῖν, τοῦ λόγου τὸ ἐφεξῆς ἀπαιτοῦντος καὶ παρακαλοῦντος, εἰπεῖν ὅπως ἂν ἕκαστος ἐκφύγοι τὸ ἐπαινεῖν ἀκαίρως ἑαυτόν. Ita τὸ et τὰ ἐφεξῆς de proxima parte inſtitutæ orationis p. 1023. E. 1113. E. 8. E. 59. A. 131. D. Vitarum p. 565. A. Item ἐξῆς, Opp. Mor. p. 826. B. 948. A. προσάγωμεν ἐπὶ τὸν ἐξῆς λόγον. Plato Leg. X. p. 670. F: συνάψαντες τὸν ἐξῆς λόγον. Ariſtides T. I. p. 104. ἐξῆς ἀποδοῦναι, *proximam diſputationis partem perſequi*. Ὑποτιθέναι τι τῷ λόγῳ, *diſputationi hypotheſin quid facere, quid pro argumento ſubſternere*, tuetur ſe analogia. Sic De Orac. Def. p. 425. E: τῆς διαμονῆς τοῦ κόσμου τῷ ἀνυπάρκτῳ μέσῳ τὴν αἰτίαν ὑποθὰς, *cauſſam durationis mundi fictitio medio tri-*

buens. Sympoſ. p. 721. D: τῇ δὲ φωνῇ τὸ κενὸν οὐκ ὀρθῶς πρὸς σωτηρίαν ἢ κίνησιν ὑποτίθεσθαι· (leg. ὑποτίθεσθε) *voci autem cauſſam, qua ſervetur et moveatur, inane non recte ſubjicitis.* Orator. X. 839. A: *Iſocrates Ephoro* τὴν ὑπόθεσιν τῆς χρείας ὑπεθήκατο, *argumentum ſcriptionis ſubjecit.* Pericle 155. D: τοῖς περὶ τὴν δίαιταν ἑτέραν τάξιν ὑπέθηκεν, *vivendi rationi alium ordinem ſubjecit.* Catone Min. 767. D. ταῖς ἀπεχθείαις ὑποτιθὰς ἑαυτὸν ἀντὶ πάντων, *inimicitiis ſe* (tamquam materiam) *ſubjiciens pro omnibus.* Attamen ut ἐπιτιθέναι τέλος, ita κορωνίδα, *operi faſtigium imponere,* magis eſt uſitatum: de quo videatur H. Stephanus Theſ. L. Gr. Tom. II. p. 383. citans hunc ipſum Plutarchi locum in eoque ὑποτιθέναι, et vertens *imponere faſtigium*; quod requirebat alteram lectionem ἐπιτιθέναι. Sic de Mario, Vit. p. 407. A: εὐπρεπεστάταις στρατηγίαις ἢ πολιτείαις ἀμορφοτάτην ἐπέθηκε κορωνίδα. De libri fine Fort. Alex. II. p. 334. C: *Philoxenus tragœdiam Dionyſii corrigere juſſus:* εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅλην μέχρι τῆς κορωνίδος αὐτὴν περιέγραψεν, *eam totam ab initio ad finem delevit.* Adv. Stoic. p. 1066. A. item in comparatione *libri* et *vitæ,* πᾶς ὁ βίος εὐθὺς ἐκ παιδὸς καὶ ἀρχῆς ἄχρι κορωνίδος ἀκηκοώς. De Seni Rep. Ger. 789. A: ἐπὶ τὴν δᾷδα ἢ τὴν κορωνίδα τοῦ βίου προελθεῖν. Lucianus Charidemo T. III. p. 631. —ὥσπερ κορωνίδα τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον: ubi ratio poſtulat τῷ λόγῳ. Martialis X. 1. Alia etiam Eraſmus Adag. p. 1463. Sed hæc forma verbi ἐπιτιθέναι ſi ex codice D. reciperetur, addendum fuiſſet ταύτην, hac dictione, ἐπιτιθέναι ταύτην τὴν κορωνίδα τῷ συγγράμματι.

66. F. τὸν Ἀχιλλέα παῤῥησιάζεσθαι δοκοῦντα μετρίως] παῤῥησιάζεσθαι aliquid dubitationis objiciat legentibus; ſiquidem modo in laude poſitum, et τῷ μέμφεσθαι oppoſitum, nunc in Achille reprehenſum; ut forte quis inducatur ad ſuſpicandum pro hoc illud ipſum μέμφεσθαι a Plutarcho ſcriptum fuiſſe. Quod cavebimus accipiendo δοκοῦντα, *ſibi viſum: Agamemnon non tulit Achillem quamvis viſum ſibi ipſum modice libertate loquendi uti.* Ita Plutarchus modo C: ὥσπερ ἔνιοι δοκοῦσιν, *ut nonnulli ſibi videntur.* Iſid. et Oſir. p. 383. C: οἱ ἰατροὶ πρὸς τὰ λοιμικὰ πάθη βοηθεῖν δο-

κοῦσι, *medici putant ſe auxilium ferre adverſus affectiones peſtiferas.* Sæpe in ſomniis et deorum apparitionibus, ἔδοξεν ἰδεῖν, *viſus ſibi eſt videre:* de quo alibi. Et Latini *videor videre,* pro *videor mihi videre,* v. c. Cicero Ep. Diverſ. XIV. 4: *vale, mea Terentia, quam videre videor,* id eſt, *mihi videor:* ut plene dicitur IX. 15. Nat. Deor. I. 21. *videor audiſſe,* pro, *videor mihi audiſſe.* Amicit. 12: *Videre jam videor populum a ſenatu disjunctum.*

66. F. Οὐλόμεν', αἰδ'—] Iliad. Ξ. 84.

p. 67. A. δι' *αὐτῶν*] Eſt operarum vitium, pro quo ponendum δι' *αὐτὸν* et in contextu et in emendatione. Ad rem ipſam conferendus eſt Cicero Offic. I. 38: *Magna autem parte, clementi caſtigatione licet uti, gravitate tamen adjuncta; ut et ſeveritas adhibeatur, et contumelia repellatur: atque etiam illud ipſum quod acerbitatis habet objurgatio, ſignificandum eſt, ipſius cauſſa, qui objurgetur, ſuſceptum eſſe.* Ibidem, 25: *omnis autem animadverſio et caſtigatio contumelia vacare debet: neque ad ejus, qui punitur aliquem, ſed ad reipublicæ utilitatem referri.* Uberius etiam hunc locum perſequitur De Amicitia, 24, 25.

67. A. *οὐ γλυκύθυμος ὢν οὐδ' ἀγανόφρων*] Iliad. Υ. 467.

67. A. Δεινὸς *ἀνὴρ οἷος*] Verſus confectus ex Iliad. Λ. 652, 653:

Εὐ δὲ σὺ οἶδα, γεραιὲ διοτρεφες, οἷος ἐκεῖνος
Δεινὸς ἀνήρ· τάχα κεν ᾧ ἀναίτιον αἰτιόωτο.

et N. 775:

Ἕκτορ, ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι.

67. A. *παρεῖχε τῷ Πατρόκλῳ σιωπῇ καταφέρειν αὑτοῦ πολλὰ τοιαῦτα*] *præbuit ſe Patroclo ingerenti ipſi talia multa:* de verbo *καταφέρειν τινός τι,* et conjuncto *καταφορεῖν τινός τι, ingerere in aliquem convicia,* diximus dudum ad Ser. Num. Vind. p. 548. C. In *παρεῖχε* ſubaudiendum *ἑαυτόν*: ita ſubinde Plutarchus Iſid. et Oſir. p. 372. F: Ἶσις—*παρέχουσα γεννῶν ἐκεῖνο καὶ καταστέρνων εἰς ἑαυτὴν, præbet ſe ad generandum et conſerendum in ipſam.* De Tranquill. p. 469. E: *ἡ γῆ παρέχει γεωργεῖν, καὶ ἡ θάλασσα πλεῖν ἀδεῶς τοῖς βουλομένοις· terra ſe præbet arandam, et mare tute navigandum, volentibus.* Ibid. 473. C. Sympoſ. 704. D: *ἐθάμετο τοὺς*

πολλὰς ἐγκεκλικότας, καὶ παρέχοντας ὑφ' ἡδονῆς ὅ, τι βούλοιτο χρῆσθαι, *ſentiebat pleroſque victos ſeque præbentes ipſi utendos quomodocumque vellet.* De Solert. Animal. p. 970. B: 975. A. Gryllo p. 784. E.

67. A. Νηλεὺς—] Iliad. Π. 33.

67. A. Περίδυ—] Plutarchus in Phocione p. 746. D: καίτοι φασὶν Περίδην τότε (leg. ποτὲ) εἰπεῖν πρὸς τὸν δῆμον, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ σκοπεῖτε μόνον εἰ πικρὸς, ἀλλ' εἰ προῖκά εἰμι πικρὸς, *gratis acerbus*, id eſt, non donis ac mercede corruptus in republica gerenda, cujuſmodi fere demagogi erant: ita exponitur in Cimone p. 485. B. qui ſolus cum Ephialte αὐτὸν ἀδέκαστον καὶ ἄδικτον ἐν τῇ πολιτείᾳ δωροδοκίας, καὶ πάντα προῖκα καὶ καθαρῶς πράττοντα καὶ λέγοντα διὰ τέλους παρέχει.

67. B. ἐπιτάνων τὸ πικρὸν—] Quod dixi, ſolam Reiſkii mutationem verbi ἐπιτάνων in ἐπιλεαίνων non ſufficere conſtituendæ ſententiæ, quippe requirenti utrumque hujuſmodi fere compoſitione, ἐπιλεαίνων τὸ πικρὸν ἢ αὐςηρὸν, ἐπιτάνα τὴν παῤῥησίαν: hoc igitur adhuc mihi videtur. Ἐπιλεαίνων elegantis eſt notionis hac in re: et hujus libelli fine p. 74. D. recte utentibus admonitione ac deinceps eam lenientibus comparantur οἱ λιθοξόοι τὰ πληγέντα ἢ περικοπέντα τῶν ἀγαλμάτων ἐπιλεαίνοντες καὶ γανοῦντες. Quæſt. Nat. p. 915. A. *de oleo æſtum maris ſedante*, ὅταν οὖν τὴν ἀνωμαλίαν ἐπιλεαίνῃ πυκνότητι τὸ ἔλαιον. 938. F: ἥτε γὰρ δίνη πολλὴν ἔχουσα πραότητα καὶ γαλήνην ἐπιλεαίνει τὸν ἀέρα. De Stoic. Repugn. 1042. B: βουλόμενος οὖν ταύτην ἐπιλεαίνειν τὴν ἀτοπίαν. Herodotus VII. 9: Μαρδόνιος μὲν τοσαῦτα ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην, ἐπέσαυτο· ubi vide duumviros Weſſelingium et Valckenarium. Lucianus Nerone T. III. p. 640: οἱ δέ γε τόνοι τῶν φθόγγων τοῦτο (ſic enim legendum cum Th. M.), ἐπὰ μὴ θαῤῥᾷ αὐτῷ: *ſoni muſicorum accentuum hunc ſuſurrum leniunt, quando ſibi ipſe non fidit Nero.* Ariſtides T. I. p. 233. *fluvius* ἐπιλεαίνων τὸ ῥόθιον, *leniens curſum ſuum.*

67. B. εὖ μὲν εἴρηται] Hac formula ſignificat, ſe ſententiam alterius auctoris eamque notam proferre: v. c. p. 123. C. 71. C. 75. F. 76. C. 129. F. 379. C. Diogenianus ap. Euſeb. Præp. Evang. VI. p. 263. A. Sotion ap. Stob.

Serm. CXII. p. 584. Hæc ſumta videtur e Scriptore vetere περὶ φιλίας, Theophraſto, Chryſippo, aut alio.

67. C—E. Πλάτων—ἐπιμελῆθῆναι] Venuſta narratio, plane Socratici characteris: quam Plutarchus e ſcriptore nunc perdito ſumſit, vel Socratico, vel qui de hac hiſtoriæ parte ſcripſerunt, Demetrio Phalereo, Panætio, aut ſimili. Ab eodem, certe, fonte argumentum et orationem hauſit Scriptor Epiſtolæ Socraticæ XXIII. p. 48. ex perſona ipſius Æſchinis ſcribens ſe recens Syracuſis advenam ab Ariſtippo adductum ad Dionyſium eique commendatum eſſe; referens etiam ipſum Ariſtippi cum Dionyſio ſermonem, breviorem quidem illum hoc Plutarcheo, ſed ejuſdem et materiæ et formæ Socraticæ. Idem narrat ſe mox a Platone quoque amantiſſime commendatum Dionyſio. Hac auctoritate facile confutatur maledicentia eorum qui prodiderant Æſchinem a Platone apud Dionyſium per invidiam preſſum obſcuratumque fuiſſe: cujus invidiæ duobus locis mentionem injiciens Diogenes Laertius II. 61. III. 36; φασὶ δ' ὅτι δή περ καὶ αὐτὸς εὐδοκίμει παρὰ Διονυσίῳ· ὃν ἐλθόντα δι' ἀπορίαν, ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀριςίππου συναθῆναι; verba turbata ita conſtituenda, φασὶ δ', ὅτε περ καὶ αὐτὸς εὐδοκίμει παρὰ Διονυσίῳ, ἐκεῖνον (ſcil. Æſchinem) ἐλθόντα δι' ἀπορίαν, κ. τ. λ. auctorem videtur ſecutus eſſe Idomeneum, quem ut Epicureum, Platoni invidentem, credibile eſt laudem commendandi Æſchinem ab illo ad Ariſtippum tranſtuliſſe.

67. E. ὥσπερ ἐκκαθαίροντες ὕβριν ἅπασαν] Vix intelligatur, quam vim habeat ὥσπερ, niſi ſignificet comparationem cum Herculis præcipua laude, eaque fere proverbiali, qua celebrabatur tyrannidem et ὕβριν, homineſque tyrannicos, prædones, ὑβριςὰς, monſtra, ex hominum vita expurgaſſe. Porro Δεύτερον τοίνυν pertinet ad ſuperius p. 66. E. πρῶτον ἀφαιρῶμεν αὐτῆς τὴν φιλαυτίαν—. Igitur Herculis comparatio, ipſo ejus nomine omiſſo, per breviloquentiam ſignificata eſt, et locus ita propemodum reddendus: *Alterum eſt: ut, tamquam Herculis exemplo omnem contumeliam expurgantes, ſic a libera admonitione demamus omnem et riſum et dicacitatem et ſcurrilitatem mala admonitionis condimenta.*

Nolumus nunc reponere locos Veterum de illa Herculis laude, quos appoſuimus Biblioth. Crit. Vol. II. Part. I. p. 25. et Vol. III. Part. I. p. 48: unde ſatis apparet, in dictionibus καθαίρειν τι et ἐκκαθαίρειν τι, *purgare, expurgare quid*, illud τὶ poſſe utrumque eſſe, et *rem purgatam*, et *ſordes purgando ejectas*. Cæterum corruptelam ſuſcepit Epiſtola, quæ fertur Pæti Medici ad regem Artaxerxem, in Aldina, Lubini p. 11. et Charterii T. I. p. 10. D. qua in Epiſtola Hippocrates cum Hercule comparatur: καθαίρει δὲ οὐ θηρίων μόνον γένεις, θηριωδῶν δὲ νοσημάτων καὶ ἀγρίων πολλὴν γῆν καὶ θάλατταν διασπείρων πανταχοῦ ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα: ita legendus hic locus: *purgat autem Hippocrates multam terræ mariſque partem, non ſolum Herculis exemplo, a feris beſtiis, ſed a feris et immanibus morbis: diſſeminans ubique, ut Triptolemus ſemina Cereris.* Eodem ſpectat Philo Jud. Legat. Ad Caj. p. 1003. D: Ἡρακλῆς ἐκάθηρε γῆν καὶ θάλατταν, ἄθλους ἀναγκαιοτάτους καὶ ὠφελιμωτάτους ἅπασιν ἀνθρώποις ὑποσὰς ἕνεκα τοῦ τὰ βλαβερὰ καὶ κακωτικὰ φύσεως ἑκατέρας ἀνελεῖν. Dion Chryſ. Or. LXXV. p. 647. B: οὗτος ὁ τὴν θάλατταν καθαίρων, ὁ τὴν γῆν ἥμερον ποιῶν.

67. E. Ὥσπερ γὰρ ἰατροῦ—ἀπεῖναι τῆς χειρὸς] Medicus in ſecando debet adhibere concinnitatem et munditiem operis, non ſaltatoriam ac temerariam et circumforaneam mobilitatem curioſitatemque manuum. Refertur ad medicos, qui publice in theatris artem oſtentando factitant: de quibus dicemus ad p. 71. A. Similem geſticulationem famulorum aves in cœna appoſitas ſecantium notat Seneca Ep. XLVII. p. 115: —*alius pretioſas aves ſcindit: pectus et clunes certis ductibus circumferens eruditam manum, in fruſta excutit: infelix, qui huic uni rei vivit, ut altilia decenter ſecet.* Juvenalis Sat. V. 120: *Structorem interea, ne qua indignatio deſit, Saltantem ſpectes et χειρονομοῦντα volanti Cultello; donec peragat dictata magiſtri Omnia. Nec minimo ſane diſcrimine refert, Quo geſtu lepores et quo gallina ſecetur.* Et ſimili notatione XI. 136. ἐπιτρέχειν τινὶ dicuntur ſpecies, quæ in ſuperficie apparent: Sympoſ. IV. p. 671. A: ψωρικῶν ἐξανθημάτων ὁρῶμεν, ἃ δὴ—ἐπιτρέχειν δοκεῖ

τοῖς σώμασιν. Amatorio p. 767. B: ἰταμοῦ μὲν ἤθους καὶ ἀκολάστου καὶ διεφθορότος σημεῖα τοῖς εἴδεσι τῶν γυναικῶν ἐπιφέρεται. De Facie Lunæ p. 934. E: —θαλάσσαις πολλαὶ μὲν ἀφ' ἡλίου μορφαὶ χρωμάτων ἐπιτρέχουσι. Malign. Herodoti p. 854. E. hujus λέξις δίχα πόνου καὶ ῥᾳδίως ἐπιτρέχουσα τοῖς πράγμασι, *quæ rerum argumenta facile et ſine labore pervagatur.* Cimone p. 480. A: τὰς δ' ἐκ πάθους τινὸς ἢ πολιτικῆς ἀνάγκης ἐπιτρεχούσας τοῖς πράγμασι ἁμαρτίας καὶ κῆρας ἐλλείμματα μᾶλλον ἀρετῆς τινος, ἢ κακίας πονηρεύματα νομίζοντας: *peccata et quaſi maculæ, quæ ex perturbatione animi aut civili neceſſitate in actionis tamquam ſuperficiem inciderunt,* opponuntur iis, *quæ a malo animo proficiſcuntur.* Odyſſ. Z. 45. —λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. Υ. 357. —κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς. Ὀρχηστικὸς, *ſaltatorius,* id eſt, *geſticulatorius,* eſt enim ὀρχεῖσθαι non modo pedum inceſſus et ſaltus, ſed manuum geſticulatio, χειρονομία. Quinctilianus Inſt. Or. I. 12. p. 124: *nec comœdum in pronunciando, nec ſaltatorem in geſtu facio.* Cicero Bruto, 62: *Sextus Titius—tam ſolutus et mollis in geſtu, ut ſaltatio quædam naſceretur, cui ſaltationi Titius nomen eſſet.* Ovidius Art. Am. I. 595: *Si vox eſt, canta: ſi mollia brachia, ſalta:* alibi idem. Huc pertinere videtur Ariſtides T. II. p. 395. de oratore, ἀλλ' ὀρχοῦμαι δίπλυχα, ὥσπερ ἕτεροί τινες, *at geſticulor bifarium, ut alii quidam?* Hinc ὀρχήστρα pars ſcenæ, in qua agebatur: et Latinis *actio* pro *geſticulatione.* Παράβολος, *audax, temerarius, repentinus,* utraque notione conjuncta, ſubinde apud alios et Plutarchum: v. c. Opp. Mor. p. 206. B. 756. A. 794. A. 968. C. 992. B. Vitar. p. 64. D. 123. D. 185. B. 229. D. 277. E. 319. D. 323. F. 343. D. 358. E. 392. A. 499. E. 507. C. 527. C. 529. B. 560. D. 630. F. 638. A. 744. B. 761. B. 784. A. 805. E. 816. F. 827. F. 926. B. 935. E. 948. C. 968. A. 1039. D. 1043. B. E. Περιτρέχουσα, *vulgaris,* non elegantium medicorum ac peritorum, de quibus modo dictum eſt, ſed circumforaneorum, et quaſi *circumcurrentium:* hinc exquiſitior notio *pervulgati* huic nomini addita eſt. Plato Epiſt. VII. p. 715. D: —Δίωνα ἀδελφὼ δύο προσλαμβάνει Ἀθήνηθεν, οὐκ ἐκ φιλοσοφίας γεγονότε φίλω, ἀλλ' ἐκ τῆς περιτρεχούσης ἑταιρείας ταύτης τῆς τῶν

πολαίζων φίλων, ἣν ἐκ τοῦ ξενίζειν τε καὶ μυεῖν καὶ ἐποπτεύειν πραγματεύονται: quod ſpectavit Plutarchus in Dione p. 981. E. Sic Ariſtides T. II. p. 360: ὄνομα ἐμφερόμενον καὶ περιτρέχον, *nomen jactatum* et *pervulgatum*. At in Eunapii Libanio p. 133: καὶ ἡ κομψότης περιτρέχει πανταχοῦ διακονεμένη τοῖς λόγοις· legendum ἐπιτρέχει ex animadverſa modo hujus verbi poteſtate. Quædam annotavit H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 1663.

67. F. ὁ μὲν ψάλτης—ἐπεῴμισε τὸν Φίλιππον—] Philippum Alexandri M. patrem: idem refert Plutarchus Apophth. p. 179. B. De Fort. Alex. p. 334. D. Sympoſ. II. p. 634. D. Quibus omnibus locis ἵνα ταῦτα ἐμοῦ βέλτιον εἰδῇς poſitum eſt pro ὥϛε βέλτιόν σε ταῦτα εἰδέναι ἐμοῦ, uſu minus probo: ſiquidem ἵνα εἰδῇς, *ut ſcias*, notat *propoſitum et conſilium*, ὥϛε εἰδέναι *effectum eventumque* ſignificat uſu quidem probo. Sunt tamen paucæ quædam Plutarchi dictiones formæ illius minus probæ. Fort. Alex. p. 333. A: τί μοι πώποτε τοιοῦτο συνέγνως, ἵνα τοιαύταις με κολακεύσῃς ἡδοναῖς; pro ὥϛε με κολακεῦσαι: *quid in me cognoviſti tale ut hujuſmodi voluptatibus mihi adulareris*. Adv. Colot. p. 1115. A: σοῦ γὰρ τῆς ἀοικήτου τὸ βιβλίον ἔγραψεν, ἵνα—μὴ τοῖς ἐκείνου συντάγμασιν ἐντύχῃς; pro ὥϛε σε μὴ ἐντυχεῖν—: *qua parte terræ inhabitabilis ſcripſit librum ſuum, ut tu eum nanciſci non poſſes*. Simile eſt Apophthegm. p. 183. A: πείθωμεν τὴν Τελεσίππαν, ἵνα μένῃ μεθ' ἡμῶν, pro μένειν, *perſuadeamus Teleſippæ, ut nobiſcum maneat*: ſine ἵνα μένῃ, aut μένειν, idem dicitur in Vit. Alexandri p. 689. B. ὅρα δὲ ὅπως πείθωμεν ἢ δώροις ἢ λόγοις τὴν Τελεσίππαν—. Frequens in N. T. de quo uſu videatur H. Hoogeveenius Doctr. Partic. p. 524. et quos citat J. C. Bielius Novo. Theſaur. Philolog. voce Ἵνα. Utuntur tamen interdum Scriptores elegantiæ ſtudioſi. Telcs ap. Stob. Serm. XCV. p. 524: ἵνα γένηται Ζεὺς ἐπιθυμήσαι, *cupiet fieri Jupiter*. Libanius Declam. XVII. p. 472. A: οὐδείς ἐστιν οἰκέτης πονηρὸς, ἵνα κριθῇ τῆς Μακεδόνων δουλείας ἄξιος· pro ὥϛε κρίνεσθαι: *nemo ſervus ita eſt improbus, ut dignus judicetur, qui Macedonibus ſerviat*. Leon Philoſophus, Anthолog. Epigramm. l. 1. p. 3: Εἰπὲ κασιγνήτῃ κρατεροὺς ἵνα δῆρας ἐγείρῃ, *Dic ſorori ut ro-*

buſtas feras excitet: i. e. *jube eam excitare feras robuſtas.*

p. 68. A. Ἐπίχαρμος—ἐκάλεσας] Et hoc eſt in ſemel memoratis habendum. Epicharmum ſub Hierone Syracuſis fuiſſe conſtat: et notabimus ad p. 175. D. Jamblichus Vit. Pythag. §. 266: τῶν δ' ἔξωθεν ἀκροατῶν γενέσθαι καὶ τὸν Ἐπίχαρμον· ἀλλ' οὐκ ἐκ τοῦ συζήματος τῶν ἀνδρῶν· ἀφικόμενον δὲ εἰς Συρακούσας, διὰ τὴν Ἱέρωνος τυραννίδα τοῦ μὲν φανερῶς φιλοσοφεῖν ἀποχέσθαι εἰς μέτρον δ' ἐνεῖναι (l. ἐντεῖναι) τὰς διανοίας τῶν ἀνδρῶν, μετὰ παιδιᾶς κρύφα ἐκφέροντα τὰ Πυθαγόρου δόγματα. Animadvertenda reſponſi ambiguitas, quod bifariam accipi poterat: *Atqui nuper cum immolares amicos, me non vocaſti*, ut fere Xylander, Cruſerius, Eraſmus: et, *Atqui nuper quum ſacrificares, non vocaſti amicos*, ut Amyotus et corrector Xylandreæ interpretationis in editione Gr. Lat. Anni 1624.

68. A. Ἀντιφῶν παρὰ Διονυσίῳ—ἀπέθανεν ὑπὸ Διονυσίου.] Plutarchus De Repugn. Stoic. p. 1051. C. Antiphontem a Dionyſio interfectum narrat. Hic fuit Antiphon Tragicus, probe diſtinguendus ab Antiphonte Attico oratore, ad quem perperam hanc rem retulerunt Pſeudo-Plutarchus in Vitis X. Orator. p. 833. B. ejuſque deſcriptor Photius Cod. CCLIX. p. 1453. Philoſtratus Vit. Sophiſt. I. 15. p. 500. De quo conſulatur Ruhnkenii noſtri Diſſertatio de Antiphonte Oratore Attico p. 48. Diogeni Cynico tribuit Diogenes Laert. VI. 50.

68. B. τὴν περὶ τὸ φρέαρ ὄρχησιν] Proverbium eſt Λύκος περὶ φρέαρ χορεύει, annotatum Zenobio IV. 100: Diogeniano VI. 21: Suidæ IX. 62. Ejus enarrationem poſuit M. A. Muretus Var. Lect. XVI. 16. hanc: *Quorum puteorum neque obſtructa ora ſunt, neque crepidines paulo altius exaggeratæ, neque denique quidquam eſt, quod objectu ſuo probibeat, ne quis in eos incautior prolabatur: quales multos ruri videmus; ſi qui circa eos choreas agant, magnum periculum adeunt, ne, dum progrediuntur, regrediuntur, corpus in orbem movent, ſaltitant, in puteum delapſi mergantur.* Præmiſit diſertum exordium de argumento, cum reprehenſione iniquiore Eraſmi, æquiore compilatoris Florentini

qui Eraſmianum opus purgatum et circumciſum poſtea edidit, ſub nomine Pauli Manutii: idque nomen falſo huic compilationi impoſitum contendit Muretus. Qua de cauſſa conſulatur J. A. Fabricius Biblioth. Gr. Vol. III. p. 301.

68. B. Τιμαγένης ἐξέπεσε τῆς Καίσαρος φιλίας—] Timagenes, hiſtoriarum ſcriptor, Auguſto primum gratus, deinde exoſus propter linguæ procacitatem: cujus rei documenta exſtant in Seneca De Ira II. 23. Epiſtola XCI. p. 328. Controverſ. V. p. 319. Attigerunt ejus res G. J. Voſſius Hiſt. I. 24. J. A. Fabricius Biblioth. Gr. Vol. II. 230: et hunc ipſum Plutarchi locum M. A. Muretus Var. Lect. XIII. 6.

68. B. —ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσαιτο—] Ut Therſites Iliad. B. 215.

68. B. αἰτίαν φιλίας] *reprehenſionem amicitiæ, ut occaſionem vituperandi, Auguſto adhibebat.* Senſum minus recte ceperunt Interpretes, qui hujuſmodi eſt: Timagenes numquam vera voce uſus, id eſt, numquam *Auguſtum de veris malefactis admonens, ſed* (αἰτίαν φιλίας) *criminationem amicitiæ ei adhibens eamque ut occaſionem vituperandi arripiens et ad mordacem dicacitatem convertens, excidit ex illius amicitia.* Criminatio amicitiæ, αἰτία φιλίας, hæc eſt interpretanda, ut quereretur et Auguſtum reprehenderet quaſi non ſatis magni ab eo habitus ſed neglectus, eumque hanc ob rem ridiculis dictis et ſalibus laceſſeret: quale eſt hominum genus quod Cicero notat De Amicitia, XX: *Ut igitur ii, qui ſunt in amicitiæ conjunctioniſque neceſſitudine ſuperiores, exæquare ſe cum inferioribus debent: ſic inferiores non dolere, ſe a ſuis aut ingenio, aut fortuna, aut dignitate ſuperari: quorum plerique aut queruntur ſemper aliquid, aut etiam exprobrant: eoque magis, ſi habere ſe putant, quod officioſe et amice, aut cum labore aliquo ſuo factum queant dicere.* Conjunguntur αἰτίαι et λοιδορίαι, atque ἐλέγχοις opponuntur, a Demoſthene Or. pro Coron. p. 314. C. et Adv. Androtion. p. 421. B, C.

68. C. καιρὸς—παῤῥησίας] Democritus ap. Stob. Serm. XIII. περὶ παῤῥησίας, unde retulit H. Stephanus in Poeſi

Philoſ. p. 166: Οἰκεῖον ἐλευθερίης παῤῥησίη, κίνδυνος δὲ ἡ τοῦ καιροῦ διάγνωσις. Adhibeatur Philo Jud. De Somniis p. 1119. B—D.

68. C. Εὐδίᾳ γὰρ ἐπάγει νέφος—πρόσωπον] Εὐδία, *cæli ſerenitas*, metaphorice uſurpatur de *animi vultuſque hilaritate*. Conſol. Apollon. p. 118. E. Anim. Tranq. 477. A: εὐδίαν παρέχει βίῳ καὶ γαλήνην. Sanit. Tuend. p. 126. C: ἐν εὐδίᾳ σαρκὸς καὶ γαλήνῃ. Conſol. Uxor. 610. B. Symp. IV. p. 662. C. VI. 686. B. Adv. Epicur. 1090. B. At contra νέφος, *nubes*, *triſtitiam*, notat: de quo Eraſmus Adag. p. 189. Lambinus copioſe ad Horatii Epiſt. I. 18. 94. *Deme ſupercilio nubem*: brevius Valckenarius ad Euripidis Hippol. 173. Sic Nicoſtratus ap. Stob. Serm. LXVIII. p. 425: ὁ δέ γε συνάγων τὰς ὀῤῥῦς, σκαιός ἐστιν· καὶ ὅταν οὐκ ἐπανθεῖ ἐρύθημα ἀλλὰ σκότος τε καὶ νέφος, τότε τε ἡ ψυχὴ οὐδαμῇ οὐδαμῶς εὐφραίνεται. In convivio et vino qui ſermones congruant, jucunda eſt diſputatio Plutarchi Sympoſ. II. 1. et I. 1. alieni ſunt ſermones διαλεκτικῶν τὰς ὀῤῥῦς ἀνεσπακότων, III. 9. p. 657. C. Philippus ἐν Χαιρωνείᾳ πολλὰ λῃρῶν ὑπὸ μέθης καὶ καταγέλαστος ὤν, ἅμα τῷ προσπεσεῖν αὐτῷ περὶ σπονδῶν καὶ εἰρήνης, ἔστησε τὸ πρόσωπον καὶ συνήγαγε τὰς ὀῤῥῦς—.

68. D. τῷ Λυδίῳ θεῷ, καὶ λύοντι—κατὰ Πίνδαρον.] Nil mutavi in Λυδίῳ, quod codices nil melius afferrent: quamquam mutandum in Λυσίῳ vel Λυαίῳ. Utrumque jungit Plutarchus loco gemino huic, Sympoſ. I. p. 613. B: εἰ δὲ πάντων μὲν ὁ Διονύσος Λύσιός ἐστι καὶ Λύδιος, μάλιστα δὲ ἀφαιρεῖται τῆς γλώττης τὰ χαλινὰ καὶ πλείστην ἐλευθερίαν τῇ φωνῇ δίδωσι, ἀβέλτερον οἶμαι καὶ ἀνόητον, ἐν λόγοις πλεονάζοντα καιρὸν ἀποσχεῖν τῶν ἀρίστων λόγων: ubi item Λύδιος mutandum in Λύαιος, ut jam ſuſpicatus erat J. Pierſonus Veriſimil. II. 8. p. 230. Nam quod hoc loco in Xylandri notula legitur, "Pauſanias in Boeticis aliam adfert cauſſam cur Bacchus "*Lydius* dicatur," operarum eſt vitium; ſiquidem in Pauſania IX. 16. Λυσίῳ mentio fit. Dei cognomina Bacchi Λύσιος et ſimilia attigit J. Taylorus ad Lyſiam Adv. Theomneſt. p. 184. Λύσιος nunc malim, ut magis uſitatum Plutarcho et omnino proſæ Scriptoribus: v. c. Opp. Mor. p. 150. B. 671. E. 716. B. 1076. B. Pindari dictum ex

perdito carmine hæc una Plutarchi commemoratio ſervavit: hinc in Fragmentis poſuit Schneiderus p. 74. Quod in Emendatione contextui Græco ſubjecta notatur præfixo nomine Λυδίῳ: *Abeſt ab E. Venet. Voſſ. Moſc. 1. 2. Harl. 1.* referendum erat ad particulam ante μεριμνῶν, quam item omiſit Xylandrea editio: nam illud quidem Λυδίῳ in omnibus libris exſtat: dictum Pindaricum haud ſcio an ita conceptum fuerit, Λύει τὸ δύσροφον μεριμνῶν χοίνιον, *ſunem inique plexum.*

68. E. ὑπὸ χεῖρα] *Subjecti, dejecti ab animi ſuperbia, manu tractabiles:* videatur annotatio ad p. 43. F.

68. E. Εὐριπίδη] Oreſte 668:

Τὰς φίλας
Ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν.
Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί χρὴ φίλων;
Ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς ὠφελεῖν θέλων.

Ariſtoteles Ethic. Nicomach. IX. 9: Ἀμφισβητεῖται δὲ καὶ περὶ τὸν εὐδαίμονα, εἰ δεήσεται φίλων, ἢ μή· ὥδεν γάρ φασι φίλων δεῖν τοῖς μακαρίοις καὶ αὐτάρκεσιν· ὑπάρχειν γὰρ αὐτοῖς τἀγαθά· αὐτάρκεις οὖν ὄντας, οὐδενὸς προσδεῖσθαι· τὸν δὲ φίλον, ἕτερον αὐτὸν ὄντα, πορίζειν ἃ δι' αὑτῷ ἀδυνατεῖ· ὅθεν τὸ, Ὅταν ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων; Ἔοικε δ' ἀτόπῳ, τὸ πάντα ἀπονέμοντας τἀγαθὰ τῷ εὐδαίμονι, φίλους μὴ ἀποδιδόναι· ὃ δοκεῖ τῶν ἐκτὸς ἀγαθῶν μέγιστον εἶναι. Attigit Tragici locum Iſ. Caſaubonus ad Polybium IV. 21. Eadem ſententia ponitur verbis fere iiſdem, in Hercule Furente 1338: Θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων· Ἄλις γὰρ ὁ Θεὸς ὠφελῶν, ὅταν θέλῃ.

68. E. τὸ ἄγαν ὑφιέντων τοῦ φρονήματος] Senſus eſt, ac debet eſſe, *eorum, qui nimios ſpiritus ſuperbientis amici demant ac ſubducant:* quod requirit ὑφαιρούντων vel ὑφελόντων: hoc enim verbum ſuſcipit vim activam, *alteri quid auferre ac ſubducere:* at ὑφιέναι τινί τι eſt activa vi, *alteri quid ſubdere, ſubmittere: privandi* autem ſignificatione habet vim neutram, *remitto meum ipſe faſtum,* ὑφίημι τὸ φρόνημα. Sic Apophthegm. p. 218. E: ἢ τῇ δυνάμει προσθεὶς, ἢ τοῦ φρονήματος ὑφεὶς, *aut adde viribus tuis quid, aut remitte aliquantum de animi elatione.* Amatorio p. 754. A: οὐδὲ ὑφῆκάν τι τοῦ φρονήματος, *neque quid remiſerunt de animi elatione.* Demetrio

p. 906. A: *μικρὸν ὑφὰς τῆς ωορείας, iter paulisper cohibens, remittens aliquid ex festinatione itineris.* At *ὑφαιρεῖν* activa significatione frequens: De Sanit. Tuend. p. 131. C: *οὐ γὰρ τοσοῦτον εὐτονίας ὑφαιρεῖ, non enim tantum vigoris demit.* 132. C. et sæpissime apud quemvis alium Scriptorem: habet etiam in Activa forma *ὑφαιρᾶν τι*, ut *ἀφαιρεῖν τι*, notionem reciprocam, *sibi ipsi aliquid demere*: de qua alibi dicemus, et diximus ad p. 38. D.

68. F. *οἱ δὲ ωολλοὶ φρενῶν ἐπεισάκτων δέονται*] Plutarchus hæc retulisse videtur ad Aristotelis de hoc argumento locum, unde modo partem attulimus Ethic. Nicomach. IX. 9: *οἱ ωολλοὶ φίλους οἴονται τὰς χρησίμους εἶναι· τῶν τοιούτων μὲν οὖν οὐδὲν δεήσεται ὁ μακάριος, ἐπειδὴ τ' ἀγαθὰ ὑπάρχει αὐτῷ· οὐδὲ δὴ τῶν διὰ τὸ ἡδὺ, ἢ ἐπὶ μικρόν· ἡδὺς γὰρ ὁ βίος ὤν, οὐδὲν δεῖται ἐπεισάκτου ἡδονῆς.* Petrus Victorius citat hunc Plutarchi locum sub nomine Demosthenis ad Aristotelis Ethic. Nicomach. IV. p. 220: credo, quod in adversariis suis nomen auctoris addere oblito, ei deinde in mentem veniret non satis diserta recordatio Demosthenicorum similium: v. c. Or. Olynth. I. p. 4. A: *τὸ γὰρ εὖ ωράττειν ωαρὰ τὴν ἀξίαν ἀφορμὴ τοῦ κακῶς φρονεῖν τοῖς ἀνοήτοις γίνεται*: de quo diximus ad Juliani Imp. Or. I. p. 35. C. Biblioth. Crit. Vol. III. Part. I. p. 50. Et *ἐπείσακτος* in nota illa sententia, Or. pro Coron. p. 487. A: *σίτῳ πάντων ἀνθρώπων ωλείστῳ χρώμεθα ἐπεισάκτῳ*, quam appositimus ad p. 38. D. de hoc nomine differentes.

p. 69. A. *Εἰς ὄμματ' εὖνις φωτὸς ἐμβλέψαι γλυκύ.*] Euripidis, notavimus p. 49. F.

69. A. *ὁ Ξενοφῶν*] Expedit. Cyri II. 6. 7: *Ἐν μὲν οὖν τοῖς δεινοῖς ἤθελον αὐτοῦ ἀκούειν σφόδρα, καὶ οὐκ ἄλλον ἠροῦντο οἱ ςρατιῶται· καὶ γὰρ τὸ ςυγνὸν τότε φαιδρὸν αὐτοῦ ἐν τοῖς ωροσώωοις ἔφασαν φαίνεσθαι, καὶ τὸ χαλεωὸν ἐρρωμένον ωρὸς τοὺς ωολεμίους ἰδόντα εἶναι· ὥςε σωτήριον καὶ οὐκέτι χαλεωὸν ἐφαίνετο· ὅτε δ' ἔξω τοῦ δεινοῦ γένοιντο, καὶ ἐξάγη ωρὸς ἄλλους ἀρχομένους ἀωιέναι, ωολλοὶ αὐτὸν ἀωέλαυνον· τὸ γὰρ ἐπίχαρι οὐκ εἶχεν, ἀλλὰ ἀεὶ χαλεωὸς καὶ ὠμὸς ἦν· ὥςε διέκειντο ωρὸς αὐτὸν οἱ ςρατιῶται, ὥσωερ ωαῖδες ωρὸς διδάσκαλον—.* Plutarchus Sympos. I. p. 620. C: *ὥσωερ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ἔλεγε τοῦ Κλεάρχου τὸ σκυθρωωὸν καὶ ἄγριον*

ἄλλως, ἐν ταῖς μάχαις ἡδὺ ᾖ φαιδρὸν ἐπιφαίνεσθαι διὰ τὸ θαῤῥάλεον, οὕτως ὁ μὴ φύσει πικρὸς, ἀλλὰ σεμνὸς καὶ αὐστηρὸς, ἐν τῷ πίνειν ἀνιέμενος, ἡδίων γίνεται ᾖ προσφιλέστερος.

69. B. καὶ γυμνάσια] Alio loco poterat ferri, ubi exercitationis abuſus reprehenderetur: hic non item, præſertim quum in apodoſi ſententiæ καὶ γυναῖκας, hic ſimile poſtulari videatur. Itaque malim γυναιμανία, vel γυναικομανία, qua voce Chryſippus uſus eſt apud Athenæum XI. p. 464. D, E: vel γύναια, *mulierculas*, id eſt, *amores*, ut ſupra p. 52. D. 916. C.

69. B. Ὦ τῆς ἀκαιρίας—] Ex Comico, fortaſſe.

69. C. προσρέχουσιν] Editio noſtra formæ octavæ perperam habet προτρέχουσιν.

69. C. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς—] A Demetrio Poliorcete Athenis potito, inde humaniter dimiſſus, Thebas conceſſit, quas Caſſander modo reſtituerat et tunc tenebat, Ol. 118. 2. Ante Chr. 307: quo mortuo ad Ptolemæum Lagi filium Alexandriam auſugit, Ol. 120. 3. Thebis habitabat eo tempore Crates Cynicus: cujus vitam a Plutarcho conſcriptam, ſi adhuc haberemus, non eſt dubitandum quin illud colloquium plenius accuratiuſque legeremus.

69. D. Λυπουμένῳ γὰρ μῦθος—] Uno verſu antecedente auctius citat Plutarchus Conſolat. Apollon. p. 102. B. Duos hic poſitos habet etiam Sotion ap. Stobæum Serm. CXII. p. 584. non addito poetæ nomine. Sub titulo Incerti poſuit Grotius in Florilegio p. 470. Euripidis nomine refert Th. Gatakerus Adverſar. Poſthum. Cap. VIII. p. 487. et in Fragmentis repoſiti ſunt ap. Muſgrav. Incert. CXVIII.

69. D. Δημοσθένης] Or. Olynth. II. p. 8. C: ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν, ἕως μὲν ἂν ἐῤῥωμένος ᾖ τις, οὐδὲν ἐπαιδάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν· ἐὰν δὲ ἀῤῥώστημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται, κἂν ῥῆγμα κἂν στρέμμα, κἂν ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων σαθρὸν ᾖ—. Or. ad Philippi Epiſtolam p. 66. B: ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν, ὅταν μὲν ἐῤῥωμένος ᾖ τις, οὐδὲν ἐπαιδάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν, ἐπὰν δ' ἀῤῥωστήσῃ, πάντα κινεῖται, κἂν ῥῆγμα κἂν στρέμμα, κἂν ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων ᾖ μὴ τελέως ὑγιαῖνον—. Or. pro Corona p. 341. C: ἀντέκρουσέ τι καὶ γέγονεν οἷον οὐκ οἶδα; πάρεσιν

Αἰσχίνης ὥσπερ τὰ ῥήγματα καὶ τὰ σπάσματα, ὅταν τι κακὸν τὸ σῶμα λάβῃ, τότε κινῶται. Primum citat Stobæus Serm. XCVIII. p. 540. De nominibus vidcatur Fœſius Œcon. Hippocr. vocc. ῥῆγμα· σπάσμα· ῥεῖμμα. Plinius Hiſt. Nat. XX. 18. vocat *rupta, convulſa* ex Dioſcoride, ῥήγματα καὶ σπάσματα. Vide Harduinum.

69. E. Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε—] Iliad. I. 108.

69. E. ὕβρεως ἐπιλαβέσθαι φερομένης.] *ruentem cum impetu petulantiam cohibere: φέρεσθαι, ruere, ferri cupiditate:* Opp. Mor. p. 74. A. 205. A. 132. C. 136. C. 1144. A. Vit. p. 666. C. et alibi: et Latine frequens *ferri.*

69. E. κολοῦσαι] Propriam habet *amputandi, decurtandi,* notionem; tralatam ad animum, *ſpiritus ac ſuperbiam, impetum alicujus circumcidere tamquam alas, reprimere.* A fonte verbi κέλω, ut et *excello, procella, celer,* κέλης, κελεύω, κωλύω, alia multa. Plutarcho frequens, ſæpe a librariis in κωλύειν mutatum: ut hic vulgata ante nos lectio fuit κωλύσαι: atqui mox eſt Σωκράτης Ἀλκιβιάδην ἐκόλυε. Loci, ubi legitur vel legendum eſt, ſunt hi: Opp. Mor. p. 15. E. 24. E. 34. F. 40. F. 71. C. 72. A. 73. E. 351. F. 380. E. 451. C. 463. D. 471. C. 485. A. 486. F. 487. B. 492. A. 521. E. 529. B. 552. C. 584. E. 755. F. 779. E. 795. A. 796. A. 800. B. 805. D. 816. C. 988. E. 1049. C. 1090. B. 1103. C. 1106. C. Vitarum p. 33. B. 102. E. 121. A. 168. C. 179. F. 210. D. 320. A. 352. A. 355. A. 361. A. 389. E. 433. B. 492. A. 526. D. 613. D. 643. C. 831. D. 832. B. 891. C. 1025. D. 1058. A. 1067. D. Euripidi fortaſſe reſtituendum in Fragm. Pliſthenis ap. Stob. Serm. XLVI. p. 325. Muſgrav. T. III. p. 583. Κόλασε δ' ἄνδρα παρὰ δίκην τιμώμενον· ubi nunc legitur Κώλυε. Sic Fragm. Alcmenæ p. 542. δῆμον κολούει, *deprimit plebem.* Plato Apolog. Socr. p. 368. E: μὴ τοὺς ἄλλους κολούειν ἀλλ' αὐτὸν παρασκευάζειν ὅπως ἔσται ὡς βέλτιστος: quod præceptum etiam reponitur Leg. V. p. 606. A: φιλονεικείτω δὲ ἡμῖν πᾶς πρὸς ἀρετὴν ἀφθόνως· ὁ μὲν γὰρ τοιοῦτος τὰς πόλεις αὔξει, ἀμιλλώμενος μὲν αὐτὸς, τοὺς ἄλλους δὲ οὐ κολούων διαβολαῖς. Dion Chryſ. Or. XIII. p. 221. D: —σολήν τε ταπεινὴν ἀναλαβὼν, καὶ τἄλλα κολάσας ἐμαυτὸν ἡλώμην πανταχοῦ: redditur, *me*

ipſe attemperans: legendum κολούσας, *comprimens, circumcidens apparatum itineris, ubique vagabar.* Or. XXXIX. p. 489. B: τὸ μὲν ὑπόδημα δεῖ πρὸς αὐτὸν ἁρμόζειν καὶ τὸν αὐτοῦ πόδα, κἂν δοκῇ μεῖζον, περιτεμεῖν· πόλιν δὲ οὐδέποτε δεῖ κωλύειν, (lege κολούειν), οὐδὲ κατάγειν πρὸς αὐτὸν, οὐδὲ πρὸς τὴν ἑαυτῆ ψυχὴν μετρεῖν, ἐὰν τύχῃ σμικρὰν ἔχων καὶ ἀνελευθέραν. Ariſtides T. II. p. 329: τούτους μὲν διὰ τοῦτον κολούων: *Plato deprimens tragicos per Homerum*; quod hunc tragicorum principem vocaſſet. Jamblichus Vit. Pythag. §. 214: τὴν παρανομίαν παύων, ὕβριν τε καταλύων, καὶ τοὺς ὑβριςὰς καὶ τυραννικὰς κολούων.

69. E. πρὸς ἕξιν ἀντιχᾶν] Dixi, forte veram eſſe lectionem codicis D. ἀπροσεξίαν ἀναχεῖν, *coercere negligentiam.* Utraque vox habet auctoritatem. Epictetus Diſſert. IV. 12. p. 669: ἀλλὰ δέ τι τῶν μικροτέρων ἔργων ὑπὸ ἀπροσεξίας ἐπιτελεῖται κρεῖσσον. Euſebius Præp. Evang. VII. p. 316. B: δι' ἀπροσεξίαν ἢ τῆς θείας ἐντολῆς παράβασιν, τῆς τριποθήτου εὐρηθεῖσαν ζωῆς. Heſychius voc. Ἀπροσεξία et Ἐξ ἀπροσεξίας. H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 1352. Ἀνέχω, *cohibeo vitium ne exiſtat et erumpat.* Plutarchus Sympoſ. VII. p. 704. A: συςέλλειν καὶ ἀνέχειν τὴν ὄρεξιν. De Garrul. p. 514. A: ἀνέχειν ἑαυτὸν ἀπὸ τούτων καὶ ἀναχρούειν. De Aud. Poet. p. 31. C: ἀνέχει ἑαυτὸν θυμούμενον.

69. F. Σόλων πρὸς Κροῖσον] Herodotus I. 30—32.

69. F. Σωκράτης Ἀλκιβιάδην ἐκόλουε—ἀνέςρεφε—] Ex Platone ſumtum, Sympoſ. p. 333. C. ubi Alcibiades de Socrate loquitur: ὅταν γὰρ ἀκούω (Σωκράτους), πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἥ τε καρδία πηδᾷ, καὶ δάκρυα ἐκχεῖται ὑπὸ τῶν λόγων τῶν τούτου. Eumdem locum ſpectavit Plutarchus De Profect. Virt. p. 84. C: οὐ γὰρ δεῖ ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ φιλοσοφοῦντος μόνον, ὥσπερ Ἀλκιβιάδης ἔλεγε, τὴν καρδίαν σφέφεσθαι, καὶ δάκρυα ἐμπίπλειν—. Alcibiade p. 194. B: ὁ δὲ Σωκράτους ἔρως—πῆ μὲν ἐκράτει τῇ Ἀλκιβιάδου δι' εὐφυΐαν, ἀπλομένων τῶν λόγων αὐτοῦ καὶ τὴν καρδίαν σφεφόντων, ᾗ δάκρυα ἐκχεόντων. Cicero Tuſc. III. 32: —*non ſatis mihi videtur vidiſſe hoc Cleanthes, ſuſcipi aliquando ægritudinem poſſe ex eo ipſo, quod eſſe ſummum malum Cleanthes ipſe fateatur. Quid enim dicemus, cum Socrates Alcibiadi perſuaſiſſet, cum nihil bo-*

minis esse, nec quidquam inter Alcibiadem summo loco natum et quemvis bajulum interesse: cum se Alcibiades adflictaret, lacrimansque Socrati supplex esset, ut sibi virtutem traderet, turpitudinemque depelleret—? Augustinus Civ. D. XIV. 8. citatus J. Davisio, qui cæteroquin sedem dicti perperam notavit Alcibiad. I. p. 38. Plutarchus suo judicio pro τηδᾶν ἐποίει τὴν καρδίαν dixit ἀνέῳξεφε τὴν καρδίαν, non quod aliam in exemplo suo haberet scripturam.

69. F. Κύρου πρὸς Κυαξάρην] Pertinet ad Xenophontis narrationem, Cyropædiæ V. 5. 8. et seq. quam item respexit Julianus Or. I. p. 44. A. ut monuimus Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 69.

69. F. Δίωνα Πλάτωνος—δεδιέναι τὴν αὐθάδειαν ὡς ἐρημίᾳ ξύνοικον] Tono auctoritatis est apud ipsum Platonem Epist. IV. in fine, p. 710. E: μὴ οὖν λανθανέτω σε ὅτι διὰ τοῦ ἀρέσκειν τοῖς ἀνθρώποις καὶ τὸ πράττειν ἐστὶν· ἡ δ' αὐθάδεια, ἐρημίᾳ ξύνοικος. Subinde usurpat Plutarchus v. c. Coriolano p. 234. D. de Volscis indignantibus illius fastum, τὸν ὄγκον αὐτοῦ καὶ τὴν ἐρημίᾳ σύνοικον, ὡς Πλάτων εἶπεν, αὐθάδειαν μὴ ὑπομείναντας. Ibidem p. 220. D: οὐδὲ τὴν ἐρημίᾳ ξύνοικον, ὡς Πλάτων ἔλεγεν, αὐθάδειαν, εἰδὼς ὅτι δεῖ μάλιστα διαφεύγειν ἐπιχαιροῦντα πράγμασι κοινοῖς καὶ ἀνθρώποις ὁμιλεῖν. Dione p. 961. C: περὶ ὧν ὁ Πλάτων ὕστερον ὥσπερ ἀποθεσπίζων ἔγραψε πρὸς αὐτὸν, ἐξευλαβεῖσθαι τὴν αὐθάδειαν ὡς ἐρημίᾳ συνοικοῦσαν. Ibid. p. 981. B: Πλάτωνος ἐπιτιμῶντος, ὡς εἰρήκαμεν, καὶ γράφοντος, ὅτι ἡ αὐθάδεια ἐρημίᾳ σύνοικός ἐστιν.

p. 70. A. Σπεύσιππος—σύγκλητον θῆσαι τὴν Ἀκαδημίαν] Speusippi in scriptis memorat Epistolas Diogenes Laertius IV. 5: Ἐπιστολαὶ πρὸς Δίωνα, Διονύσιον, Φίλιππον, ubi Casaubonus et Menagius hoc Plutarchi indicium non omittunt. In fine est Euripidea dictio, Phœniss. 1732: Οι. Φεῦ τὸ χρήσιμον τῶν φρενῶν. Ἀντιγ. Εἰς πατρός γε συμφορὰς Εὐκλεᾶ με θήσει.

70. B. Εὔκτος καὶ Εὔλαιος—] Idem refert in Æmil. Paulo p. 267. B. D: Περσεὺς δὲ φυγῇ μὲν ἐκ Πύδνης εἰς Πέλλαν ἀπεχώρει—· ἅμα δὲ νυκτὸς Πέλλαν εἰσελθὼν Εὔκτον καὶ Εὔδαιον, τοὺς ἐπὶ τοῦ νομίσματος, ἀπαντήσαντας αὐτῷ, καὶ τὰ μὲν ἐγκαλοῦντας περὶ τῶν γεγονότων, τὰ δὲ παῤῥησιαζομένους ἀκαίρως καὶ

συμβελεύοντας, ὀργισθεὶς ἀπέκτεινεν αὐτὸς τῷ ξιφιδίῳ ἀμφοτέρους. Quæ, ut alia hujus hiſtoriæ, ex Polybii libro XXIX. petita videntur. Εὔλαιος an Εὔθαιος verior lectio ſit, non definiam: nam Εὔλαιος Ptolemæi aulicus ſpado apud Polybium Excerpt. Leg. LXXXII. p. 707. ab hoc diverſus eſt.

70. B. Δημάρατον εἰς Μακεδονίαν ἐκ Κορίνθου—] Plutarchus Apophthegm. p. 179. C: Ἐπεὶ δὲ διενεχθέντος αὐτοῦ πρὸς Ὀλυμπιάδα τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν, ἦκε Δημάρατος ὁ Κορίνθιος, ἐπυνθάνετο πῶς πρὸς ἀλλήλους ἔχουσιν οἱ Ἕλληνες· καὶ ὁ Δημάρατος, Πάνυ γοῦν, ἔφη, σοὶ περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ὁμονοίας ὁ λόγος ἐστὶν, οὕτω πρός σε τῶν οἰκειοτάτων ἐχόντων· ὁ δὲ συμφρονήσας ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς καὶ διηλλάγη πρὸς αὐτούς: idem factum repetit in Vita Alexandri p. 669. C. Attigit Valckenarius noſter in Orat. De Philippo p. 245. Hunc Demaratum Corinthium in illo indice proditorum Græciæ et civitatum ſuarum recenſuit Demoſthenes Or. pro Corona p. 354. C: ἑταῖρον Alexandri vocat Arrianus Expedit. I. 15. in deſcriptione pugnæ ad Granicum: Δημάρατος δὲ ἀνὴρ Κορίνθιος τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἑταίρων, δίδωσιν αὐτῷ τὸ αὐτοῦ δόρυ. Eum vere et ex animo Philippi Alexandrique ſtudioſum fuiſſe, apparet ex ejus affectu et dicto Alexandrum videntis ſedentem in ſolio Darii: quod ter memorat Plutarchus: De Fort. Alex. II. p. 329. D: Δημάρατος μὲν οὖν ὁ Κορίνθιος, εἷς τῶν Φιλίππου ξένων καὶ φίλων, ὅτε Ἀλέξανδρον εἶδεν ἐν Σούσαις, περιχαρὴς γενόμενος καὶ δακρύσας, μεγάλης ἔφη χαρᾶς ἐστερῆσθαι τοὺς ἔμπροσθεν τεθνηκότας Ἕλληνας, ὅτι Ἀλέξανδρον οὐκ εἶδον ἐν τῷ Δαρείου θρόνῳ καθήμενον: item in Vita Alexandri p. 687. A. et 696. E.

70. C. Διογένης—διακυβεύσων.] Plutarchus De Exilio p. 606. B: Τί δέ; Διογένης οὐκ εἶχε παῤῥησίαν; ὃς εἰς τὸ τοῦ Φιλίππου στρατόπεδον παρελθὼν, ὑπηνίκα μαχούμενος ἐχώρει τοῖς Ἕλλησι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀναχθεὶς ὡς κατάσκοπος, Ναὶ κατάσκοπος, ἔφη, τῆς ἀπληστίας ἀφῖχθαι αὐτοῦ καὶ τῆς ἀφροσύνης, ἥκοντος ἐν βραχεῖ χρόνῳ διακυβεῦσαι περὶ τῆς ἡγεμονίας ἅμα καὶ τοῦ σώματος. Ejuſdem facti meminit Epictetus Diſſ. I. 24. p. 122. III. 22. p. 448: ad priorem locum videatur J. Uptonus p. 79. Diogenes Laertius VI. 43. ubi conſulendus eſt Menagius.

Quod pro διακυβεύσων dant T. V. B. Colleg. Nov. Pol. Rodolph. Schott. Jannot. Anon. διακινδυνεύσων, illius eſt interpretatio a deſcriptoribus invecta.

70. D. εἰ διὰ μηδὲν ἄλλο προσεκτέον ἐστὶν αὐτοῖς, ὅπως γε μὴ θρασεῖς ὦσιν οἱ ἐχθροί·] Videtur ex eodem fonte fluxiſſe, unde illud Juvenalis Sat. IX. 119:

Vivendum recte, cum propter plurima, tunc bis
Præcipue cauſſis, ut linguas mancipiorum
Contemnas. Nam lingua mali pars peſſima ſervi.

70. E. Ὁ δ' ἡμέτερος καθηγητὴς Ἀμμώνιος—τὴν ἐπιτίμησιν.] De Ammonio Plutarchi præceptore alibi dicemus: nunc ejus cognoſcendi ſtudioſos ablegamus ad Jo. Rualdi Vitam Plutarchi, præmiſſam editioni Gr. Latinæ, formæ maximæ, Pariſiis A. 1624. T. I. Cap. VII. J. A. Fabricii Biblioth. Gr. Vol. III. p. 329. et IV. p. 172. Ed. Corſini Vitam Plutarchi præfixam ejus editioni operis ſpurii De Placitis Philoſophorum. Καθηγητὴς honeſtiore nomine dicitur pro διδάσκαλος. Sic Opp. Mor. p. 327. E. Ariſtoteles Alexandri καθηγητής: mox p. 71. C. Ariſtomenes Ptolemæi: 145. B. ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ καθηγητὴς καὶ φιλόσοφος καὶ διδάσκαλος: 617. E. 717. B. 1069. A. 1100. A. Vita Alexandri p. 667. B. Leonidas Alexandri cognatus idemque ejus educationi præfectus, nomen et habitum pædagogi relinquebat Lyſimacho, ipſe διὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν οἰκειότητα τροφεὺς Ἀλεξάνδρου καὶ καθηγητὴς καλούμενος. Eadem vis eſt in vocabulis καθηγεμὼν et καθηγεῖσθαί τινος, de quibus alias agemus: et complectitur utrumque officium παιδαγωγοῦ et διδασκάλου, ſed ita ut præfecturam utrius rei et auctoritatem, majoremque dignitatem habeat. Sic *dux*: Cicero Fin. I. 21. *magiſtra ac duce natura*. Verrina V. 21. *dux et magiſter*: et recte Propertio III. 20. 26. *dux Epicure* reſtituit pro *docte Epicure* Jo. Broukhuſius, plura docens de uſu nominis. Δειλινὴ διατριβὴ, *ſchola pomeridiana*. Sic de Ariſtotele Gellius XX. 5: *huic diſciplinæ, quam dixi ἀκροατικὴν, tempus exercendæ dabat in Lyceo matutinum, nec ad eam quemquam temere admittebat, niſi quorum ante ingenium et eruditionis elementa atque in diſcendo ſtudium laboremque exploraſſet: illas vero* ἐξωτερικὰς *auditiones, exer-*

citiusque dicendi eodem in loco veſperi faciebat, atque eum δειλινὸν περίπατον *appellabat, illum alterum ſupra* ἑωθινόν: *utroque enim tempore ambulans differebat.* Aliorum hac de differentia annotationes memoravimus in Præceptis Philoſophiæ Logicæ III. 1. 9. Diogenes Laertius in Theophraſti ſcriptis V. 46. recenſet Δειλινῶν, $\bar{\alpha}$, $\bar{\beta}$, in quo ſubaudiendum περιπάτων vel διατριβῶν· non memoratum interpretibus nec Fabricio quidem Biblioth. Gr. Vol. II. p. 246. J. Meurſio nominatum in Theophraſto Num. CXVIII. p. 10. at nulla animadverſione explicitum. Et aliis hominibus vulgo pomeridiana ambulatio uſitata: Luciani huc ſpectat Jove Trag. T. II. p. 659: ἐγὼ δὲ, εὐθέπω γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν, ἀνῆλθον εἰς τὸ ἄϛυ, ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν τῷ Κεραμεικῷ—. Æliani Var. Hiſt. II. 5: ἀκούσαντες οἱ ἔφοροι Λακεδαιμονίων τοὺς Δεκέλειαν καταλαβόντας περιπάτῳ χρῆσθαι δειλινῷ, ἐπέϛειλαν αὐτοῖς Μὴ περιπατεῖτε. Ad Græcorum rationem philoſophorum item antemeridianas et pomeridianas ſcholas habere ſolebat Cicero, ſedens aut ambulans: Tuſc. I. 4: *Ponere jubebam, de quo quis audire vellet: ad id aut ſedens aut ambulans diſputabam. Itaque dierum quinque ſcholas, ut Græci appellant, in totidem libros contuli.* II. 3: *Itaque, cum ante meridiem dictioni operam dediſſemus, ſic ut pridie feceramus; poſt meridiem in Academiam deſcendimus—. Eſt igitur ambulantibus ad hunc modum ſermo ille nobis inſtitutus.* Ibid. fin. 26: *Cras igitur ad clepſydram* i. e. (ad declamandum):—*et illud quidem ante meridiem: hoc eodem tempore:* (i. e. hoc, de philoſophia diſſerere, eodem tempore pomeridiano). III. 3: *Ut enim in Academiam noſtram deſcendimus, inclinato jam in poſtmeridianum tempus die, popoſci aliquem eorum, qui aderant, cauſſam diſſerendi.* IV. 4. V. 4. Leg. II. 1. De Or. I. 7. II. in fine. III. 5. 30: —*non eſt paucorum libellorum hoc munus —neque Tuſculani, atque hujus ambulationis antemeridianæ aut noſtræ pomeridianæ ſeſſionis.* Hoc ſatis eſt ad vindicandam vulgatam lectionem commendandamque præ altera ἐν Δελφοῖς διατριβῇ: quamquam et ibi cum diſcipulis diſſeruit Ammonius v. c. in libris De EI apud Delphos, et De Defectu Oraculorum. Juſſit igitur Ammonius libertum

ſuum, uni e ſuis ſervis (ἰδίῳ παιδὶ) verbera ingerere: hoc enim per libertum fieri ſolebat: veluti ex Polluce colligitur IV. 149. Hic igitur ſervus puniebatur eo nomine, quod in prandio adhiberet acetum, nec vellet poſſetve jam ſine aceto prandere: hoc enim per ſe ſolum ab Atticis condimenti inſtar habebatur: ut eſt apud Athenæum II. p. 67. C. Denique ἐπαπτὸν animadvertendæ eſt notionis, *cauſſam præterea ſignificans*. Sic Opp. Mor. p. 208. C. 1044. C. Vit. 310. C. 460. F. 651. F. 771. F.

70. E. τὸ τοῦ Πλάτωνος—εἰπών;] Venuſti acuminis narratiuncula, ſumta ex aliquo deperdito vel Socratico vel ſcriptore de Socraticis. Interpretes, quod ſciam, omnes ἐπὶ ταῖς τραπέζαις reddiderunt, quaſi ſignificaret *in convivio, in cœna*: perperam. Nam Plutarcho quidem hoc ſenſu dicitur numero ſingulari ἐπὶ τῇ τραπέζῃ: et ἡ τράπεζα, de *communione cibi et potus in eadem menſa*: certe, ubi de ſingulari re ſermo eſt v. c. Opp. Mor. p. 61. C. 68. D. 99. E. 124. B. 128. B. 132. E. 133. A, B. 149. F. 158. C. E. 697. D. 707. C. 712. F. 816. B. 991. D. 997. C. Pluralis uſurpatur vel de convivio et cœna, *menſæ primæ, ſecundæ, apponuntur, tolluntur*, vel ubi omnino plures ſignificandæ ſunt. Hic quidem ἐπὶ ταῖς τραπέζαις eſt *ad menſas tabernariorum, opificum, nummulariorum*, ad quas Socrates accedere ſolebat, ut cum iis eoſque circumſtantibus hominibus diſſereret. Plato Apolog. Socr. p. 358. F: ἐὰν δὲ διὰ τῶν αὐτῶν λόγων ἀκούητέ μου ἀπολογουμένου δι' ὥνπερ εἴωθα λέγειν καὶ ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, ἵνα ὑμῶν οἱ πολλοὶ ἀκηκόασι, καὶ ἄλλοθι, μήτε θαυμάζειν, μήτε θορυβεῖν τούτου ἕνεκα: ibi et Hippiam audivit diſſerentem, ut narrat in Euthydemo p. 231. G: ἐγώ ποτέ σου ἤκουον μεγαλαυχουμένου πολλὴν σοφίαν καὶ ζηλωτὴν σαυτοῦ, διεξιόντος ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις. Dion Chryſ. Or. p. 557. C: ἦν δὲ τἄλλα τῷ τρόπῳ κοινὸς καὶ φιλάνθρωπος ὁ Σωκράτης, καὶ παρῆχεν αὑτὸν τοῖς βουλομένοις προσεῖναι καὶ διαλέγεσθαι· περί τε τὴν ἀγορὰν τὰ πολλὰ διατρίβων, καὶ εἰς τὰς παλαίστρας εἰσιών, καὶ πρὸς ταῖς τραπέζαις καθεζόμενος. Ariſtides Orat. Plat. II. T. II. p. 134: Οὐδὲ γὰρ Σωκράτη φαίην ἂν ἔγωγε, ὡς ἐποίησεν Ἀθηναίους λαλὰς καὶ φιλονείκους, ὅτι πλεῖστα Ἀθηναίων ἐπὶ τῶν τραπεζῶν καὶ τῶν ἐργαστηρίων διελέγετο καὶ πρὸς

ἀσυὺς καὶ πρὸς ξένους. Themiſtius Or. XXVI. p. 318. B: αὐθάδη μὲν ταῦτα Σωκράτους· αὐθαδέστερον δ' ἔτι μᾶλλον, ὅτι τὰς λόγους τούτους οὐκ ἐν ἀπορρήτῳ ἐποιεῖτο, οὐδὲ πρὸς μόνους τοὺς μαθητὰς ἀλλὰ πρὸς πάντας ἀνθρώπους ὡς πω αὐτός φησιν ἐκκεχυμένους (Euthyphr. p. 48. E.) καὶ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν καὶ ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις καὶ ἐν ταῖς παλαίστραις. Hæ in foro menſæ memorantur et Theophraſto Charact. V. καὶ τῆς μὲν ἀγορᾶς πρὸς τὰς τραπέζας προσφοιτᾶν. Romæ Plutarchus Bruto p. 993. C. Cæſare 740. C. Antonio 922. B. Et alibi ab aliis factitatum, ab Euphrate Sophiſta, quem hoc nomine reprehendit Apollonius ut ad menſas et differentem et fœnerantem apud Philoſtratum VIII. 11. p. 344. κἀπὶ τῶν τραπεζῶν ἤδη διαλέγεται κάπηλος, ὑποκάπηλος, τελώνης, ὀβολοστάτης, πάντα γιγνόμενος τὰ πωλούμενά τε καὶ ὠνούμενα. Cæterum in Socratis reſponſo eſt tempeſtivæ repetitionis aculeus: qualis fere in illo Plauti Pœnulo I. 2. 50. *A.* —*tace. M. Taceo. A. Si tacuiſſes, jam iſtud, taceo, non natum foret.*

70. F. Πυθαγόρας—] Singularis hæc eſt mentio hujus facti. Pythagoricorum in reprehendendis monendiſque junioribus cautionem laudat Jamblichus Vit. Pythag. §. 101. M. Antoninus eamdem cautionem præcipit XI. 18: δεῖ δὲ μήτε εἰρωνικῶς αὐτὸ (τὸ παραινεῖν) ποιεῖν, μήτε ὀνειδιστικῶς, ἀλλὰ φιλοστόργως καὶ ἀδήκτως τῇ ψυχῇ· καὶ μὴ ὡς ἐν σχολῇ, μηδὲ ἵνα ἄλλος παρασὰς θαυμάσῃ· ἀλλ' ἀεί τοι πρὸς μόνον, καὶ ἐὰν ἄλλοι τινὲς παρεστήκωσι: ubi videatur Th. Gatakerus. Quædam ad hanc rem notavimus ſupra p. 10. C.

p. 71. A. μὴ παρηγορικὴν] Vide animadverſionem ad p. 6. A.

71. A. ἐπευδοκιμεῖν—ὥσπερ οἱ χειρουργοῦντες ἐν τοῖς θεάτροις ἰατροὶ πρὸς ἐργολαβίαν] Notavimus quædam ad p. 67. E, F. At publice etiam principes medicorum et differendo et factitando artem oſtendebant: veluti Galenus, quod narrat De Suis Libris T. I. p. 37. C. 39. C. E. 40. A. Sic peritorum et vanorum differentiam medicorum notat Dion Chryſ. Or. XXXIII. p. 395. D: ἡ μὲν οὖν τοιάδε ἀκρόασις θεωρία τις οὖσα καὶ πομπὴ παραπλήσιον ἔχει τι ταῖς ἐπιδείξεσι τῶν καλουμένων ἰατρῶν, οἱ προκαθίζοντες ἐν τῷ μέσῳ, ξυμβολὰς ἄρθρων, καὶ ὀστέων συνθέσεις καὶ παραθέσεις καὶ τοιαῦθ' ἕτερα ἐπιξέσαι,

πόρους καὶ πνεύματα καὶ διηθήσεις· οἱ δὲ πολλοὶ κεχήνασι καὶ κεκήληνται τῶν παιδίων μᾶλλον· ὁ δὲ ἀληθὴς ἰατρὸς οὐκ ἔστι τοιοῦτος, οὐδὲ οὕτως διαλέγεται τοῖς ὄντως δεομένοις—. Eſt vero etiam ἐνευδοκιμεῖν elegans verbum. Demoſthenes Or. Pro Corona p. 341. C: ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο, ἀπολωλέναι μᾶλλον οὗτός ἐστι δίκαιος ἢ κατηγορεῖν ἑτέρου. Plutarchus loco gemino De Sui Laude p. 547. A: ἀνιαρῶ γὰρ ὄντος ἄλλως καὶ μόλις ἀνεκτοῦ τοῦ τῶν πλησίον ἐλέγχου, καὶ δεομένου πολλῆς εὐλαβείας, ὁ μιγνύων ἔπαινον ἴδιον ἀλλοτρίῳ ψόγῳ, καὶ δι' ἀδοξίας ἑτέρου δόξαν αὑτῷ θηρώμενος, ἐπαχθὴς πανταχόθεν καὶ φορτικός ἐστιν, ὡς ἐνευδοκιμεῖν ἀχθομένοις ἄλλοις βουλόμενος. Lucianus De Domo T. III. p. 190. τίς—οὐκ ἂν ἐπιθυμήσαι λόγου ἐν αὐτῷ (τῷ οἴκῳ) διατρίβειν—καὶ ἐνευδοκιμῆσαι καὶ ἐλλαμπρύνεσθαι—. Ælianus Var. Hiſt. VIII. 12: forte ex illo Demoſthenis loco verbum ſuſcepit: ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ, Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομήτου ὁ Κοθωκίδης καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι, καὶ πάμπολυ περιῆν τῶν περσβείων τῷ φρονήματι. Denique illud ἐργολαβία, *opus faciendum mercede ſuſcipere*, in contemtu objicitur Sophiſtis ac Philoſophis v. c. Iſocrates Or. Ad Philippum p. 150: τοὺς δὲ (λόγους) πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς ἐργολαβίαν γεγράφθαι. Æſchinis Or. De Falſa Legat. p. 261. C: σοφιστοῦ τὰ τοιαῦτα νομίζων ἐργολαβοῦντος ἐγκώμια εἶναι. Alciphron Epiſt. I. 34: III. 55. Cæterum, notentur ſaltem loci Plutarchei: ſic igitur Opp. Mor. p. 498. E. 809. A. Vit. 347. A. 481. A. 565. C. ἐργόλαβος Vit. p. 169. A. 837. E. 840. B. ἐργολαβεῖν Opp. Mor. p. 525. C. Vit. 160. A.

71. A. νυθετέμενος ἔρως μᾶλλον πιέζει κατ' Εὐριπίδην,] Fragmentum ex Sthenebœa apud Muſgrav. T. III. p. 587: de quo et Valckenarius notavit ad Hippolytum, verſu 444. Imitatur Menander ap. Stob. Geſneri p. 400. Grotii p. 265. Clerici p. 18. —φύσει γάρ ἐς' ἔρως Τῶ νυθετοῦντος κωφόν.

71. A. ἀλλ' ἐὰν νυθετῇ τις—καθίζησιν] Qui alterum, præſentibus aliis, immoderate neque ei parcens reprehendit, hic ejus morbum et affectum non expellit, ſed compellit ad impudentiam. Hanc ſententiam attigi in Oratione de vi et efficacia Hiſtoriæ ad ſtudium Virtutis p. 38. Pertinet huc Epicteti effatum p. 777: Τὸν νυθετοῦντα δεῖ, πρῶτον

τῆς τῶν νυθετουμένων αἰδοῦς τε καὶ φήμης ἐπιμελεῖσθαι· οἱ γὰρ ἀπερυθριάσαντες ἀδιόρθωτοι.

71. B. ὁ Πλάτων] Leg. V. p. 605. C: notavimus p. 14. C.

71. B. δυσωπουμένη παῤῥησία δυσωπεῖ] De hujus verbi noniniſque uſu dicemus ad Plutarchi librum περὶ δυσωπίας. Colleg. Nov. pro δυσωπουμένη habet αἰχυνομένη.

71. B. ὑπεράπτει] *Subruit, fundamenta ſubducit.* Subinde in ὑπεράδει mutatum. Loci Plutarchei, ubi vel legitur, vel legendum eſt, ſunt hi: Opp. Mor. p. 341. C. 379. E. 446. A. Vitarum p. 173. A. 185. C. 658. F. 953. D. 987. C. 1067. D. Hoc loco ὑπεράπτει jam ſuaſit Waſſius ad Thucydid. I. 70.

71. B. τὸν αἰδούμενον] Quod alii codices habent τὸ αἰδούμενον, eſt ex elegantiore uſu Neutrius pro reliquis Generibus, frequente in primis Thucydidi, nec Plutarcho infrequente: veluti Opp. Mor. p. 160. D. 556. B. 966. B. 1025. D. Vit. 537. D. Conferatur annotatio ad p. 160. D.

71. B. Ἄγχι χὰν κεφαλὴν—] Odyſſ. A. 157. Δ. 70. P. 592.

71. C. Κλεῖτος—Ἀλέξανδρον] Plutarchus Alexandro p. 693. C. ſeq. Arrianus VIII. 9: alii multi. Baſ. et Xyl. Κλεῖτον, rectius.

71. C. Ἀριστομένης ὁ Πτολεμαίου καθηγητὴς—] Ex Polybio ſumtum videtur, qui priora quædam ejus facta, et operam, qua Ptolemæum a Scopæ inſidiis liberavit, attigit: XV. 29. XVII. 35: indidem viri exitum refert Diodorus Siculus Excerpt. de Virt. et Vit. T. II. p. 573: Ὅτι Πτολεμαῖος ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς μέχρι μέν τινος ἐπῃνεῖτο· Ἀριστομένη δὲ τὸν ἐπίτροπον αὐτοῦ γεγενημένον, καὶ πάντα καλῶς διοικηκότα, τὴν μὲν ἀρχὴν ἠγάπα καθάπερ πατέρα, καὶ πάντα ἔπρατ'εν ἀπὸ τῆς ἐκείνου γνώμης· μετὰ δὲ ταῦτα ὑπὸ τῶν κολακευόντων διαφθαρεὶς τὴν ψυχὴν, τόν τε Ἀριστομένη παῤῥησιαζόμενον ἐμίσησε, καὶ τέλος συνηνάγκασεν αὐτὸν φιόντα κώνειον τελευτῆσαι· ubi H. Valeſius hoc Plutarchi teſtimonium non neglexit. Fuit hic Ptolemæus V. Epiphanes, ad cujus annum XIX. hoc factum ac Diodori mentionem retulit J. Vaillant. Hiſt. Ptolemæorum p. 83.

71. C. κατηνέχθης] *in ſomnum delatus, delapſus es.* Conſol. ad Apollon. p. 107. E: Διογένης κατενεχθεὶς εἰς ὕπνον. De Sanit. p. 134. A: τὴν διάνοιαν μὴ καταφερόμενος μηδὲ ἀργῶν εὐθύς. Catone Min. p. 793. E: μικρὸν αὖθις κατηνέχθη πρὸς ὕπνον. Inde καταφορὰ, *ſomnus:* Aud. Poet. p. 15. F. Æmil. Paul. p. 275. A. Antonio p. 949. E.

71. D. Ἀριſτοφάνης δὲ καὶ τὸν Κλέωνα—] Quod in emendatione poſui, *legendum* τῷ Κλέωνι, non erat opus: quamquam ita corrigere voluiſſe videntur ac reddiderunt Xylander et Cruſerius: at recte vulgatam expreſſerunt Eraſmus et Amyotus, quorum uterque ſequentia, ἢ παροξύνει τοὺς Ἀθηναίους, Ariſtophani tribuit, ſed diverſo modo: ille, ut verſum ipſius: hic, ut Plutarchi dictionem: ſorte hic rectius, ſed tum legere debebat παροξύνειν. Nam Cleon Ariſtophanem reprehenderat, quod præſentibus peregrinis male loqueretur de civitate. Pertinet hoc ad Acharn. 501: Οὐ γάρ με καὶ νῦν διαβαλεῖ Κλέων, ὅτι Ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω. Incertus Auctor Vitæ Ariſtophanis p. XIV. 1: διήχθρευσε δὲ αὐτῷ (τῷ Κλέωνι) ὁ Ἀριſτοφάνης, ἐπειδὴ ξενίας γραφὴν κατ' αὐτοῦ ἔθετο, καὶ ὅτι ἐν δράματι αὐτοῦ Βαβυλωνίοις διέβαλε τῶν Ἀθηναίων τὰς κληρωτὰς ἀρχὰς παρόντων ξένων: quæ verba ut cum re et facto conveniant, ita ſunt ſupplenda —ἔθετο, καὶ ὅτι αὐτὸν διέβαλε, ὅτι ἐν δράματι αὐτοῦ Βαβυλωνίοις κακῶς ἔλεγε τῶν Ἀθηναίων τ. κ. α. π. ξ. Scholion ad illum verſum Acharn. 502: Διὰ τὸ ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις πολλῶν παρόντων ξένων εἰρηκέναι κατὰ πολλῶν τὸν Ἀριſτοφάνην· διὸ ἢ κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Κλέωνος· corrigendum εἰρηκέναι κακὰ πολλὰς τὸν Ἀριſτοφάνην. Conferendum etiam plenius Scholion ad verſum 377. et Sam. Petitus Miſcell. I. 3. p. 16. Eamdem Comici dictionem ſignificavit Ariſtides T. II. p. 417: εἰ δ' ἀνέξεσθε ἀληθῆ λέγοντος, οὐ πάνυ μέμψεως ἄξιος ἡγεῖμαι φανήσεσθαι· πάντως δὲ οὔτε παρρησίαν τὸ νῦν εἶναι, οὔτε παρουσία τοσαύτη ξένων, ἐν οἷς ἐξελεγχόμενοι δυσχερῶς οἴσεσθε· λέγω γὰρ οὖν ὡς πρὸς παρόντας τοὺς ἄνδρας· ἀλλ' ἐν ἐλάττοσιν ἢ ἐπὶ Ληναίῳ τὰ τῆς παῤῥησίας ἔσαι. Plena eſt prudentiæ et veritatis reprehenſio, quam populo Athenienſi adhibet Iſocrates Or. De Pace p. 280: Ἐγὼ δ' οἶδα μὲν ὅτι πρόσαντές ἐστιν, ἐναντιοῦσθαι ταῖς ὑμετέραις διανοίαις· καὶ ὅτι δημοκρατίας οὖ-

σης οὐκ ἔστι παῤῥησία πλὴν ἐνθάδε μὲν τοῖς ἀφρονεστάτοις καὶ μηδὲν ὑμῶν φροντίζουσιν· ἐν δὲ τῷ θεάτρῳ τοῖς κωμῳδοδιδασκάλοις· ὃ καὶ πάντων ἐστὶ δεινότατον, ὅτι τοῖς μὲν ἐπιφέρουσιν εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας τὰ τῆς πόλεως ἁμαρτήματα τοσαύτην ἔχετε χάριν, ὅσην οὐδὲ τοῖς εὖ ποιοῦσι· πρὸς δὲ τοὺς ἐπιπλήττοντας καὶ νουθετοῦντας ὑμᾶς οὕτω διατίθεσθε, ὥσπερ τοὺς κακόν τι τὴν πόλιν ἐργαζομένους. Igitur Comici poetæ quamvis civitatem præſentibus peregrinis traducentes et ad publicam Græciæ cognitionem proferentes, tamen gratioſi erant apud Athenienſes, neque illud quidem Cleonis adverſus Ariſtophanem crimen quidquam eos movere poterat. Ad idem præceptum admonitionis peccanti adhibendæ pertinet ſententia Cleobuli, ex Demetrii Phalerei Septem Sapientum Apophthegmatibus, apud Stobæum S. III. p. 45: γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδὲ ἄγαν φρονεῖν, ἀλλοτρίων πατρόντων· τὸ μὲν γάρ ἐστι χέρηον, τὸ δὲ μανίαν δύνασθαι παρέχειν. Grotius ſuo exemplo has lectiones adſcripſit ex duobus codicibus Pariſienſibus: Cod. A. σωφρονίζειν pro φρονεῖν: et χ' ἐγιον pro χέρηον: illud quidem mendoſum, hoc in ſcriptione ad communem formam compoſita ſuſpectum: ultimam partem Cod N. ita habet, τὸ μὲν γὰρ ἄνοιαν, τὸ δὲ μανίαν δύναλαι παρέχειν. Schowius ex libris ſuis annotavit φιλοφρονεῖσθαι pro φρονεῖν: pro ultima parte, τὸ μὲν γὰρ ἄνοιαν, τὸ δὲ μανίαν σημαίνει. Unde probabilis lectio exiſtit hæc: γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδὲ φιλοφρονεῖσθαι, ἀλλοτρίων πατρόντων· τὸ μὲν γὰρ ἄνοιαν, τὸ δὲ μανίαν, δύνασθαι.

71. D. τὸ μὴ παρεπιδείκνυσθαι μηδὲ δημαγωγεῖν—βουλομένους] Leniſſime orationem conſtituas mutando τὸ in τούς: *debent hoc, quod dixi, cum aliis dictis præceptis, cavere illi, qui admonitionem utiliter et ſalutariter, non ad oſtentationem et captandam popularem auram, aliis adhibere volunt.* Vidiſſe videtur et Cruſerius. De verbo παρεπιδείκνυσθαι diximus ad p. 43. D: de δημαγωγεῖν p. 26. C.

71. D. ὁ Θουκυδίδης] I. 70: Καὶ ἅμα, εἴπερ τινὲς ἢ ἄλλοι, νομίζομεν ἄξιοι εἶναι τοῖς πέλας ψόγον ἐπενείκειν.

71. E. Λύσανδρος—] Apophth. p. 190. E. Μεγαρέως δὲ ἀνδρὸς ἐν κοινῷ συλλόγῳ παῤῥησίᾳ χρησαμένου πρὸς αὐτὸν, Οἱ λόγοι σου, εἶπε, πόλεως δέονται: iiſdem verbis repetitur in Apo-

phthegm. Lacon. p. 229. C. Sumtum ex Vita Lyſandri p. 445. D. Ageſilao tribuitur Apophth. Lacon. p. 212. E: *Μεγαρέως δέ τινος περὶ τῆς πόλεως πρὸς αὐτὸν μεγαλαυχουμένου, Μικράκιον, ἔφη, οἱ λόγοι σου πολλῆς δυνάμεως δέονται.* Significavit Syneſius De Regno p. 2. D: *οἱ λόγοι δὲ οὐδὲ νῦν τι δέονται πόλεως, ὥστε ἐλευθεροσομῆσαι καὶ βασιλέα θαρρῆσαι.* Themiſtius Or. XXVII. p. 334. C: *ἀνδρὶ μὲν γὰρ, οἶμαι, πολιτικῷ δεῖ γενέσθαι πρῶτον, κατὰ τὸν ποιητὴν, τὴν πόλιν εὐδόκιμον· οἱ λόγοι δὲ οὐδὲν δέονται πατρίδος ἐνδόξου*: poeta ille eſt ſive Euripides, ſive alius, ut inquit Plutarchus in Demoſthenc initio, et nos monuimus in Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 82.

71. E. *ἦθος*] Vide ad p. 66. B.

71. E. *νουθετεῖν τῷ βίῳ τὸν Σπεύσιππον*] Ante Stephanum et Xylandrum legebatur *τὸν βίον* male: in Ald. Baſ. quibuſcum conſentiunt E. C. Moſc. 1. 2. Harl. margo Voſſ. T. at plane omittit Colleg. Nov. ejus loco *τῷ θείῳ* præbent T. V. B. Anon. Cæteri *τῷ βίῳ*. Sumtum e perdito quodam ſcriptore de vita Platonis, relatum Plutarcho etiam De Fratern. Am. p. 491. F. Elegans eſt comparatio *βίου* et *λόγου*, ut alibi. v. c. Adv. Stoic. p. 1033. B: *δεῖ τὸν βίον τοῦ φιλοσόφου τῷ λόγῳ σύμφωνον εἶναι*. 1070. A. Philo Jud. De Propæd. p. 432. A, B. Speuſippum avunculo Platoni non parem fuiſſe animi magnitudine, et morum gravitate, Veteres ſubinde notarunt: de quo videatur Diogenes Laertius IV. 1. 2. ejuſque interpretes.

71. E. *Πολέμωνα Ξενοκράτης*—] Res a multis celebrata, Diogene Laertio IV. 16. aliiſque citatis in notis interpretum, præſertim Menagii. Epicteto Diſſert. III. 1. p. 348: *Τινά ποτ' ἀκούω Πολέμωνα ἐξ ἀκολαστοτάτου νεανίσκου τοσαύτην μεταβολὴν μεταβαλεῖν*: ubi alia adfert J. Uptonus. Origenes Adv. Celſum III. p. 492. A: *τίς δὲ τὸν μετὰ αὐλητρίδος καὶ κωμαστῶν τῶν συνασωτευομένων εἰσβαλόντα εἰς τὴν τοῦ σεμνοτάτου Ξενοκράτους διατριβὴν, ἵν' ἐνυβρίσῃ ἄνδρα, ὃν καὶ οἱ ἑταῖροι ἐθαύμαζον, οὐ φήσει πάντων μιαρώταλον εἶναι ἀνθρώπων*· quo loco, ante hæc ſex luſtra in Epiſtola Critica ad Ruhnkenium p. 61. corrigendum ſcribebam *ἐχθροὶ* pro *ἑταῖροι*: quod nunc minus neceſſarium videtur, modo legatur *ἐκεῖ* pro *καί*.

71. F. Ἄλλων ἰατρὸς—] Aliquoties in Opp. Mor. citat Plutarchus: veluti p. 88. C. 481. A. 1110. E. Suidas Euripidi tribuit voc. Εὐριπίδειον ἔπος·—ἔφη Εὐριπίδης, Ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων. In Metricis Proverbiis A. Schotti exſtat, 445. nulla ſub auctoritate. Notavit et Valckenarius Diatrib. in Fragm. p. 245. Inter Fragmenta Incerta relatum edit. Muſgr. CXI. Adhibuit quoque Gregorius Nazianzenus Orat. Stelit. I. p. 7. B: τῆς παροιμίας μὴ πόῤῥω θέωμεν, ἄλλους ἰατρεύειν ἐπιχειροῦντες, αὐτοὶ βρύοντες ἕλκεσι.

71. F. συμπεριλαμβάνων] Vide ad p. 14. C.

71. F. ἀμηγέπη] Timæus Gloſſ. Plat. p. 29. Ἀμηγέπη· ἐνί γε τρόπῳ· ἢ ὁπωσοῦν: ubi copioſe differit Ruhnkenius. Frequens eſt Plutarchus in altera forma, eaque minus Attica, uſurpanda ἄμως γέ πως, vel ἀμωσγέπως: hanc, quod ſciam, ſemel præterea habet, p. 44. F.

71. F. ἐν ᾧ λέλεκται καὶ τὸ—] D. ἐφ' ᾧ, magis ad conſuetudinis normam. Latinis quidem hoc uſu dicitur *in quo* pro *de quo*: v. c. Cicero Attic. VI. 1. p. 579: *ſed alter, uti dixit Iſocrates in Epboro et Theopompo, frenis eget, alter calcaribus*: plura dant G. Cortius ad Salluſt. Jugurth. LI. 15. J. M. Heuſingerus ad Nepotis Eumen. XIII. 2. H. Turſellinus Particul. L. L. p. 333. Apud Plutarchum quidem non memini niſi ſemel legere Sympoſ. II. p. 638. B: ἀπολαύειν τὰ νεώτερα πράγματα καινέων ἐν τοῖς παλαιοτέροις ὀνομάτων, *res novitiæ fruuntur nominibus, quæ impoſita ſunt rebus antiquioribus*, pro ἐπὶ τοῖς, prouti fortaſſe legendum eſt; ſiquidem ita omnes fere paginæ præbent: ex multis pauca dabimus, quæ ipſa multa erunt. Sic igitur Opp. Mor. p. 51. E. 70. B. 84. F. 129. D. 146. B. 684. E. 736. A. 738. B. 1111. F. Vitar. p. 53. A. 101. F. 133. B. 155. E. 156. B. 620. A. 674. B. 695. C. 750. C. 855. C. Plato Parmenid. p. 63. E, F.

71. F. Τυδείδη, τί πάδοντε—] Iliad. Λ. 313. Supra p. 29. C.

p. 72. A. —νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοι εἰμὲν Ἕκτορος] Iliad. Θ. 234: quod imitatus eſt Julianus Imp. in Cæſaribus p. 316. C. ut notavimus Epiſtolæ Criticæ p. 29: et Dion Chryſ. Or. LXXVIII. p. 658. A: τοὺς δὲ αὐτοὺς τούτους, ἑνὸς ἀνδρὸ-

του κατατρέχοντος ἢ διώκοντος, προτροπάδην φεύγοντας ξύμπαντας, οὐ φαινομένους ἐκείνους ἀξίους· legendum ἐνὸς ἀξίους.

72. B. οὐχ ἁπλῶς·] Recte Xylander reddit *haud abs re*, et Cruſerius *haud temere*, Amyotus *non ſine cauſſa*. Sæpe et plerumque in bonam partem accipitur, hic non item. Sic Dion Chryſ. Or. VII. p. 129. C: παρ' οἷς ἂν καὶ τὰ περὶ τὰς κόρας οὕτως ἁπλῶς ἔχῃ, τί χρὴ προσδοκᾶν τοὺς κόρους: *apud quos negotium puellarum ita temere habetur ac negligitur, quid ſperandum eſt de pueris?* Reiſkius malit ἀμελῶς: perperam: ſic Or. LII. p. 551. A: ἥ τε τοῦ Εὐριπίδου σύνεσις καὶ περὶ πάντα ἐπιμέλεια, ὥςε μήτε ἀπίθανόν τι καὶ παρημελημένον ἐᾶσαι, μήτε ἁπλῶς τοῖς πράγμασι χρῆσθαι. Orat. XXXV. p. 429. C: ἐγὼ μὲν γὰρ ἁπλῶς πέφυκα καὶ φαύλως διαλέγεσθαι, *ſine arte ac meditatione*. LXI. p. 581. D: τί γὰρ ἐκ τῶν γινομένων περὶ αὐτὴν οὐκ ἄν τις συμβάλοι τὴν διάνοιαν, μὴ πάνυ ἁπλῶς μηδὲ εὐήθως σκοπῶν: *quid vero? ex ipſis factis, quæ Chryſeidi obtigerunt, nonne quis de ejus animo conjecturam facere poſſit, qui quidem non omnino negligenter et inepte rem conſideret.* Porphyrius De Abſtin. IV. 54: ταῦτα οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πλήρεις οὔσης τῆς ἱστορίας λέγομεν: *hæc dicimus non temere ac ſine documento, ſed ab hiſtoria plena exemplorum profecti.* Sopater Proleg. in Ariſtidem p. 4. Ed. Jebb. ἁπλῶς ἢ μᾶλλον λέγουσιν οἱ τοῦτο λέγοντες, *qui hoc dicunt, falſo ac temere dicunt.* Maximus apud Euſeb. Præp. Evang. VII. p. 342. D: προσῆκε γὰρ ὡς ἀληθῶς ἕκαστον τῶν φιλομαθῶν, μὴ ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε συγκατατίθεσθαι τοῖς λεγομένοις, ἀλλ' ἀκριβῆ ποιεῖσθαι τὴν ἐξέτασιν τὴν λόγων: *oportebat enim unumquemque doctrinæ ſtudioſum non temere et fortuito aſſentiri dictis, ſed rationum diſquiſitionem accuratam facere.* Iſocrates Panegyrico p. 75: Ὅστις οὖν οἴεται τοὺς ἄλλους κοινῇ πράξειν ἀγαθὸν, πρὶν ἂν τοὺς προεστῶτας αὐτῶν διαλλάξῃ, λίαν ἁπλῶς ἔχει καὶ πόρρω τῶν πραγμάτων ἐστίν: *Quiſquis igitur putat, reliquis Græcis bene fore, anteaquam eorum principes Athenienſes et Lacedæmonios reconciliaverit: is et valde imperitus eſt, et procul a rerum uſu ac veritate abeſt.* Euphemiſmus inde ortus, quod ſimplicitas, niſi conjuncta ſit cum rerum uſu ac ſcientia, ad *temere* judicandum inducit: veluti aliis hominum moribus minus probandis tamen probabilia no-

mina ponuntur, veluti fatuo ac ſtulto, εὐήθης, γλυκὺς, ἡδὺς, χρηστὸς, ἀγαθὸς, θαυμάσιος, δαιμόνιος, alia: quorum partim notavit Ruhnkenius ad Timæum Gloſſ. Plat. p. 131. ſeq.

72. B. ἠθικῶς] Vide ad p. 27. E. 66. B.

72. B. ὁμοιοπαθεῖν] Sæpe, ut hoc loco, ita alibi et in aliorum ſcriptis, permutatum cum ὁμοπαθεῖν, ut ejuſdem formæ vocabula, ὁμόβιος et ὁμοιόβιος, ὁμογενὴς et ὁμοιογενὴς, multaque alia: in quam permutationem pronus fuit lapſus exſcribentibus, cum propter ipſam ſimilitudinem vocabulorum, tum quod ipſis, quippe hominibus ævi eccleſiaſtici, aures adhuc perſonarent jactata illa diſtinctione nominum ὁμοούσιος et ὁμοιούσιος. Sed quomodo differant hujus loci verba, in promtu eſt attendenti: ὁμοιοπαθεῖν, eſt *ſimiliter affici, iiſdem affectibus præditum eſſe*, idque huic loco magis convenit, quam ὁμοπαθεῖν, quod eſt, *ſimul et eodem modo, atque alium, affici.* Illud alibi apud Plutarchum non legitur: at cognata nomina: ὁμοιοπαθὴς, Opp. Mor. p. 51. E. 433. D. 626. C. 807. C: ὁμοιοπάθεια, 51. B. 53. F. 1006. B. 1117. B: eſt tamen apud Ariſtotelem Ethic. Nicom. I. 5: διὰ τὸ πολλοὺς ἐν ταῖς ἀρχαῖς ὁμοιοπαθεῖν Σαρδαναπάλῳ: Sextum Empir. Adv. Mathem. VII. 302: δώσομεν τὸ ὁμοιοπαθεῖν τὴν ὅρασιν ἐκείνῃ· *concedemus, viſum ſimiliter affici atque auditum.* Alterum aliquoties legitur in Plutarcho: v. c. Opp. Mor. p. 96. D. in eodem argumento amicitiæ: τὰ ἄλογα τὰς μίξεις πρὸς τὰ ἀνόμοια ποιεῖται μετὰ βίας ἀναγκαζόμενα, καὶ ὀκλάζει καὶ ἀγαναχτεῖ φεύγοντα ἀπ' ἀλλήλων, τοῖς δὲ συγγένεσι καὶ οἰκείοις ὁμοπαθεῖ χαιρνύμενα καὶ προσίεται τὴν κοινωνίαν λάσιος καὶ μετ' εὐμενείας—· ubi non ineptum ὁμοιοπαθεῖ videatur, et tale quid voluit ſcriptor codicis C. qui vitioſum quamvis dat ὁμοπαθῇ. Subinde ejuſmodi eſt ſententia, ut vix definias, utrum ei verborum magis congruat: alia ſunt exempla p. 661. C. 737. E. Galba 1053. B: ὁ δὲ Πλάτων οὐδὲν ἔργον ὁρᾷν ἄρχοντος ἀγαθοῦ καὶ στρατηγοῦ στρατιᾶς μὴ σωφρονούσης μηδὲ ὁμοπαθούσης· i. e. *exercitus, qui non conſpirat, conſentit, duci: non eodem modo afficitur atque ille.* Jamblichus Vit. Pythag. §. 167: ἀρχὴ τοίνυν ἐστὶ δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον καὶ ἐγγυτάτω ἑνὸς σώματος καὶ μιᾶς ψυχῆς ὁμοπαθῶν πάντας, καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ (lege

τῷ αὐτῷ vel τοῦ αὐτοῦ) τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἀλλότριον. Verbum eſt in Plutarchi Opp. Mor. p. 96. E. Vit. p. 203. B. συνομοπαθεῖν. Adjectivum ὁμοπαθὴς habet Plutarchus Opp. Mor. p. 96. D. 491. A. 708. D. 921. D. Ariſtoteles Problem. V. 22. Cognatum eſt verbum συμπαθᾶν, et ſæpe promiſcue uſurpatum, ut alia ejuſdem compoſitionis, veluti ὁμοσκηνέω et συσκηνέω, et cætera: quamquam differunt et ratione differentiæ ipſarum præpoſitionum ὁμοῦ et σὺν, et uſu accurate loquentium. Et primum quidem in ὁμοῦ major eſt vis conjunctionis, eſt *ſimul pariter, eodem loco et tempore, eademque cauſſa*: σὺν, *cum*, nude habet *ſocietatem actionis, paſſionis, loci*. Ergo in his verbis hanc differentiam obſervavimus: ὁμοπαθᾶν dicitur de propinquis et conjunctis, illud etiam de remotis ac disjunctis: hoc de multis, illud etiam de paucis: in hoc una eſt vis per multas res diffuſa eaſque conjungens, in illo multæ res ad unam vim finemque conſpirantes: in hoc intelligitur certa cauſſa partes jungens et ad conſenſum movens, in illo ſubinde vel ſine certa cauſſa res etiam remotiſſimæ mutuo affectu continguntur, unde *ſympathiæ* nomen ſæpe pro inani opinionis commento habitum eſt. Denique quod eſt in *homonymia* et *ſynonymia* diſcrimen, idem ineſt his verbis: ὁμοπαθεῖν, ut *homonymum*, eſt nomen generis diverſas formas continentis et uno notionis nominiſque vinculo conjungentis: in συμπαθᾶν, ut ſynonymia, ſunt diverſæ formæ ejuſdem generis, diverſis nominibus appellatæ, ad eamdem generis nominiſque communionem contendentes.

72. C. Ὑμεῖς δ' ἐκέτι καλὰ—] Iliad. N. 116.

72. C. Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον—] Iliad. E. 171.

72. C. Ὁ δ' Οἰδίπους πῦ—] Euripidis Phœniſſ. 1682.

72. C. Ὁ πολλὰ δὴ τλὰς—] Euripidis Hercul. Fur. 1250. et ſic longe major pars codicum, exceptis Schott. Jannot. πολὺ τλὰς, et T. V. πολύτλας, perperam ex Homerica lectione a librariis invectum cenſet Valckenarius ad Phœniſſ. locum modo notatum. Imitatus eſt Plutarchus Antonio p. 944. D: συναρπαζομένους ὁρῶν ἐκ τῆς πολλὰ δὴ τλάσης Ἑλλάδος ὁδοιπόρους—.

72. D. κελευστικὸν] Nolim mutare contra omnium codicum conſenſum: κέλευσις eſt *adhortatio cum reprehenſione*, quales ſunt hæ modo ex poetis memoratæ: veluti in Plutarcho De Aud. Poet. p. 32. C. In hac re, Iliad. N. 125. —κελευτιόων Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιούς. Heſychius in voc. habet Κελευστιόων, reddens κελευστικῶς ἔχων. Alia dat H. Steph. Theſ. L. Gr. T. I. p. 112. Quod voluit Reiſkius κολευστικὸν, tuerer, ſi major meliorque codicum pars præberet, quamquam in Lexicis non memoratum, tamen ab analogia commendatum et uſu verbi κολεύειν, de quo diximus ad p. 69. E.

72. D. Τί οὖν οὐκ ἄπει] Haud ſcio, an poetæ verſus lateat: Τί οὐκ ἄπει πρὸς τοὺς ἐμοῦ κρείττους—.

72. D. Ἢ ὀλίγον—] Iliad. E. 800.

72. E. ἐν τοῖς Σκυρίοις] Sophoclis: notavimus ad p. 34. D. Hoc loco Κυρίοις, Ald. Moſc. 2. Colleg. Nov. perperam: cæteri recte vulgatum ſervant: pro φῶς—γένους D. habet νῦν—γένος: pro καταισχύνων dant ἀποσβεννὺς Pol. Mez. Var. Lect. Græco-Latinæ, ſine nomine codicis: pro γεγαὼς una Ald. γεγονώς.

p. 73. A. Θουκυδίδης] II. 64. in oratione Periclis: τὸ δὲ μισεῖσθαι καὶ λυπηροὺς εἶναι ἐν τῷ παρόντι, πᾶσι μὲν ὑπῆρξε δὴ ὅσοι ἕτεροι ἑτέρων ἠξίωσαν ἄρχειν· ὅσοις δ' ἐπὶ μεγίστοις τὸ ἐπίφθονον λαμβάνει, ὀρθῶς βουλεύεται. Imitatur Plutarchus Craſſo p. 566. A: δεῖ γὰρ ἐπὶ μεγίστοις οὐ τὸ ἐπίφθονον ἀλλὰ τὸ λαμπρὸν ἐν τῇ πολιτείᾳ λαμβάνειν, μεγέθει δυνάμεως ἐξαμαυροῦντα τὸν φθόνον.

73. A. ὥσπερ ἰατρὸς ὀριμὺ φάρμακον—καλακεχρημένος] διελὼν, ut notavimus, abeſſe poteſt. Operæ pretium referre idem præceptum, *indulgendi in parvulis erroribus, ut admonitio eo magis valeat in corrigendis majoribus perperam factis*, Reip. Ger. Præcept. p. 818. B. ὅπως ἡ τοῦ νουθετεῖν καὶ παρρησιάζεσθαι δύναμις, ὥσπερ φαρμάκου, μὴ κατακεχρημένη μηδ' ἴωλος, ἀλλ' ἀκμὴν ἔχουσα καὶ πίσιν, ἐν τοῖς μείζοσιν μᾶλλον καθάπτηται καὶ δάκνῃ τὰς πολλάς. Rariore uſu verbum καταχράομαι ponitur paſſiva poteſtate: alibi ſemper eſt active: et eſt fere *abuti, abunde uti*: v. c. Opp. Mor. p. 25. A. 430. B. 818. E. ἔστιν ὑμῖν, ἔφη, χρήματα· παρεσκευασάμην γὰρ εἰς

τοὺς χόας, ὥσθ' ἕκαστον ὑμῶν λαβεῖν ἡμιμναῖον· εἰ δὲ εἰς ταῦτα βούλεσθε μᾶλλον, αὐτοὶ καταχρῆσθε τοῖς ἰδίοις. 1003. C. ex Platone Vit. p. 133. C. 152. D. Nicostratus ap. Stob. Serm. LXVIII. p. 427: μηδέ μου δὴ καταγνώτω μηδεὶς, ἐπεὶ κοινότερον τῷ κάλλει καταχρήσομαι, συμβουλεύων αὐτὸ μεταθεῖν· *neque vero me quis reprehendat, quod ratione pervulgata præcipiam de pulcritudine et jubeam eam consectari:* ita legenda hæc verba, in quibus de μεταθεῖν pro μεταθεῖναι reponendo videatur Epistola Critica nostra p. 52. Aristides T. I. p. 378: χρήματα δ' ἡμῖν τὰ μὲν εἰς τὸν ἀπόστολον τὸν καλὸν ἐξανήλωτο, τὰ δ' ἐν τοῖς ἄνω καιροῖς κατεχρησάμεθα. Alia videantur apud H. Stephanum Thes. L. Gr. T. IV. p. 616. et J. Wetstenium ad N. T. 1 Cor. VII. 31.

73. B. τὸ συνεχὲς καὶ φιλαίτιον· ἑταίρου δὲ μικρολογουμένου— ἐνδόσιμον ἕξει—] Reiskius maluit τὸ συνεχὲς τοῦ φιλαιτίου: atqui vulgata hoc ipsum significat; est enim ἓν διὰ δυοῖν: qua de forma notavimus ad p. 43. F. Et in parrhesia συνεχὴς, *assiduus*, laudatur p. 74. C. 62. D. Παρασυκοφαντοῦντος, quamquam est proba vox, et Lexicis vindicata a D. Schotto in Appendice, ex hoc altero Philonis loco; tamen hic nata videtur ex varia lectione παρὰ πάντα pro περὶ πάντα: illud præstat: et est frequentissimus hic errorum fons: de utroque alibi dicemus. Simplex συκοφαντεῖν pro *reprehendere, incusare*, est Opp. Mor. p. 409. C. 610. F. 611. E. 735. E. 1009. F. 1096. E. 1113. C. 1114. D. Vitar. p. 65. F. 664. F. Ἐνδόσιμον, *occasio, incitamentum:* signum et adhortatio incipiendi in certaminibus et musicis et gymnicis: tum ad alias res tralatum: qua de notione docte disseruit Th. Gatakerus ad M. Antonin. XI. 26. Plutarchus Opp. Mor. p. 70. B: καὶ ψόγος ὁμοίων ἐφ' ἑτέροις ἢ ἔπαινος ὥσπερ ἐνδόσιμον εἰς παῤῥησίαν ἐστίν. 131. C. 420. F: Πλάτων αὐτῷ παρέσχε τὸ ἐνδόσιμον, 421. E. 442. C. 704. E. 1012. D. Vit. Homeri §. 136. Aristides T. II. p. 45. Lucianus T. II. p. 226. III. 439. Athenæus XIII. p. 556. A. Ælianus Var. Hist. XIV. 41. ubi quædam annotavit Jac. Perizonius.

73. C. Φιλότιμος] Diximus ad p. 43. A.

73. C. τι, Παιδιὰς] Fortasse subest Comici dictum, Τί παιδιὰς, πότους τε καὶ φλυάρους λέγεις;

73. C. κατ' Εὐριπίδην] Phœniſſ. 532. Jocaſtæ oratio ad filium Eteoclem:

Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ,
Ἐτεόκλεες, προσεῖχεν· ἀλλ' ἡ ἀπειρία
Ἔχει τι λέξαι τῶν νεῶν σοφώτερον.

quod multi vel memorarunt vel imitati ſunt laudati Valckenario ad hunc locum: quibus addatur Julianus Imp. Or. III. p. 124. B: *de lectione antiquorum ſcriptorum*, ὑφ' ἧς ἤδη καὶ νέοι πολλοὶ γερόντων μυρίων σοφιὸν μᾶλλον ἐκτήσαντο τὸν νοῦν καὶ τὰς φρένας· καὶ τὸ δοκοῦν ἀγαθὸν ἐκ τοῦ γήρως ὑπάρχειν τοῖς ἀνθρώποις μόνον, τὴν ἀπειρίαν, δι' ἣν ὁ πρεσβύτης ἔχει τι λέξαι τῶν νεῶν σοφώτερον.

73. C. ὥσπερ ὁ σίδηρος σκληνοῦται τῇ περιψύξει—] Placuit comparatio Plutarcho, ut eam ſæpe ad perſpicuitatem et ornatum diſputationis adhiberet. De Sanit. p. 136. A: ἐπιτρίβεσι τὸ σῶμα ταῖς μεταβολαῖς, ὥσπερ τὸν βαπτόμενον σίδηρον, ὅταν ἐνταθῇ καὶ σιεθῇ τοῖς πόνοις, αὖθις ἐν ἡδοναῖς τηκόμενον ἀμέτρως καὶ διαλαβόμενον: ita enim ultimum verbum corrigendum ex corrupto θλιβόμενον. De Orac. Defect. p. 433. A: περιψύξει τινὶ καὶ πυκνώσει τοῦ πνεύματος, οἷον βαφῇ σιδήρου, τὸ προγνωστικὸν μορίον ἐγγίνεσθαι (leg. ἐντείνεσθαι) καὶ γομοῦσθαι τῆς ψυχῆς οὐκ ἀδύνατόν ἐστι. Ibid. 436. A. Symp. I. p. 622. D: φαιδαλὸς ἀνὴρ τε καὶ μικρολόγος, ἐμπεσὼν εἰς ἔρωτα, καθάπερ εἰς πῦρ σίδηρος, ἀνεθεὶς καὶ μαλαχθεὶς, ἁπαλὸς καὶ ὑγρὸς καὶ ἡδίων. De Primo Frig. p. 954. C. Gryllo 988. D: ἀνδρείας οἷον βαφή τις ὁ θυμός ἐστι καὶ γόμωμα.

73. D. Ἆρ' ἄξια ἐκεῖνα τούτοις παραβάλλειν] Eſt ex eorum genere, quæ veſtigia poetæ prodere videantur: quid ſi hujuſmodi dictum fuit? Ἆρ' ἄξι' ἐς' ἐκεῖνα τούτοις συμβαλεῖν.

73. D. ἀποδιοπομπητέον] *abominanda, monſtri inſtar exportanda.* Egregie illuſtravit hanc vocem Ruhnkenius noſter ad Timæi Gloſſ. Platon. p. 40; ut pauca nobis, præter Plutarchi loca, addenda reliquerit. Defect. Orac. p. 435. A: ἐκ τῶν θεῶν τὴν μαντικὴν εἰς δαίμονας ἀτεχνῶς ἀποδιοπομπούμενοι. Sympoſ. VIII. p. 730. D: —παρ' Ἕλλησι γέγονεν ἀγνείας μέρος ἀποχὴ ἐχθύων, μᾶλλα τῶ δικαίῳ καὶ τὸ περίεργον, οἶμαι, τῆς βράσεως ἀποδιοπομπευμένοις. De Herodot. Malign. p. 860. E: εὔρυθμός τε καὶ πολιτικὸς ὁ μυκτὴρ τοῦ συγγραφέως, εἰς Κᾶ-

ρας ὥσπερ εἰς κόρακας ἀποδιοπομπουμένου τὸν Ἰσαγόραν. Catone Maj. p. 349. F: ἔγνω μετ' εὐπρεπείας ἀποδιοπομπήσασθαι τοὺς φιλοσόφους ἅπαντας ἐκ τῆς πόλεως. Sylla p. 468. E: ἀλῶναι Σάτυρον—ἀχθέντα δὲ ὡς Σύλλαν—ἐκπλαγέντα τὸν Σύλλαν ἀποδιοπομπήσασθαι. Lyſandro p. 442. C: διεμαρτύραντο τοῖς ἐφόροις ἀποδιοπομπεῖσθαι πᾶν τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον. Cæſare p. 718. C: ἐπιτηδὲς γὰρ αὐτὸν (τὸν Κάτωνα) εἰς Κύπρον ἀπεδιοπομπήσαντο. Philo Jud. ap. Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 382. A: τὰς εἰς ὠλεονεξίας ἀφορμὰς ἀποδιοπομπούμενοι. Ib. p. 394. A: καὶ τί θαυμάζομεν, εἰ διὰ τυράννων ὁ θεὸς κακίαν ἀναχυθεῖσαν ἐν πόλεσι καὶ χώραις καὶ ἔθνεσιν ἀποδιοπομπεῖται. Attigerunt uſum verbi etiam Taylorus ad Lyſiam Or. Adv. Andocidem p. 130. et Pierſonus ad Mœrin p. 40. Plena eſt gravitatis oratio Platonis Leg. IX. p. 652. B: de avertendis improbis cogitationibus: ὅταν σοι προσπίπτῃ τι τῶν τοιούτων δογμάτων, ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴθι ἐπὶ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης· ἴθι ἐπὶ τῶν λεγομένων ἀνδρῶν ὑμῖν ἀγαθῶν ξυνουσίας. Quod repoſuit Epictetus Diſſert. II. 18. p. 279: εἶθ' ὅταν προσπίπτῃ σοί τις φαντασία τοιαύτη, Πλάτων μὲν, ὅτι ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις· ἴθι ἐπὶ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης· ἀρκεῖ κἂν ἐπὶ τὰς τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίας ἀποχωρήσας, πρὸς τούτῳ γένῃ—. Convenit illud ſub Zaleuci nomine proditum exordium, quod exſtat in Stobæi Serm. XLII. p. 279: ἐὰν δέ τῳ παραςῇ δαίμων κακὸς τρέπων πρὸς ἀδικίαν, διατρίβειν πρὸς ναοῖς καὶ βωμοῖς ἢ τεμένεσι, φεύγοντα τὴν ἀδικίαν ὡς δίσποιναν ἀσεβεςάτην ἢ χαλεπωτάτην, ἱκετεύοντα τοὺς θεοὺς συναποτρέπειν αὐτήν· ἰέναι δὲ καὶ πρὸς ἄνδρας δόξαν ἔχοντας ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ ἀκουσόμενος περὶ εὐδαίμονος βίου καὶ κακῶν ἀνδρῶν τιμωρίας, ἵνα ἀποτρέπῃ τῶν ἀδίκων ἔργων.

73. D. Εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα—] Iliad. Z. 347.

73. D. ἰατρὸς—καςορίῳ καὶ σκαμμωνίῳ] Eadem ſimili comparatione adhibuit ſupra p. 55. A. 69. B. In hoc argumento Cicero Off. I. 38: —*ut ad urendum et ſecandum, ſic ad hoc genus caſtigandi raro invitique veniemus: nec umquam, niſi neceſſario, ſi nulla reperietur alia medicina.*

73. E. ἐν ᾧδει] Videatur annotatio ad p. 66. B.

73. E. ἀμωσγέπως] *Utcumque, aliquo modo:* non niſi forma differt ab ἀμηγέπη, de quo ſupra diximus p. 71. F.

Nunc ſemel hujus formæ, Plutarcho frequentiſſimæ, loci notentur. Sic igitur Opp. Mor. p. 32. E. 75. B. 86. F. 96. E. 199. F. 374. C. 423. B. 428. F. 455. B. 485. A. 508. F. 560. B. 614. A. 621. D. 634. B. 667. A. 709. B. 729. E. 793. D. 810. E. 818. F. 953. A. 934. D. 960. A. 975. E. 1022. E. 1050. C. 1112. A. Vitar. p. 139. A. 166. C. 204. E. 255. C. 305. D. 538. B. 550. D. 559. C. 590. A. 623. A. 629. C. 647. E. 654. B. 734. D. 771. A. 797. C. 846. E. 914. E. 1054. C. 1061. A.

73. E. ἀφιεμένους] Referendum ad reprehendentes, non ad reprehenſos: *debent reprehendentes deſiſtere a deteriore cauſſa peccati reprehenſis objicienda, et ipſi excogitare illiſque præbere boneſtiorem cauſſam, qua ſe purgent.* Ἀφίεσθαί τινος, *deſiſtere incepto*: Vit. p. 320. B. 454. A. 614. D. 626. B. 649. A. Opp. Mor. 151. B. 185. A. 225. C. 239. E.

73. E. Δαιμόνι'—] Iliad. Z. 326.

73. F. —σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι—] Iliad. I. 109.

73. F. ἡδικώτερον] Reddidi, *magis ad mores valet*, i. e. *majorem vim placendi, majorem ſignificationem benevolentiæ, habet.* Videatur animadverſio ad p. 20. E. 66. B.

73. F. Οὐκ ἐπίσησας] *Non attendiſti.* Videtur eſſe proverbiale. Cicero Attic. XIII. 38: *ſed fortaſſe*, οὐκ ἐπίσησεν. De verbo diximus ad p. 32. B. 40. B.

p. 74. A. ἡ θεραπευτικὴ παῤῥησία—ἡ δὲ πρακτικὴ—] θεραπευτικὴ, *ſanans*, eſt modo memorata, quæ in ſanando vitio verſatur: πρακτικὴ, *activa*, eſt mox memoranda, quæ in avertendo peccato cernitur: ſed peccatum quum ſit duplicis generis, vel committendi male facti, vel omittendi bene facti; quomodo hæc pars magis πρακτικὴ parrhefia, quam illa modo dicta θεραπευτικὴ, non ſatis apparet; igitur Mez. pro πρακτικὴ malebat προθεραπευλικὴ, ex Amyoto ſuſceptum, credo, qui habet *pour la prevenir*. Cogitavi aliquando προτρεπτικὴ, *adhortatoria*: ſed quum hoc valeat magis ad incitandum, quam ad avertendum, alia circumſpexi, προνοητικὴ, προληπτικὴ, προκαταρκτικὴ: quorum horum fortaſſe minime alienum ſit ab hoc ut conjunctum cum θεραπευτικὴ in eodem artis genere: v. c. Galenus De Suis Libr. T. I. p. 42. C: ἐκ τῶν προηγουμένων τῆς θεραπευτικῆς

πραγματείας ἐσί—καὶ τὸ περὶ τῶν προκαταρκτικῶν αἰτιῶν. Conferatur Fœſius Œcon. Hippocr. p. 320. Plutarchus Adv. Stoic. p. 1056. B: προκαταρκτικὴν μόνον ἐποιεῖτο τὴν εἱμαρμένην—.

74. A. ἱσαμένους] Hoc certe mutandum in ἵσασθαι: φερομένοις ſi codices darent, acciperem; non dantibus, acquieſco in φερομένην: interpretor, *et adverſus quemdam eorum impetum, cum vehementia ruentem, contra obſiſtere:* φέρεσθαι, *rucre, cum impetu ferri*, frequens eſt, et ſupra attigimus: ἵσασθαι πρός τι, *reſiſtere alicui:* Plutarchus Fragm. I. 4. p. 461: ἱσάμεθα πρὸς τὴν διάδοσιν τοῦ πάθους, *reſiſtimus progreſſui mali.* Æmil. Paul. p. 259. C: πρὸς τὸν πόλεμον ἔστη, *bello reſtitit*, niſi accipiendum *applicuit ſe bello*, ut Demoſthene 856. A. πρὸς τὸ κοινὸν ἱσάμενον, *applicantem ſe reipublicæ:* Euſebius Præp. Evang. XI. p. 509. A: ἵσαται πρὸς τοὺς διὰ τῶν Ἀριστοτέλους τὰ Πλάτωνος ὑπισχνουμένους: *opponit ſe iis, qui per Ariſtotelica placita doctrinam Platonis ſe tueri profitentur.* XIV. p. 737. A: πρὸς οὓς καὶ ἐριστικῶς ἱσάμενος, *quibus ſe contentioſe opponens.* Addatur Abreſchius Dilucid. Thucyd. p. 281. Jam ἐξ ἐναντίας, *adverſus quem obſiſtere contra*, item uſitata dictio Plutarcho: Solert. Animal. p. 978. C: μάχεται ἐξ ἐναντίας. Adv. Stoic. 1045. C. Alcibiad. 208. B: ἐξ ἐναντίας μετὰ τῶν ὅπλων ἐπιφερομένους. Pelopid. 286. D: συνέπιπλον ἐξ ἐναντίας αὐτοῖς. Eumene p. 587. B: τῶν ἵππων ἐξ ἐναντίας βίᾳ συμπεσόντων. Arato p. 1036. E. Aliquid monuimus etiam Bibl. Crit. Vol. III. Part. II. p. 34.

74. B. διὰ τὸ δεῖπνον] Quid ſibi hoc velit, vellem item explicaſſent viri doctiſſimi, qui hunc Sophoclis locum tractarunt Toupius Ep. Crit. p. 133. et Brunckius in edit. Sophoclis T. II. Fragm. p. 10. Eſt quidem hic locus ex Sophoclis Συνδείπνῳ, *Convivio, Cœna.* Sed nil conſtat, in illa fabula Achillem inductum fuiſſe iratum διὰ τὸ δεῖπνον, *propter cœnam:* niſi ergo, ut in Satyrico dramate, hoc ridiculi cauſſa finxit poeta, pro celebrata illa iræ cauſſa propter raptam Bryſeidem, fruſtrationem cœnæ aut ſimilem jocularem cauſſam ſubſtituens: niſi, inquam, hoc fecerit poeta, de quo ſtatuere non poſſumus, haud inepta ſit

ſuſpicio, hæc verba vel a Plutarcho ita ἐν τῷ Δείπνῳ nomini Σοφοκλεῖ ſubjecta, vel a quodam librario profecta fuiſſe.

74. B. οὐ μέναν καλόν.] Ariſtides, qui hanc ad Achillem legationem Iliadis lib. IX. proditam in declamationem convertit, T. II. p. 425. item Sophoclis in animo habuiſſe videtur fabulam: certe duos habet locos, quorum altero alteram lectionem confirmes: veluti, ὐ μέναν, p. 435: ἀλλὰ τί φήσουσιν οἱ Τρῶες; ἀλλ' οὐ, φεύγων σε φοβούμενον, ὁρῶντα οὐδεμίαν σωτηρίαν ἐὰν μένῃς: alterum θυμαίνων p. 437: σὲ δὲ ἀπειλεῖ (Ἕκτωρ) καθεύδοντα λήψεσθαι· πάντως δὲ οὐδὲ τὸν Δάρδανον τὸν ἑαυτοῦ πρόγονον, οὐδὲν εἶναι χείρω τοῦ Αἰακοῦ τοῦ σοῦ· σέ τε σκήπτεσθαι τὴν μῆνιν, τὸ δὲ ἀληθὲς, αὐτὸν ὀρρωδεῖν.

74. B. παροξυνῶσι] *Impellere ſolent*; ſæpe in laude ponitur tertia perſona pluralis indicativi præſentis activi: de quo uſu notavimus quædam ad p. 50. B.

74. B. ἐξεταζόμενοι] *præbentes ſe, exhibentes ſe.* Elegans uſus verbi inſerviens periphraſi, pro ὄντες, ſed ita, ut notio *famæ, cognitionis*, et *judicii apud alios homines*, ſubſit: *ſpectari, cenſeri in aliquo ordine, cognoſci, ſpectandum ſe præbere, oſtendere.* Plutarchus Adv. Stoic. p. 1069. C: ἐν τούτοις ἐξετάζονται τοῖς ἀδιαφόροις, *in his indifferentibus eorum ſtudium cognoſcitur.* Æmil. Paulo p. 275. B. *Alexandrum Perſei filium aiunt*, ὑπογραμματεύειν τοῖς ἄρχουσιν ἐπιδέξιον καὶ χαρίεντα περὶ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν ἐξεταζόμενον, *ſcribam fuiſſe magiſtratibus in eoque miniſterio dexterum et bonum cognitum eſſe.* Pompeio p. 626. C: ἔχαιρε γὰρ αὐτῷ ὁ δῆμος μετὰ θρίαμβον ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἐξεταζομένῳ· *quod ſe in Equitibus cenſendum præberet*: quamquam hæc magis ad propriam ſignificationem accedit, ut p. 630. B. Ad rem præſentem pertinet Demoſthenes Orat. De Falſa Leg. p. 214. C: μετὰ τῶν μηδὲν ἠδικηκότων ἐξετάζεσθαι, *ſpectari, haberi inter innocentes*; item alibi ſæpius. Philo Jud. ap. Euſeb. Præp. Ev. VIII. p. 379. D: ἐπανίασι χαίροντες οὐχ ἧττον τῶν ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἐξεταζομένων ἀγῶσιν· *quam ii, qui verſantur in gymnicis certaminibus.* Maximus ib. VII. p. 337. D: ἀδύνατον γὰρ ἐν διαςάσει ἐξετάζεσθαι ἀπό τινος, ἐκ ὄντος ἐτέρου καθ' ὃ ἡ διάςασις ἑκατέρου γίνεται: *non poteſt quid in diſtantia ab alio*

intelligi, nisi sit aliud, a quo alterius distantia fiat. Dion Chrysost. Or. XX. p. 262. B: εἴ τις ἄλλος, ἐν πόλει δέον ἐξετάζεσθαι, καὶ αὐτὸν ἄρχειν καὶ ἀρχαῖς ὑπηρετεῖν—μὴ βούλοιτο, *si quis, qui in civitate spectari debeat, civis haberi velit*—. Aristides T. I. p. 154: Ἐπιδαυρίων δὲ καὶ Σικυωνίων σὺν Κορινθίοις ἐξεταζομένων, *quum Sicyonii et Epidaurii cum Corinthiis conjuncti sint*: ubi plane lepida est Jebbii emendatiuncula, ἐξεταιριζομένων legere jubentis: ibidem, p. 480. ὑμῶν—τῶν σὺν ἡμῖν τοῖς Ἕλλησιν ἐξεταζομένων—μηδένα ποιεῖσθαι λόγον, *nullam rationem habere vestrum, qui nobiscum Græcis conjuncti estis*. Sic T. II. p. 179. 234. Lucianus T. II. p. 237. Jamblichus Vit. Pythag. §. 223: ἐν παντοδαπαῖς τύχαις ἐξεταζόμενοι τὸ αὐτὸ ἦθος ἀδιάφορον διεφύλαττον· forte ἀδιάφθορον, *incorruptum*. Julianus Imp. Epist. XXV. p. 397. D: πέφυκε γὰρ τοὺς ἔν τινι μερίμνῃ ἐξεταζομένους περιδεῖσθαι τὴν διάνοιαν. Addatur Suidas in voce.

74. C. συνεχεῖς] Vide ad p. 73. B.

74. C. ὥσπερ Διογένης ἔλεγεν—] Diogenis auctoritate laudat iterum Plutarchus De Profectu Virt. p. 82. A: Διογένης ἔλεγε, τῷ σωτηρίας δεομένῳ ζητεῖν προσήκειν ἢ φίλον σπουδαῖον ἢ διάπυρον ἐχθρόν, ὅπως ἐλεγχόμενος ἢ θεραπευόμενος ἀποφεύγῃ τὴν κακίαν. Antistheni tribuit De Capienda ex Inimicis Util. p. 89. B: —ὁ Ἀντισθένης εἶπεν, ὅτι τοῖς μέλλουσι σώζεσθαι ἢ φίλων δεῖ γνησίων, ἢ διακπύρων ἐχθρῶν· οἱ μὲν γὰρ νουθετοῦντες τοὺς ἁμαρτάνοντας, οἱ δὲ λοιδοροῦντες ἀποτρέπουσι. A Græco auctore sumsit Cato Major, paulumque immutavit, Græcorum, ut videri volebat, contemtor: cujus hoc dictum refert Cicero De Amicitia XXIV: *Scitum enim est illud Catonis, ut multa: Melius de quibusdam acerbos inimicos mereri, quam eos amicos, qui dulces videantur: illos verum sæpe dicere, hos numquam.* Non injucundum fit conferre admonitionem diserti doctoris Christiani ex hoc fonte ductam, Johannis Chrysostomi Homil. III. De Davide et Saule T. II. p. 871. C: ἵνα μάθητε ὅτι ὅσα οὐ ὠφελοῦσι φίλοι ἐπαινοῦντες καὶ χαριζόμενοι, τοσαῦτα ὠφελοῦσιν ἐχθροὶ κακῶς λέγοντες, κἂν ἀληθεύωσι, μόνον ἂν εἰς τὸ δέον ἡμεῖς ταῖς κατηγορίαις χρῆσθαι βουληθῶμεν· οἱ μὲν γὰρ φίλοι πολλάκις καὶ πρὸς χάριν κολακεύουσιν· οἱ δ' ἐχθροὶ τὰ ἁμαρτήματα εἰς μέσον ἄγουσιν· ἐπειδὴ

γὰρ ὑπὸ φιλαυτίας ἡμεῖς τὰ ἡμέτερα πλημμελήματα οὐχ ὁρῶμεν, ὑπὸ τῆς ἔχθρας ἐκεῖνοι πολλάκις ἡμῶν ἀκριβέστερον θεασάμενοι καὶ ἀναδίδαντες, εἰς ἀνάγκην ἡμᾶς ἐνέβαλον διορθώσεως, ᾗ γέγονεν ἡμῖν ἡ ἔχθρα μεγίστης ὠφελείας ὑπόθεσις, οὐ μόνον ὅτι μιμησκόμενοι παρ' ἐκείνων νοοῦμεν ἡμῶν τὰ ἁμαρτήματα, ἀλλ' ὅτι αὐτὰ καὶ ἀποτιθέμεθα. Eodem refertur dictum Philonis Jud. Quis Rer. Div. Hæres p. 503. C: ὁμοίως γὰρ οὔτε ἔπαινοι τῶν ἀγαθῶν, καὶ οἱ ψόγοι τῶν μοχθηρῶν ὠφελοῦσιν. Σώζεσθαι hanc habet notionem in hoc dicto, quæ convenit cum illa apud eccleſiaſticos frequentata, *ſervare ſe, ſalutem ac felicitatem animo a vitiis vel purgando vel integro ſervando conſequi.* Plutarchus De Ira Cohib. p. 453. D: καὶ μὴν ὧν γε μεμνήμεθα Μεσσηνίου καλῶν ἔν ἐστιν, ὦ Σύλλα, τὸ δεῖν ἀεὶ θεραπευομένους βιοῦν τοὺς σώζεσθαι μέλλοντας. De Auditione p. 46. E: καλὴν ἀρχὴν πρὸς τὸ σωθῆναι, τὸ αἰδεῖσθαι παρὰ τῆς φύσεως ἔχοντας. De Profect. Virtut. p. 82. D: ὁ δὲ προκόπιων ἀληθῶς, καὶ τὸν Ἱπποκράτην παράδειγμα ποιεῖται, τὸ περὶ τὰς ῥαφὰς ἀγνοηθὲν αὐτῷ τῆς κεφαλῆς ἐξαγορεύσαντα καὶ γράψαντα, λογιζόμενος ὅτι δεινόν ἐστιν ἐκεῖνον μὲν, ὅπως ἂν ἕτεροι μὴ τὸ αὐτὸ πάθωσιν, αὑτοῦ τὴν ἁμαρτίαν κατακρῖναι· αὐτὸν δέ τινα μέλλοντα σώζεσθαι μὴ τολμᾶν ἐλέγχεσθαι μηδ' ὁμολογεῖν τὴν ἀβελτηρίαν ᾗ τὴν ἀμαθίαν. Æmil. Paulo p. 257. E: ταῦτα μὲν οὖν ἡ ἱστορία λογίζεσθαι ᾗ παρεπισκοπεῖν δίδωσι τοῖς σώζεσθαι βουλομένοις. Fluxit a Platonis conſuetudine: Theætet. p. 128. G: οὐ λῆροί εἰσι, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες οἵους δεῖ ἐν πόλει τοὺς σωθησομένους. Leg. IX. p. 662. F: χρὴ περὶ τῶν τοιούτων πάντα ἄνδρα καὶ γυναῖκα καὶ παῖδα ἀεὶ διανοεῖσθαι, τὸ πρεσβύτερον ὡς οὐ σμικρᾷ τοῦ νεωτέρου ἐστὶ πρεσβευόμενον, ἔν τε θεοῖσιν ᾗ ἐν ἀνθρώποις μέλλουσιν σώζεσθαι καὶ εὐδαιμονεῖν. VI. p. 616. B: ταῦτα οὕτω διὰ ταῦτα, ὦ φίλοι, ἀναγκαῖον τὴν μέλλουσαν σώζεσθαι δρᾶν πόλιν. Apolog. Socr. p. 365. B: οὐ γάρ ἐστιν ὅστις ἀνθρώπων σωθήσεται ἔτε ὑμῖν ἔτε ἄλλῳ ὑδενὶ πλήθει γνησίως ἐναντιούμενος καὶ διακωλύων πολλὰ ἄδικα ᾗ παράνομα ἐν τῇ πόλει γίγνεσθαι· ἀλλὰ ἀναγκαῖόν ἐστι τῷ ὄντι μαχούμενον ὑπὲρ τοῦ δικαίου, εἰ μέλλει ὀλίγον χρόνον σωθήσεσθαι, ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. Jamblichus Vita Pythag. §. 201: ἀναγκαῖον εἶναι τὸς σωθησομένους τῶν νέων προσέχειν ταῖς τῶν πρεσβυτέρων ᾗ καλῶς βεβιωκότων ὑπολήψεσί τε ᾗ δόξαις.

74. D. ἐνέβρεξαν—καὶ κατῴκησαν] *irrigant—ac perfundunt.*

De priore verbo notavimus ad p. 42. C: ibidem citatus Antyllus ap. Stob. p. 550. pro καταιονήσεις poſuit καταντλήσεις. Athenæus I. 24. D: ἐκ τῶν κατὰ κεφαλῆς καταιονήσεων, *ex perfuſionibus capitis:* quem locum repoſuit Suidas in voce. Philo Jud. De Providentia ap. Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 395. A: —ἀνδ' ὕδατος ἐλαίῳ καταιονούμενοί τινες τῶν ἀπειροκάλων, εἰς τοὔδαφος ῥανίδας ἀποςάζουσιν. Dion Chryſ. Or. XVII. p. 248. B: τὰ γοῦν φλεγμαίνοντα τῶν σωμάτων οὐκ εὐθὺς ἐνέδωκε τοῖς τὴν πρώτην καταιόνησιν, ἀλλ' ἂν συνεχῶς ποιῇ τις, ἐμαλάχθη καὶ ῥᾷον ἔχειν. LXXVII. p. 653. A: Δημόδοκος ὁ Κροτωνιάτης (Δαρεῖον) —καταπλάτῃων καὶ καῖαιονῶν καὶ τὰ ἄλλα ἐπιμεληθεὶς, δι' ὀλίγων ἡμερῶν ὑγιῆ ἀπέδαξε. Demodoci nomen notius erat e Socraticorum lectione Dioni, quam Democedis, ut eſt in auctore Herodoto III. 130. ubi hæc ſane loco præſenti conveniunt —ἤπια μετὰ τὰ ἰχυρὰ προσάγων, ὕπνω τέ μιν λαγχάνειν ἐποίεε, καὶ ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ ὑγιέα μιν ἐόντα ἀπέδειξε. Lucianus in Lexiphane T. II. p. 328. habet, ſed non ut ejuſmodi quod ridiculi cauſſa ponat. Alia petantur ab H. Stephano Theſ. L. Gr. T. I. p. 179; et Th. Gatakero ad M. Antonin. V. 9. p. 151: J. Pierſono ad Mœrid. p. 73.

74. D. ἀποτρέχουσιν] Ductum e proverbiali dictione βαλόντα ἰκφεύγειν, *emiſſo telo aufugere:* quod notavimus ad p. 548. B. De Ser. Num. Vind. editionis ſingularis p. 6.

74. D. διαχέουσιν] *diffundunt, mulcent:* expoſuimus verbi vim ad p. 564. B. De Ser. Num. Vind. editionis ſingularis p. 103.

74. E. ἐπιλεαίνοντες καὶ γανοῦντες] De illo diximus ad p. 67. B: de hoc, p. 42. B. 48. C.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN PLUTARCHI LIBRUM

DE SENTIENDO PROFECTU IN VIRTUTE.

P. 75. A. ΠΩΣ ΑΝ ΤΙΣ ΑΙΣΘΟΙΤΟ ΕΑΥΤΟΥ ΠΡΟΚΟΠΤΟΝΤΟΣ ΕΠ' ΑΡΕΤΗ.] Memoratur in Lampriæ Catalogo Num. LXXXVI. ubi reliqua verba ſunt eadem, ultima diverſa, πρὸς ἀρετήν. In Macarii Chryſocephalæ Rhodonia apud Villoiſonum Anecdot. Gr. T. II. p. 10. item ultimis tantummodo diverſitas, ἐπ' ἀρετήν. Aliter Sopater in Eclogis apud Photium Cod. CLXI. p. 341. —ὅπως ἄν τις συναίσθοιτο ἑαυτῷ πρὸς ἀρετὴν ἐπιδόντος.

Diſputatio ſpectat adverſus Stoicos, eos certe, qui progreſſum ad ſapientiam carere levatione vitiorum contendebant: quo nomine Stoicos reprehendens Cicero De Finibus IV. 25. et Plutarchus Adv. Stoic. p. 1062. C, D. 1067. F. maxime ſignificant Zenonem, Chryſippum, et qui hos ſequebantur: non quidem Panætium, Poſidonium, alioſque ſimiles, qui illius ſcholæ ſeveritatem temperarent humanitate, et ad communem ſenſum accommodarent: quo in genere etiam cenſendi ſunt recentiores, quorum ad nos venerunt ſcripta, Seneca Epiſt. LXXV: Epictetus Diſſ. I. 4. et alibi: M. Antoninus: qui fere ubique ita loquuntur de progreſſione, ut eam non modo cum levatione

malorum et adeptione bonorum, ſed et cum ſenſu conſcientiaque utriuſque conjungant.

Adverſus Stoicos alii ſunt Plutarchei libri: v. c. Περὶ Στωικῶν ἐναντιωμάτων, p. 1033: ὅτι παραδοξότερα οἱ Στωϊκοὶ τῶν ποιητῶν λέγουσιν, cujus non niſi compendium exſtat, p. 1057: Περὶ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν πρὸς τὰς Στωικάς, p. 1058: Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα, τὰ χερσαῖα, ἢ τὰ ἔνυδρα: et fuerunt, περὶ συνηθείας πρὸς τοὺς Στωικούς, memoratus in Lampriæ Catalogo, Num. LXXVI: Στωικῶν καὶ Ἐπικουρείων ἐκλογαὶ καὶ ἔλεγχοι, ib. CXLIV: Αἰτίαι τῶν περιφερομένων Στωικῶν περὶ ἡμερῶν, ib. CXLV: Περὶ τοῦ πράττειν ἑπομένως, πρὸς Χρύσιππον, ibid. CXLVII: Περὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν, πρὸς τοὺς Στωικούς. Ipſe Plutarchus profitetur ſe ſcripſiſſe contra Chryſippum *de contraria ratione ponenda*, De Repugn. Stoic. p. 1036. A. et *pro Platone*, ibid. p. 1040. A. quæ ſcriptiones utrum ſingulares fuerint, an illarum perditarum partes, ſtatuere non licet.

75. A. Τίς τῶν λόγων—σώσει τὴν—] *Quæ ratio, quæ philoſophiæ ſecta et ſententia, quæ via et cauſſa, ſervabit ac retinebit ſenſum conſcientiamque progreſſionis ad virtutem? ſi progreſſiones nullam faciunt ſtultitiæ remiſſionem—*. Rem ipſam modo attigimus. Cicero De Fin. IV. 24: *Levatio igitur vitiorum magna fit iis, qui habent ad virtutem progreſſionis aliquantum. Veſtri autem (Stoici) progreſſionem ad virtutem fieri aiunt, levationem vitiorum fieri negant.* Λόγος σώζει τι, *ſententia ſervat aliquid*, id eſt, *retinet ac tuetur, non tollit ac negat.* Similiter Ariſtides Orat. Platon. I. p. 32: τίς ἂν οὖν λόγος μᾶλλον σώσειε τὸ γιγνόμενον· *quæ igitur ratio rem ipſam magis ſervet?* Unum ex omnibus vocabulis λόγος latiſſime patet, plurimaſque habet ſignificationes, quarum quædam hoc in loco cernuntur. *Secta philoſophiæ*, eſt Opp. Mor. p. 438. D. Vit. 763. E. 1001. A. 1002. A. *Ipſa philoſophia*, Opp. Mor. 76. C. 77. E. 82. F. *Pars philoſophiæ*, ut ὁ φυσικὸς λόγος pro τόπος, et ſimilia, Opp. Mor. 138. B. 874. D. 882. B. 892. D. Vit. 154. C. 668. A. *Doctrina et auditio philoſophiæ*, Opp. Mor. 38. C, D. 39. A. 42. B. 44. D. 80. A. *Placitum philoſophiæ* in dictione λόγος καὶ δόγμα, Opp. Mor. 1118. A. 1119. C.

1125. B. 1126. E. et similiter Vit. 1022. E. Λόγος ἡ φιλοσοφία, *philosophiæ ratio*, Opp. Mor. 82. F. Vit. 963. C. 965. A. In his memoratis locis, λόγος habet adjunctam vim aliquam *rationis*, quæ distinguitur ab ἔργῳ, πράξει, *opere et actione*, ut *usus* et *ratio*, vulgo *theoria* et *praxis* opponuntur, atque ita differte in præsente loco est: nam si nulla est levatio vitiorum *re ipsa*, sequetur, ut nulla *ratio ac theoria* progressionis conscientiam tueri ac demonstrare possit; atque ita λόγος compluribus in locis opponitur χρείᾳ, *usui*, et πράξει, *actioni*, Opp. Mor. 79. F. 81. A. 83. E. 84. A. 86. A. 137. E. 172. C, D. Vit. 305. D. Σώζειν τι, *in disputatione ac doctrinæ sententia quid retinere, tueri, non tollere*: sic De Stoic. Repugn. p. 1040. C: τοὺς ἀγαθὸν, ἀλλὰ μὴ τέλος, τιθεμένους τὴν ἡδονὴν, ἐνδέχεται σώζειν καὶ τὴν δικαιοσύνην: *iis, qui voluptatem non finem, sed bonum esse statuunt, licet servare ac retinere justitiam.* 1042. A: οὐ πᾶσαν ἀρετὴν ἄνευ τῆς δικαιοσύνης σώζεσθαι νομίζει. Adv. Stoic. p. 1070. D: εἰ μέν τις ὑπόθοιτο τὴν ἡδονὴν τέλος, οὐκ οἴεται σώζεσθαι τὸ δίκαιον. 1084. A. σῶσαι καὶ διαφυλάξαι τὰς αὐξήσεις. Neque βελτιοῦσθαι, *meliorem fieri*, rarioris nec elegantioris est usus. Plutarchus iterum posuit in hoc libro p. 85. C: ἀνδρὶ βελτιουμένῳ τὸ ἦθος. Sympos. VII. p. 702. B. τῆς βελτιώσεως. Hierocles Commentar. in Aur. Carm. p. 20: de dæmonum genere, οὔτε προκοπῇ βελτιωθὲν ἐξ ἀνθρώπου· *neque profectu ex humana conditione in meliorem evehitur.* Clemens Alexandr. Stromat. VII. p. 700. D. φιλοσοφία ψυχῆς βελτιωτική· et p. 701. A. βελτιωτικὴν ἐνδεικνύμενος διαφοράν. Philoni Judæo frequens: v. c. βελτιοῦσθαι p. 23. A. 76. D. 108. D. 135. D. 165. E. 171. D. 188. C. 212. C. 292. B. 353. A. 399. A. 411. A. 440. A. 454. E. 474. C. 538. C. 539. B. 581. B. 589. C. 590. D. 600. D. 606. A. 612. C. 653. A. 664. B. E. 685. D. 746. C. 809. D. 873. E. 880. A. 889. B. 993. B. 999. C. 1048. A. 1056. A. 1075. C. Fragm. p. 656: nec minus βελτίωσις, p. 23. E. 29. A. 122. D. 132. A. 139. E. 149. E. 150. A. edit. Mang. p. 185. 211. B. 352. A. 353. B. 387. A. 429. D. 537. B. 574. D. 662. D. 707. A. 760. E. 838. B. 848. B. 853. C. 875. A. 904. D. 920. D. 928. E. 937. C. 950. C. 998. D.

1001. A. 1047. B. 1058. B. 1063. C. 1122. E. 1149. C. Fragm. 652. 670.

75. A. ὦ Σόσσιε Σενεκίων] C. Soſſius Senecio, apud Trajanum Cæſarem, tertium vel quartum ſub eo Conſul fuit: qua de quæſtione videatur Tillemontius in Hiſtoria Imperatorum T. II. p. 80. et 211. Præter hunc librum Plutarchus ei inſcripſit Sympoſiacorum libros, qua de cauſſa in iis ſubinde viri nomen appellationemque poſuit, v. c. p. 612. C, D, E. 622. C. 629. C, D. 635. E. 636. E. 644. E. 666. D. 673. C. 686. A. 697. C. 716. B. 748. D: Vitas etiam quaſdam Parallelas, Theſei et Romuli p. 1. A: Demoſthenis et Ciceronis p. 846. B: Dionis et Bruti p. 958. B.

75. B. Μολιβδὶς ὥσπε] Hinc retulit Eraſmus in Adagium, *Eadem penſari trutina*, p. 1111. Ex Tragico quopiam ſumtum putat H. Stephanus Appendice ad Theſ. L. Gr. p. 1467: nec repugno. Unus Moſc. dat μολυβδίς.

75. C. ἀπολειπτέον] *ſtatuendum, relinquendum, non negandum:* frequens hac ſignificatione Plutarcho καταλείπειν τι de philoſophis, qui *aliquid aiunt et ſtatuunt, non tollunt.* Opp. Mor. p. 370. F. 419. A. 560. F. 716. E. 718. B. 746. D. 882. D. 907. C. 922. D. 947. E. 948. A. 1003. E. 1034. C. 1038. D. 1039. C. 1040. D, E. 1041. A. 1043. D. 1046. D. 1059. E. 1079. A. E. 1080. A. 1081. C. 1084. B. 1088. A. D. 1092. B. 1096. E. 1111. B. 1112. C. 1113. D. 1116. A. 1119. E, F. 1120. B. Sic et Latini *relinquere:* Lucretius V. 1238. Auctor ad Herenn. II. 29. Hoc loco habet C. et Venetus a ſecunda manu ὑπολητέον: Coll. Muret. ἀπολητέον: Mez. et V. ὑπολειπτέον.

75. D. ἀκαρεῖ] Hoc quamvis præponendum priori ἀκαρῇ, tamen poſtponendum illi a Xyl. et Mez. prodito ἐν ἀκαρεῖ, quodque recepiſſem, ſi alius codex aſſenſiſſet, quippe magis ab uſu commendatum, v. c. Ariſtidis T. I. p. 286. et confirmatum exemplis a P. Weſſelingio ad Diodor. Sic. T. I. p. 198. Nec tamen deeſt alteri teſtimonium: v. c. Plutarchi, mox F. ex cod. Veneto, et in Sertorio p. 576. B: ἀκαρεῖ καὶ σὺν ἀδεεῖ πόνῳ, *puncto temporis et*

ſine labore. Aliud eſt ἀκαρὲς in Nominativo, et Accuſativo, paululum, momentum temporis minimum, idque Plutarcho ſatis frequens: de quo alibi notabimus.

75. D. περὶ τῦ διαλελῆθότος] De Stoic. Repugn. p. 1042. E. ſeq. Τἀγαθὰ πρὸς τὰ κακὰ τὴν πᾶσαν ἔχειν διαφορὰν, ὁμολογεῖ Χρύσιππος·—αἰδητὰ δ' εἶναι τἀγαθὰ ἢ τὰ κακὰ, φησὶν ἐν τῷ προτέρῳ περὶ τέλους·—ὅτι δὲ μάχεται τοῖς περὶ τὸν διαλελῆθότα σοφὸν, τίς ἐκ ἂν ὁμολογήσειεν; Αἰδητῦ γὰρ ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ μεγάλην πρὸς τὸ κακὸν διαφορὰν ἔχοντος, τὸν ἐκ φαύλου γινόμενον σπουδαῖον ἀγνοεῖν τοῦτο, καὶ τῆς ἀρετῆς μὴ αἰδάνεσθαι παρύσης, ἀλλ' οἴεσθαι τὴν κακίαν αὐτῷ παρεῖναι, πῶς οὐκ ἔστιν ἀτοπώτατον: idem placitum Stoicorum confutatur Adv. Stoic. p. 1062. B. C. E. 1067. B. Attigit et Stobæus Eclog. Eth. p. 183. loco, ut videtur, corrupto, nec ſanato in Heerenii editione p. 234. et ſeq. Γίγνεσθαι δὲ καὶ διαλελῆθότα τινὰ σοφὸν νομίζουσι, κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους, οὔτε ὀρεγόμενόν τινος, οὔτε νομίζων βουλόμενον ἔν τινι τὸν ἐν τῷ βούλεσθαι ἰδικῶν ὄντα, διὰ τὸ μὴ κρίνειν αὐτῷ παρεῖναι ὧν χρή: hæc referuntur ad ſapientem, qui recens ſapientiam adeptus, non ſentit ſe eſſe jam ſapientem: media dictionis pars habeat corruptelam fortaſſe ita corrigendam, ut νομίζων deleatur tamquam ab antecedente νομίζουσι temere ortum, et reliqua hunc in modum conſtituantur, οὔτε βουλόμενον ἕν τι τῶν ἐν τῷ βούλεσθαι ἰδικῶν ὄντων—. *Putant etiam Stoici eſſe aliquem ſapientem, qui ſe ipſe ignoret ſapientem eſſe in primis temporibus adeptæ ſapientiæ, neque appetentem quid, neque volentem quidquam eorum, quæ propria ſunt in volendo; propterea quod nondum judicet ſibi adeſſe ea, quæ oportet.* Sapiens ὀρέγεται quidem, ſed βούλεται, non ἐπιθυμεῖ: hujus eſt ὄρεξις εὔλογος, quæ dicitur βούλησις: qua de differentia conſtat ex Diogene Laertio VII. 116. Cicerone Tuſc. IV. 6: *vult et appetit* τὰ ἰδικὰ ἐν τῷ βούλεσθαι, *ea, quæ propria ſunt in volendo,* id eſt, *bona:* at nondum hæc vult is, qui adhuc ignorat ſe eſſe ſapientem; nondum enim judicat ſibi adeſſe ὧν χρὴ ea quæ oportet, id eſt, ea quæ ſapientiam et felicitatem continent, facultatem conſequendi boni, non modo fugiendi mali et vitii. Hanc rationem diſertius quis cognoſcat ex alio Stobæi loco p. 174. quem nuper perpurgavimus in

Lyndenii noſtri Diſputatione de Panætio. Chryſippi liber περὶ τοῦ διαλελῃθότος, memoratus Laertio VII. 198. vix de alio, quam hoc, argumento eſſe potuit. Philo Judæus ex doctrina Stoicorum in Libro De Agricult. p. 211. A: —παρὰ τοῖς φιλοσόφοις διαλελῃθότες εἶναι λέγονται σοφοί· τὰς γὰρ ἄχρι σοφίας ἄκρας ἐληλακότας, καὶ τῶν ὅρων αὐτῆς ἅρτι πρῶτον ἁψαμένους, ἀμήχανον εἰδέναι φασὶ τὴν ἑαυτῶν τελείωσιν· copioſius res deinceps exponitur. Neque confundendum aliud placitum, memoratum eidem ſcriptori, De Nomin. Mutat. p. 1050. A: ἐστὶ μὲν ὑπαρκτὸν πρᾶγμα σοφία· ἔστι δὲ καὶ ὁ ἐρασὴς αὐτῆς σοφός· ὑπάρχων δὲ ὅμως ἡμᾶς τοὺς φαύλους διαλέληθεν— quamquam item ex Stoica ſchola eſt ibidem dictus ἀποδιδράσκων σοφὸς, ut alibi oſtendemus. Alius eſt διαλανθάνων, ſyllogiſmus Euclidis Megarici, ibidem nominatus II. 108. de quo ad hunc locum videatur Aldobrandinus, et facundiſſimi J. Facciolati Acroaſis VIII.

75. D. ἀλλ' ἀγνοεῖ—προσμίξασαν] Conſtructio impeditior hunc habet nexum: *ſed ignorat et ambigit, propterea quod ipſum latebat progreſſio, tamquam iter, ipſum ſenſim adducens ad virtutem longo tempore, vitia demente, virtutes addente.* Ἀμφιδοξεῖν, *ambigere*, apud alios, et Plutarchum Opp. Mor. p. 27. D. 561. E. 917. D. Προσμιγνύναί τινά τινι, *aliquem alicui admiſcere*, id eſt, *adjungere, adducere*, uſus eſt exquiſitior apud Plutarchum. Sic De Iſ. et Oſir. p. 357. A: —αὐτὴν ἐρίκῃ ταῖς μαλθακῶς ὁ κλύδων προσέμιξε, *fluctus eam ericæ molliter applicuit.* Arato p. 1031. B. προσέμιξεν αὐτὴν φέρων τοῖς Ἀχαιοῖς, *Sicyonem ſponte adjunxit Achæis.* Artaxerxe p. 1015. A. προσμίξας τῷ ποταμῷ τὸ δεξιὸν, *dextrum cornu applicans fluvio.* Alcibiade 198. D: προσμίξαντας τῇ θαλάσσῃ τὴν πόλιν, *urbem ad mare proferre.* Pyrrho 384. E. Δημητρίῳ τῷ Ἀντιγόνου προσέμιξεν ἑαυτόν· *applicuit ſe ad Demetrium, Antigoni filium.* Phocione p. 744. A: Χαβρίᾳ προσέμιξεν ἑαυτὸν, *applicuit ſe ad Chabriam.* Demoſthene 858. D: τοῖς ἐκ τοῦ ἄστεος πρεσβεύσασι προσμίξας ἑαυτόν. Antonio 916. D. Pindaro etiam dictum Olymp. I. 34. προσέμιξε δεσπόταν κράτει, *dominum ad victoriam perduxit:* unde Horatianum Carm. I. 1. 30: *Me doctarum hederæ præmia frontium Dis miſcent ſuperis—.*

75. D. καταδαρθόντα] Ita editi, nec ex ſcriptis varietas annotata eſt. Atqui ineptum; quippe quod *excoriatum* a καταδέρω, δέρω· at a καταδαρθάνω eſt Aoriſtus 2. κατέδαρθον, καταδαρθών. Et tamen ſimiliter alibi a librariis peccatum: veluti in Plutarchi Quæſt. Rom. p. 264. E. καταδαρθόντα πρὸ τῶν θυρῶν, ἰδὼν κατὰ τὰς ὕπνους ὄψιν. Ariſtophanis Pluto 300: Εἰκῇ δὲ καταδαρθόντα που, *temere autem conſopitum alicubi*. Philone Jud. Legat. Ad Caium p. 998. B: ὁπότε καταδαρθόντα ἐν συμποσίῳ καταθεάσαιτο. Luciano Philopatr. T. III. p. 610: δοκεῖτε ἐπὶ Λευκάδα πέτρην καὶ δῆμον ὀνείρων καλαδαρθέντες, τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν: quibus locis legitima ſcriptura καλαδαρθόντα et καταδαρθόντες reſtituenda eſt. Nam quod Suidas Κατεδάρθη, κατεκοιμήθη· et Heſychius obſtare videtur, v. c. voce Κατεδάρθαι· καταχοιμᾶσθαι· et Ἐδάρθη· ἐκοιμήθη· et Ἐδράθη· κατεκοιμήθη: non tantum apud nos valet, quin putemus vel ipſum pravis exemplorum lectionibus deceptum, vel a librariis corruptum eſſe: donec meliora docebimur, corrigamus Κατέδαρθε· καλεκοιμήθη. Ἔδαρθε· ἐκοιμήθη. Ἔδραθε· κατεκοιμήθη. Certe Δέρεσθαι, Καταδέρεσθαι, numquam ſe nobis obtulit. Ælianus ap. Suid. in voc. Καταδαρθόντι· οἱ τῶν τις ἱερέων ἐδόκει λέγειν—· ubi editiones Æliani exhibent καταδαρθάνοντι. Theocritus Idyll. XVIII. 9: καλέδραθες. XXI. 39: κατέδαρθον. Ariſtides T. I. p. 314. κατέδαρθον χρεὼν ὅσον εἰς ὄναρ. Menander ap. Stob. Geſn. p. 609. Grot. p. 501. κατέδαρθεν εὐδαίμων. Plutarchus Eumene p. 586. C: καλαδαρθὼν ὄψιν εἶδεν ἀλλόκοτον. De Genio Socr. p. 589. D: καταδαρθοῦσιν, *dormientibus*. Amatorio 766. B. καταδαρθών. An Seni Ger. Reſp. 786. D. κατέδαρθεν. Quæſt. Plat. 1009. A: καταδαρθάνειν. De Animæ Procreat. 1026. E: καλαδαρθάνει. Adv. Stoic. p. 1058. A. loco huic plane gemino: ὁ παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς κάκιστος, ἂν οὕτω τύχῃ, πρᾳΰς, δείλης ἄριστος· καὶ καταδαρθὼν ἔμπληκτος, ἢ ἀμαθής, καὶ ἄδικος, καὶ ἀκόλαστος, καὶ, ναὶ μὰ Δία, δοῦλος, καὶ πένης, καὶ ἄπορος, αὐθημερὸν ἀνίστατο καὶ βασιλεὺς καὶ πλούσιος ἢ ὅλβιος γεγονώς, σώφρων τε καὶ δίκαιος καὶ βέβαιος ἢ ἀδόξαστος. Plato Sympoſ. fin. p. 336. F: καὶ πρῶτον μὲν καταδαρθεῖν τὸν Ἀριστοφάνη. Philo Jud. Flacco p. 989. B: ὁπότε τύχοι καλαδαρθών—. De Septenario p. 1186. A: καταδαρθέντες ὕπνῳ

βαδῶ. Mangeyus corrigendum monet καταβαρθόντες ὕπνον βαθύν: primum, recte: ſequentia, non item. Ariſtides T. I. p. 284. ἐπικαταβαρθών. 285. ἐπικατέβαρθον. Alia videantur apud Suidam l. c. et Fœſium Œc. Hippocr. p. 191.

75. E. Ψευδῆς ὄναροι—] Euripidis eſt ex dramate et perſona Iphigeniæ in Tauris 569: adhibuit Clemens Alexandr. in Protreptico p. 64. A: εἰ βούλεσθε οὖν τὰς φαντασίας ταύτας τὰς κενὰς ἀποῤῥίψαντες, τῇ συνηθείᾳ αὐτῇ ἀποτάξασθαι, κενοδοξίᾳ ἐπιλέγετε, Ψευδεῖς ὄναροι χαίρετ', οὐδὲν ἦτ' ἄρα.

75. E. Καινεὺς—] Idem ferro invulnerabilis cum Stoicis comparatur a Plutarcho Opp. Mor. p. 1057. D, E. De ejus ex muliere in virum transformatione illuſtre eſt elogium Ovidii Met. XII. 189. ſeq.

75. E. μετακόσμησις] Univerſe notat *mutationem* rei in alium ſtatum, conditionem, *diſpoſitionem*, κόσμον, quæ propria hujus vocis eſt vis: ut recte monuit Salmaſius ad Simplicium p. 168. Vocabulum Plutarcho uſurpatum μετακόσμησις Opp. Mor. p. 583. F. 733. F. 927. A. Vit. 328. D. 456. A: Platoni Leg. X. p. 667. B.

75. F. Πρὸς πέτρῃ] Attigit Eraſmus Adag. p. 1103: et fine auctoritate poſuit in Proverbiis Trochaicis Schottus 1240. Iambice diſtinctum in editione Gr. Lat. A. 1624. quam noſtræ ſubſtravimus. Simile aut idem eſt apud Baſilium M. De Legendis Gr. T. I. p. 494. D: εὐθὺς οὖν ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπῶν ἕκαστον τῶν μαθημάτων καὶ συναρμόζων τῷ τέλει προσῆκε, κατὰ τὴν Δωρικὴν παροιμίαν, τὸν λίθον ποτὶ τὴν σπαρτὸν ἄγοντας.

p. 76. B. τῷ περὶ ψυχὴν ἀτάκτῳ καὶ ἀορίστῳ] Ex ratione Platonis: ſignificatur pars ἄλογος contraria τῇ λογικῇ: frequenter dicitur ἀόριστος, *indefinita, vaga, nullis legibus ac terminis circumſcripta*, ὕλη, αἰσθητὸν, σῶμα, quorum oppoſita ſunt νοῦς et νοητόν· qua de re ex Platonis fontibus ductæ ſunt diſputationes in *Platonicis Quæſtionibus* et *De Animi Procreatione*. Τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον, *diverſitates graduum*, ineſt in illa parte ἀορίστῳ: quod ex Platonis Philebo p. 77. E. 78. A. 80. B. explicat Plutarchus De Animi Procr. p. 1014. D. Ipſa dictio Plutarcho frequens, τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον, hoc ſenſu: Opp. Mor. p. 652. C. 678. C, D. 732.

A. C. 946. C, D. 963. A. 1014. E. 1109. E. Plato l. c. Ariſtoteles Hiſt. Animal. VIII. 1. et alibi. Dioſcorides V. 126. Porphyrius De Abſtin. III. 9. Ariſtocles ap. Euſeb. Præp. Evang. p. 767. A. Fuit etiam Stratonis liber περὶ τοῦ μᾶλλον καὶ ἧττον, memoratus Diogeni Laertio V. 60.

76. C. Ὧν σκόπει τὸν πρῶτον] Hoc a nobis exhibitum, Reiſkius quoque reſtituendum monuerat: multis ille exemplis formulæ σκόπει e Plutarcho notatis, ſubjiciens hanc ſui quaſi admonitionem: *omitto longe plures alios locos, facili negotio coacervandos, ne putide diligens fiam.* Atqui his ipſis, quæ dederat, annotandis locis jam ſe in putidam diligentiam immiſit; ſiquidem ille putidus eſt, qui res et cognitas, nec ſuo loco, dicit: præſens enim locus non poſtulabat notationem exemplorum ſimplicis formulæ σκόπει, quippe nemini ignotæ, nec ad hunc locum quid momenti adferentis; ſed conjunctæ cum ſimili ſententia, conſtructione, ratione. Volebat nimirum oblique alios tangere copioſe et docte interpretantes: quod dum facit, in ſuam ipſe reprehenſionem incidit. Igitur opportuna notentur exempla hujus Plutarchei uſus, qui ſimili tranſitu diſputationis ad ſequentia cernitur: Opp. Mor. p. 328. B: —καὶ πρῶτον τὸ παραδοξότατον, εἰ βούλει, σκόπει—. 124. D: —σὺ δὲ ἐπισκόπει τῶν λεχθέντων ἕκαστον. 550. D: ἀλλὰ σκοπεῖτε πρῶτον, ὅτι—. Similius etiam Plato Theæteto p. 119. F: —ἐπανασκεψόμεθα—ἄτλα ποτ' ἐστὶ ταῦτα τὰ φάσματα ἐν ἡμῖν· ὧν πρῶτον ἐπισκοποῦντες φήσομεν—. Et fortaſſe reſtituenda Leg. X. p. 667. A: Ἆρ' οὖν, πρὸς Διός, οἷον πηγήν τινα ἀνοήτου δόξης ἀνευρήκαμεν ἀνθρώπων, ὁπόσοι πώποτε τῶν περὶ φύσεως ἐφήψαντο ζητημάτων; σκόπει πάντα λόγον ἐξετάζων: aſyndeton hujuſmodi quum non ſit pro more Platonis, dudum verius mihi accidit —ζητημάτων; ὧν σκόπει π. λ. ἐ.

76. C. ἀχανὲς πέλαγος] *vaſtum mare*, quaſi *infinito hiatu*. Plutarchus Adv. Epicur. p. 1107. A: τῆς ψυχῆς ὥσπερ εἰς πέλαγος ἀχανὲς τὸ ἄπειρον ἐκχεομένης. De Occulte Viv. p. 1130. E: καταποντίζων εἰς ἄβυσσον καὶ ἀχανὲς πέλαγος. Compar. Ariſtid. et Caton. p. 353. B: ὁ δὲ Κάτων—φέρων ἀφῆκεν ἑαυτὸν ὥσπερ εἰς πέλαγος ἀχανὲς, τὴν ἐν Ῥώμῃ πολιτείαν. Alexandro p. 683. C: καθάπερ ἐξ ἀχανοῦς προσήχθη πελάγους.

Cicerone p. 863. E: καθάπερ εἰς πέλαγος ἀχανὲς τὴν πόλιν ἐμπεσὼν ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος. Paul. Æmil. 268. F. Julian. Or. IV. p. 142. C. Aliis nominibus alibi jungitur.

76. C. τοῦ πρόσθεν ἐπιλαμβανόμενον] *Apprehendens anteriora, progrediens:* minime probum, quod antea legebatur, τοῦ π. ἐπιλαμβάνον: at ferri poterat τὸ πρόσθεν ἐπιλαμβάνων, *apprehendens anteriora:* dicitur enim ἐπιλαμβάνεσθαί τινος, et ἐπιλαμβάνειν τι, ut in fimplici λαμβάνειν, et aliis ejus compofitis. Et vero ubi contra eſſe videtur, alia eſt ratio: veluti in Pauſania IX. 14. p. 739: τεθνάναι δὲ ἐτέτακτο ἄνδρα ἐπιλαβόντα τῆς ἀρχῆς, *ſancitum erat, ut capitali ſupplicio afficeretur vir, qui ſibi imperium prorogaſſet:* ſubaudiendum τι, *qui ſibi aliquid imperii inſuper ſumſiſſet.* Ariſtide Panathen. T. I. p. 149: μόνη δ' ἐξ ἀρετῆς φιλίδη τε αὖθις, καὶ τῶν πρόσθεν ἀοικήτων ἐπέλαβεν ἅμα τοῖς ἔργοις· *ſola urbs Athenarum ſua virtute denuo ædificata eſt, et nova illa ædificatione occupavit etiam quædam antea non ædificata:* item ſupplendum τινὰ, *inſuper ſibi aſſumſit quædam loca non ædificata.* Livio *appetere* I. 8: *creſcebat interim urbs munitionibus, alia atque alia appetendo loca.* At Xenophonte Exped. Cyri I. 6. 10. ἐλάβοντο τῆς ζώνης τὸν Ὀρόντην, quod ex codice Pariſienſi proditur ἔλαβον, repudiandum eſt. Et in Polybio XII. 44. 12. ἐπιλαβῶν εὐθέως τῶν αὐλίσκων, recte Schweighæuſerus poſt Scaligerum monet corrigendum τὸν αὐλίσκον. Ad præſentis loci rationem et Accuſativi uſum pertinet v. c. Plutarchus Mario p. 433. C: ἀποθήσκει δ' οὖν Μάριος ἡμέρας ἑπταικαίδεκα τῆς ἑβδόμης ὑπατείας ἐπιλαβών· *decimo ſeptimo die ſeptimi conſulatus,* quaſi dicas, *inſuper nactus ſeptemdecim dies ſeptimi conſulatus.* Ariſtides T. I. p. 277: εἶναι τὸν νεὼν μείζω τε καὶ ἐπιληρότα τῆς στοᾶς ὅσον ἐπὶ τὸ ἱστάμενον· *templum et majus eſſe, et occupaſſe porticus partem ſtratam.* Baſilius M. Homilia in Diteſcentes T. I. p. 344. A: ὁ δὲ πλεονέκτης—μιμεῖται τὴν τοῦ πυρὸς βίαν, πάντα ἐπιλαμβάνει, πάντα ἐπινέμεται· *ut ignis, omnia apprehendit, omnia depaſcitur.*

76. C. διϊὸν ἀπλανίσεως διὰ τοῦ λόγου] *progredi, permeare per rationem ſine offenſione:* διὰ τοῦ λόγου, *per rationem, tamquam viam,* diſtinguitur ab uſu et actione, ut mox D: —ἔθος τοῦ λόγου προσλαμβάνοντος, *ratione acquirente conſuetudinem,* diſ-

cendi ſtudium, diſciplina, quaſi *theoria*, quæ a *praxi* diſcernitur: ut ſupra expoſuimus p. 75. A. In hac re ἄπλαιστος uſitatum. v. c. Jamblichus ap. Stob. Serm. LXXIX. p. 471: ἡ τῶν μεσῶν πρεσβυτάτη Καλλιόπη τὴν ἄπλαιστον ἀσφάλειαν τοῦ λόγου καὶ ἀνέλεγκτον αἰδοῖ μαλιχίῃ διαπρέπουσαν παρέχηκεν. Plutarchus in hoc ipſo libro et argumento p. 83. A: διαφυλάττοντα τὴν πορείαν ἄπλαιστον· *ſervantia progreſſum itinceris ſine offenſione*. Similiter Marcello p. 307. A. Dion Chryſ. Or. I. p. 14. B: ἡ μὲν βασίλειος ἀσφαλὴς καὶ πλατεῖα, ὡς ἀκινδύνως τε καὶ ἀπλαίστως δι' αὐτῆς ἰόντα ἐφ' ἅρματος ἐλαύνοντα· *regia porta tuta et lata, ut ſine periculo et offenſione per eam currus invehi poſſis*. Ariſtides Or. Platon. I. p. 98: "ὁ δ' ἀσφαλῶς ἀγορεύει, Αἰδοῖ μαλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορο-"μένοισι,"—ἀσφαλῶς ἀγορεύει φησί· τὸ δ' ἀσφαλῶς, ἔστιν ἀπλαίστως: ex Odyſſeæ Θ. 172. ut Jamblichi modo allata dictio. Epictetus Diſſ. II. 13. p. 239: ἐμπείρως διαλέγεσθαι—ἐστὶν, οὐχὶ εὐπαίρως, καὶ ἀσφαλῶς, καὶ συνετῶς, ἔτι δὲ ἀπλαίστως καὶ ἀπαρακόπτως. M. Antoninus V. 10. item in progreſſu ad virtutem memorat τὸ ἄπλαιστον καὶ εὔρουν. Fortaſſe fluxit a Platone, qui hunc progreſſum in Theæteto laudat p. 115. B: λάθρα τε καὶ ἀπλαίστως καὶ ἀνυσίμως ἔρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις τε καὶ ζητήσεις, οἷον ἐλαίου ῥεῦμα ἀψοφητὶ ῥέοντος.

76. C. Εἰ γάρ κεν ὀλίγον—] Heſiodi, Ἔργ. 461. et ſupra habuimus p. 9. E. Simillime Baſilius M. Or. De Leg. Gr. T. I. p. 503. E: κατὰ τὸν Ἡσίοδον—σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ κατατίθεσθαι, οὐ μᾶλλον εἰς ἀργυρίου προσθήκην, ἢ καὶ εἰς ὕφαντα οὖν ἐπισήμην ὀρθῶς ἠγεῖσθαι ἔχειν τῷ ποιητῇ προσῆκεν. Plato Cratylo p. 275. C: ἀλλὰ τὸ τοῦ Ἡσιόδου καλῶς μοι φαίνεται ἔχειν, τὸ, εἰ καί τις σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθείη, πρόθυμος εἶναι.

76. C. εἰς ἅπαντα ποιεῖ, μάλιστα δ' εἰς ἀρετῆς ἐπίδοσιν] *facit ad omnia, præſertim ad virtutis acceſſionem*, reddidit Cruſerius: ποιεῖ τι εἴς τι, pro *conducit aliquid ad rem, utile eſt ad rem*, non alibi reperimus apud Plutarchum. Medicis quidem frequens, in primis Dioſcoridi II. 23. 26. et paſſim, ποιεῖ πρός τι, *valet contra morbum*. Stephan. Theſ. Gr. L. T. III. p. 430. B. Scriptor De Fluviis, qui falſo Plutarchus fertur. p. 1157. D. et alibi: unde ſua ſumſit Stobæus Serm. XCVIII. p. 540, 541. Plato Leg. VII. 624. E, F:

τᾶχος δὲ περιβαλοίμεθα· ὃ πρῶτον μὲν πρὸς ὑγίειαν ταῖς πόλεσιν οὐδαμῶς συμφέρει, πρὸς δέ τινα μαλθακὴν ἕξιν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐνοικούντων ἔωθε ποιεῖν: bifariam accipi poteſt: vel ex hoc uſu, *confert, cauſa exiſtit, dux eſt ingeniis inhabitantium ad mollem habitum:* vel, *præterea vero ſolet ingeniis inhabitantium facere mollem habitum*, ut ſit pro ἐμποιεῖν. Republ. VIII. p. 497. E: καὶ πρὸς οὐδὲν ἀγαθὸν ἐνοῦσαι δρῶσιν, *voluptates quæ præſentes ad nullum bonum conferunt:* poteſt et accipi altero modo, *et præterea nullum bonum præſentes faciunt.* In Xenophontis Mem. Socr. I. 4. 11. ἡ δὲ ὀρθότης καὶ προορᾶν πλεῖον ποιεῖ δύνασθαι, *rectus ſtatus facit ut plus in longinquum proſpicere poſſimus:* ubi Caſtalionis editio eamque ſecutus J. M. Geſnerus in Chreſtomathia Gr. perperam πρὸς τὸ ὁρᾶν pro προορᾶν. Lucas Evang. XII. 47. μηδὲ ποιήσας πρὸς τὸ θέλημα αὐτοῦ, an ex medicorum conſuetudine dictionem ſuſcepit? quamquam eſt alius ſenſus *ad, ſecundum*; *ad exemplum* accepit Abreſchius in Annot. ad N. T. p. 586. Latinis item in re medica uſitatum *facit ad aliquid:* notatum in optimo Latinitatis Lexico Forcellini et Facciolat. T. II. p. 268. Cum Dativo eſt illud Propertii III. 1. 20: *Non faciet capiti dura corona meo:* et Græce Epictetus Diſſ. II. 6. p. 198: ἂν σοι ποιῇ, *ſi res tibi conducat, proſit.* III. 8. p. 390: ὅταν σοι μὴ ποιῇ, *ſi tibi non conducat.* IV. 1. p. 558: εἰ μὴ ποιεῖ σοι, ἔξελθε, *ſi tibi non placet, prodeſt, exi.*

76. D. οὐ μονὰς—ἀνθυποφερούσης] Sane præſtat μονὰς, *manſiones.* Plato Leg. IX. 651. D: διὰ βίου τινὰ μονὴν, *manſionem in urbe per totam vitam.* Pauſanias X. 31. p. 875: τέτμηται δὲ διὰ τῶν μονῶν ἡ ὁδός· *via diſtincta eſt ſtationibus.* Ἀνάλυσις, *diſſolutio itineris, domum reditio*, per metaphoram hic ſignificatur ductam ab uſu verbi ἀναλύειν ἐκ συμποσίου, *domum redire e convivio*, apud Plutarchum Sympoſ. IV. p. 660. A. Caton. Min. p. 762. B. Gracch. p. 831. A: et plures, quorum locos notavit J. J. Wetſtenius ad Lucæ Evang. XII. 36. Inde ſuſpicio naſcatur, veram hujus loci lectionem fuiſſe —οὐ μονὰς ποιοῦσιν οὐδὲ ἐποχὰς καὶ καταλύσεις ὥσπερ ἐν ὁδῷ τῆς προκοπῆς, ἀλλ' ἀναλύσεις, *non manſiones et cohabitationes ac diverticula progreſſionis, tamquam in via, faci-*

unt, ſed diſſolutiones ac domum reditiones, id eſt, *reditum ad pravitatem*. Sed de hoc non ſtatuimus: quamquam in hoc libro, male a librariis habito, licentiæ conjectandi plus quam in aliis indulgeri, æquum ſit. Verbum ἀνθυποφέρω, *retrorſum auferre, in contrarium ferri*: ſic De Lunæ Facie p. 939. A: et ſimplex ὑποφέρεσθαι, *flumine aut animi motu auferri*: de quo alibi dicemus. In via ad virtutem qui non progreditur, is non ſtat et manet, ſed regreditur et veluti flumine aufertur. Egregie ad ſuum argumentum accommodavit Virgilius Georg. I. 199:

ni vis humana quotannis
Maxima quæque manu legeret: ſic omnia fatis
In pejus ruere, ac retro ſublapſa referri.
Non aliter, quam qui adverſo vix flumine lembum
Remigiis ſubigit, ſi brachia forte remiſit,
Atque illum præceps prono rapit alveus amni.

De generibus progredientium congruenter præſenti loco differit Seneca Epiſt. LXXI. p. 205: *Sublabentur autem, niſi ire et niti perſeveraverint: ſi quidquam ex ſtudio et fideli intentione laxaverint, retro eundum eſt. Nemo profectum ibi invenit, ubi reliquerat. Inſtemus itaque et perſeveremus—.*

76. D. —τοὺς μὲν γὰρ πλανήτας οἱ μαθηματικοὶ στηρίζειν λέγουσι] *Inſiſtere*: Cicero Nat. Deor. II. 40: —*ſtellæ, quas vagas dicimus, circum terram feruntur, eodemque modo oriuntur et occidunt: quarum motus tum incitantur, tum retardantur, ſæpe etiam inſiſtunt.* Inde στηριγμὸς dicitur *inſtitio*: Tuſc. I. 25: *aſtra ſuſpeximus, cum ea, quæ ſunt infixa certis locis, tum illa non re ſed vocabulo errantia—qui errantium ſtellarum curſus, progreſſiones, inſtitiones notavit.* Scholiaſtes Arati Phænom. 460: τῶν πλανήτων—παροικιλία, στηριγμοὶ, προηγήσεις. Diodorus Sic. I. 81: *Ægyptiorum obſervata* —τάς τε τῶν πλανήτων ἀςέρων κινήσεις καὶ περιόδους καὶ στηριγμούς· ubi videatur P. Weſſelingius.

76. E. κατὰ τὸν δοθέντα χρησμὸν Κιρραίοις ὑπὸ τοῦ θεοῦ.] Atqui hoc Oraculum non Cirrhæis, ſed Amphictyonibus bellum contra Cirrhæos inſtituentibus datum eſt: ita certe Æſchines Or. Adv. Cteſiphont. p. 289. B: μάλιστα μὲν ὡς λέγοντες οἱ πρόγονοι οἱ ὑμέτεροι, ἅπαντα καὶ οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύονες,

μαντείαν ἐμανθάνοντο παρὰ τῷ θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν· ἢ αὐτοῖς ἀναιρῶ ἡ πυθία, πολεμεῖν Κιρραίοις καὶ Ἀκραγαλλίδαις πάντ' ἤματα καὶ πάσας νύκτας κ. τ. λ. Præter hunc locus eſt claſſicus de hoc bello, Pauſaniæ X. 37. p. 893. ſeq. ubi aliud Oraculum Amphictyonibus datum proditur, cujus hoc fortaſſe pars fuerit. Cui addatur Strabo IX. p. 641 : Plutarchus Solone p. 83. F. et ſeq.

76. E. τὴν φρουρὰν ἀνακότα—προσδεδεγμένον] Operæ pretium eſt conferre exemplum Platonis, unde hæc imago ducta videtur Republ. VIII. p. 497. F. 498. D.

76. F. ἐκθλιβομένης] *ejectæ, repulſæ, repreſſæ.* Sic fere Plutarchus uſurpat: Opp. Mor. p. 81. C. 392. F. 653. F. 693. E. 697. A. 878. D, E. 888. D. 894. A. 928. B. 953. E, F. 1005. A. Vitar. 266. A. 360. E. 380. E. 417. D. 418. E. 464. B. 734. A. 738. F. 818. C.

76. F. ἀνακοπαὶ] *Regreſſiones violentæ, inhibitiones, repulſiones:* minus recte verterunt, *intermiſſiones, ceſſationes, reſpirationes*; quippe harum contrariæ ſunt προκοπαὶ, *progreſſiones*; quibus hic per haud invenuſtam paronomaſiam opponuntur: alioquin non uſitatum hoc ſenſu Stoicis, ſed ex vitæ conſuetudine ſumtum vocabulum, indeque a Plutarcho adhibitum alibi: v. c. Opp. Mor. p. 931. B. 1128. C. Vit. 392. C. 414. A. 690. C.

76. F. ἡ τοῦ καλάμου βλάστησις—77. A. λαμβάνοντος] Venit a Platone, Leg. VI. 619. C: παντὸς γὰρ δὴ φυτοῦ ἡ πρώτη βλάστη καλῶς ὁρμηθεῖσα πρὸς ἀρετὴν τῆς αὐτοῦ φύσεως κυριωτάτη τέλος ἐπιθεῖναι τὸ πρόσφορον—. Republ. VIII. p. 501. D: ὅσῳ δ' ἂν ἀνωτέρω ἴωσι πρὸς τὸ ἄναυλες τῶν πολλαχῶν, μᾶλλον ἀπαγορεύει αὐτῶν ἡ τιμή, ὥσπερ ὑπὸ ἄθματος ἀδυνατοῦσα πορεύεσθαι. Calami geniculum, internodium, γόνυ: Plutarchus Sympoſ. IX. p. 735. B: κριθίνην καλάμην γόνατα ἔχουσαν. Porphyrius Antr. Nymph. §. 19. hinc ἀγόνατος Diog. Laert. VIII. 34. Eadem comparatio eſt vitis, Sympoſ. II. p. 649. B: σώματος—ἀντερείσας πυκνὰς καὶ ἀντικοπὰς λαμβάνοντος, ὥσπερ ὀδοιπόρου δι' ἀθλίαν πολλάκις ἀποκαθίζοντος, εἶτα πάλιν ἐρχομένου. Poterat et ἀνακοπὰς dicere, niſi has voluiſſet opponere ταῖς προκοπαῖς. Differentiæ ratio eſt in ipſis verbis: quippe quorum non modo præpoſitiones, ſed et conſtru-

ctiones differunt; etenim dicitur ἀνακόπτειν τινὰ, et ἀντικόπτειν τινί: de quibus alias dicemus.

p. 77. A. Τῷ δ' αὖ πτερὰ γένετο δι' ὠφέλειαν—] Legendum arbitror, Τῷ δ' αὖ πτερὰ γένετο, δι' ἀσφάλειαν διαφερομένῳ καὶ διακόπτοντι τὰς προφάσεις—: *Huic autem alæ accedunt, qui cum firmitate permeat ac retundit prætextus*—. δι' ἀσφάλειαν idem est, quod ἀπταίστως: quæ sæpe junguntur, ut vidimus supra p. 76. C. Homericum est dictum Iliad. T. 386. Τῷ δ' ηὖτε πτερὰ γίνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν. Firmitatem propositi per similem imaginem in Regulo ostendit Horatius Carm. III. 5. 51.

—non aliter tamen
Dimovit obstantes propinquos,
Et populum reditus morantem,
Quam si clientum longa negotia
Dijudicata lite relinqueret
Tendens Venafranos in agros
Aut Lacedæmonium Tarentum.

77. B. ἐξεῤῥύη τὸ πάθος] Consuetudinis Plutarcheæ verbum. Opp. Mor. p. 41. E: τῆς ἀκοῆς ἐξεῤῥύη τὸ ἡδὺ, *voluptas evanuit ex auribus.* 274. D: ἔλαθον ἐκρυέντες τῶν ὅπλων, *non animadverterunt se ab armis desuevisse.* 792. D. περιόψεται τηλικαύτας ἀρετὰς καὶ τοσαύτας ἐκρυείσας τῆς ψυχῆς. Vitarum p. 118. B: ἐξεῤῥύησαν οἱ τοῦ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων· *effluxerunt Themistoclis admonitiones ex animis Græcorum.* 498. C: ἐξεῤῥύη τὸ φιλότιμον αὐτοῦ. 532. E: ἐκρυῆναι δὲ τῶν πολεμίων τὸ θάμβος, *ut hostes pavor relinqueret.* 624. F: τὸ πρὸς Ῥωμαίους δέος ἤδη τῶν βαρβάρων ἐξεῤῥυηκός. 668. E: ὁ μέντοι πρὸς φιλοσοφίαν ἐμπεφυκὼς καὶ συντεθραμμένος ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ (Ἀλεξάνδρῳ) ζῆλος καὶ πόθος οὐκ ἐξεῤῥύη τῆς ψυχῆς. 789. C: οὐ πολὺν οἱ Κάτωνος λόγοι χρόνον ἐμμείναντες ἐξεῤῥύησαν· *Catonis admonitiones non multum tempus in eorum animis defixæ, mox ex iis exciderunt.* 268. E: *rumor evanescit.* Plato Theage p. 12. A: πᾶσα ἐκείνη ἡ ἕξις ἐξεῤῥύηκεν· *omnis illa facultas me reliquit.* Ad rem ipsam pertinet Epictetus Diss. I. 10.

77. B. Ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικὸν προσῇ] Utrum totus sit Sophoclis versus, an partim a Plutarcho factus, definire non possumus; siquidem alibi non nisi uno loco, nec inte-

ger, proditur. Sympoſ. I. p. 619. A: συνάγω δὲ καὶ ποτικοὺς εἰς ταὐτὸ καὶ ἐρωτικοὺς, οὐ μόνον ὅσοις ἔρωτος δῆγμα πρόσεστιν, ὥς φησι Σοφοκλῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπὶ γυναιξὶ καὶ τοὺς ἐπὶ παρθένοις δακνομένους. Valckenarius hoc in loco maluit παιδικοῦ ad Eurip. Phœn. p. 138: eumdem verſum citat ad Hippol. p. 305. Retulit hinc in Fragmenta Sophoclis Brunckius T. II. p. 42.

77. C. ὅταν δ' ἀποσπασθῇ—ἀδημονοῦντα] Ariſtoteles Rhetor. I. 11: Καὶ ἀρχὴ δὲ τοῦ ἔρωτος γίγνεται αὕτη πᾶσιν, ὅταν μὴ μόνον παρόντος χαίρωσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπόντος μεμνημένοι ἐρῶσιν: ubi videatur Victorius p. 176. Verba in hac notione uſitantur: ἀδημονεῖν, Opp. Mor. p. 5. B. 129. C. 272. F. Vit. 238. C. 869. E. 939. E. Euripidi reſtituit Fragm. Incert. LXXXI. Muſgravius, non memorans Valckenarii εὐδαιμονῶν, ſenſui certe aptiſſimum, proditum ad Phœniſſ. p. 314. *Ardere amore, cupiditate*, φλέγεσθαι, Opp. Mor. 451. E. 550. E. 610. C. 767. C. 763. A. Vit. 314. D. 361. B.

77. C. λήθῃ δὲ φίλων—φιλοσοφίαν] Videtur eſſe Euripideum: quale in Amatorio p. 750. A. λήθῃ μὲν λόγων, λήθῃ δὲ πάτρας, quod inde in fragmenta ex fabula Chryſippo relatum eſt in editione Muſgr. T. III. p. 557. Apparet etiam color Platonicus ex Phædro p. 347. A: ἀδημονεῖ τε τῇ ἀτοπίᾳ τοῦ πάθους—θεῖ δὲ ποθοῦσα ὅπου ἂν οἴηται ὄψεσθαι τὸν ἔχοντα τὸ κάλλος·—ὅθεν δὴ ἑκοῦσα εἶναι οὐκ ἀπολείπεται, οὐδέ τινα τοῦ καλοῦ περὶ πλείονος ποιεῖται· ἀλλὰ μητέρων τε καὶ ἀδελφῶν καὶ ἑτέρων πάντων λέλησται, καὶ οὐσίας δι' ἀμέλειαν ἀπολλυμένης παρ' οὐδὲν τίθεται. Ex his fontibus hauſit Philo Jud. De Somniis III. p. 1140. A: ὅταν μὲν ἐξ ἔρωτος θείου καταοχεθεὶς ὁ νοῦς—προέρχηται θεοφορούμενος, ἐπιλέλησται μὲν τῶν ἄλλων, ἐπιλέλησται δὲ καὶ ἑαυτοῦ. Juvenalis Sat. VI. 85: *Immemor illa domus et conjugis atque ſororis, Nil patriæ induſit: plorantesque improba gnatos, Utque magis ſtupeas, ludos Paridemque reliquit.*

77. D. Ἡσιόδου] Notiſſimum illud Ἔργ. 289:

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.

77. D. φῶς ἐν τῷ φιλοσοφεῖν] Conferatur ſupra p. 48. C:

initia et progreſſus diſcendi ſæpe cum myſteriis comparantur, in quibus e tenebris lux fit p. 26. B. cui addatur p. 769. E. Sic Plato de philoſophia, Epiſt. VII. p. 719. A: ἐκ πολλῆς συνουσίας γιγνομένης περὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ, καὶ τοῦ συζῆν, ἐξαίφνης οἷον ἀπὸ πυρὸς πηδήσαντος ἐξαφθὲν φῶς ἐν τῇ ψυχῇ γενόμενον αὐτὸ ἑαυτὸ ἤδη τρέφει. Vide notata ad p. 26. D. 47. A—C.

77. E. Σέξτιόν τε τὸν Ῥωμαῖον—] Q. Sextius ſæpe memoratur a Seneca, ut magni animi Stoicus, *Græcis verbis, Romanis moribus philoſophans*! Epiſt. LIX. Idem Epiſt. XCIX. p. 383. *Honores repulit pater Sextius: qui ita natus, ut remp. deberet capeſſere, latum clavum, divo Julio dante, non recepit. Intelligebat enim, quod dari poſſet, et eripi poſſe.* Ubi Muretus hunc Plutarchi locum citavit: quem item attigit Th. Gatakerus ad M. Antonin. VI. 9. p. 181.

77. E. χρώμενον τῷ λόγῳ χαλεπῷ] *quum duram erga ſe experiretur philoſophiam, quum philoſophiæ ſtudium et exercitatio multas ei difficultates exhiberet.* De vocabulo λόγος monuimus ad p. 75. A. 76. C. Et χρῆσθαι Plutarcho cum duplici Dativo uſurpatum, Ariſtide p. 334. E: χρησάμενος γὰρ αὐτῷ πανὰ πᾶσαν τὴν πολιτείαν ἐχθρῷ· *quum eum in toto reip. gerendæ tempore inimicum expertus eſſet.* Catone Maj. 343. E: οἷς ἀεὶ πιστοῖς ἐχρῆτο καὶ πρόθυμοις. Mario 408. D: ἐν τῇ δίκῃ κακῶς πράττων ὁ Μάριος καὶ χαλεποῖς χρώμενος τοῖς δικασταῖς: vulgo male legitur χαλεπῶς. Lucullo p. 512. E: χαλεποῖς χρώμενοι καὶ δυσπαθέσι τοῖς στρατιώταις. Sertorio p. 573. E: ἐχρῆτο πρὸς ἅπαντα (αὐτοῖς) μετριωτέροις· *uſus eſt illis ad omnia obſequentioribus.* Pericle p. 170. A: οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι γινώσκοντες ὡς ἐκείνου (Περικλέους) καλαλυθέντος εἰς ἅπαντα μαλακωτέροις χρήσονται τοῖς Ἀθηναίοις. Bruto p. 1008. B: χρώμενος εἰς πάντα πιστῷ καὶ βεβαίῳ. Et Latini aſſumſerunt: v. c. Plautus Trinummo IV. 1. 8: *Nam pol placido te et clementi, meo uſque modo, ut volui, uſus ſum in alto.* Cicero. Epiſt. ad Diverſ. IX. 1. *cum placatis bis utor.* Plancus ad Cic. X. 21: *ſcripſique tibi biduo ante, confidere me, bono Lepido eſſe uſurum.* Terentius Hecyr. III. 4. 9: *—adverſa tempeſtate uſi ſumus.* Nepos Attico I: *Patre uſus eſt dili-*

gente, indulgente,—diti, et ſtudioſo literarum. Quæ vulgo pueris magiſtri ita interpretantes inculcant, *uti aliqua re* ſimpliciter eſſe *habere aliquam rem.* Atqui, O boni, ſi duo ſunt Ablativi, alter Subſtantivi, alter Adjectivi; hic ipſe ſignificat modum, quo Subſtantivum erga aliquem utitur. Igitur *uſus eſt patre* non dicitur pro *habuit patrem*, ſed *uſus eſt patre diligente, indulgente*, vel ſimili, pro, *patrem ſuum expertus eſt, habuit, erga ſe diligentem, indulgentem.* Habet enim vim Paſſivi, χράομαί τινι χαλεπῷ, *utor aliquo duro*, id eſt, *aliquis duriter me tractat*: Activi, χράομαί τινι χαλεπῶς· *aliquem duriter tracto.* Miror non monitum ab aliis, in primis a D. Vechnero in Hellenolexia, aut ad hunc librum a diligentiſſimæ doctrinæ viro Jo. Mich. Heuſingero. Igitur hoc Plutarchi loco dedimus ex codicibus, quod res ipſa poſtulabat, χαλεπῷ pro χαλεπῶς.

77. E. ἔκ τινος διήρους] *ex tecto quodam*, recte interpretatur Th. Gatakerus ad M. Antonin. p. 181. cui adjungendus Valckenarius ad Euripidis Phœniſſ. p. 34. et 40. Jungermannus ad Pollucem IV. 129. Plutarchi interpretes perperam vertunt *de biremi quadam.*

77. E. Διογένους] Diogenes Laertius VI. 22. ex Theophraſto aliquam hujus facti partem attingit, —ὥρμησεν ἐπὶ τὸν εὐτελῆ βίον· μὴν θεασάμενος διατρέχοντα, καθά φησι Θεόφραστος ἐν τῷ Μεγαρικῷ, καὶ μήτε κοίτην ἐπιζητοῦντα, μηδὲ σκότος εὐλαβούμενον ἢ ὁποθοῦντά τι τῶν δοκούντων ἀπολαυστῶν, σῦρον ἐξεῦρε τῆς περιστάσεως: item, 40. Copioſius aliquanto et cum noſtro loco congruentius narrat Ælianus Var. Hiſt. XIII. 26.

77. E. δημοτελῆ] Ita Stephanus ex Pol. quocum conſentit Jun. et reliqui omnes ſcripti: antea edebatur πολυτελῆ in Ald. Baſ. Xyl. Sed δημοτελῆ magis aptum rei præſenti: videatur Harpocration, Heſychius, Suidas, ibique Interpretes: *cœnæ publicæ, publico ſumtu factæ.* Sic Plutarchus Numa p. 60. C. Phintys ap. Stob. p. 445. Plato Leg. XII. p. 684. C. μηδ' ἐν δημοτελέσι θυσίαις. Dion Chryſ. Or. XXXIII. p. 408. A. Ariſtides T. I. p. 332. Porphyrius De Abſtin. II. 16.

77. E. ἐχρῶντο κώμοις] Herodotus I. 21: φῖνέν τε πάντας

καὶ κώμῳ χρέσθαι εἰς ἀλλήλους, ubi Weſſelingius et noſtrum locum attulit: ita Plutarchus alibi. Sympoſ. VII. p. 710. C: μεθύοντα καὶ κώμῳ χρώμενον ἐστεφανωμένον Ἀλκιβιάδην. Alexandro 702. B: κώμῳ χρώμενος ἐφ' ἡμέρας ἑπτά—. Cæſare p. 728. A: πιόντες ἀνέδην, εἶτα χρώμενοι κώμοις—.

77. E. παννυχίαν] *Pervigilium.* Heſychius, Παννυχίς· ἑορτὴ νυκτερινή. Plutarchus Opp. Mor. p. 160. E. 277. F. 278. A. 517. A. Vitar. p. 564. D. 711. F. 714. D. Plato Rep. I. p. 410. A. Ariſtides T. I. p. 505. 509. Clemens Alexandr. Pædagog. p. 163. B, C. Alciphron. Epiſt. I. 33.

77. F. τρέποντας αὐτὸν] *animum ipſius non leviter ab inſtituto avertentes* reddit Xylander: *mutarent*, Cruſerius: Junius annotavit στρέφοντας, idque malim, id eſt, *verſarent, agitarent, vexarent.* Verba vulgo non ſatis diſtinguuntur: τρέπω τι, *converto quid aliorſum*: στρέφω, *circumago, verſo*: atque ita mox ejuſmodi relabendi cauſſæ dicuntur τὰ στρέφοντα p. 78. A.

77. F. θραύοντας] *vulnerantes, frangentes, labefactantes*: conjunctam habet originem et notionem cum τραύω, τρόω, τρώσκω, τιτρώσκω, item cum θράττω et ταράττω, quorum illud exquiſitius explicuit Ruhnkenius ad Timæi Gloſſ. Platon. p. 93. Eadem ratione Plutarchus Mario p. 432. C: ὑπὸ τοιούτων θραυόμενος λογισμῶν. Antonio p. 923. B: μᾶλλον ἰνίων τοῖς ἴθεσιν ἐνδιδόντων ὑπὸ ἀσθενείας καὶ θραυομένων τὸν λογισμόν. Cæſare p. 717. B. Vulgari ſenſu de rebus corporeis, *frangere*, Opp. Mor. 99. C. 953. D. Vit. 203. A. 338. D.

77. F. ἀναφέρων τῷ φρονήματι] *Erigere ſe animo*: notavimus ad p. 65. B.

p. 78. A. ὅταν οὖν οἱ τοιοῦτοι καταστασμοὶ—νομίζων.] Perperam interpres Latinus noſter. Redde: *Quando igitur ejuſmodi depreſſiones non ſæpe fiant, et animi adverſus eas vindiciæ ac repulſiones, tamquam ex fuga, celeriter adſint, et mœrorem ægritudinemque facile diluant; tunc firmo quodam in loco progreſſionem eſſe, putandum eſt.* Καταστασμὸς, *depreſſio, dejectio animi quaſi deorſum tracti*: de corporis humore eſt Sympoſ. III. p. 650. C: verbum καταστάω frequens alibi. Ἐξαίρεσις, *vindiciæ in libertatem*; ab ἐξαιρέο-

μαί τινα, *quem in libertatem vindico*: hinc ἐξαιρέσεως δίκη, apud Harpocrationem in voce: alias cum ε ſcribitur. Ἀνάκρυσις, *retractio, repulſio*: in verbo ἀνακρούων nota poteſtas. Ἄλυς, *mœror*: Opp. Mor. p. 274. C. 603. E. Vit. 390. C. 590. A: de verbo ἀλύω dictum eſt p. 22. E. Ἀδημονία, *ægrimonia*: ſic De Recta Aud. Rat. p. 47. E. Numa 62. A. Jamblich. Vit. Pythag. §. 265: de verbo ἀδημονέω, ſupra p. 77. B.

78. A. διαφόρων] Xylander *diverſorum*: rectius *adverſariorum*, ut Amyotus. Sic Plutarchus Opp. Mor. p. 205. A. 757. B. 806. D. 873. A. Vit. 77. F. 338. A. 363. D. 607. A. 609. F. 508. B. 628. A. 746. E. 811. F. 824. C.

78. B. ἐξέσεισαν] Jun. Vulc. ἐξέζησαν. Moſc. 2. ἐξέσεσαν, voluit ἐξέωσαν. Vulgatum a cæteris omnibus libris confirmatum, non eſt ſollicitandum. Plutarchus Sympoſ. VII. p. 713. A: ἅττι τῶν αὐζηρῶν καὶ πεφροντισμένων ὁ ἄνεμος οὐκ ἐξέσεισεν· *ſi quid triſtitiæ et curarum merum non ex animo excuſſit*. Antonio p. 922. A: τούτων μέντοι ταχὺ τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα· *ab hoc animi propoſito eum mox excuſſit aura popularis*. Simpliciter de rebus corporeis ibidem 944. A. 952. E. Timoleonte 243. B.

78. B. εὐημεροῦντας] *Proſperum ſucceſſum habere: probari in agendo ac dicendo apud populum, vel regem, vel alios: gratia alicujus florere*: hoc fere ſenſu accipitur, varia tamen ratione pro varietate hominum, rerum, temporum. Satis eſt Plutarchi loca notaſſe. Opp. Mor. p. 25. D. 84. E. 92. A. 220. F. 473. B. 486. D. 513. D. 546. A. 630. E. 673. A. 696. E. 739. E. Vitar. p. 128. A. 188. E. 199. C. 210. B. 234. E. 334. E. 522. B. 546. D. 583. B. 681. E. 782. B. 848. A. 859. D. 873. C. 878. D. 901. B. 981. A. 994. A. 1002. B. 1025. D. 1041. A. 1043. E. Conferatur P. Victorius ad Ariſtot. Rhet. p. 258.

78. B. κατιόντας ὑπὸ πλήθους εἰς ἀγορὰν] *deſcendentes in forum ſub multitudine*, id eſt, magno cum comitatu, magna ſtipante caterva, amicorum, ſectatorum, apparitorum. Κατιέναι ita uſurpat Plutarchus: Quæſt. Rom. p. 276. C: ἀχίτωνες ἐπὶ τὰς ἐπαγγελίας κατῇσαν· *ſine tunica ad petendos*

magiſtratus deſcendebant. An Seni Ger. Reſp. p. 794. C: κατιόντα μετὰ τιμῆς, *cum honore in forum deſcendentem:* ib. 795. A. Vitarum p. 219. F. 369. D. 411. B. 423. D. 425. A. 644. D. 721. D. 769. A. 992. C. Ὑπό τινος, *comitatu quodam*; *præſente, comitante quodam.* Agide p. 802. A: φυλαττόμενος ὑπὸ τούτων κατέβαινεν εἰς τὸ ἀρχεῖον· *aluit ſatellites, quibus ſtipatus deſcendebat in curiam.* Cleomene 810. C: ὑπ' ἀγγέλων ὄχλῳ καὶ θυρωρῶν, *præſente nuntiorum et janitorum turba.* Alia ad hoc genus ſpectantia notavimus ad p. 41. C.

78. B. ἄτεγκτος] Diximus ad p. 44. A.

78. B. εἰλημμένος ἦν πρωσήκει λαβὴν ὑπὸ φιλοσοφίας.] Sic in Platonis Parmenide p. 56. C: ὅπῃ σοῦ ἀντέλαβεν φιλοσοφία, ὡς ἔτι ἀντιλήψεται, κατ' ἐμὴν δόξαν, ὅτε οὐδὲν αὐτῶν ἀτιμάσεις· νῦν δὲ ἔτι πρὸς ἀνθρώπων ἀποβλέπεις δόξας, διὰ τὴν ἡλικίαν. Elegans pleonaſmus. Apophthegm. p. 186. D: Ἀλκιβιάδης ἔτι παῖς ὢν ἐλήφθη λαβὴν ἐν παλαίστρᾳ. Pericle p. 173. A: Περικλέους ἔοικεν ὁ λοιμὸς λαβέσθαι λαβὴν οὐκ ὀξεῖαν.

78. C. ἐπιγαυροῦσιν ἑαυτοὺς] Sympoſ. II. p. 644. D: τὸν μὲν πένητα καὶ ταπεινὸν ἐπιγαυροῖ· *pauperis et humilis animum extollit.* Amatorio 760 F. ἐπιγαυρωθεὶς ὁ Κλεόμαχος. Othone 1074. E.

78. C. Ἀλλ' ἡμᾶς αὐτοῖς] In Stobæo Serm. I. p. 2. et nonnullis editionibus Theognidis leguntur, 316. At Solonis nomine ponuntur a Plutarcho De Utilit. Ex Inim. Cap. p. 92. E. De Anim. Tranquill. p. 472. D. Solone 79. F. Baſilio M. Or. De Leg. Gr. T. I. p. 495. E. Dictionem, ἀρετῆς πλοῦτος, docte illuſtravit C. Ritterſhuſius ad Porphyrii Vit. Pythag. p. 43.

78. C. Καὶ Διογένης—διατριβαῖς] Dion Chryſ. Or. VI. init. Διογένης ὁ Σινωπεύς, ὅτε ἔφυγεν ἐκ Σινώπης, ἀφικόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα, διῆγέ ποτε μὲν ἐν Κορίνθῳ, ποτὲ δὲ Ἀθήνησιν· ἔρῃ δὲ μιμεῖσθαι τοῦ Περσῶν βασιλέως τὴν δίαιταν· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τῷ μὲν χειμῶνι ἐν Βαβυλῶνι καὶ Σούσοις, ἐνίοτε δ' ἐν Βάκτροις διῆγεν, ἐν τοῖς εὐδιεινοτάτοις τῆς Ἀσίας, τοῦ δὲ θέρους ἐν Ἐκβατάνοις τῆς Μηδικῆς, ὅπου ψυχρότατος ὁ ἀὴρ ἀεί ποτέ ἐστι, καὶ τῷ περὶ Βαβυλῶνα χειμῶνι τὸ θέρος ὅμοιον: tota ſimilitudinis enarratio apud ipſum legenda. At Metrocli tribuit ipſe Plutarchus

De Vitiosit. Anim. p. 499: —Μητροκλῆς, ὃς χειμῶνος ἐν τοῖς προβάτοις καθεύδων, καὶ θέρους ἐν τοῖς προπυλαίοις τῶν ἱερῶν, τὸν ἐν Βαβυλῶνι χειμάζοντα, καὶ περὶ Μηδικὴν θερίζοντα Περσῶν βασιλέα περὶ εὐδαιμονίας εἰς ἀγῶνα παρεκαλεῖτο: quæ ſuo loco tractabimus. Eodem pertinet illud Baſilii M. Or. De Leg. Gr. T. I. p. 503. A: Ἐγὼ δὲ καὶ Διογένους ἄγαμαι τὴν πάντων ὁμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων ὑπεροψίαν· ὃς γε καὶ βασιλέως τοῦ μεγάλα ἑαυτὸν ἐπέφηνε πλουσιώτερον, τῷ ἐλαττόνων ἢ ἐκεῖνος κατὰ τὸν βίον δεῖσθαι. Mos regis Perſarum mutandæ habitationis ad tempeſtatum locorumque diverſitatem, ſubinde a Veteribus memoratur: v. c. Æliano Natur. Animal. X. 6. Et a Recentioribus inde proditus: v. c. B. Briſſonio de Reg. Perſ. Cap. LXIX. Ez. Spanhemio ad Juliani Or. I. p. 125.

78. D. Ἀγησίλαος] Simillimum illi Socratis dicto apud Platonem in Gorgia p. 290. F: de quo diximus ſupra ad p. 6. A. Hoc Ageſilao tribuitur a Plutarcho Apophthegm. Reg. et Duc. p. 190. F. Lacon. p. 213. C: Εἰθισμένων δὲ τῶν τὴν Ἀσίαν κατοικούντων τὸν Περσῶν βασιλέα μέγαν προσαγορεύειν, Τί δὲ ἐκεῖνος ἐμοῦ μείζων, εἰ μὴ δικαιότερος καὶ σωφρονέστερος; De Sui Laude p. 545. A. Vita Ageſilai p. 608. F.

78. D. Ἀριστοτέλης πρὸς Ἀντίπαϊρον] Plutarchus De Animi Tranq. p. 473. A. loco fere ſimili: Ἀριστοτέλης δὲ πρὸς Ἀντίπατρον γράφων, Οὐκ Ἀλεξάνδρῳ μόνον, ἔφη, προσήκει μέγα φρονεῖν, ὅτι κρατεῖ πολλῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οὐχ ἥττον οἷς ὑπάρχει περὶ θεῶν ἃ δεῖ δοξάζειν. De Sui Laude p. 545. A: οὕτω δὲ καὶ πρὸς ὁ Ἀριστοτέλης, Οὐ μόνον, ἔφη, τοῖς πολλῶν κρατοῦσιν ἐξεῖναι μέγα φρονεῖν, ἀλλὰ καὶ τοῖς περὶ θεῶν δόξας ἀληθεῖς ἔχουσι: voluit, debuit certe, ſcribere, πρὸς Ἀντίπατρον, aut πρὸς Ἀντίπατρον περὶ Ἀλεξάνδρου. Hunc locum ſpectavit Julianus Imp. in Epiſtola ad Themiſtium p. 265. A: Ἀριστοτέλης δὲ πρότερον ἔοικεν ἐννοήσας εἰπεῖν, ὅτι μὴ μεῖον αὐτῷ προσήκει φρονεῖν ἐπὶ τῇ θεολογικῇ συγγραφῇ τοῦ καθελόντος τὴν Περσῶν δύναμιν. Hoc igitur quamquam in Epiſtola ad Antipatrum proditum, tamen, Juliani indicio, de ſcriptione Theologica dixit: de qua hunc locum accepit J. A. Fabricius Biblioth. Gr. Vol. II. p. 191. Ariſtotelis Epiſtolas, in iiſque eas ad Antipatrum, memorat Diogenes Laertius V. 27.

78. D. Ζήνων—] Plutarchus De Sui Laude p. 545. F:

οὕτω καὶ ὁ Ζήνων πρὸς τὸ πλῆθος τῶν Θεοφράστου μαθητῶν, Ὁ ἐκείνου χορὸς, ἔφη, μείζων, οὐμὸς δὲ συμφωνότερος. Theophraſtum ad duo millia ſimul auditorum in ſchola habuiſſe prodit Diogenes Laertius V. 37.

78. E. ὑπεκχέῃς] *Senſim effundas, effluere ſinas.* Omiſſum in Stephani Theſauro, repoſuit ex hoc loco D. Scottus in Appendice: nec alibi deprehendi. Simplex ἐκχέω, *ſino effluere, facio ut quid effluat:* Plutarchus de Fortun. Rom. p. 324. B: οὗτος Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον, φθόνῳ καὶ ταῖς πολιτικαῖς δυσμενείαις μηδενὸς οἰκόθεν ἐπιῤῥέοντος, ὥσπερ χείμαῤῥον ἐξέχεε καὶ κατηνάλωσε περὶ τὴν Ἰταλίαν· *hic genius Hannibalem, cum per invidiam et inimicitias civiles nihil ei auxilii domo afflueret, in Italia diffluere ſivit et conſumſit.* Sympoſ. III. p. 649. D: ὅταν οἱ μὲν μὴ ἐπιπέμπωσιν, οἱ δὲ μὴ διαφυλάττωσιν, ἀλλ' ὀλίγον ἄθρουν λαβόντες ἐκχέωσιν. Ariſtides T. I. p. 231: διὰ τριῶν τῶν ἡδίστων θεαμάτων ἐκχεῖ τὴν ψυχήν· *per tria jucundiſſima ſpectacula delinit animum:* id eſt, *diffundit, oblectat:* niſi aliquando codex aliquid afferat, κατέχει, vel θέλγει.

78. E. φιλοσοφεῖν,—τοὺς πρὸς δόξαν] Scilicet λόγους, *partes philoſophiæ eas, quæ plurimum ad opinionem apud vulgum, ad exiſtimationem, gloriolam, valeant:* φιλοσοφεῖν abeſt in Ald. Baſ. Xyl. A. E. Harl. Moſc. 1. 2. C. Venet. Hi duo poſtremi habent non niſi additum in margine. Diſerte adeſt in Jannot. et Pol. unde ſumſit Stephanus: certe poſtulatur a loci hujus ratione. Λόγος, *pars philoſophiæ:* ſupra notavimus p. 75. B. Δόξα, ut hic, in deteriorem partem ſubinde accipitur: Sympoſ. V. p. 564. C: ἐξελέγχοντα τῆς κρίσεως τὸ πρὸς δόξαν, οὐ πρὸς ἀλήθειαν. Themiſtocle p. 113. A: πρᾶος γὰρ ὢν φύσει καὶ καλοκαγαθικὸς τὸν τρόπον ὁ Ἀριστείδης, καὶ πολιτευόμενος οὐ πρὸς χάριν, οὐδὲ πρὸς δόξαν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βελτίστου μετὰ ἀσφαλείας καὶ δικαιοσύνης—. Nicia p. 525. C: τούτοις δ' ὅτι μὲν πολὺ τὸ πρὸς δόξαν καὶ φιλοτιμίαν πανηγυρικὴν καὶ ἀγοραῖόν ἐστιν, οὐκ ἄδηλον. Adv. Epicur. p. 1100. D: ἀλλὰ τὴν δόξαν, οὐ τὴν ἀλήθειαν σκοποῦμεν. Alia dudum notavimus ad Ser. Num. Vind. p. 23: hujus Editionis p. 549. F. Nec nunc adeo notaſſem, ſi recte ab Interprete redditum vidiſſem.

78. E. καταίροντες] Vertunt *devolant*, quod eſt, ex ſuperiore in locum inferiorem volant: huic ſane loco non convenit. Et vero καταίρειν de *avibus* uſitatum, *quæ volatu ſe in locum conferunt ibique conſidunt*, ſive is ſit altus ſive humilis; quod *conſidere* non niſi *demittendo ſe* fieri poteſt, quod eſt καθῆσθαι. Plutarcho ſatis frequens: Opp. Mor. 41. F. 286. A. 340. C. 359. B. 371. E. 611. E. 967. C. Vit. 23. A. 122. A. 364. D. 680. A. 737. D.

78. E. ὥσπερ τὰ σκυλάκια, φησὶν ὁ Πλάτων] Rep. VII. p. 490. D: οἶμαι γάρ σε οὐ λελῆθέναι, ὅτι οἱ μειρακίσκοι, ὅταν τοπρῶτον λόγων γεύωνται, ὡς παιδιᾷ αὐτοῖς καταχρῶνται ἀεὶ εἰς ἀντιλογίαν χρώμενοι, καὶ μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγχοντας αὐτοὶ ἄλλους ἐλέγχουσι, χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεί. Quem locum tractavimus ad Ser. Num. Vind. p. 11: hujus editionis p. 548. C.

78. E. ἐπὶ τὰς ἔριδας καὶ τὰς ἀπορίας καὶ τὰ σοφίσματα—] *contentiones, dubitationes, cavillationes:* eſt abutentium dialectica, cujus eſt adeo munus et locus contra illas captiones philoſophum inſtruere: quod fecit Ariſtoteles in libris περὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων: et Plato ſæpius iſtos homines exagitavit, in primis dialogo Euthydemo, negotium iſtud nomine σοφίας ἐριστικῆς appellans: igitur ἔρις ab ipſa dialectica ſegregatur: v. c. Plutarch. Defect. Orac. p. 431. E. τὰ μὲν ζητῶν, τὰ δὲ μανθάνειν, ἐρίδος ἐκποδὼν οὔσης καὶ φιλονεικίας ἁπάσης. Hoc veterum ſophiſtarum erat, a quorum diſciplina Socrates juvenes avocabat, ut ait idem Platon. Quæſt. p. 999. E. quippe οἰήματος ἐπληροῦντο καὶ δοξοσοφίας, καὶ λόγων ἐζήλουν σχολὴν καὶ διατριβὰς ἀπράκτους ἐν ἔρισι καὶ φιλοτιμίαις. Athenæus XIII. 611. A: Lacedæmonii οὐ προσίενται οὔτε ῥητορικὴν οὔτε φιλοσοφίαν διὰ τὰς ἐν τοῖς λόγοις ὑμῶν φιλοτιμίας, καὶ ἔριδας, καὶ τοὺς ἀκαίρους ἐλέγχους. Ariſtides T. II. p. 311: Ἰσοκράτης σοφιστὰς μὲν (προσείρηκε) τοὺς περὶ τὴν ἔριν, καὶ τοὺς ὡς ἂν αὐτοὶ φαῖεν διαλεκτικούς, φιλόσοφον δὲ αὑτὸν καὶ τοὺς ῥήτορας. Hinc ἐριστικοὶ, *ſophiſtæ*, Ariſtoteli Sophiſt. Elench. I. 1—3: indeque Clementi Alex. Strom. I. p. 289. dicti philoſophi Megarici ab Euclide profecti Diog. Laert. II. 106. Et priores et hi in ſophiſmatibus verſabantur hiſque tamquam inſtrumentis ſapientiæ utebantur loco ſyllogiſmi; eſt enim

σόφισμα, auctore Ariſtotele Topic. VIII. 4. συλλογισμὸς ἐριστικός. De Sophiſtarum ratione ἐριστικῆς et generibus σοφισμάτων, et alii monuerunt, et copioſe L. Creſollius in Theatro Sophiſt. II. 6.

78. E. τοῖς διαλεκτικοῖς ἐνδύντες, εὐθὺς ἐπισιτίζονται πρὸς σοφιστείαν.] An vero priores modo memorati non item dialecticam ad ſophiſticam convertunt? Immo unum ejus attingunt locum, qui eſt de contentione, dubitatione, ſophiſmatibus. At hi *interius ſe induentes in dialecticam, ex ea quaſi pabulantur et ſubſidia capiunt factitandæ ſophiſticæ.* Factitare ſophiſticam, σοφιστεύειν, frequens verbum, non item nomen σοφιστεία, quod Pollux ut barbarum repudiat IV. 50: habet tamen Plutarchus De Stoic. Repugn. p. 1043. E. fortaſſe ex Chryſippo, qui τρεῖς ὑποθέμενος μάλιστα ἁρμόζοντας τῷ σοφῷ χρηματισμὸς, τὸν ἀπὸ βασιλείας, ἢ τὸν ἀπὸ φίλων, καὶ τρίτον ἐπὶ τούτοις τὸν ἀπὸ σοφιστείας—εἰς μισθαρνίαν καταβάλλει (τὸν σοφὸν) ἢ σοφιστείαν. Diogenes Laert. II. 113. ſcriptura incerta. Et σοφιστεύει, et σοφιστείαν factitat, qui philoſophiam, rhetoricam, aliamve diſciplinam mercede docet. Ariſtoteles, ut philoſophus, ſophiſtis vanam ſapientiam tribuebat, nec eos niſi hac et mercede docendo definit Sophiſt. Elench. I. 2: ἐστὶ γὰρ ἡ σοφιστικὴ, φαινομένη σοφία, οὖσα δὲ μή· καὶ ὁ σοφιστὴς, χρηματιστὴς ἀπὸ φαινομένης σοφίας, οὔσης δὲ μή. Sed de Verbi uſu et vi alibi dicemus. In ἐπισιτίζονται, quod proprie eſt *pabulantur, cibos et commeatum auferunt*, ſuavis eſt metaphora ad diſciplinam, *copias ac ſubſidia petunt*. Sic De Sanit. Tuend. p. 125. E: ἐμπίμπλασθαι παρ' ἑτέρων τῶν πολυτελῶν καὶ ἀπολαύειν, καθάπερ ἐκ πολεμίας ἀφειδῶς ἐπισιτιζομένους. 127. E: ὥσπερ εἰς πολιορκίαν ἐπισιτιζόμενοι. Sympoſ. VII. p. 708. E: καθάπερ ἐκ πολεμίας ὁμοῦ πᾶσι τοῖς περὶ αὐτὸν ἐπισιτιζόμενος. De Cupidit. Divitiar. p. 525. C: Δημάδης—ἐκ τῆς Μακεδονίας ἐπεσιτίζετο. Proprie dicitur in Lyſandro p. 438. A. Antonio p. 934. C. et apud alios.

78. F. ἔνιοι δὲ καὶ χρείας—τιθέμενοι] Ἔνιοι δὲ facit intelligentiam difficilem: ſi abſit, omnia faciliora erunt. Nam σοφιστεία cum aliis muneribus duo habet hic dicta munera: primum χρείας et ἱστορίας colligere, quas oratione ornet in progymnaſmatis uſum et exercitationem: quales habemus in

Progymnaſmatibus Hermogenis, Theonis, Libanii, Aphthonii, Priſciani: deinde, his componendis rhetoricam docere et quæſtum facere, μισθαρνεῖν, χρηματίζεσθαι, quod videtur ſignificare illa dictio παραριθμεῖν τοὺς λόγους. Anacharſidis quidem ſententia ſatis eſt perſpicua: ſed quomodo congruat cum illo παραριθμεῖν καὶ παραμετρεῖν τοὺς λόγους, non item apparet. Fortaſſe vera lectio eſt, τοὺς λόγους παραριθμοῦντες καὶ παραριθμούμενοι· *orationes ſuas temere annumerant audientibus, et ab his viciſſim decipiuntur annumeranda mercede.* Hac notione eſt verbum in Stoicorum placitis apud Stobæum Eclog. Ethic. p. 183: μήτε πλεονάζεσθαι τὸν σοφὸν, οὔτε βυκολᾶσθαι, ἔτε διατᾶσθαι, οὔτε παραριθμεῖν, οὔτε ὑφ' ἑτέρου παραριθμεῖσθαι· ταῦτα γὰρ πάντα τὴν ἀπάτην περιέχειν καὶ τοῖς κατὰ τὸν τόπον ψεύδεσι πρόσθεσιν. Heerenius in ſua editione p. 232. verbum nihili διείλᾶσθαι, pro quo ſcripti quidam libri dant διαιτᾶσθαι, mutavit in διαπατᾶσθαι: quod ſequens vox ἀπάτην repudiat: nec enim Scriptor non ineptus dicat, in verbo διαπατᾶσθαι contineri ἀπάτην, aut in nomine ἀπάτῃ ineſſe διαπαλᾶσθαι, quod per ſe manifeſtum, hic locum non habet: malim certe δεκάζεσθαι, nec tamen ut pro indubitato in contextum recipi velim. Nec de præſente Plutarchi loco affirmem me verum vidiſſe. Codex C. habet ſcholion, quod apponendum cenſemus, ſi quis forte inde aliquid utilitatis capiat. Igitur Anacharſidis dicto ſuperſcriptum eſt: ἢ τοῦτο μικρὸν, ὡς δοκεῖ ἰᾶσίτῃ· τὸ γὰρ πρὸς οὐδὲν μαρτυρήσαι τῷ λόγῳ· quid hoc monitum, in primis vocula ἰᾶσίτῃ, fibi velit, alii viderint; ego non video: in margine adſcriptum eſt: πρὸς οὐδὲν ἄλλο φησὶ χρῆσθαι τοὺς Ἕλληνας τῷ νομίσματι· οἷον οὐ πρὸς εὐπολίαν, οὐ πρὸς τὸ στρατιὰς ἐξοπλίζειν· οὐ πρὸς θεῶν τιμὴν, οὐ πρός τι τῶν συμφερόντων ἕτερον, ἀλλ' ἢ πρὸς μόνον τὸ ἀριθμεῖν καὶ καταλογίζεσθαι ὅσσον ἄξιον νόμισμα. Cæterum ultima Plutarchi verba, ἄλλο δ' οὐδὲν εἰς ὄνησιν ἀπ' αὐτῶν τιθέμενοι, poſſint accipi per tmeſin, jungenda præpoſitione cum verbo, in ἀποτιθέμενοι, *nullam eorum partem in uſum reponentes:* ſenſu ſimili atque in Horatiano Ep. I. 1. 12: *Condo et compono, quæ mox depromere poſſim.* Item in illo Plutarchi Pyrrh. p. 400. A: Πύρρος —οὐδὲν εἰς ὃ δεῖ θέσθαι τῶν ὑπαρχόντων σώσας— id eſt, σώσας

οὐδὲν τῶν ὑπαρχόντων εἰς τοῦτο εἰς ὃ δεῖ τὰ ὑπάρχοντα θίθαι, qui rerum acquisitarum nullam servasset ad eum usum, ad quem eas reponere debemus. Sic *εἰς μνήμην τίθεσθαί τι, aliquid in memoria reponere.* Plato Leg. VII. p. 636. F: consuetudinem notans eorum, qui juvenibus suadebant carmina poetarum edisce re —*ἄλυς ποιητὰς ἐκμανθάνοντας· οἱ δὲ ἐκ πάντων κεφάλαια ἐκλέξαντες, καί τινας ὅλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντες, ἐκμανθάνειν φασὶ δεῖν εἰς μνήμην τιθεμένους, εἰ μέλλει τις ἀγαθὸς ἡμῖν καὶ σοφὸς ἐκ ποικιλτικῆς καὶ πολυμαθίας ἔσεσθαι.* Certe in præsenti loco Plutarchi *ἀπ' αὐτῶν* retinendum, quamquam quidam libri dissentiunt: *ἐπ' αὐτῶν* A. E. Mosc. 2. Harl. T: *αὐτῶν* vel *ἑαυτῶν* Vulc. *ἀφ' ἑαυτῶν* Collat. Muret. Jannot. Sensus est, *nullam aliam ex his rebus partem reponunt ad usum et utilitatem.*

p. 79. A. *Ἀντιφάνης—γέροντας γενομένους*] Antiphanes quin significetur mediæ ille poeta Comœdiæ, non est quod dubitemus: dictum quidem ipsum, et quis hoc ad Platonis auditores accommodaverit, non memini me alibi legere. Legendum *περὶ τῶν Πλάτωνος συνήθων*, nexus sententiæ quodammodo suadet: quamquam, per temporum rationem, Platonis familiaris idem Antiphanem audire potuerit. Platonis simile est sententia Leg. II. p. 575. F: *φρόνησιν δὲ ἢ ἀληθεῖς δόξας βεβαιοῦν, εὐτυχὲς ὅτῳ ἢ πρὸς τὸ γῆρας παρεγένετο.* Epistola II. p. 707. F: *εἰσὶ γὰρ ἄνθρωποι ταῦτα ἀκηκοότες, καὶ πλείους, δυνατοὶ μὲν μαθεῖν, δυνατοὶ δὲ μνημονεῦσαι καὶ βασανίσαντες πάντη πάντως κρῖναι, γέροντες ἤδη καὶ οὐκ ἐλάττω τριάκοντα ἐτῶν ἀκηκοότες· οἳ νῦν ἄρτι σφίσι φασὶ τὰ μὲν τότε ἀπιστότατα δόξαντα εἶναι, νῦν πιστότατα ἢ ἐναργέστατα φαίνεσθαι, ἃ δὲ τότε πιστότατα, νῦν τοὐναντίον.*

79. A. *κατάστασιν ὑγιαινὴν ἡ κρίσις λαβοῦσα—συμφέρεσθαι*] Mosc. 2. et Vulc. *κρᾶσις*: hic etiam *ὑγιαινὴν* omittit. Vulgata præstat. Κρίσις, *judicium, judicandi facultas*, sæpe apud alios et Plutarchum, Opp. Mor. p. 1024. E. 1025. D. 1123. F. Vit. 888. D. 889. A. alibi: hujus est laus in *firmitate*, *τὸ ἀμετάπιστον ἐν ταῖς κρίσεσι*, Adv. Stoic. p. 1061. E: hæc est *κατάστασις, certus status mentis*, Opp. Mor. 1147. A. 609. D. omnino *constitutio* et *ordo* rerum antea turbatarum Vit. 386. D. 740. B. 862. A. 865. E. et alibi. Ex

hoc ſtatu facultas judicandi incipit συμφέρεσθαι, *conſueſcere, contenta eſſe*, λόγοις δυναμένοις ἐμποιεῖν ἦθος καὶ μέγεθος, iis dictis ſcriptiſque quæ adferunt *morem et magnitudinem*, id eſt, *quæ ad mores formandos et animi magnitudinem valent*: de hac notione vocis ἦθος et alibi vidimus, et diximus ad Quæſt. Plat. I. p. 999. E. in Biblioth. Crit. Vol. III. Part. I. p. 16—20. Verbi συμφέρεσθαι rationem nullam habuerunt Latinæ Verſiones: atqui ſæpe eſt Plutarcho, *uti aliqua re, contentum ea eſſe, tractare eam, verſari et degere cum ea, conſentire*. Opp. Mor. p. 461. B. E. 827. B. 960. E. 1089. B. F. 1115. B. Vit. 130. B. 369. F. 877. C. 925. D.

79. A. κατὰ τὸν Αἴσωπον] Fabula de Vulpe ægrotantem Leonem inviſente, quæ eſt CXXXVII. in editione J. Hudſoni repetita ab J. M. Heuſingero: proverbialem habet celebritatem, a multis vel breviter ſignificata, vel diſerte memorata, quorum mentiones notarunt D. Lambinus ad Horatii Ep. I. 1. 75. et J. Hudſonus l. c. qui nec hunc Plutarchi locum omiſit.

79. B. ὥσπερ γὰρ ὁ Σοφοκλῆς ἔλεγε—εἶδος—] *Ut enim Sophocles dicebat, ſe, quum Æſchyli faſtum, deinde apparatus curioſitatem confutaſſet, tertio jam loco mutare dictionem, id eſt, optimam et maxime cum moribus conjunctam partem.* Dictum per breviloquentiam pro —ὁ Σοφοκλῆς ἔλεγε τῷ Αἰσχύλῳ διακεκαικχὼς, πρῶτον μὲν τὸν ὄγκον, εἶτα τὸ ω. Nec opus ita corrigere: πρῶτον μὲν item omittitur, ut δεύτερον δὲ, de quo monuit Abreſchius Animadv. in Æſchyl. p. 326. De tragœdiæ incrementis poſt Æſchylum a Sophocle factis, Ariſtoteles De Poetica Sect. X. ubi eximius vir Tyrwhittus videatur. Diogenes Laertius III. 56. Themiſtius Orat. XXVI. p. 316. D: uberius etiam Anonymus in Vita Sophoclis Scholiis præmiſſa, in qua complures ſunt eruditæ notationes ex antiquis Vitarum ac Didaſcaliarum ſcriptoribus ſumtæ, quam compilavit Suidas in v. Σοφοκλῆς. Plutarchus ſua ex perdito auctore habet. Quid ſit ὄγκος et κατασκευὴ in λέξει vidimus ad p. 16. C. et 30. D: nunc ſeorſim per ſe quodque ſpectantur. Ὄγκος alias in laude, hic in vitio ponitur: eſt quidem illa *gravitas, majeſtas*,

magnificentia. Ariſtot. Poetic. XXIV. Longino VIII. p. 40. XII. p. 80. XV. p. 92. XXXIX. p. 214. XL. p. 220. aliiſque: ſed ſæpe *vana* eadem et *inflata*, *tumida*. III. p. 18: κακοὶ δὲ ὄγκοι καὶ ἐπὶ σωμάτων καὶ λόγων οἱ χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις. XXX. p. 160: ὁ μέντοι γε ὄγκος αὐτῶν οὐ πάντη χρειώδης· ἐπὶ τοῖς πραγματίοις περιτιθέναι μεγάλα καὶ σεμνὰ ὀνόματα ταὐτὸν ἂν φαίνοιτο, ὡς εἴ τις τραγικὸν προσωπεῖον μέγα παιδὶ περιθείη νηπίῳ. At hoc loco univerſe ratio Æſchyli ad faſtum et pompam compoſita ſignificatur. Eſt in tragœdia non modo verborum, ſed et rerum, ὄγκος: Pſeudo-Plutarchus Vit. Homer. CCXIII: ἡ τραγῳδία τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ἐξ Ὁμήρου, εἰς ὄγκον πραγμάτων καὶ λόγων ἐπαρθεῖσα. Dionyſius Hal. in Dinarcho p. 115. A. Τπερίδου—τῆς κατασκευῆς τὸ μὴ τραγικὸν μηδὲ ὀγκώδες—. Plutarchus Demetr. p. 909. A: de Alexandri ſucceſſoribus, ὡς ἐπὶ σκηνῆς τὸ βάρος ὑποχρίνοιντο καὶ τὸν ὄγκον τοῦ ἀνδρός. Omnino *ſuperbiam*, *magnificentiam et oſtentationem perſonæ*, *quam quis gerit*, ſignificat. Vit. p. 102. B. 110. B. 132. E. 297. A. 353. A. 443. B. 482. A. 526. B, C. 533. B. 585. B. 586. B. 787. B. 797. A. 896. E. Sane hujuſmodi erat in Æſchyli tragica ratione, quod reprehenſoribus anſam præbere poſſet: nec Ariſtophanes in Ranis diſſimulavit. Κατασκευὴ item de rebus accipiendum, vel de diſtributione et formatione fabulæ et argumenti: vel de *externo apparatu ſcenæ et perſonarum*, omnino *de illa parte*, *quæ ſub oculos cadit*: idque malim: ſiquidem in diſtributione fabulæ nil κατάτεχνον, *valde et nimis artificioſum*, tribui poteſt Æſchylo: ſic κατασκευὴ, *ædificiorum*, Opp. Mor. p. 409. A. 785. F. Vit. 191. D. 211. E. 305. E. 333. E. 518. A. D. 606. C. *Inſtrumenta*, *machinæ*, Opp. Mor. 718. E. *Confectio operis*, Vit. 158. E. 705. A. 983. D. *Apparatus*, Vit. 576. D. F. 616. E. *Urbis ornatus*, Vit. 508. F. Ariſtides T. I. 117. 148. 187. 189. 232. 474. 475. 540. 563. 568. *Veſtitus*, Vit. 412. E. Ariſtides T. II. p. 100. Τὸ πικρὸν τῆς κατασκευῆς non capio: caperem δριμὺ, *argutum*: nunc malim ψυχρὸν, περιττὸν, περίεργον, vel πανηγυρικὸν, quod proxima comparatio commendare videtur. Κατάτεχνον omnes habent libri, ut mox κατατέχνων: nec mutandi adeſt cauſſa,

licet parum ſit exemplorum, nec mihi alibi lectum: κατατεχνικῶς legitur in Pericle p. 152. F: recte repudiatur ab H. Stephano ad eum locum et in Theſ. L. Gr. T. III. p. 1434. A: et abeſt totum in codice Moſcuenſi ἢ κατατεχνικῶς, at in codice Pariſienſi legitur ἢ τεχνικῶς. Hæc pars nimium curata reprehenſionem habere poterat; ſiquidem, judice Ariſtotele Poetic. VI. ἡ δὲ ὄψις ψυχαγωγικὸν μὲν, ἀτεχνώτατον δὲ, καὶ ἧκιστα οἰκεῖον τῆς ποιητικῆς. Ex his tribus λέξις eſt ἡδικώτατον, plurimam habet cum moribus conjunctionem: *oratio, verborum delectus et compoſitio:* quam definit Ariſtoteles l. c. τὴν διὰ τῆς ὀνομασίας ἑρμηνείαν.

79. B. παντηγυρικῶν] Expoſuimus ad p. 6. A.

79. C. σάρκινον] Per metaphoram de aliis corporibus, rariſſimum eſt de rebus moralibus, idque in bonam partem: nam animo fere opponitur, Sympoſ. VIII. p. 745. F: Adv. Colot. p. 1122. D: Plato Leg. XI. p. 673. B. ut alias σάρξ. Hic notat diſcendarum rerum materiam quaſi teneram et fructuoſam, nutrimentum augendo animo aptum. Sic de medicamento p. 54. E. τὸ σαρκοῦν τῆς δυνάμεως. 130. A. ἰχὼν σαρκοῦσαν. Conferatur H. Steph. Theſ. L. Gr. T. III. p. 743.

79. C. Σιμωνίδης] Notavimus ad p. 41. F.

79. D. Πλάτωνι ἢ Ξενοφῶντι—χνοῦν] De argumento præclara exſtat Senecæ Epiſt. CVIII. unde quædam appoſuimus ad p. 30. C. Ἀποδρέπεσθαι, *decerpere*, ut ſimplex δρέπεσθαι, quod notavimus ad p. 43. C: δρόσος, *ros*, ſuaviter, ſiquidem *cicadæ rore paſcuntur*: χνοῦς, *lanugo*, quæ in pomis, juventute hominum animaliumque quorumdam apparet, eleganter transfertur ad orationis integritatem ac teneritatem. Sic Dionyſius Halic. aliquoties: De Compoſit. Cap. XXV. p. 30. De Demoſth. Vi Cap. LI. p. 194. comparans oratores pictoribus πτίλα ἢ χνοῦς exprimentibus. Ep. ad Pompei. Cap. II. p. 127: de Platonis dictione, ὅ, τι πῖνος αὐτῇ καὶ χνοῦς τῆς ἀρχαιότητος ἡρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει, χλοερόν τί τι καὶ τεθηλὸς καὶ μεγὸν ὥρας ἀναδίδωσι, item De Demoſth. Vi Cap. V. p. 166. Ibid. XXXVIII. p. 186: —ἐπανθῇ τις αὐταῖς χνοῦς ἀρχαιοπινὴς καὶ χάρις ἀβίαστος. Jamblichus Vit. Pythag. §. 157: ὑπομνήματα

—ἀρχαιοτρόπου δὲ καὶ παλαιοῦ πίνου ὥσπερ τινὸς ἀχειράπτου χνοῦ προσπνέοντα, ut veriſſime reſtituit Kuſterus.

79. D. περὶ Αἰσχύλου—βοῶσι] Animadvertimus ad p. 29. F. ubi idem refertur. Fuit quum ὁμοίων in ὁμοίως vel ὅμοια mutatum vellem: nunc nil muto. Pro λέγουσι dant λέγεται Pol. Jannot. Schott. Anon. T. V. B. Reliquam partem habet Stobæus Serm. XXIX. p. 206. ſine nomine auctoris, certe ex Plutarcho, ſive ex hoc, ſive deperdito loco: ſi ex hoc, non ſine varietate: Αἰσχύλος ἐν Ἰσθμῷ ἀγῶνα ὁρῶν τακτὸν (Geſnerus annotat πύκτην), καὶ ἐπὶ τῇ πληγῇ τοῦ θεάτρου ἐκβοήσαντος, πρὸς Ἴωνα ἔφη· ὁρᾷς οἷόν ἐστιν ἡ ἄσκησις· ὁ πεπληγὼς σιωπᾷ, οἱ δὲ θεώμενοι βοῶσιν. In verbo νύξας ſubaudiendum τῷ ἀγκῶνι: ut Odyſſ. Ξ. 485. Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα, Ἀγκῶνι νύξας. Ariſtænet. Epiſt. I. 19. 27. quam dictionem attigit Abreſchius Lect. Ariſtæn. p. 128: item Th. Gatakerus ad M. Antonin. XII. 5. p. 351. cum ipſo Æſchyli dicto. Ion Chius, unus e claſſicis tragicis, ſubinde et aliis et Plutarcho memoratus, ex recentioribus nactus eſt in primis magnum Bentleium, qui ejus res enarraret in Epiſtola ad Millium p. 50. ſeq. hunc ipſum Plutarchi locum apponens. Πεπληγὼς, *percuſſus*, paſſiva notione eſt in Lucullo p. 513. A: οὐκ ἐκίνει πεπληγότας πολλάκις, *non movebat victos ſæpe*. Nicia p. 529. F: τοῦ Νικίου μηδὲν ἔχοντος εἰπεῖν, ἀλλ' ἄχει καὶ θαύματι πεπληγότος. Quod pro ἑτέρου in uno eſt Vulc. τοῦ ἑτέρου, non repudiem.

79. E. Βρασίδας] Idem refertur in Apophth. p. 190. B. et Apophthegm. Lacon. p. 219. C: et ſimilis argumenti aliud p. 208. E. Fortaſſe quis requirat οὕτω ante μικρὸν, ut duobus illis locis exſtat. Raro quidem ſed tamen aliquando omittitur: v. c. De Sera Num. Vind. p. 564. E: οὔτε μέγας οὔτε μικρὸς γέγονεν ὥστε ἢ λαθὼν διαφεύγειν ἢ βιασάμενος, *nemo ita vel parvus vel magnus fuit, qui vel clam vel vi effugeret*. Julianus Imp. Or. I. p. 41. VII. 205. A: quod expoſuimus Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 63. Quibus addatur L. Bos Ellipſ. Gr. p. 563.

79. E. Διογένης] Seneca Epiſt. XC. p. 315: *Quomodo, oro te, convenit, ut Diogenem mireris et Dædalum? Uter ex his ſapiens tibi videtur? qui ſerram commentus eſt? an ille,*

qui cum vidiſſet puerum cava manu bibentem aquam, fregit protinus exemtum e perula calicem, hac objurgatione ſui, Quamdiu homo ſtultus ſupervacuas ſarcinulas habui? Diogenes Laertius VI. 37: Θεασάμενός ποτε παιδίον ταῖς χερσὶ πῖνον, ἐξέῤῥιψε τῆς πήρας τὴν κοτύλην, εἰπών, Παιδίον με νενίκηκεν φιτελείᾳ.

79. E. τετάδθαι τὴν ἄσκησιν] Pro τῇ ἀσκήσει· *intentum eſſe exercitatione, tenſum, non remiſſum.* Epicteto frequens in hoc argumento Diſſ. IV. 12. p. 672: δεῖ—τετάδθαι τὴν ψυχὴν ἐπὶ τοῦτον τὸν σκοπὸν, μηδὲν τῶν ἔξω διώκειν—. Ib. p. 673: πρὸς τὸ μὴ ἁμαρτάνειν τετάδθαι διηνεκῶς. III. 24. p. 514: ἄλος τέταμαι πρὸς τὸν θεὸν καὶ τὰς ἐκείνου ἐντολὰς, ἢ τὰ προσάγματα. Enchirid. VII: τετάδθαι δὲ δεῖ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ πλοῖον, καὶ συνεχῶς ἐπιςρέφεδθαι, μή τοι γε (leg. μή τι σε) ὁ κυβερνήτης καλέσῃ. Idem alibi. Plutarchus Bruto p. 1000. D: τεταμένος τῇ φρονήσει πρὸς τὸ μέλλον. Dion Chryſ. Or. IV. p. 67. D: eleganti comparatione, *Diogenes videns Alexandrum,* ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας κακίςῃ ψυχῇ ὅλον τεταμένον καὶ φερόμενον, ὥσπερ οἱ γέρανοι ὅποι ἂν ὁρμήσωσιν ἀποτείναντα ἑαυτὰς, πίτονται· legam ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας κακῶς τῇ ψυχῇ ὅλον κ. τ. λ. Julianus Ep. LVII. p. 442. D: ὁ παρ' ἡμῖν ἔρως ἐπί σοι τέταλαι. Celſus apud Orig. VIII. p. 789. B. Quædam ad hunc uſum ſpectantia notarunt Dorvillius ad Chariton. p. 643. et Abreſchius Auctario Dilucid. Thucyd. p. 360.

79. F. ὡς Θουκυδίδης ἔλεγε—] I. 18: εὖ παρεσκευάσαντο τὰ πολέμια ἢ ἐμπειρότεροι ἐγένοντο μετὰ κινδύνων τὰς μελέτας ποιούμενοι. Idem dictum citavit Plutarchus in Demoſthene p. 848. C: imitatus eſt Dionyſius Halic. Antiq. Rom. I. p. 20: ut monuimus Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 6.

79. F. δόγματα ποιοῦντες] *Dicta* debent fieri *Decreta*, id eſt, quæ firma ſcientia et aſſenſione in animo defixa teneamus, et ut vitæ legem ſequamur, ita ex *præceptis* fiunt *dogmata*, id eſt, *Decreta:* quo de argumento tradit Seneca Epiſt. XCV. p. 372. Epictetus apud Stob. Serm. XXIX. p. 206: Εἰδέναι χρὴ ὅτι οὐ ῥᾴδιον δόγμα παραγενέδθαι ἀνθρώπῳ, εἰ μὴ καθ' ἑκάςην ἡμέραν τὰ αὐτὰ λέγῃ τις, ἢ ἀκούῃ, καὶ ἅμα χρῶτο πρὸς τὸν βίον. Retulit in Epicteti Fragmentis Uptonus

p. 766. recte hunc quidem locum, perperam proximos tres, qui ſunt Plutarchi.

p. 80. A. *μίγματα*] Sic codices plerique, et editi omnes: et eſt medicorum: igitur non commutandum cum *σμήγματα*, quod dant Collat. Muret. Anon. Mez. T. V. B.

80. A. *Ὁμηρικῆς ὄρνιθος*] Iliad. I. 323. Memorat Plutarchus etiam De Amore Prolis p. 494. D: et nos attigimus ad p. 48. A. Ad Longinum ſcholas habentem accommodavit Johannes Siceliota Commentario MS. in Hermogenem De Ideis, cujus excerpta ex codice Falconeti fecit Ruhnkenius: *ὁ μὲν γὰρ Λογγῖνος περὶ τὸ διδάσκειν μόνον ἐναχολούμενος, ᾗ περὶ τὸ γράφειν τελείας ὑποθέσεως οὐκ ἔχων καιρὸν, τὸ τῆς Ὁμήρου πέπονθεν ὄρνιθος, λιμάττουσα τοὺς νεοττοὺς τρέφειν.*

80. B. *μὲν δὴ χρησικῶς*] Unus Vulc. omittit *δή*: Meziriacus corrigit *διαχρησικῶς*, quæ eſt vox ſine exemplo: *μὲν δὴ* hoc loco ponitur pro ſimplici *μὲν*, uſu mihi nondum quod quidem ſciam obſervato: nam alibi uſurpatur, ſequente *δὲ*, in exordio vel exitu argumentationis ex antecedentibus ductæ: qualia ſunt exempla apud Hoogeveenium Doctrin. Particul. p. 676. ſeq. In *χρησικῶς* ſingularis eſt vis, nec vulgo ſatis animadverſa: *cum ſcientia utendi et ad noſtrum ipſi ingenii fructum:* duæ hoc loco ſimul cernuntur hæ notiones, quæ alias ſingillatim in illo vocabulo exſtant. Eſt enim *χρησικὸς* primum is, *qui ſcientiam et facultatem utendi habet:* Ariſtoteles Œcon. I. 6: *κοσμητικὸν τῶν ὑπαρχόντων καὶ χρησικόν.* Epictetus Diſſert. II. 23. p. 330: *τὸ προκείμενον ἦν σοι, κατασκευάσαι σαυτὸν χρησικὸν ταῖς προσπιπτούσαις φαντασίαις κατὰ φύσιν.* Plutarchus Cat. Maj. p. 336. C: *τὴν δὲ τοῦ σώματος ἕξιν—πάνυ χρησικὴν εἶναι corporis habitum—magnopere ad uſum valuiſſe.* Opp. Mor. 884. E. Clemens Alex. Strom. I. p. 351. A. Hinc altera notio *de rebus, quæ utenti bene conducunt:* veluti apud Plutarchum Opp. Mor. p. 32. E: *τὸ λειότατον μέλι καὶ χρησικώτατον.* 910. E: *χρησικὸν οἶνον.* Alia H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. p. 601.

80. B. *μηδὲ φιλοτιμίας—διδάξαι*] *μηδ' ἐκ φιλοτιμίας* dant A. E. Moſc. 2. et Moſc. 1. a correctore, Venet. Flor. Harl.

Colleg. Nov. Pol. Schott. Jannot. Anon. T. V. B: porro poſt διδάξαι addunt θέλοντες vel βυλόμενοι Pol. Jannot. Vulc. Mez. nec niſi, ut videtur, e correctione quorumdam hominum conſtructionis rationem non animadvertentium; quippe ἀκοῦσαί τι καὶ διδάξαι eſt *ad audiendum et docendum*: nec opus eſt ex antecedentibus ἕνεκα ſubaudire, quod requirit ut addatur τοῦ: ſed ſolus per ſe Infinitivus obtinet vim Gerundii. Sic Plutarchus Opp. Mor. p. 48. C: εἴ τις ἦκων λόγου μεταλαβεῖν πρὸς ἄλλου· *ſi quis venit ad diſcendum ab alio*: ita intelligendus p. 87. D. εὐλαβούμενον ζῆν· *ad vivendum cum cautione*. Plato Leg. III. p. 585. F: λέγωμεν —σπάνια ᾗ ταῦτα νέμουσιν εἶναι κατ' ἀρχάς· *dicamus—et hæc rara fuiſſe ad vivendum iis, qui ab initio paſcerent*. Plura de uſu opportuna huic loco cognoſcantur ex Abreſchii Dilucid. Thucyd. p. 53. Nam minus huc pertinent quæ tradiderunt Vigerius et Hoogeveenius De Idiotiſm. p. 210. Similia ex LXX. collegit doctiſſimus Sturzius Diſſ. de Dialect. Alex. p. 48.

80. B. τοὺς λόγους ἅσπερ ἱμάντας ἢ σφαίρας ἐπιδούμενοι] *orationes tamquam cæſtus aut pilas nobis circumligantes*: videtur legendum περιδούμενοι. Comparatio ducta a πυγμῇ, *pugilatu*, in quo pugnus erat armatus vel *cæſtu*, ad certamen et vehementius feriendum, vel *pila* circumdatus ad exercitium, et lenius feriendum. Cæſtus, ἱμάντες, ſatis noti: Plato in Protagora p. 206. D. de Lacedæmoniis —ἐξηπατήκασι τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι λακωνίζοντας· καὶ οἱ μὲν ὥτά τε κατάγνυνται μιμούμενοι αὐτοὺς, καὶ ἱμάντας περιελίττονται, ᾗ φιλογυμναζοῦσι, ᾗ βραχίας ἀναβολὰς φοροῦσιν· quod perperam ſic accepit Meurſius Miſcell. Lacon. I. 17. quaſi *aures loris circumvolviſſent*: quod accipiendum erat *de manibus, quibus lora, ſeu cæſtus, circumligantur*; de quo ſatis eſt legiſſe H. Mercurialem De Arte Gymn. II. 9. Sic Diog. Laert. VI. 42. Zenobius VI. 44. Nec pilæ uſus ſatis animadverſus eſt ab interpretibus cum aliis, tum Plutarcheis hoc loco, niſi forte Xylandro. Plato Leg. VIII. p. 643. C: ἢ νύκτας γε ὄντες παμπόλλας ἂν ἡμέρας ἔμπροσθεν τοῦ ἀγῶνος ἐμανθάνομέν τε ἂν μάχεσθαι καὶ διεπονούμεθα, μιμούμενοι πάντα ἐκεῖνα ὁπόσοις ἐμέλλομεν εἰς τότε χρήσεσθαι περὶ τῆς νίκης διαμα-

χόμενοι; καὶ ὡς ἐγγύτατα τοῦ ὁμοίω ἰόντες ἀντὶ ἱμάντων σφαίρας ἂν περιεδύμεθα, ὅπως αἱ πληγαί τε καὶ αἱ διὰ τῶν πληγῶν οὐλάβειαι διιμελετῶντο εἰς τὸ δυνατὸν ἱκανῶς; idem negotium paulo poſt dicitur σφαιρομαχεῖν, de quo Pollux III. 150. ubi Jungermannus Platonis locum adfert. Reſtituenda dictio Luciano Gymnaſ. T. II. p. 918. —μέμνησο, ἦν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαίρας περὶ ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, σφαίσιν ἀλλήλους: legendum σφαίρας περιδούμενοι ἐν τῷ θ. σ. π. ἀ. Eamdem palæſtræ partem ſignificare videtur Philo Jud. De Somniis p. 585. B: χαροδοτεῖ τρόπον ἀλείπτης, ἢ πρὸς τὰ γυμνάσια καλεῖ: ubi loco ſingularis illius verbi aliud ſingulare ſed ſententiæ congruens legendum videtur χαροδετεῖ, *manus ligat*, ſcilicet *pilis*. Si in Senecæ Epiſtola LXXX. initio vera eſt lectio: *Hodierno die non tantum meo mihi beneficio vaco, ſed ſpectaculi, quod omnes moleſtos ad ſphæromachiam avocavit:* vix dubium fit quin hoc ludicrum ſignificetur. Hæc σφαῖρα ſæpe pro vulgari *pila*, qua jacienda luſus fit, accepta, etiam ab iis, qui eam recte ad luctam referrent, tamen in eo perperam intellecta eſt, quod eam facerent pilam plumbeam loro bubulo inſutam, qua armatus pugil certaret: veluti principes Lexicographorum Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 1161. et Facciolatus voce *Sphæromachia*. Præter σφαῖραν aliud fuit pugilum ad ictum leniorem inſtrumentum ἡ μαλίχη, antiquitus, ante cæſtum, uſitatum: ut ex Pauſania VIII. 40. p. 682. colligitur. Quædam de hoc argumento tradidit P. Faber Agoniſtico I. 6. p. 33. et 9. p. 56. Comparatio diſputationis cum pugilatu alibi quoque occurrit: veluti in dicto Democriti apud Plutarchum Symp. I. p. 614. E. ἐριδαντέων καὶ ἱμαντελικτέων λόγους, quod illic explicabimus: et aliis locis, quos notavimus ad Ser. Num. Vind. p. 548. B. prioris editionis p. 5.

80. C. Ἐγὼ μὲν, εἶπεν, ὁ ἐλεγχθεὶς ἅπαμαι σου—] Correximus vulgatam iſtam interpunctionem Ἐγὼ μὲν (εἶπεν ὁ ἐλεγχθεὶς) ἅπαμαι σου—. Simile ſuum quoddam negotium narrat, ſed fine acumine, Iſocrates Panathen. p. 482: ὁ μὲν γὰρ ἀπήμων φρονιμώτερος γεγενημένος καὶ συνεσταλμένην ἔχων τὴν διά-

νοιαν, ὥσπερ χρὴ ταῖς εὖ φρονοῦντας, ἢ ποτοῦσθαι τὸ γεγραμμένον ἐν Δελφοῖς, ἑαυτόν τ' ἐγνακώς—ἐγὼ δ' ὑπελαμβάνην ἐπιτυχῶς μὲν ἴσως διειλεγμένος, ἀκριβέστερος δὲ δι' αὐτὸ τοῦτο γεγενημένος καὶ φρονῶν μᾶλλον ἢ προσῆκε τοὺς τηλικούτους—. Admonitio Socratica rationem prodit: eſt enim ὁ ἔλεγχος κάθαρσις ψυχῆς, καὶ κακίας ἀφαίρεσις, ut ait Plato Sophiſt. p. 153: idem in Gorgia Socratem dicentem facit p. 285. E: ἐγὼ δὲ τίνων εἰμί; τῶν ἡδέως μὲν ἂν ἐλεγχθέντων, εἴ τι μὴ ἀληθῆς λέγοιμι· ἡδέως δ' ἂν ἐλεγξάντων· μεῖζον γὰρ αὐτὸ ἀγαθὸν ἡγοῦμαι, ὅσῳπερ μᾶλλον ἀγαθόν ἐστιν αὐτὸν ἀπαλλαγῆναι κακοῦ τοῦ μεγίστου, ἢ ἄλλον ἀπαλλάξαι. Pertinet huc Plutarchi diſputatio in Queſt. Plat. I. p. 999. E, F. et perſona ſcenica Ἔλεγχος Menandri memorata Luciano in Pſeudologiſta T. III. p. 165. item fine Menandri mentione in Piſcatore T. I. p. 588.

80. C. περὶ Δημοσθένους λέγουσι καὶ Ἀλκιβιάδου—ἐξέπιπλεν.] Eumdem locum poſuit in Reip. Præcept. p. 804. A: διὸ καὶ Δημοσθένης ἠλατίουτο τῶν πολλῶν, ὥς φασι, παρὰ τὸν καιρὸν ἀναδυόμενος καὶ κατοκνῶν. Ἀλκιβιάδην δὲ ὁ Θεόφραστος ἱστορεῖ μὴ μόνον ἃ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖ βουλόμενον, πολλάκις ἐν αὐτῷ τῷ λέγειν ζητοῦντα καὶ συντιθέντα τὰς λέξεις, ἐνίοτε δὲ καὶ διαπίπλειν. De Demoſthene hoc loco deſidero apodoſin poſt verbum ἐξέπιπλεν. Æſchines De Falſ. Leg. p. 251. C. eum dicentem ad Philippum obmutuiſſe tradit —ἐξαίφνης ἐσίγησε καὶ διηπορήθη, τελευτῶν δὲ ἐκπίπλει ἐκ τοῦ λόγου: ubi J. Taylorus hunc ipſum Plutarchi locum citavit p. 32. et nos p. 6. D. De Alcibiade eadem produntur a Plutarcho in illius Vita p. 196. A. ubi quod dicitur εὑρεῖν μὲν ἦν τὰ δέοντα καὶ πᾶσαι πάντων ἱκανώτατος, et hoc loco τῷ νοῆσαι πράγματα δεινότατος ἦν, omittitur τῷ in A. E. Venet. T. V. qua de ratione Articuli monuimus ad p. 15. B. Ἐκπίπλειν frequenter notat *explodi, exſibilari*: hoc loco ſimpliciter *excidere a dicendi propoſito, perturbari in dicendo, conticeſcere*: ut in Æſchinis loco laudato, ἐκπίπλειν ἐκ τοῦ λόγου. Sed de hoc Verbo alibi dicetur.

80. D. Ὅμηρος δὲ τὸν πρῶτον οὐ διηνέχθη τῶν ἑξῶν ἄμετρον ἐξενεγκών] —*non diffitebatur, non negabat, ſe primum verſum non ad modorum legem exactum edidiſſe.* Unde acceptum referat Plutarchus, haud facile dicam: nec an pri-

mum Iliadis verſum ſpectet, quod putavit J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 364. et S. Clarkius, definiam. Διαφέρεσθαι, *diſſentire, repugnare, diffiteri* opponitur τῷ συμφέρεσθαι, *conſentire, concedere alicujus ſententiæ.* Opp. Mor. p. 946. F. 60. E. 67. F. 139. E. 223. A. 233. E. 760. C. 1016. E. 1022. F. 1029. E. 1077. C. 1113. C. 1115. C. Vit. p. 94. F. 514. D. 629. F. Porphyr. De Abſtin. I. 38. Ἐκφέρειν, *edere ſcriptum*, notavimus p. 10. C.

80. E. ἀληθινὸς ἔρως παιδὸς ἢ γυναικὸς—μηδὲν δεόμενον] Eadem ſententia, fortaſſe a communi fonte ducta, uſus eſt Ariſtides Or. Plat. I. p. 108: Ἀλλ' ὥσπερ ὁ φίλοινος οὐχ ἡγεῖται ζημίαν, εἰ μηδὲς αὐτῷ πίνοντι συνείσεται· ᾗ ὁ παιδεραστὴς καὶ ὁ φιλογύνης οὐ πρὸς τὴν ἑτέρων μαρτυρίαν τὴν ἐπιθυμίαν μετέρχονται, ἀλλὰ τέρψουσιν ἂν ἔχωσιν οἷς χαίρουσι· οὕτω δὲ (leg. δὴ) καὶ ἐγὼ λόγοις συνὼν, καὶ τούτοις ἀνδ' ἑτέρων (leg. ἡδονῶν) χρώμενος, τέρπομαι τὴν πρέπουσαν ἴσως μᾶλλον ἐλευθέρῳ τέρψιν (τε ᾗ ἡδονὴν omittatur cum codd.) ὥστε μηδ' ἂν τῶν γειτόνων μοι συνῳδῇ μηδεὶς, οὐ τίθεμαι βλάβος. De tacita virtutis conſcientia, et hoc Plutarchi, et aliorum egregia præcepta appoſuit Th. Gatakerus ad M. Antonin. IX. 29. p. 278.

80. E. Θέασαι, Διονύσια, πέπαυμαι τετυφωμένος.] Poetæ incerti verſus: ſed ultimum vocabulum ipſius Plutarchi eſſe videtur: quod ſuſpicans et Meziriacus, πέπαυμαι volebat corrigendo mutari in ὅσα πέπαμαι, *Vide, O Dionyſia, quantas res poſſideam.* Sed de hoc ſtatuere non poſſumus, niſi eodem dicto vel apud auctorem ſuum vel alibi reperto. In uno libro Moſc. 2. eſt varietas θεάσασθαι pro θέασαι.

80. E. δῆλός ἐστιν ἔξω βλέπων ἔτι—] *Oſtendit ſe adhuc foras reſpicere: adhuc a rebus externis ſuſpenſum teneri: non virtutis conſcientia contentum externos laudatores et gloriolam requirere.* Plutarchus de Virt. et Vit. p. 100. F: μεθ' ἡμέραν μὲν γὰρ ἔξω βλέπουσα καὶ συσχηματιζομένη ἡ κακία πρὸς ἑτέρους δυσωπεῖται ᾗ περικαλύπτει τὰ πάθη—. De Tranq. Anim. p. 470. A: ἔξω βλέποντες ἀεὶ καὶ θαυμάζοντες ἀλλοτρίας δόξας ᾗ τύχας. Sympoſ. VIII. p. 719. F: ὅπως δὴ, εἶπον, ἑαυτῶν μὴ καταφρονῆτε, μηδ' ἔξω βλέπητε παντάπασιν—. Reip. Ger. Præc. p. 798. D: ἔξω βλέπουσι ναυτιῶντες ᾗ ταραττόμενοι. Arato p. 1033. E: ταῖς ἐλπίσιν ἔξω βλέπων, ᾗ τὸν Αἰγύπλιον ἐθαύμαζε

πλοῦτον. Demoſthenes Or. pro Corona fin. p. 358. B: οἱ δυσσεβεῖς οὗτοι, οἳ τὴν μὲν πόλιν διασύρουσιν—ἔξω δὲ βλέπουσι. καὶ ἵν οἷς ἀτυχησάντων τῶν Ἑλλήνων εὐτύχησεν ἕτερος, ταῦτ' ἐπαινοῦσι. Muſonius ap. Stob. Serm. LXVIII. p. 425. *de conjugibus*: ὅπου δ' ἑκάτερος σκοπεῖ τὸ ἑαυτοῦ μόνον—καὶ οἰκίαν μὲν οἰκεῖ τὴν αὐτὴν, τῇ δὲ γνώμῃ βλέπει ἔξω—ἐνταῦθ' ἀνάγκη φθαρῆναι μὲν τὴν κοινωνίαν—. Epictetus Diſſert. III. 2. p. 361: τὴν προαίρεσιν τὴν σαυτοῦ ἐν οὐδενὶ τίθεσαι, ἔξω δὲ βλέπεις εἰς τὰ ἀπροαίρετα· *tuum ipſe propoſitum ſpernis et foras ſpectas eas res, quæ propoſito tuo non ſubjectæ ſunt*: idem ſubinde ἔξω νεύειν, et ſimilia, notata Uptono in Indice voc. Ἔξω. Ariſtocles ap. Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 769. C: αἰσθανόμενοι μὲν ἡμῶν φαντασιούμενοι πρὸς τὰ ἔξω βλέπομεν, ἡδόμενοι δὲ καὶ ἀλγοῦντες ἐπιστρέφομεν ἐπὶ μόνους ἑαυτούς. Porphyrius De Abſtin. II. 50: οἷς μέντοι ὁ βίος ἔξω κυλίεται. Pertinet ad eamdem ſententiam proverbium, Βοῦς ἀλλότριος τὰ πολλὰ ἔξω βλέπει, apud Zenobium II. 81.

p. 81. A. διηθήσαντα νύκτωρ ἢ μὴ πιόντα.] Exemplum celebre in eodem præcepto poſuit Epictetus Diſſert. III. 12. fin. —ὅσα τῷ σώματι προσάγεται ὑπὸ τῶν γυμναζόντων αὐτὸ, ἂν μὲν ἀδέ που ῥίπτῃ πρὸς ὄρεξιν ἢ ἔκκλισιν, εἴη ἂν ἢ αὐτὰ ἀσκητικά· ἂν δὲ πρὸς ἐπίδειξιν, ἔξω νενευκότος ἐστὶ, ἢ ἄλλο τι διηρμένου ἢ θεατὰς ζητοῦντος τοὺς ἐρῶντας (leg. ἐροῦντας), Ὡς μεγάλου ἀνδρός (leg. Ὢ μ. ἀ.). Διὰ τοῦτο καλῶς ὁ Ἀπολλάνιος ἔλεγεν, Ὅτι, ὅταν θέλῃς, σαυτῷ ἀσκῆσαι, διηθῶν ποτε καύματος, ἐφέλκυσον βρόγχον ψυχροῦ, καὶ ἔκπιυσον, καὶ μηδενὶ εἴπῃς: ubi ſimilia alia contulerunt Schegkius et Uptonus, hic quidem Apollonium intelligens Tyaneum illum: quod non definio. Th. Gatakerus hoc præceptum tractans comparavit duos hos Epicteti et Plutarchi locos ad M. Antonin. I. 7. p. 6.

81. A. ὡς ὁ Ἀγησίλαος] Notavimus ad p. 31. C.

81. A. Οὗτος γὰρ αὐτὸς εὐδοκιμῶν—θεατὴς,] Ita editi: nec tamen reticenda eſt hoc loco varietas ſcriptorum librorum C. E. Moſc. 1. 2. Venet. Flor. Harl. Colleg. Nov. Jannot. Collat. Muret. Exempl. Turneb. Τοῦτον γὰρ αὐτὸν εὐδοκιμοῦντα παρ' ἑαυτῷ μὴ καταφρονεῖν ἀλλὰ χαίρειν κἀγαπᾶν ὡς ἱκανὸν ὄντα μάρτυν ἅμα καὶ τῶν καλῶν θεατήν—. Alii leviter diſ-

ſentiunt ab hac ſcriptura: nam A. item habet, niſi quod dat καταφρονεῖ—χαίρει—ἀγαπᾷ. Jun. item, excepto —καταφρονοῦντα—χαίροντα. In Var. Lect. editionum Gr. Lat. fine nomine libri eſt: τοῦτον γὰρ αὐτὸν εὐδοκιμοῦντα μὴ καταφρονεῖν ἀλλὰ χαίρειν καὶ ἀγαπᾶν ὡς ἱκανὸν ὄντος μάρτυν.

81. A. κατὰ τὸν Δημόκριτον—] Hinc ſumtum hoc dictum appoſuit H. Stephanus in Poeſi Philoſ. p. 179. Simile eſt ejuſdem Democriti ap. Stob. Serm. III. p. 41. et a Stephano relatum l. c. p. 162: Αἱ μεγάλαι τέρψεις ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι τὰ καλὰ τῶν ἔργων γίνονται. Ad dictionis ſimilitudinem accedit Euripideum Med. 202. Τὸ πανὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ—.

81. B. χῦμα—] Videatur animadverſio p. 52. C.

81. B. φλοιῶδες] *Corticoſum*: quod, corticis inſtar, exterius eſt nec niſi ſuperficiem tegit. Longinus Sect. III. p. 16. *de Clitarcho*, φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνήρ. Sect. XI. p. 74: οὐδὲν φλοιῶδες, ἢ ἄσεμνον, ἢ σχολικὸν, *nil corticoſum aut vile aut ſcholaſticum*. Plutarchus De Garrul. p. 510. F: ὁ Λακωνικὸς λόγος οὐκ ἔχει φλοιὸν, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ δραστήριον ἀφαιρέσει τοῦ περιττοῦ ϛομοῦται. Crantoris refert dictum Diogenes Laertius IV. 27: τραγῳδὸν γοῦν ἀπειλέκυτον εἶπεν ἔχειν φωνὴν ἢ φλοιοῦ μεστήν. M. Antoninus XII. 2: Ὁ θεὸς πάντα τὰ ἡγεμονικὰ γυμνὰ τῶν ὑλικῶν ἀγλείων καὶ φλοιῶν καὶ καθαρμάτων ὁρᾷ. Et ib. 8: Γυμνὰ τῶν φλοιῶν αἰτιάσασθαι τὰ αἰτιώδη: ad priorem locum videatur Th. Gatakerus. Lucianus Hermotimo T. I. p. 823. de *Stoicorum diſputationibus*, τὸν καρπὸν ἀτυχῶς ἀφέντες, ὗτος δ' ἦν περὶ τὰ ἔργα, περὶ τὸν φλοιὸν ἀσχολᾶσθε. Perſius Sat. I. 95. *Arma virum: nonne hoc ſpumoſum et cortice pingui*: ubi Caſaubonus videatur. Attigit hanc notionem etiam Ruhnkenius ad Longinum p. 145.

81. C. τὸ οἴημα] *Opinio ſapientiæ, vanitas*. Vid. p. 39. D.

81. C. διὰ πώγωνα ἢ τρίβωνα] Vid. p. 52. C.

81. D. Οὔτις τοι θεός εἰμι—] Odyſſ. Π. 187: citat item Plutarchus De Sui Laude p. 543. D.

81. D. ὡς Αἰσχύλος φησὶν] Plutarchus Amatorio p. 767. B: Αἰσχύλος ὀρθῶς ἐποίησε,

Νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων

Ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ἦ γεγευμένη.

Æſchyli ex deperdita fabula Τοξότιδες fragmentum complures viri docti tractarunt. Grotius poſuit in Excerptis ex Trag. p. 51. illuſtravit Salmaſius ad Solin. p. 669. Gatakerus Adverſ. Poſthum. Cap. X. p. 503. Valckenarius ad Euripid. Phœniſſ. p. 349. Toupius Cur. Poſter. in Suid. p. 96.

81. D. τὰ Σαπφικὰ ταυτὶ] Ex nobiliſſimo Sapphus Odario, quod partim ſervavit Longinus Sect. X. vertit Catullus Carm. LI: illic legitur

Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἔαγη, ἂν δὲ λεπῖδν
Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν.

Priore verſu ita recte Toupius reſtituit pro γλῶσσα σέστγε—. Et alii, et ſæpe, hunc locum ad ſuam ipſi orationem accommodarunt, et Plutarchus Amatorio p. 762. F. ſeq. Demetrio p. 907. B.

81. D, E. ὡς γὰρ οἱ τελούμενοι—] Philoſophiæ et omnino doctrinarum initia ſæpe, et varie, egregie a Plutarcho comparantur cum initiatione myſteriorum: quod ſupra notavimus ad p. 26. B. 47. A—C. Sic Ariſtides Panathen. p. 97. *de affectu Athenas appropinquantium*: ὅταν γὰρ παντάπασιν ἡ ψυχὴ προκαθαίρεται, καὶ μετέωρος καὶ κούφη γίνεται καὶ σφοδρὰ (forte φαιδρὰ), τῶν Ἀθηνῶν τῆς θέας ἐν παρασκευῇ, ὥσπερ ἐν ἱεροῖς προτελουμένη—. Orat. Sacr. II. p. 297: χεδὸν γὰρ ὥσπερ ἐν τελετῇ, περὶ ταῦτα πάντα διήγομεν, παρεζώσης ἅμα τῷ φόβῳ καὶ ἀγαθῆς ἐλπίδος.

81. E. ταπεινὸς συνέπεται καὶ κεκοσμημένος] Ex Platone aſſumtum Leg. IV. p. 600. G: τῷ δὲ (θεῷ) ἀεὶ ξυνέπεται δίκη —ἧς ὁ μὲν εὐδαιμονήσειν μέλλων ἐχόμενος, ξυνέπεται ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος: particulam neceſſariam vulgo deſideratam καὶ recte exhibet codex MS. Bibliothecæ Lugdunobatavæ. Origenes Adverſ. Celſum III. p. 489. A. μηδὲ κἂν ὑπὸ Πλάτωνος διδαχθεὶς, ὅτι ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς πορεύεται ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος· plenius cum antecedente parte hunc locum laudat idem VI. p. 640. F. aliique, quos notavimus, et notabimus ad Plut. De Ser. Num. Vind. p. 558. F.

81. E, F. τῷ Μενεδήμῳ πεπαιγμένον—] Dictum eleganter et ſapienter, non alibi nobis obſervatum. Simile quid

prodit Lucianus in Nigrino §. 12, 13. quomodo Athenienſes ſua ipſi urbanitate et morum elegantia advenas ventoſos et ſuperbia inflatos paulatim corrigant et faſtum deponere doceant. De Menedemo ſupra p. 55. C.

81. F. Τῶν τοίνυν δεομένων ἰατρείας—.] Hinc, vel e communi fonte, ſumſit Baſilius M. Orat. De Legendis Gr. Libris, in fine: Ὑμᾶς δὲ τριῶν ἀῤῥαγημάτων ὄντων, μὴ τῷ ἀνιάτῳ προσεοικέναι δόξητε, μηδὲ τὴν τῆς γνώμης νόσον παρακλησίαν τῇ τῶν εἰς τὰ σώματα δυσυχησάντων δείξητε. Οἱ μὲν γὰρ τὰ μικρὰ τῶν παθῶν κάμνοντες, αὐτοὶ παρὰ τοὺς ἰατροὺς ἔρχονται· οἱ δὲ ὑπὸ μειζόνων καταληφθέντες ἀῤῥαγημάτων, ἐφ' ἑαυτοὺς καλοῦσι τοὺς θεραπεύσοντας· οἱ δ' εἰς ἀνήκεστον παντελῶς μελαγχολίας παρενεχθέντες, οὐδὲ προσιόντας προσίενται. Ὃ μὴ πάθητε νῦν ὑμᾶς, τοὺς ὀρθῶς ἔχοντας τῶν λογισμῶν ἀποτρέποντες.

p. 82. A. ἁμαρτανόντων] Lege τῶν ἁμ. illud omiſit Gr. Lat. 1624.

82. A. ἁμαρτάνοντα] Rectius A. et Moſc. 1. ἁμαρτόντα: et item videtur Venetus voluiſſe.

82. A. Διογένης] Notavimus p. 74. C.

82. B. ἐπιδεικνύμενος ῥῦπον ἢ κηλίδα χιτῶνος, ἢ διερραγὸς ὑπόδημα—] Hujuſmodi eſt illud Antiſthenis, qui ſuperbiæ contemtum præ ſe ferens lacero geſtando palliolo, a Socrate hoc dicto reprehenſus eſt, Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τρίβωνος τὴν οἰνοδοξίαν: apud Diogenem Laert. II. 36: quocum conferatur alter ejuſdem locus VI. 8. et Ælianus Var. Hiſt. IX. 35: Th. Gatakerus ad M. Antonin. XII. 27. p. 360. Julianus Imp. Or. VI. p. 198. Μέμνημαι γοῦν ἐγώ ποτε τροφέως εἰπόντος πρός με, ἐπειδὴ τὸν ἑταῖρον εἶδεν Ἰφικλέα αὐχμηρὰν ἔχοντα τὴν κόμην, καὶ κατερραγότα τὰ σίφνα, ἱμάτιόν τε παντάπασι φαῦλον ἐν δεινῷ χειμῶνος· τίς ἆρα δαίμων τοῦτον εἰς ταύτην παριέτρεψε συμφοράν—.

82. B. ἐγχρίμματα] ἐγχρίματα etiam corrigit Th. Gatakerus ad M. Antonin. XII. 27. p. 360: reddens *offenſiones, incurſationes*: vox in Lexicis deſiderata tuetur ſe analogia verbi ἐγχρίμπτεσθαι, *vulnerari immiſſo aculeo*, et Medii notione *incidere in quem*: itaque eam Philoſtrato Icon. II. 12. p. 830. reſtituit L. Kuſterus legens ἐγχρίμματος pro ἐγχειρήματος, probante Ruhnkenio ad Timæi Lex.

Plat. p. 105. et uberiorem verbi declarationem expromente.

82. C. *ἀποτριβομένῳ—τὴν μοχθηρίαν*] *ἀποτρίβεσθαί τι*, primo per ipſam originis vim notat *aliquid deterendo eximere et abigere*; deinde *repellere, repudiare*, unde nonnumquam ejus loco librarii ſcripſerunt *ἀποτρέπεσθαι*: qua de re monuit Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. II. p. 6: cui adjungatur Valckenarius ad Theocritum p. 260. Plutarchus De Garrul. p. 510. C: *τῶν γὰρ παιδῶν κρίσει καὶ ἀσκήσει περιγινόμεθα· πρότερον δὲ ἡ κρίσις ἰσχύν· οὐδὲς γὰρ ἀνίζεται φεύγειν καὶ ἀποτρίβεσθαι τῆς ψυχῆς ὃ μὴ δυσχεραίνει.* De Vitioſo Pudore p. 531. E: *Ἀντίγονος—ἐμμελὴς ἦν ἡ παιδικὸς ἀποτρίβεσθαι τὰ τοιαῦτα.* 534. A: *τοὺς ἀναιδῶς ἢ ἀδυσωπήτως ἐνοχλοῦντας ἀποτρίβεσθαι τῷ ἀδυσωπήτῳ.* Reip. Ger. Præcept. p. 808. D: *τὰς δὲ φαύλας ἢ ἀτόπους ἀξιώσεις (δεῖ) ἀποτρίβεσθαι.* Adv. Stoic. p. 1060. F: *δυσθαναλῶσαν ἀποτρίψασθαι προσβύτην.* Theſeo p. 12. C: *τὴν μὲν πεῖραν ἰσχυρῶς ἀποτρίψασθαι.* Themiſtocle p. 123. D: *ὁ δὲ τὴν μὲν δέησιν ἀποτρίψατο τοῦ Παυσανίου.* Julianus Or. V. p. 180. D.

82. C, D. *Διογένους—ἐν τῷ καπηλείῳ γένῃ·*] Si ſcriptum eſſet vel *καταφυγόντα δ' ἔσω τοῦ καπηλείου*, vel *ἐρθέντα πρὸς καπηλείῳ*, nil erat quod quem offenderet. Nunc ſi vulgatam tueri velimus, prius illud *ἐν καπηλείῳ* accipiendum erit pro *πρὸς καπηλείῳ, ad cauponam*: ut dicitur *ἡ ἐν Σαλαμῖνι μάχη, pugna ad Salaminem*, Plutarcho Pelopida p. 289. A: et ſimilia, Pyrrho 384. F. Lyſandro 441. C. Cimone 490. A: quem uſum notarunt Perizonius ad Æliani Var. Hiſt. XII. 57. et Weſſelingius ad Diodorum Sic. T. I. p. 167. et 695: nec tamen ego facile illum uſum huic loco accommodem: nec prius *καπηλεῖον* mutem in *κατάγειον* cum Reiſkio. Cæterum, adoleſcentem hunc fuiſſe Demoſthenem narrat ſcriptor ille incertus De X. Oratorum Vitis p. 847. E: *Διογένης δὲ ὁ κύων θεασάμενος αὐτὸν ποτε ἐν καπηλείῳ αἰσχυνόμενον καὶ ὑποχωροῦντα, εἶπεν, Ὅσῳ μᾶλλον ὑποχωρεῖς, τοσούτῳ μᾶλλον ἐν τῷ καπηλείῳ ἔσῃ.* Similiter Ælianus Var. Hiſt. IX. 19: *Ἡρίζα ποτὲ Διογένης ἐν καπηλείῳ· εἶτα παριόντα Δημοσθένη ἐκάλει· τοῦ δὲ μὴ ὑπακούσαντος, Αἰσχύνῃ, ἔφη, Δημόσθενες, παρελθεῖν εἰς καπηλεῖον; καὶ μὴν ὁ κύριός σου καθ' ἑκάστην ἡμέραν*

ἐνθάδε εἶσαι· τοὺς δημότας λέγων καὶ τοὺς καθ' ἕνα· δηλῶν ὅτι οἱ δημηγόροι καὶ οἱ ῥήτορες δοῦλοι τοῦ πλήθους εἰσί. Item de Diogene Cynico, ſed aliter multo, refert Diogenes Laertius VI. 66: Ὀνειδιζόμενος ὅτι ἐν καπηλείῳ πίνει· Καὶ ἐν κουρείῳ, φησὶ, κείρομαι. Turpe habitum fuiſſe in caupona conſpici, et hoc exemplo apparet, et alia ſunt indicia. Iſocrates Orat. Areopagitica laudans antiquorum Athenienſium mores, p. 257: ἐν καπηλείῳ δὲ φαγεῖν ἢ πιεῖν, οὐδεὶς ἂν οἰκέτης ἐπιεικὴς ἐτόλμησε: quem locum citans Athenæus alia etiam adfert XIII. p. 566. F: ἐν τοῖς καπηλείοις καὶ τοῖς πανδοχείοις ἀεὶ διαιτᾶται· καίτοι Ἰσοκράτης τοῦ ῥήτορος ἐν τῷ Ἀρεοπαγιτικῷ εἰρηκότος· "ἐν καπηλείῳ δὲ φαγεῖν ἢ "πιεῖν οὐδ' ἂν οἰκέτης ἐπιε-"κὴς (abeſt a MS. Flor.) ἐτόλμησε·" σεμνύνεσθαι γὰρ ἐμελέτων, ὡ βαμολοχεύεσθαι. Ὑπερίδης δὲ ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, τοὺς Ἀρεοπαγίτας φησὶν ἀριςήσαντά τινα ἐν καπηλείῳ κωλύσαι ἀνιέναι εἰς Ἄρειον πάγον. Σὺ δὲ, ὦ σοφιςὰ, ἐν τοῖς καπηλείοις συναναφύρῃ, οὐ μετὰ ἑταίρων, ἀλλὰ μεῖὰ ἑταιρῶν—. Porphyrius De Abſtinentia IV. 18. p. 364: τό τ' ἐν καπηλείοις διαζῆν οὐ κεκώλυκεν ὁ νόμος, καὶ ὅμως ἐπονείδιςον τῷ μετρίῳ. Julianus Epiſt. XLIX. p. 430. B.

82. D. τὸν Ἱπποκράτην—τὸ περὶ τὰς ῥαφὰς ἀγνοηθὲν αὐτῷ τῆς κεφαλῆς ἐξαγορεύσαντα] Refertur ad Epidemior. V. 22. edit. Charter. T. IX. p. 340. F: Αὐτόνομος ἐν Ὁμίλῳ ἐκ κεφαλῆς τρώματος ἔθανεν ἐς ἡμέρην τρίτεος μέσου, λίθῳ ἐκ χερὸς βληθείς, κατὰ τὰς ῥαφὰς ἐν μέσῳ τῷ βρέγματι· τοῦτο παρέλαθέ με δεόμενον πριθῆναι· ἔκλεψαν δέ μου τὴν γνώμην αἱ ῥαφαὶ ἔχουσαι ἐν σφισὶν ἑωυτῆ τοῦ βέλεος τὸ σῖνος—· ubi legendum ἑωυτῇσι, ut in aliis editionibus. Liber hic, ſive germanus, ſive ſpurius, certe eſt antiquus, indeque Hippocratem ab eodem facto et veritatis amore celebrarunt poſteri. Celſus VIII. 4: *A ſuturis ſe deceptum eſſe, Hippocrates memoriæ prodidit, more ſcilicet magnorum virorum, et fiduciam magnarum rerum habentium. Nam levia ingenia, quia nihil habent, nihil ſibi detrabunt. Magno ingenio, multaque nihilominus habituro, convenit etiam ſimplex veri confeſſio; præcipueque in eo miniſterio, quod utilitatis cauſſa poſteris traditur; ne qui decipiantur eadem ratione, qua quis deceptus eſt.* Quinctilianus Inſtitut. Orator. III. 6. p. 255: *Nam et Hippocrates clarus*

arte medicinæ, videtur honeſtiſſime feciſſe, qui quoſdam ertotes ſuos, ne poſteri errarent, confeſſus eſt. Julianus Epiſt. LIX. p. 444. D: καὶ τί δὴ χρὴ λέγειν ὑπὲρ τούτου, ὅπου (vulgo ὅπως) καὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν ὁ κράτιστος Ἱπποκράτης ἔφη, Ἔσφηλαν δέ μου τὴν γνώμην αἱ περὶ τὴν κεφαλὴν ῥαφαί. Conferantur et A. Fœſius ad Hippocratis l. c. p. 1151. et J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 844.

82. E. Βίωνος] Significatur Bion Boryſthenites, de quo ſupra et legimus et monuimus p. 7. C. 22. A. 59. A. Meziriacus malebat Βίαντος: credo, quod Bionem, quamvis ingenio acutum et ſermone dicacem, tamen animo non item gravem et conſtantem nobis Antiqui prodiderunt. Atqui in *Bionis* nomine omnes noſtri conſentiunt libri: et quod Plutarchus hoc loco memorat, eſt dictum hominis, non factum.

82. E. —ἐπεὶ οὔτε κακῷ—] Odyſſ. Z. 187. Υ. 227.

82. E. Οὔλέ τε—] Odyſſ. Ω. 401.

82. E. Πύῤῥωνα δέ φασι—] Eamdem rem ex Poſidonio refert Diogenes Laertius IX. 68: Ποσειδώνιος δὲ καὶ τοιοῦτό τι διέξεισι περὶ αὐτοῦ· τῶν γὰρ ἐμπλεόντων ἐσκυθρωπακόταν ὑπὸ χειμῶνος, αὐτὸς γαληνὸς ὢν ἀνέῤῥωσε τὴν ψυχήν, δείξας ἐν τῷ πλοίῳ χοιρίδιον ἐθιζόμενον, καὶ εἰπὼν ὡς χρὴ τὸν σοφὸν ἐν τοιαύτῃ καθεσθάναι ἀταραξίᾳ.

82. F. ἑταίρους] Sic et Harl. cujus lectiones poſtea accepimus.

82. F. Ζήνωνος—] Inde videtur et Epictetus ſumſiſſe, qui hoc in muneribus τῶν προκοπτόντων cenſet Diſſert. III. 2. p. 359. —ἵνα μηδὲ ἐν ὕπνοις λάθῃ τις ἀνεξέταστος παρελθοῦσα φαντασία, μηδ' ἐν οἰνώσει, μηδὲ μελαγχολῶντος. II. 17. p. 273. I. 18. p. 102. ibique J. Uptonus.

82. F. οἷον ἐν βυθῷ γαλήνης—διακεχυμένον] Ratio et oratio ex interiori forma Plutarchea: *tamquam in fundo perſpicuo maris tranquilli et nulla alluvione ſollicitati, ſic imaginatio et motus animi a ratione diffuſi et compoſiti perlucent.* De re ipſa jucundum ſit conferre ſimiles locos Plutarcheos v. c. De Virt. et Vit. p. 100. E. De Iſid. et Oſir. p. 383. E, F. ſeq. De Anima Fragm. p. 138. ad calcem libri De Ser. Num. Vind. ubi ſomnus eadem fere comparatione decla-

ratur. Ἄκλυστος, locus maris, vel portus, vacuus omni agitatione undarum, ut ne *alui* quidem, κλύζεσθαι, ſoleat: ſubinde dicitur Plutarcho, Opp. Mor. p. 101. B. 778. C. 1130. C. Vit. 414. A. 945. F: Dion Chryſ. p. 643. B: notarunt etiam Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 212. II. p. 242: Muſgravius ad Euripid. Iphig. Aulid. 120. Διαχεῖσθαι, *diffundi, leniter componi, ad quietem extendi*, inſigne ad efficacitatem ſignificationis eſt verbum. Conſolat. Uxoris p. 610. A: πολὺ γὰρ ἀμβλύνεται καὶ χαλᾶται τοῦ λυποῦντος, ὥσπερ ἐν εὐδίᾳ κῦμα, τῇ γαλήνῃ τοῦ σώματος διαχεομένου. Sympoſ. II. p. 647. D: ἔχει γὰρ (τὸ ἄνθος) ἀπορρὸὴν λείαν καὶ τροσηνῆ, καὶ τὰς περὶ τὸ σῶμα τῶν μεθυσκομένων ἀναμαλίας καὶ τραχύτητας ἡσυχῇ διαχέουσαν, ὥστε γινομένης γαλήνης ἀμβλύνεσθαι καὶ συνεκπέτεσθαι τὸ κραιπαλῶδες. III. 655. B. IV. 666. A. VII. 712. B. Adv. Epicur. p. 1087. F: αἱ δὲ ἡδοναὶ καθάπερ αὔραι πρὸς ἑτέραις ἕτεραι τοῦ σώματος ἄκραις διαχέονται. Animi, et corporis, hæc dicitur γαλήνη et εὐδία: veluti p. 118. E. 126. C. ubi quædam notavimus: quibus addatur Gatakerus ad M. Antonin. VIII. 28. Alia dedimus ad Ser. Num. Vind. p. 564. B.

p. 83. A. Πλάτων, ὡς ἔοικε, συνιδὼν—] Republ. IX. p. 502. B: ὅταν τὸ μὲν ἄλλο τῆς ψυχῆς εὖδῃ ὅσον λογιστικὸν καὶ ἥμερον καὶ ἄρχον ἐκείνου· τὸ δὲ θηριῶδές τε καὶ ἄγριον, ἢ σίτων ἢ μέθης πλησθὲν, σκιρτᾷ τε καὶ ἀπωσάμενον τὸν ὕπνον ζητεῖ ἰέναι καὶ ἀποπιμπλάναι τὰ αὑτοῦ ἤθη· οἶσθ' ὅτι πάντα ἐν τῷ τοιούτῳ τολμᾷ ποιεῖν ὡς ἀπὸ πάσης λελυμένον τε καὶ ἀπηλλαγμένον αἰσχύνης καὶ φρονήσεως· μητρί τε γὰρ ἐπιχειρεῖν μίγνυσθαι, ὡς οἴεται, οὐδὲν ὀκνεῖ, ἄλλῳ τε ὁτῳοῦν ἀνθρώπων καὶ θεῶν καὶ θηρίων· μιαιφονεῖν τε ὁτιοῦν· βρώματός τε ἀπέχεσθαι μηδενός· καὶ ἑνὶ λόγῳ, οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει, οὔτε ἀναισχυντίας. Hæc eſt pars loci cum noſtro proxime conjuncta, quem totum in Platone perlegere operæ pretium eſt. Vertit eum Cicero Divinat. I. 29: memoravit breviter Plutarchus De Virt. et Vit. p. 101. A: imitatus eſt Philo Jud. De Somniis III. p. 1111. B. Juncus ap. Stob. Serm. CVI. p. 587: καὶ γὰρ τὸ πεπαῦσθαι τῆς κατὰ τὰ ἀφροδίσια ὁρμῆς τε καὶ ὀρέξεως, ὦ Ζεῦ, μέγα ὄφελος φαίην ἂν, καὶ μανίας καὶ λύπης ἀπόῤῥευσιν· ὁπόταν τῆς μὲν ψυχῆς τὸ ἀλόγιστον καὶ ἐπιθυμητικὸν

εὖδοι διαφυγὸν πονηροὺς δεσπότας, τὸ δὲ λογιστικὸν ἀπολαύοι διὰ τῆς ὄψεως τῆς κατὰ τὸ κάλλος ἡδονῆς—.

83. B. Εἰ γὰρ καὶ τὸ σῶμα—πέφυκε] Deeſt quid ad conſtructionis abſolutionem: Reiſkius malebat ὑπῆκοα: Meziriacus annotavit, ὑπήκοον ἑαυτὸ, quod item dat Harl.

83. B. σωφρόνως] T. Harl. Moſc. 1. a prima manu, σωφρόνων, idem a ſecunda manu σώφρονα: Moſc. 2. σωφρονεῖν.

83. C. περὶ τοῦ φιλοσόφου Στίλπωνος] Non eamdem quidem rem alibi proditam deprehendi, ſed tamen valde ſimilem refert Athenæus X. p. 423. D. e Soſicrate, ut videtur: Στίλπων δὲ οὐ κατεπλάγη τὴν ἐγκράτειαν καταφαγὼν σκόροδα καὶ κατακοιμηθεὶς ἐν τῷ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἱερῷ· ἀπείρητο δὲ τῷ τέτων τι φαγόντι μηδὲ εἰσιέναι· ἐπισάσης δὲ αὐτῷ τῆς θεοῦ κατὰ τὺς ὕπνες, καὶ εἰπούσης, ὅτι φιλόσοφος ὢν, ὦ Στίλπων, παραβαίνεις τὰ νόμιμα; ἢ τὸν δοκεῖν ἀποκρίνασθαι κατὰ τοὺς ὕπνες, Σὺ δέ μοι παρέχε ἐδίαν, καὶ σκορόδοις οὐ χρήσομαι· ubi forte legendum διὰ τὴν ἐγκράτειαν, et jungendum cum φαγὼν, niſi οὐ κατεπλάγη τὴν ἐγκρατείαν accipias, *ejus continentia non conterrita eſt.*

83. D. ἀπαυγασμοὺς] *imagines lucis reſplendentis.* Plutarchus De Facie Lunæ p. 934. D. Interpretes ad Hebr. I. 3. J. Suicerus Theſaur. Eccleſ. voc. Ἀπαύγασμα.

83. D. πλοίας—καὶ παιδικὰς περιχαρείας ἢ ὁλοφύρσεις ἐνυπνίων] Nobilis eſt Platonis notatio, quæ huic loco exempli auctoritatem præbuiſſe videtur. Republ. I. p. 411. B: ὁ μὲν οὖν εὑρίσκων ἑαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ πολλὰ ἀδικήματα, καὶ ἐκ τῶν ὕπνων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος, δειμαίνει καὶ ζῇ μετὰ κακῆς ἐλπίδος. Item Philoſtrato Vit. Apollon. VII. 14. p. 295. loco nunc turbato: ἐξίστησι δὲ αὐτοὺς (ἡ ξύνεσις) καὶ ὁμίλυ παντὸς, καὶ δειματοῖ καθεύδοντας· καὶ ἃ μὲν ὁρῶσι μεθ' ἡμέραν ἂν ἤδη τινὰ ἀκούειν ἢ λέγειν οἴονται ὀνειράδη καὶ ἀνεμιαῖα ποιεῖ τούτοις· τὰς δὲ ἀμυδρὰς καὶ φαντασιώδεις πλοίας ἀληθεῖς καὶ σιδαρὰς τοῦ φόβυ· quæ ſi hunc in modum ordinentur —καὶ ἃ μὲν ὁρῶσι μεθ' ἡμέραν, πλοεῖ τούτους· τὰ δὲ ὀνειράδη καὶ ἀνεμιαῖα καίτοι ἀμυδρὰς καὶ φαντασιώδεις πλοίας, ὡς ἀληθεῖς ἤδη καὶ σιδαρὰς τοῦ φόβυ φαντασίας τινὰ ἀκούειν ἢ λέγειν οἴονται, niſi germanam ſcripturam, probabilem tamen ſententiam reddant. Πτοία

Plutarcho frequens: Opp. Mor. p. 38. A: ἐκστάσεις ἐπιφέρει καὶ ταραχὰς καὶ πλοίας. 100. F: —καθεύδουσι, τῶ σώματος ὕπνος ἐστὶ καὶ ἀνάπαυσις, τῆς δὲ ψυχῆς πλοῖαι καὶ ὄνειροι καὶ ταραχαί. 451. A: ἀμήχανοι πλοῖαι καὶ φόβοι τῆς ψυχῆς. 468. E: σφοδραὶ περὶ τὰ πράγματα πλοῖαι καὶ παρ' ἀξίαν ἐπτόησις καὶ διώξεις καὶ πάλιν ἀποστροφαὶ καὶ διαβολαί—. 798. C: προαίρεσις ἀρχὴν ἔχουσα κρίσιν καὶ λόγον ἀλλὰ μὴ πλοίαν ὑπὸ δόξης κενῆς ἢ φιλοτιμίας τινός—. Vitar. p. 180. E. ἀδιήγητος κατεῖχε ταραχὴ καὶ πλοία τοὺς Ῥωμαίους. 229. B: ταραχὴ καὶ πλοία καὶ φήμη πονηρὰ τὴν πόλιν κατεῖχεν. 537. D: δι' ὅλου δὲ τοῦ στρατεύματος εὐθὺς ἦν πλοία καὶ ταραχή. 561. B: ταραχὴ καὶ πλοία προϊόντας αὐτοὺς ὑπελάμβανε, ὡς ἐπιφερομένων τῶν πολεμίων. 612. D: πλοία πρὸς τὸ θεῖον. 1027. A: τοσαύτην ἐνέβαλον πλοίαν αὐτῷ καὶ ταραχὴν καὶ δυσθυμίαν εἰς τοὺς λογισμούς. Porphyrius Abſtin. I. 54. p. 93. ἀρθείσης τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια πλοίας. Stobæus Eclog. Ethic. p. 175. ex Stoicorum ratione, πᾶσαν πλοίαν πάθος εἶναι, πάλιν πάθος πλοίαν. Hæc appoſuimus, ut vis vocis appareret, vulgo non ſatis definitæ, quod ejuſdem notionis ſibi reſpondentem Latinam vocem non habet. Eſt vero ut origine, ita partim ſignificatione, cum πλήσσειν, *pavere*, πλήσσεσθαι conjuncta: a primitivo πέω, quod producitur in πλέω, πέτω, *cado*, *labor*, et cognato πάω, *calco*, *condenſo*, *percutio*, παίω, πλαίω, *paveo*, notat proprie quidem *percuſſionem animi ſubitam*, et initium *perturbationis*, πάθος, quale illud eſt quod ex Epicteto declarat Gellius XIX. 1. Deinde vero *permanentem a ſubita percuſſione profectam perturbationem, ſive cum cupiditate ſive timore conjunctam*, notare cœpit: Gloſſæ Philoxeni, Πτοῦμαι· *trepido*, *paveo*, *paveſco*, *expaveſco*: item in Πτόησις· *territus*, *trepidatio*, *pavor*. Eſt vero a τέρω ortum *terreo*, inde τρέω, τρέμω, τρέπω, *trepidus*. Vocabula πτοεῖσθαι, πτόησις, et compoſita alibi attingemus.

83. D. ῥαχίαις τισὶ καὶ σάλοις] Eſt ἓν διὰ δυοῖν pro ῥαχιῶν τισι σάλοις, *maris agitatio ad præruptum littus alliſi*: eſt ῥαχία a ῥηγνύειν, ut *rupes* a *rumpendo*. Eleganter ſuperiori metaphoræ, ἐν βυθῷ γαλήνης ἀκλύστου καταφανεῖ, hæc opponitur. Sic De Seni Remp. Ger. p. 789. D: μὴ ῥαχίαν ποιοῦντος ἐν δήμῳ καὶ ψόφον, *qui in concione non ſtrepitum, tam-*

quam ad præceps littus allisi maris excitat. Ibid. p. 791. A: τὴν βαχίαν καὶ τὸν ψόφον ἀφεικὰς ὁ λόγος. Proprio ſenſu eſt De Glor. Athen. p. 347. A. Sertorio 571. E. Arato 1031. C: apud Dionem Chryſ. Or. VII. 99. A: Ariſtidem T. I. p. 128. et 545.

83. D. πλατῖομένης ἔτι δόξαις καὶ νόμοις—πάθεσι] Animus nondum virtutis certum ſtatum obtinens, interdiu et vigilans, opinionibus et legibus fingitur, formatur, coercetur: quibus per ſomnum ſolutus, in priſtinum habitum relabitur, atque a cupiditatibus reſolvitur et revolvitur. Ductum ex loco Platonis Rep. IX. p. 502. A. ſupra laudato p. 83. A. initio tamen omiſſo, quod hic ſpectatur: τῶν μὲν ἀναγκαίων ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν δοκοῦσί τινές μοι εἶναι παράνομοι· αἳ κινδυνεύουσι μὲν ἐγγίνεσθαι παντὶ, κολαζόμεναι δὲ ὑπό τε τῶν νόμων καὶ τῶν βελτιόνων ἐπιθυμιῶν μετὰ λόγου, ἐνίων μὲν ἀνθρώπων ἢ παντάπασιν ἀπαλλάττεσθαι, ἢ ὀλίγαι λάπτεσθαι καὶ ἀσθενεῖς, τῶν δὲ ἰσχυρότεραι καὶ πλείους. Λέγεις δὲ τίνας, ἔφη, ταύτας. Τὰς περὶ τὸν ὕπνον, ἦν δ' ἐγὼ, ἐγειρομένας· ὅταν τὸ μὲν ἄλλο τῆς ψυχῆς εὕδῃ κ. τ. λ. Plutarchus De Virt. et Vit. p. 100. F: μεθ' ἡμέραν μὲν γὰρ ἔξω βλέπουσα καὶ συσχηματιζομένη ἡ κακία πρὸς ἑτέρους, δυσαπάτητα καὶ περικαλύπτει τὰ πάθη—ἐν δὲ τοῖς ὕπνοις ἀποφυγοῦσα δόξας καὶ νόμους, καὶ σωφρωτάτῳ γενομένῃ τοῦ δεδιέναι καὶ αἰδεῖσθαι, πᾶσαν ἐπιθυμίαν κινεῖ καὶ ἐπανεγείρει τὸ κακόηθες καὶ ἀκόλαστον· μητρί τε γὰρ ἐπιχειρεῖ μίγνυσθαι, ὥς φησιν ὁ Πλάτων κ. τ. λ. De Virt. Mor. p. 443. B, C. de irrationali parte animi, οὐδὲ πλασσόμενον ἔξωθεν, οὐδὲ τυπούμενον ἀνάγκαις τισὶν ἢ πληγαῖς. De Seni Remp. Ger. p. 790. E: ὁ πολιτικὸς οὐ λέγων μόνον οὐδὲ ὑπαγορεύων ἔξωθεν, ἀλλὰ πράττων τὰ κοινὰ καὶ διοικῶν, ἐπευθύνει τὸν νέον ἔργοις ἅμα καὶ λόγοις πλατῖόμενον ἐμψύχως καὶ καταχηματιζόμενον. Gryllo p. 988. B: ὑμεῖς κατὰ νόμων ἀνάγκην, οὐχ ἑκούσιον οὐδὲ βουλομένην, ἀλλὰ δεδεύουσαν ἔθεσι καὶ ψόγοις καὶ δόξαις ἐπήλυσι, καὶ λόγοις πλατῖομένην μελετᾶτε ἀνδρείαν. Dion Chryſ. Or. LXXVIII. p. 657. A: τί ἂν φαίη τις τὸν ὑπό γε ἀνθρωπίνης δόξης πλατῖόμενον καὶ δημιουργούμενον βίον τε καὶ ἄνδρα; Verbi ἀνελίττειν vis eſt, *complicatum explicare, implicatum replicare*, idque in utramque partem, ſive bene, ſive ſecus. Sic Opp. Mor. p. 167. B. 925. B. 1015. A. 1026. E. Vit. p. 70. A. Ariſtides T. I. p. 235. II. 79.

Eunapius p. 151. *Libros evolvere*, Lucian. T. III. p. 113. Xenophon Mem. Socr. I. 6. 14.

83. E. τὸ ἐξάτλον] *impetum, exſiliendi conſuetudinem.* Sic in Bruto p. 990. F. ἡ γὰρ Πορκία—ὥσπερ αἱ κατάχετοι τοῖς βακχικοῖς πάθεσιν ἐξάτλησα. Alia Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 235. Vertit Luſcinius, *impetum:* Cruſerius, *inſultum:* Xylander, *incendium*, et ſimiliter Amyotus, ſequentes illi alteram lectionem ἐξάπλον T. V. B. Colleg. Nov. Coll. Muret. Turneb. Leonic. Anon. Mez.

83. F. Δωρίοις μᾶλλον ἢ Λυδίοις] Virtus in medio eſt poſita inter duo utrimque vitia: quorum alterum eſt *nimium*, ὑπερβολή, alterum *parum*, ἔλλειψις: quod placitum in Peripateticis illuſtre cum ſæpe memoratur, tum præcipue exponitur ab Ariſtotele Ethic. ad Nicomach. II. 6. 7: et jam antea aliquam ejus partem Plato Rep. IX. νοῦν inter duas reliquas animæ partes, θυμὸν et ἐπιθυμίαν, medium obtinere locum, tradidit p. 506. A. et ſeq. quod tractat Plutarchus Quæſt. Platon. VIII. p. 1007. E. cujus in fine p. 1009. B: ἡ τοῦ λόγου δύναμις ἀντιλαμβανομένη κινουμένων ἀλόγως τῶν παθῶν καὶ συναρμόττουσα περὶ αὐτὴν εἰς τὸ μέτριον ἐλλείψεως καὶ ὑπερβολῆς μεσότητα καθίστησι. Ergo etiam hoc loco ἐλλείψεως vocabulum quis deſideret, et legendum putet, Δωρίοις μᾶλλον ἢ Λυδίοις—ὑπερβολαῖς καὶ ἐλλείψεσι ἁμαρτάνομεν. Fortaſſe tamen Plutarchus uno ὑπερβολαῖς nomine uſus eſt eoque utramque a medio diſceſſionem, cum ad parum, tum ad nimium, ſignificavit. Dorica gravis et ſevera eſt harmonia, Lydia mollis et levis: unde illam ut aptam componendis moribus in Republica probavit Plato, hanc ut huic propoſito adverſariam improbavit Rep. III. p. 437. C, D. Phrygiam tamen adhibens: in utroque reprehenſus Ariſtoteli Republ. VIII. 7. *Doricus* metaphorice de optima vitæ forma et actione dicitur ab eodem Platone Lachete p. 249. H: δοκεῖ μουσικὸς ὁ τοιοῦτος εἶναι, ἁρμονίαν καλλίστην ἡρμοσμένος· οὐ λύραν, οὐδὲ παιδιᾶς ὄργανα· ἀλλὰ τὸ ὄντι ζῆν ἡρμοσμένος· οὗ αὐτὸς αὑτοῦ τὸν βίον σύμφωνον τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα ἀτεχνῶς Δωριστὶ, ἀλλ' οὐκ Ἰαστί· οἶμαι δὲ οὐδὲ Φρυγιστὶ, οὐδὲ Λυδιστί· ἀλλ' ἥπερ μόνη Ἑλληνική ἐστιν ἁρμονία. Plutarchus Lyſandro p. 436. A: Καλλικρατίδας—ἀνὴρ ἐφαίνετο πάντων

ἄριστος καὶ δικαιότατος· ἠρέσκοντο τῷ τρόπῳ τῆς ἡγεμονίας, ἁπλοῦν τι καὶ Δώριον ἐχούσης καὶ ἀληθινόν. Cleomene p. 812. A: τὴν πάτριον πολιτείαν, ὥσπερ ἁρμονίαν ἐκλελυμένην, ἀναχρεούμενον αὖθις ἐπὶ τὸν σώφρονα καὶ Δώριον ἐκεῖνον τοῦ Λυκούργου βίον καὶ νόμον. Plato Epiſt. VII. p. 716. F: Δωριστὶ ζῆν. Ariſtides Orat. ad Rhodios T. I. p. 571: ἐν δὲ τῇ πολιτείᾳ τὴν πάτριον ἁρμονίαν καὶ τὴν ὡς ἀληθῶς Δωριστὶ μεθέντες, κακῶν ξενικῶν καὶ πᾶσι μᾶλλον ἢ ὑμῖν προσηκόντων κληρονομήσετε.

83. F. παρ' ὃ δεῖ] *præter id quod oportet, ſupra modum:* rarioris exempli formula, quam ex hoc uno loco annotavit G. Budæus Comment. L. Gr. p. 246.

p. 84. A. Φρύννιν γὰρ οἱ Ἔφοροι] Eumdem hac in cauſſa prodit Plutarchus Apophthegm. p. 220. C: Ἐμπεπὴς ἔφορος Φρύνιδος τοῦ μουσικοῦ σκεπάρνῳ τὰς δύο τῶν ἐννέα ἐξέτεμεν, εἰπών, Μὴ κακούργα τὴν μουσικήν. Eumdem cum Timotheo conjungit in Agide p. 799. F. hujus verba hæc referens: Σὺ δὲ Ἐκπρεπῆ μὲν ἐπαινεῖς, ἔφησεν, ὃς ἐφορεύων Φρύνιδος τοῦ μουσικοῦ σκεπάρνῳ τὰς δύο τῶν ἐννέα χορδῶν ἐξέτεμε· καὶ τοὺς ἐπὶ Τιμοθέῳ πάλιν τὸ αὐτὸ τοῦτο πράξαντας. Similem Ephororum in Terpandrum animadverſionem, at eamdem unius Ephori in Timotheum memorat Inſtitut. Lacon. p. 238. C: Τιμοθέου δὲ ἀγωνιζομένου τὰ Κάρνεια, εἷς τῶν ἐφόρων μάχαιραν λαβὼν ἠρώτησεν αὐτὸν ἐκ ποτέρας τῶν μερῶν ἀποτέμοι τὰς πλείους τῶν ἕπτα χορδῶν: quocum conferatur Pauſanias III. 13. Phrynin citharœdum, ut corruptorem Muſicæ, perſtringit Pherecrates apud Plutarchum De Muſica p. 1141. E. Ariſtophanes Nub. 967. ubi plura petantur a L. Kuſtero, item a Scholiaſte, unde ſua habet Suidas voce Φρῦνις. A vulgata lectione unus diſſentit Harleianus codex faciens fœminam, Φύρνην—παρεντείνασαν.

84. A. κατὰ τὸν Σοφοκλέα] Hinc in Fragmenta Sophoclis retulit Brunckius T. II. p. 42.

84. B. Θεμιστοκλῆς δ' εἰπὼν—ὡς οὐκ ἐᾷ καθεύδειν αὐτὸν τὸ Μιλτιάδου τρόπαιον—] Plutarchus Themiſtocle p. 114. B. De Utilit. ex Hoſtib. p. 92. C. Apophthegm. p. 184. F. Reip. Ger. Præcept. p. 800. B. D. Lambinus ad Nepotis Themiſtocl. II. 1. Valerius Maximus VIII. 14. Ext. 1.

84. C. ὥσπερ Ἀλκιβιάδης ἔλεγε] Plato Sympoſ. p. 333. C. ut ſupra p. 69. E, notavimus.

84. D. ἔργοις ἢ πράξεσιν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἢ τελείου παραβάλλων ἑαυτόν—] *operibus actionibuſque viri boni et perfecti ſeipſum componens*, id eſt, *ſuas ipſe actiones et opera componens cum operibus actionibuſque boni et perfecti viri*. Exquiſitum dicendi genus. Iſocrates Archidamo p. 234: τοὺς μὲν λόγους ἐξελέγξαι παραθῶμεν, ὁμοιοι γενόμενοι τοῖς τῶν προγόνων ἔργοις. Evagora p. 336: εἰ μὲν οὖν πρὸς ἕκαστον αὐτῶν τὰς πράξεις τὰς Εὐαγόρου παραβάλοιμεν. Buſiride p. 385: τοῖς περὶ Αἰόλα λεγομένοις αὐτὸν παραβάλωμεν. Plato Leg. VII. p. 637. B: μετὰ τὴν γραμματικὴν ὁ κιθαρίζης ἡμῖν προσρητέος, pro ἡ κιθαριστικὴ ἡμῖν προσρητέα. Propertius I. 9. 11: *Plus in amore valet Mimnermi verſus Homero*: pro, *verſus Homeri*. Cicero De Oratore I. 44: *Si cum illorum Lycurgo et Dracone et Solone noſtras leges conferre volueritis*, et alibi frequenter, quod copioſe docuit intelligentiſſimus interpretum Jo. Jac. Heuſingerus ad Offic. I. 22. 7. Cæterum, ἔργον, *opus*, eſt effectus πράξεως, *actionis*: quæ diſtinguit Ariſtoteles Ethic. Nicomach. I. 1. et Rhetoric. I. 9: igitur ut hoc loco, ita alibi ſæpe junguntur: veluti Opp. Mor. p. 1063. B. in eodem argumento Adverſus Stoicos: οἱ προκόπτοντες—οὐδ' ἂν ἐξήλουν ἔργα ἢ πράξεις ἢ λόγους ἢ βίους ἐνίων. Adv. Epicur. p. 1097. E: μέγεθος—πράξεων, καὶ κάλλος ἔργων. Vitarum p. 21. B. 38. B. 246. D, E. 301. D. 739. A. 887. A. Plato Sophiſt. 155. G: τῶν ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργων. Menexen. 404. B: ἔργων πρᾶξις. Julianus Epiſt. XXXVII. p. 413. B: τὴν τοῦ ἔργου πρᾶξιν. Iſocrates Orat. ad Philipp. 180. Ariſtides T. II. p. 70.

84. D. κατὰ τὸν Σιμωνίδην] Eumdem verſum alibi poſuit Plutarchus. De Sanit. p. 136. A: ὅπως αὖθις ἐπὶ τὰς χρείας τῆς ψυχῆς ἀγούσης (τὸ σῶμα), Ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ὡς ἅμα τρέχῃ. De Virt. Mor. p. 446. E. An Seni Gerend. Reſp. 790. F. Fragm. ap. Stob. Serm. CVI. p. 586. Retulit ex hoc loco in Fragmentis Lyricorum Fulvius Urſinus p. 179.

84. E. κατὰ Πλάτωνα] Leg. IV. p. 599. A: εἰ δ' οὖν καὶ γέγονεν ἢ καὶ γενήσεταί τοιοῦτος, ἢ νῦν ἡμῶν ἐστί τις, μακάριος μὲν

αὐτὸς ζῇ, μακάριοι δὲ οἱ ξυνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος ῥόματος ἰόντων λόγων. Quod item ſpectavit Plutarchus in Numa p. 73. E: μακάριος μὲν γὰρ αὐτὸς ὁ σώφρων, ὡς ἀληθῶς, μακάριοι δὲ οἱ συνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος ῥόματος ἰόντων λόγων. Ariſtides Orat. Platon. I. p. 111: παραλείπω δὲ νᾶμά τε κάλλιστον ἁπάντων ναμάτων, καὶ τοὺς ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος ῥόματος ἰόντας λόγους, καὶ ὅσα τοιαῦτ' ἄλλοθι ῥητορικὴν εἴρηκεν ἐπικοσμῶν. Ad parœdiam traduxit Athenæus III. p. 113. E: μακαρίους οὖν αὐτοὺς, μᾶλλον δὲ μακαρίτας εἶναί φημι, τοιαύτας δείξεις τῶν διδασκάλων ποιουμένους.

84. E. τραυλότητας] Veluti Alcibiadis. Plutarchus in Ejus Vita p. 192. E: τῇ δὲ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, καὶ τῷ λάλῳ πιθανότητα παραχεῖν χάριν ἐπιτελοῦσαν—, κ.τ.λ. Ariſtotelis, de quo Plutarchus De Aud. Poet. p. 26. B: ὥσπερ οἱ τὴν Πλάτωνος ἀπομιμούμενοι κυρτότητα, καὶ τὴν Ἀριστοτέλους τραυλότητα: ubi quædam notavimus. Nil frequentius eſt hujuſmodi ſimiis, non malis illis quidem hominibus, ſed ſimiis tamen.

84. E. ἀσπάζονται τῶν ἐν ὥρᾳ καὶ ὠχρότητας] Pertinet ad illud Platonis Rep. V. p. 466. E. quod Plutarchus ſupra p. 44. F. et ſeq. appoſuit, et poſtremam partem ita, p. 45. A: τὸν δὲ ὠχρὸν ὑποκοριζόμενος μελίχρων, ἀσπάζεται καὶ ἀγαπᾷ: ubi plura annotavimus.

84. F. Παυθείας] Res valde celebrata ex Inſtitutione Cyri Xenophontea V. 1. 2: VI. 1. 17.

84. F. εἰργμὸν Ἀναξαγόρᾳ] Anaxagoram, Periclis magiſtrum et familiarem ab hujus inimicis accuſatum impietatis, Athenis aufugiſſe, plerique omnes Veteres produnt: in his ipſe Plutarchus in Pericle p. 169. E. eum a Pericle ex urbe deductum ſcribit. At hoc loco aliam ſequitur traditionem, quam ex Hermippo refert Diogenes Laertius II. 13: Ἕρμιππος δ' ἐν τοῖς Βίοις φησὶν, ὅτι καθείρχθη ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τεθνηξόμενος· Περικλῆς δὲ παρελθὼν εἶπεν, Εἴ τι ἔχουσιν ἐγκαλεῖν αὐτῷ κατὰ τὸν βίον; Οὐδὲν δὲ εἰπόντων, Καὶ μὴν ἐγὼ, ἔφη, τούτου μαθητής εἰμι· μὴ οὖν διαβολαῖς ἐπαρθέντες ἀποκτείνητε τὸν ἄνδρα, ἀλλ' ἐμοὶ πιθόμενοι ἄφετε. Καὶ ἀφέθη· αὐτὸς ἐνεγκὼν δὲ τὴν ὕβριν, ἑαυτὸν ἐξήγαγεν.

p. 85. A. Φεῦ τοῖσι γενναίοισιν—] Eumdem verſum, ſine

Euripidis nomine, habet Plutarchus in Pompeio p. 658. D. Similis huic eſt alius Euripideus ex Danaë ap. Muſgrav. T. III. p. 558. Stob. Geſn. Serm. VII. p. 86. Grot. p. 47. Φεῦ τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἀπανταχοῦ Τρέπει χαρακτὴρ χρηστὸς εἰς εὐψυχίαν: ubi Τρέπει licet noviſſima Schowii editio quoque retineat, vix tamen dubitem quin auctor ſcripſerit Πρέπει. Hippolyto 431: Φεῦ, φεῦ· τὸ σῶφρον ὡς ἀπανταχοῦ καλὸν, Καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται.

85. A. χρησαμένοις τύχῃ] *Quum in calamitatem inciderint:* ita enim fere τύχη deteriorem in partem ponitur. Vit. p. 431. B. 624. C. 648. F. De Aud. Poet. p. 35. D: τοὺς χρησαμένους τύχαις, *eos qui adverſam habuerunt fortunam.* Plenius De Fortuna p. 97. D: δαίμονι κακῷ καὶ τύχῃ χρώμενος.

85. A. τίθεσθαι πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς ὄντας ἀγαθοὺς ἢ γεγενημένους—] Egregium præceptum, cujus auctorem Epicurum laudat Seneca Ep. XI: *Aliquis vir bonus nobis eligendus eſt ac ſemper ante oculos habendus, ut ſic tamquam illo ſpectante vivamus, et omnia tamquam illo vidente faciamus. Hoc, mi Lucili, Epicurus præcepit, cuſtodem nobis et pædagogum dedit—:* Ep. XXV. Sed et Stoicorum eſt: Epictetus Enchirid. Cap. XXXIII. Ὅταν τινὶ μέλλῃς συμβάλλειν, καὶ μάλιστα τῶν ἐν ὑπεροχῇ δοκούντων, πρόβαλε σαυτῷ, Τί ἂν ἐποίησεν ἐν τούτῳ Σωκράτης ἢ Ζήνων; καὶ οὐκ ἀπορήσεις τοῦ χρήσασθαι προσηκόντως τῷ ἐμπεσόντι: et aliis item locis notatis ab Jo. Uptono. Zenonis refert monitum Galenus in egregio libro De Proprii Animi Cujuſque Affectuum Dignotione et Curatione T. VI. Edit. Charter. p. 523. B: Οὕτω γοῦν καὶ Ζήνων ἠξίου πάντα πράττειν ἡμᾶς ἀσφαλῶς, ὡς ἀπολογησομένους ὀλίγον ὕστερον παιδαγωγοῖς· ὠνόμαζε γὰρ οὕτως ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἑτοίμους ὄντας τοῖς πέλας ἐπιτιμᾶν, κἂν μηδὲν αὐτοὺς παρακαλῇ. M. Antoninus XI. 26. ubi multa de hoc præcepto collegit Th. Gataker. Præclare accommodavit ad eloquentiæ inſtitutionem Longinus De Sublim. Sect. XIV. init. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἡνίκ' ἂν διαπονῶμεν ὑψηγορίας τι καὶ μεγαλοφροσύνης δεόμενον, καλὸν ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἂν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τοῦθ' Ὅμηρος εἶπεν; πῶς δ' ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὕψωσαν; ἢ ἐν ἱστορίᾳ Θυ-

κυδίδης· προσπίπτοντα γὰρ ἡμῖν κατὰ ζῆλον ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, καὶ οἷον διαπρέποντα, τὰς ψυχὰς ἀνοίσει πως πρὸς τὰ ἀνεδαλοποιούμενα μέτρα. Ἔτι δὲ μᾶλλον εἰ κἀκεῖνο τῇ διανοίᾳ προσυπογράφοιμεν, πῶς ἂν τόδε τι ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον παρὼν Ὅμηρος ἤκουσεν, ἢ Δημοσθένης, ἢ πῶς ἂν ἐπὶ τούτῳ διετέθησαν· τῷ γὰρ ὄντι μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοιοῦτον ὑποτίθεσθαι τῶν ἰδίων λόγων δικαστήριον καὶ θέατρον, ᾧ ἐν τηλικούτοις ἥρωσι, κριταῖς τε ᾧ μάρτυσιν, ὑπέχειν τῶν γραφομένων εὐθύνας, ᾧ μὴ πλαῖσαι. Illa tria poſtrema verba niſi delenda ſint, retineri poſſint ex Langbainii correctione: quod dudum monuimus Biblioth. Crit. Vol. I. Part. III. p. 46. Simile huic eſt præceptum Thaletis, memoratum a Cicerone Leg. II. 11: *homines exiſtimare oportere, omnia, quæ cernerentur, Deorum eſſe plena; fore enim omnes caſtiores, veluti qui in fanis eſſent maxume religioſis:* et Philonis Judæi De Nomin. Mutat. p. 1078. D.

85. B. αὐτῶν ἐπιλαμβανομένους] Immo αὐτῶν. Vide ad p. 16. E.

85. B. τὰ τῶν Ἰδαίων ὀνόματα Δακτύλων] Ald. Harl. Colleg. Nov. Moſc. 2. τ. τ. ἰδίων δ. δ. reliqui omnes vulgatam tuentur: illam ſecutus eſt unus Latinorum interpretum Luſcinius, *Sunt proinde, qui digitorum quædam propria ediſcunt nomina:* atque ita hunc locum adhuc citarunt Cælius Rhodiginus Lect. Antiqu. XVII. 12. memorans ille tamen Ἰδαίων quibuſdam doctis hominibus legendum videri: et poſtea, hunc laudans Lilius Gyraldus Hiſtor. Deor. Syntagm. I. p. 25. A: quædam tradens de *Idæis Dactylis:* quorum ſane haud infrequens eſt mentio in Veterum libris: præcipui de hoc argumento nobis ſunt auctores Strabo X. p. 725. ſeq. et Scholiaſtes Apollonii Rhodii I. 1129. *Idæi* dicti a Phrygiæ monte *Ida: Dactyli*, quod, digitorum inſtar, quinque eſſent, quanquam numero varie et plures produntur: ferri inventores, magi, ſapientiæ doctores, celebrantur: auctore Thraſyllo, ſexaginta et tribus annis ante Ganymedis raptum exſtitiſſe refert Clemens Alexandrinus Strom. I. p. 335. D: qui eodem libro p. 306. A. hæc ad noſtrum locum pertinentia habet: τινὲς δὲ μυθικώτερον τῶν Ἰδαίων καλουμένων Δακτύλων σοφὲς τινὰς πρώτους γενέσθαι λέγουσιν· εἰς ὃς ἥ τε τῶν Ἐφεσίων λεγομένων

γραμμάτων, καὶ ἡ τῶν κατὰ μουσικὴν εὑρεσις ῥυθμῶν ἀναφέρεται· δι' ἣν αἰτίαν οἱ παρὰ τοῖς μουσικοῖς δάκτυλοι τὴν προσηγορίαν εἰλήφασι. Φρύγες δὲ ἦσαν καὶ βάρβαροι οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι. Ergo *Idæorum nomina Dactylorum* eadem eſſe videantur, quæ *Epheſiæ Literæ*, certe eodem conſilio recitari ſolita ad averruncandos malorum geniorum aſſultus: ſic de his Plutarchus Sympoſ. VII. p. 706. D: οἱ Μάγοι τοὺς δαιμονιζομένους κελεύουσι τὰ Ἐφέσια γράμματα πρὸς αὐτοὺς καταλέγειν καὶ ὀνομάζειν. Menander ap. Suidam voce Ἀλεξιφάρμακα, Cleric. p. 140: Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτος περιπατεῖ Λέγων ἀλεξιφάρμακα. Anaxilas ap. Athenæum XII. p. 548. C. Toupio animadverſus Epiſt. Crit. p. 18: Ἐν σκυταρίοις ῥαπίοισι φορῶν Ἐφεσήϊα γράμματα καλά. Androcydes Pythagoricus ap. Clementem Alexandr. Strom. V. p. 568. E. Epheſia γράμματα memorans unum ex iis apponit ſymbolum, ſex nominibus conſtans, quorum unum Δαμναμενεὺς item ab aliis nomen unius ex Idæis Dactylis proditur: Clementem exſcripſit Heſychius voce Ἐφέσια γράμματα: ubi alios, qui idem argumentum attigerunt, laudat Iſ. Voſſius et alii: quibus addatur Gatakerus ad M. Antoninum XI. 26. et P. Pantinus ad Apoſtolii Proverb. IX. 39. *Dactylorum Idæorum* nomina Strabo l. c. recenſet Σαλαμῖνον, Δαμναμενέα, Ἡρακλέα, Ἄκμονα. Poeta carminis Phoronidis ap. Schol. Apollonii, l. c. Κέλμις, Δαμναμενεύς τε μέγας, καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων. De his etiam narrat Diodorus Sic. V. 64. Pollux II. 156: ad illum videatur Weſſelingius, cui addatur Iſ. Caſaubonus ad Strabonem l. c. et Animadv. ad Athen. p. 20. Hinc intelligendum eſt dictum Ariſtotelis, quod ex perdita ejus Epiſtola retulit Dion Chryſ. Or. XLVII. p. 525. C. querentis de civibus ſuis Stagiritis, qui urbem dirutam reſtitui non curarent, ſed in agro ſparſim habitare mallent: ὁ δ' οὖν Ἀριστοτέλης ἐπιστέλλων γέγραφεν ὡς τοῖς πράγμασιν ἀπηρκὼς, φησὶ γὰρ αἴρειν τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους, i. e. *Ariſtoteles igitur in epiſtola ſcribit ita, ut qui ſpem conficiundi negotii abjeciſſet: dicit enim ſe tentare loco movere Idæos Dactylos*: id eſt, homines agreſtes et montanis ſuis ſedibus deditos.

85. B. διαλαμβάνουσα] *vinciens, complectens.* Plutarchus

Antonio p. 931. A: διαλαμβάναν τὲς νεανίσκως ἐτραχήλιζε, *complectens juvenes eos exercebat cervices agitans.* Fragm. I. 4. Pauſanias III. 19. p. 259: διαλαβοῦσαι δὴ τὴν Ἑλένην αἱ γυναῖκες· *comprehendentes ac vincientes mulieres Helenam.* X. 13. p. 829: διαλαβόντες δεσμοῖς ἄγουσι. Alia dedimus ad Plutarchum De Sera Num. Vind. p. 565. A.

85. C. τοῖς τοιούτοις] *talibus negotiis obviam ire:* de hoc uſu pronominis diximus p. 15. B.

85. C. Ἀλέξανδρος—ὑστεροφημίας ἐνδεῖν οἰόμενος] Alexandri dictum nec in ejus Vita, ubi ei locus erat p. 668. D. nec in Apophthegmatibus, retulit Plutarchus. Simile quidem huic memorat Cicero Or. pro Archia 10: —*magnus ille Alexander—cum in Sigeo ad Achillis tumulum adſtitiſſet, O fortunate, inquit, adoleſcens, qui tuæ virtutis Homerum præconem inveneris.* Rarior vox ὑστεροφημία exſtat apud M. Antoninum II. 17. III. 10. IV. 19: ὁ περὶ τὴν ὑστεροφημίαν ἐπλημμένος. Longinus de Sublim. XIV. fin. πρὸς τὸν τῆς ὑστεροφημίας ὅλως μὴ τελεσφορούμενα χρόνον· eamdemque reſtituit Ruhnkenius XLIII. p. 250. in editione Toupiana p. 132. Unus codex C. habet ὑστεροφωνίας.

85. C. ἢ καλοῖς] Legendum videtur ἢ τοῦ καλοῖς, et ſic quoque annotavit Mez.

85. E. μηδὲν οἰόμενοι ποιεῖν μέγα τὸ μικρῷ τινι προστιθέμενον.] *putantes id, quod parvo addatur, nil magnum efficere poſſe.* Non eſt opus Reiſkii conjectura τὸ μικρὸν μικρῷ τινι π. Unus codex C. aliam habet lectionem, ποιούμενοι pro οἰόμενοι ποιεῖν, haud inepto ſenſu, *nil exiſtimantes magnum, quod parvo addatur:* et cæteroquin Græci pro οἶομαι δεινὰ πάσχειν, vel ποιεῖν, ſæpe uſurpant ποιοῦμαι δεινά: quo de uſu notata in adverſariis ad Julianum alibi expromemus.

85. E. ἡ δ' ἐλπὶς ἐγλυτέρω τοῦ τέλους βαδίζουσα] Videtur hoc Plutarchus ab alio Scriptore ſumſiſſe: Reiſkius putabat e Sophoclis Œdipo Coloneo petitum eſſe. Equidem ſedem auctoris nondum inveni.

85. E. Τί γὰρ τὸ παρὰ τοῦτο;] *Quid enim id eſt, quod per hoc mihi fiet?* Negans interrogatio: *Nullum ex hac re fructum percipiam, Hæc res, ſive adſit, ſive abſit, tantumdem erit.* Dictum eorum, qui aliquid ut parvum negli-

gunt. Ex Ariſtotele, cujus nomine citatur in Procli Commentario in Heſiod. p. 86. quem locum Plutarcho aſſeruimus. Fragm. X. 17: ὀρθῶς Ἀριστοτέλης ἔλεγεν, ὅτι χείριστον τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ, "Μὴ παρὰ τοῦτο," λεγόμενον· εἰ γὰρ κατεφρονεῖτο ὡς μικρὸν ἕκαστον, καὶ ἐπιλέγοιμεν, "Μὴ παρὰ τοῦτο," κακῶς πράξοιμεν. Iſocrates in Nicocle p. 62: Μηδενὸς οὖν ὀλιγωρεῖτε μηδὲ καταφρονεῖτε τῶν προστεταγμένων· ὑπολαμβάνοντες, ὡς οὐ παρὰ ταῦτ' ἐστιν· ἀλλ' ὡς παρ' ἕκαστον τῶν μερῶν ἢ καλῶς ἢ κακῶς ἔξον τὸ σύμπαν, οὕτω σκοπεῖσθε περὶ αὐτῶν. Johannes Chryſoſtomus vel ex Plutarchi hoc, vel e communi haufit fonte: Comment. in N. T. Tom. IV. Homil. in Epiſt. ad Rom. p. 162. D. Διὸ παρακαλῶ τὴν ἀρχὴν, φυλαττώμεθα καὶ τὰ μικρὰ φύγωμεν κακά· τὰ γὰρ μεγάλα ἀπὸ τούτων τίκτεται· ὁ γὰρ καθ' ἕκαστον ἁμάρτημα μαθὼν λέγειν, Οὐδὲν παρὰ τοῦτο· τοῦτο γοῦν τὴν κακίαν εἰσήγαγε, τοῦτο τὰς θύρας ἀνέῳξε τῷ ληστῇ, τοῦτο τῆς πόλεως τὰ τείχη κατέβαλε, τὸ καθ' ἕκαστον λέγειν, Οὐδὲν παρὰ τοῦτο· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων τὰ μέγιστα αὔξεται νοσήματα, ὅταν τὰ μικρὰ καταφρονῆται. Idem Tom. I. Homil. in Matth. XIV. p. 548. E: Μὴ τοίνυν λέγε, Οὐδὲν παρὰ τοῦτο, Οὐδὲν παρ' ἐκεῖνο· τοῦτο γὰρ, τοῦτο πάντα ἀπώλεσεν. Ἐὰν γὰρ καὶ ἐνταῦθα αὐτοὺς παιδεύσειν, καὶ ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι μικρῶν σεμνοὺς ποιεῖν, μεγαλοψύχους, κρείττους χημάτων. Οὕτω γὰρ αὐτοὺς καὶ ἐν τοῖς μεγάλοις εὑρήσομεν δοκίμους. Hæc jam Chryſoſtomi monita cum hoc Plutarchi loco contulit Iſ. Caſaubonus ad Perſii Sat. V. 66. p. 396. alia item addens: quæ partim eadem, partim ſimilia attulit Th. Gatakerus ad M. Antoninum III. 6. p. 78. Huc pertinet dictum Zenonis ap. Diogenem Laert. VII. 26: τὸ εὖ γίνεσθαι μὲν παρὰ μικρὸν, οὐ μὴν μικρὸν εἶναι· οἱ δὲ, Σωκράτης τοῦτο εἶναι: in Socrate II. 32: τό τε εὖ ἄρχεσθαι, μικρὸν μὲν μὴ εἶναι, παρὰ μικρὸν δέ: quod ita expediendum et cum priore conciliandum, ut legatur, τό τε εὖ, μικρὸν μὲν μὴ εἶναι, παρὰ μικρὸν δὲ ἄρχεσθαι *Et quod bene ſe habet, id non quidem parvum eſſe, ſed tamen a parvo incipere.* Philo Jud. De Creat. Principis p. 728. E: τὸ παρὰ μικρὸν οὐ μικρὸν σφάλμα ἡγέμενοι. Ariſtoteles Republ. V. 3: Ἔτι δὲ διὰ τὸ παρὰ μικρὸν (αἱ πολιτεῖαι μεταβάλλουσι)· λέγω δὲ παρὰ μικρὸν, ὅτι πολλάκις λανθάνει μεγάλη γινομένη μετάβασις τῶν νομίμων, ὅταν παρεῳῶσι τὸ μικρόν.

Ad eamdem ſententiam illud Demoſthenis Or. De Rep. p. 68. A: τὸ ἀργύριον μέν ἐςι τοῦτο, περὶ οὗ βουλεύεσθε, μικρόν· τὸ δὲ ἔθος μέγα, ὃ γίνεται μετὰ τούτου. Alius eſt uſus formulæ παρὰ μικρὸν, *propemodum, parum abfuit quin*—: in qua item cernitur Præpoſitionis παρὰ, junctæ cum Accuſativo, vis ſignificans differentiam et momentum rei ad aliquid efficiendum: ut in aliis, veluti παρὰ πολὺ νικᾶν τινα, *magno intervallo quem ſuperare*: παρ' ἡμᾶς τοῦτ' ἐγένετο, *per nos hoc factum eſt*, id eſt, *noſtro vel beneficio vel noſtra culpa*. Quæ ſuis quæque locis attingemus.

85. F. καταισχύναν] Ita quoque diſerte habet Harleianus codex, cujus collationem poſtea nactus ſum: quo magis illud κατ' Αἰσχύλον repudiandum. Non tueri, dedecorare, laudem vel propriam vel a majoribus acceptam, eſt eam καταισχύναν. Ergo is, qui putat, ſe nil magnum nec habere nec dedecorare, facilis et proclivis redditur ad parva negligenda. Eſt autem illud, *nil magnum nec dedecorare nec habere*, ἓν διὰ δυοῖν, pro *nil magnum ad dedecorandum habere*. Ariſtoteli Ethic. Nicom. IV. 3. μεγαλόψυχος notatur ὁ μηδὲν μέγα οἰόμενος, *qui nihil pro magno habet, nil magnum putat*: diverſus plane ab homine præſentis loci putante *ſe nil magnum habere, quod tueri, et a dedecore et imminutione immune ſervare debeat*. Sed Verbi καταισχύναν uſus exemplis Plutarcheis demonſtretur: Malign. Herodot. p. 863. E: Ἀργεῖοι—κατήσχυναν ἂν τὸν Ἡρακλέα καὶ τὴν εὐγένειαν· *Argivi dedecoraſſent nobilitatem ſuam ab Hercule profectam*. De Facie Lunæ p. 929. A: γῆ—καταισχύνουσα τὴν καλὴν ἐπωνυμίαν· *Terra—dedecorans pulcrum ſuum cognomen, non ſe dignam tam pulcro cognomine præbens*. Theſeo p. 4. A: τὸν—πατέρα καταισχύνων· *non ſe dignum gerens patre*. Numa 67. A: ἡ δὲ τὴν παρθενίαν καταισχύνασα, ζῶσα κατορύττεται· *quæ ſuam ipſa non ſervat virginitatem, viva deſoditur*. Ariſtide 326. B: πειρασόμεθα—μὴ καταισχύναι τοὺς προηγωνισμένους ἀγῶνας· *operam dabimus, ne deboneſtemus priora noſtra fortiter facta*, id eſt, *ne minorem, quam antea, fortitudinis laudem feramus*. Eumene 587. A: οὐ καταισχύνας ὁ Κρατερὸς τὸν Ἀλέξανδρον· *Craterus fortiter pugnans, ſe non indignum Alexandri familiaritate præſtitit*. Demetrio 899. E: Κλεαίνετος—κατή-

χυνεν ἑαυτόν· *suam ipse pudicitiam prodidit.* Artaxerxe 1015. D: ὦ τὸ κάλλιςον ἐν Πέρσαις ὄνομα Κύρυ καταιχύνων. Aristophanes Nub. 1222: Ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταιχυνῶ. Avib. 1451: Τὸ γένος οὐ καταιχυνῶ· ubi similia ex Euripide adfert Berglerus. Demosthenes Or. Pro Coron. p. 327. B. Aristides Panathen. p. 140: καὶ παράκλησις αὕτη πρώτη πρὸς τὴν ναυμαχίαν τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, κοινῇ τῶν τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· οὐ μὴν κατῄχυναν ταύτην τοῖς ἔργοις ἐφεξῆς—. Or. Platon. II. p. 217: Ἀθηναῖοι δὲ—οὐδενὶ τούτων ἐπῄρθησαν, οὐδὲ κατῄχυναν τῶν προϋπηργμένων οὐδέν.

85. F. Καὶ γὰρ αἱμασίαν τινὰ καὶ θριγγὸν—σωρεύοντες.] θριγκὸν C: Mosc. 1. 2. Venet. Flor. Harl. sed in his formis summa ubique varietas: pro σωρεύοντες dant συλλέγοντες C. Flor. Harl. Colleg. Nov. Mosc. 2. et 1. a prima manu. Rei ipsius exemplum habemus mœnia Athenarum consilio Themistoclis per subitam properationem instaurata: quod Thucydides prodit, I. 93: Τούτῳ τῷ τρόπῳ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν ἐτείχισαν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ· καὶ δήλη ἡ οἰκοδομία ἔτι καὶ νῦν ἐςιν, ὅτι κατὰ σπουδὴν ἐγένετο· οἱ γὰρ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται καὶ οὐ ξυνειργασμένων ἔςιν ᾖ, ἀλλ' ὡς ἕκαςοί ποτε προσέφερον· πολλαί τε ςῆλαι ἀπὸ σημάτων καὶ λιθοὶ εἰργασμένοι ἐγκατελέγησαν. Hinc Cornelius Nepos in Themistocle VI: *Hanc legationem suscepit Themistocles, et solus primo profectus est: reliqui legati ut tum exirent, quum satis altitudo muri exstructa videretur, præcepit: interim omnes servi atque liberi opus facerent, neque ulli loco parcerent, sive sacer esset, sive profanus, sive privatus, sive publicus: et undique, quod idoneum ad muniendum putarent, congererent. Quo factum est, ut Atheniensium muri ex sacellis sepulcrisque constarent.*

p. 86. A. κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς] Pindari dictum ex incerto Carmine, plenius memoratum ab Aristide Or. de Paraphthegmate T. II. p. 378: Οὐ γὰρ δήπου καὶ Πίνδαρον φήσεις ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα ἀναπεισθέντα ἐμβαλεῖν εἰς τὴν ποίησιν τὴν ἑαυτοῦ· ἄκουε δὴ καὶ ἑτέρων· Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδῇς, Οἷα τειχίζομεν ἤδη ποικίλον κόσμον αὐδάεντα λόγων. Priorem partem retulit quoque Plutarchus De Formis Reip. p. 826. B: Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς. Specta-

vit eodem ſcriptor Encomii Demoſthenis, inter opera Luciani T. III. p. 499: ἐκδέχεται τὸν λόγον χρυσέα κρηπὶς, κατὰ Πίνδαρον: quod doctiſſimus M. Solanus minus recte retulit ad aliud Pindari dictum de pugna ad Artemiſium, ubi παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας, Plutarcho ſæpius citatum, et a nobis tractatum ad Ser. Num. Vind. p. 552. B. Et vero alia ſunt ejuſdem poetæ in eadem dictionis forma: v. c. Pyth. VII. 3: κρηπῖδ' ἀοιδᾶν Ἵπποισι βαλέσθαι, IV. 245: Βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων. Olymp. VI. 1: Χρυσέας ὑποζάσαντες εὐτυχεῖ προθύρῳ δαλάμῳ Κίονας, ὡς ὅτε θεητὸν μέγαρον, Πάξομεν· quod Gregorius Naz. tranſtulit in Epiſt. 128. T. I. p. 859. D: ἀλλὰ νῦν μὲν, ὥς φησι Πίνδαρος, οἷον χρυσέας ὑφίσαμεν εὐτυχεῖ δαλάμῳ κίονας· μικρὸν ὕστερον δ' ἡμῶν αὐτῶν, ἡνίκ' ἂν διδῷ ὁ θεὸς, καὶ θεητὸν μέγαρον πήξομεν. Locum hic a Plutarcho adhibitum eruditiſſimus Schneiderus in Fragmentis Pindari tractavit p. 68.

86. A. οὐδὲν εἰκῇ προσίενται τῶν γινομένων.] Cruſerius veſtens, *bi, quod fortuito fit, comprobant nibil*, εἰκῇ cum τῶν γενομένων jungit: perperam ille quidem: nimirum putabat, γενομένων per ſe ſolum non habere ſenſum huic loco accommodatum, qui ſane in hoc vocabulo aliquid *temeritatis* requirere videtur. Atqui γινόμενα hoc loco, ut alibi, ſunt ea, *quæ ſolent fieri*, quæ magis univerſa conſuetudine, quam ſingulari judicio fiunt: ſunt etiam *fructus*, *utilitates*; quæ duæ notiones, conjunctæ ſimul, in hanc Plutarchi ſententiam conveniunt: *bi oblatas, vulgo, actionum utilitatumque occaſiones non temere admittunt*. Iſocrates Panathen. p. 489: τιμῆς δὲ ἀποστερεῖν τῆς γιγνομένης, *debito honore defraudare*: locus vulgo corruptus in Augeriana editione T. II. p. 596. mutatus licet, tamen perperam redditus. Trapezitico p. 629: τοὺς τόκους τοὺς γιγνομένους ἀποδόσειν· *redditurum debitas uſuras*. Epiſt. VII. p. 728. Demoſthenes Or. Philipp. II. p. 26. A: τοὺς δὲ Θηβαίους ἡγεῖτο, ὅπερ συνέβη, ἀντὶ τῶν ἑαυτοῖς γιγνομένων, τὰ λοιπὰ ἐᾶσαι, ὅπως βούλεται, πράττειν αὐτόν. Adv. Naufimach. p. 635. A: οὐ δίκαιον οὐδὲ γιγνομένην χάριν ἀξιώσουσι κομίζεσθαι παρ' ὑμῶν· *injuſtam nec more receptam gratiam a vobis ferre ſe poſtulabunt*. Atque item ſubinde. Theophraſtus ap. Stob. XLII.

p. 281. κυρία δὲ ἡ ὠνὴ καὶ ἡ πράσις—ὅταν ἡ τιμὴ δοθῇ—ἢ τοῖς γείτοσι τὸ γιγνόμενον· *rata vero est emtio et venditio, si pretium datum erit, et vicinis solitum emolumentum.* Restituendum eidem Character. XV. Αὐθαδείας·—καὶ τοῖς τιμῶσιν καὶ πέμπουσιν εἰς τὰς ἑορτὰς, εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἂν γένοιτο τὰ διδόμενα, ut legatur ὅτι οὐκ ἂν διδοῖτο τὰ γινόμενα, *non datum iri ea quæ debeant et soleant dari:* id est, *invitatus honoris caussa ab aliis ad festum diem celebrandum recusabit, dicens, Se in illo festo non eo atque oportet tractatum iri.* Teles ap. Stob. Serm. XCI. p. 509: ταῖς δὲ ὥραις οὐκ ἀφίησι χρῆσθαι καὶ μελετᾷν πρὸς τὰ γινόμενα· *nec sinit anni tempestatibus uti, nec exercere se ad ea quæ conducunt et oportet.* Frequens est Aristidi: cujus locos satis habemus numeris paginarum notasse: sic igitur T. I. p. 82. 244. 246. 270. 523. 527. T. II. p. 32. 128. 158. 294. 308. 314. 400. 427. 523. 527.

86. A. ὑπὲρ οὗ τὸν Πολύκλειτον οἰόμεθα λέγειν—] *De quo Polycletum putamus dicere:* nec veram, nec huic loco congruam, habet sententiam: quæ si qua exstare deberet, saltem corrigendum erat οἰώμεθα, *De quo putemus dicere Polycletum: Ad quod officium illam Polycleti dictionem accommodemus.* Atque in hac ratione adhuc acquiescebam, spreta altera, in quam postea quoque Reiskium incidisse vidi, ὑπέρευ τὸν Πολύκλειτον οἰόμενοι λέγειν· quam nunc probo, ut et loco congruentem, et partim a codicibus firmatam; siquidem οἰόμενοι est in Ald. Bas. Harl. Colleg. Nov. Mosc. 2. T. B. Pol. Particula ὑπέρευ semel alibi occurrit apud Plutarchum Consol. Uxor. p. 611. B. vulgo obliterata. De nobilissimo illo pictore et statuario, Veterum mentiones collegit F. Junius in Catalogo Artificum p. 167. Idem dictum refert Plutarchus Symp. II. p. 636. B, C: αἱ τέχναι πρῶτον ἀτύπωτα καὶ ἄμορφα πλάττουσιν, εἶτα ὕστερον ἕκαστα τοῖς εἴδεσι διαρθροῦσιν· ᾗ Πολύκλειτος ὁ πλάστης εἶπε, χαλεπώτατον εἶναι τὸ ἔργον, ὅταν ἐν ὄνυχι ὁ πηλὸς γένηται. Notum est Proverbium *Ad unguem*, de operibus summa diligentia perfectis et absolutis. Origo duplex: altera, ad quam hoc Polycleti dictum refert J. Winkelman. Historia Artis, Annotat. ad T. I. p. 79. edit. Germ. quod plastæ in fingendo

luto partes ſigni ſubtiliores ungue formare ſoleant: altera, quod lævitas ac politura ſigni explorabatur ungue, qui ſi quid aſperi offendiſſet, id artifices corrigere ſolebant: cujus non juſtam rationem habuit vir ille doctiſſimus, quamquam a plurimis Veterum commemoratæ conſuetudinis: neque etiam ejuſmodi adfert teſtimonia, quibus efficiatur quod vult, illam priorem rationem ſolummodo *exemplis*, non item *operibus* ad illa exempla factis, adhiberi ſolitam fuiſſe. Et hic Plutarchi locus refertur ad commiſſuras lapidum ædificii complanandas et amuſſi exæquandas. Et Horatii A. P. 294. *Perfectum decies non caſtigavit ad unguem*, ad *imaginem* et *opus*, non ad *exemplum*, pertinet. Et ἐξονυχίζειν Suidas reddit ἐξετάζειν τοῖς ὄνυξι, quod et uſus confirmat Scriptorum in metaphorica ſignificatione τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι, de qua Phrynichus p. 126. ibique Nunneſius. Dionyſius Hal. Opp. Rhet. p. 171. τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα ἠκριβωκέναι εἰς ὄνυχα· *ad unguem ſimillimus Lyſiæ*. Plura petantur ab Eraſmo Adag. p. 507: Iſ. Caſaubono ad Perſ. I. 65: interpretibus Horatii l. c. Lexicographis, eum Latinis in *Unguis*, tum Græcis in Ὄνυξ, Ὀνυχίζω, Ἐξονυχίζω.

STANFORD UNIVERSITY LIBRARY

To avoid fine, this book should be returned on or before the date last stamped below.

Stanford University Libraries
3 6105 013 371 492

888.8
Q1w
Plutarchus.
...Moralia... animadversiones... adje-
cit D. Wyttenbach
255469, v.6,pt.1
NAME
DATE
NAME
DATE
255469